Cực Phẩm Thái Tử Lưu Luyến Hồng Trần

Contents

Cực Phẩm Thái Tử Lưu Luyến Hồng Trần **3**

1. Chương 1: Linh Hồn Xuyên Việt . . . 3
2. Chương 2: Lánh Loại Đùa Giỡn . . . 6
3. Chương 3: Tam Quốc Đỉnh Lập . . . 8
4. Chương 4: Huynh Đệ Chi Gian . . . 10
5. Chương 5: Tinh Thiên Tịch Lịch . . . 13
6. Chương 6: Đánh Đòn Cảnh Cáo . . . 15
7. Chương 7: Nam Nữ Đều Ăn . . . 17
8. Chương 8: Muốn Nổi Điên . . . 19
9. Chương 9: Muốn Làm Rõ . . . 22
10. Chương 10: Huynh Đệ Tranh Giành . . . 24
11. Chương 11: Cảm Xúc Mất Hồn . . . 26
12. Chương 12: Không Tưởng Tượng Được . . . 29
13. Chương 13: Rắc Rối Phức Tạp . . . 31
14. Chương 14: Không Chạy Thoát . . . 33
15. Chương 15: Vùng Đất Dã Man . . . 36
16. Chương 16: Bị Đệ Đệ Cưỡng Hiếp . . . 38
17. Chương 17: Nam Nữ Đều ăn . . . 40
18. Chương 18: Chỉ Có Một Đường . . . 43
19. Chương 19: Trong Lòng Cự Kinh . . . 45
20. Chương 20: Gặp Đồng Hương . . . 47
21. Chương 21: Một Vấn Đề . . . 49
22. Chương 22: Kiên Định Tin Tưởng . . . 52
23. Chương 23: Bắt Đầu Thích Ứng . . . 54
24. Chương 24: Uống Hết Thang Thuốc Bổ . . . 56
25. Chương 25: Thật Sự Là Xuân Dược . . . 58
26. Chương 26: Co Được Duỗi Được . . . 61
27. Chương 27: Giấc Mộng Tự Tiến Cử . . . 63
28. Chương 28: Tuấn Lãng Nam Tử . . . 65
29. Chương 29: \uy Nghiêm Của Thái Tử . . . 67
30. Chương 30: Một Lần Đánh Cược . . . 70
31. Chương 31: Thật Không Nghĩ Tới . . . 72
32. Chương 32: Dám Cược Dám Thua . . . 74
33. Chương 33: Nỗi Sợ Hãi Không Thể Hiểu Được . . . 76
34. Chương 34: Tùy Ý Đùa Bỡn . . . 78
35. Chương 35: Đau Lòng Vì Ngươi . . . 80
36. Chương 36: Nhục Nhã Đại Phu . . . 82
37. Chương 37: Biểu Lộ Chân Thành . . . 84
38. Chương 38: Trên Giường Thuật Tình . . . 87
39. Chương 39: Tự Mình Chuốc Khổ . . . 89
40. Chương 40: Nam Tử Xa Lạ . . . 91
41. Chương 41: Lựa Chọn Người Thừa Kế . . . 93

42. Chương 42: Thiếu Chút Nữa Nôn Mửa . . . 96
43. Chương 43: Chuyện Mật Mưu . . . 98
44. Chương 44: Thật Thật Giả Giả . . . 100
45. Chương 45: Tài Hoa Hiển Lộ . . . 102
46. Chương 46: Mỹ Nam Kế . . . 106
47. Chương 47: Hiến Thân . . . 114
48. Chương 48: Chủ Động . . . 118
49. Chương 49: Lễ Thành Nhân (lễ Trưởng Thành) . . . 124
50. Chương 50: Lần Đầu Của Mạc Hiên . . . 129
51. Chương 51: Mục Tiêu . . . 138
52. Chương 52: Lâm Hành (trước Khi Lên Đường) . . . 144
53. Chương 53: Tứ Hoàng Tử Nóng Nảy . . . 149
54. Chương 54: Gặp Nạn . . . 159
55. Chương 55: Khiếp Sợ . . . 164
56. Chương 56: Yêu Đương Vụng Trộm . . . 169
57. Chương 57: Ôn Nhu Bị Thương . . . 174
58. Chương 58: Hiến Kế . . . 180
59. Chương 59: Huynh Đệ . . . 185
60. Chương 60: Hai Đại Mỹ Nam . . . 190
61. Chương 61: Lớn Mật Đàm Phán . . . 196
62. Chương 62: Dâng Tới Cửa . . . 201
63. Chương 63: Đánh Tướng Quốc . . . 206
64. Chương 64: Trêu Chọc Hai Mỹ Nam . . . 211
65. Chương 65: Câu Dẫn Tướng Quốc . . . 216
66. Chương 66: Đợi Đến . . . 224
67. Chương 67: Ôn Nhu . . . 229
68. Chương 68: Tề Vương Quái Dị . . . 234
69. Chương 69: Thiếu Chút Nữa . . . 239
70. Chương 70: Câu Dẫn . . . 244
71. Chương 71: Thật Sự Cường Bạo . . . 249
72. Chương 72: Chọc Giận Bạo Quân . . . 255
73. Chương 73: Lại Đây . . . 260
74. Chương 74: Ngự Án Phong Lưu . . . 265
75. Chương 75: Thân Thủy Nhi . . . 270
76. Chương 76: Đáng Sợ . . . 276
77. Chương 77: Tướng Quốc Tình Thâm . . . 281
78. Chương 78: Kế Hoạch Tà Ác . . . 291
79. Chương 79: Giải Dược . . . 299
80. Chương 80: Làm Tiểu Công . . . 308
81. Chương 81: Triền Miên . . . 315
82. Chương 82: Hành Hung Tề Vương . . . 322
83. Chương 83: Ngộ Nhập Bí Đạo . . . 329
84. Chương 84: Ác Mộng Đột Tỉnh . . . 335
85. Chương 85: Thượng Quan Tiểu Thụ . . . 342
86. Chương 86: Hoàng Cung Thâu Tình . . . 347
87. Chương 87: Cường Bách Thượng Quan(cưỡng Bức Thượng Quan Nghi) . . . 354
88. Chương 88: Thượng Quan Bị Cường Bạo . . . 360
89. Chương 89: Thân Phận Bại Lộ . . . 365
90. Chương 90: Ngã Bất Tại Ý (ta Không Thèm Để Ý) . . . 371
91. Chương 91: Ái Thượng Liễu Ma . . . 376
92. Chương 92: Đế Vương Công . . . 381
93. Chương 93: Phong Khởi Vân Dũng . . . 386
94. Chương 94: Nhất Dạ Bạch Đầu . . . 392
95. Chương 95: Tam Nhân Đồng Hành (3p) . . . 398

96. Chương 96: Hắn Là Yêu Nghiệt . . . 402
97. Chương 97: Đạp Thượng Chinh Trình . . . 408
98. Chương 98: Thủ Nhẫn Cầm Thú . . . 413
99. Chương 99: Thủ Nhẫn Cầm Thú . . . 418
100. Chương 100: Sơ Ngộ Tuấn Nam . . . 423
101. Chương 101: Vô Ý Trung Câu Dẫn . . . 428
102. Chương 102: Cảm Động Nhân Tâm . . . 434
103. Chương 103: Nhẫn Bất Trụ . . . 439
104. Chương 104: Tửu Hậu . . . 445
105. Chương 105: Khiêu Hấn Thân Vô Kỵ . . . 452
106. Chương 106: Nhất Thời Sính Năng . . . 458
107. Chương 107: Phương Pháp . . . 463
108. Chương 108: Thân Vô Kỵ . . . 467
109. Chương 109: Dục Hỏa Phi Phượng . . . 475
110. Chương 110: Đương Nhiên Hữu Chủng . . . 480
111. Chương 111: Biến Thái Đổ Bạc (canh Bạc Biến Thái) . . . 485
112. Chương 112: Khai Thủy Xá Bất Đắc (bắt Đầu Không Nỡ) . . . 490
113. Chương 113: Tâm Trung Sở Vọng (nguyện Vọng Trong Lòng) . . . 495
114. Chương 114: Nhĩ Yếu Giá Cấp Ngã (ngươi Hãy Gả Cho Ta) . . . 500
115. Chương 115: Bị Truyền Nhập Cung (bị Truyền Vào Cung) . . . 505
116. Chương 116: Tứ Nhân Nhất Khởi (bốn Người Cùng Nhau) . . . 510
117. Chương 117: Thân Vô Kỵ Đích Cố Sự (chuyện Xưa Của Thân Vô Kỵ) . . . 516
118. Chương 118: Tái Thứ Trùng Phùng (gặp Lại Lần Nữa) . . . 521
119. Chương 119: Chân Đích Một Tưởng Đáo (thật Không Ngờ) . . . 526
120. Chương 120: Vận Trù Duy Ác (bày Mưu Nghĩ Kế) . . . 531

Cực Phẩm Thái Tử Lưu Luyến Hồng Trần

Giới thiệu
Thể loại: Xuyên qua, cung đình, nhất thụ đa công. Mạc Vệ Quân: Huấn luyện viên cảnh sát, trí dũng song toàn, khôi

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cuc-pham-thai-tu-luu-luyen-hong-tran

1. Chương 1: Linh Hồn Xuyên Việt

Khi tỉnh lại, Mạc Vệ Quân bị cảnh vật trước mắt dọa đến ngây người.

Hắn đang nằm trên một cái giường gỗ vô cùng lớn, bốn phía trướng lụa trắng lay động theo gió làm nổi bật chiếc giường gỗ lim chạm trổ xa hoa.

Hắn lập tức giật bắn mình, kinh ngạc nhìn hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm trước mắt. Đây là nơi nào nhỉ? Một căn phòng rộng rãi sáng sủa lại cổ kính, nhưng chỉ có một cái giường lớn???

Mạc Vệ Quân sắp điên mất rồi. Hắn nhớ rõ mình đang huấn luyện quân binh ở dưới ánh nắng chói chang cơ mà, sao lại tới nơi cổ đại như trong TV này. Hơn nữa nhìn những cây cột màu đỏ to lớn ở bốn phía, sao có cảm giác dường như đang ở trong hoàng cung cổ đại.

Sau đó hắn thấy được quần áo trên thân: một bộ trường bào tơ lụa màu trắng bóng loáng. Thử duỗi cánh tay, tay áo dài quá bàn tay, trời ạ, đây là quần áo kiểu gì vậy? Càng kinh ngạc chính là khi hắn cúi đầu nhìn chính mình, suối tóc đen sẫm mượt mà theo quần áo chảy xuống, dài đến ngang eo, lộng lẫy động lòng người.

"A……" Khi Mạc Vệ Quân sờ thấy cây trâm mộc trên đỉnh đầu, hắn đột nhiên ngửa cổ hét lên. Hắn nhất định là điên rồi. Sau đó hắn lại sợ hãi phát hiện thanh âm của mình cũng thay đổi, trở nên tinh tế thanh thúy, không thô ráp trầm nặng như trước.

Bên ngoài một hồi tiếng bước chân truyền đến, một tiểu thái giám bộ dáng thanh tú kinh hoảng chạy vào.

"Thái tử điện hạ, lại xảy ra chuyện gì sao?" Nam hài tiến lên đưa tay dìu hắn.

Thái tử điện hạ? Hai con mắt Mạc Vệ Quân mở to đến không thể to hơn.

"Ngươi làm gì vậy?" Mạc Vệ Quân gỡ hai tay nam hài đang cầm cánh tay hắn ra. Hai người đàn ông sao làm chuyện mắc ói như vậy chứ?

"Thái tử điện hạ, người sao thế? Lại quên à?" Tiểu thái giám tưởng rằng vị chủ tử trì độn của mình lại hồ đồ rồi.

Mạc Vệ Quân nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn không hề lo sợ trước mắt, đột nhiên trong đầu "Ầm" một tiếng, nghĩ thầm có phải linh hồn mình đã xuyên việt hay không, bởi vì xuyên không hiện là đề tài phổ biến nhất trong trường học, mà sao hắn lại gặp phải? Nhưng mình đang sống êm đẹp sao lại xuyên không được? Mạc Vệ Quân lập tức nhớ lại.

"Huấn luyện viên, hôm nay trời nắng quá, có thể không đứng được không?" Trương Lượng – Kẻ cầm đầu trong đám học viên không coi hắn là huấn luyện viên nghiêng đầu hỏi, phía sau còn mấy học viên ủng hộ gã. Mỗi kẻ đều hai tay ôm ngực, bộ dáng lưu manh.

"Không được, đứng nghiêm đi!" Mạc Vệ Quân rống lớn, Trương Lượng này càng ngày càng càn rỡ, thường chống đối hắn, dù gì hắn cũng là huấn luyện viên cảnh sát, loại học viên này tương lai sao có thể làm cảnh sát, cho nên mình phải có trách nhiệm và nghĩa vụ nghiêm khắc dạy nó.

"Hỏi ông là cho ông mặt mũi thôi. Ông thật sự cho rằng mình là huấn luyện viên? Ha ha ha, tôi không rảnh điên cùng các người!" Trương Lượng khinh bỉ nhìn các học viên ở dưới đang nghiêm nghiêm chỉnh chỉnh đứng dưới trời nắng, đồng thời rất không cho Mạc Vệ Quân mặt mũi mà cười nhạo.

"Trương Lượng, cậu là học viên, nên có dáng dấp của học viên chứ? Còn như vậy nữa, đừng trách tôi báo cho cha cậu, cha cậu đã nhờ cậy tôi giáo dục cậu thật nghiêm khắc." Cha Trương Lượng là tổng giám đốc một công ty. Từ nhỏ người trong nhà đem Trương Lượng chiều thành hư.

"Ông dám! Đừng tưởng rằng ông nói cho cha tôi biết thì tôi sẽ sợ ông. Không biết xấu hổ!" Trương Lượng nổi giận mắng.

"Cậu, đứng nghiêm!" Lửa giận trong người Mạc Vệ Quân nhanh chóng thăng lên.

"Đứng CMN!" Trương Lượng xoay nắm tay đánh về phía Mạc Vệ Quân, vì bọn chúng đều đã là sinh viên Đại học cao to vạm vỡ, hơn nữa Trương Lượng tính tình cực tệ, hở chút lại đánh người.

Nắm tay gã bị Mạc Vệ Quân bắt lấy, trong con ngươi hắn là lửa giận ngập trời, thằng oắt này dám mắng mẹ hắn, hôm nay không dạy dỗ hắn, ta sẽ theo hắn mang họ Trương – Mạc Vệ Quân cũng nổi tiếng là có tính tình nóng nảy.

Song ngay lúc hắn chuẩn bị bẻ tay Trương Lượng, cho gã một bài học, sau gáy đột nhiên một cơn đau nhức. Hắn lập tức quay đầu phẫn nộ nhìn lại, một kẻ đồng đảng của Trương Lượng tay giơ một khối gạch nhìn hắn cười gằn, trên viên gạch còn dính đầy máu.

"Không xong, giết người rồi." Mấy học viên đang đứng quanh kêu lên kinh ngạc, còn Mạc Vệ Quân bắt đầu mất đi tri giác.

"Ngươi tên là gì?" Mạc Vệ Quân thu hồi suy nghĩ. Hắn hầu như có thể khẳng định mình đã xuyên việt.

"Thái tử điện hạ, người sao càng ngày càng hồ đồ thế này, ngay cả Tiểu Lộ Tử cũng không nhớ ra. Aiz, vậy phải làm sao bây giờ?" Tiểu Lộ Tử lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà lẩm bẩm một mình.

Mạc Vệ Quân là người thông minh, vừa nghe đã đoán được vị thái tử này chẳng lẽ là kẻ đần độn?

"Tiểu Lộ Tử, cầm gương tới cho ta nhìn một chút." Mạc Vệ Quân ngược lại không vội, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng thôi, mình có quýnh lên nữa cũng vô dụng.

"Thái tử điện hạ, người thật là hồ đồ, gương không phải ở bên kia sao?" Tiểu Lộ Tử chỉ chỉ mặt gương đồng đặt trong góc tường.

Mạc Vệ Quân càng thêm vững tin vị thái tử này không phải đần độn thì cũng là chậm phát triển, bằng không một tiểu thái giám nho nhỏ sao dám nói hắn hồ đồ, không sợ bị chém sao?

Mạc Vệ Quân đi tới trước gương đồng. Mặc dù gương đồng nhìn không rõ ràng lắm nhưng vẫn có thể soi tỏ bóng người, mà Mạc Vệ Quân bị người trong gương trực tiếp dọa đến sợ ngây người.

Người trong gương dùng "khuynh quốc khuynh thành" để hình dung cũng không quá. Hai mắt sáng ngời đen sẫm, đôi mày thanh tú, khuôn mặt trắng nõn bóng loáng không một tì vết. Nhưng hấp dẫn nhất chính là đôi môi đỏ tươi sáng bóng, như thể được phủ một lớp mỏng kim phấn, vô cùng mê người.

Mạc Vệ Quân nhịn không đặng lấy tay vuốt ve đôi môi mình, cảm thấy tay bị hút lại như bị điện giật thì càng kinh hãi, cũng may hơi dùng sức một chút là có thể tách ra. Song loại cảm giác này lại làm cho hắn kinh ngạc vạn phần. Thế gian này chẳng lẽ còn có chuyện kì quái như thế?

"Thái tử điện hạ, phải đi học thôi, thay quần áo đi." – Không biết từ khi nào trên tay Tiểu Lộ Tử đã cầm thêm một bộ trường bào màu vàng nhạt thêu hoa.

"Học cái gì?" Mạc Vệ Quân thuận miệng hỏi, bản thân còn đang than thở vì gương mặt đại mỹ nam tuyệt đại vô song trong gương. Mạc Vệ Quân đoán mỹ nam chừng hai mươi tuổi, cao một mét bảy, cũng không phải quá thấp, vóc người cao gầy, có phần yếu ớt, nên ăn nhiều cơm một chút.

"A, thái tử điện hạ lại quên nữa rồi à, hôm nay học đàn." Tiểu Lộ Tử ở sau lưng lộ ra ánh mắt xem thường, bị thu hết vào mắt Mạc Vệ Quân. Trong lòng hắn càng thêm khẳng định cái tên thái tử điện hạ này nhất định là trì độn, xem ra nhìn người không thể nhìn tướng mạo.

"Không đi, hôm nay đầu đau, cái gì cũng không nhớ được, không muốn đi. Chi bằng Tiểu Lộ Tử nói cho bổn thái tử một vài chuyện, để bổn thái tử nhớ lại." Mạc Vệ Quân biết nếu đã xuyên việt, nhất định phải thích ứng nhanh một chút. Hơn nữa mình thế mà lại xuyên đến trên thân một tên thái tử, đúng là không thể tưởng tượng được. Hoàng cung từ xưa đến nay đều là nơi hung hiểm nhất, mình hiện giờ cái gì cũng không biết, khó tránh khỏi chịu thiệt thòi.

"A, vậy cũng không được. Nếu Lục hoàng tử không tìm thấy người, lại tìm tới đây." Tiểu Lộ Tử bối rối, nhớ đến Lục hoàng tử thường xuyên uy hiếp nó, trong lòng nó bèn sợ hãi.

"Lục hoàng tử?" Mạc Vệ Quân cố ý không nói gì, chờ Tiểu Lộ Tử nói tiếp.

"Đúng vậy, Lục hoàng tử còn nhỏ mà tinh ranh, mỗi lần đều quấn lấy thái tử điện hạ, nếu không thấy người, nhất định sẽ chạy tới tìm, đến lúc đó Tiểu Lộ Tử lại thảm." Tiểu Lộ Tử kể lại với vẻ mặt cầu xin.

"Đi cũng được, nhưng ta cái gì cũng không nhớ được, phải làm sao bây giờ?" Mạc Vệ Quân đối với bên ngoài cũng rất tò mò.

"Thái tử điện hạ không phải thường không nhớ rõ sao? Tất cả mọi người đã quen rồi." Tiểu Lộ Tử nhếch khóe miệng nói tiếp.

"Ah, vậy thì tốt rồi, được rồi, bổn thái tử tên là gì?" Mạc Vệ Quân thầm nghĩ thật may mắn, tên thái tử này thật sự là kẻ thiểu năng, vậy bản thân mình cái gì cũng đều giả vờ không biết là ổn rồi, ha ha.

"Mạc Nhiễm Thiên!" Tiểu Lộ Tử không hề lo sợ đáp lời.

2. Chương 2: Lánh Loại Đùa Giỡn

(Bị đùa giỡn)

Mạc Vệ Quân nhíu mày: "Mạc Nhiễm Thiên?" Tên này hắn thích.

"Điện hạ thay quần áo đi." Tiểu Lộ Tử đi tới kéo ống tay áo hắn, ý như muốn giúp hắn cởi quần áo.

"Không cần, ta tự làm." Mạc Nhiễm Thiên vẫn không cách nào tiếp nhận việc bàn tay một người cùng giới khác sờ tới sờ lui trên người mình, huống chi còn là thái giám.

Kéo dây nhỏ nơi vạt áo ra, y phục tơ lụa trắng toát tự nhiên trượt xuống, Mạc Nhiễm Thiên một lần nữa cảm thán vì chủ nhân thân thể da mịn thịt mềm, trắng nõn mịn màng còn hơn nữ tử. Khóe miệng hắn không nhịn được co rút, nam nhân này hẳn là cần rèn luyện nhiều hơn.

Tiểu Lộ Tử đem ti bào màu vàng nhạt thêu hoa khoác trên người hắn. Mạc Nhiễm Thiên nhất thời cảm thấy vẻ đẹp này dường như chỉ trên trời mới có, trong lòng không khỏi buồn bực, sao mình lại nhập vào thân xác một kẻ đẹp đến như vậy. Tuy thế ông trời cũng công bằng, cho hắn vẻ ngoài hoàn mỹ nhưng đầu óc ngu dốt, xem ra hắn có thể sống sót đến bây giờ trong hoàng cung coi như là kỳ tích.

"Đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên than nhẹ một tiếng, thầm nghĩ mình cũng không sợ bị vạch trần, giả ngu là được rồi.

Tiểu Lộ Tử đi trước dẫn đường, Mạc Nhiễm Thiên ở sau hết nhìn đông lại ngó tây đi ra khỏi tẩm cung Thái tử xa hoa lộng lẫy. Nói nó xa hoa là bởi ngoại trừ tẩm thất ở ngoài đại điện vừa rồi, lọt vào trong tầm mắt là một đại viện tử, tiểu viện nối tiếp hành lang, bên cạnh là từng dãy sương phòng, trong viện hoa tươi núi giả, cây nhỏ bãi đá, thật là thanh nhã. Mạc Nhiễm Thiên cũng rất thích cảnh vật này, cung nữ thái giám vô số, gặp hắn đều quỳ xuống xưng Thái tử điện hạ.

Đi ra khỏi tẩm thất là một con đường nhỏ rải đá trắng, hai bên là hoa thơm cỏ lạ, phong cảnh động lòng người. Hơn nữa, có thể nhìn thấy cách đó không xa các tòa cung điện gạch xanh ngói đỏ lớn lớn nhỏ nhỏ nhấp nhô, nối tiếp những con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu.

"Tiểu Lộ Tử, ai ở trong phòng này thế?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"A, Thái tử điện hạ, người lại hồ đồ rồi, đây đều là nơi ở của các phi tần. Các hoàng tử đều ở tại Tây cung, nơi này là Đông cung, tẩm cung của hoàng hậu nương nương chính là tòa kia." Tiểu Lộ Tử chỉ chỉ tòa lầu các đặc biệt xa hoa lộng lẫy ở xa Mạc Nhiễm Thiên nhất.

"Ừm, hoàng hậu nương nương là mẹ ruột ta ư?" Mạc Nhiễm Thiên chợt nghĩ ra liền hỏi.

"Khụ khụ khụ, Thái tử điện hạ, mẫu phi người Dung quý phi năm ngoái ngã bệnh rồi mất, hoàng hậu nương nương là mẫu hậu Lục hoàng tử – Tiêu hoàng hậu a." Tiểu Lộ Tử mắt trợn trắng.

"Ah, ta quên rồi." Mạc Nhiễm Thiên ôn nhu nói: "Vậy tổng cộng có bao nhiêu hoàng tử, bổn điện hạ là hoàng tử lớn nhất à?"

"Điện hạ, Tiểu Lộ Tử cảm thấy hôm nay điện hạ sao lại hỏi nhiều thế nhỉ?" Tiểu Lộ Tử thấy khó hiểu.

Bình thường Thái tử dù thường thường không nhớ rõ mọi chuyện, nhưng phản ứng cũng chậm nửa nhịp, đâu như ngày hôm nay hỏi không ngừng? Thật kì quái.

"Ta muốn biết." Mạc Nhiễm Thiên thản nhiên nói, cố gắng không để Tiểu Lộ Tử sinh nghi.

"Khụ khụ khụ. Tổng cộng có bảy vị hoàng tử, công chúa có hơn hai mươi vị, Thái tử điện hạ là tam hoàng tử. Do hoàng thượng cực kì sủng ái mẫu phi của Thái tử cho nên không để ý văn võ bá quan, hậu cung tần phi phản đối, năm ngoái lúc Dung quý phi qua đời, lập người là Thái tử." Tiểu Lộ Tử giải thích thật rõ ràng.

"Ah." Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, trong lòng thất kinh. Thế thì Thái tử này chỉ sợ bị lườm đỏ mắt, hoàng thượng sủng ái Dung quý phi, lập con trai nàng làm Thái tử, tất phải khiến cho hậu cung tần phi khác ghen ghét, đặc biệt là Đại hoàng tử và Nhị hoàng tử, những điều này đều là hắn xem TV mà phỏng đoán.

Hai người dọc theo con đường nhỏ đi ra khỏi cổng vòm Đông cung tới ngự hoa viên. Vào mùa này, trong ngự hoa viên chim hót hoa thơm, không khí tươi mát, làm cho tâm hồn vui vẻ thoải mái, bốn phía núi giả nước chảy, lương đình lầu các, ngơ ngẩn tâm hồn.

Mạc Nhiễm Thiên thầm cảm thấy hoàng cung cổ đại này thật đẹp, cũng không như năm ấy đi thăm Cố cung, ngoài phòng ốc ra cũng chỉ có phòng ốc, mà phần lớn đều trống rỗng không có người ở, thật khác nhau.

"Tiểu Lộ Tử, luyện đàn ở nơi nào nhỉ?" Mạc Nhiễm Thiên căn bản không hiểu gì về "đàn", đừng nói gảy đàn cao thâm như vậy, cho dù là Karaoke, hắn cũng chỉ phá cổ họng mà thôi.

"Sắp tới rồi, ngay Khởi Phượng Đình trong ngự hoa viên." Tiểu Lộ Tử gật gật đầu. Đúng lúc này, một đám cung nữ đi ngang qua, cúi người thi lễ với Mạc Nhiễm Thiên, sau đó cười hì hì chạy. Mạc Nhiễm Thiên thấy ánh mắt các nàng nhìn hắn đều là giữa kinh ngạc lộ ra cười nhạo, nói vậy các nàng cũng biết mình là một kẻ dần độn, cho nên cũng không sợ đắc tội.

"Thái tử điện hạ, tới rồi." Tiểu Lộ Tử chỉ vào một lương đình rất lớn phía trước.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn vào thì thấy bên trong có bảy chiếc bàn, phía trên đặt sáu chiếc đàn cổ, năm người đã ngồi vào vị trí của mình, nhưng vị trí phu tử phía trước còn chưa có người. Mạc Nhiễm Thiên đi vào từ phía sau nên năm người ngồi nghiên cứu cầm phổ không thấy được. Đương nhiên Mạc Nhiễm Thiên cũng không nhìn thấy bọn họ.

Khi Mạc Nhiễm Thiên đang muốn đến ngồi vào chỗ trống kia, Tiểu Lộ Tử phía sau đột nhiên hô to một tiếng: "Thái tử điện hạ đến!" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến giật bắn mình, thật sự không quen loại lễ nghi này.

Năm người toàn bộ quay đầu lại. Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn thấy họ thì ngây ngẩn cả người. Chẳng lẽ xuất thân hoàng gia đều là cực phẩm? Sao mà mỗi người đều là tuấn nam dễ nhìn vậy?

"Thái tử ca ca!" Một giọng thiếu niên ngây thơ thanh thúy truyền vào tai, Mạc Nhiễm Thiên đầu tiên đưa ánh mắt nhìn về cậu nhóc mười bốn mười lăm tuổi đang nhào về phía hắn, chẳng lẽ vị này chính là Lục hoàng tử? Chỉ thấy cậu bé này khuôn mặt mang nét ngây thơ, nhưng vóc người đã hơn một mét rưỡi, một đôi mắt to linh động nhìn Mạc Nhiễm Thiên chớp chớp.

"Thái tử ca ca, huynh đến muộn, phải bị phạt!" Cậu nhóc xông lên, ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên, không đợi hắn phản ứng lại, trên môi Mạc Nhiễm Thiên đau nhói.

"Miệng Thái tử ca ca thật đẹp nha, lại rất ngọt, như mật đường, Hiên nhi thật sự là nếm mãi không chán." Cậu nhóc nói xong lại cắn một miếng mới chịu buông Mạc Nhiễm Thiên còn đang thừ người ra, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực.

"Lục đệ, không được nghịch!" Một tuấn mỹ nam tử mặc cẩm phục màu tím đứng lên quát.

Mạc Nhiễm Thiên bị chấn động, ngây ngốc đưa tay vuốt vuốt xuống đôi môi vừa bị cắn, nhìn cậu nhóc vẻ mặt giảo hoạt tươi cười, đột nhiên ý thức được một vấn đề. Khoan đã, mình bị tên oắt này đùa giỡn. Hơn nữa nghe nó nói, hình như không phải chỉ một lần hai lần, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Thật đúng là đồ dần, ai, sư phụ sao còn chưa tới, không phải trên đường vấp ngã chứ?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn xuống chỗ ngồi bên cạnh, một nam tử âm nhu tà mị đang nhìn hắn khinh bỉ, dựa lên cổ cầm, tạo nên một đoạn tạp âm bừa bãi.

"Tứ ca, huynh đừng quá đáng, Thái tử ca ca không có dần! Lời huynh vừa nói đệ đi méc phụ hoàng." Thiếu niên tức giận đứng ở trước mặt nam tử gọi là "Tứ ca", khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

"Được rồi, các đệ đừng ầm ĩ nữa, sư phụ tới rồi." Nam tử áo tím vừa rồi lại mở miệng.

"Nhị ca, là tứ ca quá đáng quá thôi, mỗi lần đều cười nhạo Thái tử ca ca. Hừ, Thái tử ca ca so với huynh đẹp gấp một trăm lần!" Lục hoàng tử Mạc Hiên chỉ vào Tứ hoàng tử cả giận nói, hắn rõ ràng là che chở Thái tử.

Mạc Nhiễm Thiên đến lúc này mới thật sự phục hồi tinh thần lại, chậm như rùa đến ngồi ở vị trí của mình, ngẩng đầu nhìn nam tử áo tím đang quay đầu nhìn hắn, vị này hẳn là Nhị hoàng tử, chỉ thấy y bề ngoài tuấn mỹ, khí chất tao nhã lịch sự, một đôi tinh nhãn lạnh nhạt thờ ơ, đôi môi mỏng hơi nhếch, là mỹ nam tử khó gặp. Chỉ là ánh mắt y nhìn hắn làm cho hắn có chút khó hiểu, nhìn thế nào cũng thấy giống như "chàng trai đang liếc mắt đưa tình với người yêu" vậy? Nhưng mặc kệ như thế nào, đối với Nhị hoàng tử này hắn thấy tương đối thuận mắt, cho nên đối với y lộ ra nụ cười chân thành, còn Nhị hoàng tử liền đỏ mặt quay đầu lại, làm cho Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được co rúm khóe miệng. Chẳng lẽ y thật sự đem mình thành nữ nhân?

Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy vô cùng buồn bực, bên tai truyền đến tiếng mắng khinh bỉ.

"Hừ!"

3. Chương 3: Tam Quốc Đỉnh Lập

(Ba nước ở thế chân vạc)

Edit: Sec

Beta: Trangki

Mạc Nhiễm Thiên nghe được có kẻ nhạo báng hắn, lửa giận bốc lên, bụng bảo dạ dù sao mình hiện tại cũng là kẻ ngốc, vậy ta ngốc cho hắn xem. Nghĩ đến đây cả người hắn hướng tứ hoàng tử bên cạnh đánh tới, thuận đà vung tay đấm tứ hoàng tử một quyền.

"A, huynh điên rồi à." Tứ hoàng tử bị Mạc Nhiễm Thiên đánh ngã nhào trên mặt đất, theo lý thuyết Mạc Nhiễm Thiên nhỏ gầy hơn tứ hoàng tử nhiều, nhưng linh hồn Mạc Vệ Quân trong cơ thể lại khỏe mạnh cường tráng. Hắn bất ngờ ra tay đánh tứ hoàng tử, đau đến mức y vội vàng dùng tay ngăn cản, nhưng cũng không tránh được xương cốt đau đớn.

"Thái tử ca ca, dừng tay đi mà!" Lục hoàng tử Mạc Hiên bị sợ hãi _ thái tử ca ca của hắn cho tới bây giờ cũng chưa từng đánh người.

Mà nhị hoàng tử cũng vội tiến lại ngăn Mạc Nhiễm Thiên: "Tiểu Thiên, đệ đừng đánh". Nhị hoàng tử cũng bị hù dọa, mặc dù y nghe được tứ hoàng tử mắng Mạc Nhiễm Thiên cũng tức giận đến hai đấm nắm chặt, nhưng không nghĩ đến Mạc Nhiễm Thiên so với y càng tức giận hơn. Bình thường hắn bị mọi người cười nhạo cùng chửi mắng cũng chỉ cười ngốc nghếch, hôm nay hình như có cái gì đó không giống.

Mạc Nhiễm Thiên lại đánh thêm vài quyền làm cho nhị hoàng tử xây xẩm mặt mày, xong cũng không nói lời nào, trực tiếp trở lại chỗ của mình ngồi nghịch tóc, làm bộ dáng ngốc nghếch.

"Huynh, huynh dám đánh ta." Tứ hoàng tử lồm cồm bò dậy, đôi mắt hung tợn như muốn phun lửa nhìn Mạc Nhiễm Thiên vẫn giả vờ ung dung như không có chuyện gì. Y tức đến nghiến răng nghiến lợi, đau đớn trên mặt càng làm cho y thêm phần hung ác nham hiểm.

Hai vị hoàng tử còn lại vẫn không nói một lời, chỉ lo lắng hoảng sợ nhìn sự việc diễn ra. Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt một cái liền nhận ra hai người này trong hoàng cung hẳn là không có địa vị gì.

"Tứ ca, ai bảo huynh mắng thái tử ca ca, đáng đời!" Mẫu hậu lục hoàng tử là Tiêu hoàng hậu, ở hậu cung đương nhiên không ai dám chọc hắn.

"Đệ!" Tứ hoàng tử bắt đầu phát hỏa, khuôn mặt tuấn tú tà mị lộ ra vẻ âm độc. Mẫu phi hắn là Chu quý phi đang được sủng ái, cho nên trong hậu cung cũng hoành hành bá đạo, trừ bỏ nhị hoàng tử là con trai Tô quý phi, các vị hoàng tử do các phi tần khác sinh ra cũng đối với tứ hoàng tử vừa sợ lại vừa hận.

Đúng lúc khuôn mặt tứ hoàng tử đã chuyển sang màu tím hồng, chuẩn bị chỉ vào Mạc Nhiễm Thiên mắng nhiếc, bên ngoài truyền đến mốt tiếng rống giận dữ:

"Các con đây đang làm cái gì? Còn ra thể thống gì nữa, quốc nạn sắp kéo đến nơi, các con còn có tâm trạng đánh nhau!". Đang lớn tiếng quát nạt là một vị nam tử trung niên vóc người khỏe mạnh, tướng mạo bất phàm, khí thế cao quý. Mạc Nhiễm Thiên không nhận ra, nhưng mấy người khác đều cung kính nói: "Sư phụ!"

"Sư phụ, phát sinh chuyện gì sao?" Nhị hoàng tử ôn nhuận trở về chỗ ngồi của mình, thần sắc lo lắng dò hỏi.

"Ai, Thân quốc muốn tuyên chiến." Trung niên nam tử vẻ mặt uể oải.

"Cái gì? Tại sao có thể như vậy?" Tứ hoàng tử nhảy dựng lên, chỉ thấy hắn bắn ra ánh mắt sắc bén: "Lũ man di mọi rợ, hai năm trước đánh không thắng chúng ta, tại sao bây giờ lại tới nữa?"

"Hai năm trước chúng ta cùng Tề quốc liên thủ mới đánh lui Thân quốc, nhưng hiện tại tam quốc ở thế chân vạc, Thân quốc không ngừng mở rộng, ngày càng lớn mạnh, dã tâm cũng càng lúc càng lớn. Tề quốc hiện tại an nhàn, quốc lực mặc dù so ra kém Thân quốc, nhưng cũng khác biệt không xa. Các ngươi cũng biết năm ngoái khi lập thái tử, hoàng thượng cùng thái tử của bọn họ là Tề Quân Hành phát sinh chút xích mích, cho nên nhất định sẽ không giúp chúng ta, Thân quốc lại càng thêm không kiêng nể gì. Ai." Trung niên nam tử lắc đầu thở dài.

"Nhưng Mạc quốc chúng ta địa hình dễ thủ khó công, Thân quốc cũng không có dễ dàng đánh bại chúng ta như vậy có phải không?" Tứ hoàng tử lập tức phản kích. Điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên thấy tên Tứ hoàng tử này vẫn còn có chỗ đáng khen.

"Tử Viêm, không đơn giản như con tưởng tượng đâu. Hôm nay không học, các con trở về nghiên cứu một chút bản đồ, ngày mai chúng ta bình luận tình thế tam quốc. Các con đều là hy vọng của Mạc quốc, Mạc quốc sau này phải dựa vào các con đấy."

"Tam thúc, thật sự nghiêm trọng như vậy sao?" Nhị hoàng tử cũng là vẻ mặt lo lắng. Mạc Nhiễm Thiên thế mới biết vị thái phó này kì thật là tam vương gia, không trách được mấy vị hoàng tử đều kính trọng hắn như vậy.

"Nghị Thần, các con nên biết Tề quốc cùng Thân quốc quốc quân đều đã là đời kế, hai tân hoàng đều là hạng người tâm ngoan thủ lạt. Tề quốc hiện tại quốc quân chính là Tề Quân Hành, cho nên hắn lại càng không vì chúng ta mà cùng Thân quốc khai chiến."

"Nhưng hắn sẽ không sợ Thân quốc ăn chúng ta xong ăn luôn bọn họ sao?" Nhị hoàng tử cũng có ý nghĩ tương tự.

"Vậy con nghĩ sai lầm rồi, Tề quốc cùng Thân quốc ngăn cách bởi Âm Giang rộng mấy chục trượng. Tề quốc am hiểu thủy chiến, mà Thân quốc am hiểu kỵ binh, mặc dù Thân quốc cường đại, nhưng tại Âm Giang tuyệt đối không vượt qua được. Huống hồ thực lực của bọn họ tuy có chênh lệch, nhưng cũng khác biệt không xa." Tam vương gia giải thích.

"Nhưng Thân quốc nếu đánh thắng chúng ta, không phải có thể nhanh chóng từ nơi này tấn công Tề quốc sao?" Lục hoàng tử mười bốn tuổi cũng tham dự.

"Con à, nên hảo hảo hiểu rõ địa hình tam quốc, chúng ta Mạc quốc cùng Tề quốc đều là quần sơn trùng điệp, muốn chiến tranh, hành quân quy mô lớn nói dễ vậy sao."

Nhị hoàng tử cùng tứ hoàng tử nhìn nhau liếc mắt một cái lập tức cúi đầu, bọn họ tại hoàng cung cuộc sống rất an nhàn, cho tới bây giờ không nghĩ tới ngày nào đó sẽ có chiến tranh.

"Đều do huynh ấy!" Tứ hoàng tử đột nhiên âm độc nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên: "Phụ vương vì sao phong huynh ấy vi thái tử, một tên trì độn vô dụng. Hơn một năm nay, huynh ấy làm được cái gì, căn bản là không quan tâm đến quốc gia! Hơn nữa năm ngoái Tề Quân Hành cũng là bởi vì huynh ấy mới cùng phụ hoàng xích mích."

"Tử Viêm, không được không có quy củ!" Tam vương gia lập tức quát y, đồng thời nhìn một chút Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng vẫn mỉm cười ngốc nghếch, sau đó thở dài. Tứ hoàng tử nói cũng không phải không có đạo lý, đổi thành bất cứ người nào làm thái tử, chỉ sợ cũng sớm học tập thuật trị quốc, thực lực

Mạc quốc cũng không kém hai quốc gia kia xa như vậy? Đợi được người ta đưa đến thư chiêu hàng cùng tuyên chiến thiếp mới biết được thì chuyện đã đến hồi không thể cứu vãn, ai.

"Vốn chính là như vậy, phụ hoàng già rồi lẩm cẩm! Sủng ái Dung quý phi đã qua đời vậy cũng không nói, tại sao còn muốn lập con trai của nàng vi thái tử? Nếu sớm lập con vi thái tử, con sớm đem Mạc quốc cường đại rồi, còn có thể làm cho Thân quốc khi dễ sao! Hừ!" Tứ hoàng tử tức giận bất bình, nguyện vọng của y vẫn là bảo vệ Mạc quốc, làm cho Mạc quốc ngày càng cường đại, ai ngờ hoàng thượng căn bản không chú ý tới y, ở trong mắt ngài cũng chỉ có tên ngốc này.

"Tử Viêm!" Tam vương gia gầm lên.

"Tứ đệ!" Nhị hoàng tử tức giận!

"Tứ ca!" Lục hoàng tử bất bình.

Hai vị hoàng tử khác sớm bị dọa đến không dám nhúc nhích, hoảng sợ muôn phần_ tứ hoàng tử này thật sự là không muốn sống nữa, lại còn nói hoàng thượng già rồi lẩm cẩm, mắng thái tử là tên ngốc.

"Chẳng lẽ ta nói sai sao? Các người trong lòng cũng hiểu rõ như vậy không phải sao? Chẳng lẽ thật muốn Mạc quốc chúng ta diệt vong mới ý thức được sai lầm ngu xuẩn này?" Tứ hoàng tử chữ chữ âm vang hữu lực, thân hình thẳng tắp tản ra khí thế cường đại, thật là có uy nghiêm của thái tử.

Mạc Nhiễm Thiên đến lúc này đã cơ bản hiểu rõ cục diện hiện tại, đơn giản mà nói chính là thế cục ba nước. Hiện tại Mạc quốc yếu nhất, cho nên tất nhiên trở thành món khai vị cho Thân quốc. Mà nước ta trở nên yếu nhược như vậy, nguyên nhân chủ yếu bởi vì mình là tên ngốc, không có năng lực cường binh phú quốc. Xem ra hoàng thượng này cũng không phải vị quốc chủ anh minh.

"Tử Viêm, việc này con chớ có hồ ngôn loạn ngữ, hoàng thượng hiện tại cũng đang sốt ruột, cùng văn võ bá quan thương nghị, các con trước hết cứ bình tĩnh. Khi cần dùng đến các con, tự nhiên cho các con xuất lực. Ai, trở về đi thôi." Tam vương gia nói xong mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên, lắc đầu.

"Phế vật!" Tứ hoàng tử vẻ mặt tàn nhẫn trừng mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, tức giận đến một chưởng đánh xuống, cổ cầm lập tức gãy đôi.

4. Chương 4: Huynh Đệ Chi Gian

(Tình huynh đệ)

"Tứ đệ, đệ đừng quá đáng, điều này đâu phải là lỗi của Tiểu Thiên?" Nhị hoàng tử Mạc Nghị Thần vẻ mặt lạnh lùng nhìn tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm sắc mặt cực kì âm trầm.

"Đúng vậy, tứ ca huynh như thế nào có thể đối xử như vậy với thái tử ca ca, chẳng lẽ huynh ấy cố ý như vậy sao?" Lục hoàng tử Mạc Hiên tự nhiên giúp đỡ Mạc Nhiễm Thiên.

"Hừ, năm ngoái Tề Quân Hành nhìn trúng cái tên phế vật này, phụ hoàng nên đem huynh ấy tặng cho gã, hôm nay cũng không phát sinh chuyện này! Lưu lại người này phỏng có tác dụng gì, chẳng lẽ các người lại vì dục vọng của chính mình, để Mạc quốc chúng ta diệt vong sao?" Mạc Tử Viêm thần sắc nghiêm nghị nói.

"Hừ, tứ ca, huynh thật sự là máu lạnh, nói như thế nào thái tử ca ca cũng là tam ca của huynh, ngươi sao có thể đem huynh ấy tặng cho cái tên sắc quỷ Tề Quân Hành kia. Huynh còn có nhân tính hay không?" Lục hoàng tử nhảy dựng lên mắng to.

Mạc Nhiễm Thiên nghe hồ đồ, chẳng lẽ Tề Quân Hành mê đắm vẻ đẹp của mình, hắn không phải nam nhân sao? Hơn nữa nghe tứ hoàng tử nói, tựa hồ nhị hoàng tử cùng lục hoàng tử đối với mình cũng có ý tứ. Chẳng lẽ trên mảnh đất này lưu hành đồng tính luyến ái? Cũng không ngại là họ hàng sao? Trời đất, đừng đùa chứ, chuyện này chẳng buồn cười chút nào a.

"Kẻ vô dụng thì lưu trữ lại làm gì, các người đừng mềm yếu như đàn bà vậy, đến lúc đó làm nô lệ mất nước, ta xem các người đi nơi nào khóc, các người lại ôm theo tên ngốc này tiêu dao sao! "Hừ!" Tứ hoàng tử nói xong đem cổ cầm đã vỡ nát trên mặt đất đá đi, tức giận vung tay áo bước đi.

Mạc Nhiễm Thiên tuấn mi đột nhiên nhíu lại, duỗi thẳng chân ra phía ngoài. Giây tiếp theo, Mạc Tử Viêm một tay chật vật chống đỡ, một tay đặt trên cổ cầm trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, một chân quỳ xuống đất, kêu rên một tiếng.

"Huynh?" Mạc Tử Viêm đầu gối bị đau, quay đầu sang, một đôi tinh nhãn nhìn Mạc Nhiễm Thiên sắp phun ra lửa.

Mạc Tử Viêm khuôn mặt xanh mét, nhìn Mạc Nhiễm Thiên vô tội chớp chớp mắt nhìn y, trong lòng hận không thể lập tức bóp chết hắn. Vừa định phát tác, Mạc Nhiễm Thiên đột ngột hướng về y cười cười, đó là một nụ cười phi thường tinh nghịch, vô cùng phù hợp với vẻ đẹp khuynh thành của hắn khiến cho Mạc Tử Viêm ngây dại. Mạc Tử Viêm không phải không biết Mạc Nhiễm Thiên rất đẹp, khi còn bé bởi vì mẫu phi của y còn không được sủng ái cho nên y chỉ có thể hâm mộ nhìn Mạc Nhiễm Thiên được mọi người cưng nựng. Trưởng thành rồi, Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng ngu dốt, y cũng không nhìn hắn thêm một lần nào nữa, sau đó Mạc Nhiễm Thiên được lập làm thái tử, y trong lòng trừ bỏ ghen ghét cũng là tràn đầy lửa giận, thấy hắn liền quay đầu đi. Nhưng hiện tại y đột nhiên thấy được Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt linh động mà nhiều năm qua chưa từng có, không khỏi ngây dại, thầm nghĩ mình nhất định là hoa mắt.

"Tứ đệ!" Mọi người lại một lần bị Mạc Nhiễm Thiên hù dọa, nhị hoàng tử cả kinh kêu lên.

Hai hoàng tử khác thấy ngọn lửa chiến tranh vừa nhen nhóm, vẻ mặt xám xịt vội vàng chạy mất. Trong Khởi Phượng đình lúc này chỉ còn lại có nhị hoàng tử, tứ hoàng tử, lục hoàng tử cùng Mạc Nhiễm Thiên, thái giám cung nữ đều ở xa, không có lệnh không dám tới gần.

"Thái tử ca ca." Lục hoàng tử nhào tới che phia trước Mạc Nhiễm Thiên, y sợ tứ hoàng tử giận quá mà đánh hắn.

"Này nhóc, ta nên gọi đệ như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên không còn nhìn Mạc Tử Viêm, bởi vì nhìn vẻ mặt nín nhịn của hắn đã muốn cười, hơn nữa hắn cũng thật sự đang cười. Chỉ có điều nếu cười như vậy có vẻ không được tốt, vậy nên hắn vội vàng đánh trống lảng nhìn sang lục hoàng tử.

"Thái tử ca ca, đệ là Hiên nhi a, huynh ngày hôm qua đều kêu tên của đệ. Sao nhanh như vậy đã quên rồi?" Lục hoàng tử vẻ mặt đáng thương chu mỏ.

"Ai da, đệ, đệ sau này không được phép cắn ta." Mạc Nhiễm Thiên sờ xuống cánh môi đang nóng lên thản nhiên nói.

"Ngốc chính là ngốc, ta còn tưởng rằng chính mình hoa mắt chứ, hừ!" Tứ hoàng tử lập tức đứng lên cười khẩy.

"Tứ đệ, được rồi, đừng ầm ĩ, người một nhà, đệ còn muốn nói cái gì!" Nhị hoàng tử mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên, trên vầng trán lộ rõ vẻ quan tâm.

"Các người đều che chở hắn sao, thật nghĩ không ra, ông trời tại sao chiếu cố hắn như vậy, cái gì tốt nhất đều cho hắn!" Tứ hoàng tử oán hận nói.

"Ta đổi cho đệ!" Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ, cho ngươi thành kẻ ngốc là được chứ gì? Không khỏi mở miệng nói.

Tứ hoàng tử lần nữa kinh sợ, đôi con ngươi đen tà mị sắc bén nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên mắt to mị hoặc, cuối cùng vẫn không thể kìm lòng, dừng lại tại nơi phiến môi đỏ mọng mê người. Y tựa hồ thật lâu không nhìn Mạc Nhiễm Thiên như vậy, thì ra hắn ngày càng đẹp hơn.

"Tiểu Thiên, đệ nói cái gì? Đệ đã khỏe lại sao? Đệ có phải hay không khỏe lại rồi?" Nhị hoàng tử Mạc Nghị Thần mừng rỡ nói, bởi vì câu này không phải điều một tên ngốc có thể nói ra được.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng thầm nghĩ không xong rồi, không xong rồi, mình nói lỡ lời rồi, lập tức chuyển mục tiêu nói:"Ta với đệ đổi cái này!" Mạc Nhiễm Thiên đưa tay đến cầm khối ngọc bội màu xanh biếc treo bên hông tứ hoàng tử.

“Không được!” Tứ hoàng tử vội vàng bắt lấy ngọc bội của mình, đây là phụ hoàng ban cho, mỗi hoàng tử đều có một khối, hơn nữa phía trên khắc chữ nổi.

“Huynh thật ngốc, phía trên có tên ta, huynh không phải cũng có sao!” Tứ hoàng tử lộ ra vẻ mặt trào phúng.

“Không đổi thì quên đi, đồ hẹp hòi, Tiểu Lộ Tử, ta phải đi về ngủ.” Mạc Nhiễm Thiên làm bộ ủy khuất quay đầu gọi Tiểu Lộ Tử.

“Thái tử ca ca, huynh ngày hôm qua nói hôm nay tan học đến tẩm cung của Hiên nhi chơi, như thế nào lại quên chứ?” Mạc Hiên sốt ruột kéo kéo tay áo Mạc Nhiễm Thiên.

“Ồ, có sao?” Mạc Nhiễm Thiên không nhìn Mạc Hiên, ngược lại nhìn một chút Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nghị Thần, tựa hồ lại hỏi.

“Không có, Tiểu Thiên, lục đệ nói bậy.” Nhị hoàng tử đột nhiên nhìn Mạc Hiên rồi phủ nhận. Hắn ngày hôm qua còn đang phân vân lại bị Mạc Hiên đoạt trước, cũng may Tiểu Thiên không nhớ rõ.

“Nhị ca, huynh?” Mạc Hiên tức giận đến đỏ bừng mặt, ngày hôm qua rõ ràng tất cả mọi người đều nghe được.

“Ta nghe được là huynh hôm nay cần trở về học tam tự kinh.” Tứ hoàng tử có chút đắc ý. Ngốc chính là ngốc, chuyện ngày hôm qua hôm nay đã quên.

Mạc Nhiễm Thiên đưa tay xoa xoa đầu lục hoàng tử nói: “vậy Thái tử ca ca trở về xác nhận.” Nói xong buông tay đi ra khỏi Khởi Phượng đình.

“Thái tử điện hạ!” Tiểu Lộ Tử vội vàng chạy tới.

“Tiểu Lộ Tử, ta phải trở về học tam tự kinh.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cười thầm.

“Được ạ, nhưng trở về là đường này.” Tiểu Lộ Tử hai mắt lồi ra.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, thầm nghĩ: “Ta thật cũng biến thành ngu ngốc rồi, đường trở về cũng không nhớ rõ.”

Trong đình, lục hoàng tử lớn tiếng cả giận nói:“Hai người các huynh thật quá đáng, tại sao không cho thái tử ca ca chơi với ta?”

“Lục đệ, hắn ngốc, chẳng lẽ đệ cũng vậy sao? Cùng kẻ ngốc ở chung lâu ngày đệ cũng thành ngốc đó, thật không biết hắn có cái gì tốt, các người đều che chở hắn như vậy! Hừ, thật mất thể diện hoàng gia chúng ta!”

“Tứ đệ, tam đệ mặc dù khờ, nhưng đệ ấy không phải người xấu a. Đệ không thể bao dung một chút sao?” Nhị hoàng tử khuôn mặt tuấn tú bất đắc dĩ khuyên.

“Tứ ca, ta biết huynh lo cho ta, nhưng Hiên nhi rất thích thái tử ca ca, bờ môi của huynh ấy, cái miệng của huynh ấy giống như có ma lực, từ năm ngoái trong lúc vô ý hôn một cái, liền nhớ mãi không quên, nhị ca, huynh nói ta có phải bị bệnh không?” Mạc Hiên cũng mò lên môi mình.

Nhị hoàng tử vừa nghe, khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng, đột nhiên quay người đi về phía ngoài đình, thuận tiện nói một câu:

“Ta, ta còn có việc, đi trước.”

Lục hoàng tử vừa thấy, lập tức gọi với theo:“Nhị ca, huynh có phải hay không cũng thích thái tử ca ca, huynh đỏ mặt kìa, thái tử ca ca là của đệ, huynh đừng tranh giành!” Lục hoàng tử nói xong, cũng ghen tức bỏ đi.

Tứ hoàng tử đứng ở trong đình, nhìn hai người phía xa xa, đôi mắt âm trầm càng thêm thâm thúy, trong lòng đột nhiên nghĩ tới Mạc Nhiễm Thiên đôi môi đỏ mọng mê người, không khỏi thầm nghĩ: “Chẳng lẽ thật sự thần kỳ như vậy?”

5. Chương 5: Tinh Thiên Tịch Lịch

(Sấm sét giữa trời quang)

Tâm tình Mạc Nhiễm Thiên không tệ, tự quay trở lại tẩm cung thái tử của mình. Hắn nghĩ rằng ba huynh đệ này tình cảm thật ra cũng không tệ lắm, trong hoàng cung được như vậy cũng coi như đáng quý rồi. Mặc dù thành kiến của Tứ hoàng tử đối với hắn rất nặng, nhưng cũng là chuyện có thể hiểu được. Ai bảo hắn là kẻ ngốc, lại còn là thái tử cơ chứ. Đã không có năng lực làm cho dân giàu nước mạnh, lại còn đi chọc phải cái tên Tề Quân Hành kia. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu Mạc quốc chọn vị Tứ hoàng tử này làm thái tử, có lẽ ngày nay cũng không trở thành quốc gia yếu nhất trong số ba quốc gia. Mạc Nhiễm Thiên cũng không thật sự hận gã, bởi tính cách của gã và Mạc Vệ Quân ở hiện đại đều giống nhau, đều là những người yêu nước.

"Thái tử điện hạ, người học Tam Tự Kinh hay là ngủ?" Tiểu Lộ Tử phát hiện hôm nay thái tử điện hạ có gì đó khang khác, trên mặt mỉm cười tựa hồ không giống mọi khi.

"Hiện giờ bổn thái tử muốn đi tiểu!" Mạc Nhiễm Thiên từ khi tới đây còn chưa đi xuy xuy.

"Khụ khụ khụ, điện hạ, việc này không cần phải nói ra, tự đi là được. Người không phải trẻ con cho nên lời này nói ra ngoài người ta sẽ chê cười." Tiểu Lộ Tử khóe miệng giật giật vài cái, hết sức kiên nhẫn giải thích.

"Ồ, thật dong dài, đi đâu đi tiểu hả?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêng đầu nhìn Tiểu Lộ Tử.

"À, điện hạ, ở nơi này." Tiểu Lộ Tử lắc đầu chỉ chỉ một cánh cửa nhỏ trên bức tường bên cạnh giường lớn. Kì thật Mạc Nhiễm Thiên thấy rất kì quái, tường ở nơi này có rất nhiều cửa, đều không biết để làm gì, cho nên hắn định bụng đi tiểu xong xuôi sẽ nghiên cứu. Cũng không thể ngay cả trong phòng mình có cái gì cũng không biết được.

"Ngươi đi ra ngoài đi." Mạc Nhiễm Thiên nói một tiếng, đoạn phất phất ống tay áo mở cửa đi vào.

Tiểu Lộ Tử nhìn nhìn một chút, cũng không thấy điều gì bất ổn bèn lớn tiếng nói: "Thái tử điện hạ, có chuyện gì kêu to một tiếng, Tiểu Lộ Tử ở ngay bên ngoài."

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp đóng cánh cửa nhỏ, bên trong có một bồn cầu lớn xa hoa như hắn đã nghĩ, mặt trên có khắc hoa, có thể nói là tinh tế. Trong phòng còn có một cánh cửa khác, chắc là có người mỗi ngày đến cọ rửa sạch. Mạc Nhiễm Thiên nghĩ bụng cổ đại này thật đúng là lo chu đáo, bên trong phòng có một cây đèn nhỏ, còn có cái rương nhỏ, phía trên bàn đặt khăn và giấy.

Mạc Nhiễm Thiên nhu cầu cấp bách, vội vàng cầm bồn cầu, chuẩn bị đi tiểu. Lập tức hắn bị một chuyện làm cho chấn động – thằng nhóc của mình sao nhỏ quá vậy? Trời ạ, quả thật là sấm sét giữa trời quang, trực tiếp đem tâm trạng đang phấn chấn của Mạc Nhiễm Thiên đả kích mạnh mẽ.

Lảo đảo bước ra khỏi nhà xí, Mạc Nhiễm Thiên còn chưa thể tin được sự thật này.

"Tiểu Lộ Tử!" Hắn đột nhiên kêu to một tiếng.

Thái tử điện hạ hiếm khi lớn tiếng như vậy, Tiểu Lộ Tử bị dọa đến lộn nhào bèn chạy vào phòng la lên: "Thái tử điện hạ, xảy ra chuyện gì thế?"

"Ta phải đi tắm!" Mạc Nhiễm Thiên cần nghiên cứu thằng nhỏ của mình chút, lí nào lại như vậy? Sau này đứng trước phụ nữ không phải như người chết sao?

"Điện hạ, tắm bên kia!" Tiểu Lộ Tử vội vã chạy đến góc tường lại mở ra một cánh cửa khác. Mạc Nhiễm Thiên nhìn vào, thấy một cái thùng gỗ thật lớn.

"Thái tử điện hạ cởi áo trước, nô tài giúp người thả lỏng!" Tiểu Lộ Tử lưu loát lấy một ống trúc xuống từ một chỗ khác trên tường, nước chảy xuống róc rách. Tiểu Lộ Tử thử độ ấm của nước rồi nói: "Điện hạ, hôm nay nước vừa đủ ấm." Nói rồi, cầm một giỏ trúc hình tam giác trong phòng, rắc vài cánh hoa vào trong nước, Mạc Nhiễm Thiên bỗng ngửi thấy một mùi thơm nhàn nhạt. Hắn thầm nghĩ: "Trời ạ, nơi này xa hoa thật!"

"Thái tử điện hạ, người cởi áo ra." Tiểu Lộ Tử đem khăn tắm vắt trên thùng gỗ, sau đó đem khăn lông vắt trên giá đặt ở một bên sập, quay đầu thấy Mạc Nhiễm Thiên đứng ngơ ngác, hắn bèn vừa nói vừa quay lại.

"Ngươi đi ra ngoài đi, ta tự tắm!" Mạc Nhiễm Thiên thấy Tiểu Lộ Tử lại gần giúp hắn cởi quần áo, vội vàng nói.

"A, điện hạ, mỗi lần người tắm rửa đều do nô tài hầu hạ mà." Tiểu Lộ Tử có chút xíu tủi thân, hắn cảm thấy hôm nay thái tử có chút gì đó không đúng.

Mạc Nhiễm Thiên nghe xong thì khóe miệng giật giật – bị một tiểu thái giám nhìn thấy hết trơn, vấn đề là nơi đó của mình rất mất mặt.

"À, hôm nay thì không cần. Đi ra ngoài đi, có việc ta sẽ gọi ngươi." Mạc Nhiễm Thiên tới bên thùng gỗ thử độ ấm, quả nhiên nước thật ấm áp, chẳng lẽ cái ống này thông từ bếp sao, quá xa hoa.

"Vậy nô tài ở ngay ngoài cửa, thái tử điện hạ quên cái gì thì gọi nô tài nha." Tiểu Lộ Tử mồm méo xệch đi ra ngoài. Kì thật hắn sợ thái tử ở trong nước nguy hiểm, bởi vì thùng gỗ này rất lớn, đủ để cho ba người tắm chung.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên đáp gọn một tiếng, sau đó nhìn nước chậm rãi dâng lên. Tiểu Lộ Tử vừa đi ra ngoài, hắn đã bật người cởi sạch quần áo, sau đó bị sự thật vừa trông thấy làm cho shock nặng, cả người vô lực ngã vào sập. Ông Trời cho tên thái tử này bề ngoài đẹp như vậy, da dẻ tốt như thế, cớ chi thằng ku lại là nhỏ vậy, thế này, thế này, bảo hắn làm đàn ông thế nào đây.

Thoáng chốc Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy cuộc sống chẳng còn ý nghĩa gì, vốn đang nghĩ tại cổ đại mây mưa một phen, lúc này toàn bộ niềm tin sụp đổ, mình đi ra ngoài quá mất mặt quá xấu hổ. Thấy mỹ nữ cũng chỉ có thể chảy nước miếng sao? Rút súng ra cũng chỉ đến một đầu ngón tay, trời ạ, cho ta trở về đi thôi! Tại sao mình lại xuyên vào người một kẻ như vậy chứ, nếu như hắn cũng được coi là đàn ông.

Mạc Nhiễm Thiên sau khi gặp khúc mắc không thể giải đáp, cả người bắt đầu hỗn hỗn độn độn. Hắn cũng không biết bản thân bò vào thùng gỗ như thế nào, tắm rửa như thế nào, mặc quần áo như thế nào, đi ra như thế nào, thật giống một kẻ khờ, điều này thật sự đối với một kẻ nam tính ăn vào xương cốt như hắn mà nói, không thể nghi ngờ là sấm sét giữa trời quang.

Tiểu Lộ Tử đứng ở cửa nhìn Mạc Nhiễm Thiên hai mắt vô thần đi ra ngoài, trường sam mặc sai hoàn toàn, tóc ướt sũng, mặt cũng không lau khô, nhất thời bị dọa cho nhảy dựng – sao thái tử giờ lại ngu thành như vậy? (Tiểu Lộ Tử này ngứa đòn hay sao ấy nhỉ =.=)

Tiểu Lộ Tử lập tức chạy vào cầm khăn lông đi đến trước cửa theo Mạc Nhiễm Thiên đang đứng chết lặng, lau khô khuôn mặt tuấn tú, lau lau mái tóc ẩm ướt.

"Thái tử điện hạ, người lại sao thế? Đừng dọa Tiểu Lộ Tử, bị hoàng thượng biết, tưởng rằng Tiểu Lộ Tử chăm sóc không chu đáo, sẽ bị chém đầu đó." Tiểu Lộ Tử lo lắng hỏi.

Nhưng Mạc Nhiễm Thiên mặt vẫn không chút thay đổi, ngây ngốc đứng, mặc Tiểu Lộ Tử giúp hắn lau khô. Ngay cả khi Tiểu Lộ Tử giúp hắn cởi áo, lại một lần nữa giúp hắn mặc áo hắn cũng chẳng đoái hoài. Đúng vậy, khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cả đời người, ít nhất có một nửa là ở trên giường. Giờ mình ở trên giường ngoại trừ ngủ ra thì còn có thể làm gì? Người khác có thể ôm ấp yêu thương phụ nữ trên giường, còn mình có thể làm gì đâu? Chẳng lẽ tự giải quyết cả đời? Hắn khẳng định bản thân sẽ không dám vác mặt đi đâu, nhưng thế này thì còn đâu cuộc sống hạnh phúc nữa?

"Thái tử điện hạ, người đến cùng là bị sao, nhanh đi nằm một chút đi, nô tài đi mời thái y." Tiểu Lộ Tử chậm rãi đỡ Mạc Nhiễm Thiên đến bên chiếc giường rộng lớn, thế nhưng hắn nhìn thấy cái giường rộng lớn này chỉ muốn khóc thôi.

Tiểu Lộ Tử thấy vẻ mặt hắn ngày càng bi thảm, trong lòng nóng như lửa đốt. Thái tử tuy có ngốc một chút, có trì trệ một chút, nhưng vẻ mặt thê thảm hiện tại chưa từng thấy qua, Tiểu Lộ Tử vội vội vàng vàng nhảy lên, muốn đi mời thái y.

"Tiểu Lộ Tử, không cần, ta muốn ngủ một lát, ngươi đi ra ngoài đi." Mạc Nhiễm Thiên ỉu xìu nói.

"Thái tử điện hạ, thật sự không có việc gì hả?" Tiểu Lộ Tử trợn to hai mắt cẩn thận nhìn vẻ mặt hắn.

"Không có gì!" Mạc Nhiễm Thiên ngã xuống giường lớn, xem ra mình thật sự cần ngủ một giấc, biết đâu có thể nhanh chóng trở về hiện đại.

Tiểu Lộ Tử nghi hoặc một chút, vẫn cảm thấy phải chờ thái tử tỉnh ngủ rồi mới nói, miễn cho chuyện bé xé ra to, kinh động hoàng thượng.

Hết thảy im ắng, sa trướng vẫn như cũ dập dờn bay theo gió, Mạc Nhi

6. Chương 6: Đánh Đòn Cảnh Cáo

Chờ khi Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại, trời còn chưa tối hẳn. Hắn ngước mắt nhìn sa trướng (màn) bay múa đầy trời, đột nhiên cảm thấy thất vọng đến cực điểm.

"Tiểu Thiên, tỉnh rồi à?'. Từ bên cạnh truyền đến một thanh âm ôn nhu.

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời giật mình. Quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một cặp mắt đen láy đang nhìn mình chằm chặp, đây không phải Nhị hoàng tử Mạc Nghị Thần sao?

Mạc Nhiễm Thiên vô cùng hoảng sợ, vội vàng đứng lên bối rối hỏi: "Sao huynh lại ở chỗ này?".

Mạc Nghị Thần đứng dậy theo, Mạc Nhiễm Thiên nhìn thấy y không một mảnh vải che thân, khóe miệng không tự chủ giật giật, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, nam nhân này tại sao lại thoát hết quần áo nằm trên giường hắn?

"Mạc Nhiễm Thiên, từ lần trước cùng đệ hôn môi, nhị ca lưu luyến không quên." Nhị hoàng tử Mạc Nghị Thần ôn nhuận như ngọc – một đôi tinh nhãn nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên cùng đôi môi mỏng màu vàng đỏ, y chậm rãi tiến lại gần đôi môi mỏng gợi cảm của hắn.

Mạc Nhiễm Thiên dùng đầu ngón chân cũng nghĩ được kế tiếp nam nhân xinh đẹp này muốn làm gì, nhưng mình rõ ràng là nam nhân, đây không phải đồng tính luyến ái sao?

Môi Mạc Nhiễm Thiên không ức chế được bắt đầu run rẩy, nhìn Mạc Nghị Thần đã nhắm mắt lại, ngay lập tức muốn đem môi hướng về hắn, trong lòng rốt cuộc không thể nhịn được nữa.

"A." Hét thảm một tiếng, ngay khi Mạc Nghị Thần hai tay ôm mắt trái, mắt phải còn đang hoảng sợ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lại vươn chân đạp một đạp, sau đó Mạc Nghị Thần bắn xuống giường.

"MK, lão tử là nam nhân, không phải nữ nhân, muốn hôn tìm nữ nhân đi! Ghê muốn chết đi." Mạc Nhiễm Thiên lửa giận bừng bừng sục sôi, nhìn Mạc Nghị Thần dưới giường đang sao bay đầy đầu mà mắng to.

"Mạc Nhiễm Thiên, đệ bị sao vậy? Ai ôi." Mạc Nghị Thần giật mình vạn phần, Mạc Nhiễm Thiên này tại sao so với trước kia hoàn toàn bất đồng, ngữ khí nói chuyện cũng không giống nhau, đến cùng đã xảy ra chuyện gì. Hơn nữa như thế nào khí lực lớn như vậy, hắn hiện tại không chỉ mắt trái đau, mà xương cốt cũng đau ê ẩm.

"Cái gì mà như thế nào, huynh là nam nhân, sao lại muốn hôn ta, ta cũng là nam nhân a, còn nữa chúng ta không phải huynh đệ sao?" Mạc Nhiễm Thiên vốn định nói ra chân tướng của mình, nhưng lập tức nghĩ đến mình còn ở trong hoàng cung, nếu bị người khác biết, tính mạng không chừng gặp nguy hiểm, nghĩ đến hắn là thái tử là tên ngốc, mới có thể bình an sống đến lớn như vậy.

Mạc Nghị Thần khóe miệng nhếch lên, gian khổ bò lên giường nói: "Mạc Nhiễm Thiên, đệ lại quên rồi sao, nam nhân cùng nam nhân tại nơi này rất bình thường, Tề Quân Hành kia chẳng phải có ba nghìn mỹ nam sao, còn có, Mạc Nhiễm Thiên là đệ đệ ta, cho nên nhị ca mới càng thương đệ, đệ quên rồi sao? Ngươi đã là người của nhị ca a!"

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên như là bị giáng cho một gậy, đau đến mức hắn trực tiếp muốn ngất xỉu luôn, thân thể này đã cùng kẻ kia làm những chuyện gì? Trời ạ. Hắn không muốn sống nữa.

"Mạc Nhiễm Thiên, quên cũng không có việc gì, nhị ca sẽ làm đệ nhớ lại." Mạc Nghị Thần cũng không trách Mạc Nhiễm Thiên, chỉ cảm thấy được hắn giống như càng ngày càng chậm chạp, ngay cả mình cùng hắn yêu thương hắn đều không nhớ kĩ, hắn trước kia mỗi ngày đều muốn, hàng đêm đều nhớ. Mạc Nghị Thần nói xong hướng Mạc Nhiễm Thiên đang ngu ngơ trực tiếp hôn xuống, đôi môi mỏng phủ nhẹ trên cái miệng nhỏ nhắn màu vàng đỏ của Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cảm giác được môi của mình lập tức nóng lên giống như bị điện giật, mà Mạc Nghị Thần mặc dù cả người đau, nhưng vẫn cứ ôm chặt Mạc Nhiễm Thiên, không cho hai tay của hắn có cơ hội đẩy y ra.

Đồng tử trong đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên ngày càng lớn, hắn đột nhiên phát hiện mình muốn quay đầu chạy trốn, nhưng hai môi như bị hút chặt vào nhau, hắn không thể ngay lập tức thóa ra, mà sự tê dại truyền lại càng làm cho hắn kinh hoảng.

"Ô……" Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ kêu lên uhm uhm, điều này sao có thể? Môi của mình thật sự có ma lực?

Mạc Nghị Thần cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa, nhưng không biết vì sao, vừa hôn lên bờ môi của hắn, chính mình lại không thể tự kềm chế, cái loại cảm giác mềm mại nóng bỏng đến mất hồn này làm cho y muốn càng nhiều, thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên đang uhm uhm, chiếc lưỡi mạnh mẽ chen vào trong cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên.

"A……" Hai người bất ngờ tách ra, Mạc Nghị Thần trên đầu lưỡi tràn đầy máu, ra là Mạc Nhiễm Thiên thật sự không có cách nào chịu đựng đầu lưỡi nam nhân khác chui vào trong miệng hắn, cho nên cắn đầu lưỡi y một cái, rồi sau đó ma lực lập tức biến mất, hai môi lập tức rời ra. Hắn nhìn Mạc Nghị Thần, vuốt cánh môi mình đang nóng lên, choáng váng.

"Mạc Nhiễm Thiên! Đệ, đệ tại sao cắn ta?" Nhị hoàng tử mắt trái đã thành xanh tím, đầu lưỡi lại đau đớn làm cho hắn nói chuyện miệng mồm không rõ, nhưng lại nhìn Mạc Nhiễm Thiên bằng đôi mắt tràn đầy thương tâm.

Mạc Nhiễm Thiên cũng không biết cớ gì, nhìn y vẻ mặt đau xót, đột nhiên trong lòng cảm giác được giống như chính mình phạm vào sai lầm, cà lăm nói: "Nhị, nhị ca, sau này không cho hôn ta."

"Tại sao? Mạc Nhiễm Thiên không thích nhị ca sao?" Điều này khiến Mạc Nghị Thần bị đả kích lớn hơn nữa.

"À, không, không phải, ta, ta, ta không muốn hôn môi." Mạc Nhiễm Thiên cũng không biết trả lời như thế nào, nhưng cảm giác chính mình trả lời còn rất ngu ngốc.

"Tại sao a? Đệ lần trước đều nói rất thích, rất thoải mái, còn nói hy vọng nhị ca thường đùa với đệ a, tại sao hiện tại mau như vậy liền quên, vậy cảm giác vừa rồi đệ biết chưa?" Mạc Nghị Thần khẩn trương nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mà Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú bắt đầu không khống chế được đỏ lên, thái tử này thật ngốc nghếch, bị người thượng còn nói thích, sao có thể ngu thành như vậy? Hại hắn cảm giác bị thượng là chính mình.

"Mạc Nhiễm Thiên, thử lại một lần được không? Nhị ca biết đệ nhất định thích." Mạc Nghị Thần nhìn Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú biến hồng, lập tức trở nên mừng rỡ.

"A, không muốn, không muốn." Mạc Nhiễm Thiên hai tay vội vàng che miệng.

"Mạc Nhiễm Thiên, có phải lục đệ khi dễ đệ hay không?" Mạc Nghị Thần tưởng rằng Mạc Nhiễm Thiên cự tuyệt y là bởi vì Mạc Hiên.

"A, lục đệ? Hắn nhỏ như vậy, cũng khi dễ ta?" Mạc Nhiễm Thiên lại choáng váng đầu.

"Lần trước nhị ca thấy các đệ trong rừng trúc ở hậu viện hôn môi, đệ biết lúc ấy nhị ca có bao nhiêu tức giận, bao nhiêu thương tâm không?" Mạc Nghị Thần hồi tưởng lại, lục đệ này đối thái tử ca ca là một loại tình cảm như là yêu thích, thường có thể gặp hắn khắp nơi hôn môi Mạc Nhiễm Thiên, bản thân mình cũng không có biện pháp, quan trọng chính là Mạc Nhiễm Thiên hắn cũng không cự tuyệt, này có thể không làm cho hắn tổn thương sao?

"A." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng lại giật giật, mồ hôi lạnh đều túa ra, vẫn là một cậu bé a, mặc dù thân thể dường như đã phát dục đầy đủ, nhưng dù sao vẫn chỉ là một đứa nhỏ, như thế nào cũng yêu thích loại chuyện này, thái tử này đến cùng ngu tới mức độ nào, có thể hay không lại muốn kích thích hắn.

"Mạc Nhiễm Thiên, sau này đừng cho hắn lại gần được không? Nếu đệ thích, nhị ca có thể mỗi ngày ở bên đệ, còn có thể, có thể mỗi ngày ôm Mạc Nhiễm Thiên ngủ……" Mạc Nghị Thần không chút giấu giếm tình ý nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt tuấn tú cũng đỏ lên.

Mạc Nhiễm Thiên lúc này rốt cuộc không nhịn được nói: "Nam nhân cùng nam nhân có cái gì tốt chứ, các người như thế nào không cùng với nữ nhân?"

"Mạc Nhiễm Thiên! Đệ hôm nay bị sao vậy? Nữ nhân có cái gì tốt, nam nhân xinh đẹp giống như đệ mới trân quý. Đệ như thế nào không nhớ rõ a?" Mạc Nghị Thần cả kinh.

"A." Mạc Nhiễm Thiên tựa như bị đánh cho một gậy đến ngu luôn, chẳng lẽ trên mảnh đất này, nữ nhân không đáng giá tiền, mỹ nam mới hiếm có? Trời đất! Đây đến cùng là địa phương nào a?

7. Chương 7: Nam Nữ Đều Ăn

Mạc Nhiễm Thiên đứng ngẩn hồi lâu mới có thể phục hồi tinh thần. Nhìn về phía Mạc Nghị Thần bên cạnh, khuôn mặt tuấn mỹ kia đang tràn đầy lo lắng. Ánh nhìn của Mạc Nhiễm Thiên từ khuôn mặt văn nhã của y dời xuống. Vóc người y không mập không gầy, lại cao ráo trắng trẻo, có thể nói dáng người rất kiện mỹ (khỏe đẹp). Mạc Nhiễm Thiên nhếch môi, sau đó ánh mắt tiếp tục hướng xuống, nhìn xuống cái quần lót màu trắng của y.

"Huynh cho ta xem một chút!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nhíu mi nói, hắn trong lòng nảy ra ý tưởng, có phải hay không tại nơi này nam nhân đều giống nhau, vậy hắn cũng không phải ngoại tộc, nghĩ tới đây hai mắt to bắt đầu dấy lên tia hy vọng.

"Tiểu Thiên, đệ muốn xem cái gì?" Mạc Nghị Thần giật mình nói.

"Thằng nhỏ của huynh, để cho ta nhìn một chút." Mạc Nhiễm Thiên chỉ chỉ xuống dưới chiếc khố vẫn đang quấn trên người y mà đáp, hắn hiện tại cần chứng minh gấp điểm này.

"A, Tiểu Thiên không phải đã nhìn qua sao?" Mạc Nghị Thần khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc ửng hồng.

"Ta không nhớ rõ." Mạc Nhiễm Thiên cảm giác mặt mình có điểm nóng lên, việc này thật đúng là rất rất mất mặt.

"Cái này, Tiểu Thiên là muốn sao?" Mạc Nghị Thần con ngươi đen thâm thúy sáng lên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm giác được vô cùng xinh đẹp, có điều có xinh đẹp hơn nữa cũng là một nam nhân, hơn nữa trong đáy mắt kẻ kia càng ngày càng lộ rõ vẻ thản nhiên, làm cho hắn tóc gáy dựng đứng.

"Tiểu Thiên, như thế nào rồi?" Mạc Nghị Thần đọc không ra vẻ mặt của hắn.

"Mau cho ta nhìn! Thật dong dài." Mạc Nhiễm Thiên thân thể lui về phía sau, sợ bản thân đã quá kích thích, hơn nữa ở trên giường nhìn vật này, có vẻ như mình cũng rất biến thái.

"Ồ." Mạc Nghị Thần thấy khó hiểu, Tiểu Thiên tính tình như thế nào quan tâm như vậy, nhưng nếu muốn xem thì cho hắn xem, dù sao hắn cũng không phải không thấy qua.

"Đủ rồi!" Mạc Nhiễm Thiên đang nhìn đến vật nọ trong chốc lát, lập tức nhắm mắt hô dừng, trong lòng sóng ngầm mãnh liệt, thì ra mọi người đều là nam nhân bình thường, chỉ có cái tên thái tử đáng chết này là vô dụng.

Mạc Nghị Thần bị dọa đến nhảy dựng, vốn tưởng rằng Mạc Nhiễm Thiên thích nhìn, ai ngờ bộ dáng hắn giống như chịu nhiều đả kích, lớn tiếng kêu dừng, y không thể làm gì khác hơn là lập tức kéo quần, khó hiểu nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang nhắm mắt.

"Tiểu Thiên, đệ hôm nay đến cùng là làm sao vậy, nhị ca cảm giác được đệ rất không bình thường?" Mạc Nghị Thần vẻ mặt lo lắng, muốn đưa tay vuốt ve dung nhan tuấn mỹ của hắn.

"Nhị ca, ta muốn nghỉ ngơi, huynh quay về tẩm cung của huynh đi." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ một chút, lập tức nói.

"Tại sao? Nhị ca đêm nay ở cùng Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần mất hứng nói.

"Hả, sao huynh lại ngủ ở chỗ ta?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu.

"Tiểu Thiên mỗi đêm đều phải có người chiếu cố, đây là phụ hoàng đặc biệt cho phép." Mạc Nghị Thần có đủ cả mười phần lý do.

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên bị hù dọa rồi, trong hoàng cung này điên rồi, ông già kia muốn hai đứa con trai của mình loạn luân? Chuyện gì thế này, dù mình có là một kẻ ngốc, cũng không cần như vậy chứ, không tốt rồi, mình có phải hay không mỗi đêm đều bị người ta đè a.

"Như thế nào, Tiểu Thiên không thích nhị ca chiếu cố sao?" Mạc Nghị Thần khẩn trương lên.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đen xì, hắn không có cách nào khác không buồn bực a, tên thái tử này thật đúng là ngu tới cực điểm, không biết như thế nào lại cùng linh hồn của ta tráo đổi? Tức chết đi, hắn nhập vào trên cơ thể mình, vậy mình tại hiện đại không phải thành ngốc sao? Mạc Nhiễm Thiên quả thực không dám tưởng tượng.

"Mỗi đêm đều là có người chiếu cố ta?" Mạc Nhiễm Thiên trầm giọng hỏi.

"Trước kia là Tiểu Lộ Tử, sau đó đệ dần dần lớn lên, lại đổi lại cung nữ tới hầu hạ, nhưng đệ không thích, sau khi đánh đuổi một tiểu cung nữ, phụ hoàng đã bảo đại ca cùng ta tới chiếu cố. Hiện tại đại ca không có ở đây, vậy do nhị ca chiếu cố đệ." Mạc Nghị Thần vui vẻ cười nói.

"A. Ta tại sao đánh cung nữ, đại ca lại đi nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên trên đầu xuất hiện hai dấu hỏi bự, không phải là bản thân không có cách nào cùng nữ nhân, cho nên mới đánh nữ nhân chứ, còn có vị đại ca kia cùng mình có hay không có quan hệ này a, thật đúng là loạn cả óc, tốt nhất có ai đến cùng hắn giải thích một chút, như vậy đả kích trong lòng mới dịu lại được, hắn thừa nhận bản thân năng lực thừa nhận có hạn.

"Đại ca bị phụ hoàng phái đi học tập hành binh đánh giặc, còn đánh cung nữ……" Mạc Nghị Thần bắt đầu dùng vẻ mặt kì quái nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta tại sao đánh cung nữ?" Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

"Bởi vì Tiểu Thiên không thích nữ nhân, cung nữ kia giúp đệ, khụ khụ khụ, giúp đệ cái đó, đệ liền đánh nàng, sau đó tất cả cung nữ đều bị đệ đuổi đi, đệ lại cùng phụ hoàng nói đệ không thích các nàng." Mạc Nghị Thần vừa nói vừa nhìn vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên con mắt mở lớn như chuông đồng, vậy cung nữ đó giúp hắn làm gì? Chẳng lẽ? Ai, thái tử ngốc cũng biết mình không có năng lực sao.

"Tiểu Thiên, bệnh của đệ càng ngày càng nghiêm trọng, như thế nào cái gì đều không nhớ kĩ?" Mạc Nghị Thần lắc đầu nói.

"A, ta bị bệnh sao? Bệnh gì? Không phải trời sinh sao?" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến nhảy dựng.

"Như thế nào có thể do trời sinh, khi đệ vừa mới sinh ra, nhị ca mặc dù không lớn hơn đệ nhiều, nhưng ta nhớ kĩ đệ rất thông minh lanh lợi. Nhưng năm lên sáu bảy tuổi lại dần dần trở nên chậm chạp, về sau lại càng nghiêm trọng hơn, hiện tại đã trở thành như vậy, ai. Thái y tìm khắp không ra nguyên nhân gì."

"Nhất định có người hại ta!" Mạc Nhiễm Thiên thốt ra, loại kịch này hắn xem trong TV đã nhiều.

"Tiểu Thiên, đệ? Đệ có phải hay không nhớ lại chuyện gì đó?" Mạc Nghị Thần kinh hãi, bởi vì y cũng từng cho rằng như vậy.

"Hả, ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến, rất nhiều chuyện không nhớ được, nhưng có một số việc dường như rất rõ ràng." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng vừa chuyển đáp.

"Tiểu Thiên, nhớ lại cái gì? Mau cùng nhị ca nói một chút." Mạc Nghị Thần lấy làm kinh hãi, vội vàng lo lắng nói.

"Lại quên rồi." Mạc Nhiễm Thiên hiện tại cái cớ tốt nhất chính là cái này.

Mạc Nghị Thần lập tức khóe miệng bất đắc dĩ co lại.

"Ai, Tiểu Thiên, trời sắp tối rồi, đứng lên dùng bữa thôi." Mạc Nghị Thần đứng lên mặc quần áo, cái mắt trái kia lại đau rồi, hắn phải mau mau thoa thuốc mới được.

"Được, nhị ca, huynh đêm nay không cần theo ta, ta để cho Tiểu Lộ Tử theo ta." Mạc Nhiễm Thiên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Tiểu Đường, tiểu tử đó có vẻ như đã đi theo hắn thật lâu.

Mạc Nghị Thần lập tức mặt lộ vẻ thất vọng, tuy nhiên hắn không miễn cưỡng, bởi vì y không muốn Tiểu Thiên không vui.

"Tiểu Thiên không thích nhị ca." Mạc Nghị Thần thản nhiên nói.

Mạc Nhiễm Thiên mở đôi mắt to nhìn hắn, nam nhân này thật đúng là nhìn hắn thành tiểu hài tử, ai, cặp tinh nhãn kia nhuộm vẻ u buồn nhàn nhạt.

"Hả, không phải, chỉ là, chỉ là ta muốn làm nam nhân." Mạc Nhiễm Thiên không biết chính hắn lại nói như vậy, Mạc Nghị Thần nghe có hiểu được hay không.

Mạc Nghị Thần kinh ngạc nói: "Tiểu Thiên muốn nữ nhân?"

"A, uhm." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co lại, gật gật đầu, chỉ cần đem nam nhân này đuổi đi, hắn như thế nào cũng được, ngẫm lại hai người nam nhân cùng ôm nhau làm cái loại chuyện này, hắn phát hiện dạ dày hắn co rút đến lộn nhào.

"A a, được, để nhị ca gọi mấy tiểu cung nữ xinh đẹp đến hầu hạ Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần cư nhiên còn cười được.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lại một lần nữa bị hù dọa, người nơi này như thế nào lại cởi mở như vậy, nam nữ đều ăn?

8. Chương 8: Muốn Nổi Điên

Sau khi Mạc Nghị Thần đi khỏi, Tiểu Lộ Tử chạy vào, nhìn thái tử điện hạ đang ngơ ngác khó hiểu nói: "Thái tử điện hạ như thế nào không để lại nhị hoàng tử qua đêm?"

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu liếc hắn một cái đáp: "Hai người nam nhân thì có gì mà qua đêm? Hắn giúp ta đi tìm nữ nhân rồi!" Mạc Nhiễm Thiên mặc dù cảm giác có chút biến thái, chỉ có điều tới mức này rồi, hắn muốn thử xem bản thân đến cùng có phải hay không thật là nam nhân.

"A. Thái tử điện hạ như thế nào lại tìm nữ nhân? Không sợ?" Tiểu Lộ Tử đem lời nuốt vào trong miệng.

"Không sợ cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên tò mò, xem ra tên tiểu thái giám này cái gì cũng biết a.

"À, không có gì, thái tử điện hạ dùng bữa thôi." Tiểu Lộ Tử vỗ vỗ tay ba cái.

Chỉ thấy bốn tiểu thái giám từ trong một cánh cửa nâng ra một cái bàn tròn bằng gỗ lim, cái bàn lớn đến mức có thể dùng cho mười sáu người ăn, đồng thời còn có hai người nâng một cái ghế gỗ màu đỏ thẫm, từ

một cánh cửa khácclại có tám người cung nữ tiến ra, mỗi người tay cầm khay, thoáng chốc trong phòng mùi thơm ngào ngạt xông vào mũi, Mạc Nhiễm Thiên lập tức cảm giác bụng đang biểu tình dữ dội.

"Thái tử điện hạ, mời dùng bữa!" Tiểu Lộ Tử đặt chiếc chén nhỏ xuống, sau đó quay đầu nói với Mạc Nhiễm Thiên, mà Mạc Nhiễm Thiên thì kinh ngạc nhận ra mức độ xa hoa của hoàng cung, một bàn cao lương mỹ vị, lại chỉ có hắn một người ăn, coi hắn là heo sao, thực quá lãng phí mà.

Mạc Nhiễm Thiên sợ chính mình để lộ sơ hở, không thể làm gì khác hơn là không nói một tiếng, ngồi trên ghế lớn, nhìn đồ ăn trước mặt, hắn nhăn mi, thì ra đồ ăn trên bàn tất cả đều là thức ăn thanh đạm, mà ở hiện đại Mạc Vệ Quân ghét nhất chính là ăn chay.

"Tiểu Lộ Tử, tại sao tất cả đều là đồ chay?" Cảm giác thèm ăn vừa mới rồi đã hoàn toàn biến mất.

"A, thái tử điện hạ không phải không thích ăn thịt sao?" Tiểu Lộ Tử kì quái hỏi.

"Khụ khụ khụ, bổn thái tử hiện tại bắt đầu muốn ăn món mặn, sau này những món này đừng bưng lên nữa." Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ không trách được tên thái tử này gầy yếu như thế, hại hắn muốn dùng sức đều cảm giác lực bất tòng tâm, nếu như mình là thân thể Mạc Vệ Quân, hôm nay đánh Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nghị Thần, sẽ không chỉ nhẹ nhàng như vậy. Cho nên hắn nhất định phải rèn luyện thật tốt thân thể thái tử này, dinh dưỡng là quan trọng nhất, sao có thể suốt ngày ăn chay?

"Dạ, nô tài lập tức đi phân phó!" Tiểu Lộ Tử vội vàng gọi người tới dọn bàn, một lần nữa đi ra, mặc dù cảm giác được thái tử có chút khác thường, nhưng mà thái tử này cũng có mấy khi được bình thường.

Mạc Nhiễm Thiên ngồi ở bên bàn nhìn mọi người ra ra vào vào, hắn không khỏi tò mò đứng lên mở ra từng cánh cửa trên tường, làm cho hắn kinh ngạc chính là phòng nào cũng đều có đầy đủ, trong thư phòng văn phòng tứ bảo, kinh sách tầng tầng, xem ra thái tử nhìn vậy nhưng sách cũng không ít. Mạc Nhiễm Thiên đầu muốn xì khói, hắn phát hiện nơi này chữ Hán có chút khác biệt, hơn nữa viết uốn lượn lên xuống, rất khó nhận ra. Xem ra mình lại có thêm một phần việc phải làm.

(văn phòng tứ bảo: gồm bút, mực, nghiên mực và giấy)

Lại mở ra một gian, bên trong tất cả đều là quần áo thái tử, lụa là gấm vóc, trường bào cẩm y, đủ loại kiểu dáng, màu vàng nhạt chiếm đa số, hẳn là độc quyền của thái tử, Mạc Nhiễm Thiên cảm giác nơi này tựa như phòng giữ quần áo ở thời hiện tại, thì ra thiết kế như vậy tại cổ đại cũng đã lưu hành.

(trường bào: một loại áo khoác ngoài, cẩm y: áo gấm)

Khi gian thứ ba vừa mở ra, Mạc Nhiễm Thiên chợt sửng sốt, phòng này so với bình thường còn lớn hơn, bên trong treo đầy đủ mười tám loại vũ khí, vùng đất trống ở giữa đương nhiên là dùng để luyện tập, chẳng lẽ thái tử cũng học võ, Mạc Nhiễm Thiên không khỏi nghĩ đến cổ đại này có thể hay không thật như trong tv có tuyệt thế võ công, như vậy mình ở chỗ này cũng chỉ có bị người đánh.

Những căn phòng khác có giường nhỏ cũng có cả giường lớn, xem ra là phòng khách hoặc là phòng ở của thái giám cung nữ, Mạc Nhiễm Thiên không nhìn kĩ thêm, xoay người về ngồi trên ghế lớn, thầm nghĩ không trách được đại sảnh này rộng rãi thoáng đãng như vậy, thì ra vật gì cũng đều đặt ở trong phòng nhỏ hai bên, chỉ còn một cái giường lớn xa hoa, lụa trắng bay múa, thật đúng là có khí thế của gia đình đế vương.

Chỉ chốc lát, bữa tối một lần nữa mang lên, lúc này Mạc Nhiễm Thiên hai mắt sáng lên, thức ăn trên bàn từng món đều là gà vịt thịt cá hắn thích, không khỏi muốn gặm lấy gặm để.

"A a, thái tử điện hạ, đêm nay khẩu vị thật là tốt. Hoàng thượng biết nhất định thật cao hứng." Tiểu Lộ Tử một mình đứng bên cạnh hầu hạ hắn.

"Tiểu Lộ Tử, bổn thái tử lúc nào đi gặp phụ hoàng a?" Mạc Nhiễm Thiên vừa ăn vừa hỏi.

"Thái tử điện hạ mỗi ngày sớm sớm đều đi thỉnh an, hoàng thượng trước khi lâm triều sẽ phải thấy thái tử một chút, bằng không hoàng thượng nói không có tâm tư phê tấu chương." Tiểu Lộ Tử không chút kiêng dè, kiên nhẫn hồi đáp.

"Ồ. Tiểu Lộ Tử, ngươi đi theo bổn thái tử bao lâu rồi?" Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ hoàng thượng xem ra thật là thương đứa con trai này, không biết mẫu phi thái tử này là mỹ nhân như thế nào, tại một quốc gia

quý trọng nam nhân cư nhiên có thể được hoàng thượng ân sủng, xem ra không phải tuyệt thế đại mỹ nữ, chính là hồ li tinh ngàn năm.

"A a, thái tử điện hạ, Tiểu Lộ Tử đi theo người đã mười năm." Tiểu Lộ Tử cười nói.

"Cái gì, nói dối! Ngươi mới mười mấy tuổi? Đi theo ta mười năm?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn bộ dáng cậu bé con Tiểu Lộ Tử này nghĩ thầm hắn nhiều nhất chỉ mười ba, bốn tuổi.

"Tiểu Lộ Tử năm nay mười bảy tuổi, năm ấy bảy tuổi Dung quý phi, cũng là mẫu phi thái tử lựa chọn trúng Tiểu Lộ Tử hầu hạ thái tử, mãi cho đến hôm nay." Tiểu Lộ Tử dương dương tự đắc.

"Vậy chuyện bổn thái tử, tất cả ngươi đều biết?" Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày hỏi, hắn đột nhiên nghĩ tới Mạc Nghị Thần nói, thân thể này chính là khi đang sáu bảy tuổi mới bắt đầu chậm rãi biến trì trệ không phải sao?

"Chuyện đó đương nhiên, chuyện thái tử điện hạ, Tiểu Lộ Tử tất cả đều nhớ kĩ." Tiểu Lộ Tử hệt như một đứa trẻ muốn tranh công.

"Ta đây hỏi ngươi, khi ngươi vừa mới bắt đầu hầu hạ bổn thái tử, ai xuất hiện ở bên cạnh ta nhiều nhất?" Mạc Nhiễm Thiên cơ hồ có thể khẳng định cái tên thái tử này là bị người hại thành ngu ngốc.

"A, cái này, nô tài ngẫm lại, nô tài nhớ kĩ lúc mới bắt đầu, hậu cung phi tử đều rất thích thái tử, bởi vì thái tử không chỉ có xinh đẹp đáng yêu mà còn thông minh lanh lợi, so với đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đều được mọi người yêu quý hơn nhiều."

"Khi đó tứ hoàng tử đã sinh ra chưa?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nói.

"A, đã sinh ra, nhưng khi đó mới bốn tuổi, hơn nữa không cùng ba vị hoàng tử các ngươi cùng nhau chơi đùa, bởi vì mẫu phi hắn, lúc ấy không được hoàng thượng sủng ái, nhưng hiện tại cũng rất sủng ái." Tiểu Lộ Tử cau mày đáp.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, lập tức cảm giác được mẫu phi tứ hoàng tử nhất định là một nữ nhân vô cùng lợi hại, không trách được hiện tại tứ hoàng tử cũng là kẻ không thể coi thường.

"Ta cùng đại hoàng tử, nhị hoàng tử tình cảm tốt lắm sao?" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục hỏi.

"Đúng vậy, đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đều rất thích thái tử điện hạ, nếu không phải đại hoàng tử bị hoàng thượng phái đi đóng giữ quân doanh, chẳng phải mỗi đêm đều theo nhị hoàng tử ầm ĩ cùng ngươi ngủ sao?" Tiểu Lộ Tử là tự vạch áo cho người xem lưng.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, sắc mặt khẩn trương, phát hiện thức ăn trên bàn cũng toàn bộ không còn mùi vị, theo như Tiểu Lộ Tử nói, cái tên thái tử này cùng đại hoàng tử cũng có một chân sao.

Đúng lúc này, Mạc Nghị Thần lại tới nữa, phía sau dẫn theo một tiểu cung nữ, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn, tiểu cung nữ kia vóc người xinh đẹp, một thân váy phấn, đúng là lúc nụ hoa chớm nở, ước chừng khoảng mười bốn tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn thanh thuần không tì vết, sắc mặt mặc dù không tốt lắm, nhưng che đậy không được dung nhan xinh đẹp của nàng.

"Tiểu Thiên, đệ xem, nhị ca giúp đệ mang đến, nàng tên Lam nhi, mẫu phi hôm nay đưa cho ta làm nha hoàn ấm giường, nhị ca tặng cho đệ, nhìn một chút xem có thích hay không?" Mạc Nghị Thần cười lấy lòng nói.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co quắp mãnh liệt, chuyện kiểu này cũng để cho hắn đụng phải, hắn thật cảm giác được mình có cảm giác muốn nổi điên, nữ nhân lại như vậy đưa tới đưa đi, hơn nữa nghe y nói, trong tẩm cung của y dường như rất nhiều nữ nhân, vậy tại sao còn chọc ngoáy thái tử? Thật muốn điên rồi.

"Lam nhi tham kiến thái tử điện hạ!" Tiểu cung nữ ở trước mặt bàn chậm rãi quỳ xuống, một hàng thanh lệ từ khóe mắt chảy xuống, mặt Mạc Nhiễm Thiên phút chốc tối lại.

9. Chương 9: Muốn Làm Rõ

Nhị hoàng tử vừa nghe thấy trong thanh âm của Lam nhi có tiếng nức nở, lập tức quay đầu sang hung hăng trừng mắt liếc nàng một cái nói: "Cho ngươi hầu hạ thái tử là phúc phận của ngươi! Mẫu phi đem ngươi cho bổn hoàng tử, bổn hoàng tử tự nhiên có thể chuyển tặng, ngươi không ngoan ngoãn hầu hạ thái tử, bổn hoàng tử sẽ đem ngươi cho tứ hoàng tử!"

"A, không muốn không muốn, Lam nhi sai rồi, Lam nhi nguyện ý hầu hạ thái tử điện hạ." Lam nhi khóc như hoa lê trong mưa, vô cùng thương tâm.

Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt đen xì như đáy cốc, như vậy nữ nhân này dù có đẹp hơn nữa, hắn cũng không còn chút hứng thú.

"Không cần, nhị ca, chính ngươi dùng đi! Nàng không thích ta." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng thở dài, nữ tử cổ đại quả thật trưởng thành thật sớm, cô bé này nhiều nhất mới mười bốn tuổi dáng người đã hoàn hảo như vậy, việc này làm cho trong lòng hắn có điểm ngứa ngáy. Chỉ có điều xem ra tiểu cô nương này rất không thích mình, ta cũng không nên làm khó người ta.

"Tiểu Thiên, nàng chỉ là một nha hoàn, có thích hay không có quan hệ gì, ấm giường mà thôi." Mạc Nghị Thần vội vàng đi tới bên người Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Có phải khi ta không cần nàng nữa có thể quăng đi?" Mạc Nhiễm Thiên tò mò thái độ nơi này đối với nữ tử, tuy nhiên lời này của hắn làm cho Lam nhi quỳ trên mặt đất sắc mặt tái nhợt.

"Đương nhiên, Tiểu Thiên nếu cảm thấy không hài lòng, ngày mai đem nàng đến quân doanh, nơi đó đang thiếu nữ nhân." Mạc Nghị Thần thản nhiên đáp.

"A, tại sao? Tốt xấu gì cũng là một cô nương trẻ tuổi, lại đẹp như vậy? Như vậy có có phải quá tàn nhẫn hay không?" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến nhảy dựng.

"Nữ nhân sinh ra chính là hầu hạ nam nhân, nếu hầu hạ không tốt, như vậy còn có tác dụng gì? Tiểu Thiên không cần lo lắng vấn đề này, nhị ca sẽ xử lý." Mạc Nghị Thần cau mày nói.

"Đừng mà, thái tử điện hạ thu Lam nhi đi, Lam nhi nhất định hầu hạ thái tử điện hạ chu đáo, đừng đem Lam nhi đưa đến quân doanh mà, hu hu." Lam nhi bị dọa đến khóc lên, cả người lập tức quỳ bò đến bên người Mạc Nhiễm Thiên, hoảng sợ vạn phần nhìn hắn.

"Đứng lên đi. Nhị ca, chính huynh giữ đi." Mạc Nhiễm Thiên đoán có lẽ cung nữ này cũng là biết chuyện thái tử đánh cung nữ, cho nên bị hoảng sợ.

"A, nhị ca đã đem tặng, như thế nào có thu hồi, Tiểu Thiên nếu không thích thì kêu người kéo ra ngoài. Khóc sướt mướt, ta cũng không thích. Người đâu!" Mạc Nghị Thần la lớn.

"Không, thái tử điện hạ, van xin người, không, Tiểu Lam không khóc, Tiểu Lam nguyện ý hầu hạ thái tử điện hạ, van cầu thái tử điện hạ thu Tiểu Lam." Tiểu Lam bị dọa đến không ngừng dập đầu khẩn cầu.

"Được rồi." Mạc Nhiễm Thiên kéo nàng đứng dậy, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của nàng, thầm than trong lòng, cuối cùng nói: "Nhị ca, ta nhận, huynh đừng làm khó nàng." Mạc Nhiễm Thiên biết nữ nhân nơi này địa vị thấp đến không đáng một đồng.

"Đa tạ thái tử điện hạ, đa tạ, đa tạ." Lam nhi lập tức lau khô nước mắt mà cười, nụ cười kia đối với Mạc Nhiễm Thiên, làm cho ánh mắt hắn lập tức bị hấp dẫn ở, cô nương này thật xinh đẹp.

Nhị hoàng tử phất tay ra hiệu cho tiểu thái giám vừa mới chạy vào đi ra ngoài, thấy Mạc Nhiễm Thiên nhìn Lam nhi sững sờ, nhất thời bật cười nói: "Tiểu Thiên, đệ trước dùng hết bữa tối mới có khí lực a."

Mạc Nhiễm Thiên nghe xong, tinh thần phục hồi lại, đầu bốc khói.

"Ta ăn no rồi, Tiểu Lộ Tử, đem dọn đi." Mạc Nhiễm Thiên bỏ qua vấn đề xấu hổ này.

"Lam nhi, ngươi còn không đi trước tắm rửa thay quần áo? Chẳng lẽ muốn thái tử điện hạ hầu hạ ngươi?" Mạc Nghị Thần lạnh như băng nhìn tiểu nha hoàn không nghe lời.

"Dạ, Lam nhi cáo lui." Lam nhi được một người tiểu thái giám dẫn đi vào sau một cánh cửa, Mạc Nhiễm Thiên nhìn cánh cửa nọ nhíu nhíu mày.

"Tiểu Thiên, chơi chán nhớ tìm nhị ca biết không? Vậy nhị ca đi về trước." Mạc Nghị Thần cư nhiên một điểm cũng không có ghen tuông, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên có chút ngạc nhiên, người ở nơi này không biết ghen sao?

"Nhị ca, huynh sau này đừng tới, Tiểu Thiên quyết định sau này chỉ ở cùng nữ nhân." Mạc Nhiễm Thiên cắt đứt ý nghĩ của y.

"Cái gì? Tại sao?" Quả nhiên Mạc Nghị Thần tức giận, khuôn mặt tuấn tú mang theo tức giận nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Hả, Tiểu Thiên không muốn lại cùng nam nhân ở cùng nhau." Mạc Nhiễm Thiên mặc dù không biết thái tử cùng bọn họ ở cùng một chỗ như thế nào, dù sao hắn ở hiện tại, đánh chết cũng sẽ không theo đồng tính luyến ái, huống chi là huynh đệ loạn luân, thật biến thái.

"Tại sao lại như vậy? Tiểu Thiên, nếu như là như vậy, vậy người đàn bà kia, nhị ca mang đi, vĩnh viễn không cho đệ chạm nữ nhân!" Mạc Nghị Thần cư nhiên cũng có lúc kiên quyết.

"Mặc kệ có hay không có nữ nhân, ta sẽ không tiếp tục cùng huynh ở cùng một chỗ, làm chuyện ghê tởm này!" Mạc Nhiễm Thiên cũng phát hỏa.

"Tiểu Thiên!" Mạc Nghị Thần thanh âm lớn lên, trong mắt hiện rõ không thể tin được, tràn đầy đau xót.

"Nhị ca, ta nói chính là sự thật, ta muốn làm một nam nhân chân chính!" Mạc Nhiễm Thiên mặc kệ hắn có tin hay không, cũng mặc kệ hắn có thể hay không nghĩ rằng mình không ngốc, dù sao hắn cũng không muốn cứ mập mập mờ mờ thêm nữa.

"Tiểu Thiên, đệ đến cùng là như thế nào vậy, đệ là bảo bối của nhị ca, đệ không cần nhị ca nữa, bảo nhị ca sống thế nào đây?" Mạc Nghị Thần thương tâm đến con mắt đều hoen đỏ, ngữ khí cũng mềm nhũn xuống.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn y một chút, lập tức dời mắt đi chỗ khác, bởi vì hắn thật sự không thể tiếp nhận một người nam nhân lại đi yêu thương một người nam nhân khác.

"Nhị ca, không phải trong tẩm cung huynh có rất nhiều nữ nhân sao? Huynh cũng không thể cùng nam nhân cùng nhau." Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể nói như vậy.

"Tiểu Thiên không thích nữ nhân trong tẩm cung nhị ca có đúng hay không? Nhị ca từ khi có đệ, cũng không đụng tới các nàng, Tiểu Thiên, đệ phải tin nhị ca." Mạc Nghị Thần kéo kéo ống tay áo Mạc Nhiễm Thiên, thương tâm nhìn hắn.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, chẳng lẽ nam nhân này có thái tử rồi, sẽ không chạm người khác, vi thái tử thủ thân như ngọc? Như thế nào có thể, nam nhân sao có thể nhẫn nại được? Lời này cũng không thể quá tin tưởng.

"Nhị ca, huynh tại sao không chạm các nàng?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi.

"Bởi vì nhị ca trong lòng chỉ có một mình Tiểu Thiên, ai cũng không muốn đụng." Mạc Nghị Thần chứng thật là đang nói thật, hắn cũng không biết tại sao, nhiều lần chạm nữ nhân, đến thời khắc mấu chốt lại cảm thấy được ngớ ngẩn vô vị.

Mạc Nhiễm Thiên hết chỗ nói rồi. Xem ra thái tử này so với nữ nhân nổi tiếng hơn nhiều.

"Tiểu Thiên, đệ không được không cần nhị ca, cùng lắm đại ca trở về ta tránh né là được." Mạc Nghị Thần tưởng chính mình chiếm lấy hắn lâu nay, làm cho Mạc Nhiễm Thiên chán ghét.

"Khụ khụ khụ……" Mạc Nhiễm Thiên ho sặc sụa, nhìn một chút vẻ mặt Mạc Nghị Thần vừa thương tâm lại vừa nghiêm túc, biết hắn nói đúng sự thật, cũng cho hắn biết thân thể này của mình cùng đại hoàng tử cũng là có quan hệ.

"Tiểu Thiên, đệ không sao chứ, hôm nay Tiểu Thiên làm cho nhị ca cảm thấy thật xa lạ, Tiểu Thiên là cùng nhị ca nói đùa, ngày mai lại quên đi có đúng không?" Mạc Nghị Thần tự mình an ủi.

"Nhị ca, kì thật ta muốn nói cho huynh..." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ muốn nói cho Mạc Nghị Thần chân tướng.

"Chuyện gì, Tiểu Thiên, đệ nói đi, nhị ca cũng có thể giải thích được." Mạc Nghị Thần lại bày ra vẻ ôn nhu.

"Kì thật ta là?" Mạc Nhiễm Thiên vừa định nói, ngẩng đầu nhìn thấy tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm cư nhiên cũng tới.

"Thái tử điện hạ, tứ hoàng tử đến xem người." Tiểu Lộ Tử hiển nhiên không thể ngăn cản Mạc Tử Viêm cường thế âm độc, đầu đầy mồ hôi chạy thẳng vào bẩm báo.

"Ha ha ha, tứ đệ biết nhị ca ở chỗ này, nghe nói nhị ca vì tên ngốc này chọn một nữ nhân xinh đẹp, ta đến thưởng thức một chút." khuôn mặt hung ác nham hiểm của Mạc Tử Viêm mang theo nhạo báng.

"Tứ đệ đêm nay thật sự là nhàn a, bên trong tẩm cung mỹ nữ như mây, đệ còn nhìn nữ nhân?" Mạc Nghị Thần khuôn mặt tuấn tú cũng lạnh xuống.

"Cầm thú!" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến Lam nhi nghe được muốn đem nàng tặng tứ hoàng tử thì toàn thân phát run, không khỏi trong đầu hiện ra hình ảnh Mạc Tử Viêm đùa bỡn nữ nhân, hai chữ 'Cầm thú' thốt ra.

10. Chương 10: Huynh Đệ Tranh Giành

"Đồ ngốc kia! Huynh mắng ai?" Mạc Tử Viêm thấy rõ ràng những lời này của Mạc Nhiễm Thiên là mắng y, lập tức hung ác nhìn hắn.

"Mắng đệ, dâm côn, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cố ý mắng xong cười ha hả.

"Huynh, huynh đừng tưởng rằng phụ hoàng che chở huynh, ta chỉ sợ huynh, hiện tại phụ hoàng vì chuyện nước lo lắng, không có thời gian quản huynh, huynh tốt nhất biết điều một chút, nếu không ta không khách khí đối với huynh đâu." Mạc Tử Viêm càn rỡ nói, ngay cả nhị hoàng tử cũng không để vào mắt.

"Tứ đệ, đệ đừng quên Tiểu Thiên là thái tử!" Mạc Nghị Thần che ở trước mặt Mạc Nhiễm Thiên.

"Hắn là thằng ngốc! Nếu không phải tại hắn, Mạc quốc hiện tại như thế nào lại nhỏ yếu như vậy! Để huynh cùng đại ca trông nom hắn, ta thật không hiểu!" Mạc Tử Viêm tới gần Mạc Nghị Thần, một đôi tinh nhãn yêu dị tất cả đều là lửa giận.

"Tứ đệ, quay về tẩm cung của đệ đi!" Nhị hoàng tử cũng là một thân tức giận, hai tròng mắt bắn ra hoa lửa sắc bén.

"Hừ, tại sao huynh có thể tới, ta không thể tới, nếu tên ngốc này nguyện ý hầu hạ huynh, tại sao không thể hầu hạ ta?" Thì ra Mạc Tử Viêm hôm nay mới phát hiện Mạc Nhiễm Thiên đẹp đến xuất thần, nghĩ đến ca ca, đệ đệ của mình đều thích hắn, che chở hắn, y không khỏi cũng muốn đến chia một chén canh.

"Đệ!" Mạc Nghị Thần tức giận đến một quyền đánh qua, tứ hoàng tử hiển nhiên đã có chuẩn bị, lộn ra sau né tránh, âm hiểm cười nói:"Có phải hay không ai thắng, đêm nay tên ngốc này sẽ thuộc về người đó?"

"Ngươi là đồ súc sinh!" Mạc Nghị Thần lửa giận ngút trời, cả người nhào tới, hai người lập tức sáp lại cùng một chỗ, Mạc Nhiễm Thiên ở bên cạnh khóe miệng mang theo tươi cười châm chọc nhìn hai huynh đệ vì tranh giành hắn mà đánh nhau, tuy nhiên làm cho hắn vui mừng chính là, bọn họ đánh nhau rất bình thường, cũng không phải như đánh võ cổ đại trong tv khinh công bay loạn xạ, công lực mười tầng, hay tuyệt thế võ công một chưởng đánh xuống hộc máu chết ngay.

"Dựa vào cái gì các người có thể, ta lại không thể!" Tứ hoàng tử rõ ràng lợi hại hơn nhị hoàng tử, hai người té ngã trên mặt đất, Mạc Nghị Thần mặt đỏ lên bị tứ hoàng tử đặt ở trên mặt đất.

"Buông ra! Đệ dám bắt nạt Tiểu Thiên, ta sẽ không khách khí đối với đệ!" Mạc Nghị Thần mặc dù thua, nhưng khí thế không thua.

"Hừ, không khách khí, ta còn thật muốn nhìn một chút ca ca như thế nào không khách khí đối với ta! Độc chiếm Tiểu Thiên, hiện tại ta cũng coi trọng hắn, tại sao để cho ta chơi đùa không được?" Mạc Tử Viêm khuôn mặt tuấn tú tà mị âm trầm vô cùng, Mạc Nhiễm Thiên nhìn ra, tứ hoàng tử này có chút không sợ trời không sợ đất, y dựa vào cái gì càn rỡ như thế? Mình không phải thái tử được hoàng thượng sủng ái sao? Như vậy có người tố cáo, y không phải chịu không nổi? Thật sự là kì quái! Hay bởi vì mẫu phi hắn hiện tại được sủng ái? Xem ra không đơn giản như vậy.

"Chơi đùa cái đầu đệ ấy, buông nhị ca ra!" Mạc Nhiễm Thiên thấy đã đến lúc nói chuyện.

Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nghị Thần lập tức hoảng sợ nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Thiên, đệ nói cái gì?" Mạc Nghị Thần nằm ở phía dưới tưởng rằng mình không nghe rõ, nhìn Mạc Tử Viêm ở trên người hắn cũng đang giật mình, sau đó hướng Mạc Nhiễm Thiên lại hỏi một lần.

"Huynh mắng ta?" Mạc Tử Viêm cả người âm lãnh, đi tới trước mặt Mạc Nhiễm Thiên.

"Đúng là mắng đệ! Ta là ca ca đệ, đệ có hiểu lễ phép hay không! Mạc quốc chúng ta không phải coi trọng lễ nghi sao? Đệ thân làm hoàng tử không phải nên học tập thật tốt sao?" Mạc Nhiễm Thiên ưỡn ngực, không sợ chết nghênh nhìn hắn.

"Huynh, huynh không ngốc sao?" Mạc Tử Viêm khuôn mặt tuấn tú đột nhiên biến sắc, chữ chữ từ hàm răng nhảy ra.

"Đệ, đệ mới ngốc ấy!" Mạc Nhiễm Thiên hiện tại mặc kệ bọn họ nghĩ như thế nào, hắn chính là không muốn hai người nam nhân này đem mình thành nữ nhân, nói cái gì đùa đi đùa lại, thật sự là nghe xong khiến cho hắn buồn nôn.

Mạc Tử Viêm túm lấy vạt áo Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt tuấn tú càng ép càng gần, một đôi con ngươi đen tức giận nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên.

"Bệnh của huynh đỡ rồi sao?" Khẩu khí lạnh như băng, âm trầm đến cực điểm.

"Bệnh gì, đệ mới có bệnh, nhị ca, ta không thích tứ đệ, đem hắn đuổi đi, ta muốn đi ngủ." Mạc Nhiễm Thiên lập tức giả ngu, trong lòng đột nhiên cảm giác được mình vẫn nên giả ngu an toàn hơn, bởi vì hắn phát hiện cái tên Mạc Tử Viêm này khí thế áp bức hắn, trong lòng hắn cư nhiên có một tia sợ hãi, đây chính là tình huống Mạc Nhiễm Thiên chưa từng gặp qua, giác quan thứ sáu nhạy cảm làm cho hắn cảm giác được bản thân vẫn nên giả ngu có thể sống lâu hơn chút. Nghĩ tới đây Mạc Nhiễm Thiên đem hai tay Mạc Tử Viêm kéo ra, chạy đến phía sau Mạc Nghị Thần đi cố ý trốn.

"Hừ, thật không biết huynh khờ thật hay là giả ngu, hôm nay khi từ Phượng đình tiến vào, ta vẫn cảm thấy được có chút kì quái, nói mau! Huynh có phải hay không nhớ được cái gì?" Mạc Tử Viêm vẫn hung ác nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang lộ ra vẻ mặt sợ hãi, mặc dù hắn cảm giác được hiện tại chuyện này tương đối bình thường.

"Tứ đệ, Tiểu Thiên cũng không phải thật sự quá ngu ngốc, có khi sáng tỏ có khi hồ đồ mà thôi, đệ đừng hù dọa đệ ấy!" Mạc Nghị Thần thật cao hứng vì Tiểu Thiên ở phía sau tìm kiếm sự bảo hộ từ hắn.

"Huynh không cảm thấy hôm nay huynh ấy đặc biệt kì quái sao?" Mạc Tử Viêm như trước ánh mắt không buông tha Mạc Nhiễm Thiên, hy vọng từ trong mắt hắn nhìn ra đầu mối.

"Nhị ca, chúng ta ngủ được không?" Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng cảm giác được có nguy hiểm, vì chứng minh mình thật sự ngốc, không thể làm gì khác hơn là nói ra câu đó, nhưng trong lòng hắn vẫn không nhịn được rùng mình một cái.

"Tiểu Thiên, đệ nhớ ra rồi a." Mạc Nghị Thần kích động xoay người lại, hai mắt tỏa sáng nhìn hắn, "nhớ ra" của y đương nhiên là chỉ Mạc Nhiễm Thiên nhớ buổi tối là cùng y ngủ.

"A, nhớ ra cái gì, nhị ca không phải mỗi ngày cùng Tiểu Thiên ngủ sao? Không có nhị ca, Tiểu Thiên ngủ không được." Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt thấy Mạc Tử Viêm còn đang nghiên cứu hắn, không thể làm gì khác hơn là tiếp tục diễn trò.

"Huynh đêm nay không phải tìm nữ nhân sao?" Mạc Tử Viêm lạnh lùng nói.

"Đúng vậy, Tiểu Thiên, đệ không nhớ rõ sao? Lam nhi kia." Mạc Nghị Thần cũng nhắc nhở hắn.

"Nữ nhân? Ta không thích nữ nhân!" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói.

"Thật tốt quá, Tiểu Thiên, đệ lại bình thường rồi." Mạc Nghị Thần lập tức cao hứng đem hắn ôm chặt lấy.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên lập tức run rẩy, nha, không cần kích động như vậy chứ. Đây cũng coi là bình thường, ý tứ của y là nói mình vừa rồi bất bình thường.

"Hừ, ta đêm nay cũng muốn ở lại!" Mạc Tử Viêm hừ lạnh nói, mặc kệ Mạc Nhiễm Thiên là thật ngu hay giả ngu, y nhất định phải ở lại quan sát thật kỹ.

"Không được! Tứ đệ, đệ đừng quá đáng, Tiểu Thiên đã nói không thích đệ!" Mạc Nghị Thần lửa giận lại bốc lên, y hận nhất chính mình cư nhiên đánh không lại kẻ kia.

"Hừ, một tên ngốc làm sao biết thích hay không, để ta làm cho huynh ấy thư thái, huynh ấy sẽ thích!" Mạc Tử Viêm lộ ra vẻ tươi cười dâm uế.

"Đệ, đệ thật sự không để ý đến tình nghĩa huynh đệ sao? Nếu như đệ dám động đến Tiểu Thiên, ta sẽ không bỏ qua cho đệ!" Mạc Nghị Thần thấy Mạc Tử Viêm dường như nhất định phải có, không khỏi dang rộng bàn tay, đem Tiểu Thiên càng thêm bảo vệ ở sau người, điểm ấy thật ra làm cho Mạc Nhiễm Thiên vô cùng cảm động, bởi vì Mạc Nghị Thần biết rõ chính mình đánh không lại Mạc Tử Viêm, còn muốn bảo vệ hắn. Tuy vậy Mạc Tử Viêm xem như hoàn toàn có ý định gây khó dễ với hắn, xem ra hôm nay không giáo huấn y, y sẽ không đi.

"Ha ha, nhị ca, huynh có thể đem mỹ nữ đưa lên giường huynh ấy, tại sao không thể đem ta cũng đưa cho huynh ấy chứ? Chẳng lẽ huynh ghen?" Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nghị Thần cười lớn.

"Đây hoàn toàn là hai chuyện khác nhau, tẩm cung của đệ thị nữ đông đảo, tại sao phải cần Tiểu Thiên? Nhiều nhất ta đem Lam nhi tặng cho đệ!" Tập tục Mạc quốc vẫn là nữ nhân vị trí thấp hèn, cho nên nữ nhân cũng giống như vật phẩm có thể tùy ý trao đổi buôn bán, trừ bỏ một bộ phận cực nhỏ nữ tử được nam nhân sủng ái. Nhưng nam tử thì khác, mỹ nam tử vốn không nhiều lắm, giống như Mạc Nhiễm Thiên khuynh quốc khuynh thành như vậy lại càng hiếm có. Cho nên Mạc Nghị Thần nếu đã cùng Mạc Nhiễm Thiên có quan hệ, tự nhiên sinh ra tư tưởng một mình chiếm cứ, không thể cho nam nhân khác đến cướp đoạt, huống hồ y thật sự thích Tiểu Thiên.

"A a, ta đây có thể dùng tất cả nữ tử trong tẩm cung đến đổi lại huynh ấy, như thế nào?" Mạc Tử Viêm cười lạnh.

"Đệ, đệ hôm nay tại sao nhất định phải như thế?" Mạc Nghị Thần trong lòng dị thường kì quái, nét mặt cả giận nói.

"Bởi vì ta có hứng thú đối với huynh ấy." Hai tròng mắt yêu dị của Mạc Tử Viêm nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên mặt không chút thay đổi, nhưng nội tâm cũng đã nổi trận lôi đình.

11. Chương 11: Cảm Xúc Mất Hồn

Mạc Nghị Thần tức giận đến cả người phát run, y thật sự không thể chịu đựng được bộ dáng nhất định phải có của Mạc Tử Viêm, mặc dù biết phụ hoàng hiện tại rất coi trọng kẻ này, nhưng y tin tưởng so với Tiểu Thiên, vị trí của gã vẫn chưa bằng.

"Nhị ca, mặc kệ đệ ấy, chúng ta không cùng đệ ấy so đo." Mạc Nhiễm Thiên từ phía sau Mạc Nghị Thần đi ra, chuẩn bị đi đến bên giường.

"Hừ, ta nhất định phải nhìn thử một chút, mùi vị của huynh đến cùng ngọt ngào bao nhiêu?" Mạc Tử Viêm tại khi Tiểu Thiên đi qua bên cạnh hắn, bàn tay to vừa kéo, đem cổ Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp ôm lấy, đôi môi mỏng mạnh mẽ ép lên cánh môi Tiểu Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên tuy có phòng bị, nhưng không ngờ tới y khí lực lớn như vậy, tốc độ nhanh như vậy, khi hắn kịp ra quyền đánh tới bụng y, miệng cũng đã bị y ngăn chặn.

Một dòng điện tê dại xuất hiện tại đôi môi, Mạc Tử Viêm ngay lập tức bị hấp dẫn, tuy nhiên bụng bị ăn một quyền làm cho y đau đến đổ mồ hôi lạnh, vì trả thù Tiểu Thiên, gã hung hăng cắn trên bờ môi của hắn, máu tươi từ trên môi Tiểu Thiên chảy xuống, trong miệng hai người đều có mùi máu tươi, nhưng còn chưa phân ra, Mạc Nhiễm Thiên trong cơn giận dữ, lần nữa ra quyền, một quyền này đánh thẳng vào trên lưng Mạc Tử Viêm.

"Ôi!" Mạc Tử Viêm rốt cuộc không nhịn được đau nhức, kêu rên một tiếng, Mạc Nhiễm Thiên đẩy mạnh, hai môi rời ra, Mạc Tử Viêm bị đạp ngã trên mặt đất, còn Mạc Nhiễm Thiên âm trầm nhìn hắn, tay hướng trên môi xoa xoa, sau đó cả người nhảy dựng lên, giống như người điên nhào tới trên người Mạc Tử Viêm, đánh hắn một trận.

"Đệ dám cắn ta, ta đánh chết đệ, đánh chết đệ đồ khốn nạn!" Lời này là Mạc Nhiễm Thiên cố ý nói.

Mạc Tử Viêm vẫn ngơ ngác bởi cảm thụ mất hồn của hai môi trong lúc đó, ngay cả máu trên miệng gã cũng rất thơm ngon, gã vươn đầu lưỡi khẽ liếm một chút môi của mình, lần nữa cảm thụ xúc cảm thần kỳ khi trước, đã bị Mạc Nhiễm Thiên đánh cho nằm bò, kêu ngao ngao liên tục.

Chuyện phát triển quá nhanh chóng, Mạc Nghị Thần trực tiếp nhìn choáng váng, chờ phục hồi tinh thần lại chỉ thấy Tiểu Thiên như phát điên đánh Mạc Tử Viêm, nhưng làm cho y nghi hoặc chính là, Mạc Tử Viêm vì sao không đánh trả?

"Tiểu Thiên, đủ rồi, đủ rồi, mau dừng tay, muốn đánh chết sao." Mạc Nghị Thần vội vàng ngăn cản Mạc Nhiễm Thiên.

"Hừ, nhị ca, đệ ấy bại hoại, bắt nạt ta, Tiểu Thiên miệng đau quá." Mạc Nhiễm Thiên giả bộ đáng thương, vô tội nhìn Mạc Nghị Thần.

"Tử Viêm, đệ hơi quá đáng rồi đấy, trở về tẩm cung của đệ đi!" Mạc Nghị Thần nhìn khuôn mặt Tiểu Thiên ủy khuất, trên môi còn có vết máu làm cho y đau lòng vạn phần.

"Các người thật tàn nhẫn, tên ngốc kia, chờ đấy!" Mạc Tử Viêm đến bây giờ mới biết được Mạc Nhiễm Thiên nom gầy yếu cư nhiên đánh đau như vậy, còn Mạc Nghị Thần kia nữa, bản thân gã không thể chấm mút, không thể làm gì khác hơn là đứng lên, tay đỡ thắt lưng, trước khi đi nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, trong mắt tràn ngập tâm tình phức tạp.

"Được rồi, Tiểu Thiên, đừng lo lắng, ngày mai ta sẽ cùng phụ hoàng nói, nơi này không cho phép hắn đi vào." Mạc Nghị Thần bắt đầu lo lắng vấn đề an toàn của Mạc Nhiễm Thiên, trong ấn tượng của y, tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm xem như người tâm ngoan thủ lạt, không biết vì sao gần đây phụ hoàng lại coi trọng người này, Mạc Nghị Thần không khỏi nhíu mày.

"Nhị ca, vậy huynh trở về đi thôi, ta muốn đi ngủ." Mạc Nhiễm Thiên đương nhiên khó có khả năng cùng hắn ngủ.

"A, Tiểu Thiên, đệ không phải mới vừa đáp ứng sao?" Mạc Nghị Thần khóe miệng co quắp.

"Ta đột nhiên cảm giác được ta còn rất thích nữ nhân." Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ xong trả lời.

"Chỉ cần Tiểu Thiên có nữ nhân rồi, không thể không cần nhị ca, như vậy nhị ca sẽ trở về, nếu không, ta không đi." Mạc Nghị Thần kiên trì đáp lại.

"Được rồi, được rồi, huynh đi đi." Mạc Nhiễm Thiên đau đầu nói, nghĩ đến sáng mai nhất định phải gặp hoàng thượng, nơi này của mình không thể lại để cho nam nhân đến, chính mình cũng không biết thân thể này đã cùng mấy người nam nhân phát sinh quan hệ, nghĩ đến mà lạnh sống lưng.

Mạc Nghị Thần lập tức mặt mày hớn hở nói: "Tốt quá, nhị ca đi, Tiểu Thiên chậm rãi chơi đùa nha." Nói xong vẫn nhìn môi Mạc Nhiễm Thiên dính máu nói: "Tiểu Thiên, còn đau không?" Nhìn môi hắn con ngươi đen của y bắt đầu phát ra vẻ lộng lẫy động lòng người.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức ôm miệng lắc lắc đầu nói:"Không đau không đau, nhị ca đi nhanh đi." Nghĩ thầm nơi này nữ nhân thật đáng thương, đều bị nam nhân đùa, mà ngay cả nhị hoàng tử ôn thuận này cũng có thể nói ra cái chữ "chơi đùa" này.

Mạc Nghị Thần không thể làm gì khác hơn là u oán nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, xoay người rời đi.

"Tiểu Lộ Tử!" Mạc Nhiễm Thiên chờ Mạc Nghị Thần đi xa, lập tức hô lớn.

"Thái tử điện hạ, Tiểu Lộ Tử ở đây!" Tiểu Lộ Tử vội vàng hốt ha hốt hoảng chạy vào.

"Ngươi chạy đi đâu, mới vừa rồi đánh nhau các ngươi như thế nào không đi vào, thị vệ nô tài đều chết cả rồi sao?" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy kì quái.

"Thái tử điện hạ, là tứ hoàng tử không cho phép chúng ta vào." Tiểu Lộ Tử đột nhiên cảm giác được thái tử điện hạ đột nhiên rất có khí khái nam tử.

"Các ngươi là nô tài của ai, thị vệ của ai?" Mạc Nhiễm Thiên sớm đoán được đáp án này, không khỏi đối với Tiểu Lộ Tử híp hai mắt lại.

"Dạ, dạ thái tử điện hạ!" Tiểu Lộ Tử không có lý do đột nhiên sợ hãi thái tử.

"Lần sau nếu phát sinh chuyện kiểu này, ngươi không cần làm nô tài nữa!" Mạc Nhiễm Thiên khí thế bức người, hắn không sợ Tiểu Lộ Tử biết hắn khác thường, bởi vì hắn ít nhất phải tự bảo vệ tẩm cung của mình.

"Thái tử điện hạ, người?" Tiểu Lộ Tử giật mình nói, thái tử điện hạ chưa từng nói qua lời như thế.

"Đừng cho là ta không có lúc tỉnh táo, ngươi là nô tài của ta, tốt nhất nhớ kĩ, một lần bất trung, trăm lần không tha!" Mạc Nhiễm Thiên con ngươi đen nghiêm khắc nhìn Tiểu Lộ Tử.

"Dạ, thái tử điện hạ, nô tài ngay lập tức đi phân phó." Tiểu Lộ Tử trong lòng mặc dù kì quái, nhưng hắn cảm giác được thái tử điện hạ lúc này anh tuấn hơn nhiều, đã thật sự không còn thiếu tỉnh táo, thái tử hẳn là có thể trở nên nổi bật.

"Uhm, đi xuống đi, nhớ kĩ có người đến nhất định phải bẩm báo trước, mặc kệ là kẻ nào đều ngăn cản cho ta, phải biết rằng các ngươi tất cả đều là thủ hạ của bổn thái tử, còn có chuyện thái tử phủ không được phép truyền ra ngoài, cái gì nên hỏi, cái gì không nên nói, ta nghĩ ngươi hẳn là biết chứ?" Mạc Nhiễm Thiên cuối cùng lại dặn dò Tiểu Lộ Tử thêm một lần.

"Dạ, thái tử điện hạ." Tiểu Lộ Tử cho tới bây giờ không tôn kính vị thái tử này như vậy, tuy nhiên hắn cảm giác được thái tử như vậy mới là hy vọng của hắn, chỉ hy vọng ngày mai người không quên hết mọi chuyện.

Mạc Nhiễm Thiên thở phào nhẹ nhõm, đi đi lại lại, đầu óc nghĩ chuyện mới vừa rồi, trên đầu mọc ra hai dấu hỏi lớn. Mình lúc nào mới có thể làm cho bọn họ biết mình đã trở lại bình thường chứ. Khi còn chưa tìm được người năm đó hại thái tử, chỉ sợ mình bình thường vẫn gặp nguy hiểm.

Đang lúc hắn suy tư, một cánh cửa bên cạnh bỗng nhiên mở ra, bốn tên thái giám nâng Lam nhi đang khỏa thân được bọc trong tấm thảm đi đến.

"Thái tử điện hạ, thị tì Lam nhi được đưa tới." Bọn thái giám đem Lam nhi đặt trên giường lớn, sau đó giữa lúc Mạc Nhiễm Thiên còn đang thừ ra vội vàng rời đi.

Lam nhi đầu lộ ở bên ngoài, một đôi mắt xinh đẹp nhìn Mạc Nhiễm Thiên đứng ở bên cạnh một bộ dáng ngốc nghếch, trong ánh mắt không khỏi phủ một tầng sương, nhưng lập tức lại hít vào một hơi, cố nhịn xuống ủy khuất trong lòng, lộ ra mỉm cười.

"Thái tử điện hạ, Lam nhi hầu hạ người nghỉ ngơi." Lam nhi chậm rãi lăn qua hai vòng, tấm thảm rơi xuống, cả người lập tức không một mảnh vải hiện ra trước mắt Mạc Nhiễm Thiên.

12. Chương 12: Không Tưởng Tượng Được

Mạc Nhiễm Thiên ngu ngơ nhìn một màn trước mắt này, khuôn mặt xinh đẹp thanh thuần nhỏ nhắn kia, nụ hoa vừa chớm nở kia, hai tiểu chu quả ngây ngô mà mê người kia, vòng eo thon thả nhỏ nhắn kia, phong cảnh bí ẩn mê người trước mắt kia, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm giác trong lỗ mũi có cái gì lập tức rớt xuống.

Mạc Nhiễm Thiên mới vừa nghĩ tới, ngay lập tức một giọt máu đỏ tươi nhỏ trên tay hắn, hắn bị dọa đến hắn vội vàng ngẩng đầu nhìn trời, thầm nghĩ chuyện này thật sự làm chết người.

"Thái tử điện hạ, nô tì hầu hạ người nghỉ ngơi." Lam nhi hướng về Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi mà đến.

"Ngươi, ngươi đừng lại đây, đi ra ngoài!" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến vội vàng bịt mũi thụt lùi ba bước.

"A, đừng, thái tử điện hạ, nhận lấy Lam nhi đi, hu hu, Lam nhi nhất định hảo hảo hầu hạ thái tử điện hạ." Lam nhi bị dọa đến lập tức quỳ rạp xuống bên chân Mạc Nhiễm Thiên, nước mắt không nhịn được rơi xuống, thấp đầu chờ đợi Mạc Nhiễm Thiên quyết định.

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu trợn mắt, hắn cũng không có ý tứ gì khác, chỉ là sợ mình nhìn xuống, chảy máu mũi bỏ mình mà thôi, mặc dù vậy trong óc lập tức nghĩ đến, lập tức bằng tốc độ nhanh nhất, tay hướng về phía thằng nhóc của mình sờ sờ, hoàn hảo, ít nhất còn có phản ứng, tuy nhiên có vẻ như chỉ nhỉnh hơn chút xíu, lấy ra không chừng làm cho nữ nhân cười đến chết mất.

"Lam nhi, ngươi đi xuống đem quần áo mặc trở lại." Mạc Nhiễm Thiên cố gắng áp chế một chút kích động trong lòng nói.

Lam nhi vội vàng ngẩng đầu, trợn to hai tròng mắt xinh đẹp hỏi: "Thái tử điện hạ không muốn Lam nhi hầu hạ sao?"

"Uhm, không cần, mặc lại đi, ta có lời muốn nói với ngươi." Mạc Nhiễm Thiên máu mũi đã ngừng chảy, nhưng hắn không dám nhìn thân thể Lam nhi lần nữa. Sợ chính mình tâm địa cầm thú quá, lại làm chuyện mất mặt thì hỏng.

"Thái tử điện hạ muốn đem Lam nhi tặng người sao?" Lam nhi yếu ớt đáng thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên nhắm chặt hai mắt, hắn là người thẳng thắn, cũng rất ghét nữ nhân nói nhiều, không khỏi có điểm không nhịn được nói: "Nhanh đi mặc quần áo, thật sự là dong dài." Nói xong chính mình hướng giường lớn đi đến.

Lam nhi cả người run lên, nước mắt chảy không ngừng, tuy thế nàng vẫn rất nhanh hướng một cánh cửa đi đến, Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mạc Nhiễm Thiên nằm ở trên giường, lần nữa nghiên cứu thằng nhỏ của mình một chút, kết luận vẫn chỉ có một, đó là tốt nhất vĩnh viễn đừng lấy ra nữa kẻo xấu hổ mất mặt. Mạc Nhiễm Thiên buồn bực đến tâm phiền ý loạn, cuộc sống không có tình thú, ai.

Chỉ chốc lát, Lam nhi một thân áo vải quần trắng trở về, nhìn Mạc Nhiễm Thiên nằm ở trên giường, lập tức quỳ xuống trước giường nhẹ giọng nói: "Thái tử điện hạ, Lam nhi đã tới, thái tử điện hạ có gì phân phó?"

"Lại đây, giúp ta đấm chân!" Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ cùng với nữ nhân là không được, nhưng một đại mỹ nhân như vậy, tốt xấu gì cũng phải hưởng thụ một chút.

"Dạ, thái tử điện hạ." Lam nhi sửng sốt, quỳ gần bên giường, vươn bàn tay ngọc, gõ trên bắp chân Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngồi gõ đi." Mạc Nhiễm Thiên không đành lòng, mặc dù đã biết ở đây chính là loại phương thức sinh tồn này, nhưng hắn cũng cảm giác được mình thật sự làm không được.

"A, dạ, cám ơn thái tử điện hạ." Lam nhi kinh hãi giật mình, nhưng lập tức ngoan ngoãn ngồi ở bên giường, mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên cũng đang nhìn nàng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, tiếp tục gõ.

"Lam nhi, vì sao sợ ta như thế?" Mạc Nhiễm Thiên cũng chỉ muốn tìm tâm sự người tâm sự hàng đêm, cổ đại này buổi tối chỉ có một người nằm trên giường như vậy, mình cũng không phải người chết, như thế nào

ngủ sớm như vậy, hơn nữa vừa mới tới, hết thảy đều không quen thuộc, cũng rất tò mò. Nghĩ tới đây, Mạc Nhiễm Thiên nhìn Lam nhi lộ ra thâm ý cười.

"A, không có, Lam nhi không có." Lam nhi đầu cúi càng thấp.

"Lam nhi, bổn thái tử có đôi khi rất ngốc, nhưng có đôi khi cũng không ngốc, nhưng lúc nào cũng không thích nữ nhân dong dài cùng nữ nhân không nghe lời, Lam nhi nếu như không muốn ta đem ngươi đưa cho tứ hoàng tử, tốt nhất sau này ngoan ngoãn nghe ta nói, ta đây khiến cho ngươi ở thái tử phủ tự do tự tại, làm một người thị thiếp trên danh nghĩa được không? Đương nhiên bất cứ lúc nào, ngươi cũng phải lấy lời của ta là mệnh lệnh số một, nhớ kĩ ngươi chỉ là nữ nhân của thái tử điện hạ ta! Nói như vậy, ngươi đã hiểu chưa?" Mạc Nhiễm Thiên ngữ khí khi nhanh khi chậm, khi nhu khi cương, làm cho Lam nhi nghe xong hoảng sợ nhìn hắn.

"A a, nghe không hiểu sao? Vẫn cảm giác được ta đây là ngu thái tử không đáng để ngươi đi theo sao?" Mạc Nhiễm Thiên lạnh nhạt nhìn nàng, nhưng khóe miệng tươi cười không có một tia nhiệt độ.

"Không, không phải, Lam nhi nguyện ý nghe thái tử điện hạ, thật mà, thái tử điện hạ đừng đem ta cho tứ hoàng tử, Lam nhi nhất định ngoan ngoãn hầu hạ thái tử điện hạ." Lam nhi phục hồi tinh thần, lập tức lộ ra ngạc nhiên vui mừng, nàng như thế nào cũng không tưởng tượng được thái tử điện hạ này căn bản không giống như tỷ muội của nàng nói, thái tử điện hạ này rất bình thường, hơn nữa cảm giác thật uy nghiêm a, nơi nào nhìn ra được là ngốc? Tại sao bên ngoài truyền ra quá đáng như vậy?

"Uhm, ngươi nghe lời, ta tự nhiên đối tốt với ngươi, nhớ kĩ, đừng đem bất cứ chuyện gì của thái tử phủ tiết lộ ra ngoài. Bên ngoài phát sinh chuyện gì đều phải nói cho ta biết, đã hiểu chưa?" Mạc Nhiễm Thiên vì chính mình sau này tính toán.

"Dạ, thái tử điện hạ, Lam nhi hiểu được." Lam nhi mắt to tỏa ánh sáng, biết chính mình sẽ không bị đuổi đi.

"Uhm, vậy ngươi nói một chút tại sao trước nhị hoàng tử đem ngươi mang đến, ngươi thấy ta lại khóc?"

"A, cái này?" Lam nhi khó xử nhìn Mạc Nhiễm Thiên, mà Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm lại, lạnh như băng nói: "Nhanh như vậy đã quên sao?"

"Không, không phải, là, là bởi vì cung nữ bên ngoài đều nói thái tử điện hạ ở trên giường là, là…" Lam nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên không dám nói tiếp.

"Nói!" Mạc Nhiễm Thiên trầm giọng nói.

"Là, là vô dụng, nhưng lại đánh nữ nhân, đánh cho cả người đều là máu…" Lam nhi càng nói thanh âm càng nhỏ, đến cuối cùng sợ hãi nhìn Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt đã xanh mét, bị dọa đến quỳ mọp trên mặt đất.

Mạc Nhiễm Thiên hai tay nắm chặt, hắn thật sự không biết tên ngu thái tử có thể ngu đến cỡ này, khuyết điểm của mình cư nhiên cả hoàng cung đều biết, trời ạ, bảo ta sau này phải làm người như thế nào đây. Không trách được cung nữ thấy hắn lại nhạo báng hắn, thì ra là đang cười hắn không phải nam nhân a.

"Thái tử điện hạ, Lam nhi sai rồi, Lam nhi sai rồi." Lam nhi thấy hắn tức giận đến gân tay nổi lên, bị dọa đến liên tiếp xin lỗi.

"Không liên quan đến ngươi, đứng lên mà nói, như vậy ngươi vừa rồi vì sao sợ bị đưa đến nơi ở của tứ hoàng tử? Ta không được, đệ ấy thì có vấn đề gì chứ?" Mạc Nhiễm Thiên đã tức giận đến mức nói chuyện đều phát run. Sau này hắn phải sống như thế nào đây a, chẳng lẽ thật sự phải bị nam nhân đè mới được?

"A, đừng, tứ hoàng tử ngài ấy, ngài ấy…" So với Mạc Nhiễm Thiên, các cung nữ càng sợ Mạc Tử Viêm.

"Đệ ấy không phải rất bình thường sao? Là đánh người sao?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi.

"Hắn, hắn là cầm thú, hắn đùa bỡn cung nữ cùng thị thiếp của hắn, đem các nàng toàn bộ cởi hết trói lại, dùng răng cắn, sau đó dùng gậy đùa bỡn các nàng, không nghe lời thì dùng roi độc đánh, chị em tốt của Lam nhi chính là bị hắn hành hạ đến chết, hu hu." Lam nhi nói tới đây toàn thân cũng bắt đầu run rẩy.

"Súc sinh! Biến thái!" Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, tức giận mắng to, cái tên Mạc Tử Viêm này bên ngoài tuấn mỹ, mặc dù có lạnh lùng chút, nhưng không nghĩ tới hắn thật sự không khác gì súc sinh, như thế nào có thể vũ nhục nữ nhân như vậy!

"Thái tử điện hạ, nghìn vạn lần đừng đem Lam nhi cho tứ hoàng tử, Lam nhi tình nguyện chết." Lam nhi nước mắt tuôn rơi.

"Ngươi yên tâm, ta nói chuyện tuyệt đối giữ lời, ngươi sau này chính là nữ nhân của thái tử ta, mặc dù ta không chạm ngươi, nhưng ngươi cũng không thể nói ra, chỉ có thể nói chúng ta ở chung rất hạnh phúc, hiểu không?" Mạc Nhiễm Thiên hy vọng Lam nhi có thể cứu mặt mũi hắn trở về.

"Cám ơn thái tử điện hạ, Lam nhi hiểu được." Lam nhi là người thông minh, đương nhiên hiểu ý Mạc Nhiễm Thiên, tuy vậy nàng có thể an phận ở lại thái tử phủ cũng tốt, vốn tưởng rằng mình có thể làm thị thiếp của nhị hoàng tử, không nghĩ tới thiếu chút nữa lại thành đồ chơi của tứ hoàng tử, hiện tại nàng chỉ nghĩ đến có một chỗ dung thân mà thôi.

13. Chương 13: Rắc Rối Phức Tạp

Mạc Nhiễm Thiên con ngươi đen sắc bén nhìn Lam nhi nói: "Lam nhi, ta lấy thiệt tình đối với ngươi, ngươi nghìn vạn lần đừng làm hỏng chuyện của ta, nếu không ta sẽ đối với ngươi so với tứ hoàng tử còn tàn nhẫn hơn!"

Lam nhi mở rộng cái miệng nhỏ nhắn sợ hãi nhìn Mạc Nhiễm Thiên, cuối cùng gật đầu mạnh một cái nói:"Thái tử điện hạ, Lam nhi hiểu được, thỉnh thái tử điện hạ yên tâm, Lam nhi chỉ cầu bình an, không còn cầu gì hơn."

"Được, ta đây đem ngươi đối đãi như muội muội, nhưng trong mắt người ngoài ngươi chính là thị thiếp của ta, thái tử trước kia rất ngốc, nhưng ta hiện tại rất nhiều chuyện đã nhớ lại, cho nên sẽ không tiếp tục để cho bọn họ đè đầu cưỡi cổ ta." Trong ánh mắt Mạc Nhiễm Thiên phát ra hào quang sáng chói, Lam nhi biết đó không phải ánh mắt một kẻ ngốc có thể thể hiện được.

"Tốt lắm, vì phòng ngừa ngày mai có người nhiều chuyện, đêm nay ngươi ngủ trên giường này, dù sao giường rất lớn, ngươi nằm bên trong, ta sẽ không chạm ngươi." Mạc Nhiễm Thiên biết ngày mai nhất định sẽ có người hỏi.

"A." Lam nhi đỏ mặt lên, tuy nhiên vẫn gật đầu, nội tâm có chút bất an, cho đến khi nàng ngủ, Mạc Nhiễm Thiên vẫn không chạm đến nàng một chút, nàng mới yên lòng.

Buổi tối hôm đó, Mạc Nhiễm Thiên cùng Lam nhi ngủ cùng giường, sáng sớm hôm sau, Mạc Nghị Thần ở bên ngoài kêu la, bên trong Mạc Nhiễm Thiên cùng Lam nhi nhìn nhau, Lam nhi muốn rời giường, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nói: "Lam nhi, đừng hoảng hốt, ngươi đã là thị thiếp của ta." Mạc Nhiễm Thiên nói xong ngón tay hướng trong miệng cắn một cái, lập tức máu tươi chảy xuống, lưu lại dấu vết trên khăn trải giường, Lam nhi vừa nhìn liền hiểu được, không khỏi đỏ bừng mặt.

"Tiểu Lộ Tử, để cho nhị ca đi vào!" Mạc Nhiễm Thiên rất hài lòng ngày hôm qua giáo huấn Tiểu Lộ Tử, hôm nay hắn quả nhiên ngăn cản người vào.

"Dạ, thái tử điện hạ. Nhị hoàng tử, mời ngài!" Tiểu Lộ Tử đầu đầy mồ hôi, đối mặt Mạc Nghị Thần tức giận cũng không phải chuyện thoải mái gì.

"Hừ!" Mạc Nghị Thần vung ống tay áo, thẳng tiến vào tẩm cung, đi tới bên giường lớn.

"Tiểu Thiên, sắp lâm triều rồi, nhị ca cùng đệ đi gặp phụ hoàng đi. Lam nhi, ngươi như thế nào còn ở nơi này?" Mạc Nghị Thần chứng kiến Mạc Nhiễm Thiên cư nhiên vẫn ôm Lam nhi, không khỏi cau mày nói, bình thường thị thiếp đều không thể qua đêm, chơi đùa xong đều đi xuống, trừ phi là phi tử mình thích, mới có loại vinh hạnh này.

"Lam nhi, ngươi đi xuống trước đi." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng đẩy Lam nhi đang đỏ mặt trong lòng ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng hôn một cái, rồi mới cho nàng đứng lên. Khi nàng rời khỏi, tấm chăn mỏng rơi ra, vệt máu hồng trên khăn trải giường lập tức đập vào trong mắt Mạc Nghị Thần.

"Nhị ca, ta muốn cho Lam nhi một danh phận, nên cho nàng danh phận gì? Ta rất thích nàng." Mạc Nhiễm Thiên nhìn Mạc Nghị Thần cố ý hỏi.

"Cái gì! Tiểu Thiên, đệ nói bậy bạ gì đó, nàng nhiều nhất cũng chỉ là một thị thiếp mà thôi, như thế nào có thể cho nàng danh phận, nhị ca biết đệ trước kia không chạm nữ nhân, lần này cảm thấy như thế nào?" Mạc Nghị Thần nhìn Lam nhi đỏ mặt ngượng ngùng, trong lòng khó mà nuốt trôi. Vốn tưởng rằng Tiểu Thiên là nhất thời nổi hứng muốn đùa giỡn, bởi vì lần trước nghe được Tiểu Thiên không chạm nữ nhân, tại sao lần này đột nhiên lại thành công? Hơn nữa dường như hắn thật sự thích Lam nhi. Mạc Nghị Thần nghĩ tới đây, nhìn Lam nhi nhíu mày một chút.

"Nhị ca, ta muốn sau này có thể cùng Lam nhi sống vui vẻ mỗi ngày, không cần tiếp tục phiền toái nhị ca cùng đại ca chiếu cố." Mạc Nhiễm Thiên vừa nói vừa rời giường.

"Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần ngây ra nhìn Mạc Nhiễm Thiên dường như đang nói một chuyện rất bình thường, sâu trong đáy mắt y có tia sợ hãi.

"Đi gặp phụ hoàng thôi, ta muốn để Lam nhi làm sườn phi của ta. A a, nàng là nữ nhân rất ôn nhu hiền thục, thật cám ơn nhị ca đem nàng tặng cho ta." Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng kích thích y.

"Tiểu Thiên! Điều này sao có thể chứ? Không được, nhị ca không đồng ý, nếu đệ muốn như vậy, ta sẽ đem nàng về." Mạc Nghị Thần tràn ngập tức giận, nghĩ mình sau này không có cách nào khác đến gần Tiểu Thiên, trong lòng ghen tuông lập tức cuồn cuộn.

"Nhị ca, huynh nếu đã cho ta, như thế nào có thể lấy lại, đi thôi, đi gặp phụ hoàng đi." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng cười cười, đi lên khoác vai Mạc Nghị Thần, bộ dáng kia thật đúng là như hai huynh đệ.

Mạc Nghị Thần trong lòng khó mà nuốt trôi, nghiêng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Tiểu Thiên, đệ thay đổi rồi."

"A a a, nhị ca, Tiểu Thiên nếu không ngu ngốc, nhị ca chẳng lẽ không vui sao?" Mạc Nhiễm Thiên cũng quay đầu nhìn về phía hắn, trong mắt có tìm tòi nghiên cứu.

Mạc Nghị Thần sửng sốt, lập tức cười nói: "Nào có, Tiểu Thiên nếu khỏe lại, nhị ca càng an tâm." Nói xong Mạc Nghị Thần nhìn về phía phía trước, trong ánh mắt lộ ra vẻ kì quái.

Mạc Nhiễm Thiên theo Mạc Nghị Thần ra khỏi hậu cung, khi đi qua ngự hoa viên gặp không ít nương nương, phi tử đang tản bộ, thấy hắn họ chỉ gật đầu cười khẽ, hoặc che miệng cười trộm, còn có kích động thi lễ, tuy nhiên dáng vẻ đều giống như tập mãi đã thành quen.

Mạc Nhiễm Thiên mặt không chút thay đổi, bởi vì hắn thật sự không biết phản ứng như thế nào, nghĩ đến cả hoàng cung đều biết mình có vấn đề về sinh lý, liền cảm giác làm nam nhân thật sự là không được, hy vọng Lam nhi cho mình giúp mình cứu lại chút thể diện.

Mạc Nghị Thần dẫn hắn đi tới một tòa cung điện khổng lồ phía trước, khắp nơi thị vệ san sát, cảm giác rất trang nghiêm.

"Tiểu Thiên, phụ hoàng hôm nay còn đang lâm triều, chúng ta đến ngự thư phòng chờ thôi." Mạc Nghị Thần nhìn Thánh Nguyên điện trước mắt vẻ mặt ngưng trọng.

"Nhị ca, hôm nay như thế nào lại như vậy?" Mạc Nhiễm Thiên cũng cảm giác được bầu không khí có gì đó không đúng lắm.

"Ta cũng không biết, chỉ là sáng nay phụ hoàng triệu tứ đệ vào triều sớm. Xem ra Thân quốc tiến đánh chúng ta với khí thế rào rạt a." Mạc Nghị Thần lo lắng nói.

"A, tại sao phụ hoàng lại cho tứ đệ tham dự triều chính?" Mạc Nhiễm Thiên cảm giác không ổn.

"Tiểu Thiên, đệ quên sao, lúc trước tứ đệ vì phụ hoàng tại phương diện trị quốc ra không ít ý kiến hay, hiện tại sợ rằng phụ hoàng cũng muốn nghe một chút đề nghị của hắn, còn nữa sư phụ vẫn nói giúp hắn, phụ hoàng trước vấn đề đau đầu này đương nhiên cần nhiều người góp sức."

"Vậy tại sao nhị ca không đi?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái, mặc dù trực giác hắn mách bảo tứ hoàng tử so với nhị hoàng tử càng hiểu đạo trị quốc, nhưng làm một người phụ thân, thiên vị như vậy, khó tránh khỏi sẽ khiến cho giữa huynh đệ có phân tranh.

"Nhiệm vụ quan trọng của nhị ca chính là bảo vệ đệ, những chuyện khác phụ hoàng nói không cần để tâm." Ánh mắt Mạc Nghị Thần lập tức chan chứa tình ý nhìn Mạc Nhiễm Thiên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên da gà da vịt nổi hết lên, ai, nam nhân này như thế nào lại chỉ biết đến chuyện đó.

"Nhị ca thật khờ!" Mạc Nhiễm Thiên đương nhiên không phải chỉ việc hắn đối với mình si tình.

"A, Tiểu Thiên tại sao nói nhị ca như vậy, nhị ca cảm thấy được cùng Tiểu Thiên cùng nhau là chuyện vui vẻ nhất."

"Nhị ca sẽ không sợ sau này tứ đệ cầm quyền sao? Ta đây người nào cũng biết là một thái tử vô dụng, lần này tứ đệ nghĩ ra kế sách giải cứu Mạc quốc, phụ hoàng nhất định nhìn hắn bằng con mắt khác." Mạc Nhiễm Thiên giúp y phân tích.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, xem ra đệ ngu không một chút nào a, bất quá đệ yên tâm, tứ đệ rất càn rỡ, tính tình rất xấu, mặc dù có đôi chút thông minh, nhưng hắn không được phụ hoàng thích, hơn nữa còn có lục đệ, Tiêu hoàng hậu sẽ không cho chuyện ngoài ngoài ý muốn của nàng phát sinh." Mạc Nghị Thần chậm rãi giải thích cho Mạc Nhiễm Thiên.

"Ồ, Tiêu hoàng hậu lợi hại như vậy? Nàng không phải nữ nhân sao?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu.

"A a, là nữ nhân, nhưng là nữ nhân thông minh nhất Mạc quốc, ngay cả nhị ca cũng không thể không nghe lệnh nàng." Mạc Nghị Thần lộ ra vẻ mặt làm cho Mạc Nhiễm Thiên xem không hiểu.

Mạc Nhiễm Thiên không khỏi lâm vào tò mò, trong hoàng cung này quả nhiên rắc rối phức tạp.

14. Chương 14: Không Chạy Thoát

Bên ngoài ngự thư phòng, Mạc Nhiễm Thiên hết nhìn đông lại nhìn tây, thị vệ đeo đao mà đứng, thái giám cung nữ xếp hàng bên ngoài chờ sai phái.

"Thái tử điện hạ, nhị hoàng tử, ngày hôm nay hoàng thượng lâm triều còn chưa xong, các ngài đi vào trước chờ đi." Một thái giám trung niên tiếng nói lanh lảnh nói.

"Phiền toái ông rồi, Nghiêm công công, Tiểu Thiên, chúng ta đi vào chờ thôi." Mạc Nghị Thần bắt chuyện với Mạc Nhiễm Thiên đang cảm thấy hết thảy đều xa lạ.

Vượt qua cánh cửa cao cao, bên trong long ỷ bảo tọa, ngự án lang hào, khí thế bất phàm, bình phong sau long ỷ khắc cửu long đoạt châu, trông rất sống động, làm cho Mạc Nhiễm Thiên mở rộng tầm mắt.

Phía sau bình phong là một gian phòng khách rộng lớn, bàn tròn ghế dài, hắn nghĩ hoàng thượng công việc bề bộn, bình thường sẽ tranh thủ dùng cơm tại nơi này, còn bên trong là long sàng, nhưng chỉ là một chỗ nghỉ ngơi của hoàng thượng mà thôi.

Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Nghị Thần ngồi xuống trong phòng, Mạc Nhiễm Thiên nhìn phía trước cửa sổ có mấy lư hương nhỏ khói xanh bay lượn lờ, phát ra mùi thơm dễ ngửi, lập tức cảm thấy thư thái không ít.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài dồn dập vang đến tiếng bước chân, Mạc Nghị Thần nhanh chóng kéo Mạc Nhiễm Thiên đứng lên.

"Hoàng thượng, thái tử điện hạ cùng nhị hoàng tử đã ở phòng trong chờ." Là thanh âm của Nghiêm công công.

"Uhm." Đáp lại là thanh âm nặng nề của một người trung niên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu khẩn trương.

"Thiên nhi, Thần nhi, các con đã tới." Hoàng thượng tiến vào gian trong, Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Nghị Thần vội vàng hành lễ.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng!" Mạc Nghị Thần cúi đầu hô.

Mạc Nhiễm Thiên không phản ứng lại, nhìn vị trung niên nam tử tao nhã lịch sự trước mắt này, khuôn mặt vuông vức kia, làm cho người ta không cảm giác được một điểm uy nghiêm, trái ngược cảm giác rất gần gũi, nếu không phải do bộ long bào màu vàng kim, Mạc Nhiễm Thiên như thế nào cũng sẽ không tin tưởng người này là hoàng thượng cao cao tại thượng.

"Thiên nhi, như thế nào, gặp phụ hoàng không nhận ra sao?" Hoàng thượng đi tới bên người Mạc Nhiễm Thiên duỗi hai bàn tay to nhẹ sờ mái tóc đen dài mượt mà của hắn.

"Phụ hoàng." Mạc Nhiễm Thiên phục hồi tinh thần lại vội vàng kêu lên.

"Thiên nhi a, phụ hoàng già rồi, con chừng nào mới khôn lớn đây!" Trong giọng nói hoàng thượng tràn ngập vẻ tang thương.

"Phụ hoàng, là chuyện Thân quốc sao?" Mạc Nghị Thần cau mày.

"Ai, trẫm vẫn tưởng rằng tam quốc ở thế chân vạc, mọi người có thể hòa bình ở chung, ai biết lòng người không đáy, đều do trẫm tham hưởng an nhàn, hiện tại gây họa cho dân chúng Mạc quốc, trẫm thật hổ với liệt tổ liệt tông ở trên trời." Hoàng thượng một tay vỗ vỗ trán, ngã ngồi trên chiếc ghế ngọc thạch.

"Phụ hoàng đừng lo lắng, nhất định sẽ có biện pháp mà." Mạc Nghị Thần an ủi.

"Phụ hoàng, trong triều đại thần đều không có biện pháp sao?" Mạc Nhiễm Thiên ngồi ở bên cạnh hoàng thượng cau mày hỏi.

"Sáng sớm nay mọi người còn tranh luận, trẫm đau đầu không chịu nổi, nhưng không một phương pháp nào ổn thỏa cả, chủ chiến căn bản là tự tìm đường chết, theo như tính cách tàn nhẫn của tên bạo quân Thân quốc, dân chúng chúng ta Mạc quốc sợ là không có ngày yên ổn." Hoàng thượng đau lòng nhức óc.

"Vậy nếu đầu hàng thì sao, chúng ta trước tiên có thể đầu hàng, âm thầm chậm rãi tích trữ lực lượng, sau này phản công." Mạc Nhiễm Thiên đề nghị.

Hoàng thượng đột nhiên ngẩng đầu, không thể tin được nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Tiểu Thiên, con như thế nào lại nghĩ đến việc này? Con đã khỏe sao?"

"A, phụ hoàng, nhi thần không bệnh a." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng lộ ra vẻ ngây ngốc.

"Ai." Hoàng thượng vừa nhìn, lập tức nhụt chí, sau đó chậm rãi nói: "Tiểu Thiên nhớ trận chiến tranh mười năm trước không? Mười tòa thành xung quanh Mạc quốc bị Thân quốc công chiếm, bọn họ thiêu đoạt cướp bóc, không chuyện ác nào không làm, khi đó trẫm đã thề cùng Thân quốc không đội trời chung, nếu như lần này đầu hàng, trẫm còn mặt mũi nào gặp dân chúng nơi đó a, trẫm tình nguyện chết đi."

"Phụ hoàng, chúng ta nhất định sẽ chiến thắng Thân quốc, Mạc quốc chúng ta địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, Thân quốc muốn đánh bại chúng ta cũng không phải chuyện dễ dàng như vậy." Mạc Nghị Thần chính khí lẫm liệt.

"Thần nhi, con có biết vi phụ tham hưởng an nhàn làm cho Mạc quốc lâm vào bao nhiêu đích khó khăn không, thám tử báo lại, Thân quốc hiện thời binh hùng tướng mạnh, Mạc quốc ta ai có khả năng địch lại đây, ai."

Mạc Nghị Thần lập tức mặt lộ vẻ lo lắng, lâm vào trong trầm tư.

"Xem ra chỉ có cầu Tề quốc." Mạc Nhiễm Thiên cau mày nói.

"Thiên nhi, Tề quốc, ai, khó có khả năng giúp chúng ta." Hoàng thượng yêu thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên sau thất vọng xua tay.

Mạc Nghị Thần cũng lập tức nhìn một chút Mạc Nhiễm Thiên, sau đó thở dài, làm cho Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng lập tức giật giật, chẳng lẽ Tề quốc không chịu giúp Mạc quốc chính là bởi vì năm đó mình không chịu theo cái tên Tề Quân Hành kia? Người nọ bụng dạ cũng thật là hẹp hòi.

"Thiên nhi không cần quá lo lắng, mặc dù Tề quốc không muốn giúp chúng ta, nhưng phụ hoàng vẫn quyết định phái người đi Tề quốc thuyết phục Tề vương, thử xem có thể xoay chuyển tình hình hay không. Chỉ cần có một đường sống cũng không thể từ bỏ." Hoàng thượng nhìn Mạc Nhiễm Thiên bộ dáng lo lắng, ngược lại hết lời khuyên nhủ. Điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên vô cùng cảm động, hoàng thượng này có lẽ không phải một hoàng đế tốt, nhưng tuyệt đối là một người cha tốt.

"Phụ hoàng, không bằng để cho ta đi." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng tinh thần trọng nghĩa dâng lên.

"Tiểu Thiên!" Mạc Nghị Thần bị dọa đến kêu to lên, đôi mắt tràn đầy vẻ không dám tin nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Thiên nhi, không được nói bậy, phụ hoàng làm sao có thể để con đi mạo hiểm, vi phụ muốn cho Viêm nhi đi." Thì ra đây là nguyên nhân hôm nay cho truyền tứ hoàng tử vào triều sớm.

"A." Mạc Nhiễm Thiên cũng lấy làm kinh hãi.

"Phụ hoàng, tứ đệ tính cách táo bạo, âm tình bất định, chỉ sợ không ổn." Mạc Nghị Thần góp lời.

"Vi phụ biết, nhưng vi phụ tin tưởng hắn vì Mạc quốc nhất định thu liễm tính tình đi khẩn cầu Tề vương, còn nữa Viêm nhi là một đứa trẻ thông minh, biết cái gì là cửa ải quan trọng nhất, vi phụ nguyện ý tin tưởng hắn." Hoàng thượng quả thật rất có mắt nhìn mấy đứa con của mình.

Mạc Nhiễm Thiên không lên tiếng, bởi vì hắn cảm thấy hoàng thượng quyết định vẫn rất anh minh, Mạc Tử Viêm kia tuyệt đối là kẻ âm hiểm xảo trá, phái hắn đi thật ra lại thích hợp.

"Các con đi xuống đi, vi phụ mệt rồi. Thần nhi, chăm sóc tốt cho Thiên nhi." Hoàng thượng không quên Mạc Nhiễm Thiên.

"Đúng rồi, phụ hoàng, Thiên nhi không cần nhị ca chiếu cố, Thiên nhi có Lam nhi." Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa quên mất việc này.

"Lam nhi? Là ai? Nữ nhân sao?" Hoàng thượng lập tức nhìn về phía Mạc Nghị Thần.

"Tiểu Thiên, Lam nhi chỉ là một thị thiếp nho nhỏ, đệ có thể nghiêm túc được không? Phụ hoàng, con không đồng ý!" Mạc Nghị Thần vội vàng vội la lên.

"Thiên nhi có nữ nhân?" Hoàng thượng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, nhìn vẻ mặt hoàng thượng, xem ra cũng là biết mình vô dụng.

"Phụ hoàng, con thích Lam nhi, muốn cho nàng làm sườn phi của con, phụ hoàng đáp ứng có được không?" Mạc Nhiễm Thiên lần đầu tiên lộ ra giọng làm nũng.

"Thiên nhi nếu thích cứ thu, chỉ có điều nhị ca con vẫn là phải chăm sóc con, nếu không vi phụ lo lắng, năm đó là phụ hoàng có lỗi với con, phụ hoàng không thể lại tiếp tục phạm sai lầm, đi xuống đi." Hoàng thượng buồn bã nói.

Mạc Nghị Thần vừa nghe lập tức vui vẻ tươi cười nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Còn Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, liền choáng váng, xem ra mình vẫn chạy không thoát khỏi nam nhân a, lập tức nghĩ đến huyền cơ bên trong lời nói của hoàng thượng, khuôn mặt tuấn tú biến sắc, chẳng lẽ mình khi còn bé bị biến thành ngốc nghếch hoàng thượng biết là bị làm hại sao? Trời ạ, chuyện này cũng quá phức tạp.

15. Chương 15: Vùng Đất Dã Man

Mạc Nghị Thần mỉm cười đi theo phía sau Mạc Nhiễm Thiên về tới tẩm cung thái tử, còn Mạc Nhiễm Thiên lại mang vẻ mặt rối rắm, nhưng nhưng không thể trái ý hoàng thượng, người hiện tại đã mang nhiều chuyện phiền lòng, hắn cũng không muốn nhiều chuyện, chỉ là khi thấy khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nghị Thần cười khúc khích với mình, hắn liền cảm thấy ăn không tiêu.

"Thái tử điện hạ, người trở về rồi?" Lam nhi đã thay chiếc quần lụa mỏng xinh đẹp màu hồng nhạt, đáng yêu động lòng người, nhìn Mạc Nhiễm Thiên trở về, nàng thẹn thùng nói. Nàng đã chính thức trở thành thị thiếp duy nhất trong tẩm cung thái tử của Mạc Nhiễm Thiên.

"Lam nhi, nói cho nàng một tin tức tốt, phụ hoàng đồng ý phong nàng làm sườn phi của ta." Mạc Nhiễm Thiên cười lớn đi vào, ôm Lam nhi hướng giường lớn đi đến, đương nhiên hắn đang diễn kịch cho Mạc Nghị Thần phía sau nhìn.

"Thật vậy chăng? Cám ơn thái tử điện hạ, Lam nhi thật là cao hứng." Lam nhi mặc dù biết đây chỉ là mưu kế của Mạc Nhiễm Thiên, nhưng vẫn không nhịn được cao hứng, sườn phi của thái tử điện hạ, đó là vinh quang to lớn đối với một người phụ nữ a, nàng sẽ không còn phải lo lắng nam nhân khác nhìn trộm nàng, cũng không cần lo lắng sẽ bị tặng tới tặng lui, trong khoảnh khắc này, Lam nhi thầm cảm kích sâu sắc Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha ha, bổn thái tử cũng thật cao hứng, nhị ca, huynh nên chúc mừng chúng ta chứ?" Mạc Nhiễm Thiên mắt nhìn Mạc Nghị Thần đang khó chịu cố ý hỏi.

"Lam nhi, ngươi đi xuống trước, ta có việc muốn nói cùng thái tử điện hạ." Mạc Nghị Thần vẻ mặt tối tăm, rất muốn đánh tan vẻ tươi cười trên khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên.

Lam nhi liếc Mạc Nhiễm Thiên một chút, Mạc Nhiễm Thiên thân mật hôn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái nói: "Đi xuống đi, chờ ta tìm nàng."

Lam nhi khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, thẹn thùng nhìn Mạc Nghị Thần, trong lòng nghĩ, thái tử điện hạ quả nhiên thật sự thu lưu mình, thật là tốt biết bao, nhưng nghĩ đến thái tử điện hạ có khiếm khuyết, không khỏi thầm than thở.

"Tiểu Thiên, đệ không thể thích nàng!" Mạc Nghị Thần một bước nhảy đến bên người Mạc Nhiễm Thiên, nghiêm khắc nhìn hắn.

"Tại sao? Nhị ca có thể thích nữ nhân, tại sao ta không thể thích?" Mạc Nhiễm Thiên thanh âm lạnh lùng trở lại.

"Bởi vì ta không cho phép! Nhị ca cũng không thích nữ nhân, nhị ca chỉ thích Tiểu Thiên, Tiểu Thiên, đệ từ ngày hôm qua bắt đầu thay đổi rồi, đệ có phải nên nói cho nhị ca một chút rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hay không?" Mạc Nghị Thần nghiêm túc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đầy xem thường, phiền lòng nói: "Nhị ca, ta thật sự không thích nam nhân, huynh đừng xen vào nữa, cũng đừng đi theo ta có được hay không?"

"Không, sẽ không, đệ rõ ràng thích, đệ nói cho nhị ca, rốt cuộc xảy ra chuyện gì?" Mạc Nghị Thần hai tay kích động địa ấn lên bả vai Mạc Nhiễm Thiên.

"Nhị ca!" Mạc Nhiễm Thiên hai tay vung lên, gạt phắt hai tay y xuống hét lớn: "Ta không thay đổi, nhưng ta đã không còn thích nam nhân rồi, huynh có hiểu hay không!"

"Không, ta không hiểu, đệ không thể không cần nhị ca!" Mạc Nghị Thần chịu kích thích lớn, nhanh chóng ôm Mạc Nhiễm Thiên nhào tới trên giường, mạnh mẽ chế ngự hắn, miệng đã nghĩ hôn hắn.

"Nhị ca, huynh điên rồi!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức đẩy y ra, nhưng thân thể của hắn gầy yếu, sức lực căn bản không lớn bằng Mạc Nghị Thần, trong chốc lát thật đúng là không thể đẩy y ra, điều này làm hắn buồn bực vạn phần, trong lòng nghĩ nhất định phải rèn luyện thân thể này thật tốt mới được.

"Ta thật sự điên rồi, Tiểu Thiên, đệ không thể không cần nhị ca a, đệ bảo nhị ca sau này làm sao bây giờ đây?" Mạc Nghị Thần đau lòng vô cùng, đột nhiên ôm Mạc Nhiễm Thiên không động đậy, làm hại Mạc Nhiễm Thiên thật đúng là không biết như thế nào cho phải.

"Nhị ca, huynh, huynh đứng lên đi, đứng lên rồi nói sau, ai." Mạc Nhiễm Thiên là người thích mềm không thích cứng, vừa thấy y dường như tình sâu nghĩa nặng, không khỏi thương xót y, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn.

"Tiểu Thiên, đệ thích Lam nhi không sao cả, nhưng đệ không thể không cần nhị ca nữa, có được hay không?" Mạc Nghị Thần ngẩng đầu, vẻ mặt đáng thương nhìn dung nhan tuấn mỹ của Mạc Nhiễm Thiên, tình cảm dịu dàng trong đáy mắt y làm cho Mạc Nhiễm Thiên âm thầm kinh hãi.

"Nhị ca, huynh mau đứng lên, huynh đè nặng làm ta đau quá!" Mạc Nhiễm Thiên cố ý bày ra vẻ mặt khốn khổ, thật sự bởi vì bị nam nhân đè nặng không quen.

"Tiểu Thiên, đệ nhị ca thương đệ được không?" Mạc Nghị Thần thanh âm khàn khàn, đầu cũng nhanh chóng cúi thấp xuống, ở bên tai Tiểu Thiên dùng đầu lưỡi liếm xuống.

Mạc Nhiễm Thiên trong phút chốc giống như bị điện giật, cả người run lên, vội vàng đẩy mạnh y vào trong giường, dùng tay áo quệt quệt bên tai, hoảng sợ vô cùng nhìn đôi mắt Mạc Nghị Thần đang tràn ngập đau khổ, việc này, việc này cũng thật ghê tởm.

"Tiểu Thiên, tại sao mới có một ngày, đệ đã chán ghét nhị ca như vậy? Đến cùng là tại sao?" Mạc Nghị Thần tổn thương sâu sắc, mắt thấy Tiểu Thiên chán ghét hành động hôn môi vừa rồi của y, trong ngực y tựa như có một thanh kiếm sắc bén xuyên thẳng qua, đau đớn vô cùng, phải chăng sau này y không còn cơ hội chạm vào hắn nữa?

"Nhị, nhị ca, huynh, huynh, ta, ta, ai." Mạc Nhiễm Thiên phân vân không biết có nên đem chân tướng nói cho y hay không, nhìn gương mặt y đau khổ vạn phần, hắn cũng có chút không đành lòng.

Mạc Nghị Thần đột nhiên quay người đi im lặng không nói gì, nhưng Mạc Nhiễm Thiên biết nam nhân này nhất định đang khóc, lại không muốn để cho mình nhìn thấy, ai, y tại sao lại yêu thương chính người huynh đệ ngốc nghếch của mình như vậy chứ, hại hắn vô tình trở thành kẻ bạc tình. Mạc Nhiễm Thiên chân tay luống cuống, không biết phải làm sao.

Thật lâu cũng không thấy Mạc Nghị Thần xoay người, Mạc Nhiễm Thiên nóng nảy, đành đưa tay ra vỗ về hắn: "Nhị ca, nhị ca, huynh đừng như vậy, Tiểu Thiên là kẻ ngốc, không đáng để cho huynh phải như vậy, hơn nữa sau này huynh cũng phải lấy hoàng phi."

Mạc Nghị Thần bất ngờ xoay người lại, khóe mắt phiếm hồng, vệt nước mắt còn chưa khô, nói: "Tiểu Thiên không phải kẻ ngốc, chỉ là đôi lúc chậm chạp một chút mà thôi, nhị ca sẽ bảo vệ đệ suốt đời suốt kiếp, nhị ca cũng không lấy hoàng phi, chỉ muốn cùng một mình Tiểu Thiên ở cùng nhau." Lời này chứa đầy vẻ kiên định làm Mạc Nhiễm Thiên cảm động sâu sắc. Xem ra, cái tên thái tử ngốc này vẫn rất có phúc.

"Nhị ca." Mạc Nhiễm Thiên bất đắc dĩ gọi y một tiếng, hắn cũng không biết phải nói gì, càng nói càng kích thích y, chỉ là thật sự không biết bản thân nên làm như thế nào, nếu như có thể không bị y áp, bọn họ có thể trở thành những người huynh đệ tốt nhất.

"Tiểu Thiên, đệ đừng tàn nhẫn như vậy được không?" Mạc Nghị Thần khẩn cầu.

"Ai, nhị ca, chờ chuyện Mạc quốc cùng Thân quốc lắng lại rồi hẵng nói được không?" Mạc Nhiễm Thiên chuẩn bị lấy nhu chế cương.

"Vậy Tiểu Thiên đừng đuổi nhị ca đi được không?" Đôi mắt y cuối cùng sáng ngời trở lại, làm cho Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cảm thấy nam nhân này có đôi mắt thật là đẹp.

"A, cái này, cái này, ta có Lam nhi a?" Mạc Nhiễm Thiên nhức đầu trả lời.

"Không có quan hệ, nhị ca ở bên cạnh nhìn là được, chỉ cần ở bên cạnh Tiểu Thiên, nhị ca cái gì cũng đều đáp ứng đệ." Mạc Nghị Thần tâm tình tốt lên đôi chút, chân thành nhìn vào đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên.

"A? Cái gì?" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ đến biến sắc, má ơi, lời này là ý gì? Nơi này là thật quá quá quá biến thái, chẳng lẽ mình cùng Lam nhi làm chuyện đó, y còn có thể ở hiện trường nhìn sao, nơi này rốt cuộc là vùng đất quỷ quái gì vậy?

"Như thế nào, Lam nhi chỉ là nữ nhân của đệ mà thôi, có quan hệ gì?" Mạc Nghị Thần ngược lại lộ ra vẻ mặt so với Mạc Nhiễm Thiên càng kinh ngạc hơn.

"Nếu Tiểu Thiên thích, nhị ca lại đi gọi thêm mấy tiểu cung nữ xinh đẹp đến được không, chỉ cần Tiểu Thiên không đuổi nhị ca đi." Mạc Nghị Thần nghĩ muốn lấy lòng Mạc Nhiễm Thiên.

Song hắn nói mấy lời này đối với Mạc Nhiễm Thiên, không thể nghi ngờ là một quả bom đối với hắn. Hắn nhất thời cứng họng ngồi ngây ra, hoàn toàn không nói gì, bị mảnh đất biến thái, lạc hậu mà dã man này dọa đến chết ngất.

16. Chương 16: Bị Đệ Đệ Cưỡng Hiếp

Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên cực kỳ hoảng sợ, Tiểu Lộ Tử ở bên ngoài cấp bách hô: "Lục hoàng tử, người không thể đi vào a!"

"Ngươi cái đồ nô tài chết bầm này, dám ngăn cản ta, ăn gan báo hả? Biến!" Thanh âm lục hoàng tử Mạc Hiên đầy tức giận.

"Ai ôi, lục hoàng tử, nô tài cũng không có cách nào a, đây là thái tử điện hạ phân phó. Thái tử điện hạ sẽ đuổi nô tài đi mất!" Thanh âm Tiểu Lộ Tử khóc lóc.

"Ngươi còn ngăn cản ta, ta lập tức cho ngươi cút đi!"

"Tiểu Lộ Tử, cho lục hoàng tử vào đi." Mạc Nhiễm Thiên đang không biết đối phó Mạc Nghị Thần như thế nào, chuyện này thật náo nhiệt.

"Thái tử ca ca, huynh tại sao không cho Hiên nhi vào, nhị ca? Huynh ấy tại sao có thể?" Mạc Hiên chạy vào đầu tiên là giở giọng làm nũng nhưng lập tức thấy Mạc Nghị Thần ở bên trong giường, lập tức thanh âm trở nên lạnh lẽo, còn mang theo chút tức giận.

"Lục đệ, ta ở nơi này của Tiểu Thiên thì như thế nào, phụ hoàng để ta chăm sóc Tiểu Thiên, đệ cũng không phải không biết." Mạc Nghị Thần chậm như rùa nói.

"Nhị ca, huynh đừng quên, thái tử ca ca cũng là của ta!" Lục hoàng tử mười bốn tuổi cư nhiên đứng ở bên giường phát ra khí thế hùng bá một phương, làm cho Mạc Nhiễm Thiên âm thầm kinh hãi, tiểu tử này khi trưởng thành nhất định làm nên sự nghiệp.

"Thái tử ca ca, Hiên nhi rất nhớ huynh." Không đợi Mạc Nghị Thần nói chuyện, Mạc Hiên vẻ mặt biến đổi, lập tức đi về phía Mạc Nhiễm Thiên trên giường, cái miệng nhỏ nhắn chu lên hướng đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên, cũng may Mạc Nhiễm Thiên có phòng bị, lập tức đẩy cậu ra, hai người ở thế giằng co.

"Hiên nhi, đệ đừng hồ đồ!" Mạc Nhiễm Thiên bất đắc dĩ nói.

"Thái tử ca ca, huynh làm sao vậy, huynh mỗi ngày đều để cho ta hôn, hôm nay tại sao không cho ta hôn? Nhị ca, có phải hay không ngươi?" Mạc Hiên trợn trợn mắt nhìn Mạc Nghị Thần.

"Hiện tại Tiểu Thiên ngay cả nhị ca đệ ấy cũng không thích, như thế nào lại thích đệ!" Mạc Nghị Thần đả kích hắn.

"A, xảy ra chuyện gì, là vì cung nữ kia sao? Ta cho người giết ả, dám đoạt thái tử ca ca của ta, chán sống rồi!" Lúc Lam nhi bị đưa tới, Mạc Hiên cũng đã biết chuyện này.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cả kinh, bộ dáng này của mình có thể hại Lam nhi hay không, nữ nhân ở chốn này vốn không có địa vị, cứ như vậy, thật đúng là chọc giận họ, bị xử tử sợ rằng không ai thay nàng kêu oan.

"Chính đệ hỏi Tiểu Thiên đi." Mạc Nghị Thần nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đáp.

"Thái tử ca ca, là thật sao? Huynh thích cung nữ kia? Nghe nói muốn sắc phong ả làm sườn phi?" Mạc Hiên khuôn mặt tuấn tú âm trầm nói.

"Lam nhi rất tốt, thái tử ca ca tuổi cũng đã lớn, không phải nên lập một sườn phi sao?" Mạc Nhiễm Thiên cố gắng làm giọng mình mềm lại, hắn sợ hai người này thật sự nổi giận, Lam nhi sẽ bị hắn hại chết.

"Đương nhiên có thể, nhưng thái tử ca ca không thể thích ả, thái tử ca ca là của ta, phải đợi Hiên nhi lớn lên." Mạc Hiên lúc này mới mỉm cười, đôi mắt lấp lánh nhìn Mạc Nhiễm Thiên, cuối cùng ánh mắt chuyển xuống nhìn môi hắn, cậu cảm giác được chính mình tựa như bị hạ độc, trong đầu nghĩ đôi môi mỏng màu vàng đỏ của thái tử ca ca thật ngọt ngào, chỉ muốn hôn mãi không thôi.

Mạc Nhiễm Thiên không biết điều đó, nhìn một chút Mạc Nghị Thần bên cạnh, còn Mạc Nghị Thần lập tức dịu dàng cười với hắn: "Tiểu Thiên yên tâm, nhị ca cùng lục đệ sẽ bảo vệ đệ cả đời."

Mạc Nhiễm Thiên lập tức hiểu được là ý gì, khóe miệng nhếch lên, tuy vậy hắn hiện tại cũng không lo sợ, bọn họ rõ ràng là hai huynh đệ cùng yêu một người, thật sự là biến thái đến cực điểm. Nhưng lại nghĩ trong hoàng cung này thật đúng là không đơn giản, nhị hoàng tử cùng lục hoàng tử là một phe, còn tứ hoàng tử xem ra là đối lập với bọn họ, sẽ không biết đại hoàng tử kia theo phe nào.

"Thái tử ca ca, cho Hiên nhi hôn một chút thôi, Hiên nhi muốn huynh đến chết mất." Mạc Hiên bò lên trên người Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên lập tức trốn vào bên trong.

"Huynh không cho ta hôn, ta sẽ giết nữ nhân kia!" Mạc Hiên uy hiếp.

Mạc Nhiễm Thiên nổi giận, lập tức dùng sức đẩy hắn ra: "Hôn cái gì mà hôn, ta là ca ca của đệ! Ta cũng là thái tử, đệ hẳn là nên nghe lời ta! Đừng cho là ta ngu đến mức cái gì cũng không biết! Hừ!" Hai huynh đệ này thật đúng là sắc tâm không giảm.

"Nhị ca! Thái tử ca ca rốt cuộc bị gì vậy?" Mạc Hiên khó hiểu hỏi Mạc Nghị Thần.

"Ta cũng không rõ, Tiểu Thiên giống như thay đổi hoàn toàn, hắn cũng không cho ta chạm!" Mạc Nghị Thần bất đắc dĩ nói.

"Tại sao có thể như vậy? Không ngốc sao?" Mạc Hiên quay đầu nhìn một chút Mạc Nhiễm Thiên, vẻ mặt không tin.

Mạc Nghị Thần lắc đầu, sắc mặt Mạc Hiên trở nên lạnh lùng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang tức giận, đột nhiên nói với Mạc Nghị Thần: "Nhị ca, ngăn huynh ấy lại!"

"A! Lục đệ, như vậy thật không tốt." Mạc Nghị Thần nhảy dựng lên.

"Cái gì mà không tốt, ta nghĩ huynh ấy là tối hôm qua có nữ nhân, cho nên quên toàn bộ chúng ta, ta muốn cho huynh ấy nhớ lại, bắt lấy huynh ấy! Dù sao ngày mai huynh ấy cũng quên hết." Mạc Hiên cảm thấy khả năng này là khá lớn.

"Đệ, các ngươi, cút cho ta, đem ta thành cái gì chứ, ta là thái tử! Các ngươi dám!" Mạc Nhiễm Thiên nghe thấy, cực kì hoảng sợ, cả người phát run vì tức giận.

"Nhị ca, huynh ấy bị bệnh thật sự nghiêm trọng đó, còn không nhanh lên một chút!" Mạc Hiên cho rằng Mạc Nhiễm Thiên nhất định là hồ đồ rồi.

"Được!" Mạc Nghị Thần vốn đối với thái độ xa lánh của Mạc Nhiễm Thiên trong lòng khó chịu, nghĩ Mạc Hiên nói có lý, có lẽ cưỡng bức hắn thì hắn sẽ nhớ lại.

Dứt lời, Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên hai người đồng thời đánh về phía Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên khẩn trương, vội vàng tay đấm chân đá, song hắn càng như vậy, càng khơi dậy lòng hiếu thắng của hai vị hoàng tử, hơn nữa hai người vốn có sức lực lớn hơn hắn, đem hắn vững vàng ôm lấy.

"Nhị ca, ta đã nói bệnh của huynh ấy rất nghiêm trọng mà, hiện tại khí lực cũng lớn thêm không ít, cũng không cho chúng ta đụng vào, không chế ngự huynh ấy, huynh ấy sẽ thật sự quên chúng ta." Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần phân tích.

"Lục đệ nói có lý." Mạc Nghị Thần gật đầu nói, nhào tới trên người Mạc Nhiễm Thiên, sử dụng lực không cho hắn nhúc nhích.

"Các ngươi thật sự là cầm thú, chúng ta là huynh đệ, còn không mau buông ra!" Mạc Nhiễm Thiên bị ép tới không thể động đậy, không trách cái thân thể thái tử này quá yếu, hại hắn có lực mà dùng không được, mà hai người nam nhân này sức lực cũng quá mạnh, hắn toàn thân bị áp đến phát đau.

"Thái tử ca ca, không thể mắng người nha, Hiên nhi thích huynh nhất." Mạc Hiên nói xong, đôi môi mỏng muốn tới hôn môi Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lập tức quay đầu né tránh.

Mạc Hiên sửng sốt, lấy tay hung hăng giữ cằm Mạc Nhiễm Thiên, đôi môi cậu dùng sức hôn môi đỏ mọng của hắn, nhất thời hai người đều bị cảm giác điện giật làm cho tê dại, Mạc Hiên thỏa mãn rút bớt lực, nghĩ muốn chậm rãi nhấm nháp, đầu lưỡi vừa định luồn vào trong miệng Mạc Nhiễm Thiên, liền 'A' lên một tiếng, bị Mạc Nhiễm Thiên cắn. Mạc Nhiễm Thiên đã tức giận tới mức hai mắt đều bốc lửa, bản thân lại bị hai người nam nhân sàm sỡ, lại còn là huynh đệ ruột thịt, hắn thật sự là muốn điên rồi.

Mạc Hiên đau đớn ngẩng đầu lên, chậm rãi nói: "Thái tử ca ca, huynh cắn ta?" Trong thanh âm có dấu hiệu phát hỏa.

"Ta là ca ca của đệ, đệ như thế nào có thể đối với ta như vậy?" Mạc Nhiễm Thiên càng giận.

"Chúng ta mỗi ngày đều như vậy, tại sao hôm nay không được, thái tử ca ca, huynh dám cắn ta lần nữa, ta lập tức đem cung nữ kia chém!" Mạc Hiên thanh âm lạnh như băng, nói xong, đầu lập tức cúi xuống, đầu lưỡi bị cắn thương cũng lập tức luồn vào trong miệng Mạc Nhiễm Thiên, mà Mạc Nhiễm Thiên quả nhiên không dám cắn hắn nữa, trong lòng phẫn nộ tới cực điểm, nhưng không thể không thừa nhận cảm giác ghê tởm, hắn trợn to đôi mắt, không phản ứng nhìn Mạc Nghị Thần đang giữ chặt hắn, còn Mạc Nghị Thần chỉ lộ ra thần sắc bất an, thấy hắn nhìn y, vội vàng quay đầu đi chỗ khác, không dám nhìn ánh mắt của hắn nữa.

Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc hiểu được, thì ra ít tuổi nhất mới là lợi hại nhất.

17. Chương 17: Nam Nữ Đều ăn

Mạc Nhiễm Thiên đứng ngẩn hồi lâu mới có thể phục hồi tinh thần. Nhìn về phía Mạc Nghị Thần bên cạnh, khuôn mặt tuấn mỹ kia đang tràn đầy lo lắng. Ánh nhìn của Mạc Nhiễm Thiên từ khuôn mặt văn nhã của y dời xuống. Vóc người y không mập không gầy, lại cao ráo trắng trẻo, có thể nói dáng người rất kiện mỹ (khỏe đẹp). Mạc Nhiễm Thiên nhếch môi, sau đó ánh mắt tiếp tục hướng xuống, nhìn xuống cái quần lót màu trắng của y.

"Huynh cho ta xem một chút!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nhíu mi nói, hắn trong lòng nảy ra ý tưởng, có phải hay không tại nơi này nam nhân đều giống nhau, vậy hắn cũng không phải ngoại tộc, nghĩ tới đây hai mắt to bắt đầu dấy lên tia hy vọng.

"Tiểu Thiên, đệ muốn xem cái gì?" Mạc Nghị Thần giật mình nói.

"Thằng nhỏ của huynh, để cho ta nhìn một chút." Mạc Nhiễm Thiên chỉ chỉ xuống dưới chiếc khố vẫn đang quấn trên người y mà đáp, hắn hiện tại cần chứng minh gấp điểm này.

"A, Tiểu Thiên không phải đã nhìn qua sao?" Mạc Nghị Thần khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc ửng hồng.

"Ta không nhớ rõ." Mạc Nhiễm Thiên cảm giác mặt mình có điểm nóng lên, việc này thật đúng là rất rất mất mặt.

"Cái này, Tiểu Thiên là muốn sao?" Mạc Nghị Thần con ngươi đen thâm thúy sáng lên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm giác được vô cùng xinh đẹp, có điều có xinh đẹp hơn nữa cũng là một nam nhân, hơn nữa trong đáy mắt kẻ kia càng ngày càng lộ rõ vẻ thản nhiên, làm cho hắn tóc gáy dựng đứng.

"Tiểu Thiên, như thế nào rồi?" Mạc Nghị Thần đọc không ra vẻ mặt của hắn.

"Mau cho ta nhìn! Thật dong dài." Mạc Nhiễm Thiên thân thể lui về phía sau, sợ bản thân đã quá kích thích, hơn nữa ở trên giường nhìn vật này, có vẻ như mình cũng rất biến thái.

"Ồ." Mạc Nghị Thần thấy khó hiểu, Tiểu Thiên tính tình như thế nào quan tâm như vậy, nhưng nếu muốn xem thì cho hắn xem, dù sao hắn cũng không phải không thấy qua.

"Đủ rồi!" Mạc Nhiễm Thiên đang nhìn đến vật nọ trong chốc lát, lập tức nhắm mắt hô dừng, trong lòng sóng ngầm mãnh liệt, thì ra mọi người đều là nam nhân bình thường, chỉ có cái tên thái tử đáng chết này là vô dụng.

Mạc Nghị Thần bị dọa đến nhảy dựng, vốn tưởng rằng Mạc Nhiễm Thiên thích nhìn, ai ngờ bộ dáng hắn giống như chịu nhiều đả kích, lớn tiếng kêu dừng, y không thể làm gì khác hơn là lập tức kéo quần, khó hiểu nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang nhắm mắt.

"Tiểu Thiên, đệ hôm nay đến cùng là làm sao vậy, nhị ca cảm giác được đệ rất không bình thường?" Mạc Nghị Thần vẻ mặt lo lắng, muốn đưa tay vuốt ve dung nhan tuấn mỹ của hắn.

"Nhị ca, ta muốn nghỉ ngơi, huynh quay về tẩm cung của huynh đi." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ một chút, lập tức nói.

"Tại sao? Nhị ca đêm nay ở cùng Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần mất hứng nói.

"Hả, sao huynh lại ngủ ở chỗ ta?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu.

"Tiểu Thiên mỗi đêm đều phải có người chiếu cố, đây là phụ hoàng đặc biệt cho phép." Mạc Nghị Thần có đủ cả mười phần lý do.

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên bị hù dọa rồi, trong hoàng cung này điên rồi, ông già kia muốn hai đứa con trai của mình loạn luân? Chuyện gì thế này, dù mình có là một kẻ ngốc, cũng không cần như vậy chứ, không tốt rồi, mình có phải hay không mỗi đêm đều bị người ta đè a.

"Như thế nào, Tiểu Thiên không thích nhị ca chiếu cố sao?" Mạc Nghị Thần khẩn trương lên.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đen xì, hắn không có cách nào khác không buồn bực a, tên thái tử này thật đúng là ngu tới cực điểm, không biết như thế nào lại cùng linh hồn của ta tráo đổi? Tức chết đi, hắn nhập vào trên cơ thể mình, vậy mình tại hiện đại không phải thành ngốc sao? Mạc Nhiễm Thiên quả thực không dám tưởng tượng.

"Mỗi đêm đều là có người chiếu cố ta?" Mạc Nhiễm Thiên trầm giọng hỏi.

"Trước kia là Tiểu Lộ Tử, sau đó đệ dần dần lớn lên, lại đổi lại cung nữ tới hầu hạ, nhưng đệ không thích, sau khi đánh đuổi một tiểu cung nữ, phụ hoàng đã bảo đại ca cùng ta tới chiếu cố. Hiện tại đại ca không có ở đây, vậy do nhị ca chiếu cố đệ." Mạc Nghị Thần vui vẻ cười nói.

"A. Ta tại sao đánh cung nữ, đại ca lại đi nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên trên đầu xuất hiện hai dấu hỏi bự, không phải là bản thân không có cách nào cùng nữ nhân, cho nên mới đánh nữ nhân chứ, còn có vị đại ca kia cùng mình có hay không có quan hệ này a, thật đúng là loạn cả óc, tốt nhất có ai đến cùng hắn giải thích một chút, như vậy đả kích trong lòng mới dịu lại được, hắn thừa nhận bản thân năng lực thừa nhận có hạn.

"Đại ca bị phụ hoàng phái đi học tập hành binh đánh giặc, còn đánh cung nữ……" Mạc Nghị Thần bắt đầu dùng vẻ mặt kì quái nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta tại sao đánh cung nữ?" Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt hoàn toàn thay đổi.

"Bởi vì Tiểu Thiên không thích nữ nhân, cung nữ kia giúp đệ, khụ khụ khụ, giúp đệ cái đó, đệ liền đánh nàng, sau đó tất cả cung nữ đều bị đệ đuổi đi, đệ lại cùng phụ hoàng nói đệ không thích các nàng." Mạc Nghị Thần vừa nói vừa nhìn vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên con mắt mở lớn như chuông đồng, vậy cung nữ đó giúp hắn làm gì? Chẳng lẽ? Ai, thái tử ngốc cũng biết mình không có năng lực sao.

"Tiểu Thiên, bệnh của đệ càng ngày càng nghiêm trọng, như thế nào cái gì đều không nhớ kĩ?" Mạc Nghị Thần lắc đầu nói.

"A, ta bị bệnh sao? Bệnh gì? Không phải trời sinh sao?" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến nhảy dựng.

"Như thế nào có thể do trời sinh, khi đệ vừa mới sinh ra, nhị ca mặc dù không lớn hơn đệ nhiều, nhưng ta nhớ kĩ đệ rất thông minh lanh lợi. Nhưng năm lên sáu bảy tuổi lại dần dần trở nên chậm chạp, về sau lại càng nghiêm trọng hơn, hiện tại đã trở thành như vậy, ai. Thái y tìm khắp không ra nguyên nhân gì."

"Nhất định có người hại ta!" Mạc Nhiễm Thiên thốt ra, loại kịch này hắn xem trong TV đã nhiều.

"Tiểu Thiên, đệ? Đệ có phải hay không nhớ lại chuyện gì đó?" Mạc Nghị Thần kinh hãi, bởi vì y cũng từng cho rằng như vậy.

"Hả, ta chỉ là đột nhiên nghĩ đến, rất nhiều chuyện không nhớ được, nhưng có một số việc dường như rất rõ ràng." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng vừa chuyển đáp.

"Tiểu Thiên, nhớ lại cái gì? Mau cùng nhị ca nói một chút." Mạc Nghị Thần lấy làm kinh hãi, vội vàng lo lắng nói.

"Lại quên rồi." Mạc Nhiễm Thiên hiện tại cái cớ tốt nhất chính là cái này.

Mạc Nghị Thần lập tức khóe miệng bất đắc dĩ co lại.

"Ai, Tiểu Thiên, trời sắp tối rồi, đứng lên dùng bữa thôi." Mạc Nghị Thần đứng lên mặc quần áo, cái mắt trái kia lại đau rồi, hắn phải mau mau thoa thuốc mới được.

"Được, nhị ca, huynh đêm nay không cần theo ta, ta để cho Tiểu Lộ Tử theo ta." Mạc Nhiễm Thiên có rất nhiều vấn đề muốn hỏi Tiểu Đường, tiểu tử đó có vẻ như đã đi theo hắn thật lâu.

Mạc Nghị Thần lập tức mặt lộ vẻ thất vọng, tuy nhiên hắn không miễn cưỡng, bởi vì y không muốn Tiểu Thiên không vui.

"Tiểu Thiên không thích nhị ca." Mạc Nghị Thần thản nhiên nói.

Mạc Nhiễm Thiên mở đôi mắt to nhìn hắn, nam nhân này thật đúng là nhìn hắn thành tiểu hài tử, ai, cặp tinh nhãn kia nhuộm vẻ u buồn nhàn nhạt.

"Hả, không phải, chỉ là, chỉ là ta muốn làm nam nhân." Mạc Nhiễm Thiên không biết chính hắn lại nói như vậy, Mạc Nghị Thần nghe có hiểu được hay không.

Mạc Nghị Thần kinh ngạc nói: "Tiểu Thiên muốn nữ nhân?"

"A, uhm." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co lại, gật gật đầu, chỉ cần đem nam nhân này đuổi đi, hắn như thế nào cũng được, ngẫm lại hai người nam nhân cùng ôm nhau làm cái loại chuyện này, hắn phát hiện dạ dày hắn co rút đến lộn nhào.

"A a, được, để nhị ca gọi mấy tiểu cung nữ xinh đẹp đến hầu hạ Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần cư nhiên còn cười được.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lại một lần nữa bị hù dọa, người nơi này như thế nào lại cởi mở như vậy, nam nữ đều ăn?

18. Chương 18: Chỉ Có Một Đường

Mạc Hiên dụi dụi đầu vào lồng ngực Mạc Nhiễm Thiên, đột nhiên giống như nghĩ đến cái gì ngẩng đầu nói: "Thái tử ca ca, bệnh của huynh đã đỡ nhiều sao? Như thế nào không ngốc nữa?" Thật sự là đồng ngôn vô kị, Mạc Nghị Thần nghe vậy, lập tức cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng đang nhếch lên, rốt cuộc cảm giác được hai ngày này Mạc Nhiễm Thiên thay đổi.

Đồng ngôn vô kỵ: những sự việc trẻ nhỏ nói với nhau, không cần kiêng dè, cố kỵ.

"Ta rất nhiều chuyện không nhớ rõ, cũng không nhớ kĩ đã làm việc gì ngốc, đương nhiên cũng biết hiện tại cái gì nên làm, cái gì không nên làm!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn một chút hai huynh đệ này có ý ám chỉ, nói.

"Tiểu Thiên, đệ thật sự khỏi bệnh rồi sao, thật tốt quá, ta đây sẽ đi nói với phụ hoàng." Mạc Nghị Thần vui vẻ nói.

"Không được, chuyện trước kia ta đều không nhớ kĩ, ngay cả mọi người cũng đều không nhớ được, ta nghĩ hiện tại nói ra không phải chuyện tốt." Mạc Nhiễm Thiên kéo hắn lại, mà Mạc Hiên cư nhiên lộ ra vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

"Thái tử ca ca nói có lý, ta cũng cảm giác được hiện tại đừng cho phụ hoàng biết tốt hơn, hiện tại hậu cung tương đối yên ổn, nhưng thái tử ca ca đột nhiên khỏi bệnh, sợ rằng lại có lắm chuyện, còn nữa ta có mẫu hậu che chở, thái tử ca ca lại là không có." Mạc Hiên nhìn Mạc Nghị Thần cau mày nói.

Mạc Nghị Thần lập tức nhăn mày, cuối cùng gật đầu nói: "Lục đệ nói rất có lý, như vậy chỉ có thể ủy khuất Tiểu Thiên."

"Không có việc gì, ta cũng không định nói cho mọi người, còn nữa ta cảm giác được thái tử cũng không có được cái gì, chỉ là hôm nay muốn cho hai người các ngươi nhân hiểu được, ta đã là bình thường, cho nên có thể không cần chăm sóc ta nữa hay không?" Mạc Nhiễm Thiên chỉ sợ mình bị áp chế, ở trong cái thân thể không cường tráng này, bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị cưỡng bức, vậy bảo hắn phải sống thế nào đây?

"Ý của thái tử ca ca là không cần ta cùng nhị ca?" Mạc Hiên hoảng sợ nói.

"Hả, không phải không phải, các ngươi tốt xấu cũng là huynh đệ của ta a, chúng ta chỉ làm huynh đệ tốt có được không?" Mạc Nhiễm Thiên lấy lòng cười nói.

"Không, ta thích thái tử ca ca là người của ta, ta thích thân thái tử ca ca, cũng thích ôm, chúng ta không chỉ là nếu huynh đệ, cũng phải là người yêu nhau nhất." Mạc Hiên lập tức ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên, nằm ở trên người hắn, đầu ngước lên nhìn Mạc Nhiễm Thiên, hai người mặt đối mặt, Mạc Hiên bất cứ lúc nào cũng có khả năng hôn lên cánh môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta cũng không đồng ý, nhị ca trong lòng đã có đệ, không có khả năng chỉ coi đệ là huynh đệ, còn nữa Tiểu Thiên đệ đã quên, kì thật đệ rất thích chúng ta." Đôi mắt Mạc Nghị Thần tràn ngập ý yêu thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên nói: "Ta hiện tại thật sự không nhớ rõ, có lẽ trước kia thích, nhưng ta hiện tại thật sự không muốn, các huynh có biết hay không, các huynh chạm vào ta sẽ chỉ làm ta ghê tởm."

"Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần lập tức nhìn Mạc Nhiễm Thiên bằng đôi mắt tràn ngập bi thương, chuyện tốt đẹp như vậy, tại sao lại biến thành ghê tởm.

"Thái tử ca ca, Hiên nhi tình nguyện huynh ngu ngốc." Mạc Hiên yên lặng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, cậu phát hiện mình không thích hắn tỉnh táo, bởi vì cậu sẽ không thể hôn đôi môi đỏ mọng của hắn.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt buồn bực nhìn này hai gương mặt tuấn mỹ trước mặt, trong lòng thở dài, xem ra hai huynh đệ này sẽ không buông tha ngu thái tử.

"Trước tiên đừng nói cái này, đi học đi, sư phụ hôm nay muốn giảng giải địa hình tam quốc, mọi người đi nghe một chút đi, nếu Mạc quốc bị Thân quốc đánh bại, chúng ta đám nô lệ mất nước này sợ là không có một ngày sống tốt, đến lúc đó Tiểu Thiên sẽ ra sao? Ai, nhị ca thề sẽ bảo vệ đệ." Mạc Nghị Thần nghĩ tới hậu quả đáng sợ.

"Ai dám chạm thái tử ca ca, ta sẽ đem kẻ đó băm thành trăm mảnh!" Mạc Hiên đột nhiên tức giận nói.

Mạc Nhiễm Thiên bị bọn họ nói như thế, đột nhiên đáy lòng sợ hãi nổi lên, nước mất nhà tan, một đại mỹ nam như ta, sợ rằng sẽ trở thành đối tượng bị mọi người trêu đùa. Nghĩ đến điểm này, Mạc Nhiễm Thiên cả người run lên, dường như có dự cảm không tốt, vì chính mình, nhất định phải nghĩ biện pháp cứu Mạc quốc.

"Được rồi, Tiểu Thiên, đệ cũng đừng gây chuyện với tứ đệ, hắn hiện tại không dễ chọc, mặc kệ hắn là được." Mạc Nghị Thần nói với Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt tái nhợt.

"Tứ ca càng ngày càng quá đáng, lúc này tam thúc cư nhiên tiến cử hắn đi Tề quốc, nếu thật sự để cho hắn thuyết phục đượcTề vương, ta thấy chúng ta đều gặp nạn, mẫu phi hắn cũng càng ngày càng lợi hại, phụ hoàng gần đây thường đến nơi đó của ả, gió bên tai thổi cũng không ít. Hừ! Ta thật nên làm cho mẫu hậu hảo giữ chân ả!" Mạc Hiên âm thanh lạnh lùng nói.

"Lục đệ, đệ đừng vội, ta cảm giác được mẫu hậu đệ hẳn là biết nên xử lý như thế nào. Chúng ta chỉ cần bảo vệ tốt cho Tiểu Thiên là được."

"Thật ra, mẫu hậu đã nói với ta, để cho ta an tâm một chút chớ vội nóng nảy, người nói còn không đến lúc đó." Mạc Hiên cười rạng rỡ, quả nhiên là một đứa nhỏ.

"Hoàng hậu nương nương thật là lợi hại a, có thể để cho ta gặp không?" Mạc Nhiễm Thiên tò mò chết đi.

"Thái tử ca ca, tẩm cung mẫu hậu ngay phía sau tẩm cung của huynh a, huynh bất cứ lúc nào cũng có thể qua đó, còn nữa mẫu hậu cũng rất thương huynh, bằng không người cũng sẽ không giúp ta nghĩ biện pháp trừ bỏ gã Đại Tư Mã Quan Lâm súc sinh kia."

"Ồ, khi trở về ta muốn đi gặp người, lục đệ đi cùng ta được không, ta ngày hôm qua bắt đầu không nhớ được ai, cũng không nhớ được chuyện trước kia." Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể lấy cớ này, không thể nói mình là linh hồn xuyên qua mà đến, nếu bọn họ tìm hắn đòi ngu thái tử thực sự, như vậy phiền toái to.

"Được a, mẫu hậu thấy thái tử ca ca và ta đi cùng nhau, nhất định rất vui mừng." Mạc Hiên vui vẻ trả lời.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, chẳng lẽ hoàng hậu nương nương cũng cho phép con mình loạn luân, ai, chỉ có điều chuyện này dường như cũng rất phổ biến ở đây.

Ba người đi tới Khởi Phượng đình trong ngự hoa viên ngày hôm qua, tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm cùng sư phụ tam vương gia đang nói chuyện phiếm, hai người sắc mặt có vẻ đều rất nghiêm trọng, hai vị hoàng tử khác còn chưa tới.

"Tham kiến sư phụ!" Mạc Nhiễm Thiên đi theo Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần thi lễ.

"Các trò đã tới, Thiên nhi con ngồi bên kia, sư phụ cùng nhị hoàng tử, tứ hoàng tử nói chút chuyện, con xem cầm phổ một chút, hai người khác ta để cho bọn họ trở về." Tam vương gia bình tĩnh nói với Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta cũng muốn nghe." Mạc Nhiễm Thiên không thuận theo, ngồi ở giữa Mạc Hiên cùng Mạc Tử Viêm.

"Đồ ngốc, nói huynh cũng không hiểu, nghe cái gì!" Mạc Tử Viêm quay đầu mắng, nhưng mắng xong đôi mắt lại chăm chú vào trên đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng nhớ tới cảm giác kì quái ngày hôm qua, thầm nghĩ không biết lại một lần nữa có thể giống nhau hay không?

"Tử Viêm, không được vô lễ, nói con không ít lần, mặc kệ như thế nào, hắn vẫn là thái tử điện hạ Mạc quốc, chẳng lẽ con ngay cả một chút lễ nghi cơ bản cũng đều không hiểu, sau này như thế nào thành chuyện lớn?" Tam vương gia sắc mặt lạnh lùng giáo huấn Mạc Tử Viêm, Mạc Tử Viêm thông minh, nhưng tính tình gã quá táo bạo, trong mắt tam vương gia, hắn vẫn cần rèn luyện nhiều, lần này hướng hoàng thượng tiến cử hắn đi Tề quốc cũng là một cơ hội khảo nghiệm hắn.

"Dạ, Tử Viêm biết sai, thỉnh sư phụ trách phạt!" Mạc Tử Viêm cư nhiên ngoan ngoãn nhận lỗi, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên ít nhiều có điểm kinh ngạc.

"Uhm, biết sai thì tốt rồi, lần sau không được tái phạm, tốt lắm, Thiên nhi muốn nghe, như vậy cùng nhau nghe, kì thật ta là muốn hỏi một chút ba người các con có diệu kế gì, làm cho Tề quốc giúp chúng ta xuất

binh hay không, theo thám tử báo lại, Thân quốc muốn đối phó chúng ta sẽ dẫn theo năm mươi vạn binh mã, nước ta tuy có trăm vạn binh lính, nhưng phân bố tại từng nơi biên cảnh, trong thời gian ngắn khó có khả năng điều động quy mô lớn, còn nữa chỗ biên cảnh chúng ta cùng Thân quốc là một thảo nguyên lớn, kỵ binh rất khó chiếm được ưu thế, nhưng chỉ cần khi Thân quốc xâm chiếm chúng ta, Tề vương có thể cho mượn hai mươi vạn binh đóng tại bờ sông Âm, Thân quốc nhất định sẽ không dám coi thường chúng ta, hắn cũng sợ vạn nhất cùng Mạc quốc chúng ta khai chiến, dùng binh ngăn chặn, bên kia Tề quốc sẽ nhân cơ hội xâm chiếm, hang ổ hắn khó giữ được. Cho nên Mạc quốc chúng ta muốn né qua tai nạn lớn lần này, cũng chỉ có một con đường cầu Tề vương." Tam vương gia một hơi nói xong trọng điểm.

"Lần này nếu chiến tranh không xảy ra, chúng ta nhất định phải nhanh chóng trở thành binh hùng tướng mạnh, không thể bị khi dễ nữa." Mạc Tử Viêm oán hận nói.

"Không sai, đây cũng là một bài học, hoàng thượng đã có ý thoái vị, huynh đệ các con nhất định phải đồng tâm hợp lực, làm Mạc quốc lớn mạnh hơn."

Mạc Tử Viêm, Mạc Hiên, Mạc Nghị Thần nghe thấy, tuấn nhan đều biến sắc.

Phụ hoàng thoái vị? Người đó sẽ là tân vương của Mạc quốc?

19. Chương 19: Trong Lòng Cự Kinh

Edit: Sec.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, hoàng thượng thoái vị, ta đây lại là thái tử, hiện giờ lại khỏi bệnh rồi, vậy không phải tự đẩy bản thân vào nguy hiểm sao, hắn có điểm hối hận nói cho nhị hoàng tử cùng lục hoàng tử chuyện mình đã phục hồi như cũ.

Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên quả nhiên đồng loạt nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, trong đôi mắt Mạc Hiên hiện lên một tia sáng. Điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên âm thầm kinh hãi, thằng nhóc này xem ra dã tâm cũng không nhỏ a, nhưng cậu ta dường như quá nhỏ chứ.

"Các trò nhìn thái tử làm gì, thế nào cũng không tới phiên hắn ngồi vào vị trí này." Mạc Tử Viêm lạnh lùng nói, đồng thời liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cách xem thường, chẳng ngờ Mạc Nhiễm Thiên cũng nhìn gã, làm cho ánh mắt gã một lần nữa tập trung vào đôi môi đỏ mọng mê người kia.

"Ta cũng không muốn ngồi!" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng cho thấy lập trường, quả nhiên Mạc Hiên ánh mắt nhu hòa hơn nhiều.

"Tứ ca giống như đã biết trước vậy!" Mạc Hiên còn nhỏ nhưng khí thế không nhỏ, thanh âm có chút non nớt nhưng lạnh đến không có nhiệt độ.

"Lục đệ nói đùa rồi, như thế nào lại đến lượt ta a, đại ca, nhị ca, mà ngay cả lục đệ đều là so với ta mạnh hơn." Mạc Tử Viêm khóe miệng cong lên cười tà.

"Hừ, lần này phụ hoàng phái huynh đi Tề quốc, chắc hẳn là để huynh lập công, hiện tại trong triều ai chẳng biết năng lực của tứ ca thật siêu phàm chứ." Trong lời nói của Mạc Hiên có phần trào phúng.

"Tốt lắm, tam thúc tận mắt chứng kiến các con trưởng thành, mặc dù mẫu phi không giống nhau, nhưng các con cảm tình coi như không tồi, mặc kệ hoàng thượng đem ngôi vị truyền cho ai, các con đều là huynh đệ, đừng làm người khác chê cười, làm cho Mạc quốc lớn mạnh mới là quan trọng nhất." Tam vương gia nghiêm khắc dạy.

Bốn người đều không nói gì, kì thật Mạc Nhiễm Thiên cũng đoán được vị trí này nếu không phải tứ hoàng tử cũng là lục hoàng tử, tứ hoàng tử lãnh khốc xảo trá, để cho gã lên nắm quyền đương nhiên sẽ thi hành chính sách máu lạnh, còn lục hoàng tử tuy còn nhỏ, nhưng mới vài ngày ở chung đã khiến cho Mạc Nhiễm Thiên biết nhóc con này cũng là hạng người âm trầm, hơn nữa có thế lực rất lớn hậu thuẫn phía sau. Cho

nên tứ hoàng tử nếu muốn lên ngôi cũng không dễ dàng như vậy, hiện tại lục hoàng tử chưa đầy mười lăm tuổi, không thể đăng cơ, còn tứ hoàng tử chỉ cần lần này lập công lớn, người ủng hộ gã sẽ rất nhiều.

"Các con trước hết đừng quan tâm chuyện này, hoàng thượng trong lòng tự có tính toán, các con nói xem có biện pháp gì tốt làm cho Tề quốc xuất binh?" Tam vương gia thầm than thở, xem ra chắc chắn có tranh đoạt giữa hai huynh đệ này.

"Tam thúc, Tề vương yêu thích sắc đẹp, không bằng chúng ta hiến mười mấy tên mỹ nữ mỹ nam như thế nào?" Tứ hoàng tử trầm tư nói.

"Tề quốc lớn như vậy, hẳn là không thiếu người đẹp, ta thấy nên cắt mười tòa thành cho hắn, dù sao các thành thị giáp ranh giữa Mạc quốc vàTề quốc đều nghèo khó, để cho hắn phát triển chúng cũng tốt." Mạc Hiên mắt nhìn Mạc Tử Viêm lạnh nhạt nói.

"Ta thấy không bằng tiến cống vàng bạc châu báu, châu báu của nước ta là thứ hoàng thất Tề quốc yêu thích nhất." Mạc Nghị Thần trầm tư nói.

Tam vương gia tập trung ngẫm nghĩ, ba vị hoàng tử lẳng lặng nhìn hắn, còn Mạc Nhiễm Thiên trong lòng có tính toán, Tề vương bởi vì mình mà cùng Mạc quốc trở mặt, khó có khả năng chỉ vì chút vật chất lại điều động hai mươi vạn đại quân. Tuy nhiên hắn không thể nói điều gì, hắn đang là kẻ ngốc cơ mà.

"Chỉ sợ Tề vương người này khó đối phó, Tử Viêm lần này đi nhất định phải cẩn thận mọi bề, không được táo bạo, mặc dù không giết người, nhưng người này tính cách âm lãnh tàn bạo, đắc tội hắn tuyệt đối không phải chuyện tốt." Tam vương gia thận trọng dặn dò.

"Tam thúc, ta hiểu được, ta nhất định sẽ khuyên hắn xuất binh." Tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm trong đôi mắt tràn đầy tự tin.

"Uhm, những đề nghị các con nói, ta sẽ tâu lên hoàng thượng, cống phẩm nhất định phải chuẩn bị, chỉ sợ Tề vương không coi trọng, ai." Tam vương gia nói tới đây cố ý vô tình nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Nếu thật không được, sẽ đem hắn đưa cho Tề vương!" Mạc Tử Viêm đột nhiên nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Tứ ca!" Lục hoàng tử Mạc Hiên kêu sợ hãi.

"Tứ đệ!" Mạc Nghị Thần nhảy dựng lên.

"Tử Viêm!" Tam vương gia tàn nhẫn trừng mắt với Mạc Tử Viêm.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc tái nhợt, hắn đâu phải không nghĩ tới đây là biện pháp tốt nhất, có điều giờ mình không phải kẻ ngốc nữa, có thể nào chịu đựng?

"Làm sao vậy, ta nói sai sao? Lấy một mình hắn đổi lại bình an của mấy trăm vạn dân chúng Mạc quốc, chẳng lẽ không đáng giá sao?" Mạc Tử Viêm ánh mắt sắc bén quét về phía những người còn lại.

"Tứ ca, huynh thật là tàn nhẫn, huynh cư nhiên muốn đem thái tử ca ca đưa cho Tề vương, huynh có còn là người không, người kia đùa bỡn mỹ nam mỹ nữ tàn bạo có tiếng, huynh muốn thái tử ca ca đi chịu chết sao? Còn nữa huynh cảm thấy phụ hoàng sẽ đồng ý sao?" Mạc Hiên giận dữ nói.

"Hắn thèm thuồng sắc đẹp của thái tử là chuyện tất cả mọi người đều biết, ta nghĩ nếu hắn chiếm được thương yêu cũng không kịp ấy chứ, còn nữa dù sao cũng là thái tử Mạc quốc chúng ta, đùa bỡn như thế nào cũng không dám đùa chết, nhưng các người ngẫm lại xem, như vậy có thể làm cho Tề vương xuất binh, chúng ta được cứu." Mạc Tử Viêm lãnh khốc nói.

"Vậy nếu Tề vương cũng không chịu xuất binh thì sao, chúng ta không phải đem Tiểu Thiên hy sinh vô ích sao?" Khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nghị Thần đỏ lên.

"Đây chỉ là biện pháp cuối cùng, trước khi ta trao đổi hết tất cả mọi thứ sẽ không nhắc đến thái tử, nhưng nếu vẫn không thành công, như vậy phải nhìn một chút thái độ của Tề vương đối với thái tử, có thể thành công cũng không biết chừng, dù sao đây là tiếc nuối lớn nhất cả đời Tề vương kia, năm đó các người không thấy ý muốn chiếm hữu cuồng nhiệt của hắn đối với thái tử sao?" Mạc Tử Viêm tiếp tục tỉnh táo nói.

Tam vương gia hồi lâu không nói lời nào, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Tử Viêm, thái tử là tâm can bảo bối của hoàng thượng, con không thể tự chủ trương, hơn nữa hắn tuy có điểm chậm chạp, nhưng dù sao cũng là huynh đệ của con, không tới đường cùng, tất cả mọi người vẫn nên bảo vệ hắn."

"Ta đương nhiên biết, ta là nói chẳng may không còn cách nào khác, hắn mặc dù ngu, ta cũng biết hắn là huynh đệ của ta, còn nữa tặng hắn cho Tề vương, chẳng phải hắn trở thành con tin sao, khi Mạc quốc lớn mạnh rồi, Tề vương cũng sẽ lấy thái tử đến uy hiếp chúng ta, ai, cho nên nói chuyện này là bất đắc dĩ mới phải làm." Mạc Tử Viêm quả thật cân nhắc mọi chuyện rất chu toàn. Những lời này cũng làm cho Mạc Hiên, Mạc Nghị Thần cùng tam vương gia âm thầm kinh hãi, còn nội tâm Mạc Nhiễm Thiên lại có dự cảm càng ngày càng không tốt.

"Tốt lắm, chuyện này ta sẽ cùng hoàng thượng bàn bạc một chút, hôm nay dừng ở đây, tam thúc đi trước." Tam vương gia hiện tại lại vội vã muốn đi gặp hoàng thượng, phương pháp này của Mạc Tử Viêm kì thật có thể thực hiện được, khát vọng của Tề vương đối với Mạc Nhiễm Thiên đã tới tình trạng điên cuồng rồi.

"Tứ ca, huynh quá đáng lắm, ta sẽ không đồng ý đem thái tử ca ca đưa cho Tề vương! Vĩnh viễn không!" Tam vương gia đi rồi, trong đình chỉ còn lại bốn huynh đệ, Mạc Hiên trực tiếp đem chiếc bàn bên cạnh đá đổ kềnh, căm tức Mạc Tử Viêm.

"Ta mười lăm ngày sau sẽ xuất phát, đến lúc đó nhìn ý tứ của phụ hoàng, các người tưởng rằng muốn đem hắn tặng người sao? Một kẻ ngốc như vậy đem đi đâu cũng làm mất mặt Mạc quốc chúng ta, huống chi là một thái tử, nhưng là so với sự tồn vong của Mạc quốc, ta lại càng không muốn dân chúng Mạc quốc bị Thân quốc tàn sát. Đại cục làm trọng, hai người các huynh cũng không nên để tình cảm lấn át mọi chuyện."

"Phụ hoàng khó có khả năng đáp ứng!" Mạc Nghị Thần cũng rất giận Mạc Tử Viêm.

"Các huynh thật sự cũng u mê giống hắn sao, chỉ sợ đến lúc đó tất cả mọi người đều không thể làm theo ý mình a. Tam ca, không phải tứ đệ không cho huynh sống khá giả, thật sự là nước trước nhà sau, nếu như huynh có thể giúp Mạc quốc làm chuyện lớn này, cũng xem như không làm thất vọng phụ hoàng năm đó bỏ mặc mọi thứ, bảo vệ huynh không bị Tề vương chọc ghẹo." Mạc Tử Viêm nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên mặt không chút thay đổi.

Mà Mạc Nhiễm Thiên nghe đến đó, trong lòng cự kinh, rốt cuộc nán lại không được nữa, đột nhiên quay người một mình ra khỏi Khởi Phượng Đình.

20. Chương 20: Gặp Đồng Hương

Ba huynh đệ thấy Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên một mình ra đi thì quay sang nhìn nhau, Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên sắc mặt trắng nhợt đuổi theo, chỉ còn lại một mình Mạc Tử Viêm nhìn bóng lưng Mạc Nhiễm Thiên mà chau mày, sau đó khóe miệng thoáng hiện lên một nét cười tà, cuối cùng lắc đầu, thở dài rồi rời khỏi Khởi Phượng Đình.

"Thái tử ca ca, huynh chờ Hiên nhi đã!" Mạc Hiên đuổi theo kéo cánh tay Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên dừng lại, nhìn Mạc Hiên vẻ mặt lo lắng cùng Mạc Nghị Thần vẻ mặt khẩn trương phía sau.

"Hai người các huynh nói cho ta biết một chút Tề vương năm đó đối với ta như thế nào, phụ hoàng lại đối với Tề vương ra sao?" Mạc Nhiễm Thiên không thể tưởng tượng được tên thái tử ngốc nghếch này có thể khiến cho quan hệ giữa hai nước trở nên căng thẳng đến thế. Hắn phải biết đầu đuôi câu chuyện, mới có thể 'bốc thuốc đúng bệnh', bằng không đến lúc đó thật sự bị cưỡng chế đưa đến Tề quốc, như vậy thật là sống không bằng chết.

"Thái tử ca ca cũng không nhớ sao? Ngày hôm đó ở lễ sắc phong thái tử của huynh, Tề Quân Hành cũng được mời tới tham gia, tại ngự hoa viên trông thấy thái tử ca ca liền ngơ ngẩn, nhưng hắn khi đó không biết huynh là thái tử, huynh lúc ấy cười với hắn khiến cho đồ háo sắc kia mất hồn, lừa huynh đến sau giả

sơn rồi sàm sỡ. May mắn lúc đó bị thị vệ bắt gặp mà ngăn cản, một tên thị vệ bị Tề Quân Hành kia giết, sau thì kinh động phụ hoàng, phụ hoàng vội vàng chạy tới, nhìn thấy huynh bị đồ cầm thú kia hành hạ cho toàn thân toàn thân bầm tím thì lửa giận ngập trời, cư nhiên đem Tề Quân Hành giam lại, Tề Quân Hành lúc này mới biết huynh là thái tử." Mạc Hiên nói tới chỗ này nhìn sang Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt trở nên mất tự nhiên, không biết có nên nói tiếp hay không.

"Ta, ta bị Tề Quân Hành cưỡng bức?" Mạc Nhiễm Thiên không thể tưởng tượng loại tình huống này.

"Không có, nhưng chỉ kém một bước thôi, khi mọi người phát hiện ra, đệ chỉ còn tiết khố, bị hắn đè trên cỏ, toàn thân đều bầm tím, trong mắt đầy hoảng sợ, trông thấy phụ hoàng liền khóc toáng lên. Lúc đó, trong lòng mọi người đều rất đau xót a." Mạc Nghị Thần nói tiếp.

Mạc Nhiễm Thiên thầm thấy may mắn, ít nhất không bị cưỡng bức, chỉ có điều thái tử này sao lại ngốc như vậy chứ, ai.

"Sau đó thì sao? Tên súc sinh kia như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng hỏi.

"Phụ hoàng lúc ấy trong cơn tức giận, đem Tề Quân Hành bắt lại dùng roi độc đánh một trận, vốn định giết hắn, nhưng cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ thả hắn, giận nhất là đám lính Tề Quân Hành dẫn theo cư nhiên hướng phụ hoàng cầu thân, muốn cưới đệ làm thái tử phi Tề quốc, bị phụ vương một mực từ chối."

"Tề Quân Hành sau khi quay về Tề quốc tâu với phụ hoàng hắn chuẩn bị sính lễ phong phú trở lại cầu thân, có thể thấy được hắn đối với đệ không phải mê đắm bình thường, nhưng phụ hoàng không nói hai lời, đã đem sứ giả cầu thân của Tề quốc đuổi ra khỏi cửa cung, đây là toàn bộ quá trình cùng Tề Quân Hành kết oán, đến bây giờ vẫn nghe nói Tề vương khắp nơi đều tìm kiếm mỹ nam, đặc biệt là dung mạo giống với Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần nhìn khuôn mặt tinh tế tuấn dật của Mạc Nhiễm Thiên, nghĩ thầm mình cũng bị mê muội giống như vậy, giờ phút tiếp xúc đôi môi đỏ mọng mê người của hắn, mình cũng hoàn toàn không cách nào phản kháng.

"Ai, xem ra việc này thật sự không dễ làm." Mạc Nhiễm Thiên cảm giác được đây căn bản là vấn đề mặt mũi, không phải dựa vào cắt đất tặng vàng bạc châu báu là có thể giải hòa. Mặc dù lúc đó Tề Quân Hành cũng là thái tử, nhưng bị phụ hoàng như vậy đánh một trận, lại không chính thức đoạt được thân thể thái tử này, sau đó lại cầu thân không được, xem ra cục tức này cả đời khó mà nuốt trôi được.

"Thái tử ca ca, đừng lo lắng, Hiên nhi sẽ không cho tứ ca làm như vậy! Đi, chúng ta đi gặp mẫu hậu, mẫu hậu nhất định sẽ có biện pháp." Đôi mắt Mạc Hiên đột nhiên sáng ngời nói.

"Không sai, hoàng hậu nương nương thông minh trí tuệ, chúng ta đi nghe ý kiến của người một chút." Mạc Nghị Thần cũng cười nói, điều đó làm cho Mạc Nhiễm Thiên đối với vị hoàng hậu này càng tò mò.

Bên trong ngự thư phòng, trong không khí đầy mùi lửa giận, chỉ thấy hoàng thượng đem một chiếc bút hung hăng ném trên ngự án, vẻ mặt đầy giận dữ đối với tam vương gia bên cạnh nói: "Tam đệ, đệ không cần nói lại, trẫm tuyệt đối không đem Thiên nhi đưa cho tên súc sinh kia!"

"Hoàng thượng, xin bớt giận a, đây cũng là bất đắc dĩ, chúng ta muốn tranh thủ thời gian cường đại Mạc quốc, lần này nếu Tề vương không chịu xuất binh, Mạc quốc chúng ta xong đời, hoàng thượng, người không thể không nghĩ cho mấy trăm vạn dân chúng Mạc quốc! Hoàng thượng nghĩ lại." Tam vương gia khom người lo lắng nói.

"Không, không! Trẫm đã có lỗi với Dung nhi, chẳng lẽ ngay cả con trai duy nhất của nàng cũng như vậy sao? Ta đây làm hoàng thượng để làm gì!" Bàn tay hoàng thượng đặt trên ngự án run lên nhè nhẹ.

"Hoàng thượng!" Tam vương gia cũng thật là đau lòng nhức óc, Mạc Nhiễm Thiên cũng là cháu hắn a, nhưng lần này thật sự không có cách nào khác.

"Đi ra ngoài!" Hoàng thượng giận dữ.

"Ai, vi thần cáo lui!" Tam vương gia cuối cùng lắc đầu, vẻ mặt đau thương rời khỏi ngự thư phòng. Hắn vừa rời đi, hoàng thượng lập tức vô lực té ngồi trên long ỷ, chẳng lẽ thật sự không có biện pháp khác sao?

'Phượng Noãn Các', tẩm cung hoàng hậu nương nương. Trước cửa đào hồng liễu xanh, mùi thơm xông vào mũi, làm cho người ta vui vẻ thoải mái, Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm hoàng hậu nương nương này thật đúng

là hiểu đạo dưỡng sinh, phía trước những tẩm cung khác cũng không thấy cảnh đẹp như thế.

Sau khi cung nữ thông báo, ba huynh đệ được mời vào cửa, ngồi ở sảnh ngoài dùng trà chờ đợi, chỉ chốc lát, Mạc Nhiễm Thiên trông thấy một người phụ nữ ước chừng ba mươi tuổi, mặc quần lụa mỏng màu đỏ thẫm khoan thai tiến đến. Người này khí chất cao nhã, mày cong mắt sáng, tai hồng môi hồng, gặp ba người ở bên ngoài, khóe miệng cong lên, đôi mắt cười híp lại thành một đường, làm cho Mạc Nhiễm Thiên lần cảm giác thân thiết.

"Mẫu hậu!" Mạc Hiên đứng lên nghênh đón, Mạc Nhiễm Thiên đi theo Mạc Nghị Thần khom người nói: "Tham kiến hoàng hậu nương nương."

"A a a." Hoàng hậu Tiêu Hương Hương người chưa tới miệng đã cười trước, "Các con không cần khách khí với ta, đều ngồi xuống đi."

Bốn người ngồi xuống, Mạc Nhiễm Thiên vẫn nhìn vị hoàng hậu nhìn qua cực kì tuổi trẻ này, cuối cùng cảm giác được nữ nhân này có điểm không đúng.

"Thiên nhi, tại sao nhìn ta như thế a, a a, có phải hay không lại quên mất ta rồi?" Hoàng hậu nương nương nhìn Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói, cặp mắt hạnh xinh đẹp kia lại lóe lên tia sáng, làm cho Mạc Nhiễm Thiên có chút không thể giải thích được.

"Đúng vậy, mẫu hậu, thái tử ca ca ngày hôm qua bắt đầu dường như thay đổi hoàn toàn, chuyện trước kia đều quên hết, cũng thông minh hơn không ít." Mạc Hiên trước giải thích nói.

"Có đúng không?" Hoàng hậu nương nương đột nhiên nhìn Mạc Nhiễm Thiên không cười, mà rất nghiêm túc nhìn hắn.

"Đúng vậy, hoàng hậu nương nương, Thiên nhi đã tốt lắm, tuy nhiên hiện tại có phiền toái lớn, muốn xin ý kiến của hoàng hậu nương nương." Mạc Nghị Thần nói giúp.

"Thiên nhi cái gì cũng không nhớ?" Hoàng hậu nương nương chuyển đề tài hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên bị nàng nhìn có chút khẩn trương nói: "Đúng vậy, cái gì cũng không nhớ, hết thảy đều rất xa lạ, ngay cả hoàng hậu nương nương cũng quên, thật xấu hổ."

"Thật xấu hổ? Cậu, cậu là người Trung Quốc?" Hoàng hậu nương nương đột nhiên mặt giãn ra kích động nói, bởi vì cụm từ 'xấu hổ' ở chỗ này thật thật ít người nói.

Mạc Nhiễm Thiên mắt suýt rớt ra ngoài, không thể tin được nhìn Tiêu hoàng hậu, sau đó mừng như điên nói: "Cô, cô cũng là?"

"Đúng vậy, rốt cuộc gặp được đồng hương, thật không thể tin nổi." Tiêu hoàng hậu kích động đến hai mắt cũng hoen đỏ.

"Cám ơn trời đất, tôi tưởng rằng chỉ mình tôi xui xẻo như vậy, cậu, cậu tới bao lâu?" Mạc Nhiễm Thiên kích động quên đi hai người khác còn đang đứng đó.

Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần hiển nhiên không hiểu mô tê gì, tại sao hai người này lại kích động như thế, hơn nữa câu họ vừa nói bọn họ nghe một chút cũng không hiểu!

"Khụ khụ khụ, Hiên nhi, Thần nhi, các con đi xuống trước, ta cùng Thiên nhi có chút việc muốn nói riêng." Tiêu hoàng hậu lập tức hạ sắc mặt nói.

Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần mặc dù không rõ, nhưng vẫn nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút rồi rời đi.

21. Chương 21: Một Vấn Đề

Chờ sau khi Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên mới cảm thấy thoải mái hơn một chút, kích động nhìn Tiêu Hương Hương cũng đang kích động giống như hắn, nói: "Rốt cuộc là xảy ra

chuyện gì a, tôi vừa tỉnh dậy đã nhập vào thân thể tên thái tử ngốc này?" Mạc Nhiễm Thiên hy vọng tìm được đáp án từ nàng.

"Tôi cũng giống như vậy a, vừa tỉnh dậy liền trở thành phi tử của hoàng thượng, còn nữa còn nữa, tôi ở bên kia vẫn là hoàng hoa khuê nữ a, thiệt chết mất." Tiêu Hương Hương so với hắn còn kịch liệt hơn.

"A, vậy cô tới đây bao lâu rồi?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi, nàng ta hiện tại là hoàng hậu a.

"Hơn hai năm, chính là trước khi mẫu phi của tên thái tử này mất, bỗng chốc có một cậu con trai đã mười mấy tuổi, thật sự là ông trời không có mắt. Cậu còn không biết chứ, người nơi này thật là biến thái, nữ nhân thì một chút địa vị cũng không có, nếu không phải tôi có xuất thân tốt, không biết hậu quả sẽ như thế nào." Tiêu Hương Hương ngồi xuống vẻ mặt buồn bực.

"Tôi đã biết rồi, ai, một tên thái tử như tôi đây cũng thật vô dụng." Mạc Nhiễm Thiên cũng buồn bực.

"Như thế nào lại vô dụng, cậu sống tốt hơn tôi nhiều ấy chứ, mỹ nam tử giống như cậu vậy thật sự nổi tiếng vô cùng a, không thấy mỗi người bọn họ đều xem cậu như bảo bối sao?" Tiêu Hương Hương là vẻ mặt hâm mộ.

"Bảo bối cái gì chứ, cô không biết tên thái tử này bị rất nhiều người chà đạp sao? Dáng người như thế này có chỗ nào giống nam nhân chứ. Ai, ta thật không biết sống thế nào."

"A, ha ha ha, Tiểu Thiên, cậu đừng luẩn quẩn trong lòng a, nơi này lưu hành đồng tính luyến ái, cậu cũng nên nhập gia tùy tục chứ, còn nữa cậu hiện tại nhập hồn vào một kẻ ngốc, đó lại là thái tử gia, sau này quốc gia này chính là của cậu, đến lúc đó đừng quên tôi đó." Tiêu Hương Hương nhìn thái tử ngốc trước kia hiện tại đang buồn bực nhưng vẻ mặt lại sinh động thì không nhịn được muốn cười, ha ha, cảm giác có người thân thật là hạnh phúc.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Tiêu Hương Hương không khách khí lộ ra một ánh mắt xem thường nói: "Vấn đề tôi không phải đồng tính luyến ái a. Còn nữa quốc gia này giống như có phiền toái lớn chứ. Cái gì là của tôi? Tôi sợ đến tính mạng cũng khó giữ đó."

"Không phải đồng tính luyến ái có thể biến thành thật sao, hắc hắc, kì thật đồng tính luyến ái cũng rất tốt a, tôi còn oán hận mình tại sao không xuyên đến thân thể một nam nhân đó, nơi này làm nữ nhân thật khổ." Tiêu Hương Hương khuyên, "Cậu đang nói vấn đề Thân quốc sao? Kì thật cũng không khó, phái cậu đi Tề quốc không phải xong hết sao. Thiên hạ thái bình!"

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật nói: "Đều là xuyên tới, cô cũng không giúp đỡ tôi, tôi đi Tề quốc chẳng phải sẽ bị Tề Quân Hành làm thịt sao!"

"Tề Quân Hành mặc dù háo sắc, nhưng lại là một mỹ nam tử, nếu không phải tôi là nữ, tôi đã sớm đi rồi, còn nữa hắn đối với cậu lại có ý, chỉ cần cậu không đối đầu với hắn, cam đoan hắn sủng cậu gấp trăm lần, như vậy có thể cứu Mạc quốc không phải rất tốt sao? Nếu như cậu cảm thấy ủy khuất, như vậy hãy nhìn xa hơn một chút." Tiêu Hương Hương đột nhiên hai mắt híp lại, lóe lên tia sắc bén.

"Là như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cảm thấy rằng người phụ nữ này quả thật có điểm lợi hại, tuy nhiên chỉ bằng việc nàng nhanh chóng từ một phi tử ngồi trên vị trí hoàng hậu, như vậy thủ đoạn cũng không ít.

"Tiểu Thiên, tôi và cậu là người một nhà, lần này nguy cơ của Mạc quốc, thành thật mà nói cậu không thể không cứu, trừ phi tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm có thể nói phục Tề vương, chỉ có điều hy vọng này không lớn, ta đã thấy Tề vương, người nọ tuyệt đối là kẻ đến chết còn sĩ diện, hơn nữa rất lạnh lùng, đối với chuyện của cậu lần trước xem ra vẫn ghi hận trong lòng. Lần này Mạc quốc cầu hắn, hắn hận không thể nhìn Mạc quốc bị khi dễ, chỉ có cậu mới có thể thuyết phục hắn xuất binh. Cậu nhẫn nại một chút, tại Tề quốc chịu thiệt thòi, bên này tôi tự có biện pháp làm cho Mạc quốc rất nhanh cường đại hơn, đến lúc đó quốc lực mạnh mẽ, chúng ta liên thủ đem hai quốc gia kia tiêu diệt, cậu chính là bá chủ thiên hạ này, ai còn dám chê cười cậu, đến lúc đó cậu muốn báo thù thế nào đều được, nhưng điều kiện đầu tiên là Mạc quốc không thể mất." Tiêu Hương Hương nói tới đây, uy nghiêm của hoàng hậu lộ ra, làm trong lòng Mạc Nhiễm Thiên không thể không bội phục nàng.

"Tôi hiện tại tốt xấu cũng là hoàng hậu Mạc quốc, mặc dù đối với hoàng thượng không có cảm tình gì, nhưng người quả thật đối với tôi rất tốt, Hiên nhi cũng là đứa bé hiếu thảo, hơn nữa hoàng thượng đối với cậu, không, đúng hơn là đối với thái tử coi như tâm can bảo bối, cậu có thể không giúp đỡ người sao? Nếu thật sự làm nô lệ mất nước, cũng thật là đáng thương." Khuôn mặt Tiêu Hương Hương đượm nét ưu thương.

"Cô thật sự đã coi nơi này như nhà của mình phải không?" Mạc Nhiễm Thiên phát hiện nàng hoàn toàn suy nghĩ vì Mạc quốc.

"Ai, nếu có thể, tôi thật sự rất muốn trở về, nhưng đập đầu đến hôn mê vài lần vẫn không trở về được, tôi không muốn bị bắt nạt, cho nên chỉ có thể bò lên vị trí hoàng hậu, những đắng cay này, Tiểu Thiên cậu có lẽ không thể tưởng tượng được." Tiêu Hương Hương hồi tưởng chuyện cũ đầy đau xót.

"Cô đã làm hoàng hậu, hiện tại không phải rất tốt sao?" Mạc Nhiễm Thiên tỉnh táo lại.

"Ai, cuộc sống không hề có niềm vui thú, không nói cái này nữa, Tiểu Thiên, chúng ta không trở về được, cậu cũng đã là thái tử ngốc này rồi, cho nên theo tính hoàng thượng người sẽ không bỏ cậu đem cho Tề vương, cuối cùng người cũng không chịu được triều đình bách quan bức áp, đến lúc đó đem cậu trói đi, cậu không phải càng tự mình chuốc cực khổ sao? Cậu hiện tại dù đi đến nơi nào đều bị khi dễ, tin tưởng tôi, trong hoàn cảnh khó khăn làm mình mạnh lên, Mạc quốc là nhà của cậu, chỉ có gia đình này mới là hậu thuẫn lớn nhất của cậu."

Mạc Nhiễm Thiên lẳng lặng không nói, hắn biết Tiêu Hương Hương phân tích vô cùng có đạo lý, Mạc quốc diệt vong, hoàng thượng vì cứu Mạc quốc, dù không nỡ cũng sẽ đem mình cho Tề vương. Đúng là mình hiện tại dù có chạy khỏi hoàng cung, ba quốc gia này đều biết mặt thái tử, ở đâu cũng sẽ mang đến tai nạn. Một mình mình khó địch lại bốn tay, huống chi cái thân thể đáng chết này cùng nữ nhân không có gì khác biệt.

"Tiểu Thiên, có lẽ ông trời cho chúng ta ở lại đây để thay đổi lịch sử, tôi có dự cảm cậu sẽ là chúa tể thiên hạ này!" Tiêu Hương Hương nhìn hắn nghiêm túc nói.

"Tôi không muốn làm hoàng đế!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng rối loạn.

"Có lẽ thống nhất tam quốc, chúng ta có thể trở về." Tiêu Hương Hương đột nhiên hai tròng mắt tỏa sáng, dường như nghĩ đến chuyện gì hưng phấn.

"A, tại sao?" Mạc Nhiễm Thiên chợt cảm thấy hứng thú.

"Lúc tôi vừa tới đây, nghe cung nữ nói, trong 'Thánh Tử miếu' Mạc quốc có một vị hòa thượng, tinh thông mọi việc, cho nên tôi đã đi xin sâm, vốn không tin, nhưng lão hòa thượng này thật sự rất lợi hại, vừa nhìn thấy liền nói tôi là hồn ma ở thế giới khác, lúc ấy tôi rất kích động, tưởng rằng có thể quay về, ai ngờ lão nói phải đợi khi thiên hạ một nhà, mới có khả năng trở về. Cậu nói lão ta có phải có ý tứ này hay không, khi đó tôi không nghĩ tới còn có cậu xuyên qua, ngẫm lại một người phụ nữ sao có thể thống nhất thiên hạ, liền thất vọng tràn trề, qua không lâu cũng quên đi, hiện tại nghĩ đến, hòa thượng kia chính là ý này, có đúng hay không? Chúng ta còn có thể trở về." Tiêu Hương Hương kích động kéo cánh tay Mạc Nhiễm Thiên, nước mắt rơm rớm.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi nhìn Tiêu Hương Hương, biết nàng không lừa gạt hắn.

"Tiểu Thiên, tôi thật sự muốn trở về, cậu không muốn trở về sao? Bên kia có cha mẹ bằng hữu của cậu a, nơi này cái gì cũng lạc hậu, lại còn dã man, biến thái, tôi thật sự không muốn tiếp tục ở lại, xin cậu đấy, Tiểu Thiên. Để cho tôi trở về đi." Tiêu Hương Hương khẩn cầu.

"Tôi cũng muốn trở về, nhưng tôi có cảm giác tôi không có bản lĩnh này, con người tôi tính tình nôn nóng, không có tầm nhìn, cha tôi luôn nói tôi sẽ không làm được việc lớn. Sợ làm cho cô thất vọng rồi." Mạc Nhiễm Thiên cảm giác được trách nhiệm này rất lớn. Có điều hắn thật sự rất muốn trở về.

"Ai nói, không thử làm sao biết, còn nữa tôi cũng có thể giúp cậu, chúng ta bàn kế hoạch một chút, tôi cũng không tin ý nghĩ của hai người thế kỉ hai mươi mốt chúng ta còn không giúp được đám người man rợ này." Tiêu Hương Hương tin tưởng mười phần.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên tới nói: "Vậy cô trước hết giúp tôi giải quyết một vấn đề."

"Vấn đề gì? Cậu nói, tôi nhất định làm được, cậu phải có lòng tin." Tiêu Hương Hương thật cao hứng Mạc Nhiễm Thiên ít nhất không phản đối, nghĩ đến hắn cũng là rất muốn trở về.

"Như thế nào để cho tôi thích nam nhân?" Mạc Nhiễm Thiên hướng về nàng tươi cười bất đắc dĩ.

22. Chương 22: Kiên Định Tin Tưởng

Tiêu Hương Hương sau khi sửng sốt nhìn Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt nghiêm chỉnh, đột nhiên cười lên ha hả nói: "Được, chuyện này giao cho tôi. Để tôi cẩn thận ngẫm lại một chút, nhưng cậu cảm thấy con trai tôi thế nào? Không tồi phải không? Nó có ý với cậu phải không?" Tiêu Hương Hương nhíu mày cười cười.

Mạc Nhiễm Thiên tức giận nhìn người phụ nữ thông minh xinh đẹp này nói: "Con của cô còn chưa đủ mười lăm tuổi."

"A a, sắp tới rồi, nói thật, dựa theo tập tục nơi này, ngày sinh nhật mười lăm tuổi nó cần tìm một người nam nhân, tôi hy vọng người đó là cậu." Tiêu Hương Hương nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang kinh ngạc, nghiêm túc nói.

"Cô điên rồi à? Chẳng phải đã nói tôi ghét nam nhân sao, càng khó có khả năng là một đứa trẻ!" Mạc Nhiễm Thiên cả giận nói.

"Phốc! Ha ha ha." Tiêu Hương Hương rất không hình tượng cười lớn lên, chỉ vào hắn nói: "Cậu đó, cần phải thích ứng a, cái nơi quỷ quái này, người thích ứng được thì sống sót. Cái gì mà một đứa trẻ, cậu xem Hiên nhi, nó đều đủ tiêu chuẩn của một người nam nhân rồi. Hơn nữa Mạc quốc phải có người giúp cậu xử lý, cậu không cảm thấy Mạc Hiên là sự lựa chọn tốt nhất sao?" Tiêu Hương Hương nói tới đây, lông mày nhếch lên.

"Không phải tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm sao?" Mạc Nhiễm Thiên cả kinh nói.

"Vốn dĩ tôi cũng cảm giác được không sao cả, tuy nhiên nếu cậu đã tới, như vậy nơi này giao cho tôi, ngôi vị hoàng đế này phải cho Hiên nhi ngồi mới không phụ công chúng ta, Hiên nhi yêu cậu, sau này càng dễ nói chuyện, hơn nữa dù sao tôi cũng là mẫu hậu nó có phải không? Mạc Tử Viêm kia là hạng người âm hiểm cuồng vọng, nếu hắn đăng cơ, đến lúc đó chỉ sợ cậu không khống chế được hắn." Tiêu Hương Hương vừa nói chuyện vừa tính kế.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe liền nhíu mày, hắn biết Tiêu Hương Hương nói không sai.

"Nơi này nam tử trưởng thành sớm, mười lăm tuổi làm nghi thức trưởng thành, cậu cũng nên biết lần đầu tiên lần đầu tiên đối với một người là rất quan trọng chứ, hơn nữa thân thể này của cậu đã quen cùng với nam nhân rồi, chỉ còn vấn đề về tâm lý nữa thôi, cắn chặt răng chịu đựng, sau khi trở về cậu lại được ở trong thân thể của chính mình, tất cả đều không còn liên quan đến cậu nữa đúng không nào?" Tiêu Hương Hương tiếp tục khuyên bảo.

Mạc Nhiễm Thiên mê man ngẩng đầu nhìn Tiêu Hương Hương, sau đó chịu bị đả kích mà hỏi thăm: "Thân thể này thật sự bị nhiều người thượng qua sao?"

"Cái này à, không có mười bảy, cũng có mười tám rồi, chuyện này rất rõ ràng, thái tử ngốc nghếch bị người ta lợi dụng lừa đi, tướng mạo đẹp như vậy sao thoát khỏi nanh sói cho được, sau đó hoàng thượng biết mới cho đại hoàng tử cùng nhị hoàng tử đến chăm sóc cậu, may mắn hai huynh đệ này đối với cậu không tệ, cậu cũng không bị người khác bắt nạt nữa." Tiêu Hương Hương cố ý hù dọa hắn.

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên quả nhiên hoảng sợ địa mở to đôi mắt, không thể tin được nhìn Tiêu Hương Hương.

"Ai, sau này chọn người mình thích là được rồi, thái tử cũng thật đáng thương." Tiêu Hương Hương thở dài nói.

Mạc Nhiễm Thiên nghiến răng nghiến lợi, thật lâu sau trong lòng quyết định phải tin tưởng sẽ trở về được, trời ạ, thái tử này thật quá ngốc nghếch, ta không thể chịu được ở trong thân thể này, nhất định phải trở về thân thể của mình.

"Được, tôi đồng ý với cô, chúng ta cùng nhau cố gắng, tôi cũng muốn trở về." Mạc Nhiễm Thiên cuối cùng kiên định tin tưởng đáp.

"Vậy thì được được rồi, tôi hôm nay đã nghĩ ra một biện pháp cho cậu thích nam nhân, hắc hắc, nửa tháng nữa, cậu theo tứ hoàng tử xuất phát đi Tề quốc, đương nhiên cậu yên tâm, không tới vạn bất đắc dĩ, sẽ không đem cậu đưa cho Tề vương." Tiêu Hương Hương mắt sáng lên nói.

"Thật mẹ nó phiền!" Mạc Nhiễm Thiên không có biện pháp, tức giận chửi, ta tại sao xui xẻo như vậy nhập vào thân xác của thái tử ngốc.

"Tiểu Thiên, đừng uể oải, cuộc sống mặc dù không đẹp, nhưng vẫn đáng giá để tranh đấu, hơn nữa suy nghĩ từ một góc độ khác, mỹ nam tất cả đều đổ gục dưới chân cậu, cậu cũng nên tự hào có phải không?" Tiêu Hương Hương mặc dù đầy bụng bàn tính, nhưng nhìn vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên ưu thương, cũng vì hắn mà khổ sở.

"Chuyện này cũng có thể tự hào? Coi như hết." Mạc Nhiễm Thiên lộ vẻ xem thường.

"Tiểu Thiên, tôi so với cậu cũng không khá hơn, tôi cũng đâu có muốn cùng hoàng thượng kia chứ, ai, không có cách khác a, bỏ qua thôi, có chuyện gì phiền lòng tìm tôi, ở bên ngoài chịu ủy khuất nhớ kĩ tôi ở trong cung chờ cậu trở về, trở về chúng ta cùng nhau quay về hiện đại, cho nên nhất định phải kiên cường."

"Tôi biết rồi, yên tâm đi, tôi vốn là huấn luyện viên cảnh sát, lần này coi như chính thức tiếp nhận nhiệm vụ đi, chỉ là thân thể này quá mức gầy yếu, sợ rằng sẽ bị tổn hại, nên làm thế nào đây?" Mạc Nhiễm Thiên nghe Tiêu Hương Hương nói xong có thêm vài phần tin tưởng. Chỉ là thái tử thân thể quá yếu, lãng phí công phu siêu phàm của hắn, trong khoảng thời gian ngắn muốn cho sức khỏe mạnh lên, có vẻ cũng không thể.

"Cái này tôi cũng không có biện pháp, cậu rèn luyện nhiều một chút, có điều tôi có thể cho cậu một người, hắn phụ trách bảo vệ an toàn của cậu, sau này đi Tề quốc, tôi để hắn đi theo cậu." Trong đầu Tiêu Hương Hương hiện ra một bóng người.

"Ai?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

"A a, đến lúc đó cậu sẽ biết, nhớ kĩ, tính mạng quan trọng nhất, không còn mạng, còn tính gì đến chuyện khác nữa, cho nên Tiểu Thiên, bất cứ lúc nào đều không nên dễ dàng từ bỏ!"

"Uhm, cám ơn cô, Hương Hương, thật không tin được cô lại kiên cường như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên có điểm bội phục người phụ nữ này.

"A a, kinh nghiệm thôi, muốn không kiên cường cũng không được, vốn tưởng rằng hiện tại làm hoàng hậu sẽ an tâm được, nhưng mấy ngày nay nhìn hoàng thượng thở vắn than dài, Mạc quốc lại có nguy cơ trở thành nô lệ, trong lòng tôi thật không thoải mái, ai." Vẻ mặt Tiêu Hương Hương trở nên ủ dột,"Tôi ở trong này cũng không biết chuyện bên ngoài, nếu sớm biết vậy cũng sẽ không để cho Mạc quốc rơi vào tình trạng lạc hậu như vậy!"

"Như vậy lần này, Hương Hương phải nghĩ biện pháp làm Mạc quốc lớn mạnh mới được, nếu không dù có thoát được tai nạn lần này, chúng ta vẫn không có khả năng thống nhất tam quốc." Mạc Nhiễm Thiên cau mày.

"Tôi biết, Mạc quốc là vùng núi, không có đồng ruộng, dân chúng ăn không đủ no thì làm thế nào để nước mạnh đây, muốn nghĩ biện pháp, trước hết cần phát triển nông nghiệp mới được! Ăn no mới có sức xoay chuyển tình thế." Tiêu Hương Hương nhăn mày.

"Hương Hương, hiện đại chúng ta không phải có ruộng bậc thang sao? Cô có thể thử xem!" Mạc Nhiễm Thiên trong mắt sáng ngời.

Tiêu Hương Hương lập tức quay đầu nhìn hắn cao hứng nói: "không sai, Tiểu Thiên, cậu thông minh quá, tôi sao lại không nghĩ tới nhỉ?"

"Thông minh gì chứ, tôi là người hiện đại, ngoài cái này ra, còn phải cải cách này, công cụ trồng trọt này, vũ khí của binh lính, còn có trên cơ sở phát triển trồng trọt mà phát triển thương nghiệp, và đề bạt nhân tài, Hương Hương biết chính sách của Thương Uởng không? Tần quốc chính vì như vậy mới cường đại lên." Mạc Nhiễm Thiên vẫn biết lịch sử.

"Uhm, biết một chút, thật hưng phấn, tôi trở về sửa sang lại một chút, cùng hoàng thượng nói chuyện, nhưng mà Tiểu Thiên, tôi không thể nói là chủ ý của cậu, chỉ có thể nói là chủ ý của Hiên nhi, cậu hiểu ý tôi không?" Tiêu Hương Hương suy nghĩ thật sâu sắc.

"A a, chuyện này thì có quan hệ gì, cô xem rồi làm đi, tôi không tin cô thì còn tin ai chứ, tốt xấu gì cô cũng là đồng hương của tôi mà." Mạc Nhiễm Thiên cười cười, hắn đương nhiên biết Tiêu Hương Hương muốn Mạc Hiên lên ngôi, chính sách mới này có thể làm cho Mạc Hiên lập công lớn.

"Cám ơn cậu, Tiểu Thiên!" Tiêu Hương Hương nắm tay Mạc Nhiễm Thiên, lập tức thả tay ra, trong lòng mất thăng bằng nói: "Nha, thật là ghen tị, tay cậu còn xinh đẹp trắng trẻo hơn tay tôi!"

Mạc Nhiễm Thiên nhìn đôi tay trắng nõn như phụ nữ của mình, khóe miệng nhếch lên, không nói gì thêm.

23. Chương 23: Bắt Đầu Thích Ứng

Mạc Nhiễm Thiên trở lại tẩm cung thái tử khi đã trời đã tối mịt, hắn cùng Tiêu Hương Hương nói chuyện cả buổi chiều, càng có lòng tin nhất định phải trở về, nghĩ đến Tiêu Hương Hương nhiệt huyết dâng trào, hắn là một nam tử hán, làm sao có thể nói không? Mặc dù thái tử vừa ngốc nghếch vừa gầy yếu, nhưng Tiêu Hương Hương nói không sai, ở một nơi như thế này thì tướng mạo xinh đẹp chính là thứ vũ khí tốt nhất. Chỉ là không biết Tiêu Hương Hương sẽ nghĩ ra biện pháp gì khiến cho mình thích nam nhân đây?

Lam nhi dịu dàng tiến lại giúp hắn cởi áo rửa mặt làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm động không biết nói sao. Lại nhớ đến mình hiện tại nam chẳng ra nam nữ chẳng ra nữ, không khỏi thở dài.

"Thái tử điện hạ có tâm sự sao?" Đôi mày cong cong cùng đôi mắt xinh đẹp của Lam nhi nhíu lại cùng một chỗ.

"Lam nhi, thật khổ cho nàng, sau này nàng ở sương phòng dành cho sườn thái tử phi ở gian bên đi. Nếu như sau này thích nam nhân nào, ta sẽ giúp nàng." Mạc Nhiễm Thiên biết mình phải rời xa nữ nhân, bằng không vĩnh viễn cũng không thành đồng tính luyến ái được.

"Thái tử điện hạ không cần Lam nhi nữa sao?" Lam nhi bị dọa sợ hãi, trên đôi mắt to nước mắt đã lưng tròng.

"Lam nhi, nàng là một cô nương tốt, nhưng nàng cũng biết ta, ta không được, sẽ ủy khuất nàng, nàng cũng có thể đi tìm hạnh phúc của mình, có điều ở nơi đây nữ nhân địa vị quá thấp, cho nên nàng ở tại thái tử phủ sẽ an toàn hơn. Nàng muốn ở bao lâu thì ở, cho đến khi tìm được hạnh phúc." Mạc Nhiễm Thiên hai tay đỡ lấy Lam nhi đang quỳ dưới đất.

"Thái tử điện hạ, Lam nhi nơi nào cũng không đi, sẽ hầu hạ thái tử điện hạ suốt đời." Lam nhi càng cảm nhận được thái tử điện hạ đối xử với nàng thật quá tốt.

"A a, Lam nhi, vậy sau này rồi hẵng nói đi, nàng đi xuống trước, nhị hoàng sợ rằng sắp tới rồi." Mạc Nhiễm Thiên biết mình cùng cổ nhân nói chuyện có lẽ không rõ ràng lắm, không nên lãng phí thời gian, đến lúc đó rồi lại nói cũng không muộn.

"Thái tử điện hạ không mượn Lam nhi đuổi hắn sao?" Lam nhi kinh ngạc hỏi lại.

"Không cần, ta sẽ xử lý." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên vì lời của Tiêu Hương Hương mở thông không ít, hiện tại nghĩ bước đầu tiên của mình, nên quen với nam nhân, dù gì nhị hoàng tử cùng thân thể này đã phát sinh quan hệ rồi, khuôn mặt cũng là ôn nhu tuấn mỹ, hắn hẳn là có thể trở thành đối tượng đầu tiên cho mình tập thích ứng.

Ban đêm, ngoài phòng gió hiu hiu thổi, trăng sáng như gương. Bên trong phòng, Mạc Nhiễm Thiên ở đại điện rộng lớn rèn luyện thân thể, hắn không bắt đầu từ luyện võ, bởi vì mười tám thứ vũ khí bên trong thật sự không thích hợp với hắn, hiện tại chủ yếu cần phải rèn luyện sức khỏe, cho nên hắn một mình quỳ rạp trên mặt đất tập chống đẩy – hít đất.

"Nhị hoàng tử, ngài không thể vào!" Bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng của Tiểu Lộ Tử, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ chuyện này rốt cuộc cũng tới.

Võ võ hai tay đứng lên, hướng ra ngoài cửa hô: "Tiểu Lộ Tử, để cho nhị ca vào đi."

Mạc Nghị Thần một thân cẩm phục trắng, tóc dài rủ xuống hai bên thái dương phất phơ theo gió, mặt như Phan An, mắt như sao băng, cười nhẹ nhàng đi đến, trên tay cầm một cái khay nhỏ.

"Tiểu Thiên, đây là hoàng hậu nương nương đặc biệt dặn dò ngự thiện phòng nấu cho đệ, hình như là một loại thuốc bổ cường thân kiện thể, đệ đừng lãng phí." Mạc Nghị Thần đem khay đặt trước mặt Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cả kinh, nghĩ đến biện pháp mà Tiêu Hương Hương chưa nói, lại nhìn bát thuốc còn đang bốc khói nghi ngút mà nhíu mày, trong này sẽ không trộn xuân dược chứ?

"Uống đi, Tiểu Thiên, đệ xem đệ đổ mồ hôi kia, thân thể yếu ớt quá, thật sự cần bồi bổ nhiều." Mạc Nghị Thần đau lòng nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tinh tế của Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, ta rõ ràng là rèn luyện thân thể ra mồ hôi a, như thế nào lại thành thân thể yếu ớt.

"Nhị ca, huynh để đó đi, ta chưa muốn uống, ta muốn đợi cho thuốc nguội bớt." Mạc Nhiễm Thiên nhìn bát thuốc bổ, không dám uống vào.

"Cũng được, vậy nhị ca giúp đệ thổi nguội, đêm nay cũng đừng đuổi nhị ca đi, nếu không nhị ca sẽ đau lòng." Đôi mắt Mạc Nghị Thần nhìn Mạc Nhiễm Thiên dào dạt tình ý.

Mạc Nhiễm Thiên cố nhịn xuống cơn xúc động trong lòng. Trong đầu lập tức nghĩ đến lời nói của Tiêu Hương Hương, khóe miệng nhếch lên, xoay người đi vào nhà tắm, Mạc Nghị Thần buông chén canh, cởi áo ngoài đi theo.

Trong thùng gỗ sớm đã được đổ đầy nước, Mạc Nghị Thần rất tự nhiên đi tới muốn giúp Mạc Nhiễm Thiên cởi áo.

"Nhị ca, không cần, ta tự mình làm, huynh cứ đi ra ngoài đi." Mạc Nhiễm Thiên muốn tập quen, thế nhưng cuối cùng lại cảm thấy có chút không chịu được.

"Điều này sao có thể chứ, mỗi lần đều là nhị ca giúp đệ, đệ mặc dù không nhớ, nhưng vẫn nên dần dần thích nghi lại đi." Mạc Nghị Thần nghĩ tới lời Tiêu hoàng hậu nói với y tối nay, bảo y nhất định phải dịu dàng với Tiểu Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên sau khi sửng sốt, cũng không phản bác nữa, tự mình quần áo, nghĩ đến thân thể này của mình có chỗ nào y còn chưa nhìn thấy, cũng không chần chừ cởi sạch sẽ, sau đó bò vào trong thùng gỗ.

"Tiểu Thiên cùng Tiêu hoàng hậu dường như rất quen thuộc đúng không?" Mạc Nghị Thần tiến lại gần, hai tay tì xuống đầu vai bóng loáng của Mạc Nhiễm Thiên, giúp hắn chà xát. Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến toàn thân đều căng cứng, sau đó lại chậm rãi buông lỏng.

"Cũng không phải, Tiêu hoàng hậu nói như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên cũng không dám nói lung tung.

"A a, bà chưa nói gì, chỉ là ta cảm thấy bà đột nhiên rất tốt với đệ, cho nên hỏi một chút." Mạc Nghị Thần kì thật là cảm thấy lạ, Tiểu Thiên có thể cùng bà trò chuyện hết cả buổi chiều.

"Không có, chỉ là hàn huyên chút chuyện ta không nhớ, cùng chuyện lễ trưởng thành mười lăm tuổi của lục đệ." Mạc Nhiễm Thiên nhắm mắt, bắt đầu hưởng thụ sự xoa bóp của Mạc Nghị Thần.

"A a, có phải đệ sẽ là người đàn ông đầu tiên của lục đệ vào ngày hôm đó?"

"Nhị ca, các huynh thật sự có tập tục này sao? Huynh cũng là vào năm mười lăm tuổi làm nghi lễ kia sao?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

"Uhm, đúng vậy, đáng tiếc khi đó đệ còn chưa trưởng thành." Mạc Nghị Thần có chút buồn bực.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên nói: "Năm ta mười lăm tuổi thì sao?"

"A a a, phụ hoàng an bài cho đệ một mỹ nam tử, đáng tiếc bị đệ đuổi đi, đêm đó đệ cùng đại ca ở cùng một chỗ." Mạc Nghị Thần hồi tưởng lại.

"A? Đại ca khi nào trở về?" Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu tò mò đại hoàng tử, ngay cả mặt hắn mình cũng chưa gặp qua.

"Đại ca bị phụ hoàng phái đi quân doanh Bình Châu, hiện tại là lúc Thân quốc tuyên chiến, trong thời gian ngắn sợ là không thể quay về."

"Bình Châu? Là cửa khẩu Bình Châu giáp giữa Mạc quốc và Thân quốc sao?" Mạc Nhiễm Thiên đã xem qua địa đồ Mạc quốc.

"Đúng vậy, Bình Châu là cửa khẩu đầu tiên giữa Mạc quốc và Thân quốc, nghe nói nơi đó binh lính có đến năm vạn, nhưng vì an nhàn trong thời gian dài trở nên uể oải, cho nên phụ hoàng phái đại ca đi chỉnh đốn."

Mạc Nhiễm Thiên nghe vậy, liền nghĩ mình sợ là trong thời gian ngắn không thể nhìn thấy vị đại ca này.

"Tiểu Thiên nhớ đại ca sao?" Mạc Nghị Thần trong lòng có điểm chua xót. Đôi bàn tay cũng bắt đầu chậm rãi mò vào trong ngực Mạc Nhiễm Thiên mà vuốt ve.

"Không có, ta chỉ là không nhớ nổi đại ca trông như thế nào, hắn rất tuấn tú sao?" Mạc Nhiễm Thiên không lưu ý động tác của Mạc Nghị Thần, hai tay vẫn đặt ở hai bên thùng gỗ, từ từ nhắm hai mắt nói chuyện.

"A a, đại ca so với ta cao hơn, vạm vỡ chút, nhưng không đẹp trai như ta, bởi vì Tiểu Thiên có nói quá nhị ca là đẹp trai nhất." Mạc Nghị Thần nghĩ đến chuyện này liền vui vẻ, các ngón tay cũng bắt đầu nắm hai khối chu quả màu hồng nhạt trước ngực Mạc Nhiễm Thiên.

"A." Một trận sợ hãi, bọt nước bắn tung, Mạc Nhiễm Thiên bị sờ nơi này thì khuôn mặt đỏ bừng, sợ hãi kêu lên thất thanh, chân tay luống cuống.

24. Chương 24: Uống Hết Thang Thuốc Bổ

"Tiểu Thiên, đệ không sao chứ." Mạc Nghị Thần sợ hãi lập tức đem Mạc Nhiễm Thiên đang bị chìm kéo lên, Mạc Nhiễm Thiên sau khi uống một ngụm nước tắm thò đầu ra ho sặc sụa không ngừng.

"Tiểu Thiên, đệ sao không cẩn thận vậy." Mạc Nghị Thần sốt ruột vỗ nhè nhẹ lên lưng hắn.

"Nhị, nhị ca, được rồi, đừng vuốt nữa, huynh vẫn nên đi ra ngoài trước đi." Mạc Nhiễm Thiên thật sự là xấu hổ chết đi, một người nam nhân vào lúc này lại có thể như vậy sao? Nhưng thân thể này tại sao lại mẫn cảm như vậy chứ?

"Như thế nào có thể, đệ hù chết nhị ca, đứng lên đi, sát một chút là ổn thôi." Mạc Nghị Thần nói xong muốn tự tay ôm hắn đứng lên.

"Nhị ca, ta, ta tự làm!" Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên lúc này căn bản không thể khống chế, đỏ lựng lên, thấy Mạc Nghị Thần lại chạm tới mình, luống cuống lau khô thân thể rồi vội vã bò ra khỏi thùng.

Mạc Nghị Thần vội vàng dùng một chiếc khăn choàng lớn khoác lên người hắn, sau đó tự nhiên cầm một bộ trường bào màu trắng sạch sẽ, chờ Mạc Nhiễm Thiên đưa tay lại mặc quần áo.

Trái tim Mạc Nhiễm Thiên nhảy bang bang trong ngực, nhìn Mạc Nghị Thần phục vụ chu đáo, có cảm giác là lạ, nhưng hắn biết mình cần tập quen, chỉ có nửa tháng, mình nhất định phải thích ứng với nam nhân.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ tới bát thuốc bổ kia, trực giác mách bảo hắn, chén canh này của Tiêu Hương Hương nhất định có chuyện, nhưng nàng biết rõ ta sẽ đoán được tại sao vẫn làm? Chẳng lẽ biết trước hắn thật sự sẽ uống.

"Tiểu Thiên, cậu là mỹ nam tử khó có được, cậu chạy không thoát vận mệnh bị người thượng đâu, có điều phải xem cậu cải biến nó như thế nào, là muốn bị người ta thô bạo chiếm đoạt, hay là làm cho nam nhân thần phục dưới chân cậu? Cậu hãy tự làm sao cho phù hợp!" Câu này là nguyên văn lời Tiêu Hương Hương cảnh báo hắn.

Mạc Nhiễm Thiên cúi đầu nhìn thân thể mình, da dẻ thật sự so với nữ nhân còn trắng trẻo mịn màng hơn, cả người trên dưới không có một chút mỡ thừa, chu quả trước ngực đỏ tươi giống như hồng mai nở rộ trong tuyết, đôi chân thẳng tắp thon dài nhìn không thấy cả lông tơ, bóng loáng đến độ chính hắn cũng muốn sờ vuốt.

"Tiểu Thiên, có phải thấy mình rất đẹp không?" Mạc Nghị Thần hai mắt sáng ngời nhìn Mạc Nhiễm Thiên cả người ở trần, thấy hắn không tiến lại mặc quần áo, mà tự nhìn thân thể rồi lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, làm y cũng không kìm được thưởng thức vóc người xinh đẹp của hắn.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lập tức bừng tỉnh, thấy Mạc Nghị Thần con mắt sáng quắc nhìn thân thể của hắn, cả người liền giống như con tôm luộc trong nước nóng, cả người nóng ran lên, vội vàng tiến lên phía trước, hai tay duỗi ra, đem quần áo mặc vào, đang lúc hắn chuẩn bị thắt dây lưng, Mạc Nghị Thần từ phía sau ôm lấy hắn, còn hắn sợ hãi đến mức một cử động nhỏ cũng không dám.

Hơi thở ôn nhuận phả ra trên cổ Mạc Nhiễm Thiên, thanh âm Mạc Nghị Thần khàn khàn vang lên: "Tiểu Thiên, đêm nay nhị ca có thể chứ?"

Mạc Nhiễm Thiên cả người cứng ngắc, không dám thở mạnh, trong đầu nghĩ đến những lời Tiêu Hương Hương nói, nội tâm giãy dụa kịch liệt.

"Tiểu Thiên, nhị ca thật sự yêu đệ." Hơi thở ấm nóng từ Mạc Nghị Thần bắt đầu đi tới bên lỗ tai Mạc Nhiễm Thiên, sau đó Mạc Nhiễm Thiên liền cảm thấy đầu lưỡi ẩm ướt mềm mại của y đang liếm trên vành tai mình, hắn lập tức giật mình một cái, sợ hãi chạy trốn, toàn thân tóc gáy dựng đứng.

"Tiểu Thiên!" Đôi mắt Mạc Nghị Thần nồng đượm ưu thương nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, y tưởng rằng đêm nay hắn sẽ không cự tuyệt nữa.

"Nhị ca, ta, ta muốn ăn canh!" Mạc Nhiễm Thiên buột miệng nói ra.

Mạc Nghị Thần sau khi sửng sốt, lập tức tươi cười nói: "Uhm, chúng ta đi ra ngoài thôi." Mạc Nghị Thần là cao hứng vì Tiểu Thiên ít nhất không lập tức đem y đuổi đi.

Cả người Mạc Nhiễm Thiên đều ở trạng thái khẩn trương, vội vã mở cửa đi ra ngoài, tâm tình hắn lúc này thật phức tạp, hắn thật sự không biết làm sao, nội tâm mâu thuẫn không chịu nổi.

Mạc Nghị Thần đuổi theo đi ra, nhìn Mạc Nhiễm Thiên cau mày, kì quái hỏi: "Tiểu Thiên, đệ khó chịu sao?"

Mạc Nhiễm Thiên nhìn bát thuốc ở đầu giường đã hết nóng, liền dừng bước không dám đi tới, giống như phía trước có độc xà mãnh thú, trên trán mồ hôi cũng rịn ra.

"Tiểu Thiên, đệ bị sao vậy, sao lại đổ mồ hôi?" Mạc Nghị Thần cảm thấy hắn thật sự không bình thường.

Mạc Nhiễm Thiên sâu kín nhìn vẻ mặt lo lắng của Mạc Nghị Thần, không nói gì, trong lòng lại đang suy nghĩ mình thật sự phải cùng nam nhân này trên giường sao? Mình vẫn phải ở dưới sao? Trò đùa này của ông trời thật chẳng đáng buồn cười chút nào.

"Tiểu Thiên, không có việc gì chứ?" Mạc Nghị Thần đến gần Mạc Nhiễm Thiên, bàn tay áp lên trán của hắn, trong đôi mắt tràn đầy quan tâm, làm cho Mạc Nhiễm Thiên có chút động lòng. Hắn thầm nghĩ nếu như mình thật sự bước đi trên con đường này, như vậy kì thật một mỹ nam tử ưu tú như người này cũng không phải rất khó nuốt xuống, có lẽ so với những lão già hư hỏng, đáng ghê tởm kia còn tốt hơn nhiều.

"Không có việc gì, nhị ca, huynh ngồi đi." Mạc Nhiễm Thiên phục hồi tinh thần, bắt lấy bàn tay y, bắt đầu đi về phía bát thuốc bổ kia.

"Không có việc gì là tốt rồi, hù chết nhị ca mau uống đi, thời gian cũng không còn sớm, đi ngủ sớm một chút đi. Nếu như Tiểu Thiên không muốn nhị ca chạm vào, vậy nhị ca sẽ không chạm, có điều không thể đuổi ta đi." Mạc Nghị Thần thở dài nói, hắn biết phản ứng của Tiểu Thiên cùng câu nói kia của hắn có liên quan, chẳng lẽ sau này hắn không ngốc nữa, thật sự chỉ thích nữ nhân? Mình phải đợi hắn đến khi nào? Sợ là tới khi lục đệ mười lăm tuổi rồi, mình càng ítcơ hội, nghĩ tới đây, trong ngực Mạc Nghị Thần đột nhiên chua xót vô cùng, y im lặng ngồi trên giường, trong mắt đượm ưu thương.

Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy chén canh, tay có chút run, nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nghị Thần lần nữa, trong lòng do dự, nhưng khi thấy vẻ mặt y ưu thương liền sửng sốt, không tự chủ hỏi thăm: "Nhị ca, huynh sao vậy?"

Mạc Nghị Thần nhìn Tiểu Thiên thật sâu, khổ sở xoay người trên giường, làm cho Mạc Nhiễm Thiên thấy khó hiểu, không cùng y trên giường cũng không cần dùng vẻ mặt này chứ.

"Tiểu Thiên, nhị ca là đang sợ, ai." Mạc Nghị Thần tựa vào đầu giường sâu kín mở miệng.

"Sợ cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên lại nhìn chén canh.

"Sợ rằng thời gian chúng ta ở chung không còn nhiều, lục đệ vài ngày nữa sẽ đủ mười lăm tuổi, đến lúc đó chiếm lấy đệ, nhị ca sợ rằng ngay cả chạm cũng không thể chạm vào đệ." Mạc Nghị Thần khổ sở vô cùng, viền mắt cũng đỏ lên.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt hỏi lại: "Tại sao, không phải các huynh nói cùng chiếu cố ta sao?"

Mạc Nghị Thần thâm tình nhìn sang Mạc Nhiễm Thiên thở dài nói: "Đệ, đệ không hiểu."

"Cái gì không hiểu, huynh sợ đệ ấy làm gì, là bởi vì đệ ấy có hoàng hậu làm chỗ dựa? Thì tính sao? Ngươi dù sao cũng là nhị ca của đệ ấy, đệ ấy muốn thế nào?"

"Tiểu Thiên, lục đệ đối với đệ mê luyến tới điên cuồng, nếu hắn thật sự cùng đệ ở cùng một chỗ, ta sợ với ý muốn chiếm của đệ ấy sẽ không chấp nhận cho nhị ca gặp mặt đệ, đệ tốt đẹp như vậy, ngay cả nhị ca cũng không nguyện ý chia xẻ cùng người khác." Mạc Nghị Thần vẻ mặt càng chân thành.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng run rẩy, thật sự không biết nói như thế nào, tay cầm chén canh càng run lên.

"Nhị ca rất sợ không thể cùng Tiểu Thiên ở cùng một chỗ, nhị ca thật vô dụng a." Mạc Nghị Thần nói tới đây, trong đôi mắt trào ra một dòng lệ nóng, vội vàng quay đầu đi không muốn cho Mạc Nhiễm Thiên nhìn thấy.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên thấy trong lòng rất buồn bực, nhìn người trước mặt si tình với thái tử như vậy, tâm đau như xé, đem bát thuốc một ngụm nuốt xuống bụng, sau đó cả chén canh bị hắn quăng giữa đại điện, phát ra một tiếng thanh thúy.

"Nhị ca, đừng sợ, tình ý của huynh ta biết, một ngày nào đó, Tiểu Thiên sẽ bảo vệ huynh." Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc thông suốt.

25. Chương 25: Thật Sự Là Xuân Dược

Khuôn mặt Mạc Nghị Thần trong phút chốc chợt biến đổi, quay đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên kích động hỏi: "Tiểu Thiên, đệ nói là thật sao?"

Mạc Nhiễm Thiên nói xong mới biết mình đã quá xúc động xúc động, trên khuôn mặt tuấn mỹ lập tức nở đầy hoa hồng, xấu hổ nói: "Chỉ cần ta có năng lực, ta sẽ bảo vệ nhị ca." Nói xong chậm rãi ngồi trên giường, trong lòng nghĩ xuân dược này không biết lúc nào phát tác.

"Tiểu Thiên, nhị ca rất vui." Mạc Nghị Thần đem Mạc Nhiễm Thiên ôm vào trong lòng, đôi mắt sáng ngời động lòng người nhìn khuôn mặt kiều diễm của Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức hóa đá, động cũng không dám động, trái tim giống như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

"Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần ôm chặt lấy hắn, dịu dàng gọi tên hắn.

Mạc Nhiễm Thiên biết kế tiếp sẽ phát sinh cái gì, nhưng trong cơ thể rõ ràng không có cảm giác, hắn sợ chính mình sẽ nôn mửa, mặc dù hiện tại trong ngực hắn cũng không phải không thể chịu đựng, chỉ là cảm thấy hai người nam nhân làm chuyện này có chút khó tiếp nhận, ở hiện đại hắn chính không chấp nhận được chuyện đồng tính luyến ái, không thể tưởng tượng được đến đây rốt cuộc cũng phải trở thành đồng tính luyến ái, thật sự là trời không chiều lòng người.

"Tiểu Thiên, đệ đang nghĩ gì vậy?" Mạc Nghị Thần đem Mạc Nhiễm Thiên đặt trên giường, một cánh tay y đặt bên cạnh hắn, đôi mắt ẩn tình nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên hai tay cầm khăn trải giường, trong lòng khẩn trương, nhìn y lúc nào cũng có thể cúi đầu xuống, hắn sợ đến mức lập tức nhắm hai mắt lại, không dám nhìn y.

"Không, không nghĩ gì." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng đáp lại.

"Tiểu Thiên, đệ sợ à?" Mạc Nghị Thần nhìn hắn nhắm tịt hai mắt, đôi lông mày cũng nhíu chặt, không nhịn được dùng đầu ngón tay vuốt ve chân mày hắn.

Mạc Nhiễm Thiên mở mắt nhìn về phía y, trong lòng còn đang rối như tơ vò, nhưng dường như không còn sự lựa chọn khác, bởi vì hắn phát hiện bụng dưới đột nhiên nóng bỗng rực lên, rồi dần dần lan ra toàn thân, bừng bừng như lửa.

"Không sợ, đến đây đi!" Mạc Nhiễm Thiên cắn răng, thầm nghĩ cũng không phải chịu hình, sao phải sợ như vậy, thân thể này vốn không phải hắn, đợi tương lai mình trở về rồi, cũng sẽ không có người biết.

"A a a, Tiểu Thiên, đệ thật sự là càng ngày càng đáng yêu." Mạc Nghị Thần vui mừng cười, Tiểu Thiên rốt cuộc đã trở lại như xưa.

Mạc Nhiễm Thiên hai mắt trợn trắng, phát hiện trong cơ thể càng ngày càng nóng, người này thật là chậm chạp, muốn làm cũng nhanh lên chứ, còn ngủ nữa! Hắn tự mình cởi bỏ áo ngủ, nhìn Mạc Nghị Thần hỏi: "Huynh không cởi sao?"

"A a, Tiểu Thiên hăng hái như vậy sao?" Mạc Nghị Thần cao hứng vội vàng đem quần áo cởi bỏ, lộ ra thân thể tinh tráng, sau đó cũng thuận tiện đem quần tụt xuống. Khi đôi mắt hắn nhìn thấy toàn thân y, Mạc Nhiễm Thiên vội vàng quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn lại, nhưng dục hỏa trong cơ thể lại hừng hực bốc cháy, hắn cảm thấy khô nóng vô cùng, trong lòng thầm mắng Tiêu Hương Hương, nữ nhân này thật là tàn nhẫn, hạ mạnh như vậy.

Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng đỏ, cả người cũng nóng lên, đến khi tay Mạc Nghị Thần cầm lấy cánh tay hắn, hắn bắt đầu cảm thấy thoải mái. Hắn biết xuân dược đã hoàn toàn phát tác.

"Tiểu Thiên, nhìn nhị ca được không?" Mạc Nghị Thần cau mày, đem mặt hắn xoay về phía y, đôi mắt chứa đầy lửa lập tức dừng lại trên cánh môi màu vàng đỏ của Mạc Nhiễm Thiên.

Đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên cũng bắt đầu đỏ lên, dục hỏa trong cơ thể làm cho hạ thân hắn cũng đã sưng tấy lên, tuy nhỏ nhưng công năng đầy đủ hết, trướng đến mức làm hắn bắt đầu cảm thấy đau.

"Tiểu Thiên, sao đệ lại nóng như vậy?" Mạc Nghị Thần phát hiện cánh tay Tiểu Thiên càng ngày càng nóng thì kinh ngạc hỏi.

"Nhị ca, huynh nhanh lên một chút được không, ta nhịn không được." Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc ôm cổ Mạc Nghị Thần, trên người hắn đích mát mẻ thoáng cái làm cho hắn dễ chịu vô cùng, thì ra xuân dược là như thế này, hắn xem như được thưởng thức rồi.

"Tiểu Thiên, đệ trúng xuân dược, thang thuốc kia? Hoàng hậu?" Mạc Nghị Thần đã hơi mất kiềm chế ôm lấy hắn, y không nghĩ ra Tiêu hoàng hậu tại sao cần phải hạ xuân dược với Tiểu Thiên?

"Nhị ca." Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được, một chút mát mẻ không thể làm cho hắn đè xuống dục hỏa, nhìn xuống đôi môi Mạc Nghị Thần còn đang kinh ngạc, chủ động đem miệng ép lên đôi môi mỏng của y, cảm giác kỳ dị như bị điện giật chạy khắp toàn thân, làm cho Mạc Nghị Thần lập tức chủ động đem Mạc Nhiễm Thiên đè xuống.

Đầu óc Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu mê loạn, cảm giác ngọt ngào trong miệng cũng không tồi, hắn không cảm thấy ghê tởm, ngược lại cảm thấy rất thoải mái, cả người cũng dễ chịu rất nhiều, xem ra tác dụng của xuân dược rất mãnh liệt.

Bàn tay Mạc Nghị Thần bắt đầu vuốt ve trước ngực Mạc Nhiễm Thiên, hắn cảm giác càng ngày càng thoải mái, cả người như đang lơ lửng trên mây, hắn nhắm mắt lại cảm thụ, căn bản không muốn nghĩ đến việc phía trên mình là một người nam nhân, trong miệng cũng vô tình rên lên những tiếng nho nhỏ.

Hai người tiếp tục hôn nồng nhiệt, đầu lưỡi quấn quanh, động lòng người vô cùng, đến lúc cả hai người thở hổn hển, đôi môi tự nhiên tách ra, đầu lưỡi Mạc Nghị Thần liếm vòng quanh tai hắn, bàn tay y cũng vuốt ve quanh hai khối chu quả hồng hồng của hắn.

"Uhm." Tiểu Thiên cả người chấn động, cảm giác vùng bụng dưới như muốn nổ tung, không có ý thức bắt lấy bàn tay Mạc Nghị Thần, dẫn dắt y nhanh chóng tìm kiếm ở bên dưới.

"Tiểu Thiên, không chờ được sao?" Mạc Nghị Thần lập tức di chuyển xuống phía dưới, rồi dựng lại một chút bên nụ hồng nhỏ kia, nhẹ nhàng hôn xuống.

"A ư." Tiểu Thiên cả người chấn động, trong miệng không tự chủ rên lên nhè nhẹ, phía dưới được vỗ về chậm rãi dãn ra, làm cho hắn thoải mái mà ngẩng đầu, đôi mắt đã đỏ lên mở to nhìn Mạc Nghị Thần cư nhiên dùng miệng vì hắn phục vụ, hắn không cảm thấy ghê tởm, trái lại cảm thấy có chút cảm động. Sợ rằng hắn chẳng thể nào làm được như y.

Mạc Nhiễm Thiên sau khi lên đến cực hạn liền rất nhanh phóng ra, mà làm cho hắn ngượng ngùng chính là Mạc Nghị Thần cư nhiên nuốt vào toàn bộ. Sự khô nóng trong thân thể lập tức giảm bớt rất nhiều, cả người cũng thư thái không ít.

"Tiểu Thiên, cho nhị ca yêu đệ." Mạc Nghị Thần kéo đôi chân thon dài thẳng tắp của hắn sang, Mạc Nhiễm Thiên ngơ ngác nhìn y, việc gì phải xảy ra thì cũng sẽ xảy ra. Sau đó trước khi hắn kịp phản ứng, liền cảm thấy vật cứng rắn kia của Mạc Nghị Thần vọt vào trong hậu đình của mình.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lập tức kêu lên, trên mặt đỏ vô cùng, hắn lần đầu tiên cảm thụ loại cảm giác này, có điều không nghĩ tới thân thể này cư nhiên sớm đã chuẩn bị tốt, mặc dù không tốt lắm nhưng chưa bị thương.

"Ô, Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần bắt đầu chậm rãi di chuyển, tiết tấu đó làm cho Mạc Nhiễm Thiên xấu hổ không thôi. Nhưng cảm giác tê dại trong cơ thể làm cho hắn chậm rãi thích ứng, sau đó cảm giác được ở chỗ sâu trong trong cơ thể gợn lên một loại khát vọng.

Gió hiu hiu thổi, rèm trắng bay bay, mơ hồ thấy được bên trong giường lớn có hai người đang triền miên, bóng người phía trên di động theo quy luật càng lúc càng nhanh, bóng người ở dưới phát ra âm thanh đứt quãng mê người.

Sáng sớm, lúc Mạc Nhiễm Thiên mở hai mắt, một đôi mắt sâu như biển cả đang nhìn vào hắn.

"Nhị ca, chào buổi sáng!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức đỏ bừng cả mặt, nghĩ tới tối hôm qua, bởi vì xuân dược phát tác lặp đi lặp lại không ngừng, hai người làm liên tục ba lần mới làm cho hắn cảm thấy thân thể khôi phục bình thường, nhưng cũng đủ làm cho hắn thẹn đến muốn chui xuống đất.

"Chào buổi sáng!" Mạc Nghị Thần khẽ hôn lên mặt hắn, khóe môi nhếch lên ý cười nồng đậm.

Mạc Nhiễm Thiên xấu hổ không biết nên phản ứng như thế nào, bỗng ngoài cửa tiếng Tiểu Lộ Tử đột ngột hô to: "Hoàng hậu nương nương giá lâm!"

"Chết rồi!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức sợ hãi bật dậy, đương nhiên Mạc Nghị Thần cũng là bị dọa đến chết khiếp, hoàng hậu nương nương này vừa sáng tinh mơ cư nhiên đến tẩm cung thái tử? Chẳng lẽ là vì bát xuân dược?

"Tiểu Thiên! Xảy ra chuyện gì?" Hai người tay chân luống cuống mặc quần áo.

"Người phụ nữ đáng chết này đến rồi!" Mạc Nhiễm Thiên hận đến nghiến răng, hắn biết Tiêu Hương Hương nhất định là tới đây cười hắn, nhưng hắn càng giận nữ nhân này hạ dược thật tàn nhẫn, nếu không phải thân thể thái tử này đã khai khẩn qua, hôm nay mình cũng đừng nghĩ đến việc đứng lên.

26. Chương 26: Co Được Duỗi Được

"Tham kiến hoàng hậu nương nương!" Mạc Nghị Thần nhìn thấy Tiêu Hương Hương tao nhã quý phái, vẻ mặt tươi cười đi vào, lập tức tiến lên hành lễ.

"A a, Thần nhi miễn lễ, bổn cung cùng Thiên nhi có việc muốn nói, con đi trước đi." Tiêu Hương Hương mắt thấy Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt xanh mét thì trong lòng cười điên cuồng, nhưng không thể không cố nén cười để giữ vững tôn nghiêm của hoàng hậu nàng.

Mạc Nghị Thần sửng sốt, lại thấy Tiểu Thiên sắc mặt không hề có một chút thiện ý, kinh ngạc lui ra ngoài.

"Người đàn bà chết tiệt, cô làm chuyện tốt gì đây!" Mọi người đi khỏi, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhìn chăm chằmTiêu Hương Hương nghiến răng nghiến lợi nói.

"Ha ha ha, xem ra hiệu quả rất tốt, ha ha ha. Tiểu Thiên, cậu không thể trách tôi a, tôi đây chẳng qua đáp ứng yêu cầu của cậu, cho cậu tập thích ứng thôi!" Tiêu Hương Hương lập tức không hề giữ lễ nghi cười lớn.

"Vậy cô cũng không cần dùng nhiều như vậy chứ, muốn tôi chết a!"

"Tôi làm sao biết lượng dùng, chỉ là kêu người tùy tiện bỏ vào, đúng là sợ cậu sẽ không uống, ha ha ha, có điều Thần nhi hẳn là rất dịu dàng hả, thế nào, cảm giác cũng không tệ như vậy chứ?" Vẻ mặt Tiêu Hương Hương cười đến suýt biến dạng.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, khuôn mặt tuấn tú liền nóng như lửa thiêu, hắn phát hiện sắc mặt mình căn bản không thể khống chế, động chút liền đỏ, giống hệt như nữ nhân, thật là buồn quá.

"Cô đến đây là để cười tôi hả?" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co quắp.

"Hắc hắc, bộ dáng này của Tiểu Thiên thật sự là đẹp a. Tôi vui thay cho con trai tôi có được không." Tiêu Hương Hương mê đắm nhìn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên vô cùng xinh đẹp, lại mang chút ngượng ngùng.

"Biến đi, tôi không đồng ý!" Mạc Nhiễm Thiên tức đến hộc máu.

"A, cậu cũng không thể nói lời không giữ lời a, Hiên nhi tối hôm qua đến nói với tôi, nó chỉ muốn một mình cậu thôi, vài ngày nữa nó tròn mười lăm tuổi rồi, tiểu tử này hẳn bây giờ rất hưng phấn. Nó gọi cậu là anh trai, cậu cũng đừng làm cho nó đau lòng a."Tiêu Hương Hương lập tức khẩn trương nói.

"Liên quan gì đến tôi, cô là hoàng hậu, tùy tiện giúp hắn tìm một mỹ nam tử là được, tôi không thích trẻ con." Mạc Nhiễm Thiên hai mắt trợn trắng.

"Tiểu Thiên, cậu nói vậy chẳng phải làm khó tôi sao? Không phải tôi đã nói đây là việc cần thiết sao, cậu nếu đã cùng Thần nhi, vì sao vẫn quan tâm như vậy."

"Cô nói hay lắm! Tôi bây giờ không biết phải nhìn mặt anh ta như thế nào đây, khuôn mặt này động chút liền đỏ, thật đúng là không phải nam nhân!" Mạc Nhiễm Thiên lửa giận bừng bừng.

"A a a, đừng nghĩ quẩn như vậy, tôi cảm thấy rất xinh đẹp mà, đây chính là vũ khí tốt nhất của cậu, Tiểu Thiên, tôi không cười cậu, nghiêm chỉnh mà nói, hoàng thượng mấy ngày nay đã già đi không ít, vì chuyện Thân quốc mà phiền lòng, hôm qua tam vương gia đã đưa ra ý đem cậu cho Tề vương, kết quả là hoàng thượng tức giận công tâm, ở chỗ tôi, cả đêm không ngủ, thấy vậy tôi cũng không đành lòng, người rất mực thương yêu cậu, nhưng người cũng biết hiện tại chỉ có một đường này còn có hy vọng cứu Mạc quốc, cậu

nói tim của người phải khổ sở như thế nào, cả đêm đều nói xin lỗi nàng, xin lỗi Dung quý phi, ta nghe mà sống mũi cũng thấy cay, ai." Trên mặt Tiêu Hương Hương không còn tươi cười, thay vào đó là lo lắng.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhớ tới vẻ mặt đầy nhân từ của hoàng thượng, ánh mắt người nhìn thái tử đầy yêu thương và quan tâm, rồi nhìn Tiêu Hương Hương hỏi: "Chẳng lẽ ông ấy vẫn chưa nghĩ tới biện pháp này, chờ tam vương gia đưa ra mới biết được?"

"Như thế nào có thể, hoàng thượng cũng không phải kẻ ngu, trong lòng người cũng hiểu, chỉ là không muốn cậu chịu khổ, hy vọng bách quan mau chóng nghĩ ra biện pháp khác, sau khi tam vương gia nói ra, người biết bảo vệ cậu hơn nữa, cậu cũng sẽ bị đưa đi Tề quốc, chẳng lẽ muốn người làm chuyện có lỗi với Mạc quốc sao? Văn võ bá quan cũng biết biện pháp này, chỉ là biết hoàng thượng quá mức sủng ái cậu mà không người dám đề cập đến, lần này tam vương gia là không thể không nói ra, chuyện này đã gấp lắm rồi."

"Xem ra hoàng thượng này đối với thái tử thật đúng là có tình có nghĩa, tôi nếu không đi, cũng thật không xứng với tình thương của người, ai." Mạc Nhiễm Thiên bất đắc dĩ nói, hiện tại rõ ràng là muốn đi cũng phải đi, mà không đi cũng phải đi.

"A a a, quả thật như thế, cho nên chuyện cậu cùng Hiên nhi, cậu thật không nên trì hoãn nữa, cậu rời Mạc quốc, chuyện nơi này chính là của Hiên nhi, tứ hoàng tử khi hoàn thành nhiệm vụ trở về, Hiên nhi bên này cũng sẽ không thua gã, vì mục tiêu thống nhất tam quốc sau này của chúng ta, vì ngày trở về, cậu nhất định phải bắt lấy trái tim Hiên nhi!" Lời nói của Tiêu Hương Hương không có vẻ gì là đùa cợt, mà rất thận trọng.

"Ai, không có biện pháp tốt hơn sao? Mặc dù nhờ công sức của cô mà có nam nhân, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ thích nam nhân." Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

"Không cần cậu thích bọn họ, quan trọng là để cho bọn họ thích cậu, yêu cậu!" Đôi mắt nhỏ của Tiêu Hương Hương chợt lóe lên ánh hào quang.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, hắn quả thật không nghĩ tới chuyện này, bởi vì lần này cùng Mạc Nghị Thần, hắn mặc dù không thể nói thích nam nhân này, nhưng ít nhất không phản cảm, còn nữa hồi tưởng tối hôm qua, nam nhân này quả thật rất ôn nhu, làm cho hắn cũng cảm nhận được nam nhân với nhau cũng là có thể có cảm giác như vậy.

Tiêu Hương Hương nhìn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên lại đỏ lên, lập tức khóe miệng mỉm cười, trêu chọc nói: "Sao? Chẳng lẽ cậu thật sự thích Thần nhi?"

"Nói hươu nói vượn!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng sợ hãi, lập tức phản bác.

"A a a, được, không nói cái này, cậu tự nghĩ lại đi, thời gian này chuẩn bị cho tốt, cần cái gì cứ nói với tôi, thời gian cũng không nhiều, xe ngựa tới Tề quốc cần đi một tháng, đường núi nhiều, rất khổ cực."

"Lâu như vậy? Như vậy Thân quốc còn chưa đánh đến sao?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu.

"Cậu không biết quy củ nơi này, nếu Thân quốc chính đại quang minh hạ chiến thư, như vậy phải đợi ba tháng để được hồi đáp, không được đánh trước, bọn họ sẽ không mạo muội xuất binh, nhưng lỡ như qua ba tháng, chưa được trả lời, như vậy sẽ dàn binh tiến đánh." Tiêu Hương Hương giải thích.

"Xì, người ở đây chiến tranh vẫn như vậy sao?" Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc.

"Hehe, đúng vậy, cổ nhân thật là ngu, sau này cậu có thể không tuân thủ, thừa dịp bất ngờ, không phải công hiệu gấp đôi sao?" Tiêu Hương Hương cười gian làm cho Mạc Nhiễm Thiên kinh hoàng dựng tóc gáy.

"Tôi thấy cô không làm hoàng đế thật sự là lãng phí!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói.

"Không có biện pháp, ai bảo tôi là nữ nhân, thiếu chút nữa mất mạng rồi, còn làm hoàng đế gì chứ, cái nơi quỷ quái này, nữ nhân chính là nô lệ, không bị người lăng nhục đã là may mắn lắm rồi, nhưng tôi đem toàn bộ hy vọng đặt trên người cậu đó." Tiêu Hương Hương chu chu miệng nói.

"Nói thì dễ, làm mới khó a." Mạc Nhiễm Thiên liếc nàng một cái.

"Hehe, cho nên cho cậu bắt đầu từ hai bàn tay trắng a, đại trượng phu co được duỗi được, cậu vốn là huấn luyện viên cảnh sát, chuyện này còn không hiểu sao!"

"Cô vì con trai cô thì có, hừ!" Mạc Nhiễm Thiên làm sao không biết ý tứ chân chính của nàng.

"Vì tương lai thống nhất tam quốc sau này của chúng ta, không thể thiếu một nước cờ, hơn nữa Hiên nhi anh tuấn tiêu sái, cũng không kém Thần nhi mà. Cậu đã nghĩ thông suốt không phải sao, thân thể này vốn không phải cậu, quan tâm nhiều như vậy làm gì."

"Để nói sau đi, tôi đi gặp phụ hoàng!" Mạc Nhiễm Thiên lông mày nhíu chặt nói. Kì thật trong lòng đã đồng ý giải pháp của Tiêu Hương Hương, dù sao mình cũng đã thông suốt, cũng không tệ.

Tiêu Hương Hương sau một hồi sửng sốt liền nghiêm túc nói: "Hoàng thượng tại ngự thư phòng, cậu cũng nên cẩn thận, tam vương gia cùng tứ hoàng tử đều ở nơi đó, tôi đoán chính là vì chuyện của cậu."

"Hừ, tam vương gia? Tứ hoàng tử? Bọn họ thật đúng là yêu nước a." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến tam vương gia ngày hôm qua tại Khởi Phượng đình nghiêm khắc trách mắng Mạc Tử Viêm, tưởng rằng lão ta đối thái tử không tồi, không nghĩ người đầu tiên nói ra lại là lão, còn có thái độ 'quan tâm' của Mạc Tử Viêm kia đối với chuyện Mạc quốc, làm cho hắn hồi tưởng lại mà khóe miệng không khỏi lộ ra nét cười lạnh.

27. Chương 27: Giấc Mộng Tự Tiến Cử

Mạc Nhiễm Thiên thay cẩm phục màu vàng nhạt, phía trên có một con hạc trắng trông rất sống động, bên hông lại thắt một chiếc đai lưng khảm một viên Trân Châu trắng. Mái tóc đen được bó lại gọn gàng, trên đỉnh đầu là một chiếc phát quan tinh tế, có gắn một viên hồng ngọc lấp lánh. Thật là một nam tử tuấn mỹ vô cùng.

"Thái tử điện hạ, hoàng thượng mặc dù đã bãi triều, nhưng tam vương gia cùng tứ hoàng tử còn đang ở trong, thỉnh người chờ chốc lát." Ngoài ngự thư phòng, Nghiêm công công ngăn cản Mạc Nhiễm Thiên cùng Tiểu Lộ Tử.

"Nghiêm công công, ông đi bẩm báo đi, nói bổn thái tử cũng có lời cần nói với phụ hoàng." Mạc Nhiễm Thiên hai mắt bắn ra một tia lợi hại, dù ngốc hay không ngốc đều tránh không khỏi vận mệnh bị tặng Tề quốc, vậy mình giả bộ để làm gì.

Nghiêm công công sửng sốt, nhưng lúc tiếp xúc với ánh mắt Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng cả kinh, thái tử điện hạ hôm nay có điểm là lạ.

"Dạ, thái tử điện hạ, thỉnh chờ!" Nghiêm công công lập tức bước đi.

"Thái tử điện hạ, người hôm nay làm sao vậy, Tiểu Lộ Tử cảm giác được người giống như thay đổi thành một người khác?" Tiểu Lộ Tử cũng rất nghi hoặc.

"Tiểu Lộ Tử, ngươi muốn nói bổn thái tử tại sao hôm nay lại không còn ngốc nghếch nữa phải không?" Trong giọng nói Mạc Nhiễm Thiên mang ý cười nhưng lại có chút rét lạnh.

"Nô tài không dám." Tiểu Lộ Tử bị dọa đến nhảy dựng, lập tức cúi đầu không dám nhìn Mạc Nhiễm Thiên khí thế đột nhiên tăng mạnh.

"A a, Tiểu Lộ Tử, nếu ta nói với ngươi sau này ta sẽ không ngốc nghếch nữa, ngươi sẽ vui hay buồn đây?" Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn hiền lành, liền trêu đùa hắn.

"A, bệnh của thái tử điện hạ thật sự lành rồi sao?" Tiểu Lộ Tử hoảng sợ trợn to hai mắt không thể tin được nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang cười nhạt.

"Thật ư, thật ư, thái tử điện hạ, thật tốt quá, hu hu." Tiểu Lộ Tử nhìn hắn cười nhạt không nói, sự cơ trí trong ánh mắt kia không phải thứ một kẻ ngốc có thể làm được, không khỏi kích động khóc lên.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên nói: "Tốt lắm, còn chưa có người biết, ngươi mau nín đi cho ta." Tuy nhiên nhìn Tiểu Lộ Tử kích động đến phát khóc, Mạc Nhiễm Thiên thật có chút cảm động, Tiểu Lộ

Tử ngày ngày làm bạn với ngu thái tử, hẳn là biết rõ hơn người khác rất nhiều thái tử bị khinh bỉ, sỉ nhục như thế nào.

"Dạ, dạ, thái tử điện hạ, nô tài là thật vui quá." Tiểu Lộ Tử dùng tay áo vuốt nước mắt, ngẩng đầu vui vẻ nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đưa tay vuốt vuốt hắn mũ của hắn nói: "Tiểu Lộ Tử, nhiều năm như vậy thật vất vả cho ngươi."

Tiểu Lộ Tử nội tâm vô cùng kích động, vừa định quỳ xuống, thì Nghiêm công công tới.

"Thái tử điện hạ, hoàng thượng cho mời!" Nghiêm công công vẫn chưa hết kinh ngạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đa tạ Nghiêm công công!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức xoay người đi đến ngự thư phòng.

Còn chưa bước vào cửa, Mạc Nhiễm Thiên đã có thể cảm nhận được bầu không khí bên trong vô cùng nặng nề, ngẩng đầu nhìn, trước ngự án, hoàng thượng vẻ mặt thịnh nộ, khi nhìn thấy hắn thì lập tức chuyển thành nụ cười sủng ái vô cùng.

Bên trái ngự án, tam vương gia mày nhíu chặt nhìn Mạc Nhiễm Thiên đi vào, Mạc Tử Viêm bên phải vẻ mặt âm trầm. Đương nhiên bề ngoài tuấn mỹ của Mạc Nhiễm Thiên hôm nay là nhằm gây choáng với bọn họ.

"Thiên nhi, hôm nay còn sớm, sao không ngủ thêm nữa?" Hoàng thượng từ long ỷ đứng lên, đi tới bên người Mạc Nhiễm Thiên, vẻ mặt sủng nịch kéo bàn tay trắng nõn thon dài của Mạc Nhiễm Thiên.

"Phụ hoàng, Tiểu Thiên tối hôm qua gặp một giấc mộng lạ, muốn nói cho phụ hoàng, cho nên đến sớm." Mạc Nhiễm Thiên nhìn hoàng thượng sắc mặt tiều tụy, không biết sao trong lòng có chút chua xót.

"Huynh chỉ vì một giấc mộng mà đến quấy rầy chúng ta bàn bạc quốc sự?" Mạc Tử Viêm tức giận lập tức dâng tràn, lớn tiếng trách mắng Mạc Nhiễm Thiên.

"Viêm nhi, đừng dọa thái tử ca ca con!" Hoàng thượng lập tức quát Mạc Tử Viêm, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm động vô cùng.

Mạc Tử Viêm lập tức vung ống tay áo, phẫn nộ liếc Mạc Nhiễm Thiên một cái,'Hừ' một tiếng đi tới một bên, tức giận không nói lời nào.

"Thiên nhi gặp mộng gì? Nói cho phụ hoàng nghe một chút." Hoàng thượng từ ái hỏi thăm.

"Phụ hoàng, Thiên nhi mơ thấy Thiên nhi đến Tề quốc, cho nên tới hỏi hỏi phụ hoàng, có phải muốn Thiên nhi đi Tề quốc hay không?" Mạc Nhiễm Thiên muốn lần nữa thử dò xét sự sủng ái của hoàng thượng đối với thái tử, xem mình có đáng giá phải vì hắn hy sinh hay không, dù sao từ trước tới nay, làm hoàng thượng đều là hạng người âm hiểm xảo trá.

Ba người nghe xong cực kì hoảng sợ, hoàng thượng mặt tái nhợt, tam vương gia cùng Mạc Tử Viêm giật mình nhìn từ xa, sau đó đều nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Thiên nhi thật sự mơ thấy? Mơ thấy cái gì? Qua bên kia cuộc sống của Thiên nhi có tốt không?" Hoàng thượng hai mắt hồng hồng.

"Không tốt, Thiên nhi bị người đánh, bọn họ đều bắt nạt con, phụ hoàng, con không đi có được hay không?" Mạc Nhiễm Thiên cố ý sợ hãi hỏi.

"Thiên nhi, được, được, không đi, chúng ta không đi." Hoàng thượng cư nhiên rớt nước mắt, rồi ôm chặt Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng Mạc Nhiễm Thiên ấm áp vô cùng, cũng lập tức hạ quyết tâm.

"Phụ hoàng đừng đau lòng, giấc mộng kia cũng rất kì quái, có một nam nhân mặc quần áo giống hệt như phụ hoàng rất thích Thiên nhi, không cho người khác bắt nạt con. Người kia là ai a? Phụ hoàng có biết hay không? Thiên nhi rất muốn gặp một chút." Mạc Nhiễm Thiên mau chóng chuyển đề tài.

"Tề vương Tề Quân Hành!" Mạc Tử Viêm lập tức kích động kêu lên.

"Thiên nhi thông minh, phụ hoàng biết rồi, để phụ hoàng cân nhắc một chút đã, phụ hoàng không thể để con rời xa phụ hoàng a." Hoàng thượng yêu thương sờ sờ tóc Mạc Nhiễm Thiên.

"Được, nhưng phụ hoàng à, Thiên nhi thật sự muốn đi mà, Thiên nhi lớn như vậy, còn chưa trải qua việc đời." Mạc Nhiễm Thiên muốn cho hoàng thượng trong lòng tốt hơn một chút.

"Thiên nhi, nếu qua bên kia chịu rất nhiều ủy khuất, phụ hoàng lại không giúp được con, con có khóc không?"

"Không đâu, Thiên nhi là nam tử hán a, còn nữa phụ hoàng có thể phái binh bảo vệ Thiên nhi a, tên nam nhân trong mộng kia không phải cũng sẽ bảo vệ Thiên nhi sao?" Mạc Nhiễm Thiên cười ngốc nghếch.

"Phụ hoàng, nếu thái tử ca ca muốn đi, vậy để Viêm nhi hộ tống huynh ấy!" Mạc Tử Viêm lập tức rèn sắt khi còn nóng. Trong lòng nghĩ ngốc thật là ngốc, tự dâng tới miệng cọp, giấc mộng này thật là tốt, xem ra ông trời cũng muốn hắn cứu Mạc quốc.

"Hoàng thượng, thái tử, cũng nên chắc chắn một chút, Thiên nhi thật sự muốn đi Tề quốc?" Tam vương gia hỏi lại Mạc Nhiễm Thiên.

"Đúng vậy, tam thúc cùng tứ đệ không phải ngày hôm qua đã thảo luận sao? Muốn để Thiên nhi đi Tề quốc, đêm đó Thiên nhi liền gặp mộng này, tam thúc cùng tứ đệ có phải rất vui vẻ hay không, a a." Từng lời nói của Mạc Nhiễm Thiên sắc như dao đâm, làm cho tam vương gia cùng Mạc Tử Viêm không dám nhìn lại, hai mặt nhìn nhau.

"Thiên nhi, phụ hoàng biết rồi, con về tẩm cung trước đi, chút nữa phụ hoàng lại đến tìm con." Hoàng thượng trong lòng khó mà nuốt trôi, không lẽ mình phải bảo nó không được đi sao? Nếu nó đi thật, Tề Quân Hành có đúng như lời nó nói mà bảo vệ nó không? Chỉ sợ mộng trái với thật, mình lại phải cắn rứt lương tâm, con mình cũng bảo vệ không được, ái phi nhất định là rất thất vọng.

"Dạ, phụ hoàng. Thiên nhi trở về đây." Mạc Nhiễm Thiên nói xong, dùng ánh mắt lợi hại quét qua tam vương gia cùng Mạc Tử Viêm, làm cho hai người chấn động, ánh mắt Mạc Nhiễm Thiên sáng như vậy, đâu phải ánh mắt một kẻ ngốc.

"Tiểu Thiên, tứ ca sẽ tới tìm đệ." Mạc Tử Viêm lập tức bổ một câu, gã muốn biết, Mạc Nhiễm Thiên này đến cùng là thật ngu hay là giả ngu, hai ngày này làm cho gã có cảm giác vô cùng bất an.

28. Chương 28: Tuấn Lãng Nam Tử

Mạc Nhiễm Thiên ra khỏi ngự thư phòng, cảm xúc không tồi, nghĩ đến vẻ mặt hoảng sợ kia của tam vương gia cùng tứ hoàng tử, liền không nhịn được muốn cười.

"Thái tử điện hạ, chúng ta đi đâu vậy?" Tiểu Lộ Tử đi theo bên người Mạc Nhiễm Thiên, ngước đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt vô cùng tốt, không khỏi mở miệng, thái tử không ngốc, vậy cung thái tử sau này càng lợi hại. Mình cũng có thể trở nên nổi bật.

"A a a, đi chung quanh một chút, ta muốn đem cả hoàng cung khắc ghi trong đầu, sau này đến nơi khác cũng có thể tưởng tượng." Mạc Nhiễm Thiên trừ bỏ hậu cung cùng ngự hoa viên, còn chưa đi qua nơi khác.

"A? Thái tử điện hạ muốn đi xa sao?" Tiểu Lộ Tử khó hiểu hỏi lại.

"Đúng vậy, bổn thái tử muốn đi Tề quốc. Tiểu Lộ Tử có đi hay không a?" Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói. Hắn hiện tại đã không lo lắng, cái này gọi là thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, lo lắng cũng vô dụng.

"Thái tử điện hạ đi nơi nào, Tiểu Lộ Tử cũng đi theo." Tiểu Lộ Tử lập tức biểu lộ chân thành.

"A a, sợ rằng phải chịu rất nhiều khổ cực, Tiểu Lộ Tử không sợ sao?"

"Không sợ, Tiểu Lộ Tử sẽ bảo vệ thái tử." Tiểu Lộ Tử rất nghĩa khí nói.

"A a a, ngươi a, đừng làm cho bổn thái tử thêm loạn là tốt rồi, đi thôi, mang ta đi chung quanh một chút." Mạc Nhiễm Thiên cười thoải mái, trong lòng cũng rất cảm động, Tiểu Lộ Tử cho hắn cảm giác rất thân cận.

"Vâng, thái tử điện hạ đi bên này." Tiểu Lộ Tử đưa tay chỉ chỉ phía trước.

"Đây là đi nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc nói, con đường này mạo dẫn đến hậu viện hoàng cung.

"Bên kia là thao trường dùng cho hoàng tử, cùng các công tử của đại quan tập võ, còn có sân thao luyện của thị vệ trong cung, hôm nay học bắn tên cùng kiếm thuật, tiếp đó là học cưỡi ngựa, phải rồi, thái tử điện hạ, cung điện kia là nơi công chúa học tứ thư ngũ kinh cùng nữ công gia chánh." Tiểu Lộ Tử vừa đi vừa chỉ vào một tòa cung điện màu đỏ cách đó không xa.

"Thật vậy sao? Ta đây như thế nào không cần học!" Mạc Nhiễm Thiên theo Tiểu Lộ Tử đi qua một rừng trúc nhỏ, phía trước lập tức sáng rõ, một thao trường cực lớn phủ đầy cát vàng đập vào trước mắt.

"A, hoàng thượng nói thái tử điện hạ là thân phận đặc biệt, thân thể lại yếu ớt, cho nên không cần học những thứ đó." Hai người ngừng lại bên rừng trúc.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng đột nhiên nhếch lên, không trách được thân thể này lại yếu như vậy.

"Thái tử điện hạ, người xem, thượng đại phu ở bên kia, oa, thật là uy phong." Tiểu Lộ Tử nhìn về phía thao trường vẻ mặt sùng bái.

"Thượng đại phu là ai?" Mạc Nhiễm Thiên không rõ, sau đó liền chứng kiến ở giữa thao trường mấy chục người theo một nam tử áo xám đánh quyền.

"Thái tử điện hạ, người quên rồi sao, thượng đại phu Dạ Tích Tuyết a, là mấy năm trước hoàng thượng mang vào từ bên ngoài cung, nghe nói cũng là hoàng thân quốc thích, chỉ là khi còn bé thất lạc bên ngoài mà thôi, ngài ấy lại là danh võ lâm cao thủ nữa, hoàng thượng rất kính trọng ngài, lưu ngài ấy ở trong cung dạy võ thuật cho các hoàng tử."

"Dạ Tích Tuyết? Tên này rất dễ nghe!" Mạc Nhiễm Thiên trong miệng lập lại một lần, cảm giác ngay cả cái tên này cũng có mùi vị cao thủ võ lâm.

"Đúng vậy, Dạ đại phu là nam tử đội trời đạp đất, công chúa và tiểu thư các quan đều muốn gả cho ngài ấy."

Khoảng cách có chút xa, Mạc Nhiễm Thiên thấy mặt Dạ Tích Tuyết không rõ lắm, nhưng cứ nhìn bóng dáng cao gầy kia, cùng tư thế luyện võ rất mạnh mẽ, hẳn là người này công phu không kém, chỉ là đừng nói với hắn, cái tên Dạ Tích Tuyết kia là cái loại khinh công dọa người gì đó là được rồi.

"Đi, chúng ta qua nhìn một chút." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng ngo ngoe muốn động, nghĩ mình còn nửa tháng, cũng đủ để học một vài chiêu thức ở nơi này.

"A, thái tử điện hạ, đừng đi." Tiểu Lộ Tử có chút khó xử nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Như thế nào, tại sao lại không, nhị ca cùng lục đệ đều học, đi, ta cũng muốn bắt chước." Mạc Nhiễm Thiên đã thấy được Mạc Nghị Thần cùng Mạc Tử Viêm đều là một thân trang phục ở bên trong học tập.

"Cái này, này đều là công tử của đại quan triều đình, tính tình rất hư hỏng, thái tử điện hạ đừng đi, không bằng chúng ta đi 'Tú Thiên Các' nhìn công chúa học thêu đi. Hơn nữa Dạ đại phu cũng không thích người khác quấy rầy ngài ấy dạy võ." Tiểu Lộ Tử cau mày nói, hắn sợ này đám công tử đáng ghét này trêu chọc Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Lộ Tử, ta thấy đầu ngươi hư rồi." Mạc Nhiễm Thiên không để ý tới hắn, vung ống tay áo hướng bên trong sải bước đi đến.

"Thái tử điện hạ, chờ nô tài!" Tiểu Lộ Tử trong lòng quýnh lên, vội vàng đuổi theo.

Mạc Nhiễm Thiên càng đi càng nhanh, bởi vì từ phía sau lưng mọi người đi đến, cho nên hắn nhanh chóng nhìn thấy rõ ràng Dạ Tích Tuyết.

Thật là một nam tử tuấn lãng, chỉ thấy Dạ Tích Tuyết ước chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, sắc mặt màu mật ong khỏe mạnh, mày kiếm hơi xếch lên, hai mắt như sao sáng, cái mũi cao thẳng, đôi môi mỏng

mím chặt, liếc mắt một cái nhìn lại tương đối uy nghiêm, làm cho Mạc Nhiễm Thiên nhớ tới khi mình còn làm huấn luyện viên.

Dạ Tích Tuyết đương nhiên cũng nhìn thấy thái tử tuấn mỹ vô cùng kia, lập tức thu hồi nắm tay, tiến lên quỳ một gối nói: "Tham kiến thái tử điện hạ!" Nội tâm kích động không cách nào hình dung.

Hắn vừa quỳ xuống, làm cho đám đệ tử đều xoay người lại.

"Tham kiến thái tử điện hạ!" Lập tức tất cả mọi người thi lễ, ngay cả Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên cũng không dám cự nự, bên ngoài theo bên trong thật là bất đồng.

"Hãy bình thân. Dạ đại phu, bổn thái tử cũng muốn học." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười từ phía sau đi đến.

Đang lúc mọi người kinh ngạc, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên bị ngáng chân một cái, cả người lập tức ngã nhào về phía trước.

"Cẩn thận!" Thân hình Dạ Tích Tuyết nhanh chóng nhào về trước, đem Mạc Nhiễm Thiên chuẩn bị ngã xuống đất ôm vào trong lòng.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đại hỏa, nhưng vừa nhìn cặp mắt trong veo sáng ngời của Dạ Tích thì liền ngây ngẩn cả người.

"Thái tử điện hạ, người không sao chứ?" Dạ Tích Tuyết hai mắt lạnh như băng nhìn đám công tử đang cười trộm sau lưng, sau đó cúi đầu nhìn khuôn mặt tuấn tú tái nhợt của Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt này tuyệt đối có thể gọi là khuynh quốc khuynh thành, là lý do duy nhất khiến hắn tự nguyện ở lại hoàng cung. Được nếm thử đôi môi mỏng màu vàng đỏ mềm mại kia vẫn là giấc mộng của hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức phục hồi tinh thần, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, thầm nghĩ mình thật là không tiền đồ, cư nhiên nhìn nam nhân đến ngây dại.

"Ách, ta không có việc gì, cám ơn Dạ đại phu!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức đứng thẳng người, sau đó phẫn nộ quát lớn: "Mẹ kiếp, tên khốn nào hãm hại bổn thái tử!" Khí thế phẫn nộ không hề che đậy.

Mọi người lập tức cực kì hoảng sợ, thái tử điện hạ hôm nay lui tới thật không giống với ngày thường.

"Thái tử ca ca, là huynh ấy!" Mạc Hiên vốn muốn giáo huấn cái tên Từ Võ dám ngáng chân Mạc Nhiễm Thiên kia. Nhưng thấy Mạc Nhiễm Thiên hôm nay dường như có chút khác, lại nghĩ nhìn một chút xem có cái gì không giống, còn Mạc Nghị Thần đi tới bên người Mạc Hiên, hai người hiện tại ý nghĩ giống nhau.

"Từ Võ, cậu vì sao lại gây sự với thái tử điện hạ?" Dạ Tích Tuyết thanh âm âm trầm, trong lòng cũng rất tức giận. Khi ở ngoài cung, một lần ngẫu nhiên thấy được Mạc Nhiễm Thiên lúc ấy vẫn là tam hoàng tử, y liền thầm thương trộm nhớ vẻ đẹp của hắn, sau đó biết hắn là ngốc tử, trong lòng rất đau xót, liền muốn tiến cung chăm sóc hắn, sau tốn bao tâm tư mới chiếm được sự tín nhiệm của hoàng thượng mà được vào cung, dù không được thường xuyên gặp mặt bóng dáng khiến mình ngày nhớ đêm mong, nhưng dù chỉ là đôi lần nhìn thấy, hắn cũng cảm thấy mỹ mãn.

29. Chương 29: \uy Nghiêm Của Thái Tử

Từ Võ, con trai thái khanh Từ Mặc, ỷ vào chức vị của phụ thân chỉ dưới một người, trên vạn người, vẫn hay làm phiền ngu thái tử, nhưng nhiều lần thái tử chạy thoát, ở trong hoàng cung, gã cũng không có biện pháp nắm giữ Mạc Nhiễm Thiên, cho nên mới vừa rồi thấy bộ dáng Mạc Nhiễm Thiên tuấn mỹ vô cùng, trong lòng buồn bực, muốn làm cho hắn xấu mặt, đương nhiên hành động lần này của hắn còn được sự đồng tình của các công tử con mấy vị đại quan, tất cả mọi người chờ nhìn Mạc Nhiễm Thiên bị chê cười.

"Dạ đại phu, bớt giận, bổn công tử là thấy thái tử điện hạ muốn học võ, muốn thử xem trước phản xạ của hắn." Từ Võ nói năng khách sáo, nhưng một điểm cũng không có ý tứ tôn kính Dạ Tích Tuyết, lại càng không đem ngu thái tử để vào mắt.

"Ra là ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên vốn tính tình nóng nảy, lại nhìn bộ dáng càn rỡ của kẻ kia, lập tức xắn ống tay áo sáp lại, người như thế thật sự đáng ghét.

"Ai nha, thái tử điện hạ từ lúc nào muốn đánh nhau vậy?" Từ Võ thấy hắn xông lên, không né không tránh, vẫn vẻ mặt cười nhạo.

"Hiện tại!" Mạc Nhiễm Thiên một quyền đánh qua, Từ Võ hừ lạnh một tiếng, bắt lấy bàn tay ngọc của hắn, vừa định vuốt ve đùa giỡn, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên tung một cước, hướng dưới khố gã đá vào.

"A, ngươi." Từ Võ có chết cũng không tưởng tượng được Mạc Nhiễm Thiên lại thông minh như vậy, kết quả bị hắn hung hăng đá một cước, trúng chỗ hiểm, đau đến vẻ mặt đỏ bừng, nằm ngã xuống đất, hai tay vẫn ôm chặt dưới khố, kêu thảm thiết.

"Hừ, tên láo xược, bổn thái tử lại để ngươi bắt nạt sao? Các ngươi không phải cũng muốn khi dễ bổn thái tử chứ?" Con mắt Mạc Nhiễm Thiên đến chớp cũng không chớp một cái, thanh âm lạnh như băng, đối với mọi những kẻ sắc mặt lo sợ trước mặt nói.

Mấy vị công tử con đại quan kia vừa nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên giống như không ngốc, lại nhìn một chút Từ Võ kêu thảm thiết không ngừng, lập tức toàn bộ quỳ rạp xuống đất, đắc tội thái tử, không phải chuyện đùa, ai chẳng biết hoàng thượng sủng ái thái tử, ngày thường hắn ngu, mọi người nói đùa, nhưng hôm nay có vẻ hết thảy cũng đều khác rồi.

"Thái tử ca ca, huynh?" Mọi người quỳ xuống, còn mấy vị hoàng tử còn đứng đó, Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần đều là vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

"Lục hoàng đệ, thái tử ca ca sau này với các đệ cùng nhau học võ. Dạ đại phu sẽ không thể không nhận chứ?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn hai người bọn họ cười, đương nhiên lúc nhìn Mạc Nghị Thần đích, ánh mắt có điểm trốn tránh, sau đó xoay người nhìn về phía Dạ Tích Tuyết đang vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

"Thái tử điện hạ muốn học, thần nhất định hết sức dạy." Dạ Tích Tuyết cũng cảm giác được rất ngoài ý muốn, Mạc Nhiễm Thiên này căn bản không ngốc, trong lòng vì hắn mà vui mừng, sau đó nghĩ đến có thể cùng hắn mỗi ngày gặp mặt, khóe miệng bất giác mỉm cười, làm cho Mạc Nhiễm Thiên lần nữa sửng sốt, vội vàng xoay người, tại sao Dạ đại phu này, ánh mắt nhìn mình có cái gì đó là lạ.

"Mấy người các ngươi, khiêng hắn đến thái y phủ! Thông báo cho thái khanh đại nhân tới đón Từ công tử!" Mạc Nghị Thần đi ra chỉ huy toàn cục. Đôi lông mày y khi nhìn thấy khuôn mặt Từ Võ xanh mét cùng ánh mắt ngoan độc kia thì nhíu lại. Từ thái khanh vốn không phải người dễ trêu chọc, con của hắn cứ như vậy, chắc chắn lão già kia sẽ không bỏ qua.

"Ngươi, ngươi thật tàn nhẫn!" Từ Võ trong lúc bị nâng xuống oán hận nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Không có phép tắc, đương nhiên phải đánh nha!" Mạc Nhiễm Thiên đối với hắn dứ dứ nắm tay.

Toàn trường không tiếng động, nhìn Từ Võ bị nâng ra ngoài, sau ánh mắt đó kinh ngạc, tò mò toàn bộ tụ tập tại trên người Mạc Nhiễm Thiên, hôm nay thái tử điện hạ thật uy nghiêm.

"Thái tử điện hạ, từ ngày mai bắt đầu đến học được không, hôm nay người mặc quần áo này sợ là không tiện." Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên một thân cẩm phục, xinh đẹp tuyệt trần, tim đập bang bang không ngừng.

"A, nhưng bổn thái tử hiện tại muốn học, ngươi, cởi quần áo ra cùng bổn thái tử đổi lại!" Mạc Nhiễm Thiên hiện tại trong lòng rất hưng phấn, chỉ vào một vị nam tử đứng ở giữa vóc dáng cùng hắn không khác lắm nói.

"A, thái tử điện hạ, cái này, cái này?" Nam tử kia lập tức đổi thành xấu hổ sắc mặt.

"Này cái gì mà này, chẳng lẽ bổn thái tử nói ngươi cũng không nghe! Mau cởi!" Mạc Nhiễm Thiên bày ra vẻ uy nghiêm.

"Thái tử ca ca, huynh thật là lợi hại a." Mạc Hiên một mực đứng bên cạnh nhìn, hiện tại hắn đã trăm phần trăm xác định bệnh ngu của thái tử đã hoàn toàn lành hẳn.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn một chút, lời hắn cùng Tiêu Hương Hương nói buổi sáng vẫn còn bên tai, khiến cho khi hắn nhìn vị hoàng tử sắp tròn mười lăm tuổi này, trong lòng vô cùng không tự nhiên.

"Lục hoàng đệ quá khen." Mạc Nhiễm Thiên nhìn nam tử kia mặc dù không tình nguyện, nhưng không thể không cởi quần áo, lập tức tay hướng bên hông mình kéo một cái, đai lưng hạ xuống, Tiểu Lộ Tử lập tức chạy tới tiếp được.

"Thái tử điện hạ, ta thấy vẫn là ngày mai trở lại học đi." Mạc Nghị Thần kinh sợ nhìn con mắt mọi người đều chăm chú nhìn hắn cởi quần áo, trong lòng khó mà nuốt trôi, lập tức tiến lên che phía trước hắn.

"Vì sao?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu, ngẩng đầu nhìn Mạc Nghị Thần, khuôn mặt lại tự dưng đỏ lên, trong lòng không khỏi buồn bực vạn phần, tên này dễ đỏ mặt như vậy sao, tức chết hắn.

"Cái này, ở chỗ này cởi quần áo, rất không thích hợp." Mạc Nghị Thần thấy hắn không hiểu, lập tức lo lắng nói, sau đó liếc mắt ra ám hiệu với hắn.

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn quanh, liền hoảng sợ, ở đây nam tử trẻ tuổi mỗi người mắt như sói đói nhìn hắn cởi quần áo.

"Thái tử điện hạ, vi thần cũng cảm giác được không ổn." Dạ Tích Tuyết cũng không đồng ý để hắn tại trước mặt mọi người cởi quần áo, mặc dù bên trong vẫn mặc áo lót.

"Hả, vậy, được rồi." Mạc Nhiễm Thiên bị những ánh mắt háo sắc kia hù dọa, vội vàng đem quần áo đã cởi được một nửa mặc vào, Tiểu Lộ Tử lập tức giúp hắn cài đai lưng.

"Vậy, vậy bổn thái tử ở bên cạnh nhìn, các ngươi tiếp tục tập luyện." Mạc Nhiễm Thiên lòng vẫn còn sợ hãi, vốn nghĩ nam nhân cởi áo là chuyện rất bình thường, nhưng cứ như vậy, làm cho hắn có cảm giác thân thể này của mình ở trong mắt bọn họ sợ rằng không khác với nữ nhân là mấy, xem ra sau này mình phải chú ý một chút.

"Thái tử ca ca, huynh qua bên kia ngồi xem đi, nắng lên rồi, phơi nắng nhiều sẽ làm huynh bị mệt." Mạc Hiên chỉ chỉ cái đình nhỏ không xa phía sau Dạ Tích Tuyết. Bên trong bày một cái bàn gỗ, một bộ ấm trà, mấy chiếc ghế, xem ra là dùng cho bọn họ khi nghỉ ngơi.

"Uhm, được rồi." Mạc Nhiễm Thiên cũng cảm giác được này ánh nắng càng ngày càng gay gắt, cùng Tiểu Lộ Tử đi tới lương đình kia.

Dạ Tích Tuyết bởi vì Mạc Nhiễm Thiên đến, càng thêm ra sức, hy vọng chiếm được cảm tình của Mạc Nhiễm Thiên.

"Mọi người chú ý, xếp hàng một lần nữa, hai người một tổ, bắt đầu luyện tập đối chiến! Nhớ kĩ đối phương là kẻ địch của ngươi, nhất định phải hết sức đem đối phương đánh ngã trên mặt đất, thua một trận chạy quanh thao trường mười vòng." Tiếng Dạ Tích Tuyết khỏe rõ ràng.

Mạc Nhiễm Thiên nghe được, khóe miệng liền cười lên, Dạ đại phu này phương pháp huấn luyện cũng có điểm giống mình, mình cũng thích phạt học trò chạy quanh thao trường.

Chúng hoàng tử cùng các công tử của đại quan nhanh chóng tạo thành khoảng mười lăm đôi, khi Dạ Tích Tuyết ra lệnh một tiếng, bắt đầu đánh nhau, Mạc Nhiễm Thiên quan sát, Mạc Hiên đấu với một nam tử tầm vóc gần như hắn, còn Mạc Nghị Thần thì đấu với một nam tử nhìn qua rất cường tráng.

Mạc Nhiễm Thiên tự nhiên chú ý đôi của Mạc Nghị Thần, nhìn đối thủ của y so với y cường tráng hơn, không khỏi vì y âm thầm lo lắng. Nghĩ đến tối hôm qua hắn cũng rất mệt nhọc, không biết cái này có thể thua rất khó coi hay không.

Chỉ thấy nam tử cường tráng kia hai tay trực tiếp ôm tới Mạc Nghị Thần, còn Mạc Nghị Thần nghiêm sắc mặt, lập tức cúi đầu, người nọ bế một khoảng không, Mạc Nghị Thần lập tức dùng bả vai hướng trước ngực người nọ đánh tới, người nọ mau chóng đưa tay, thụt lùi lại đồng thời lại ôm lấy thắt lưng Mạc Nghị Thần, muốn ôm lấy khi y, Mạc Nghị Thần lập tức đánh một quyền vào phía dưới cánh tay người nọ đang uy hiếp kia, người nọ bị đau, thân thể nhất khom xuống, buông Mạc Nghị Thần ra sau đó lại thụt lùi mấy bước, nhìn về phía Mạc Nghị Thần trong mắt tràn đầy hung ác, đột nhiên hô to một tiếng, giơ cao nắm tay hướng Mạc Nghị Thần vọt tới.

30. Chương 30: Một Lần Đánh Cược

Mạc Nghị Thần lấy tay gạt nắm tay của nam tử cao lớn đang đánh tới, nhưng nam tử kia khí lực quá lớn, trong chốc lát cả người Mạc Nghị Thần bị hắn áp ngang thắt lưng, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng lên, hai bàn tay Mạc Nhiễm Thiên nắm chặt, âm thầm cổ vũ Mạc Nghị Thần cố lên, kì thật hắn cũng không biết tại sao mình phải khẩn trương như vậy.

Mạc Nghị Thần cả người ngày càng bị ép xuống, chân cũng đang chống đỡ nên không có cách nào khác phản kích, mắt thấy sẽ bị áp đảo, Mạc Nghị Thần không muốn thua quá khó coi, rốt cuộc nhấc chân đá xuống chân nam tử kia, đồng thời thân thể của mình té ngã trên mặt đất, cùng lúc y ngã xuống đất, nam tử cường tráng nọ cũng mất đà ngã xuống, làm bụi đất bay lên mù mịt, Mạc Nhiễm Thiên gấp đến độ vội vàng đứng dậy. Thật tốt, hắn là không bị thương, trong lòng không khỏi thầm mắng Mạc Nghị Thần ngốc nghếch, rõ ràng biết người ta khỏe hơn y, vẫn dám so sức mạnh với người ta, mỉa mai thay, đồng quy vu tận, hai người đều ngã xuống, đều phải chịu phạt.

Mạc Nhiễm Thiên buông lỏng nắm tay lại nhìn hướng Mạc Hiên, phát hiện Mạc Hiên cư nhiên mặt đầy giận dữ nhìn hắn, Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, mới biết được lục hoàng tử này nhất định là ghen tị, mình chỉ chú ý Mạc Nghị Thần, mà không có chú ý đến cậu ta, cũng không biết cậu bé thua hay là thắng, có điều nhìn người thua đều phải chịu phạt, cậu lại đứng im, có nghĩa là cậu đã thắng, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên giật mình.

Mạc Nhiễm Thiên bất đắc dĩ, không thể làm gì khác hơn là mỉm cười với cậu bé, sau đó thấy Mạc Hiên không tiếp nhận, tức giận quay người đi, không thèm nhìn hắn, Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm trẻ con đúng là trẻ con a, cũng không biết ba ngày sau mình đối mặt hắn cậu bé này thế nào đây, chỉ có thể cười khổ.

Mới vừa ngồi xuống, bên ngoài thao trường lại có một người chạy tới, đúng là tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm, chỉ thấy gã vẻ mặt âm lãnh vẻ trực tiếp chạy về phía Mạc Nhiễm Thiên, ngay cả người khác thi lễ gã cũng không để ý, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ người này làm gì? Tìm mình gây chuyện sao?

Mạc Tử Viêm chạy đến trước mặt Mạc Nhiễm Thiên cả giận nói: "Ta nói đi tìm đệ, đệ như thế nào chạy tới nơi này, hại ta tìm thật mệt nhọc!"

Mạc Nhiễm Thiên nghe thấy, không nhịn được cười, sau đó lạnh lùng nhìn Mạc Tử Viêm nói: "Tứ hoàng đệ, đệ càng ngày càng không hiểu quy củ trong cung, ta dù gì cũng là thái tử, đệ không không chào hỏi ta cũng không tính, lại đổi lại ngôi thứ, còn ra thể thống gì? Hơn nữa bổn thái tử không đáp ứng phải đợi đệ!"

"Huynh, huynh!" Mạc Tử Viêm kinh hãi, gã có thể khẳng định Mạc Nhiễm Thiên không ngốc một chút nào, bởi vì những lời này không phải kẻ ngốc có thể nói được, trong khoảnh khắc không khỏi không biết phản ứng như thế nào.

"Huynh cái gì mà huynh? Ta là thái tử, tứ hoàng đệ thật không có lễ nghi!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói, người này vừa nhìn hắn đã không vừa mắt.

Khuôn mặt Mạc Tử Viêm khuôn mặt tuấn tú hết xanh lại chuyển sang trắng, nhìn một chút hắn cùng Tiểu Lộ Tử bên cạnh, vẻ mặt hắn rất tốt, không khỏi hỏi: "Bệnh của huynh khỏi rồi sao?"

"Khỏi rồi thì đệ rất thất vọng sao? Hay là đệ hy vọng ta vĩnh viễn không thể khỏe lại?" Mạc Nhiễm Thiên ánh mắt sắc bén nhìn gã.

Mạc Tử Viêm biết được đáp án, đôi mắt hoảng sợ tĩnh lặng đến cực điểm, nhìn Mạc Nhiễm Thiên một hồi lâu không lên tiếng, Mạc Nhiễm Thiên không yếu thế trừng mắt nhìn hắn, hắn thật muốn nhìn cái tên tứ hoàng tử càn rỡ này đến cùng muốn thế nào?

Đột nhiên Mạc Tử Viêm cười lạnh một tiếng nói: "Hừ, mặc kệ huynh ngốc hay không ngốc, huynh cũng sẽ lập tức bị đưa đi Tề quốc, huynh cho rằng huynh là thái tử là có thể thay đổi vận mệnh của mình sao? Huynh rồi cũng sẽ trở thành đồ chơi của Tề vương! Đồ chơi của nam nhân!"

Mạc Nhiễm Thiên nghe đến hai chữ 'Đồ chơi', sửng sốt trong chốc lát, lửa giận đột ngột bốc lên ngùn ngụt, mình dù sao cũng là một nam tử hán, dù thân thể có khiếm khuyết, bị ép cũng đành chịu, nhưng cũng không thể nói là 'đồ chơi', chẳng lẽ mình mãi mãi sẽ không thể làm nam nhân sao?

"Choang!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận tới mức lật đổ cả bàn gỗ, nước trà bắn tung tóe, đứng lên hung tợn nói: "Đệ nói ai là 'đồ chơi'!"

Mạc Tử Viêm bị dọa đến vội vàng nhảy ra sau, càng hung ác phẫn nộ quát: "Huynh thần kinh cái gì chứ, muốn đánh người sao!"

"Đúng, chính là muốn đánh đệ!" Mạc Nhiễm Thiên từ bàn gỗ nhảy ra trước, ống tay áo cuộn lên muốn đánh gã.

"Lần trước không cẩn thận cho huynh đánh được, huynh nghĩ rằng ta thật sự sợ huynh sao, cũng không nhìn xem mình là cái dạng gì, đến nữ nhân huynh cũng chẳng bằng, đừng làm trò cười cho người khác nha!" Mạc Tử Viêm cười khẩy nói, đôi mắt lạnh lùng tà mị tràn ngập vẻ rét lạnh.

Lúc này, người trong thao trường đã phát hiện bên này có chuyện, Mạc Hiên lập tức chạy như bay đến, ngay sau đó là Dạ Tích Tuyết vẻ mặt lo lắng. Những người khác bị ra lệnh giữ nguyên vị trí luyện tập đánh quyền. Mạc Nghị Thần bị phạt chạy bộ vừa phát hiện ra, cũng từ trong đội ngũ chạy tới bên này.

"Mạc Tử Viêm! Đệ thật đáng chết! Có gan thì đánh cuộc với ta!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến mất đi lý trí, hắn hiện tại hoàn toàn có thể dùng thân phận thái tử uy hiếp gã, đáng tiếc Mạc Nhiễm Thiên tính cách nóng nảy, đầu óc chịu một kích thích lớn, liền lập tức nổi trận lôi đình.

"Ha ha ha, huynh đánh cuộc cùng ta, đừng không biết tự lượng sức mình, ta sợ không cẩn thận quá tay, làm huynh bị thương, vậy sẽ có rất nhiều người đau lòng đấy." Mạc Tử Viêm thấy Mạc Nhiễm Thiên giận thành như vậy, không khỏi buồn cười, bộ dáng này của hắn so với khi ngu đáng yêu hơn nhiều. Đáng tiếc khuôn mặt này dù tức giận như thế nào cũng đẹp đến kỳ lạ, nghĩ tới đây, Mạc Tử Viêm không nhịn được nhìn đôi môi mỏng màu vàng đỏ của Mạc Nhiễm Thiên.

"Hãy bớt nói nhảm đi, đệ rốt cuộc có đánh cuộc hay không? Đừng lề mề như nữ nhân vậy!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận chửi mắng, hắn nhất định phải bắt gã thua tâm phục khẩu phục.

"Huynh! Được, đánh cuộc gì?" Mạc Tử Viêm cũng là kẻ nóng nảy, lập tức tức đến đỏ mặt tía tai.

"Thái tử ca ca, tứ hoàng huynh. Các huynh làm cái gì vậy?" Mạc Hiên thấy hai người giương nanh múa vuốt giống như muốn đánh nhau, không khỏi chạy lại giữa hai người, tách hai người ra xa.

"Thái tử điện hạ, tứ hoàng tử, có chuyện gì từ từ nói, người một nhà, đừng tổn thương hòa khí." Dạ Tích Tuyết cũng vội vàng nói giúp.

"Các người tới vừa lúc, giúp chúng ta làm chứng, ta muốn cùng đệ ấy đánh cuộc! Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên lớn tiếng nói.

"A, đánh cuộc gì? Đánh cuộc như thế nào a?" Mạc Hiên khó hiểu cũng tò mò hỏi.

"Cược đánh nhau, nếu là ta thắng, đệ dập đầu nhận lỗi cho ta! Đệ dám không?" Mạc Nhiễm Thiên căm tức nhìn Mạc Tử Viêm.

"A, ha ha ha, cược thì cược, có điều ta không cần huynh dập đầu nhận lỗi, nếu huynh thua, đêm nay để cho ta ngoạn được chứ?" (xoay đi xoay lại vẫn không biết dùng từ gì, đành để nguyên văn chữ 'ngoạn' vậy, ^^)

"Đệ, đệ thật sự là không bằng loài cầm thú!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận lập tức vung quyền đấm tới, gã thật sự là đem hắn trở thành món đồ chơi. Nhưng nắm tay hắn lập tức bị Mạc Hiên ngăn lại. Mạc Hiên lạnh lùng nói với Mạc Tử Viêm: "Tứ hoàng huynh, huynh thật quá đáng, thái tử ca ca là người, không phải 'đồ chơi'." Ở bên cạnh đó Dạ Tích Tuyết cũng nhìn Mạc Tử Viêm bằng vẻ mặt âm trầm.

"Hừ, là hắn đưa ra trước, muốn cược liền cược đi, không cược thì thôi, bổn hoàng tử không rảnh cùng các người chơi đùa." Mạc Tử Viêm cũng chẳng sợ ai, huống chi hiện tại phụ hoàng đã đồng ý đem Mạc Nhiễm Thiên cho Tề vương, danh hiệu thái tử này sợ rằng phải đổi người.

"Buồn cười! Ta cược!" Mạc Nhiễm Thiên thật sự không vừa mắt sự càn rỡ của gã, một mực đem Mạc Hiên từ trước mặt đẩy ra, chống lại Mạc Tử Viêm đối diện.

"Thái tử ca ca!" Mạc Hiên không thể tin được trợn to hai mắt.

"Thái tử điện hạ!" Dạ Tích Tuyết muốn ngăn cản đã không kịp, thân thủ Mạc Tử Viêm hắn cũng biết, so với Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên đều lợi hại hơn nhiều, cho nên gã cũng không thường đến luyện tập.

"Tiểu Thiên, không thể!" Khi Mạc Nghị Thần chạy tới nghe được vài câu cuối cùng, sợ đến mức mặt mũi tái nhợt, trong phút chốc liền quên đi xưng hô thái tử, trực tiếp gọi, đáng tiếc đã quá muộn.

31. Chương 31: Thật Không Nghĩ Tới

Mạc Nhiễm Thiên nhìn ba kẻ đang khuyên can kia một chút trong lòng khó hiểu, chẳng lẽ tứ hoàng tử này thân thủ rất giỏi, nhưng gã đã bị mình đánh qua hai lần, có lẽ bọn họ cảm thấy thái tử thân thể quá yếu, nhưng mình có thể dùng mưu, không cần lo lắng như vậy chứ.

"Ha ha ha, được, xem ra huynh còn có khí phách nam tử, tất cả mọi người nghe được chứ, thái tử điện hạ nhưng là tự mình muốn cược, nếu huynh ấy thua, đêm nay phải ngoan ngoãn làm ấm giường cho bổn hoàng tử, ha ha ha." Mạc Tử Viêm một bên nhìn Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn mỹ rồi cười lớn, trong lòng thầm nghĩ mình lúc này thật sự muốn thử xem mùi vị mỹ nhân tốt như thế nào, làm cho nhị ca cùng lục đệ mê muội như thế.

Ba người đứng xem đều là sắc mặt âm trầm, Mạc Nhiễm Thiên này đáp ứng đơn giản là lấy trứng chọi đá, chẳng lẽ thật muốn nhìn hắn đêm nay bị tên cầm thú này đùa bỡn?

"Tứ ca, thái tử ca ca đang đùa, huynh sẽ không ý mạnh hiếp yếu chứ, ai chẳng biết thân thủ huynh giỏi nhất trong chúng ta, huynh không sợ mang tiếng bắt nạt thái tử ca ca sao?" Mạc Hiên ánh mắt sắc bén nhìn Mạc Tử Viêm, lời này cậu cũng nhắc nhở Mạc Nhiễm Thiên, đừng nên cược nưa.

"Đúng vậy, Tiểu Thiên nói đùa, tứ đệ đừng so đo với đệ ấy." Mạc Nghị Thần cũng cướp lời.

Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khóe miệng giật giật không nói, nhưng đôi mắt tràn đầy lo lắng.

"Các huynh đừng lầm, muốn đánh cược chính là huynh ấy, nhìn huynh ấy da mịn thịt mềm cùng nữ nhân không khác là mấy, ta còn thật sự sợ lỡ tay đả thương huynh ấy, đến lúc đó phụ hoàng trách cứ, ta chịu không nổi, không cược thì thôi vậy, miễn cho ta mang tiếng bắt nạt người." Mạc Tử Viêm nhạo báng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, nói xong làm bộ xoay người muốn đi.

"Đứng lại! Ta cược!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nắm chặt hai nắm tay, sắc mặt dữ tợn, hắn thật muốn đập nát khuôn mặt càn rỡ này.

"Chậc chậc chậc, các huynh nhìn, không phải là ta bức người, muốn cược cũng nhanh lên, đừng lề mề." Mạc Tử Viêm nói xong lời cuối, tự mình xắn tay áo ý khiêu chiến nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Các huynh mau tránh ra!" Lúc này Mạc Nhiễm Thiên đem trường bào hạ dắt vào đai lưng, hắn cũng không tin mình là một cảnh sát hiện đại còn không đấu lại với một hoàng tử cổ đại, cũng không phải loại thần công không thực tế trong tv.

"Tiểu Thiên!" Mạc Nghị Thần lo lắng vạn phần, bất đắc dĩ đi tới bên cạnh, hắn không thể hiểu được Mạc Nhiễm Thiên khi không ngốc tại sao tính tình lại trở nên táo bạo đến nhường đó. Nếu bị thua, vậy phải làm sao bây giờ.

Vẻ mặt ngây thơ của Mạc Hiên giờ đây lại trở nên âm trầm kinh khủng, không ai biết cậu bé đang suy nghĩ cái gì, còn Dạ Tích Tuyết càng không có tư cách nói chuyện, y biết nói cũng vô dụng, thái tử điện hạ không giống như những gì y thấy trước đây, mặc dù vẫn là tuấn mỹ vô cùng, nhưng cả người đều linh động hơn nhiều, song tính tình này lại nằm ngoài dự đoán của y.

Mạc Tử Viêm khóe miệng nhạo báng, cũng đem cẩm bào màu tím dắt lại bên thắt lưng, vươn một tay về phía Mạc Nhiễm Thiên, làm động tác mời lại gần.

Mạc Nhiễm Thiên là không thể nhịn được nữa, thấy gã khinh thị mình như thế, duỗi nắm tay ra hướng phía gã phóng tới.

Mạc Nhiễm Thiên nắm tay đánh thẳng phía trái nhắm vào đầu Mạc Tử Viêm, bị Mạc Tử Viêm một chưởng bắt được, nhưng Mạc Nhiễm Thiên lập tức gập khuỷu tay, lần nữa đánh về bên trái đầu gã, hiển nhiên Mạc Tử Viêm không nghĩ tới Mạc Nhiễm Thiên động tác lại có thể nhanh nhẹn như thế, hoảng sợ khi bên đầu bị khuỷu tay Mạc Nhiễm Thiên quét trúng, nhất thời thụt lùi ba bước, đầu óc một trận choáng váng.

"Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên đứng lại nhìn Mạc Tử Viêm đang giật mình, cười lạnh một tiếng.

Mạc Tử Viêm hung hăng trừng mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên, không tin một người chưa từng học võ lại linh hoạt như vậy, còn ba người khác tại đây lại càng khiếp sợ.

"Bổn hoàng tử thật đúng là xem thường huynh, đừng đắc ý, lần này mới là thật." Mạc Tử Viêm nói xong, xông về phía trước, chân phải tung lên đá Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nghiêng người, né được một cước đầy sức mạnh kia, rồi xoay người ba trăm sáu mươi độ, người ngồi xuống đồng thời một chân cũng quét về phía Mạc Tử Viêm, Mạc Tử Viêm lập tức nhún người nhảy lên, đồng thời tung ra một quyền đánh về phía đầu Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức lộn về phía sau tránh thoát một quyền, lần nữa ra quyền đánh Mạc Tử Viêm đang tiến lại, quyền chưởng tấn công, quyền bị chưởng ôm lấy, Mạc Tử Viêm lập tức quay ra bên ngoài, ý đồ làm cho Mạc Nhiễm Thiên không có cách nào nhúc nhích, ai ngờ Mạc Nhiễm Thiên sớm quen chiêu này, cả người xoay ngược lại hướng lồng ngực Mạc Tử Viêm đánh tới.

"Huynh!" Trước ngực Mạc Tử Viêm đau nhói, gầm lên một tiếng nhưng lại không chịu buông tay, làm cho Mạc Nhiễm Thiên phải dùng đến sức mạnh lớn nhất, hai người đều té trên mặt đất, lồm cồm đứng dậy, trên quần áo lấm lem đầy đất vàng, ba người bên cạnh mỗi người đều nắm quyền cổ vũ Mạc Nhiễm Thiên cố gắng lên.

Cuộc đấu vẫn tiếp tục, hai người ngã xuống đất rất nhanh xoay ngược trở lại, Mạc Nhiễm Thiên khí lực yếu bị Mạc Tử Viêm ác ý đặt ở dưới thân, khoảng cách hai người quá gần, Mạc Tử Viêm vừa định giơ nắm tay đánh Mạc Nhiễm Thiên một quyền, đã bị Mạc Nhiễm Thiên thông minh ôm chặt lấy, hai người đều đem hết khí lực, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, nhưng đều không có cách nào khác nhúc nhích, Mạc Nhiễm Thiên không dám thả, hai tay Mạc Tử Viêm bị hắn ôm chặt cũng không thể động đậy. Mạc Tử Viêm dưới chân dùng lực, Mạc Nhiễm Thiên cũng không yếu thế, hơn nữa phía dưới đá càng dễ dàng, cổ chân Mạc Tử Viêm bị hắn đá trúng, đau đớn làm gã lập tức lật người sang bên cạnh, hai người bắt đầu quay tròn xung quanh.

"Được rồi mà, đừng đánh, thái tử ca ca, tứ ca, mau dừng lại!" Mạc Hiên sợ Mạc Nhiễm Thiên nằm trên mặt đất sẽ bị thương, lập tức tiến lên muốn ngăn cản, Mạc Nghị Thần cũng đi theo.

"Bỏ đi, không phân ra thắng bại ai cũng đừng tới đây!" Mạc Tử Viêm lớn tiếng nói, gã biết mình đã quá khinh địch, thật sự không ngờ tới tên ngốc này đột nhiên trở nên thông minh như vậy, có điều thể lực gã hơn xa hắn, căn bản sẽ không thua, hơn nữa thực lực chính thức của gã cũng còn chưa lộ ra.

"Hừ, tên cuồng vọng tự đại!" Mạc Nhiễm Thiên cũng cười lạnh một tiếng, nghĩ thầm hắn cũng chỉ có như vậy mà thôi.

"Huynh nghĩ rằng ta sẽ thất bại sao?" Đột nhiên khóe miệng tà ác của Mạc Tử Viêm cong lên. Mạc Nhiễm Thiên lập tức vô ý thức hoảng hốt, chỉ thấy khí lực hai tay Mạc Tử Viêm đột nhiên gia tăng, làm cho hắn rốt cuộc không có cách nào ôm lấy, kinh hãi buông ra, muốn dùng cước đá văng gã, nhưng hai tay Mạc Tử Viêm lập tức giống như kìm sắt bóp chặt cổ Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn, hai tay lập tức muốn gỡ ra, nhưng Mạc Tử Viêm khí lực cũng không biết vì sao lại tăng lớn nhiều như vậy, hắn dùng hết sức lực cũng không có cách nào di động tay gã.

"Tứ đệ, dừng tay!" Mạc Nghị Thần lập tức hô lớn.

"Thái tử điện hạ, huynh nhận thua hay không?" Mạc Tử Viêm cả người cưỡi ở trên người Mạc Nhiễm Thiên, vẻ mặt âm độc hỏi Mạc Nhiễm Thiên – sắc mặt vì thiếu dưỡng khí mà chuyển sang tím hồng.

"Tứ ca, huynh mau buông tay!" Mạc Hiên tiến tới kéo tay Mạc Tử Viêm, nhìn gương mặt Mạc Nhiễm Thiên quật cường không chịu nhận thua, cậu vô cùng sốt sắng.

Mạc Hiên dùng sức kéo tay Mạc Tử Viêm, nhưng Mạc Tử Viêm sức lực lớn đến kinh người, Mạc Nhiễm Thiên không nhận thua gã sẽ không buông tay.

"Tứ hoàng tử! Dừng tay, thái tử điện hạ sẽ chết!" Tình thế cấp bách buộc Dạ Tích Tuyết đánh một chưởng sau lưng Mạc Tử Viêm, Mạc Tử Viêm cảm giác được chưởng phong lập tức buông Mạc Nhiễm Thiên ra, cả người cư nhiên nhảy lên không, đáp xuống bên cạnh Dạ Tích Tuyết còn đang căm tức.

"Khụ khụ khụ!" Mạc Nhiễm Thiên kịch liệt ho khan, há mồm hít thở, hắn hiện tại rốt cuộc hiểu được mình cùng Mạc Tử Viêm thật khác biệt, thân thể này sức mạnh không quá tồi, nhưng Mạc Tử Viêm hiển nhiên có võ công mà hắn không có, mặc dù không nhiều, nhưng quả thật so với hắn tốt hơn.

"Thái tử ca ca, huynh không sao chứ, tứ ca, huynh thật quá đáng!" Mạc Hiên đem Mạc Nhiễm Thiên nâng dậy đến tựa vào trong lòng cậu, lớn tiếng trách Mạc Tử Viêm, nhìn đôi môi hồng nhạt của Mạc Nhiễm Thiên đã từ từ biến thành trắng bệch, không khỏi đau lòng vạn phần.

"Hừ, nguyện cược nguyện chịu thua, đêm nay bổn hoàng tử sẽ đến tẩm cung thái tử!" Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên thở dốc trên mặt đất, hai tay vỗ bụi bặm trên người, khóe miệng cười lạnh một chút, xoay người rời đi.

32. Chương 32: Dám Cược Dám Thua

Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú khó coi đến cực điểm, hắn không thể tin được mình thua, hơn nữa thua rất bi thảm."Thái tử ca ca, huynh không sao chứ, đừng lo lắng, đêm nay huynh đến tẩm cung của ta, tứ hoàng huynh không dám tới tẩm cung của ta đòi người." Mạc Hiên thấy Mạc Nhiễm Thiên dường như chịu đả kích lớn, không khỏi lo lắng nói."Đúng vậy, Tiểu Thiên, đừng lo lắng, đứng lên, chúng ta trở về." Mạc Nghị Thần lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Còn Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên không nói gì, nắm tay dưới thân không biết từ khi nào đã nắm lại thật chặt.

Mạc Nhiễm Thiên thất thần một hồi được sự dìu đỡ của Mạc Hiên, Mạc Nghị Thần đi đến bên ngoài thao trường, Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên cước bộ tập tễnh, trái tim như đang rỉ máu.

Mạc Nhiễm Thiên thật lâu không nói chuyện, trở lại trong tẩm cung Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên hai người giúp hắn thay quần áo, đến cuối cùng nằm ở trên giường, hắn đều ngây ra như khúc gỗ, tùy ý đong đưa, làm cho Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên hết sức lo lắng."Tiểu Thiên, đệ đừng như vậy, nhị ca sẽ đau lòng." Mạc Nghị Thần đem hắn kéo vào trong lòng."Thái tử ca ca, đánh nhau thua là chuyện thường, hơn nữa tứ ca vốn là một cao thủ, huynh ấy từ nhỏ ở ngoài cung bái sư học nghệ, huynh như thế nào có thể đánh thắng huynh ấy, huynh nếu lo lắng đêm nay, hai người chúng ta sẽ ở lại, ta nghĩ huynh ấy cũng không dám xằng bậy." Đôi mắt Mạc Hiên phát ra tia linh lợi.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn không nhúc nhích, hắn cũng không biết mình muốn làm gì, chỉ là cảm giác được thua thật uất ức, mình vốn là huấn luyện viên cảnh sát a, cư nhiên thiếu chút nữa bị Mạc Tử Viêm bóp chết, đả kích này đối hắn mà nói quá lớn."Tiểu Thiên, đệ tỉnh lại đi, nhị ca cùng lục đệ đều sẽ bảo vệ đệ." Mạc Nghị Thần thanh âm đã bắt đầu trở nên nghẹn ngào."Nhị ca, ta thấy thái tử ca ca lại ngốc trở lại rồi, như vậy cũng vô dụng thôi, để ta!" Mạc Hiên nói xong cả người cúi xuống, đôi môi mỏng hung hăng phủ trên đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên, lập tức một dòng điện chạy qua, Mạc Nhiễm Thiên ngoài miệng đau nhói, sực tỉnh trở lại.

Một phen đem Mạc Hiên đẩy ra, Mạc Nhiễm Thiên phẫn nộ nhìn Mạc Hiên vẻ mặt đắc ý, tay quệt lên môi thấy thoáng hiện vết máu, thằng nhóc này thật tàn nhẫn, cư nhiên đem môi hắn cắn phá thành như vậy."Huynh xem, ta biết biện pháp này hữu dụng mà, thái tử ca ca, huynh bây giờ còn ngốc hay không?"

Mạc Hiên liếm liếm vết máu trên miệng mình, nhìn Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú đỏ ửng, cảm thấy hắn thật sự rất đẹp, đẹp đến mức khiến cho cậu thật sự không được đợi ba ngày."Ngốc cái đầu đệ ấy!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến rời khỏi lòng Mạc Nghị Thần ngồi dậy, "Các huynh nói, Mạc Tử Viêm kia tại sao sức lực đột nhiên lớn như vậy?"

"Tiểu Thiên, đệ ấy từ nhỏ xuất môn bái sư học nghệ, sư phụ đệ ấy là võ lâm cao thủ, hắn học võ học chính tông, còn chúng ta học được là khi hành binh chiến trận cùng kĩ xảo đối mặt binh lính tác chiến, có điều sau khi Dạ đại phu đến, cũng bắt đầu dạy ta một ít võ công, đáng tiếc chúng ta đều rất ngu dốt, một chốc một lát không thể học nổi." Mạc Nghị Thần giải thích."Thì ra là thế, Dạ đại phu đó võ công so với đệ ấy lợi hại hơn sao?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi."Đó là đương nhiên, đệ mới vừa rồi không thấy Dạ đại phu tung một chưởng, tứ đệ đã bị bức phải tránh né sao? Dạ đại phu trước kia là hiệp sĩ nổi danh trong chốn giang hồ, ta thật sự không nghĩ ra, ông ấy tại sao lại phải ở lại trong cung dạy ta tập võ."

"Thái tử ca ca, huynh mới vừa rồi cũng rất lợi hại a, thấy vậy tim Hiên nhi thiếu chút đã nhảy ra ngoài rồi, nếu không phải tứ ca sử dụng khí công, ta nghĩ thái tử ca ca chưa chắc đã bại, nhưng Hiên nhi rất kì quái, thái tử ca ca chưa từng tập võ, như thế nào lại lợi hại như vậy?" Mạc Hiên tò mò chết được."Lợi hại cái gì chứ, đến hắn mà ta cũng thua, ngày mai bắt đầu ta theo Dạ đại phu hảo hảo luyện võ, hy vọng trong thời gian ngắn có thể có chút thành tựu, ai." Tinh thần Mạc Nhiễm Thiên đều bị Mạc Tử Viêm đánh bại."Tiểu Thiên, đừng chán nản, võ công như tứ ca không có bao nhiêu người, bình thường đều là giang hồ nhân sĩ cùng tướng lĩnh mỗi nước mà thôi, Tiểu Thiên hôm nay thân thủ rất không tồi, nhị ca nhất định không phải là đối thủ của đệ." Mạc Nghị Thần cổ vũ hắn."Xì, thân thể này yếu vô cùng, không thể dùng sức, nhị ca, các huynh ở đây có dụng cụ nặng có thể luyện tập lực cánh tay không?" Mạc Nhiễm Thiên muốn tại tẩm cung của mình tùy lúc có thể luyện tập lực cánh tay."Có đá tảng, nhị ca chút nữa sẽ cho người mang hai khối đến." Mạc Nghị Thần thật cao hứng tâm trạng hắn không còn nặng nề nữa."Cám ơn nhị ca." Mạc Nhiễm Thiên nhìn y một cái, tiếp xúc đôi mắt tình sâu ý nặng, khuôn mặt không tự chủ được lại đỏ, lập tức nghĩ đến mình thua cược, khuôn mặt lập tức lại thành trắng, mà hết thảy biến hóa của hắn bị Mạc Hiên thấy rất rõ ràng."Tiểu Thiên, đêm nay làm sao bây giờ?" Mạc Nghị Thần biết hắn bắt đầu lo lắng vấn đề này.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Mạc Hiên vẻ mặt âm lãnh liền nói: "Các đệ ở nơi này thua cược không thực hiện sẽ như thế nào?"

"Chuyện này sợ là không hay lắm, ba nước rất trọng chữ tín, sẽ bị người xem thường, sau này trước mặt người khác uy vọng cũng sẽ giảm mạnh, đại trượng phu lời hứa đáng giá nghìn vàng, hẳn là nên dám làm dám chịu!" Mạc Hiên giải thích làm bầu không khí thoáng chốc trở nên nặng nề.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn khóe miệng cậu mím lại rồi run run, giống như hận không thể thay mình xử lý chuyện Mạc Tử Viêm."Có điều, thái tử ca ca không thể tính." Mạc Hiên phát hiện Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt âm trầm nhìn cậu thì vội vàng sửa lại lời nói."Tại sao không thể tính? Bởi vì ta ngốc hay là bởi vì ta không giống nam nhân?" Mạc Nhiễm Thiên thanh âm lạnh như băng, hắn như thế nào hội nghe không ra ý tứ của Mạc Hiên."Tiểu Thiên, lục đệ không ý gì khác, chỉ là đệ chẳng lẽ thật sự cùng tứ đệ?" Mạc Nghị Thần cảm thấy đến nuốt nước miếng cũng vô cùng khó nhọc."Không được!" Mạc Hiên lớn tiếng nói, mình còn có ba ngày, dù thế nào cũng không thể để cho người khác đoạt trước a, hơn nữa thái tử ca ca đã tỉnh táo, hiện tại dường như có cảm tình đối với Mạc Nghị Thần, mình còn chậm trễ thêm nữa, tâm cũng bị người khác đoạt đi rồi. Tuyệt không cho phép¡'Vậy đệ là để cho ta làm kẻ thất tín? Muốn mọi người tất cả đều cười nhạo ta?" Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày."Thái tử ca ca, tứ ca ở phương diện này rất bạo ngược, huynh xem thị thiếp trong tẩm cung huynh ấy đó, người thì chết, kẻ lại bị thương, ta sợ huynh bị thương." Mạc Hiên rất ủy khuất trề ra cái miệng nhỏ nhắn, cậu cảm thấy chính mình quá mạnh mẽ chưa chắc có thể chiếm được cảm tình từ thái tử ca ca.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng lại run run, trong lòng khó mà nuốt trôi, nhìn Mạc Nghị Thần, vẻ mặt rối rắm."Tiểu Thiên, không muốn cũng không sao, ta đi cầu tứ đệ." Mạc Nghị Thần yêu thương nói.

Mạc Nhiễm Thiên cũng không biết vì sao, nhìn gương mặt Mạc Nghị Thần, ánh mắt hắn lại trở nên dịu dàng hơn, lần nữa làm cho Mạc Hiên thấy được nắm chặt nắm tay. Thái tử ca ca thích nhị ca, đây không phải chuyện tốt."Không cần, đại trượng phu dám làm dám chịu, nguyện cược nguyện chịu thua!" Mạc Nhiễm Thiên nói xong liền cúi đầu, không nghĩ tới mình trước không muốn tiếp nhận nam nhân, lần này lại khiến

mình phải chịu thua, thật đúng là châm chọc.“Tiểu Thiên.” Mạc Nghị Thần trong lòng thật là khó chịu, còn Mạc Hiên càng tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, tại sao sau khi hắn tỉnh táo giống như một người nam nhân khác chứ không phải hắn nữa¿‘Ta không có việc gì, thân thể này chẳng phải để cho nam nhân đùa giỡn sao, ha ha ha, không sao cả, các huynh trở về đi thôi, ta muốn yên tĩnh!” Mạc Nhiễm Thiên giả cười lớn, hạ lệnh tiễn khách.

Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên liếc mắt nhìn nhau một cái, Mạc Hiên vội vàng nói: “Vậy thái tử ca ca cứ nghỉ ngơi, Hiên nhi ngày mai trở lại thăm huynh.” Mạc Hiên liền mạnh mẽ lôi Mạc Nghị Thần đi.“Tiểu Thiên, đêm nay ta?” Mạc Nghị Thần không biết mình có nên tới hay không.“Huynh đừng tới, cứ nghỉ ngơi đi, ta không có việc gì.” Mạc Nhiễm Thiên ngược lại còn an ủi hắn, nghĩ thầm tại tẩm cung của mình, tên biến thái kia chẳng lẽ còn dám làm gì hắn.

33. Chương 33: Nỗi Sợ Hãi Không Thể Hiểu Được

Ban đêm, trăng sáng vằng vặc, gió mát hiu hiu, nhành cây chập chờn, sa trướng phiêu động.

Mạc Nhiễm Thiên mặc áo khoác trắng điểm hồng mai đứng ở trong tẩm cung chờ Mạc Tử Viêm tới, trong lòng đã nghĩ kĩ, nếu nơi này thật sự chú trọng đánh cuộc như vậy, thì cùng lắm mình cho khối thân thể đổ nát này chịu đựng Mạc Tử Viêm một lần, coi như bị chó cắn. Nhưng nếu như tứ hoàng tử kia thật sự là kẻ biến thái, mình nên như thế nào? Hắn đã dặn dò trước Tiểu Lộ Tử, không may nghe được mình lớn tiếng kêu lên, hắn sẽ mang thị vệ vọt vào, cũng có thể cứu mình một mạng.

Bóng đêm càng ngày càng đen, Mạc Nhiễm Thiên có chút buồn bực bất an, trong tẩm cung vắng vẻ đi đi lại lại, vì sao còn chưa tới, chẳng lẽ gã nói giỡn với ta? Mạc Nhiễm Thiên nghĩ cái tên âm độc này nếu có tốt như vậy, cũng sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy nói đêm nay muốn tới cung thái tử.

Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên không định đợi thêm hắn, trước cửa vang lên thanh âm Tiểu Lộ Tử: “Tứ hoàng tử xin mời, thái tử điện hạ chờ ngài đã lâu.”

Mạc Tử Viêm tuấn mị tà tứ khóe miệng cười lạnh, chân mày nhếch lên mỉa mai: “Xem ra thái tử điện hạ này thật đúng là kẻ đê tiện. Không trách được nhị ca cùng lục đệ bị huynh ấy mê hoặc đến mất hồn.”

“Tứ hoàng tử, xin người đừng miệt thị thái tử điện hạ, thái tử điện hạ chỉ là dám cược dám thua, cũng không phải loại người mà ngài nói này!” Tiểu Lộ Tử tức giận.

“Ai ôi, xem ra tên ngốc này không ngốc, thái tử cung này cũng gà chó bay loạn a, được lắm, được lắm, Tiểu Lộ Tử, ánh mắt của ngươi cũng để trên đỉnh đầu sao, đêm nay bổn hoàng tử tâm tình tốt, không cùng ngươi so đo, lần sau ngươi nếu dám nói như thế với bổn hoàng tử, cẩn thận ta chặt đầu ngươi! Hừ!” Mạc Tử Viêm ngữ khí lạnh như băng. Nói xong liền vung ống tay áo đẩy cánh cửa cao cao bên trong.

Tiểu Lộ Tử không dám nói nữa, trong lòng tức giận đến hai đấm nắm chặt, thấy Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt tức giận hướng hai người bọn họ đi tới, không khỏi ủy khuất nói: “Thái tử điện hạ, tứ hoàng tử tới.”

“Uhm, Tiểu Lộ Tử, ngươi đi xuống đi.” Mạc Nhiễm Thiên đều nghe được hết, hận đến hàm răng ngứa ngáy, đột nhiên trong đầu sáng tỏ, nghĩ được một biện pháp thật là tốt để trả thù Mạc Tử Viêm.

“Tam ca, đêm nay nhìn qua đặc biệt tuấn mỹ a, sao vậy, chờ nam nhân sốt ruột sao?” Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên, áo trắng như tuyết, hồng mai như máu, tuyệt mỹ vô song, nét cười tà trên khóe miệng càng thêm sâu.

“Đúng vậy, tứ đệ, đệ cũng quá chậm, làm cho tam ca chờ muốn chết.” Mạc Nhiễm Thiên vốn đang tức giận, khuôn mặt tuấn tú bỗng chốc cười nở hoa, làm cho Mạc Tử Viêm kinh diễm đến ngây ngẩn cả người.

“Tứ đệ, choáng váng a, đến a, đệ không phải muốn ngoạn tam ca sao? Ngoạn như thế nào a, tam ca tò mò đấy.” Mạc Nhiễm Thiên một bên thanh yết hầu giả bộ điệu đà, một bên vươn tay, đem Mạc Tử Viêm còn đang sững sờ về phía giường lớn.

Mạc Tử Viêm tỉnh táo lại, khóe miệng lộ ra nhạo báng khinh bỉ, nhìn vóc người Mạc Nhiễm Thiên gầy yếu nhưng vô cùng xinh đẹp thú tâm trong cơ thể bị kích thích mạnh.

"A." Mạc Nhiễm Thiên sợ hãi kêu lên một tiếng, bởi vì Mạc Tử Viêm đột nhiên xoay ngang tóm lấy hắn, rất nhanh đi tới giường lớn, trong miệng nói: "Quả nhiên đê tiện, vậy tam ca chờ hưởng thụ đi, ha ha ha." Tiếng cười cuồng vọng cực kì.

Mạc Nhiễm Thiên vội vàng ôm lấy cổ gã để ngừa mình té xuống, trong lòng loạn thành một búi, đương nhiên không phải động tâm mà loạn, mà là bị cảm giác cuồng vọng biến thái của Mạc Tử Viêm kia hù dọa.

"Ba!" Mạc Tử Viêm đem Mạc Nhiễm Thiên buông xuống giường, động tác ôn nhu, nhưng khi Mạc Nhiễm Thiên bò vào bên trong, đột nhiên đánh một cái vào mông hắn, Mạc Nhiễm Thiên đau đớn đến cực kì hoảng sợ, nnd, tên này thật đúng là biến thái.

"Ha ha ha, tam ca, huynh thật làm cho tứ đệ hưng phấn!" Mạc Tử Viêm đứng ở trước giường, cười lớn nhìn Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi thất thần, đột nhiên đem quần áo của mình cởi hết, nhảy lên giường, hai mắt phát ra tia dâm quang, bắn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Chậm đã!" Mạc Nhiễm Thiên kêu to, hai tay đẩy thân thể của gã đang chuẩn bị áp xuống.

Mạc Tử Viêm lập tức quỳ ngồi bên người Mạc Nhiễm Thiên ôn nhu hỏi: "Tam ca làm sao vậy, không phải rất vội vàng sao?"

Trên trán Mạc Nhiễm Thiên đổ mồ hôi, khóe miệng run run, phát hiện Mạc Tử Viêm này không phải người đáng sợ bình thường, một giây trước có thể ôn nhu như nước, giây tiếp theo lại hung ác cường thế. Điều này hoàn toàn giống như kẻ có hội chứng tâm thần phân liệt.

"Tứ đệ, ta không vội, đệ không cần mau như vậy." Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

Mạc Tử Viêm khuôn mặt tuấn tú lại trở nên âm trầm nói: "Sao thế? Tam ca muốn đổi ý?"

"Hả, đương nhiên không phải, nếu như tứ đệ ôn nhu một chút." Mạc Nhiễm Thiên hiện tại không thể cầm chắc được gã.

"A a, tam ca yên tâm, huynh dù gì cũng là ca ca ta, lại là thái tử điện hạ, tứ đệ sẽ không quá phận, nào, đem quần áo cởi ra." Mạc Tử Viêm lập tức khóe miệng lại mỉm cười dịu dàng, đôi bàn tay to hướng tới vạt áo trước ngực Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên tuy rất chán ghét người này, nhưng nhìn gã chuẩn bị cởi quần áo của mình, mặt không khỏi đỏ lên, vội vàng đem hai tay ngăn lại nói: "Tứ đệ, ta tự mình làm."

"Được!" Mạc Tử Viêm cười dựa vào trên đầu giường, đôi mắt híp lại nhìn bộ dáng thẹn thùng của Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên muốn tốc chiến tốc thắng, lập tức đem áo ngoài cởi bỏ, lộ ra thân hình trắng nõn, cũng giống như Mạc Tử Viêm chỉ còn tiết khố màu trắng.

Mạc Tử Viêm lặng yên nhìn thân hình Mạc Nhiễm Thiên thật vô cùng mê người, phát hiện cả thân thể máu huyết sôi trào.

"A, ngậm miệng!" Mạc Nhiễm Thiên kêu thảm thiết, bởi vì Mạc Tử Viêm đột nhiên đánh thốc đến đem hắn gắt gao áp xuống, hàm răng cắn xuống đầu vai trắng như tuyết của hắn, đau đến mức Mạc Nhiễm Thiên vội vàng phi một cước muốn đá văng tên biến thái này. Đáng tiếc Mạc Tử Viêm giống như đã lường trước phản ứng của Mạc Nhiễm Thiên, toàn thân như xương đồng da sắt, Mạc Nhiễm Thiên bị ép tới hoàn toàn vô lực phản kháng. Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên chuẩn bị gọi Tiểu Lộ Tử, Mạc Tử Viêm buông Mạc Nhiễm Thiên ra, trên môi dính đầy máu tươi, càng làm cho khuôn mặt Mạc Tử Viêm tuấn tú yêu mị như ma quỷ.

"Tam ca, huynh thật ngọt." Đôi mắt Mạc Tử Viêm sâu xa vô cùng, thanh âm cũng khàn khàn làm cho Mạc Nhiễm Thiên âm thầm kinh hãi. Lại nhìn đầu vai của mình, một dấu răng thật sâu, huyết nhục mơ hồ, đồ biến thái, máu ngọt sao?

Đôi mắt Mạc Tử Viêm lại tập trung vào đôi môi đỏ mọng màu vàng đỏ của Mạc Nhiễm Thiên, một ngón tay êm ái vuốt ve môi hắn nói: "Đừng phản kháng ta, nếu không tứ đệ sẽ làm bị thương tam ca." Thanh âm êm ái kia có loại cảm giác làm mê hoặc lòng người.

Đầu vai Mạc Nhiễm Thiên đau đớn, khuôn mặt tuấn tú nhăn lại, nghe được lời của gã trong lòng lại cả kinh, chẳng lẽ mình muốn làm cái gì gã cũng biết.

Đôi môi Mạc Tử Viêm chậm rãi tới gần, đến khi hai người có thể nghe thấy tiếng hít thở của nhau, Mạc Tử Viêm tự nhủ: "Ta vô cùng nhớ nhung cảm giác ngày đó đôi môi huynh mang lại cho ta, là ta lầm sao?" Mạc Tử Viêm nhớ kĩ cảm giác bị điện giật không thể chia ra lúc ấy. Đó là cảm giác kỳ dị mà bất kỳ kẻ nào cũng không thể mang lại cho gã.

Đồng tử trong đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên càng lớn, nhìn chằm chằm đôi môi mỏng dính đầy máu của mình, cả người đều run lên, tại sao hắn đột nhiên thấy sợ hãi như vậy?

34. Chương 34: Tùy Ý Đùa Bỡn

Đôi mắt quỷ dị của Mạc Tử Viêm đến nháy mắt cũng không nháy mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ mở to đôi mắt, khóe miệng cười tà càng ngày càng sâu, đôi môi dính đầy máu tươi đột nhiên mạnh mẽ ngậm lấy đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên, cảm giác bị điện giật mãnh liệt lập tức xuyên qua thân thể hai người, mùi máu tươi nồng đậm lan tràn khoang miệng Mạc Nhiễm Thiên, đó là máu của mình.

"Ưm…ưm…." Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa, hai tay dùng sức đẩy Mạc Tử Viêm đang có chút điên cuồng ra, nhưng hai tay Mạc Tử Viêm như xương đồng da sắt vững vàng bắt lấy hai tay Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Tử Viêm càng ngày càng bá đạo, thô lỗ muốn dùng đầu lưỡi mở hàm răng đóng chặt của Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên phát hiện khí lực mình thật sự không bằng gã, trong lòng càng tàn nhẫn, hàm răng mở ra, đợi khi lưỡi Mạc Tử Viêm vào đến, hung hăng cắn xuống.

"Ba!" Một tiếng vang thật lớn, trên khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên hiện rõ dấu năm ngón tay, kế tiếp còn không phản ứng kịp, cả người bị Mạc Tử Viêm nhấc bổng lên xoay ngược lại, "Hí" một tiếng, tiết khố của hắn trực tiếp bị xé nát,trên mông mát lạnh, sau đó cảm giác đau nhức truyền đến.

"A." Mạc Tử Viêm cư nhiên cúi đầu hung hăng cắn một miếng thịt trắng mịn trên mông hắn.

"Cho huynh phản kháng, đây là hậu quả của việc huynh không nghe lời!" Trong miệng Mạc Tử Viêm máu tươi chảy ròng, mông Mạc Nhiễm Thiên cũng không biết là máu của mình hay là máu từ đầu lưỡi bị cắn phá của Mạc Tử Viêm, nhưng nghe thanh âm gã miệng mồm không rõ, Mạc Nhiễm Thiên biết gã hẳn là cũng đau muốn chết.

"Đệ, đệ không phải là người! Buông ta ra! Nếu không ta gọi là người!" Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu, đau đến hai mắt lệ lưng tròng, không có biện pháp, hắn cũng không muốn yếu đuối như vậy, nhưng nước mắt vẫn không nhịn được rớt xuống, từ nhỏ đến lớn, chưa từng bị đối xử như vậy bao giờ.

Giây tiếp theo, miệng Mạc Nhiễm Thiên bị Mạc Tử Viêm rất nhanh dùng dây lưng của gã bịt lại, chỉ có thể phát ra tiếng "Ư ư", trong lòng sợ hãi, toàn thân lông tơ dựng thẳng lên, động tác biến thái này nhanh đến cơ hội phản ứng hắn cũng đều không có, xem ra đêm nay mình tính sai rồi.

Mạc Nhiễm Thiên xoay người, hai tay dùng toàn lực bổ về phía Mạc Tử Viêm, nhưng rất nhanh bị Mạc Tử Viêm đè lại, kéo tiết khố của mình xuống trói gô hắn lại.

"Hừ, xem huynh như thế nào gọi!" Mạc Tử Viêm ngồi trên hai chân Mạc Nhiễm Thiên, nhìn Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tức giận đến đỏ bừng mà không thể động đậy, bàn tay to vuốt máu tươi ngoài miệng, thanh âm trầm thấp nhưng lạnh thấu tim.

"Ưm…ưm…." Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến mức hai mắt cũng bốc hỏa, quay đầu gian nan nhìn Mạc Tử Viêm cưỡi ở trên người hắn đắc ý, đầu vai cùng trên mông đau nhức làm cho trán hắn đổ mồ hôi lạnh, trên mặt cũng đau rát nóng bỏng.

Một đôi bàn tay to từ bên sườn chậm rãi lần mò lên lưng hắn, làm cho hắn nhất thời kinh hoàng dựng tóc gáy. Không biết người này lại muốn làm gì. Hai tay trên lưng hắn chậm rãi vuốt xuống dưới, dừng lại trên mông, Mạc Tử Viêm nhìn dấu răng của mình, khóe miệng cười càng lúc càng lớn.

"A!" Giây tiếp theo, Mạc Nhiễm Thiên đầu ngưỡng cao, khổ sở kêu lên, thì ra Mạc Tử Viêm dùng ngón tay thô bạo xuyên vào trong hậu đình hắn.

"Ha ha ha ha." Tiếng cười cuồng vọng của Mạc Tử Viêm, ngón tay kia ở bên trong tùy ý đùa bỡn, đau đến mức Mạc Nhiễm Thiên buồn bực kêu liên tiếp, mà điều này dường như làm cho Mạc Tử Viêm càng thêm hưng phấn, tay kia đánh mạnh lên bên mông chưa bị thương của hắn, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy mình chỉ muốn đi tìm cái chết.

Đang khi Mạc Nhiễm Thiên đau đến thần chí không rõ, gió mạnh nổi lên, ngoài cửa sổ chui vào một người bịt mặt toàn thân trên dưới một mảnh đen kịt, thẳng tay đánh về phía Mạc Tử Viêm, chiếc khăn che mặt dường như che lại cả hai mắt làm cho người ta không thể phân biệt, chỉ thấy người này thân thủ mạnh mẽ, phần eo cũng rất thô, làm cho Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi không thể nào đoán được y là ai vậy?

Người vừa đến nhìn thấy tình trạng hai người ở trên giường không khỏi sửng sốt, động tác tiếp theo càng nhanh hơn bổ về phía Mạc Tử Viêm.

"Lớn mật, các hạ người phương nào, cư nhiên dám xông vào tẩm cung thái tử, phá hỏng chuyện tốt của bổn hoàng tử, muốn chết!" Mạc Tử Viêm đầu lưỡi mặc dù bị cắn đến sinh đau, nhưng những lời này nói ra thật lưu loát, chỉ là thanh âm có điểm mơ hồ không rõ.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đỏ bừng, lập tức lộn qua, ít nhất không thể để mông mình bại lộ trước mặt người khác, hắn không biết người tới là ai, duy nhất làm cho hắn nghĩ đến chính là Dạ Tích Tuyết võ công cao cường, nhưng nhìn bóng dáng lại cảm thấy không giống.

Mạc Tử Viêm cùng hắc y nhân ở trên giường đấu loạn, sau đó lại đánh tới trên mặt đất, Mạc Nhiễm Thiên lập tức hai tay nhanh nhẹn đem quần áo mặc vào, lại nhìn thấy hai người kia đã hướng phía trước chạy tới, chưởng phong tung bay, quyền cước sinh uy, làm cho Mạc Nhiễm Thiên được mở rộng tầm mắt, cũng biết đây mới là võ công chính thức.

Trên vai cùng mông đau đớn cùng với hậu đình nóng bỏng như bị xé rách làm cho Mạc Nhiễm Thiên cau chặt mày, thầm nghĩ chính mình có nên hay không gọi người đến.

"Các hạ võ công thật tốt! Nhưng vì sao lại làm chuyện ngớ ngẩn như thế này? Là bạn cũ của ngu thái tử, không vừa mắt bổn hoàng tử đùa bỡn hắn sao, hãy xưng tên ra, mọi người có thể cùng nhau hưởng lạc được chứ?" Võ công Mạc Tử Viêm có lẽ kém hắc y nhân, gã giật mình, lập tức thay đổi sách lược.

"Ngoạn cái đầu đệ, đồ biến thái, vốn tưởng rằng đệ ít nhất giống như người khác, không nghĩ tới ngay cả loài cầm thú cũng không bằng!" Mạc Nhiễm Thiên nghe được, tức giận đến nhảy xuống giường, đáng tiếc thân thể đích không khỏe, làm cho tư thế đứng của hắn trông rất kỳ quái.

"Dám cược dám thua, huynh vốn nên để bổn thái tử ngoạn, cần gì so đo ngoạn như thế nào, tráng sĩ, có thể cân nhắc cùng bổn hoàng tử cùng hưởng hay không, tên ngốc này da mịn thịt mềm, thực sự là cực phẩm chốn nhân gian." Mạc Tử Viêm nói với hắc y nhân, đôi mắt lại càng âm lãnh nhìn con mắt còn lại của hắc y nhân không bị che kín, người này quả thật tỉ mỉ cẩn thận, càng làm cho Mạc Tử Viêm tò mò không thôi, đáng tiếc võ công của mình dường như không bằng hắn, nên bắt người này như thế nào đây, sau này có y ở dưới trướng mình, vậy mình chẳng khác nào như hổ thêm cánh!

"Hừ!" Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, dường như cực độ khinh bỉ Mạc Tử Viêm, sau khi đánh ra một chưởng thì rất nhanh nhảy về phía Mạc Nhiễm Thiên, kéo cánh tay Mạc Nhiễm Thiên trầm giọng nói: "Đi!" Một tay kia hướng về phía Mạc Tử Viêm đang xông lên, vung ra một bao bột phấn màu trắng, Mạc Tử Viêm sợ hãi vội vàng lui về phía sau, Mạc Nhiễm Thiên bị hắc y nhân xách bên hông, nhảy ra khỏi cửa sổ.

"Bắt thích khách!" Bên trong Mạc Tử Viêm rống lớn.

"Ngươi là ai? Muốn dẫn bổn thái tử đến nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên bị y mang theo nhanh chóng nhảy lên đỉnh, lên xuống mấy lần, rồi rất nhanh hướng bên ngoài cung lao đi, không khỏi trong lòng có chút sợ hãi,

liền vội vàng hỏi. Hắn không hề quen thuộc với nơi này.

Hắc y nhân lập tức thấp giọng nói: "Thái tử điện hạ, là ta."

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, lập tức nghe ra thanh âm này đúng là của Dạ Tích Tuyết.

"Dạ đại phu?" Mạc Nhiễm Thiên không thể tin được, người này vóc người rõ ràng tráng kiện hơn nhiều, chẳng lẽ? Mạc Nhiễm Thiên lập tức ôm hông y, thì ra bên trong có nhồi thêm không ít, không trách được ngoại hình thay đổi, thật sự là một nam nhân cẩn trọng.

Dạ Tích Tuyết bị hắn nhất ôm, khuôn mặt liền đỏ lên, may mắn bao bởi khăn che mặt nên nhìn không ra, nhưng không biết vì sao, trong lòng cũng rất ngọt. Mình rốt cuộc cũng có thể tiếp xúc hắn.

"Thái tử điện hạ, tứ hoàng tử không làm gì người chứ?" Dạ Tích Tuyết hồi tưởng lại tình cảnh lúc nãy, chỉ cảm thấy hai mắt đau đớn khôn nguôi.

"A, không, không có việc gì, Dạ đại phu, chúng ta đi nơi nào vậy?" Mạc Nhiễm Thiên thấy cả hoàng cung bắt đầu đốt đuốc, thanh âm bắt thích khách càng ngày càng nhiều, mà bọn họ lại cách hoàng cung càng ngày càng xa.

35. Chương 35: Đau Lòng Vì Ngươi

Dạ Tích Tuyết không trả lời Mạc Nhiễm Thiên, sau khi phi thân ra khỏi hoàng cung, chuyển vào trong một hẻm nhỏ bên ngoài khu dân cư, nhìn trái nhìn phải rồi đẩy cửa vào sân trong của một căn nhà nhìn qua cũng khá khang trang.

"Thái tử điện hạ, đây là nhà vi thần, vào nhanh chút đi, trên người người có thương tích, mau bôi thuốc đi, nơi này vi thần có độc môn kim sang dược sư phụ lưu lại, hiệu quả rất tốt." Dạ Tích Tuyết đem khăn che mặt gỡ xuống, đôi mắt lấp lánh nhìn Mạc Nhiễm Thiên – trên mặt còn có dấu năm ngón tay, trong lòng đau đớn.

"Dạ đại phu vì sao phải đem ta xuất cung?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi, cứ như vậy, trong hoàng cung tất phải loạn thành một đoàn.

Dạ Tích Tuyết đương nhiên là có tư tâm của y, một lòng tiến cung cũng là bởi muốn nhìn hắn, chuyện này dĩ nhiên có thể kéo quan hệ của hai người xích lại gần nhau hơn, nhưng y cũng có đạo lý của y liền nói: "Mạc quốc chính là bởi quá an nhàn, cho nên thành yếu nhất, cũng nên để cho bọn họ khẩn trương một chút, xin lỗi, thái tử điện hạ, làm người hoảng sợ."

"A a, không có việc gì, đêm nay nhờ có huynh, nếu không…" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nếu còn tiếp tục Mạc Tử Viêm không biết sẽ đối xử với hắn như thế nào nữa, không khỏi toàn thân run lên, trong lòng vẫn còn sợ hãi, người này thật sự là siêu cấp biến thái.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, vào nhà đi, vi thần vi ngài bôi thuốc, nhất định là rất đau." Dạ Tích Tuyết có chút đau lòng nói.

"Được, Dạ đại phu, trong nhà của huynh có người khác không?" Mạc Nhiễm Thiên đi theo y vào trong phòng, bên trong là một Tứ hợp viện nho nhỏ bày trí rất trang nhã, trong viện hương hoa quyện vào nhau thoang thoảng, ban đêm dưới ánh sao cảnh vật càng thêm an tĩnh.

"Có hai tiểu đồng, đều đã đi ngủ, thái tử điện hạ, bên này thỉnh." Dạ Tích Tuyết đem Mạc Nhiễm Thiên tiến vào một gian nhìn qua giống như phòng ngủ của y.

Trong phòng đèn sáng lên, Dạ Tích Tuyết lập tức đi tới góc tủ lấy ra một lọ dược, xoay người nhìn về phía vết máu loang lổ trên bạch y, so với hồng mai càng chói mắt, vội vàng nói: "Thái tử điện hạ, thỉnh cởi áo."

"Cám ơn Dạ đại phu, tên súc sinh kia thật không phải người, đau chết ta." Mạc Nhiễm Thiên lập tức đem tay áo trượt xuống, lộ ra đầu vai huyết nhục mơ hồ.

"Súc sinh!" Dạ Tích Tuyết nhìn máu đã đông lại trên vết thương, nghiến răng nghiến lợi nói, nỗi đau đớn trong lòng làm cho hắn tức giận mà mở mồm mắng to, trong đôi mắt ẩn giấu sát ý.

"Thái tử điện hạ, người ngồi xuống trước, vi thần đi lấy nước sạch." Dạ Tích Tuyết vội vàng bỏ bình thuốc xuống ra khỏi phòng lấy nước.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn một chút đầu vai bị thương rồi cười khổ, không nghĩ tới có một ngày mình bị ngược đãi, vừa định ngồi xuống, nghĩ đến vết thương trên mông buồn bực xịu miệng, không dám ngồi xuống, cảm giác đau đớn sau hậu đình không cách nào giảm bớt, thầm nghĩ Mạc Tử Viêm này thật sự là như lời mọi người nói, tàn nhẫn biến thái, tuyệt đối là người điên, nhưng bởi vì cái gì lại như vậy chứ?

"Thái tử điện hạ, vì sao không ngồi?" Dạ Tích Tuyết bưng nước vào, thấy Mạc Nhiễm Thiên đứng sững sờ, trong lòng càng thêm thương xót, tưởng rằng hắn bị Mạc Tử Viêm làm cho sợ hãi.

"A, nơi này của ta cũng bị súc sinh kia cắn!" Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt đỏ thẫm sờ xuống mông mình, năm dấu ngón tay trên mặt càng thêm rõ ràng.

"A, khốn nạn! Sớm nghe nói tứ hoàng tử tâm ngoan thủ lạt, không nghĩ tới ngay cả nhân tính cũng không có, người dù sao cũng là thái tử điện hạ, như thế nào có thể làm nhục như vậy." Dạ Tích Tuyết trong lòng giận dữ.

"Người này khẳng định có vướng mắc trong lòng." Mạc Nhiễm Thiên giật mình nói.

"Sư phụ Mạc Tử Viêm là ác nhân "Hắc Long" nổi danh trên giang hồ, người này không chuyện ác nào không làm, hung ác tàn bạo, Mạc Tử Viêm đi theo hắn học võ nhiều năm, khó tránh khỏi nhiễm phải thói quen, có điều không nghĩ tới hắn lại không có tính người như vậy, Mạc quốc nếu rơi vào tay hắn, dân chúng sợ rằng sẽ gặp nạn." Dạ Tích Tuyết vừa nói vừa dùng nước giúp Mạc Nhiễm Thiên lau chùi vết thương trên đầu vai.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đau đớn kêu lên một tiếng.

Dạ Tích Tuyết vội vàng dùng miệng tới gần vết thương thổi thổi, sau đó phát hiện cái tư thế này rất mập mờ, lập tức khuôn mặt ửng đỏ, bất an nhìn người kia mặt nhăn như ăn phải mướp đắng, nhưng lại không hề để ý.

"Nhịn một chút, vết thương hơi sưng, nhưng thuốc này là sư phụ ta tự mình phối chế mà thành, có thể phục hồi làn da, qua một đoạn thời gian hẳn là sẽ không lưu lại sẹo." Dạ Tích Tuyết nhẹ nhàng rắc lên một chút bột phấn màu trắng trong bình ngọc nhỏ.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đau đến cắn chặt răng, hai đấm nắm chặt, thuốc này tác dụng giống như đổ rượu cồn vào miệng vết thương, đau đếncả người phát run.

Dạ Tích Tuyết trên trán đổ mồ hôi, trong lòng so với Mạc Nhiễm Thiên càng đau đớn, vội vàng xé chút vải, vì Mạc Nhiễm Thiên băng bó.

"Mạc Tử Viêm thằng khốn kia, ta nhất định sẽ không bỏ qua hắn." Mạc Nhiễm Thiên oán hận nói.

"Thái tử điện hạ, muốn bôi thuốc ở phía sau hay không?" Dạ Tích Tuyết lúng túng nói.

"Uhm, được, bằng không đau chết ta." Mạc Nhiễm Thiên không để ý chuyện nam nhân lúc này ở chung vô cùng mập mờ, trước mặt Dạ Tích Tuyết bỏ đi áo khoác, bên trong hoàn toàn trống trơn, tiết khố đã sớm bị Mạc Tử Viêm xé nát.

Mạc Nhiễm Thiên nằm trên bàn nói: "Dạ đại phu, thật xấu hổ, phiền toái huynh."

Dạ Tích Tuyết hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nhìn vô số những vết thương lớn nhỏ giống như hồng mai trên cái mông nhỏ trắng mịn như tuyết kia thì không biết phản ứng thế nào, cảm thấy cả thân mình khô nóng, vội vàng dời tầm mắt đi chỗ khác, lại càng không dám nghĩ đến khi đóa tiểu cúc màu hồng nhạt mê người kia hoàn toàn bại lộ trước mắt y.

"Dạ đại phu, nhè nhẹ thôi, thật sự đau lắm!" Mạc Nhiễm Thiên hai tay che miệng, sợ chính mình đau không nhịn được.

Dạ Tích Tuyết đột nhiên sực tỉnh, lập tức cà lăm nói: "Được được, thái tử điện hạ nhẫn nại, nhịn một chút." Nói xong trước hết dùng nước thanh tẩy vết thương, lại dùng thứ dược kia rắc lên miệng vết thương, Mạc Nhiễm Thiên lần nữa "A" lên một tiếng đau đớn, đầu ngẩng, tuấn mi nhíu chặt, hai tay vặn mặt bàn chặt đến mức trắng bệch, có thể nghĩ có bao nhiêu đau nhức.

"Tốt lắm, thái tử điện hạ, không sao chứ? Mau nằm trên giường đi." Trái tim Dạ Tích Tuyết nhảy nhót loạn xạ không ngừng.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy, đi nhặt quần áo trên mặt đất, Dạ Tích Tuyết vội vàng giành trước một bước nói: "Thái tử điện hạ nếu không chê, hay là mặc quần áo của vi thần đi."

"Dạ đại phu khách khí, ta như thế nào lại chê chứ, cảm kích còn không kịp, a a."

"Thái tử điện hạ nói đùa vi thần." Dạ Tích Tuyết không dám nhìn thái tử cả người không một mảnh vải đứng trước mặt, cảm giác mặt mình đang bị thiêu đốt, lập tức đi lấy quần áo trong tủ.

"Dạ đại phu, chúng ta sau này không cần khách khí như vậy, cái gì thái tử vi thần, ta nghe không được tự nhiên, sau này ta gọi huynh Dạ đại ca, huynh kêu ta Tiểu Thiên là được." Mạc Nhiễm Thiên ngã xuống giường nhìn Dạ Tích Tuyết nói. Hắn vốn không có thói quen này, chỉ là không muốn cổ nhân nhìn hắn như quái vật mà thôi.

"A, điều này, điều này không hợp lễ." Dạ Tích Tuyết trong lòng bởi vì câu "Dạ đại ca" này mà kích động, cầm một bộ trường bào màu xám cùng một cái tiết khố màu trắng đi về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Cái gì lễ nghi hay không lễ nghi, đều là chó má, nơi này ngay cả huynh đệ cũng có thể loạn luân, còn nói cái gì lễ nghi. Dạ đại ca không cần trì hoãn như vậy, nếu không chính là xem thường ta đây là ngu thái tử."

"Cái này, được rồi, Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết khóe miệng nhếch lên, đối với Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười sủng ái.

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa ầm ầm, hai người nhìn nhau một cái, sắc mặt khẩn trương.

36. Chương 36: Nhục Nhã Đại Phu

Dạ Tích Tuyết vội vàng khẽ giọng nói: "Nguy rồi, tứ hoàng tử tìm tới, Tiểu Thiên, ủy khuất đệ trốn một chút." Dạ Tích Tuyết vội vàng ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên đang trần truồng, bay lên nóc nhà nhẹ nhàng buông ra nói: "Vô luận phát sinh chuyện gì, nghìn vạn lần đừng lên tiếng." Nói xong lập tức đi xuống, đem mọi thứ nhanh chóng thu lại thập, xõa tóc, tháo bỏ giày vải, cởi áo ngoài đi ra mở cửa, Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng run run, trên xà nhà này bám đầy bụi bặm, mình lại không mặc quần áo như vậy, thật là bẩn.

Chỉ thấy cửa bị một cước lực mạnh đá văng, sau đó nghe được giọng nói tức giận của tứ hoàng tử, nhưng nghe rất tức cười, bởi vì đầu lưỡi vẫn còn bị thương.

"Dạ đại phu, quấy rầy, hoàng thượng lệnh cho bổn hoàng tử lục soát thành."

"Tứ hoàng tử, trong cung phát sinh chuyện gì?" Thanh âm Dạ Tích Tuyết kinh ngạc.

"Các ngươi lục soát, mỗi một góc đều soát cẩn thận cho ta!" Tứ hoàng tử không trả lời, trước hết để cho bọn thị vệ vào nhà tìm tòi.

"Tứ hoàng tử! Ngài có ý gì?" Dạ Tích Tuyết vốn không vừa mắt với gã, việc này càng làm khơi mào lửa giận, thanh âm không khỏi trở nên lạnh lùng.

"Thật xấu hổ, mọi nhà đều như vậy, bởi vì con trai cưng của hoàng thượng, thái tử điện hạ bị người cướp đi, bổn hoàng tử cũng chỉ là phụng mệnh làm việc!" Mạc Tử Viêm khi nói lời này hai mắt nhìn chăm chú hai tròng mắt Dạ Tích Tuyết, hy vọng có thể nhìn ra chút dấu vết, bởi vì người có võ công cao cường ít đến mức có thể đếm được, những kẻ quen thuộc hoàng cung lại càng ít, điều này không thể không làm cho gã hoài nghi hắc y nhân kia chính là Dạ Tích Tuyết.

Mạc Nhiễm Thiên nằm ở trên xà nhà nhìn thị vệ phía dưới ở trong phòng tìm tòi, một thị vệ từ trong tủ quần áo tìm ra y phục dạ hành màu đen của Dạ Tích Tuyết, còn chiếc áo trắng dính máu của Mạc Nhiễm Thiên thật ra Dạ Tích Tuyết không biết giấu đi chỗ nào, nhưng lại làm cho Mạc Nhiễm Thiên lo lắng không thôi.

"Tứ hoàng tử! Tìm được quần áo!" Một thị vệ chạy ra hô.

Tiếp theo, Mạc Tử Viêm đã nghiêng mình vào phòng, còn Dạ Tích Tuyết biến sắc.

"Dạ đại phu, đây là cái gì?" Mạc Tử Viêm cầm bộ y phục dạ hành lạnh lùng cười khẩy nói.

"Đây là một bộ y phục dạ hành khi hạ quan hành tẩu giang hồ năm xưa, có gì không ổn sao?" Dạ Tích Tuyết mạnh mẽ ép mình trấn định, chỉ cần không tìm được Mạc Nhiễm Thiên, y sẽ không cần sợ hãi.

"Có đúng không? Đêm nay không mặc qua chứ?" Mạc Tử Viêm cười lạnh.

"Rất nhiều năm không có mặc, tứ hoàng tử chẳng lẽ cho rằng là hạ quan cướp thái tử điện hạ sao?" Dạ Tích Tuyết lưng đứng thẳng tắp, khí thế tỉnh táo uy nghiêm, cùng mỹ nam tử gần gũi thân thiết khi Mạc Nhiễm Thiên lần đầu tiên được gặp hoàn toàn là hai người khác nhau.

"Các ngươi tìm được cái này?" Tứ hoàng tử không trả lời quay đầu hỏi thị vệ.

"Đúng vậy, tứ hoàng tử!" Thị vệ thành thật trả lời.

"Thùng cơm! Tìm tiếp!" Tứ hoàng tử lạnh lùng mắng, hai tròng mắt khát máu yên lặng nhìn Dạ Tích Tuyết, song hai tròng mắt Dạ Tích Tuyết mặc dù sắc bén nhưng trong suốt sáng ngời, làm cho gã không khỏi thất vọng.

"Báo cáo tứ hoàng tử, cả sân và phòng đều lục soát qua, không có phát hiện gì." Ngoài cửa thị vệ lớn tiếng nói.

"Đại nhân, có chuyện gì vậy?" Hai tiểu nam đồng thanh tú kinh hoảng chạy vào, đứng bên người Dạ Tích Tuyết.

"Đừng sợ, không có việc gì, tứ hoàng tử đang vu cáo hạ quan cướp thái tử điện hạ sao?" Dạ Tích Tuyết châm chọc tứ hoàng tử.

"Cái gì, cái tên thái tử ngốc kia, đại nhân bắt hắn làm gì chứ, tứ hoàng tử, đại nhân đêm nay đều không ra khỏi cửa, ngài không thể vu cáo đại nhân!" Trong đó một tiểu đồng che ở trước mặt Dạ Tích Tuyết cả giận nói.

"Lớn mật, một nam đồng nho nhỏ, cư nhiên nhục mạ thái tử điện hạ! Người đâu, đem hắn trói lại, mang tiến cung đi!" Tứ hoàng tử một bụng tức giận không có chỗ phát tiết.

"Tứ hoàng tử! Hắn chỉ là một đứa nhỏ, không hiểu chuyện, xin ngài đừng so đo với hắn, Tiểu Bảo, mau xin lỗi." Dạ Tích Tuyết trong lòng kinh hãi, tứ hoàng tử này rõ ràng là muốn làm mình khó xử, chỉ sợ trong lòng gã vẫn cho rằng thái tử là do mình cướp đi.

"Vâng, xin lỗi, Tiểu, ý Tiểu Bảo là, là đại nhân là người tốt, sẽ không bắt cóc thái tử điện hạ." Tiểu Bảo sợ hãi đến trốn sau lưng Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Tử Viêm tà tứ, cà lăm nói.

"Mang đi!" Tứ hoàng tử căn bản không cho Dạ Tích Tuyết mặt mũi, khóe miệng âm hiểm cười nói: "Tuổi còn nhỏ, không chỉ có nhục mạ thái tử, còn dám quát bổn hoàng tử, Dạ đại nhân, ông thật sự là dạy có phương pháp a, không bằng làm cho bổn hoàng tử dạy thay. Mang đi!"

"Chậm đã, tứ hoàng tử, là hạ quan không biết cách dạy, hạ quan tự nguyện chịu phạt, Tiểu Bảo vẫn còn nhỏ, thỉnh tứ hoàng tử giơ cao đánh khẽ." Dạ Tích Tuyết biết tứ hoàng tử vuốt mặt không chịu nể mũi, nội tâm giằng co một chút, vén trường bào, quỳ xuống, y không thể để Tiểu Bảo tiến cung, đặc biệt là theo tứ hoàng tử này, hắn sợ Tiểu Bảo vào được mà ra không được, Tiểu Bảo cùng Tiểu Ninh là hai cô nhi được y cứu khi hành tẩu giang hồ, năm nay Tiểu Bảo mười một tuổi, Tiểu Ninh mười tuổi, hai đứa rất ngoan ngoãn vâng lời, không ngờ đêm nay Tiểu Bảo quýnh lên, gây ra họa lớn, y đối xử với họ như người nhà, làm sao có thể để cho bọn họ chịu khổ.

"Dạ đại phu cần gì lễ lớn như thế, nếu Dạ đại phu trân trọng tiểu tử này như thế, bổn hoàng tử sẽ nể mặt Dạ đại phu tha cho hắn, Dạ đại phu mau mau đứng lên." Mạc Tử Viêm đột nhiên nhếch miệng cười, tiến lên đem Dạ Tích Tuyết quỳ rạp xuống đất nâng lên.

"Đa tạ tứ hoàng tử. Tiểu Bảo, còn không cám ơn tứ hoàng tử, lần sau còn hồ ngôn loạn ngữ, ta khâu miệng ngươi lại!" Dạ Tích Tuyết tức giận mắng Tiểu Bảo, hai tên nhóc hiển nhiên đều sợ ngây người.

Tiểu Bảo "Bùm" một cái quỳ rạp xuống đất, vừa khóc vừa nói: "Tiểu Bảo không dám, Tiểu Bảo biết sai rồi, tứ hoàng tử tha mạng!"

"Hừ, đi!" Mạc Tử Viêm hừ lạnh một tiếng, khinh bỉ nhìn Dạ Tích Tuyết cúi đầu thấp kém, rồi ra khỏi cửa, Mạc Tử Viêm trách Dạ Tích Tuyết thanh cao cùng cao ngạo, cho nên mượn cơ hội để y thấy rõ ràng y mặc dù là một thượng đại phu, nhưng kì thật cũng chỉ là kẻ võ biền, muốn chống lại một hoàng tử như gã, đúng là không biết tự lượng sức mình.

"Cung tiễn tứ hoàng tử!" Dạ Tích Tuyết cúi đầu, hai tay ôm quyền theo ra ngoài, Tiểu Ninh liền kéo Tiểu Bảo giận dữ nói: "Tiểu Bảo, đừng khóc, đại nhân đã vì huynh chịu ủy khuất."

"Tiểu Ninh, tứ hoàng tử thật đáng sợ, ánh mắt hắn nhìn ta như muốn đánh ta." Tiểu Bảo nghĩ đến ánh mắt âm độc của Mạc Tử Viêm, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Dạ Tích Tuyết vẻ mặt âm trầm đi vào, Tiểu Bảo lập tức quỳ trước mặt y khóc ròng nói: "Đại nhân, là Tiểu Bảo làm cho người mất mặt."

"Đứng lên đi, chuyện này không liên quan đến ngươi, tứ hoàng tử là có chủ tâm làm khó ta, song Tiểu Bảo ngươi, sau này không thể nói thái tử điện hạ ngốc biết không? Hắn không ngốc." Dạ Tích Tuyết nhìn xà nhà, vừa lúc thấy Mạc Nhiễm Thiên mắt to tròn nhìn y.

"Đại nhân, tại sao tứ hoàng tử lại lục soát nơi này, thái tử điện hạ thật sự bị người cướp đi sao?" Tiểu Ninh kì quái hỏi.

"Chuyện này các ngươi không cần để ý, nhanh đi ngủ đi, đại nhân cũng mệt rồi." Dạ Tích Tuyết lộ ra vẻ uể oải.

"Vâng, đại nhân, Tiểu Bảo, đi thôi, để cho đại nhân nghỉ ngơi." Tiểu Ninh đem Tiểu Bảo vẫn còn ngân ngấn nước mắt đi ra ngoài.

Hai người đi ra khỏi phòng, Dạ Tích Tuyết vội vàng phi thân lên xà nhà, đem Mạc Nhiễm Thiên bế xuống.

"Dạ đại ca, huynh chịu khổ, thằng khốn kia, một ngày nào đó, ta muốn trả cho hắn gấp bội!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn vào mắt Dạ Tích, hai đấm nắm chặt, nghiến răng nghiến lợi nói.

37. Chương 37: Biểu Lộ Chân Thành

"Tiểu Thiên, ta đi tát nước, đệ, đệ nên rửa qua một chút." Dạ Tích Tuyết nhìn Tiểu Thiên lõa thân đứng đó, mặc dù dính đầy bụi bặm nhưng vóc người vẫn xinh đẹp tuyệt trần, cũng làm cho y mặt đỏ tim đập nhanh, lại càng không dám nhìn tiểu khả ái trắng mịn phía dưới hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới chú ý tới mình thật sự rất mát mẻ, thấy khuôn mặt Dạ Tích Tuyết đỏ lên rồi rất nhanh xoay người rời đi, trong lòng nghĩ mình cư nhiên quên mất nơi này là nhân thích nam nhân, Dạ Tích Tuyết kia mặt đỏ có phải cũng thích mình không, vậy mới vừa rồi bôi thuốc, á, trời ạ! Điều này làm cho sắc mặt Mạc Nhiễm Thiên cũng bắt đầu trở nên đỏ thẫm.

Mạc Nhiễm Thiên vô cùng xấu hổ, lại không quần áo, người bẩn lại không thể trên giường, thấy Dạ Tích Tuyết đi vào, theo bản năng vội vàng một động tác xấu xí, hai tay che phía dưới của mình, mặt đỏ đến mức có thể cắt ra máu.

Dạ Tích Tuyết thấy động tác của hắn thì sửng sốt, sau đó làm như không thấy gì đi tới, đem chậu gỗ đặt trên bàn rồi nhẹ giọng nói: "Tiểu Thiên, lau rửa qua đi." Nói xong hai tay đem khăn mặt trong bồn vắt khô rồi đưa cho Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đứng ở bên kia bán, ít nhất cũng có thể ngăn trở chút chút, vội vàng nhận lấy chiếc khăn nói: "Cám ơn Dạ đại ca." Sau đó chà xát lung tung trên thân mình.

Dạ Tích Tuyết không dám nhìn Mạc Nhiễm Thiên, nhanh chóng mở tủ quần áo đem bộ quần áo màu xám cùng tiết khố màu trắng ban đầu chuẩn bị lấy ra, đặt ở bên giường.

"Tiểu Thiên, ở bên ngoài đang lục soát thành, đệ đêm nay vẫn muốn trở về ư?" Dạ Tích Tuyết nhìn dấu năm ngón tay trên mặt Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta hiện tại có thể quay về sao? Sợ vừa đi ra, huynh liền không thoát được có liên quan, Dạ đại ca, ta còn có việc thỉnh giáo huynh." Mạc Nhiễm Thiên rửa ráy xong xuôi vội vàng mặc tiết khố cùng quần áo vào, mới dám ngẩng đầu nhìn Dạ Tích Tuyết.

"Vậy Tiểu Thiên chịu thiệt một chút cùng Dạ đại ca nằm cùng giường được không? Chúng ta chậm rãi trò chuyện." Dạ Tích Tuyết tuy có chút đỏ mặt, nhưng rất đứng đắn.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn y vẻ mặt ngay thẳng, cũng không dám hiểu sai.

"Ta đây sẽ không khách khí." Mạc Nhiễm Thiên cười một chút rồi bò lên trên giường, ngoan ngoãn nằm trong giường, tuy nói thuốc của Dạ Tích Tuyết rất tốt, nhưng trên mông vẫn đau lắm.

Dạ Tích Tuyết tuy nói rất tự nhiên, nhưng thấy Mạc Nhiễm Thiên không phản đối việc chung giường, một lòng lại loạn nhịp, vội vàng đi ra ngoài vội vã rửa mặt, tiếp đó mới trở lại trong phòng, cởi áo khoác nhẹ nhàng lên giường, nằm thẳng không dám nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Thiên muốn thỉnh giáo cái gì?" Dạ Tích Tuyết hỏi.

"Ta nghĩ hỏi huynh võ công lợi hại như vậy, học bao lâu mới được?" Mạc Nhiễm Thiên biết mình nếu không muốn bị khi dễ, nhất định phải trở nên mạnh mẽ.

"Tiểu Thiên muốn học?" Dạ Tích Tuyết kinh ngạc quay đầu sang nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Uhm, ta không muốn bị khi dễ." Mạc Nhiễm Thiên kiên định nói.

"Cái này? Dạ đại ca từ mười tuổi đã bắt đầu học, đến bây giờ cũng đã được mười hai năm." Dạ Tích Tuyết có chút khó xử nói.

"A, lâu như vậy ta không thể học nổi. Vậy có thứ võ công nào có thể nhanh chóng luyện thành công không, ta nghe nhị hoàng tử nói cũng không phải mỗi người đều có võ công cao cường được như Dạ đại ca. Ta chỉ cần có thể đánh bại người bình thường là được rồi." Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục hỏi, hắn kì thật cũng biết thứ khinh công gì đó kia phải thật lâu mới có thể học được, trên TV chẳng phải cũng như vậy sao, không mất từ tám đến mười năm, vậy đã không gọi võ công rồi.

"Nhanh chóng luyện thành? Đó là giáp mặt chiến đấu." Dạ Tích Tuyết cau mày nói, "Nhưng sức khỏe của Tiểu Thiên còn chưa được, phải rèn luyện thêm, lúc sáng ta xem thân thủ Tiểu Thiên rất khá, có thêm sức khỏe, bình thường cũng sẽ không thua."

"Ai, đáng tiếc vẫn bại bởi tên khốn kia." Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói.

"Tứ hoàng tử tất nhiên là không thể so với những người khác, cho nên đệ cũng thấy hắn cũng không đến học. đệ ấy à, quá dễ xúc động." Dạ Tích Tuyết sủng ái nói.

"Ta không biết a, bởi vì nhị hoàng tử trước đây đã nói võ công của mọi người đều như vậy, cho nên ta tưởng rằng sẽ thắng, không nghĩ tới, ai, thật sự cám ơn Dạ đại ca, nếu không đêm nay ta sẽ bị súc sinh kia đùa chết." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới chuyện này, liền cảm thấy đầu vai cùng mông đều sinh đau, hơn nữa hậu đình cũng không chịu nổi.

"Tiểu Thiên, nếu đệ đã học võ không kịp, hiện tại chính là vấn đề sức khỏe, hơn nữa đệ có thể đem chủy thủ hay thứ gì đó giấu ở trên người, cũng có thể phòng ngừa việc ngoài ý muốn." Dạ Tích Tuyết nghiêm túc nói.

"Uhm, cái này ta biết, khi trở lại hoàng cung ta nhất định sẽ tìm một cái mang theo." Mạc Nhiễm Thiên nhớ mình đã từng học đấu vật, một đao cũng có thể nhanh chóng lấy mạng đối thủ.

Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên mắt sáng lấp lánh, trong lòng âm thầm ngạc nhiên, thái tử điện hạ này hoàn toàn không giống như mọi người nói, trước đây mình đồng tình với hắn, muốn bảo vệ hắn, hiện tại y đột nhiên cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên không đơn giản một chút nào, nhưng nam nhân như vậy càng làm cho y ngạc nhiên và vui mừng.

"Tiểu Thiên muốn lúc nào quay về hoàng cung? Phỏng chừng hiện tại cả kinh thành đều rơi vào khủng hoảng, ha ha." Dạ Tích Tuyết đột nhiên cười ra tiếng, giống như đây là một chuyện đùa vui lắm.

"Dạ đại ca dường như rất vui?" Mạc Nhiễm Thiên thấy kì quái.

"A a, chỉ là cảm thấy rằng làm cho những vị quan an nhàn tiêu dao này kinh hãi một lần cũng rất thú vị. Hiện tại tất cả mọi người đều biết Thân quốc xuống chiến thư, nhưng đều tưởng rằng đem đệ cho Tề vương sẽ gió êm sóng lặng, căn bản không biết hối cải, hàng đêm ca múa đấu võ, gia thê mỹ thiếp, Mạc quốc sớm muộn cũng bại vì bọn họ. Hiện tại đệ mất tích, bọn họ đứng trước nguy cơ chiến tranh, còn không vội vàng muốn chết." Dạ Tích Tuyết có chút tức giận bất bình, kì thật hắn không hy vọng đem Mạc Nhiễm Thiên tặng cho người Tề quốc.

"Dạ đại ca cũng biết việc này a. Ai." Mạc Nhiễm Thiên thở dài sườn sượt, có lẽ có thể đoán được con đường của mình sau này có bao nhiêu gập ghềnh.

"Tiểu Thiên, nếu đệ không muốn, Dạ đại ca có thể đem đệ cứu ra, chúng ta đi tiêu dao giang hồ được không?" Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên u buồn, lòng lập tức đau thắt, không khỏi đem ý nghĩ của mình nói ra.

"A?" Mạc Nhiễm Thiên thất kinh, lập tức nhìn vào trong đôi mắt tràn ngập trìu mến kia, đột nhiên giật mình, khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, nam nhân này rõ ràng là thích thái tử.

"A, ta, ta là nói, đệ, đệ nếu không muốn đi Tề quốc, ta, chúng ta có thể cao chạy xa bay." Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên cổ quái nhìn y, khuôn mặt càng ngày càng hồng, lời cũng nói không rõ ràng.

"Dạ đại ca, nhưng huynh là thượng đại phu, "quốc gia an nguy, thất phu hữu trách", huống chi huynh chẳng phải làm quan trong triều sao?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng nghi hoặc càng ngày càng nhiều.

"Hả, cái này, kì thật quan vị của ta là giả, là hoàng hậu nương nương xin hoàng thượng phong, mà ta vào cung, cũng chỉ là, chỉ là?" Dạ Tích Tuyết khẩn trương nói không ra lời đến.

"Chỉ là cái gì? Cùng hoàng hậu nương nương có quan hệ gì, ta bị huynh làm cho hồ đồ rồi." Tại sao Dạ Tích Tuyết cũng biết Tiêu Hương Hương vậy.

"Cái này, Tiểu Thiên đệ đừng chê cười Dạ đại ca, ta tiến cung chỉ là vì gặp đệ, còn hoàng hậu nương nương đúng là người giúp ta vào cung." Dạ Tích Tuyết vừa nói xong, đôi mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên càng thâm sâu động lòng người, làm cho Mạc Nhiễm Thiên càng thêm khẳng định mỹ nam tử này đối với thái tử là có chú ý riêng, thật không nghĩ được rằng ngu thái tử này thật đúng là ngu nhân có ngu phúc.

"Bà ấy tại sao phải giúp huynh?" Mạc Nhiễm Thiên quên đi cảm giác khác thường trong lòng hỏi.

"Cái này, ta cũng không rõ, có điều sau khi ta tiến cung bị an bài làm võ sư cho các hoàng tử và công tử, mà đệ lại không đến luyện tập, cho nên ta cũng không thể thường xuyên thấy đệ, hôm nay thấy đệ đến thao trường, ta, ta thật là cao hứng." Dạ Tích Tuyết cố lấy dũng khí đem tâm ý của mình nói với Mạc Nhiễm Thiên, y sợ sau khi trở về lại không thể gặp hắn.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng run rẩy, nhưng thấy đôi mắt Dạ Tích Tuyết nhìn mình chân thành trong suốt, đột nhiên mặt nóng rần lên, trong lòng dâng lên cảm giác khác thường.

38. Chương 38: Trên Giường Thuật Tình

Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên không nói lời nào, trong lòng quýnh lên nói: "Tiểu Thiên, đúng vậy, xin lỗi đệ, ta, ta đã quá lỗ mãng, đệ, đệ đừng ghét ta."

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu sang hướng khác không nhìn y, sợ xấu hổ, nhưng động tác này cang làm cho Dạ Tích Tuyết thêm kinh hoảng.

"Thái tử điện hạ, hạ quan khinh nhờn điện hạ, tội đáng chết vạn lần, thỉnh điện hạ trách phạt!" Dạ Tích Tuyết trong lòng vừa thương tâm lại vừa hoảng sợ, lập tức đứng lên quỳ gối trên giường.

"Dạ đại ca, huynh làm gì vậy, ta, ta không ý tứ gì khác a." Mạc Nhiễm Thiên biết cổ nhân trọng lễ nghi, nhìn khuôn mặt tuấn tú trước mắt này vừa rồi còn lạnh lùng cao ngạo biết mấy, bây giờ y lại bộc lộ hết chân tình, vô tình cử chỉ của mình, làm cho y hiểu lầm, vội vàng đứng lên đỡ lấy y.

"Tiểu Thiên, xin lỗi, Dạ đại ca quá, quá xúc động." Dạ Tích Tuyết lập tức toét miệng cười, một nụ cười vừa ấm áp lại vừa ngại ngùng, làm cho Mạc Nhiễm Thiên thoáng chốc ngơ ngẩn, thật đúng là một mỹ nam, so với nhị ca còn đẹp hơn.

Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên không lên tiếng, ngẩng đầu nhìn dung nhan tuyệt thế đã khiến y ngày nhớ đêm mong trước mắt, hai tròng mắt không tự chủ nhìn xuống đôi môi màu đỏ vàng vẫn còn vết thương kia, đôi mắt càng trở nên thâm thúy.

"A." Mạc Nhiễm Thiên phục hồi tinh thần lại lập tức lui về phía sau, "A!" Kêu thảm thiết một tiếng, hắn quên vết thương trên mông mình.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết lập tức đem hắn kéo lại gần, Mạc Nhiễm Thiên thuận thế ngã vào trong lòng y, mọi chuyện càng thêm rối rắm, hai người đều mặt đỏ tới mang tai. Mạc Nhiễm Thiên quẫn đến mức muốn gỡ ra, ai ngờ Dạ Tích Tuyết ôm cổ hắn, làm cho hắn không có cách nào khác rời khỏi đùi y.

"Dạ đại ca, huynh?" Mạc Nhiễm Thiên trở nên buồn bực, nếu y cũng là một kẻ biến thái, mình chẳng phải tự chui đầu vào lưới sao, mặc dù hắn cảm thấy những suy nghĩ của mình chỉ là tưởng tượng.

"Tiểu Thiên, để Dạ đại ca ôm một lát, được không?" Thanh âm Dạ Tích Tuyết có chút thương cảm nhưng tràn ngập ôn nhu, Mạc Nhiễm Thiên không đành lòng cự tuyệt, cứ như vậy dựa vào trong lòng y không nhúc nhích, cảm giác được đầu Dạ Tích Tuyết vừa chậm rãi lại rất cẩn thận tựa vào đầu vai hắn, hắn đột nhiên có chút thương cảm nam nhân này, hắn là đang sợ ta bị thương tổn sao.

Một hồi lâu sau, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy lưng mình cong đến đau ê ẩm, Dạ Tích Tuyết vẫn không phản ứng, không khỏi khóe miệng run run nói: "Dạ đại ca, ta, ta mỏi quá."

"A, đúng vậy, xin lỗi." Dạ Tích Tuyết vội vàng buông Mạc Nhiễm Thiên ra, mặt đỏ vạn phần, xấu hổ đến không biết đối mặt Mạc Nhiễm Thiên như thế nào, vội vàng xoay người đem ngọn đèn nhỏ trên chiếc ghế trước đầu giường thổi tắt.

"Ngủ đi, Tiểu Thiên, ngày mai còn không biết sẽ loạn thành cái gì đây, ai." Dạ Tích Tuyết đem chăn kéo đến đắp trên người Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca, huynh trước kia làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ mãi không ra.

"A, ta, ta là một cô nhi, trước mười tuổi đều ở một mình, sau đó sư phụ dẫn ta lên núi cùng người, ở đó mười năm, năm trước mới xuống một chút." Dạ Tích Tuyết chính là năm trước đến kinh thành Mạc quốc, thấy được Mạc Nhiễm Thiên, nhất thời choáng váng, từ đó về sau trong đầu chỉ nghĩ đến hắn, giống như bị ma ám, kì thật y cũng không biết tại sao, nhưng mỗi ngày đều nhớ nhung tuyệt thế dung nhan này.

Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên lập tức cảm thấy đồng tình nói: "Dạ đại ca trước mười tuổi nhất định rất khổ cực?"

"A a, đều đã qua, không muốn nhắc lại nữa, cũng may sư phụ đối ta tốt lắm, không chỉ dạy ta võ công, vẫn để cho ta tới kinh thành, người nói có một sứ mạng đang chờ ta, nhưng ta đến bây giờ cũng không biết là cái gì? Ai, cũng không biết ông ấy hiện tại thế nào?" Ánh mắt Dạ Tích Tuyết trong bóng tối nhuộm màu tưởng niệm.

"Sứ mạng? Chỉ nói hai chữ này cho huynh? Không nói những chuyện khác?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi.

"Sư phụ là cao nhân đắc đạo, nói chuyện rất cao thâm, chỉ nói ta cứ đến kinh thành thì sẽ biết, nói hết thảy đều phải tùy duyên. Khi ta vừa tới cũng không biết làm gì, nhưng ở trên đường lại gặp cảnh mệnh quan triều đình khi dễ dân chúng thiện lương, cường đoạt mỹ nam, ta thật sự thấy không vừa mắt, vốn định lập tức trở về núi, nhưng sau đó ta lại trông thấy đệ, bất tri bất giác đã muốn đi theo đệ, cho nên ta vào cung." Khuôn mặt Dạ Tích Tuyết trong bóng tối lại đỏ lên.

"Hả." Mạc Nhiễm Thiên không còn gì để nói, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không biết đúng ở chỗ nào, song hắn biết Dạ Tích Tuyết vì sao lại căm hận bách quan, muốn đem hắn cứu ra khỏi hoàng cung.

"Tiểu Thiên, đệ không ngốc một chút nào, tại sao tất cả mọi người nói đệ ngốc?" Dạ Tích Tuyết cũng muốn biết người trong lòng mình đang nghĩ gì.

"A, nói đến huynh cũng không tin, ta vừa mới khôi phục lại, trước đây chứng thật là kẻ ngốc, cũng không biết mình làm cái gì, dù sao cái gì cũng không nhớ được, cho đến ngày hôm trước mới đột nhiên tỉnh lại, cư nhiên phát hiện trước kia mình là một kẻ ngốc, cũng không biết đã làm bao nhiêu việc ngốc, ai, ngẫm lại đều cảm thấy không thể tin nổi." Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể nói như vậy.

"Tỉnh lại là tốt rồi, việc này làm ta yên tâm hơn nhiều, nghe đệ bị người khác khi dễ, thật hận mình không có ở bên cạnh đệ, không giúp được đệ." Dạ Tích Tuyết biết rõ cuộc sống trong hoàng cung thật đáng ghê tởm.

"Dạ đại ca, cám ơn huynh." Mạc Nhiễm Thiên có điểm cảm động, nam nhân này thật sự đơn thuần chỉ là thương hắn mà thôi.

"Tiểu Thiên, đệ thật sự muốn đi Tề quốc sao?" Dạ Tích Tuyết nghĩ tới vấn đề trọng yếu này.

"A, không đi cũng không được, chẳng lẽ Dạ đại ca cũng hy vọng Mạc quốc mất nước sao?"

"Ta không nghĩ gì cả, chỉ khổ dân chúng, nhưng Tề vương bản tính tàn bạo, ta sợ đệ lần này đi phải chịu ủy khuất."

"Ai, ta không xuống địa ngục thì ai xuống, nhưng Dạ đại ca yên tâm, ta sẽ không gục ngã, một ngày nào đó, ta nhất định phải đứng ở nơi cao nhất, để những kẻ khi dễ ta đều phải ngước nhìn ta!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên trở nên hào hứng, có lẽ là không muốn Dạ Tích Tuyết lo lắng cho hắn.

"Tiểu Thiên, có thể để cho Dạ đại ca đi theo đệ không, ta sẽ dùng cả tính mệnh bảo vệ đệ." Dạ Tích Tuyết kì thật sớm đã nghĩ tới, cho dù Mạc Nhiễm Thiên không mang theo y đi, y cũng sẽ bí mật đi theo, không phải vì thái tử hay hoàng cung, đối với y những thứ đó cũng chỉ là một đống đổ nát mà thôi.

"A, cái này, cái này ta sợ ta không thể làm chủ, nửa tháng sau xuất phát, tất cả chuyện an bài hành trình toàn bộ do tứ hoàng đệ lo liệu." Mạc Nhiễm Thiên cảm động vạn phần, nam nhân này cư nhiên đồng ý dùng cả mệnh bảo vệ mình.

"A, Mạc Tử Viêm?" Dạ Tích Tuyết vừa nghe được tên này liền tức giận.

"Dạ đại ca yên tâm, dù sao lần này ta nguyện cược nguyện thua, phát sinh chuyện ngoài ý muốn ai cũng không tưởng tượng được, gã hẳn sẽ không làm khó ta nữa, hơn nữa hộ vệ rất nhiều, gã cũng không dám làm gì ta, nếu ta chạy mất, ta xem gã nói như thế nào với Tề vương đây." Mạc Nhiễm Thiên hiện tại thật ra không sợ vấn đề này, có điều nghĩ đến sự biến thái của Mạc Tử Viêm, vẫn không nhịn được dựng tóc gáy.

"Tiểu Thiên, đệ có thể cùng hoàng thượng nói một chút, ta muốn chính đại quang minh ở bên cạnh bảo vệ đệ." Dạ Tích Tuyết giống như đang khẩn cầu.

"Dạ đại ca, cám ơn huynh đã trân trọng ta như vậy. Ta, ta sẽ nói với hoàng thượng, Tiểu Lộ Tử cũng muốn đi theo ta." Mạc Nhiễm Thiên kì thật nghĩ bên người có càng nhiều người võ công cao cường cũng không phải ý kiến tồi.

"Thật sao, cám ơn Tiểu Thiên, hoàng thượng thương đệ như vậy, nhất định sẽ đáp ứng, a a." Dạ Tích Tuyết cư nhiên nở nụ cười giống như một tiểu hài tử được ăn kẹo.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, thầm nghĩ y đi theo mình đến cùng là tốt hay là không tốt đây?

39. Chương 39: Tự Mình Chuốc Khổ

Giống như hai người dự đoán, trong lúc bọn họ kê cao gối mà ngủ, cả kinh thành toàn bộ đều rối loạn, từng nhà từng nhà đều bị binh lính lật tung lên, Mạc Tử Viêm, Mạc Nghị Thần, Mạc Hiên ba huynh đệ chia binh ba đường, toàn bộ thành lục soát thích khách, để tìm thái tử điện hạ về.

Bên trong ngự thư phòng vẫn chong đèn, ngọn đèn dầu tỏa sáng, hoàng thượng ôm đầu ngã ngồi trên long ỷ, thái phó tam vương gia, thái khanh Từ Mạc cực kỳ được tin tưởng cũng đang quỳ rạp dưới đất.

"Hoàng thượng bớt giận, rất nhanh sẽ tìm được thái tử điện hạ." Tam vương gia an ủi, thái tử điện hạ là tâm can của hoàng thượng, lúc này càng là người duy nhất có thể cứu vớt Mạc quốc, bây giờ không thấy, sao có thể làm cho hoàng thượng không nóng nảy chứ.

"Có thể là gian tế của Thân quốc bắt thái tử điện hạ đi hay không?" Thái khanh Từ Mạc có đôi mắt ưng sắc bén vô cùng, vừa nhìn đã biết là người ẩn đầy sắc bén.

Hoàng thượng đột nhiên ngẩng đầu nói: "Ngươi nói ta nghe xem?"

"Vi thần cũng chỉ là phỏng đoán mà thôi, hiện tại triều thần bách quan cũng biết thái tử điện hạ sẽ bị tặng đi Tề quốc, Thân quốc sợ Tề quốc xuất binh ngăn cản, cho nên có thể đi trước một bước cướp thái tử đi hay không?" Từ Mạc chậm rãi nói.

Lời giải thích vừa đưa ra mặt mọi người đều trắng bệch không còn một hạt máu, không có thái tử điện hạ chẳng khác gì không có Mạc quốc, cuộc sống an nhàn của bọn họ ngay lập tức sẽ không còn nữa, lập tức sẽ trở thành nô lệ mất nước.

"Ta thấy chưa chắc! Theo tứ hoàng tử nói, người đến chỉ có một, tài cao gan lớn, huống hồ người nọ quen thuộc địa hình trong cung, ngay cả ngự lâm quân cũng không đuổi kịp, vi thần cảm giác được không phải là gian tế Thân quốc." Tam vương gia nhìn Từ Mạc nói.

Các triều thần khác trên mặt đất lập tức thảo luận, làm cho hoàng thượng càng thêm đau đầu.

"Ngậm miệng! Trước ngày mai không tìm được thái tử điện hạ, các ngươi toàn bộ ra chiến trường cho trẫm đi! Biến!" Hoàng thượng tức giận.

Chúng triều thần khó thấy được hoàng thượng tức giận như thế, mỗi người đều sợ hãi câm như hến, nơm nớp lo sợ rời khỏi ngự thư phòng, tam vương gia cùng thái khanh Từ Mạc liếc nhau cũng lui ra ngoài.

"Phượng Noãn các" – tẩm cung hoàng hậu, Tiêu Hương Hương đang uống trà, nghe cung nữ báo cáo tin tức. Chân nàng chạy đã mệt, trước bị con mình lôi lôi kéo kéo đến tẩm cung thái tử, kết quả thấy Mạc Tử Viêm vẻ mặt trắng bệch quần áo cũng chưa chỉnh tề, đang vội vội vàng vàng hét lên gì đó, song điều này lại làm cho nàng trong lòng thở phào một hơi, thật không ngờ Mạc Nhiễm Thiên xúc động như vậy lại theo Mạc Tử Viêm đánh cuộc, cũng may Mạc Tử Viêm không ăn được đã bị người cướp đi. Bằng không làm cho Mạc Tử Viêm yêu Mạc Nhiễm Thiên đối con mình là một điều bất lợi. Hiện tại Mạc Nhiễm Thiên mất tích, nhưng thật ra nàng không lo lắng, bởi vì nàng tin tưởng hắn sẽ trở về, trong thế giới này cũng chỉ có mình cùng hắn mới chính thức là người thân.

"Nương nương, kinh thành giới nghiêm, lục soát từng nhà tìm thích khách sao? Thật là làm cho mọi người hoảng sợ." Tiểu cung nữ giúp Tiêu Hương Hương đấm bóp chân nói.

"A a a, đã lâu rồi không làm ầm ĩ như vậy." Tiêu Hương Hương cười nói.

"A?" Tiểu cung nữ kinh ngạc nói.

"A a, ba ngày sau là lễ trưởng thành của Hiên nhi, thái tử điện hạ sẽ tới." Tiêu Hương Hương biết Mạc Nhiễm Thiên tuyệt đối là người có trách nhiệm, hắn đã đáp ứng mình thì làm sao có thể thất tín được, hơn

nữa hắn cũng không thể chờ đợi được muốn trở về nhà. Tiêu Hương Hương khóe miệng cười nhạt đầy thâm ý.

Cả kinh thành náo loạn một đêm không tìm được thích khách, càng không tìm được Mạc Nhiễm Thiên, nhưng thật ra đem dân chúng dọa đến đóng chặt cửa nhà không dám đi ra, khi Mạc Tử Viêm, Mạc Nghị Thần, Mạc Hiên ba người trở lại hoàng cung đã là lúc buổi lâm triều sáng sớm, trời tờ mờ sáng, chúng văn võ bá quan ở trước "Chính Thiên điện" chờ vào triều, sắc mặt mỗi người đều xám xịt.

Tam vương gia thấy ba vị hoàng tử trở về, lập tức ra đón hỏi: "Tìm thấy thái tử điện hạ chưa?"

Mạc Tử Viêm nhìn ông một cái, tức giận lắc đầu, còn Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên đều vẻ mặt đau xót, nhưng lại đồng thời căm tức nhìn Mạc Tử Viêm.

"Các huynh không cần trừng mắt nhìn ta, cũng không phải ta cướp đi, ngay cả ta cũng bảo vệ không được thái tử, hai người các huynh ở đó cũng không phải giống nhau sao!" Mạc Tử Viêm tự gỡ tội, tưởng rằng mình xui xẻo, tối hôm qua vừa lúc mình đến tẩm cung thái tử, nếu Mạc Nghị Thần ở đó không phải kết quả giống nhau sao. Nhớ đến Mạc Nhiễm Thiên da thịt nhiễm hồng, tiếng kêu thảm đau đớn, gã lại cả người sôi trào, cực phẩm! Đúng thế, Tiểu Thiên chính là cực phẩm. Đáng tiếc mình còn chưa hảo ngoạn đã bị người cướp đi, tên thích khách đáng chết!

"Hừ, chính huynh giải thích với phụ hoàng đi, huynh tại sao lại đến tẩm cung thái tử ca ca!" Mạc Hiên lớn tiếng nói, ba ngày sau là lễ thành nhân của mình, giờ thái tử ca ca mất tích, mình phải làm sao bây giờ?

Mạc Tử Viêm tức giận đến đang muốn chửi lại vài câu, thanh âm thái giám chói tai vang lên "Vào triều"!

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy ngủ cực kỳ ngon giấc, khi hắn tỉnh lại thấy Dạ Tích Tuyết dùng đôi mắt nóng bỏng nhìn hắn, lập tức khuôn mặt đỏ thẫm, người này nhìn mình đã bao lâu?

"Tiểu Thiên, đệ tỉnh rồi sao? Vết thương còn đau không?" Dạ Tích Tuyết có thể nói một đêm không ngủ, chờ sau khi Mạc Nhiễm Thiên ngủ vẫn ngây ra nhìn hắn, bất kể từ góc độ nào đều cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên tuyệt mỹ vô song, khuynh quốc khuynh thành, làm cho trái tim y hoàn toàn treo trên người hắn.

"A, uhm, tốt hơn nhiều, cám ơn Dạ đại ca, được rồi, hiện tại là giờ nào? Dạ đại ca không cần lâm triều sao?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn trong phòng ánh sáng đã rọi vào, hẳn là tới thời gian lâm triều rồi.

"Ta không cần lâm triều, tiến cung rồi tới thao trường là được, có điều xem ra hôm nay không ai có tâm tình học võ." Dạ Tích Tuyết nhìn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói.

"Vậy, chúng ta lúc nào hồi cung đây? Ta ở bên ngoài càng không quen thuộc, vẫn là hồi cung đi, ta còn muốn cùng Dạ đại ca học võ." Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ rồi nói.

"Hiện tại đi thôi, chờ trời sáng hẳn cũng rất dễ dàng bị người phát hiện." Dạ Tích Tuyết cau mày nói.

"Uhm, hảo!" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đứng lên, Dạ Tích Tuyết nhìn bộ dáng Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đột nhiên bất động, trong lòng có chút không nỡ.

Mạc Nhiễm Thiên thấy y vốn đã chuẩn bị xuống giường khi nhìn hắn lại đột nhiên dừng lại, không khỏi kì quái hỏi: "Dạ đại ca, làm sao vậy?"

Dạ Tích Tuyết có chút thương cảm, sau đó mỉm cười một chút nói: "Dạ đại ca chỉ là đang suy nghĩ, như thế nào mới có thể mỗi giờ mỗi phút ở bên cạnh Tiểu Thiên."

"A." Mạc Nhiễm Thiên ngốc nghếch một lúc, sau đó khuôn mặt tuấn tú không thể kìm được đỏ lên, xấu hổ nhìn Dạ Tích Tuyết tuấn mỹ như vậy lại không biết nói cái gì, cảm giác có điểm bất lực, nam nhân này thương hắn, hắn biết, chỉ bất quá không hiểu nam nhân yêu nam nhân, còn có thể sâu như vậy.

Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên mặt đỏ bừng lên thật xinh đẹp, đôi mắt sáng ngời trở nên thâm thúy, vừa chậm rãi vừa khát khao nhìn vào đôi môi phấn hồng kia, đôi môi vô cùng gợi cảm mê người.

"Dạ đại ca, trời, trời sáng mau quá." Mạc Nhiễm Thiên cảm giác được ánh mắt đầy lửa nóng của y, tâm lại bắt đầu nhảy loạn, nghĩ muốn xuống giường, nhưng Dạ Tích Tuyết còn ngồi ở bên ngoài, làm cho hắn không biết làm sao bây giờ, cảm giác được mình cả mặt đều bị thiêu cháy.

"Tiểu Thiên, ta, ta?" Khuôn mặt Dạ Tích Tuyết đỏ rực, nhìn đôi môi hắn khàn khàn nói.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe đã biết y muốn làm gì, trong lòng bị dọa đến nhảy dựng, nhưng nhìn đôi mắt thâm tình của y, lại cảm thấy cự tuyệt quá tàn nhẫn, đang lúc không biết làm sao bây giờ, đột nhiên trong đầu sáng ngời, lập tức nghiêng đầu lại gần, thừa dịp Dạ Tích Tuyết không biết hắn muốn làm gì, rất nhanh đụng vào môi của y, vốn định lập tức rời đi, nhưng hắn quên chỗ kì lạ trên môi mình.

Hai môi vừa chạm, một dòng điện tương thông, Mạc Nhiễm Thiên muốn trở về, nhưng Dạ Tích Tuyết đã phản ứng nhanh chóng hiếm thấy, kích động ôm chặt lấy hắn, làm nụ hôn càng thêm sâu, mà Mạc Nhiễm Thiên tự mình chuốc lấy cực khổ, chỉ có thể trợn mắt nhìn đỉnh giường.

40. Chương 40: Nam Tử Xa Lạ

Mạc Nhiễm Thiên cảm giác Dạ Tích Tuyết cả người có chút phát run, mặc dù bề ngoài tăng thêm lực đẩy môi hắn ra, nhưng động tác này rất ngây ngô, làm cho Mạc Nhiễm Thiên trong lòng có chút cảm động.

Cảm giác bị điện giật qua đi, Mạc Nhiễm Thiên phát hiện Dạ Tích Tuyết vẫn gắt gao đè lên môi hắn không nhúc nhích, không khỏi buồn bực vô cùng, chuyện gì đây chứ? muốn hôn cũng nhanh chút, không hôn thì rời khỏi đi.

Mạc Nhiễm Thiên vừa định đẩy Dạ Tích Tuyết ra, người này cư nhiên run run mà le lưỡi ra khẽ liếm môi dưới của hắn một chút, sau đó thấy hắn bất động, thì đầu lưỡi bắt đầu hướng đến đôi môi Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên mắt mở trừng trừng thấy hắn nhắm mắt, lông mi run run không thôi, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng gần ngay trước mắt làm cho hắn có thể cảm nhận được nó đang nóng bừng bừng, có thể biết trong lòng y có bao nhiêu khẩn trương, không khỏi thấy cảm thương cho y, hàm răng cũng mở ra, vươn lưỡi mình, cùng đầu lưỡi y dây dưa ở cùng một chỗ, thầm nghĩ khiến gã si tình này được thỏa mãn một lần.

Dạ Tích Tuyết nhận được sự ủng hộ lớn, lập tức bị loại cảm giác triền miên này hấp dẫn, đầu lưỡi truy đuổi lưỡi Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên rõ ràng rất có cảm giác thành công, đầu lưỡi y hôn hắn đến mức cảm giác như lửa nóng, âm thanh "Chi chi" không dứt bên tai.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên có điểm không thở nổi, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ, làm cho lồng ngực Dạ Tích Tuyết căng thẳng, bàn tay to càng thêm ôm thân thể mềm mại của Mạc Nhiễm Thiên trong lòng.

"Hô!" Mạc Nhiễm Thiên khoái khó thở, bất đắc dĩ không thể làm gì khác hơn là đẩy Dạ Tích Tuyết ra, vẻ mặt đỏ ửng nói: "Dạ đại ca, muốn ta tức giận a."

Dạ Tích Tuyết giờ phút này tâm thần đều động, đôi mắt xinh đẹp sáng như sao, nhìn Mạc Nhiễm Thiên tràn ngập thâm tình.

"Tiểu Thiên, ta thật hạnh phúc." Dạ Tích Tuyết ngây ngốc cười.

Mạc Nhiễm Thiên trừng mắt: "Nếu không đi, trời sẽ sáng mất." Hắn vẫn tránh né đề tài xấu hổ này.

"Uhm, đi thôi." Dạ Tích Tuyết lập tức phục hồi tinh thần, nhìn ngoài cửa sổ, sau đó không tình nguyện buông Mạc Nhiễm Thiên xuống giường, vẫn tự nhiên đưa tay đỡ tay Mạc Nhiễm Thiên, dường như sợ hắn sẽ té xuống.

"Dạ đại ca, ta là nam nhân!" Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến.

"A, ta biết a." Dạ Tích Tuyết kinh ngạc nói.

"Vậy huynh không nên coi ta như nữ nhi!" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng run rẩy, nhảy xuống giường, sau khi đứng lại khóe miệng run rẩy càng nhiều hơn, ta quá chủ quan, quên vết thương ở sau mông.

"Tiểu Thiên, thương thế của em?" Dạ Tích Tuyết lập tức chú ý tới.

"Không có việc gì, đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên lập tức đứng thẳng dậy, tràn ngập khí thế đi ra ngoài cửa, thầm nghĩ mình cũng không thể mất thể diện.

Bên ngoài trời càng ngày càng sáng, Dạ Tích Tuyết mang theo Mạc Nhiễm Thiên rất nhanh đi tới một góc hoàng thành, Mạc Nhiễm Thiên nhìn tường thành cao ba thước mà nhăn mày.

"Tiểu Thiên, đi vào nơi này là tẩm cung của hậu cung tần phi, tự em quay về thái tử tẩm cung được không?" Dạ Tích Tuyết lo lắng nói.

"Dạ đại ca, ta không ngốc, không nhận ra ta có thể hỏi a." Mạc Nhiễm Thiên hai mắt trợn trắng.

"A a a, tốt lắm, đi thôi, thả em xuống rồi, ta sẽ đi ra, rồi từ cửa cung đi vào, tối nay có thể ở thao trường gặp em không?" Dạ Tích Tuyết chính là cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên là một người yếu, hắn cần sự bảo vệ của y.

"Nhanh đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên nhìn y một chút, khuôn mặt lại đỏ lên, đôi mắt nam nhân này sao lại có thể chết người như vậy.

"Uhm, đi!" Dạ Tích Tuyết ôm lấy thắt lưng Mạc Nhiễm Thiên nhảy lên một cái, lên đến tường thành rồi ngồi xổm xuống.

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy kích thích vô cùng, nếu mình có loại công phu này thì tốt rồi, đáng tiếc cuộc đời này sợ là vô duyên, nhưng cũng may người tài giỏi như vậy cũng không có nhiều, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng lập tức quyết định, muốn đem Dạ Tích Tuyết giữ ở bên người, dù gì cũng là siêu cấp bảo tiêu.

Dưới tường thành là mấy cây cổ thụ già, cách đó không xa là tẩm cung của phi tần, Dạ Tích Tuyết nhẹ giọng nói: "Tiểu Thiên, cẩn thận nha." Nói xong yêu thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, ôm hắn nhảy xuống, sau đó gật đầu với hắn một cái rồi nặng trở lại trên tường thành.

Mạc Nhiễm Thiên bị y làm cho rối loạn, sau đó cảm thấy mình đang cười, mình bị bắt khỏi cung, hiện tại trở về, phụ hoàng phải vô cùng vui mừng mới đúng, thật không biết mình đang lo lắng cái gì.

Sắc trời đã rất sáng, Mạc Nhiễm Thiên từ dưới tàng cây đứng dậy, nhìn sang chung quanh, nơi này chỉ có một con đường rải đá dăm, không có người nào, vội vàng uốn ngực nghênh ngang dọc theo con đường nhỏ đi ra ngoài.

Chuyển qua một khúc ngoặt, tới trước cửa một tòa tẩm cung, ngẩng đầu vừa nhìn thấy chữ "Chu phượng các", Mạc Nhiễm Thiên không có ấn tượng gì, lông mày nhíu lại chuẩn bị đi qua.

Ngay lúc này, Mạc Nhiễm Thiên cư nhiên nghe được trong cửa truyền ra tiếng nói chuyện, vốn cũng không có gì, nhưng thanh âm này là của nam nhân, bên trong hậu cung trừ bỏ hoàng thượng là nam tử, chỉ có ngu thái tử có thể tự do ra vào hậu cung, tại sao sáng sớm ở trong tẩm cung này lại có tiếng nam tử?

Mạc Nhiễm Thiên thật sự tò mò, không khỏi lặng lẽ đi tới cửa nghe lén, bên ngoài tẩm cung là sân, vào trong sân là một cái cửa gỗ đã cũ kỹ, Mạc Nhiễm Thiên có thể qua khe cửa nhìn mọi chuyện bên trong.

Bên trong viện cảnh rất đẹp đẽ, giả sơn nước chảy giống nhau không ít, có thể nhìn ra phi tử này địa vị không thấp, một cẩm y nam tử đưa lưng về phía Mạc Nhiễm Thiên, nhìn vóc người hẳn là người trong cung, nhưng tuyệt đối không phải hoàng thượng, trước mặt hắn chính là một vị phu nhân đầy quyến rũ, tuy không còn trẻ nhưng vẫn là một tuyệt sắc giai nhân, tóc dài bù xù nói rõ nàng mới vừa rời giường, cảm giác đầu tiên của Mạc Nhiễm Thiên là "Phi tử yêu đương vụng trộm", nhưng phi tử này là ai đây chứ?

"Muội trở về ngủ tiếp, ta đi." Thanh âm trung niên nam tử có chút ôn nhu.

"Chuyện ta giao huynh chớ quên!" Thanh âm tuyệt sắc nữ tử có điểm cô đơn.

"Yên tâm, ta đối đãi với Tử Viêm như con trai mình, vào đi, hai tiểu nha đầu sắp tỉnh dậy rồi." Nam tử nói xong hôn lên trán tuyệt sắc nữ tử một cái, rồi hướng cửa đi tới.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, nghe nam tử nói chẳng lẽ nữ tử này là mẫu phi Mạc Tử Viêm "Chu quý phi"? Còn không kịp suy nghĩ nhiều, thấy nam tử xoay người, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn, không nhận ra! Vội vàng chạy men theo con đường nhỏ, trốn ở phía sau cây đại thụ không nhúc nhích, trong đầu nghĩ đến bộ dáng nam nhân, thầm nghĩ người này không biết là ai?

Thật lâu, Mạc Nhiễm Thiên mới dám đi ra, hắn cũng không biết nam tử kia chạy đi đâu, sợ mới vừa rồi bị phát hiện, người ta nếu biết võ công, nhất định bị giết người diệt khẩu, cẩn thận một chút tốt hơn.

Mạc Nhiễm Thiên vội vàng chạy theo hướng con đường nhỏ, đi qua "Chu Phượng các" cũng không liếc mắt một cái, chạy một mạch tới chỗ ngã ba, đã có cung nữ đi đi lại lại.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn tẩm cung của mình phía bên trái, hiện tại hắn cách "Phượng noãn các" của hoàng hậu tương đối gần, giật mình, đến chỗ Tiêu Hương Hương đi, hắn phải hỏi hỏi trung niên nam tử này là ai? Chu quý phi cùng hắn có âm mưu gì?

"Thái tử điện hạ, người sao lại ở chỗ này? Cả hoàng cung tìm người đến điên rồi!" Một cung nữ nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên liền kích động chạy tới, lập tức thất thanh kêu lên.

"Câm miệng!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng phiền muộn, trợn mắt lạnh lùng nói.

"A, vâng, thái tử điện hạ, nương nương còn chưa rời giường!" Cung nữ ủy khuất nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút lập tức quỳ xuống nói, đồng thời kì quái, thái tử điện hạ này giống như đã thay đổi thành người khác.

"Mau gọi nương nương dậy, bổn thái tử có việc gấp!" Mạc Nhiễm Thiên khí thế uy nghiêm, cung nữ không dám nhiều lời, lập tức quay người đi vào.

41. Chương 41: Lựa Chọn Người Thừa Kế

Chỉ chốc lát, Tiêu Hương Hương liền cười đi ra, câu đầu tiên là nói: "Ta biết cậu sẽ trở về, lễ trưởng thành của con ta không thể thiếu cậu, a a."

Mạc Nhiễm Thiên đối với nàng một phen xem thường nói: " "Chu Phượng các" có phải là nơi ở của Chu quý phi không? Mẫu thân của tứ hoàng tử?"

Tiêu Hương Hương sửng sốt nói: "Không sai, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Cậu bị ai cướp đi?"

"Không có việc gì! Tôi muốn hỏi một người, là một nam tử, tầm bốn mươi tuổi, dung mạo cũng ưa nhìn, nhìn qua rất lợi hại, thân hình cao lớn khôi ngô, có thể tự do ra vào cung, ở trong triều có ai phù hợp với điều kiện này?"

"Tam vương gia?" Đó là trực giác đầu tiên của Tiêu Hương Hương.

"Không phải, ánh mắt so với tam vương gia sắc bén hơn." Mạc Nhiễm Thiên nhăn mày một chút.

"Thái khanh Từ Mạc!" Tiêu Hương Hương cả kinh.

"Cái gì! Phụ thân Từ Võ Từ Mạc sao? Hắn không phải đã lâm triều sao?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, sau đó quay người nói: "Tôi đi trước, trở về lại tìm bà!"

Tiêu Hương Hương không biết xảy ra chuyện gì, đôi mày thanh tú nhíu lại một chỗ, còn Mạc Nhiễm Thiên vội vã đi khỏi "Phượng Noãn Các", chạy đến "Chính Thiên Điện" nơi hoàng thượng lâm triều, hắn phải xác nhận nam tử kia có phải thái khanh Từ Mạc hay không, nếu đúng là như vậy, âm mưu bên trong ắt hẳn rất lớn.

"Thái tử điện hạ, thái tử điện hạ!" Trên đường rất nhiều cung nữ cùng nô tài đều giật mình gọi to, hiển nhiên nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên nên sợ hãi.

"Tiểu Thiên!" Một tiếng gọi ngạc nhiên vui mừng, bị hù dọa một giây, Mạc Nhiễm Thiên đã bị Mạc Nghị Thần ôm vào trong ngực.

"Nhị ca, buổi triều kết thúc rồi sao?" Mạc Nhiễm Thiên liền vội vàng hỏi.

“Căn bản là không thượng triều, phụ hoàng chỉ nói một câu ”Không tìm được đệ, mọi người chờ mất nước đi.” sau đó liền tan. Sao vậy, đệ sao lại ở chỗ này, ai bắt đệ đi?” Mạc Nghị Thần buông Mạc Nhiễm Thiên ra nóng lòng mà hỏi thăm.

“Từ Mạc còn đang trong cung sao?” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng hỏi.

“Hẳn là đã đi rồi! Xảy ra chuyện gì? Hắn có chuyện sao?” Mạc Nghị Thần cau mày.

“Thái tử ca ca!” Giây tiếp theo, Mạc Nhiễm Thiên đã bị Mạc Hiên chạy lên ôm cổ, trên môi cũng không hề báo trước bị hôn một cái.

“Lục đệ!” Mạc Nhiễm Thiên phát hỏa, tên nhóc nghịch ngợm này sao lại tùy tiện như vậy, hiện tại hắn ở trên đường từ hậu cung đi Chính Thiên điện, thị vệ, nô tài rất nhiều, người khác mặc dù không thèm để ý, nhưng chính mình để ý a.

“Thái tử ca ca, huynh hù chết Hiên nhi.” Mạc Hiên con mắt hồng hồng, thương cảm nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời trong lòng mềm nhũn nói: “Ta, ta không có việc gì, đi, đi gặp phụ hoàng!”

“Thái tử ca ca, tứ hoàng huynh không đối với huynh như vậy chứ?” Mạc Hiên rất quan tâm chuyện này.

“A, đừng nói đến tên biến thái đó!” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến tối hôm qua bị ngược đãi, cả người liền sợ hãi.

“Buồn cười, chờ ta gọi mẫu hậu tới cứu huynh, huynh đã bị cướp đi!” Trong đôi mắt Mạc Hiên bắn ra những tia sáng linh lợi không phù hợp với tuổi.

“Ta không có việc gì, hắn không thực hiện được!” Mạc Nhiễm Thiên sợ cậu bé hiểu lầm vội vàng nói.

“Tiểu Thiên, ai cướp đệ, phụ hoàng cùng cả triều văn võ đều lo lắng, phụ hoàng chuẩn bị điều động đại quân, chết cũng phải cùng Thân quốc liều một lần.” Mạc Nghị Thần lo lắng nói.

“Ta cũng không biết, gặp phụ hoàng rồi lại nói đi.” Mạc Nhiễm Thiên không có khả năng đem Dạ Tích Tuyết nói ra, vội vã hướng ngự thư phòng chạy đi, Mạc Hiên cùng Mạc Nghị Thần nhìn nhau một cái, không biết vì sao Mạc Nhiễm Thiên nóng lòng như vậy.

“Thái tử điện hạ?” Bên ngoài ngự thư phòng Nghiêm công công thấy Mạc Nhiễm Thiên xông thẳng vào liền thất kinh.

“Nghiêm công công, phụ hoàng có đây không?” Mạc Nhiễm Thiên rất muốn thấy Từ Mạc, mặc dù hắn biết người nọ cũng không nhất định là hắn, nhưng trong lòng vẫn rất bất an.

“Dạ, đúng vậy. Thái tử điện hạ không phải bị…?” Nghiêm công công vẫn tò mò.

“Ta đi gặp phụ hoàng, các ngươi đừng đi vào!” Mạc Nhiễm Thiên muốn bí mật cùng hoàng thượng nói chuyện.

Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên sửng sốt, đứng lại, nhưng tâm tư hai người đều không giống nhau.

“Phụ hoàng!” Mạc Nhiễm Thiên tiến vào ngự thư phòng, chỉ thấy hoàng thượng đang mặt nhăn mày nhíu ném tấu chương. Nghe được thanh âm quen thuộc lập tức ngẩng đầu lên, sau đó kích động từ trên long ỷ bước xuống.

“Thiên nhi, xảy ra chuyện gì? Phát sinh chuyện gì?” Hoàng thượng cầm tay Mạc Nhiễm Thiên, vẻ mặt kích động.

“Phụ hoàng, Thiên nhi không có việc gì, hắc y nhân kia không làm gì ta, chỉ là hỏi ta mấy vấn đề, sau đó đem ta đưa thả về.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng sớm đã tính toán phải nói như thế nào.

“A? Vấn đề gì? Người nọ con có thấy mặt không?” Hoàng thượng kinh ngạc hỏi.

“Chưa từng thấy, hắn hỏi ta phụ hoàng chuẩn bị lập ai làm người kế vị.” Mạc Nhiễm Thiên biết tranh luận lớn nhất trong cung chính là chuyện ngôi vị hoàng đế.

Hoàng thượng cực kì hoảng sợ nói: “Thiên nhi trả lời như thế nào?”

"Ta nói không biết, ta vốn không biết a." Mạc Nhiễm Thiên giả bộ ngốc nghếch.

Hoàng thượng buông tay Mạc Nhiễm Thiên, trở về bên ngự án.

"Thiên nhi, con vốn là thái tử, vị trí này cũng nên để cho con kế thừa mới đúng, nhưng phụ hoàng vô dụng, muốn đem con làm con tin dâng Tề quốc, cho nên ngôi vị hoàng đế này cũng chỉ có thể chọn một người khác. Văn võ bá quan phần lớn đều cho rằng Viêm nhi kế thừa vô cùng thích hợp, phụ hoàng già rồi, chờ Viêm nhi tặng con đi Tề quốc trở về, nhượng ngôi vị này cho hắn đi. Ai." Hoàng thượng lắc đầu.

"Văn võ bá quan đều đồng ý?" Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ Tiêu Hương Hương này tính toán có lẽ sai lầm rồi.

"Không, chỉ là người bên phe cánh thái khanh cực lực tán thành, còn trẫm vốn tưởng rằng tam vương gia cũng sẽ đứng về phía Viêm nhi, lại không nghĩ rằng hắn không lên tiếng, khi đó là hắn đề nghị để Viêm nhi đi Tề quốc, trẫm còn tưởng rằng hắn cố tình làm cho Viêm nhi lập công kế vị, xem ra trẫm đã đoán sai."

Mạc Nhiễm Thiên lập tức cau mày, chuyện này thật là phức tạp, ngay cả hắn cũng tưởng rằng tam vương gia là cùng một duộc với Mạc Tử Viêm, song hiện tại xem ra khả năng rất lớn nam nhân trong viện Chu quý phi kia là Từ Mạc.

"Phụ hoàng, nhi thần cảm thấy tứ hoàng huynh quá mức bạo ngược, sẽ làm dân chúng gặp nạn."

"Vi phụ cũng nghĩ tới vấn đề này, tối hôm qua nghe nói hắn tới tẩm cung của con? Có chịu ủy khuất hay không, tiểu tử đó thật là bất hảo!"

"A, không, không có, con bị người cướp đi." Mạc Nhiễm Thiên vã mồ hôi.

"Uhm, trẫm đã cảnh cáo nó, nhưng trừ bỏ Viêm nhi, cũng chỉ có Thần nhi, nhưng Thần nhi tâm địa thiện lương, do dự thiếu quyết đoán, lại càng không thích hợp làm hoàng đế, ai."

"Đại ca thì sao?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên thầm nghĩ.

"Nó không được!" Hoàng thượng lập tức từ chối.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, không dám hỏi, nhìn hắn trả lời dứt khoát như vậy, nguyên nhân này nhất định tất cả mọi người biết, cho nên không ai tán thành.

"Vậy lục hoàng đệ thì sao? Đệ ấy rất thông minh."

"Hiên nhi thật ra không tồi, rất có trách nhiệm, nhưng tuổi quá nhỏ, còn chưa đến mười lăm a."

"Phụ hoàng, ngày kia chính là lễ trưởng thành của đệ ấy a." Mạc Nhiễm Thiên cũng không hy vọng Mạc Tử Viêm làm hoàng thượng, không chỉ bởi vì Mạc Tử Viêm tàn bạo với mình, cũng bởi vì đại kế tương lai của hắn cùng Tiêu Hương Hương.

"Không sai, Thiên nhi, hoàng hậu nói bệnh của con tốt hơn nhiều, trẫm còn không tín, hiện tại xem ra con thật sự đỡ hơn rất nhiều, a a, Thiên nhi, trẫm hỏi con, con có đồng ý cùng Hiên nhi trong lễ trưởng thành không? Trẫm nhìn ra được Hiên nhi đối với con rất tốt, trẫm nếu đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Hiên nhi, Hiên nhi nhất định sẽ không bạc đãi con, cũng xem như trẫm không làm Dung nhi thất vọng." Hoàng thượng đột nhiên long mục tỏa sáng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn hoàng thượng cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi, xem ra hoàng thượng thật sự rất cưng chiều đứa con bảo bối này, tuyển người thừa kế ngôi vị hoàng đế cũng đều nghĩ cho mình, có điều việc này cũng đang trúng ý hắn, nhưng nghĩ đến một màn trong cung của Chu quý phi, trong lòng rốt cuộc lại cảm giác được không ổn định, tên nam nhân kia đến cùng có phải thái khanh Từ Mạc hay không?

42. Chương 42: Thiếu Chút Nữa Nôn Mửa

"Phụ hoàng, Thiên nhi dù sao cũng đi Tề quốc, những chuyện này đều không quan trọng." Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ một chút nói.

"Ai, Thiên nhi, phụ hoàng xin lỗi con, nhưng Hiên nhi làm hoàng đế, một ngày nào đó hắn sẽ đi tiếp con trở về." Hoàng thượng sắc mặt bi thương.

"Phụ hoàng, người đừng lo lắng quá, Thiên nhi không có việc gì, cũng nhất định sẽ trở về Mạc quốc." Mạc Nhiễm Thiên nhìn khuôn mặt đau thương của ông, có điểm không nỡ, xem ra thân thể này rất thân cận với cha mình.

Kế tiếp, hoàng thượng cùng Mạc Nhiễm Thiên nói chuyện thích khách, cùng rất nhiều phân vân về chuyện đi Tề quốc sau này, cho đến giờ ngọ thiện, Mạc Nhiễm Thiên mới vui vẻ từ ngự thư phòng đi ra.

"Tiểu Thiên, như thế nào lâu như vậy?" Mạc Nghị Thần cùng Mạc Hiên cư nhiên không đi.

"Nhị ca, đi, chúng ta xuất cung đi!" Mạc Nhiễm Thiên thật cao hứng, hoàng thượng đồng ý cho hắn xuất cung đi chơi, bởi vì đối với đứa con sắp rời xa của mình, hoàng thượng cái gì cũng có thể thỏa mãn, còn Mạc Nhiễm Thiên cũng muốn ra bên ngoài chơi một chút, đặc biệt muốn đi nhìn cái lão thái khanh Từ Mạc kia.

"A, thái tử ca ca, tại sao muốn xuất cung?" Mạc Hiên khó hiểu hỏi lại.

"Ta sắp phải đi Tề quốc, cho nên muốn đi ra ngoài một chút, nhị ca, phụ hoàng bảo huynh đi cùng ta, được không?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía Mạc Nghị Thần, có chút không tự nhiên, nếu không phải mình không biết đường, cũng không cần người đi theo.

"Đương nhiên là được, đi thôi." Mạc Nghị Thần lập tức cao hứng trả lời.

"Thái tử ca ca, ta đây thì sao?" Mạc Hiên cái miệng nhỏ nhắn trề ra, hẳn là đang rất khó chịu.

"Đệ đừng đi, nhiều người phiền toái." Mạc Nhiễm Thiên thuận miệng có lệ nói, kì thật hắn sợ Mạc Hiên này động tay động chân, làm mình xấu hổ.

Gương mặt Mạc Hiên thoáng cái trở nên âm trầm, nhìn thoáng qua Mạc Nghị Thần, hừ lạnh một tiếng, rồi vung tay áo rất tức giận bỏ đi.

"Tiểu Thiên, để cho lục đệ đi cùng." Mạc Nghị Thần vội vàng khuyên nhủ.

"Quên đi, mặc kệ hắn, chúng ta đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên không để ý tới Mạc Hiên ở xa xa, xoay người hướng cửa cung đi đến. Còn Mạc Nghị Thần nhíu mày nhìn bóng lưng Mạc Hiên vừa tức giận bỏ đi, thở dài.

Trên người Mạc Nhiễm Thiên vẫn là trường bào của Dạ Tích Tuyết, mặc dù không hoa lệ nhưng rất sạch sẽ, nhưng nghĩ đến trên người hắn không có tiền, lập tức quay lại hỏi: "Nhị ca, huynh mang tiền không?"

"Tiểu Thiên muốn mua cái gì?" Mạc Nghị Thần dứt bỏ bóng lưng Mạc Hiên, ôn nhu đối Mạc Nhiễm Thiên cười nói, kì thật trong lòng y rất vui vẻ, có thể cùng Mạc Nhiễm Thiên hai người đi ra cung.

"Không mua cái gì, nhưng chúng ta cũng phải ăn cơm a." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra một ánh mắt xem thường, hắn sớm đã có ý định du đãng bên ngoài một ngày.

"Vậy không có vấn đề, nhị ca có, nếu Tiểu Thiên muốn mua vật gì, nhị ca trở về lấy thêm." Mạc Nghị Thần cười đến ôn nhu.

"Không cần, đi thôi, được rồi, hôm nay các huynh không phải đến thao trường luyện tập ư?" Mạc Nhiễm Thiên ở ngự thư phòng cùng hoàng thượng hàn huyên đến giữa trưa, không biết Dạ Tích Tuyết có chờ hắn hay không, nghĩ đến nam tử si tình kia, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng thầm thở dài.

"Ta cùng Hiên nhi không đi, tối hôm qua đệ bị cướp đi, ai còn có tâm tình, sao thế? Tiểu Thiên có chuyện tìm Dạ đại phu?" Mạc Nghị Thần rất kì quái vì Mạc Nhiễm Thiên lại hỏi chuyện này.

"A, không, không có, đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ mình không xuất hiện, không biết Dạ Tích Tuyết có phải rất sốt ruột hay không.

Hai người rất nhanh ra khỏi cung, theo sự dẫn đường của Mạc Nghị Thần, đi tới khu vực phồn hoa nhất kinh thành.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn lối kiến trúc cổ kính khác xa với hiện đại, càng cảm phục hàng vạn hàng nghìn lần. Trên đường phố cửa hàng san sát, dòng người nối liền không dứt. Không một chút nào vì thái tử mất tích tối hôm qua mà vắng lặng.

"Kia không phải ngu thái tử sao? Không mất tích a?" Trong đám người có người nhận ra Mạc Nhiễm Thiên, mặc dù hắn đã rất bề bộn, nhưng chiếc áo cũ kỹ này vẫn không có cách nào che đậy phong thái của hắn, càng huống chi bên cạnh còn có một nhị hoàng tử anh tuấn bất phàm, muốn không bị chú ý cũng khó.

Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên lập tức trầm xuống, còn Mạc Nghị Thần thì tức giận trừng mắt với kẻ vừa nói một cái, rồi lập tức kéo Mạc Nhiễm Thiên đi lên phía trước, đám người có chút rối loạn, nhưng không ai dám nói lung tung, nghĩ đến tối hôm qua toàn bộ thành vì việc thái tử mất tích mà phải giới nghiêm, mỗi người đều cảm thấy bất an, nào dám làm càn.

Mạc Nhiễm Thiên tâm tình buồn bực, thế nào lại quên mình trước đây là ngu thái tử, tâm tình du ngoạn lập tức biến mất, hắn liền hỏi Mạc Nghị Thần "Nhị ca, huynh biết "Thái khanh phủ" không?"

"Tiểu Thiên muốn gặp Từ đại nhân?" Mạc Nghị Thần đem hắn kéo đến một bên.

"Hắc hắc, ta muốn xem ông ta là người thế nào, sau khi tỉnh lại không nhớ hình dáng ông ta." Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

"A a, việc này quá dễ dàng, "Quần Anh các" phía trước chính là nơi thường ngày các quan lại hay lui tới tiêu khiển, hai phụ tử Từ Mạc trên cơ bản là mỗi ngày đều ở đó."

" "Quần Anh các"? Đang làm gì ở đó?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

"Chính là ngâm thơ đối nghịch, là nơi múa bút hành văn, tài hoa của Từ thái khanh làm cho bách quan trong triều đều kính nể."

"Hừ, không trách được Mạc quốc là quốc gia yếu nhất trong ba nước, đại thần tướng quân đều chạy tới nơi này, quốc gia không kém mới là lạ! Đi, đi xem một chút." Mạc Nhiễm Thiên vì hoàng thượng đau lòng, cũng vì thái tử bi ai, mình chính là bởi vì những người này mới phải bị đưa đi Tề quốc, trong lòng không khỏi vô cớ tức giận.

"Quần Anh các" ở sâu trong một ngã rẽ, một tòa tửu lâu hai tầng bằng gỗ, lầu hai mở rộng ra phía ngoài, mái hiên treo đầy đèn lồng đỏ, Mạc Nhiễm Thiên có thể thấy được nhiều người tựa vào lan can uống trà nói chuyện phiếm, nhìn kiểu cách quần áo trang sức kia, đều là quan lại quý nhân.

Đi tới trước cửa, một gã tiểu nhị đang ngửa đầu nhìn bầu trời, căn bản không chú ý có người đến.

"Tiểu nhị, Từ đại nhân có ở bên trong không?" Mạc Nghị Thần nhăn mày hỏi.

Lúc bấy giờ tiểu nhị mới cúi đầu xuống nhìn người trước mắt, khi biết là nhị hoàng tử cùng thái tử bên cạnh, gã sửng sốt một chút rồi lập tức cúi đầu khom lưng cười nói: "Nhị hoàng tử, Từ đại nhân còn chưa đến, Từ công tử cùng tứ hoàng tử ở bên trong."

Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Nghị Thần nghe vậy, nhìn nhau, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nói: "Mang chúng ta đi vào, tìm một nơi người khác không nhìn thấy, đừng làm cho những người khác biết chúng ta ở đây! Nếu không sẽ lấy mạng nhà ngươi!"

Tiểu nhị thấy Mạc Nhiễm Thiên ánh mắt lợi hại, ngữ khí lạnh như băng, trong lòng nghi vấn rất lớn, nhưng vẫn run sợ nói: "Dạ, dạ, thỉnh đi theo tiểu nhân."

Hai người len lén đi lên lầu hai, Mạc Nhiễm Thiên thấy lầu hai khung cảnh rộng lớn, ở giữa có một sân khấu, một vòng ghế bành vây quanh bốn phía, vừa nhìn đã biết nơi này chính là chỗ mọi người ngâm thi đối nghịch.

Con trai của Từ Mạc – Từ Võ đang cùng Mạc Tử Viêm đang ở trong một phòng trang nhã, Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Tử Viêm cũng lén lút đi tới một căn phòng sát vách bọn họ, ngồi xuống uống trà. Căn

phòng chỉ có một mặt là tường, ba mặt khác đều là rèm cửa, vén lên là có thể cùng đại sảnh hòa làm một thể.

"Tiểu Thiên, đệ sao phải làm vậy?" Mạc Nghị Thần thấy sau khi tiểu nhị rời khỏi, Mạc Nhiễm Thiên lập tức xoay người nhìn phía sát vách, bởi vì rèm cửa làm từ gậy trúc mà thành, cho nên vẫn có khe hở, vì sợ người bên kia thấy được, Mạc Nhiễm Thiên tựa vào tường bên này, dốc hết sức nép mình vào, làm cho y thấy khó hiểu.

Kì thật Mạc Nhiễm Thiên khi nghe được Mạc Tử Viêm cùng Từ Võ ở cùng một chỗ, liền cảm thấy được cả người khó chịu, càng muốn nghe một chút xem bọn họ nói gì.

"Nhị ca, xuỵt!" Mạc Nhiễm Thiên làm động tác chớ có lên tiếng với Mạc Nghị Thần, sau đó nhìn kĩ hướng sát vách. Cảnh bên trong làm hắn vừa nhìn liền thất kinh, trừ bỏ Mạc Tử Viêm cùng Từ Võ, còn có một tiểu nam hài tuấn mỹ, ước chừng mười ba bốn tuổi, còn Mạc Tử Viêm cùng Từ Võ cư nhiên ngồi ở hai bên nam hài đó, hai người đều đối nam hài làm động tác cực kì bỉ ổi, làm cho Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa không nhịn được mà nhổ ra.

43. Chương 43: Chuyện Mật Mưu

Chỉ thấy tiểu nam hài kia nước mắt chảy ròng, trong miệng cắn một nắm vải bố, áo bị thối lui đến dưới thắt lưng, tiết khố cũng kéo đến hông, Từ Võ đang vuốt ve đùa bỡn phần hạ thân còn chưa phát dục của tiểu nam hài, còn Mạc Tử Viêm đang gặm đầu vai trắng nõn gầy yếu của tiểu nam hài, một bàn tay kia đang nắm lấy tiểu chu quả trước ngực nó.

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy như máu nóng đều bốc lên đầu, hai tên súc sinh này, tùy tiện đùa bỡn còn không cho thằng bé lên tiếng, vẻ mặt đau đớn vặn vẹo của tiểu nam hài càng khiến cho Mạc Nhiễm Thiên hai tay nắm chặt.

Mạc Tử Viêm vừa buông đầu vai tiểu nam hài ra, Mạc Nhiễm Thiên chỉ thấy một vết thương đỏ như máu trên vai, nhớ đến mình tối hôm qua cũng gặp phải chuyện giống như vậy, hận không thể lập tức giết chết Mạc Tử Viêm, thật không nghĩ tới hắn lại có thể biến thái đến mức như thế.

"Ha ha ha, tứ hoàng tử đã nguôi bớt lửa giận trong lòng chưa?" Bàn tay Từ Võ tiếp tục đùa bỡn, nhưng hai mắt lại nhìn vẻ mặt hung ác nham hiểm của Mạc Tử Viêm.

Mạc Tử Viêm đột nhiên tựa vào trên ghế âm lãnh nói: "Thái tử cư nhiên hồi cung, để bổn hoàng tử biết được ai dám phá hỏng chuyện tốt của ta, ta nhất định đem hắn băm thành trăm mảnh."

"Tứ hoàng tử bớt giận, thái tử sớm muộn gì cũng là của ngài, tối hôm qua còn chưa tới tay sao? Bổn công tử đã suy nghĩ rất lâu, hắn đạp ta một cước, ta muốn trả lại cho hắn, nhưng đến bây giờ còn chưa làm được, đành chờ tứ hoàng tử giúp tại hạ xả cơn tức này." Từ Võ nghĩ đến một cước nọ của Mạc Nhiễm Thiên, tức giận đến trong mắt nổi lên lãnh quang.

"Ngươi hỏng rồi, còn ngoạn cái gì? Cục cưng, thấy khó chịu sao?" Mạc Tử Viêm lập tức đem tiểu nam hài đặt vào lòng, "Để bổn hoàng tử cho ngươi càng thích!" Mạc Tử Viêm vừa nghĩ đến thân thể mê người của Mạc Nhiễm Thiên đã muốn nổi giận.

"Uhm…uhm…" Tiểu nam hài bị Mạc Tử Viêm đặt trên đùi, Mạc Tử Viêm xé mạnh làm tiết khố của nó rơi xuống, tiếp đến liền thô bạo sờ pp tiểu nam hài, sau đó lại không hề báo trước,"Ba" một tiếng, đánh thật mạnh vào tiểu pp. Tiểu nam hài đau đến há miệng, nhưng không thể phát ra âm thanh.

(tiểu pp này là hump đó, nhưng mà ta để vậy cho đỡ thô. Các nàng thông cảm nga.)

"Ha ha, Từ Võ ngươi không biết tiểu tiện nhân này căn bản không có cách nào bằng Tiểu Thiên được, da thịt Tiểu Thiên, còn cả tiểu cúc nữa, bổn hoàng tử nhất định phải có được hắn! Ngươi sau này cách xa hắn một chút!" Mạc Tử Viêm có chút điên cuồng, một chút ý cười, lại một chút âm lãnh vô cùng.

"Dạ dạ dạ, tại hạ không dám, tứ hoàng tử không phải muốn đưa thái tử điện hạ đi Tề quốc sao?" Từ Võ lập tức nhỏ giọng, hắn không dám tranh cùng Mạc Tử Viêm. Bởi vì phụ thân hắn đã cảnh cáo hắn không được trêu chọc tứ hoàng tử.

"Hừ, Tề Quân Hành kia thật sự là hiếp người quá đáng, sớm muộn gì bổn hoàng tử cũng tiêu diệt hắn! Hiện tại không có biện pháp, nhưng sau khi đưa người cho hắn, bổn thái tử phải chơi trước!" Mạc Tử Viêm khóe miệng lộ ra cười tà.

Mạc Nhiễm Thiên bị Mạc Nghị Thần ôm chặt lấy, bởi vì Mạc Nghị Thần nếu không ôm chặt hắn, phỏng chừng hắn lại xúc động chạy tới đánh người, đương nhiên đó là tự mình chuốc khổ vào thân, võ công Mạc Tử Viêm không phải hai người bọn họ có thể đối phó được.

"Tiểu Thiên, tỉnh lại đi!" Mạc Nghị Thần dùng sức kéo Mạc Nhiễm Thiên, cuối cùng đem hết sức lực đặt Mạc Nhiễm Thiên ở trên ghế, nhẹ giọng quát.

"Như thế nào tỉnh táo, cái tên súc sinh kia!" Mạc Nhiễm Thiên oán hận nói, nghĩ đến mình bị nhục nhã, càng tức giận chỉ thiếu nước ngất đi thôi.

"Hiện tại đi ra ngoài đệ sẽ thực sự bị hắn ngoạn đó!" Mạc Nghị Thần lạnh lùng nói, tính khí điên cuồng của Mạc Tử Viêm cả hoàng cung ai cũng biết.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức tỉnh táo thấp giọng nói: "Tại sao phụ hoàng mặc kệ?"

"Ai, phụ hoàng không thấy tận mắt, chỉ là nghe được phong thanh, hơn nữa lúc trước đệ thường bị đùa giỡn, dù đệ ấy thực sự làm gì, phụ hoàng cũng chỉ cho rằng là nói đùa, hơn nữa?" Mạc Nghị Thần khó xử nói.

"Hơn nữa bảo vệ đệ là chức trách của ta, nếu đệ gặp chuyện không may, ta sẽ phải gánh hết thảy trách nhiệm. Nhị ca xin lỗi đệ." Mạc Nghị Thần có chút cô đơn, chỉ vì y vô dụng nên người thương của y thường xuyên bị khi dễ.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, không lên tiếng nữa.

"Ba!" – lại một tiếng vỗ mạnh vang lên, Mạc Nhiễm Thiên biết tiểu nam hài kia lại bị đánh, nhưng mình nhưng lại vô lực cứu nó, nhìn bộ dáng tự trách của Mạc Nghị Thần, hắn không đành lòng, Mạc Nghị Thần thương hắn, hắn đương nhiên cũng biết y đã dốc hết sức để bảo vệ hắn, nhưng trong hoàng cung này có bao nhiêu xấu xa, bao nhiêu cạm bẫy, cho nên y cũng chỉ có thể yên lặng chịu đựng, lại nhớ y đã từng vi thái tử đỡ một đao, tim của hắn càng mềm nhũn, hiện tại càng thêm hiểu y vì sao phải dựa vào lục hoàng tử, chỉ là vì muốn hảo hảo bảo vệ chính mình a.

"Nhị ca, đừng nói xin lỗi, Tiểu Thiên đều hiểu được." Mạc Nhiễm Thiên chủ động kéo tay Mạc Nghị Thần.

"Tiểu Thiên, đừng xúc động, bên ngoài cung càng làm cho tứ đệ không kiêng nể gì, nhị ca sợ bảo vệ không được đệ, khiến đệ bị thương tổn." Mạc Nghị Thần thâm tình nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Uhm, ta biết rồi." Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy, lần nữa nhìn về phía sát vách, tiểu nam hài kia đã chết ngất, Mạc Tử Viêm đang dùng thủ ngoạn hậu đình của tiểu nam hài, còn Từ Võ cười đến cực kì dâm tiện.

Mạc Nhiễm Thiên vừa đau lòng lại vừa phẫn nộ, đang lúc hắn muốn rời khỏi đó, bên ngoài vang lên tiếng ầm ĩ, Mạc Tử Viêm cũng dừng hành vi biến thái của gã lại, lệnh cho Từ Võ đem tiểu nam hài ném sang một bên ghế dài, sửa sang trường bào, sau đó hai người đi ra khỏi nhã gian.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức dừng bước, nghe được giọng nói bên ngoài rất quen thuộc, vội vàng nhòm qua, người này thật sự là gã đàn ông trung niên đã gặp trong "Chu Phượng các", một tiếng "Cha" của Từ Võ đã biểu lộ thân phận người này.

"Vi thần tham kiến tứ hoàng tử, tứ hoàng tử bên này thỉnh! Tiểu Võ, con tạm tránh qua chỗ khác chơi, cha có việc cùng tứ hoàng tử nói!" Từ Mạc đem Mạc Tử Viêm mời vào bên trong một gian phòng khác.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, mơ hồ cảm giác được âm mưu, rất muốn đi nghe lén, có điều hai gian phòng cách nhau quá xa, chờ đến khi hắn tìm được cơ hội, tránh được Từ Võ, chui vào nhã gian sát vách bọn họ, chỉ nghe được một đoạn nói chuyện của bọn họ.

"Sáng ngày kia là lễ trưởng thành của lục hoàng tử, nhất định không thể để hắn thực hiện được!" Thanh âm Từ Mạc phi thường nghiêm túc, mà Mạc Tử Viêm vẻ mặt âm lãnh, không hề ra tiếng.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh ngạc, là chuyện gì không thể làm cho Mạc Hiên thực hiện được, phế bỏ người trong lễ trưởng thành khó có khả năng, vậy còn có chuyện gì?

"Nếu không tứ hoàng tử tiên hạ thủ vi cường!" Thanh âm Từ Mạc lại vang lên.

"Hiện tại ngốc tử kia biến thông minh, ấn tượng đối bổn hoàng tử bất hảo, xuống tay như thế nào chứ?" Thanh âm Mạc Tử Viêm có chút buồn bực.

"Nếu không……" Từ Mạc cư nhiên tiến đến bên Mạc Tử Viêm thì thầm vào tai gã, làm cho Mạc Nhiễm Thiên hận đến nghiến răng, chẳng phải họ đang nói về hắn sao? Chẳng lẽ bọn họ có âm mưu gì với hắn, mình sắp bị tặng cho Tề quốc, bọn họ còn muốn bày trò gì nữa?

"Uhm, mặc kệ thế nào, hắn sớm muộn gì cũng là người của bổn hoàng tử, lúc bổn hoàng tử đi Tề quốc, bên này phiền toái thái khanh." Mạc Tử Viêm chậm rãi nói.

"Tứ hoàng tử khách khí, vi thần nhất định dốc hết sức." Từ Mạc cao hứng nói.

"Uhm, mẫu phi nói Tiêu hoàng hậu lợi hại, ông cần phải lưu ý, phụ hoàng gần đây đều không đến chỗ mẫu phi, thái khanh tốt nhất nên nghĩ ra một biện pháp, làm cho mẫu phi thổi gió bên tai cũng tốt." Mạc Tử Viêm mắt nhìn Từ Mạc.

"Vi thần hiểu được, cái này kêu Nghiêm công công an bài."

"Uhm, một khi chuyện lớn thành công, thái khanh tự nhiên là Mạc quốc đệ nhất công thần, bổn hoàng tử sẽ không bạc đãi ngươi."

"Tạ tứ hoàng tử! Đến lúc đó tứ hoàng tử chỉ cần đáp ứng vi thần một chuyện là được rồi.".

"Đừng nói một điều kiện, mười điều kiện cũng là việc nhỏ." Mạc Tử Viêm nhếch miệng cười tà, thấy vậy Mạc Nhiễm Thiên hãi hùng khiếp vía, mình vừa đi Tề quốc, Mạc quốc tốt nhất đừng nên xảy ra biến cố gì, mình nhất định phải báo cho Tiêu Hương Hương, nếu không kết quả là toàn bộ công sức đều uổng phí, mình sẽ phải chịu khổ vô ích.

44. Chương 44: Thật Thật Giả Giả

Đang trong lúc Mạc Nhiễm Thiên hãi hùng khiếp vía, Mạc Tử Viêm cùng Từ Mạc đã đạt thành hiệp nghị, rời khỏi nhã gian, Mạc Nhiễm Thiên nhìn Từ Võ theo bọn họ hội hợp bên ngoài cửa thang lầu đang muốn rời đi, trong miệng thở hắt ra, nhưng đúng lúc này, Mạc Nghị Thần đi ra nhã gian, y thấy Tiểu Thiên hồi lâu không trở về, trong lòng sốt ruột, nhìn ra bên ngoài, không thấy Từ Võ, liền đi ra ngoài tìm.

Không ngờ, ba người kia dừng lại tại cửa thang lầu, cũng bởi vậy thấy được Mạc Nghị Thần, mấy người gặp lại, sắc mặt mọi người đều thay đổi.

"Nhị hoàng huynh, huynh như thế nào ở chỗ này?" Mạc Tử Viêm cất bước đi lên, nhìn Mạc Nghị Thần đầy kinh ngạc, đồng thời sắc mặt âm lãnh.

"Tứ hoàng đệ, Từ đại nhân thật có nhã hứng a, bổn hoàng tử đến đây một chút, không nghĩ lại có thể gặp tứ hoàng đệ các ngươi, ha ha." Mạc Nghị Thần trong lòng có chút khẩn trương, nhưng lại giả bộ trấn định nói.

"Một mình huynh? Không đi theo tên ngốc kia ư?" Mạc Tử Viêm ép hỏi.

"Tứ hoàng đệ, đó là Tam Hoàng huynh của đệ đó, sao đệ có thể nói những lời như vậy!" Mạc Nghị Thần cả giận nói, giờ phút này người trên lầu hai cũng nhiều lên, mọi người giống như đều nhìn về phía bên này.

“Nhị hoàng tử, tất cả mọi người biết thái tử là một kẻ ngốc, cũng là người bên gối nhị hoàng tử, đừng nên so đo nhiều như vậy, thế nào, thái tử rất mê hồn chứ?” Từ Võ nở nụ cười dâm đãng nói.

“Làm càn!” Mạc Nghị Thần giận dữ.

“Nhị hoàng tử bớt giận, Tiểu Võ, chớ có hồ ngôn loạn ngữ, hạ quan còn có việc gấp đi trước cáo từ, các vị ở lại nói chuyện!” Từ Mạc làm bộ trách mắng con trai một chút, nhưng vẻ mặt đầy ý cười xoay người rời đi.

“Nhị hoàng huynh, huynh còn chưa nói huynh có phải một người hay không?” Mạc Tử Viêm quay đầu nhìn một chút bốn phía rồi tiếp tục nhìn chằm chằm Mạc Nghị Thần.

“Không sai, bổn hoàng tử đến tìm người, không tìm được đang chuẩn bị đi.” Mạc Nghị Thần sợ Mạc Nhiễm Thiên đi ra, vội vàng lớn tiếng nói, sau đó đi thẳng đến cửa thang lầu.

“Tìm ai? Huynh đã đến bao lâu rồi?” Bóng người Mạc Tử Viêm chợt lóe, ngăn cản đường đi của y, Còn Từ Võ thì âm hiểm cười đứng ở phía sau Mạc Nghị Thần.

“Ha ha, ta là nhị ca của đệ, tìm ai có nhất thiết phải báo với đệ không? Đệ làm thế này là ý gì?” Mạc Nghị Thần mặc dù trong lòng khẩn trương, nhưng không thể quá yếu thế.

“Ta hỏi huynh tới bao lâu rồi, đã nghe được những gì?” Khuôn mặt Mạc Tử Viêm càng ngày càng âm trầm.

“Tứ hoàng đệ rất sợ ta nghe được cái gì sao? Như vậy ta lại thấy tò mò, đệ tới nơi này không phải ngâm thi đối nghịch, mà là có cái gì âm mưu gì ư?” Mạc Nghị Thần cũng lạnh như băng.

“Huynh?” Mạc Tử Viêm nhất thời bị chọc giận.

“Từ Võ, ngươi đi nhìn một chút trong nhã gian có người khác hay không!” Mạc Tử Viêm lập tức ra lệnh cho Từ Võ.

“Tứ hoàng đệ, đệ thật sự là càng lúc càng lớn mật, chờ ta trở về bẩm báo phụ hoàng, xem đệ đến cùng đang làm cái gì!” Mạc Nghị Thần sợ Mạc Nhiễm Thiên bị Từ Võ tìm được, lập tức tiến lên, đẩy Mạc Tử Viêm rồi hướng dưới lầu đi đến.

Từ Võ quả nhiên dừng lại nhìn về phía Mạc Tử Viêm, chờ đợi mệnh lệnh của gã.

“Ngăn cản hắn, có thể hắn nghe được bổn hoàng tử cùng phụ thân ngươi nói chuyện với nhau, không thể thả hắn đi!” Mạc Tử Viêm đầu óc vừa chuyển, lập tức nhảy xuống, đuổi theo Mạc Nghị Thần, Từ Võ cảm giác thấy chuyện không hay, vội vàng đuổi theo.

Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới đi ra, biết Mạc Nghị Thần gặp nguy hiểm, vội vàng xuống lầu, thấy ở chỗ rẽ ngoài cửa, Mạc Tử Viêm đã cản lại Mạc Nghị Thần, hơn nữa một tay Mạc Nghị Thần bị Mạc Tử Viêm chế trụ, Mạc Nghị Thần sắc mặt tái nhợt, lơ đãng nhìn về phía Tiểu Thiên, thấy Mạc Nhiễm Thiên nhanh như sóc, chạy mất hút về phía bên kia, trong lòng không khỏi an tâm.

“Tứ hoàng tử, người muốn xử trí hắn như thế nào?” Từ võ hỏi Mạc Tử Viêm.

“Nhị ca, ngươi không thể trách tứ đệ, đi!” Mạc Tử Viêm đẩy Mạc Nghị Thần, đi về phía ngược lại.

“Tứ hoàng đệ, đệ rốt cuộc cùng Từ đại nhân mật mưu cái gì? Đệ dẫn ta đi nơi nào? Phụ hoàng để cho ta mang Tiểu Thiên ra ngoài chơi, nhưng ta không cẩn thận làm lạc mất đệ ấy, phải lập tức tìm được, nếu không lại không thấy, phụ hoàng tức giận, đệ cũng khó trốn trách nhiệm.” Mạc Nghị Thần trong lòng vừa chuyển lập tức nói.

“Huynh nói là Tiểu Thiên ở ngoài cung? Làm sao lại đi lạc? Huynh không biết huynh ấy ở một mình rất nguy hiểm sao?” Mạc Tử Viêm hai mắt đột nhiên sáng ngời.

“Ta không phải đang đi tìm sao? Hắn đang ở trên đường này mua đồ!” Mạc Nghị Thần cảm thấy kì quái, Mạc Tử Viêm cư nhiên vẫn quan tâm Mạc Nhiễm Thiên có thể gặp nguy hiểm?

“Ý của huynh là, huynh mới vừa lên lâu tìm Tiểu Thiên?” Mạc Tử Viêm hỏi lần nữa.

“Đúng vậy, ta hình như thấy đệ ấy mới vừa đi vào, nhưng lên lầu cũng không gặp đệ ấy, đang nhìn quanh cửa sổ, nhưng lại không ngờ đụng tới các đệ!” Mạc Nghị Thần nhanh chóng bịa ra một lý do.

Mạc Tử Viêm nghiêm túc nhìn Mạc Nghị Thần, xác nhận lời y nói có chân thật không.

"Nhị ca! Huynh chạy đi đâu vậy, làm cho Tiểu Thiên tìm thật vất vả!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cầm con dao trên tay xông đến.

"Di, tứ hoàng đệ, đệ ở đây làm gì vậy! Hắn?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía Từ Võ cố ý lộ ra vẻ tức giận.

"Tiểu Thiên, đệ chạy đi đâu thế, cái dao này ở đâu ra vậy?" Mạc Nghị Thần thiếu chút nữa phì cười, mặc dù y biết Mạc Nhiễm Thiên là vì muốn lấy thêm can đảm, nhưng con dao như vậy trông thật buồn cười, trong lòng lập tức nghĩ muốn đưa cho Tiểu Thiên một con dao găm thật tốt, để hắn phòng thân.

"Tham kiến thái tử điện hạ! Tại hạ cùng tứ hoàng tử tại "Quần Anh các" uống trà, tại hạ đi bây giờ đây!" Từ Võ nhận được ánh mắt Mạc Tử Viêm, vội vàng lén đi.

"Tiểu Thiên, huynh tối hôm qua bị ai cướp đi?" Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên một thân áo vải nhưng lại khó che giấu vẻ tuấn mỹ, không khỏi nhăn mày.

"Ta không biết a, tứ đệ, đệ thật làm cho tam ca thất vọng rồi, cư nhiên không bảo vệ ta! Ta cũng không còn muốn ở cùng một chỗ với đệ!" Mạc Nhiễm Thiên giả bộ ngây thơ, hắn hiện tại là thật thật giả giả, giả giả thật thật, làm cho mọi người nhìn không thấu.

Mạc Tử Viêm sửng sốt, sắc mặt càng thêm âm trầm, liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái nói: "Người nọ võ công cao cường, lại sử dụng dược phấn đánh lạc hướng, là tứ đệ thất thủ."

"Nhị ca, ta đang xem đầu bếp giết gà, đi thôi, ta đói bụng, đi ăn cái gì đi." Mạc Nhiễm Thiên lập tức kéo tay Mạc Nghị Thần bỏ đi.

"Tiểu Thiên, vứt con dao này đi, hù dọa người qua đường không tốt đâu, tứ đệ, vậy cáo từ!" Mạc Nghị Thần trong lòng mừng thầm, vội vàng rời đi, nghĩ thầm tiểu ngây thơ thật là thông minh.

"Chậm đã, ta cũng chưa dùng bữa, cùng nhau đi thôi." Mạc Tử Viêm không thích cảm giác hai người bọn họ đem gã vứt bỏ.

"Tứ đệ, nhưng chúng ta không mang theo nhiều tiền lắm a." Mạc Nhiễm Thiên chính là muốn làm cho gã không chịu nổi.

"Vậy tứ đệ mời Tiểu Thiên cũng được!" Mạc Tử Viêm khóe miệng nhếch lên đáp.

"Được a, tứ đệ, Tiểu Thiên còn muốn mua đồ, đệ mua cho ta được không?" Mạc Nhiễm Thiên hai mắt to tròn chớp chớp nhìn Mạc Tử Viêm.

Trong chốc lát, Mạc Tử Viêm cảm thấy mình như đi lạc trong hai tròng mắt xinh đẹp kia, con mắt vô tình lại chăm chú vào đôi môi vàng đỏ của Tiểu Thiên.

"Đi thôi." Mạc Tử Viêm cuối cùng thanh âm êm ái, còn Mạc Nhiễm Thiên nghe thấy, lập tức cả người tóc gáy dựng đứng.

45. Chương 45: Tài Hoa Hiển Lộ

Ba người một lần nữa trở lại "Quần Anh các", ngồi xuống một chiếc bàn cạnh cửa sổ lầu hai, Mạc Nghị Thần đi trước gọi món ăn, nhưng kì thật phải đi nhắc nhở tiểu nhị đừng để lộ chân tướng.

"Tiểu Thiên, huynh muốn mua cái gì?" Mạc Tử Viêm nhìn gương mặt thanh tú của người bên cạnh, trong đầu lại nghĩ đến làn da trắng nõn mê người của hắn, không nhịn được trong thân thể nhiệt huyết sôi trào.

"A, hì hì, có phải Tiểu Thiên muốn mua cái gì, tứ đệ đều mua cho ta hay không?" Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy chén trà nhấm nháp, trong đầu nhanh chóng xoay chuyển, đối phó với người này, đánh không lại cũng chỉ có thể dùng mỹ nam kế.

“Nếu Tiểu Thiên thích, tứ đệ sẽ mua cho.” Mạc Tử Viêm nhìn khuôn mặt Tiểu Thiên lộ vẻ đáng yêu, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác muốn chiều chuộng hắn, rồi lại tự cảm thấy không được tự nhiên, cũng cầm lấy chén trà lên uống nhanh chóng.

“vậy cám ơn tứ đệ trước.” Mạc Nhiễm Thiên cười rạng rỡ, nhưng chỉ có trong lòng hắn mới biết nụ cười này có bao nhiêu phần là giả.

Lúc này, người đi vào “Quần Anh các” dùng cơm trưa càng lúc càng nhiều, trên sân khấu nhỏ ở giữa lầu hai, một người nam tử trang phục sư gia đang ngồi châm trà, tựa hồ đang đợi mọi người đến họp đông đủ.

“Tứ đệ, bọn họ làm cái gì vậy?” Mạc Nhiễm Thiên không hiểu mà hỏi thăm.

“A a, nơi này là chốn thơ văn, đương nhiên là ngâm thơ rồi.” Mạc Tử Viêm giải thích, nhưng đôi con ngươi đen lại nhìn thẳng tuấn nhan Mạc Nhiễm Thiên, trải qua tối hôm qua, gã cảm giác Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng đẹp, đẹp đến làm cho gã sinh ra nhung nhớ.

“Các ngươi thật là hưởng thụ, vừa ăn vừa có thể giải trí!” Mạc Nhiễm Thiên vô cùng khinh bỉ.

Mạc Tử Viêm rất có thâm ý nhìn Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng tổng cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên trở nên linh động hơn rất nhiều, nội tâm dâng lên một cảm xúc lạ lùng không thể hiểu được.

Mạc Nghị Thần vội vội vàng vàng trở về, thấy Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Tử Viêm trò chuyện cũng không tệ, trong lòng cũng yên tâm hơn một chút.

“Nhị ca, bào ngư, vi cá đều không có, Tiểu Thiên muốn ăn.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía Mạc Nghị Thần, còn Mạc Nghị Thần lập tức thấy xấu hổ, mấy thứ này trong hoàng cung thường ăn, nhưng đi ra ngoài lại rất quý.

“Nhị ca, Tiểu Thiên muốn ăn, ngươi tựu điểm thêm chút, chẳng lẽ còn sợ ăn [không dậy nổi/nổi lên] [không/sao]?” Mạc Tử Viêm nói với Mạc Nghị Thần, gã biết tiền bạc của Mạc Nghị Thần là cố định, nói đúng ra, tiền bạc của mỗi vị phi tử cùng hoàng tử, công chúa đều là như nhau, nhưng vì trong cung có ăn có mặc, cho nên cũng không thể so sánh với bổng lộc của quan lại triều đình.

“Tiểu Thiên, cái này, trong cung có ăn a.” Mạc Nghị Thần nói với Mạc Nhiễm Thiên.

“Ta muốn xem ăn ở bên ngoài có gì khác a, trong cung cũng chỉ có một mùi vị, không thể ăn!” Mạc Nhiễm Thiên nhìn Mạc Tử Viêm chu chu mỏ.

“Nhị ca, mau đi gọi đi! không cần dùng tiền của huynh!” Mạc Tử Viêm bị cử chỉ vừa rồi của Mạc Nhiễm Thiên chinh phục, tự nguyện bỏ tiền, nguồn thu của gã Mạc Nghị Thần không thể nào so sánh được.

Mạc Nghị Thần nhìn hai người, y mặc dù có hiểu một chút ý tứ của Tiểu Thiên, nhưng vẫn thở dài một lần nữa đi xuống gọi món ăn, thầm nghĩ Tiểu Thiên muốn ăn hết túi tiền của Mạc Tử Viêm sợ là khó có khả năng, ai chẳng biết trong các hoàng tử, gã nhiều tiền nhất. Nhưng tại sao gã được như vậy, Mạc Nghị Thần quả thật không biết.

“Cám ơn tứ đệ.” Mạc Nhiễm Thiên đối Mạc Tử Viêm cười ngọt ngào, thầm nghĩ hôm nay nhìn xem ta chỉnh ngươi như thế nào. Dù không bắt ngươi phải chết, cũng khiến cho ngươi đau lòng.

Lúc này trên lầu hai đám người thái sư ngồi kín mít, khách nhân ở bốn phía cũng đều tập trung vào vị sư gia ngồi ở chính giữa khán đài.

”Các vị công tử, khách quan, lão hủ đêm qua cùng thị thiếp ầm ĩ một trận lớn, thật muốn bỏ thị, nhưng ngẫm lại một ngày vợ chồng trăm ngày ân tình, cho nên nhịn xuống, hôm nay, mọi người liền lấy cảm tình nam nữ làm đề tài, làm mấy câu thơ, người xuất sắc nhất sẽ được ông chủ chiêu đãi miễn phí.

chị lạy các em nhé, các em cứ tỏ ra lãng mạn bay bổng mà thơ thẩn thế này thêm nửa chap nữa thôi là chị lăn quay ra đấy:(((()

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co rút mấy lần, lại thấy một công tử mặc hoa y phóng đãng nói: “Lão Lưu, nữ nhân nhìn không vừa mắt, đuổi đi là được rồi, nói chuyện cảm tình gì đó, chính ông đi chịu tội đi.”

“Ha ha ha……” Cả sảnh đường cười vang, làm cho lão Lưu mặt già đỏ bừng.

“Khụ khụ khụ, Kỷ công tử, cũng có những đôi lứa trọn đời suốt kiếp yêu thương nhau, nơi này không bắt buộc là nam hay nữ, chê cười chê cười.” Lão Lưu xấu hổ không thôi.

“Hiện tại mỹ nam tử đều bị mọi người cướp sạch, nữ nhân càng không còn dùng được, ai, muốn trọn đời suốt kiếp cũng khó có thể làm được.” Lại một vị hoa y công tử thở dài nói.

“Đúng vậy, nghe nói hoàng thượng muốn thu thập hai mươi mỹ nam tử cả nước đưa cho Tề vương!” Có người xen mồm nói, nơi này phần lớn đều là những vị công tử có chí hướng làm quan, cho nên ít nhiều biết chút chuyện triều đình.

Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, vội vàng nhìn về phía Mạc Tử Viêm. Mà Mạc Tử Viêm đối hắn gật đầu, bọn họ không chỉ muốn đưa mỹ nam, còn có tặng ngọc ngà châu báu.

Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên có chút trắng, xem ra chỉ một quân cờ như mình này không đủ thỏa mãn Tề vương.

“Tiểu Thiên, đừng lo lắng, tứ đệ không tới vạn bất đắc dĩ, sẽ không đem huynh đưa cho Tề Quân Hành, bọn họ là nhóm đầu tiên.” Mạc Tử Viêm an ủi Mạc Nhiễm Thiên, mà Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn càng thêm buồn bực, người này thật sự là giả dối, nếu không phải trước kia mình nghe được ngôn ngữ cầm thú kia của gã, e rằng bây giờ thật đúng là sẽ bị gã làm cảm động.

“Tốt lắm, tốt lắm, dừng lại, không nói chuyện quốc sự, chúng ta vẫn là phong hoa tuyết nguyệt, Lưu lão, ông ra hai câu trước, coi thử ông thương thị thiếp như thế nào, ha ha ha.” Có người trêu ghẹo.

“Khụ khụ khụ, Tần công tử nói đùa, lão hủ bêu xấu, khụ khụ khụ.” Lưu lão thanh thanh yết hầu sau đó thở dài nói: “Nhân đáo tình đa tình chuyển bạc, nhi kim chân cá bất đa tình.”

(Tình đáo nùng thì tình chuyển bạc – Nhi kim chân cá hối đa tình

Nghĩa là: Tình cảm chân chính thì không cần bộc lộ ra ngoài. Những thứ tình cảm nhìn như là bình thường thật ra mới là chân thật nhất.)

“Ha ha, Lưu lão không tồi, không tồi a. Ta cũng đến câu: ”Tương tư nhất dạ tình đa thiểu, địa giác thiên nhai bất thị trường. ”

(Trong bài Yến Tử lâu (Lầu Chim Én) của Bạch Cư Dị.

Một tối tương tư tình xiết kể, Biển trời khôn sánh dạ sầu thương)

“Tô công tử thật tuyệt diệu a. Lão hủ bội phục!” Lưu lão khích lệ, tiếng mọi người vỗ tay ran lên.

“Quá tâng bốc quá tâng bốc, ha ha ha, Tần công tử cùng tiểu thị đồng của ngươi ân ái vạn phần, cũng đến một câu đi?” Tô công tử hào phóng cười nói.

“Ha ha ha, hảo, tiểu tử đó quả thật làm cho bổn công tử rất là thoải mái, ha ha. ”Trường dạ trọng ôn tình, yêu nhiêu triền thượng thân, mỹ nam đê ngâm thì, ái ý chính nùng xử.” ha ha, bêu xấu.” Tần công tử vẻ mặt đầy màu sắc.

(câu này thì ta hoàn toàn không biết là từ đâu ra, có lẽ là Hương tỷ tự bịa, vì thế mới có mấy đoạn bài xích ở dưới *chỉ chỉ*.)

“Ha ha ha ha, Tần công tử thật sự là phong lưu.” Mọi người cười vang.

“Thấp hèn!” Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa nhổ ra, cái này gọi là thơ sao?

“Tiểu Thiên cũng biết làm thơ, đến vài câu đi!” Mạc Nghị Thần đã trở về, thấy hắn không hài lòng người khác làm thơ, vội vàng nói.

“Đúng vậy, Tiểu Thiên đến vài câu, tứ đệ hồi lâu chưa từng nghe thấy Tiểu Thiên ngâm thơ.” Mạc Tử Viêm thật ra muốn nhìn một chút Mạc Nhiễm Thiên trở nên thông minh như thế nào.

“A, cái này?” Mạc Nhiễm Thiên lập tức lục lọi trí nhớ, cũng may những câu thơ của mọi người đều không hoàn chỉnh, hắn cũng nhớ kĩ vài câu kinh điển.

“Nhị ca, tứ đệ nói trước, Tiểu Thiên nói sau!” Mạc Nhiễm Thiên có điểm xấu hổ.

"Được, Lưu lão, bổn hoàng tử cũng đến một câu." Mạc Tử Viêm lập tức lớn tiếng, đưa tới sự chú ý của mọi người.

"Được được được, tứ hoàng tử tài hoa hơn người, lão hủ rửa tai lắng nghe, mọi người yên lặng!" Lưu lão lập tức làm cho đại đường ầm ĩ yên tĩnh trở lại, vì nơi này hoàng tử cũng thường thường đến, mọi người cũng không phải quá để ý.

"Vậy bổn hoàng tử bêu xấu, khụ, " Vô tình bất tự đa tình khổ, nhất thốn hoàn thành thiên vạn lũ.“" Mạc Tử Viêm nói xong ngồi xuống, nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, mà Mạc Nhiễm Thiên từ trong thơ của gã có thể cảm nhận đó là người không dễ dàng yêu thương ai, nhưng người như thế có một nhược điểm lớn nhất, đó chính là một khi yêu thương, khăng khăng một mực.

(Trong bài Ngọc Xuân Lâu – Yến Thù

Dịch thơ: Vô tình sao biết đa tình khổ – Tơ duyên một khắc vạn ngày mơ)

"Hay hay hay." Mạc Tử Viêm nhận được sự khen ngợi của cả sảnh đường.

"Vậy bổn hoàng tử cũng đến một câu." Mạc Nghị Thần tươi cười đầy mặt đứng lên, y cũng không muốn mất thể diện trước mặt Mạc Nhiễm Thiên.

"Nhị hoàng tử cũng là người tài hoa hơn a, hôm nay tất cả mọi người thật có phúc, thỉnh, thỉnh." Lưu lão cao hứng nói.

Mạc Nghị Thần thâm tình nhìn Mạc Nhiễm Thiên, sau đó thốt ra: "Chỉ nguyện quân tâm giống như lòng ta, định không phụ tương tư ý." Lời này vừa nói ra, Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt đỏ thẫm, không dám nhìn lại Mạc Nghị Thần, lời này rõ ràng nói với hắn, nam nhân này như thế nào rõ ràng như vậy.

(Trong bài Bốc toán tử của Lý Chi Nghi

Dịch thơ: Chỉ mong lòng chàng như ý thiếp – Nhất định không phụ nỗi niềm nhớ nhau)

Khuôn mặt Mạc Tử Viêm biến sắc, còn Mạc Nghị Thần cười ngồi xuống.

"Ha ha ha, "định không phụ tương tư ý“, hay hay, nhị hoàng tử quả nhiên là người si tình a." Lưu lão vỗ tay, mọi người cũng ào ào vỗ tay, Mạc Nghị Thần càng cười như hoa, nhìn Mạc Nhiễm Thiên mặt đỏ bừng, trong lòng tràn ngập nhu tình.

"Tiểu Thiên, tới phiên huynh, Lưu lão, thái tử điện hạ cũng muốn đến vài câu!" Mạc Tử Viêm lập tức chuyển đề tài, nhìn hai người mập mờ, trong lòng cư nhiên khó mà nuốt trôi.

"Hảo hảo hảo, thái tử điện hạ thỉnh!" Lưu lão lập tức phụ họa, kì thật tất cả mọi người biết thái tử điện hạ ở đây, chỉ là tứ hoàng tử bên cạnh, không dám bừa bãi, vài người nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên, hận chính mình ăn không tới.

"A, vậy, vậy bổn thái tử nói hai câu, mọi người đừng cười." Mạc Nhiễm Thiên xấu hổ đứng lên, suy nghĩ một chút rồi nói: "Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình." Đáng tiếc hắn không nhớ được hoàn chỉnh cả bài.

(Lấy từ bài Tây Giang Nguyệt của Tư Mã Quang

Nghĩa là: Gặp nhau mà như chưa gặp – Hữu tình mà tựa như vô tình)

Toàn trường khiếp sợ, Mạc Nhiễm Thiên tưởng rằng bọn họ không rõ lập tức nói thêm câu nữa: "Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ." Nói xong thấy mọi người mỗi người ngây ra như phỗng, hắn chỉ có thể nhức đầu nói: "Bổn thái tử chỉ nghĩ được hai câu này." Nói xong lập tức ngồi xuống uống trà, trong lòng thật có điểm bất an, mặc dù hắn biết hai câu này tuyệt đối là kinh điển trong kinh điển, nhưng khó biết được những người này có đủ trình độ thưởng thức không.

(Trong bài Thước kiều tiên của Tần Quan (nơi Ngưu Lang Chức Nữ gặp nhau)

Dịch nghĩa: Tình này nếu như đã mãi lâu dài – Há cứ phải gặp nhau sớm sớm chiều chiều)

"Ba ba ba……" Toàn trường vang dậy, tất cả mọi người từ kinh ngạc tỉnh táo lại, trong miệng vẫn lẩm bẩm nhớ kĩ hai câu này, cảm giác càng nói càng có mùi vị, không khỏi bội phục thái tử tài hoa.

"Tiểu Thiên!" Mạc Nghị Thần thâm tình gọi hắn, y không thể tin được Tiểu Thiên lại có thể làm ra câu thơ mỹ miều như thế, câu "Lưỡng tình nhược thị cửu trường thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ" kia làm cho y rung động, y không chỉ một lần vì việc không thể cùng hắn đi Tề quốc mà thương tâm, mà câu thơ này làm cho y hoàn toàn cảm động.

Mạc Tử Viêm thì là nghĩ "Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình", làm cho trong lòng rối rắm, qua tối hôm qua hắn hoàn toàn có loại cảm thụ này, không khỏi ngẩng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đôi mắt trở nên xa xăm và u tối.

"Ách, ta, ta muốn đi vệ sinh!" Mạc Nhiễm Thiên hiện tại tựa như con khỉ đít đỏ, mọi người ngạc nhiên vây lại xem, hại hắn thầm muốn lén đi tránh né.

Chờ Mạc Nhiễm Thiên chạy vào nhà vệ sinh trong hậu viện, tụt quần chuẩn bị đi tiểu, có người ở phía sau đột ngột ôm cổ hắn, hắn bị dọa đến mức làm rơi cả quần xuống đất.

46. Chương 46: Mỹ Nam Kế

Ngay khi Mạc Nhiễm Thiên đang chuẩn bị hô to lên, khuỷu tay theo bản năng đánh vào người phía sau, nhưng lập tức bị kẻ nọ tóm được: "Tiểu Thiên, là ta." Thanh âm này rõ ràng là của Dạ Tích Tuyết.

"Dạ đại ca, sao lại là huynh, làm ta sợ muốn chết." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng quay đầu nhìn về phía Dạ Tích Tuyết, sau đó ý thức được quần của mình vẫn còn rơi trên mặt đất, vội vàng khom lưng nhặt lên.

"Tiểu Thiên, ta ở thao trường chờ ngươi, ngươi không có tới, sau lại nghe nói ngươi cùng nhị hoàng tử xuất cung, trong lòng lo lắng liền đuổi theo đến đây, mới vừa rồi nghe được các ngươi làm thơ ở dưới lầu, Tiểu Thiên, ngươi làm thơ hay lắm, thật làm cho Dạ đại ca kinh ngạc. A a, vả lại ta không muốn gặp tứ hoàng tử, cho nên thấy ngươi đi xuống, liền đi theo." Dạ Tích Tuyết nhìn Tiểu Thiên, trong đôi mắt chứa cả ngàn lời.

"A, vậy huynh cũng không cần theo vào nhà xí a!" Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt, hắn còn chưa có đi tiểu nữa.

"Ta, ta sợ người khác nhìn thấy. Tiểu Thiên, Dạ đại ca nhớ ngươi." Dạ Tích Tuyết bị câu thơ làm cảm động, đem Mạc Nhiễm Thiên kéo vào trong lòng, còn Mạc Nhiễm Thiên hai tay nắm cạp quần, buồn bực vạn phần.

"Dạ đại ca, ngươi có thể đi ra ngoài trước hay không? Ta muốn đi tiểu." Mạc Nhiễm Thiên lúng túng nói.

"Bên ngoài có người, Tiểu Thiên nếu cần cứ giải quyết đi." Dạ Tích Tuyết bình chân như vại.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến.

"Tiểu Thiên ghét bỏ Dạ đại ca sao?" Dạ Tích Tuyết thương cảm nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ấy, không, không có a." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm chuyện này cùng việc đi tiểu có quan hệ gì.

"Vậy ngươi đi tiểu đi. Dạ đại ca không nhìn!" Dạ Tích Tuyết nói rất trêu ngươi, như thế nào cũng cảm thấy như là đem Mạc Nhiễm Thiên đánh đồng với tiểu hài tử, làm cho Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co giật, chẳng lẽ mình đi tiểu y còn muốn nhìn sao. Người nơi này sao đều biến thái như vậy chứ? Nếu là ở hiện đại, Mạc Nhiễm Thiên phỏng chừng cũng sẽ trực tiếp đi tiểu, nhưng hiện tại hắn làm không được, nam nhân phía sau này có tình cảm sâu đậm với hắn, điều này thật quá mất mặt.

"A, Dạ đại ca, bỏ đi, ta không muốn đi nữa, có người nào ở bên ngoài hay không?" Mạc Nhiễm Thiên đem quần mặc vào, dù sao cũng không cấp bách, đành nhịn một chút vậy.

"Không có, Tiểu Thiên, Dạ đại ca thật không biết tài văn chương của ngươi lại khá như vậy, câu "Tương kiến tranh như bất kiến, hữu tình hà tự vô tình" kia, thật tuyệt." Dạ Tích Tuyết mặc dù cũng không phải văn nhân, nhưng hàm nghĩa câu thơ này cùng mỹ cảm đó khiến y vừa nghe đã bị cảm động sâu sắc.

"A. Hắc hắc, ta thuận miệng nói ra thôi, Dạ đại ca đừng chê cười." Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, mình đây cũng là đạo thơ của người khác, cũng may triều đại này không có trong lịch sử Trung Quốc, mình mượn cũng không có ai biết.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết nhìn khuôn mặt thanh tú mịn màng đang ửng đỏ của Mạc Nhiễm Thiên, ánh mắt thâm thúy, thanh âm ôn nhu, nhìn cái miệng nhỏ nhắn xinh xắn này, tư vị mất hồn tối hôm qua làm cho y vô cùng mong nhớ.

"A." Khi Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy được có gì đó không ổn, Dạ Tích Tuyết đã đem đôi môi mỏng tiến đến trước mặt hắn, nhắm mắt lại, chỉ còn 1 cm nữa sẽ chạm vào môi hắn.

"Dạ, Dạ đại ca, nơi này là nhà vệ sinh!" Mạc Nhiễm Thiên không biết phải nói gì khác.

Y mở mắt, nhìn hắn đầy thất vọng, làm Mạc Nhiễm Thiên nhất thời cảm thấy mình rất tàn nhẫn, vừa định nói chuyện gì đó để chuyển đề tài, Dạ Tích Tuyết đột nhiên đem hắn ôm vào trong lòng trầm giọng nói: "Nhà xí thì sao chứ?" Giây tiếp theo, mạnh mẽ áp lên đôi môi Mạc Nhiễm Thiên.

Cảm giác tê dại truyền đến, Mạc Nhiễm Thiên đối diện với gã si tình này cũng không có cách gì phản kháng, cảm thụ được y dùng đầu lưỡi tách đôi môi đỏ mọng của hắn ra, sau đó mạnh mẽ xâm nhập vào trong miệng, tìm kiếm cảm giác mềm mại, môi lưỡi quấn vòng quanh, nhiệt tình như hỏa, làm cho Mạc Nhiễm Thiên lồng ngực rung động, không phải hắn dễ dàng tiếp nhận một người nam nhân, nhưng hắn thật sự không muốn phản kháng, một mỹ nam như hắn chắc chắn không khỏi phải chịu thiệt thòi, chỉ cần biết cách lợi dụng, nam nhân này nhất định sẽ một lòng với hắn, y sẽ trở thành cánh tay đắc lực của hắn.

"Tiểu Thiên, đệ ổn không?" Bên ngoài truyền đến thanh âm lo lắng của Mạc Nghị Thần.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức đẩy Dạ Tích Tuyết ra, đỏ mặt liếc nhìn y một cái rồi hô lớn: "Nhị ca, ta lập tức ra ngay, ta đang đại tiện."

"À, vậy đệ nhanh lên một chút, lâu như vậy, nhị ca lo đệ gặp chuyện không may."

"Ta không có việc gì, nhị ca, huynh đi trước đi, ta lập tức về đây." Mạc Nhiễm Thiên mặt cắt không còn giọt máu, lườm Dạ Tích Tuyết đang che miệng cười trộm, đôi mắt trong sáng long lanh, đúng là càng nhìn càng thấy đẹp.

"Tiểu Thiên, ta luôn ở bên cạnh ngươi, có việc gọi ta là được, ta đi ra ngoài." Dạ Tích Tuyết đỏ mặt cười, nói.

"Hừ, lá gan huynh càng lúc càng lớn." Mạc Nhiễm Thiên cố ý nghiêm mặt.

Dạ Tích Tuyết sửng sốt, thấy Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt nghiêm túc, lập tức có chút sợ hãi nói: "Tiểu Thiên, đúng thế, xin lỗi, ta, ta thật sự rất, rất thích ngươi, lần sau ta không dám."

"Thật không dám?" Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày.

"Không dám, Tiểu Thiên, đừng giận mà." Đôi mắt Dạ Tích Tuyết đầy vẻ thương tâm, y chỉ là không khống chế được, lo lắng từ sáng sớm tới giờ, lại nghe được câu thơ động lòng người như thế, bảo y không động tâm mới là lạ.

"A a a, huynh đừng như vậy, ta chỉ đùa thôi mà, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên chịu thua tên ngốc này rồi.

Dạ Tích Tuyết kinh ngạc, sau đó sắc mặt trở nên lạnh lùng, mắt nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên đang cười tươi như hoa, không nói lời nào.

"Đừng giận nha, ta chỉ đùa thôi, a a, được rồi, ta đi ra ngoài, để cho bọn họ chờ sốt ruột thật không hay." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên mồ hôi đầm đìa, Dạ Tích Tuyết lúc này thật có điểm dọa người, chẳng lẽ nơi này không thể nói đùa sao?

"A." Giây tiếp theo, miệng Mạc Nhiễm Thiên bị Dạ Tích Tuyết hung hăng hôn, nụ hôn nồng nhiệt mang tính chất trừng phạt đó làm cho Mạc Nhiễm Thiên không thở nổi, phải bám chặt cánh tay Dạ Tích Tuyết.

"Sau này không cho phép ngươi hù dọa Dạ đại ca, có biết mới vừa rồi trong lòng Dạ đại ca có bao nhiêu sợ hãi không?" Dạ Tích Tuyết kéo Mạc Nhiễm Thiên vào lòng, ôm hắn thật chặt, ghé sát vào lỗ tai hắn nhẹ nhàng mà nói.

"Uhm, xin lỗi, Dạ đại ca, lần sau Tiểu Thiên không không dám đùa như vậy nữa." Mạc Nhiễm Thiên không biết vì sao, trong lòng rất cảm động, lần đầu tiên ôm chặt lấy y.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết trong lòng kích động, thâm tình vạn phần.

Đến khi Mạc Nhiễm Thiên trở về lầu hai với khuôn mặt vẫn còn đỏ bừng, Mạc Tử Viêm lạnh như băng hỏi: "Sao lại đi lâu như vậy?"

"Ta táo bón, *** không ra." Mạc Nhiễm Thiên ngồi xuống.

Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nghị Thần há hốc mồm, nhìn toàn bộ bào ngư vây cá trên bàn mà một chút hứng thú cũng không còn.

"Các ngươi như thế nào không ăn a, ta đây ăn." Mạc Nhiễm Thiên lập tức cầm đũa lên bắt đầu ăn, sau khi một con bào ngư bự chảng đã lọt xuống bụng, mới liếc mắt nhìn vào trong bát Mạc Tử Viêm.

"Tiểu Thiên muốn ăn thì cứ ăn, tài văn thơ của huynh xuất chúng như thế, lão bản chuẩn bị cho người viết lại treo trên tường, bữa cơm này tự nhiên là miễn phí." Mạc Tử Viêm khóe miệng vẽ ra một nụ cười tà tứ.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, nghĩ muốn bất bí gã, kết quả bị hắn ăn không một trận.

"Thái tử điện hạ, lão thật tâm phục khẩu phục, xin hỏi thái tử điện hạ sao có thể nghĩ ra một câu thơ động lòng người như vậy?" Sư gia Lưu lão đi ôm quyền nói với Mạc Nhiễm Thiên.

"A, cái này, bổn thái tử tùy tiện nghĩ ra thôi, làm cho Lưu lão chê cười." Mạc Nhiễm Thiên vốn rất có hảo cảm với lão nhân này, tốt xấu gì ông ấy cũng biết một ngày vợ chồng trăm ngày ân nghĩa, không giống mấy người kia ăn chơi trác táng, lại còn nói, nữ nhân chẳng lẽ thật sự không đáng giá như vậy.

"Thái tử điện hạ thật sự là tài hoa hơn người, ngày xưa bất kính với thái tử điện hạ, lão hủ ở đây nhận lỗi." Lưu lão nói xong cư nhiên quỳ xuống bên người Mạc Nhiễm Thiên.

"A. Lưu lão khách khí, chuyện ngày xưa, bổn thái tử đều đã không nhớ rõ, hiện tại bổn thái tử bệnh tình đã khôi phục, đem chuyện không vui đều quên đi, một lần nữa bắt đầu lại!" Mạc Nhiễm Thiên đứng lên nâng Lưu lão dậy, biểu hiện khoan dung độ lượng của hắn làm cho các văn nhân nhã sĩ đang ngồi đó, kể cả các cao quan đệ tử đều không khỏi nhìn bằng con mắt khác, đồng thời tất cả mọi người biết thái tử điện hạ đã không ngốc nữa, trong khoảng thời gian ngắn, tiếng nghị luận ào ào vang lên.

"Chư vị nghe, hiện tại thái tử điện hạ đã không phải ngu thái tử như trước, cho nên đừng làm cho bổn hoàng tử tiếp tục nghe được những lời vu cáo thái tử điện hạ, nếu không đừng trách bổn hoàng tử không khách khí!" Mạc Tử Viêm cư nhiên đứng lên lạnh lùng nhìn bốn phía chung quanh, khẩu khí càng là lợi hại đến không thể phản bác.

"Thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế!" Mọi người thấy Mạc Tử Viêm giúp đỡ thái tử điện hạ, vội vàng thức thời mà thi lễ, Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng hơi hơi nhếch lên bình thản nói: "Bình thân, mọi người có thời gian ở chỗ này ngâm thơ đối nghịch, phong hoa tuyết nguyệt, không bằng dốc sức vì Mạc quốc."

"Thái tử điện hạ, chúng ta đều là văn nhân mặc khách, trợ lực như thế nào đây?" Có người hỏi.

"Vậy các ngươi liền làm mấy bài thơ yêu nước để dạy dân chúng, khi địch nhân xâm lấn, tất cả mọi người phải có lòng yêu nước, không phải thấy đại nạn trước mắt lại mệnh ai nấy lo, lại càng không làm gian tế tay sai, giặc bán nước!" Mạc Nhiễm Thiên lớn tiếng nói, chữ chữ đều đanh thép, khí thế bất phàm.

Toàn trường giữ im lặng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên uy phong lẫm liệt đều lộ ra vẻ khiếp sợ, ngay cả Mạc Nghị Thần cùng Mạc Tử Viêm đều khẽ nhếch miệng, cảm thấy không thể tin vào mắt mình, đồng thời Mạc Tử

Viêm trong lòng kinh hãi, thái tử điện hạ hiện tại cư nhiên thật có uy nghiêm của bậc thái tử, chuyện này đối mình là một trở ngại, xem ra lần này hành trình đến Tề quốc, phải cân nhắc một lần nữa.

"Hảo, hảo! Thế này gọi là "Quốc gia hưng vong, thất phu hữu trách", thái tử điện hạ lòng dạ bao la, vì nước vì dân, lão hủ xấu hổ a. Từ hôm nay trở đi, chúng ta phải lấy quốc lấy gia làm đề tài, mọi người càng phải làm thơ phú nhiều hơn, lưu truyền trong dân chúng, làm cho dân chúng càng thêm đoàn kết nhất trí, yêu nước yêu nhà." Lưu lão dẫn đầu giơ nắm tay lên, lần này nhất thời toàn trường như có sấm dậy, ngay cả Dạ Tích Tuyết ở một góc phía dưới lầu cũng thấy nhiệt huyết sôi trào, đây là Tiểu Thiên của y.

"A a, Lưu lão quá tâng bốc." Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, liếc nhìn Mạc Nghị Thần đang mỉm cười với hắn rồi ngồi xuống, bắt gặp Mạc Tử Viêm khóe miệng đang cười tà liền hỏi: "Tứ đệ thấy Tiểu Thiên nói rất đúng sao?"

"Tứ đệ chỉ là không nghĩ tới Tiểu Thiên thay đổi lớn như vậy, thật làm cho người ta ngạc nhiên vui mừng, nếu phụ hoàng biết cũng cảm thấy được an ủi." Mạc Tử Viêm lập tức mỉm cười.

"Có tác dụng gì, Mạc quốc hiện tại là nước yếu, dù ta khỏi bệnh rồi thì lại như thế nào, vẫn là phải đi lấy lòng Tề quốc, ai, hy vọng Tề vương thật sự dễ nói chuyện, hiểu rõ nỗi khổ của Mạc quốc, tứ đệ mới có thời gian cường Mạc quốc đại chúng ta. Cùng chống lại hai quốc gia kia!" Mạc Nhiễm Thiên cố ý nói như thế, làm cho Mạc Tử Viêm tưởng rằng hắn có ý cho rằng gã sẽ tiếp ngôi vị hoàng đế này.

"Ha ha ha, tiểu ngây thơ đã trưởng thành rồi." Mạc Tử Viêm quả nhiên cao hứng, cười ha ha, trong ánh mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên cũng lộ ra ý tán thưởng, còn Mạc Nhiễm Thiên trong lòng lại tràn đầy khinh bỉ.

Sau khi ăn xong, ba người Mạc Nhiễm Thiên đi dạo trên phố, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên hỏi Mạc Tử Viêm: "Tứ đệ, ta muốn mua một con dao găm thật tốt, nơi nào có?"

Mạc Nghị Thần bên cạnh sửng sốt, y cũng đang chuẩn bị hồi cung tìm.

"Tiểu Thiên cần chủy thủ làm gì?" Mạc Tử Viêm cau mày.

"Ta muốn phòng thân a, nếu như bị người ta khi dễ làm sao bây giờ?" Mạc Nhiễm Thiên giả bộ đáng thương chu chu mỏ nhìn Mạc Tử Viêm.

Mạc Tử Viêm trong lòng rung động, dù sao gã có võ công, dù Tiểu Thiên có chủy thủ đối với gã cũng vô dụng, nhưng nghĩ đến việc hắn bị người khác khi dễ, không khỏi trong lòng rối rắm một chút, sau khi nghĩ ngợi một chút liền nói: "Phía trước có "Trân Bảo Trai" lớn nhất kinh thành, Tiểu Thiên có thể qua xem một chút, bên trong ngọc khí cổ ngoạn, thượng cổ thần khí đều có."

"Thật sự, thật tốt quá, tứ đệ, đệ sẽ mua cho ta có đúng hay không?" Mạc Nhiễm Thiên giả bộ làm nũng, đưa tay níu níu cánh tay Mạc Tử Viêm, làm cho Mạc Tử Viêm không khỏi dừng lại nhìn Mạc Nhiễm Thiên mặt mang tươi cười, vẻ mặt hồn nhiên.

"Tứ đệ gạt ta sao? Mới vừa rồi ăn cơm là ta mời." Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi, bất mãn nhìn Mạc Tử Viêm, thầm nghĩ mỹ nam kế hẳn là sẽ hữu dụng.

"Đi thôi, tứ đệ không lừa huynh." Mạc Tử Viêm một phen kéo bàn tay nhỏ bé của Mạc Nhiễm Thiên, hướng khu phố phồn hoa đi đến, thấy vậy Mạc Nghị Thần phía sau trong lòng vô cùng khó chịu. Tiểu Thiên tại sao đối xử với tứ hoàng tử tốt như vậy. Chẳng lẽ hắn không còn thích mình sao?

Mạc Nhiễm Thiên tự thấy xấu hổ, nhưng cũng không giãy ra khỏi tay Mạc Tử Viêm, tay gã có chút thô ráp, làm cho Mạc Nhiễm Thiên biết gã nhất định cũng ăn qua không ít khổ. Có lẽ là khi tập võ mới biến thành như vậy.

"Nhị ca, huynh như thế nào không theo kịp!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn Mạc Nghị Thần vẻ mặt cô đơn ở phía sau, không khỏi đau nhói trong lòng, vội vàng hỏi, y sao lại không hiểu tâm tư của hắn.

Mạc Nghị Thần ngẩng đầu, cười ôn nhu với Mạc Nhiễm Thiên, nụ cười đó làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy chua xót.

"A a, đi tiếp!" Mạc Nghị Thần bước nhanh tới, ba người sóng bước trên đường, Mạc Nghị Thần lại cầm tay kia của Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên thấy không được tự nhiên, không đành nhìn y đau lòng, nên không giãy ra, bởi thế ba đại nam nhân chắp tay nhau đi trên đường phố, đưa tới vô số ánh mắt, Mạc Nhiễm Thiên xấu hổ vạn phần, cảm thấy mình giống như nữ nhân, nhưng kì thật mọi người cũng không có ý này, mà vì ba người nam nhân quá đẹp trai, nên mỗi người nước miếng chảy ròng.

"Tiểu Thiên, chính là ở đây." Mạc Tử Viêm dẫn Tiểu Thiên vào một vào một cửa hàng lớn.

"Tứ hoàng tử, ai nha, thái tử điện hạ, nhị hoàng tử, khách quý ít gặp a, mời vào, mời vào!" Chưởng quỹ là một người đàn ông béo tốt tuổi ngoài trung tuần, vừa thấy ba vị hoàng tử đi vào, lập tức chân thấp chân cao chạy tới bắt chuyện.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn qua một lượt, tất cả đồ bày bên trái cửa hàng đều là ngọc khí thủ công hoàn mỹ, từng khối tổ mẫu lục màu xanh biếc trong suốt thu hút sự chú ý của Mạc Nhiễm Thiên, đôi mắt xinh đẹp nhìn chăm chú vào quầy hàng.

"Miếng ngọc này thật tinh khiết!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn trúng một khối ngọc hình con bướm màu xanh biếc, trong suốt long lanh, điêu khắc tinh tế, thoạt nhìn rất sống động.

"Ánh mắt của thái tử điện hạ thật tốt, đây chính là cực phẩm tổ mẫu lục, cũng chỉ có Mạc quốc chúng ta mới có, tên của nó là "Ngọc Điệp"!" Chưởng quỹ lấy ra đặt vào tay Mạc Nhiễm Thiên. Vốn dĩ tại hiện đại Mạc Nhiễm Thiên nhìn thấy thứ này cũng không ít, nhưng kiểu dáng của con bướm này làm cho hắn không khỏi nhớ về mẹ mình, trên cổ bà cũng đeo một khối ngọc giống như thế, điểm khác biệt duy nhất là nó không lớn như miếng ngọc này, cũng không trân quý như vậy.

"Tiểu Thiên, không phải đệ đến mua chủy thủ sao?" Mạc Nghị Thần thấy hắn nhìn ngọc trụy không chớp mắt, không khỏi thấy thắc mắc, trân bảo ngọc khí, trong cung nhiều không kể xiết, huống chi Tiểu Thiên là con trai của Dung phi được hoàng thượng sủng ái, đương nhiên càng nhiều không đếm xuể.

"A, úc." Mạc Nhiễm Thiên hồi tỉnh lại, vội vàng đem con bướm ngọc trả lại cho chưởng quỹ.

"Thái tử điện hạ thích, tại hạ có thể giảm giá cho ngài." Chưởng quỹ thấy Mạc Nhiễm Thiên yêu thích không nỡ rời tay, vội vàng nói.

"Không được, con bướm ngọc này làm cho bổn thái tử nhớ tới mẫu hậu, a a, nơi nào có thượng cổ thần binh a." Mạc Nhiễm Thiên cười khổ một chút đáp.

"Ồ, vậy mời tới bên này." Chưởng quỹ dẫn ba người sang bên phải, lại đem hàng hóa bày ra một hàng, từ những thanh bảo kiếm chạm trổ kỳ lạ đến những thanh chủy thủ trưng bày trong quầy, làm cho Mạc Nhiễm Thiên hết sức khen ngợi.

"Tiểu Thiên, huynh thích cái gì, tứ đệ tặng cho huynh!" Mạc Tử Viêm lập tức mở miệng nói.

"vậy cám ơn tứ đệ trước, chưởng quỹ, bổn thái tử muốn một thanh chủy thủ nhẹ nhàng tiện lợi, sắc bén tinh xảo, ông có gì giới thiệu cho ta không?" Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp hỏi chưởng quỹ, bởi vì trong quầy bày quá nhiều binh khí làm cho người ta hoa cả mắt.

"Thái tử điện hạ, hãy xem những thanh chủy thủ này, đều có những đặc điểm người nói." Chưởng quỹ đem ra ba chuôi chủy thủ.

Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy thanh chủy thủ đầu tiên, nhìn qua đã biết nó được chế từ đồng, phía trên khắc một con thanh long, xem hình dáng hoa văn cổ xưa như vậy dường như có từ rất lâu rồi, vừa rút ra nhìn, ngân quang chợt lóe, rất là sắc bén, nhưng không phải thứ Mạc Nhiễm Thiên muốn.

Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu nói: "Thanh này mặc dù hoa văn đẹp mắt, nhưng không hữu dụng." Nói xong hắn cầm lấy thanh thứ hai, có vỏ bằng bạc, cả thanh chủy thủ đều màu trắng, trông rất đẹp, nhưng hẳn là mới vừa chế tạo không lâu, bên trên có nạm một viên bảo thạch màu đỏ, rất hợp với nữ hài tử.

Mạc Nhiễm Thiên đặt thanh thứ ba xuống, nói: "Quá nặng, mang trên người cũng không tiện. Có thứ gì nhẹ nhàng hơn không, không phải chủy thủ cũng được." Mạc Nhiễm Thiên lại đưa ánh mắt đảo một vòng trong quầy, đột nhiên một vật hình vòng tay phía dưới cùng đập vào mắt hắn.

“Đó là cái gì?” Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

“A, cái này là ”Oản kiếm“, có thể mang trên tay, nhưng bình thường cũng không có người dùng, nghe nói nó được trộm từ mộ của một vị hoàng hậu.” Chưởng quỹ đem chiếc vòng bạc đã có phần hoen ố kia ra.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn lại một lần, trông cũng không khác vòng tay là mấy, cảm giác hơi thô, nhưng thật ra rất thích hợp để nam nhân mang, mặc dù rất cổ xưa, nhưng hoa văn điêu khắc phía trên rất tinh tế, cũng rất gọn gàng, nhìn kĩ phía dưới là một con phượng hoàng, trên mắt phượng đính một hạt châu nhỏ, Mạc Nhiễm Thiên dùng ngón tay nhấn một cái, giữa hạt châu lộ ra một điểm, lấy tay kéo nhẹ, bên trong là một lá kim loại cứng, một mặt thì dày, một mặt lại sắc bén, tựa như một cây đao, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, vũ khí tốt như vậy hắn thật đúng là không nghĩ tới ở nơi cổ đại lạc hậu này cũng có thể tìm thấy, hắn lập tức mang thử, nói đến cũng khéo, vòng tay này giống như là chế tạo riêng cho hắn, mang trên tay nhìn qua vô cùng thích hợp, càng làm cho Mạc Nhiễm Thiên yêu thích không nỡ rời tay.

“Tiểu Thiên, cái này có thể sử dụng sao? Không cẩn thận sẽ tự làm mình bị thương, chủy thủ chẳng phải tốt hơn sao?” Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên lôi ra từ vật nọ một cây đao nhỏ thì không khỏi nhíu mày.

“A a, ta thích mà, tứ đệ, ta muốn cái này, chưởng quỹ, cái này bao nhiêu tiền?” Mạc Nhiễm Thiên cực kỳ hài lòng, người cổ đại không biết dùng, mình lại có thể thuận buồm xuôi gió, hơn nữa thứ này bí ẩn, địch nhân cũng sẽ không dễ dàng phát hiện, thật sự là không thể tốt hơn.

“A, cái này, mặc dù có rất ít người hỏi thăm, nhưng là thượng đẳng cổ vật, nếu thái tử điện hạ thích, vậy lấy ngài năm nghìn lượng bạc trắng đi.” Chưởng quỹ tâm tư chuyển động, lập tức gảy bàn tính.

“Cái gì? Năm nghìn lượng, muốn cướp a, đã nói không ai muốn mua, ngươi lại quý như vậy, rõ ràng muốn bắt chẹt ta phải không, nhị ca, mau đem hắn tới nha môn đi!” Mạc Nhiễm Thiên bị dọa sợ, cũng quên mất là mình vốn là đến móc tiền của Mạc Tử Viêm.

“A, thái tử điện hạ, tại hạ thật sự không gạt người, tại hạ đã bỏ ra ba nghìn lượng để mua nó, mấy năm nay không ngừng tân trang chăm sóc cũng tốn không ít tiền, nếu không nào có tinh tế xinh đẹp như bây giờ, thái tử điện hạ xin hãy minh giám!” Chưởng quỹ lập tức kêu oa oa.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức khóe miệng xịu xuống, Mạc Tử Viêm lại cau mày nói: “Tiểu Thiên, thật thích như vậy sao?” Gã vẫn không thấy đồ vật kia có tác dụng gì, có điều nghĩ đến Tiểu Thiên thích cái đẹp, cho nên tìm một chiếc trạc đeo tay giống nữ nhân, cũng không có gì kì quái, nhưng gã tuyệt đối không nghĩ tới chính thanh “Oản kiếm” này thiếu chút nữa đã đoạt mạng hắn, chuyện này sẽ nói sau, tạm thời không nhắc tới.

“Ân, tứ đệ không đủ tiền?” Mạc Nhiễm Thiên mắt to ủy khuất nhìn Mạc Tử Viêm, môi đỏ mọng lại trề ra, nhìn “Oản kiếm” trên tay mình, không muốn buông tay.

“Chưởng quỹ, năm nghìn lượng quá đắt, bốn nghìn lượng đi!” Mạc Tử Viêm nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng hơi hơi rung động, lập tức quay đầu, lạnh lùng nói với chưởng quỹ.

“Hảo, hảo, như vậy bốn nghìn lượng đi, ai.” Chưởng quỹ cũng không dám đắc tội thái tử và hoàng tử a, dù sao cái thanh “Cổ tay kiếm” này của lão cũng bán không được, lúc đầu là thấy nó xinh đẹp mới mua, ai ngờ mới đó đã mười năm, không phải vì nó đắt, chính là vì nó vô dụng.

“Bốn nghìn lượng cũng quá đắt, chưởng quỹ nhất định là lừa gạt bổn thái tử, là nhìn bổn thái tử ngu phải không?” Mạc Nhiễm Thiên cố ý bắt chẹt.

“Thái tử điện hạ tha mạng a, tại hạ sao dám.” Chưởng quỹ lần này lập tức quỳ trên mặt đất dập đầu, hắn làm sao biết mình đụng phải tiểu tổ tông này a, tốt xấu bình thường người trong cung cũng còn nói đạo lý, chẳng phải có câu là “thuận mua vừa bán” đó sao! Chưa từng đụng tới người giống như Mạc Nhiễm Thiên vậy.

“Tiểu Thiên.” Mạc Nghị Thần nhìn không vừa mắt, lắc đầu với Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên trề môi, nhìn Mạc Tử Viêm.

“Như vậy bốn nghìn lượng đi.” Mạc Tử Viêm bắt đầu sờ túi.

“Chưởng quỹ, có vật gì tặng thêm không, bốn nghìn lượng thành thật mà nói là rất đắt.” Mạc Nhiễm Thiên còn chưa chịu từ bỏ.

“A, thái tử điện hạ muốn cái gì?” Chưởng quỹ túa mồ hôi lạnh, ai nói thái tử điện hạ là ngu, lão sẽ đi giết hắn.

“Ngươi có cái gì bán không được thì tặng ta.” Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày.

“Cái này, ồ, có!” Chưởng quỹ đột nhiên mắt sáng lên, đi vào trong quầy, sau đó ở dưới quầy mò mẫm, cuối cùng cười híp mắt đem đồ đặt trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, là một lưỡi đao hình trăng lưỡi liềm, Mạc Nhiễm Thiên liền cười hỏi: “Cái này cho ta sao?”

“Hả, thái tử điện hạ không thích sao? Ta đây lại tìm tiếp.” Chưởng quỹ mồ hôi trên trán càng ngày càng nhiều.

“Không cần, lấy cái này đi. Ha ha.” Mạc Nhiễm Thiên cầm lưỡi đao lớn hơn lòng bàn tay mà nghịch ngợm, Mạc Tử Viêm lắc đầu thanh toán bốn nghìn lượng.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên kêu lên sợ hãi.

“Tiểu Thiên, sao thế, như thế nào không cẩn thận như vậy!” Mạc Nghị Thần nhìn qua, tay Mạc Nhiễm Thiên bị lưỡi đao cắt phải, vội vàng rút khăn tay trong lòng ra đem tay hắn bọc lại, trên mặt tràn đầy đau xót.

“A a, nhị ca, không có việc gì, lưỡi hái này thật sắc, ta thích lắm!” Mạc Nhiễm Thiên ngược lại nở nụ cười.

“Sở thích của Tiểu Thiên thật sự là không giống người thường.” Mạc Tử Viêm nhìn bàn tay hắn, trong lòng có chút ê ẩm.

“A a, chưởng quỹ, lưỡi hái này của ông hẳn là phải có vỏ chứ?” Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía chưởng quỹ đang đứng đếm ngân phiếu.

“A. Có có, thái tử điện hạ người chờ một chút.” Chưởng quỹ lập tức trở nên khẩn trương, quay lại trong quầy mò mẫm một lúc, chỉ một lát sau thấy tiếng lão vọng ra: “Có rồi.” Sau đó đứng lên, đưa cho Mạc Nhiễm Thiên một cái vỏ đao bằng đồng hình bán nguyệt, bên trên còn phủ đầy bụi bặm. Mạc Nhiễm Thiên cũng không sợ bẩn, lập tức nhận lấy, phủi bớt bụi trên lớp vỏ bọc, thấy trên vỏ đao này cái gì cũng không có, lại thấy được vài vạch khắc trên thân, sau đó nhìn kĩ Mạc Nhiễm Thiên thấy được hai chữ, là “Thanh Phong”.

“Chưởng quỹ, đao này từ đâu mà có?” Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

“Đó là một tên khất cái ba năm trước đây bán cho tại hạ, lúc ấy tại hạ thấy không tồi liền mua, nhưng vẫn không ai hỏi thăm, ta liền đem nó xuống ngăn đồ cấp thấp, không đáng giá tiền, thái tử điện hạ thích liền tặng thái tử điện hạ rồi.” Chưởng quỹ cố giải thích.

“Bổn thái tử thích, như vậy cám ơn chưởng quỹ, chúc ông sinh ý may mắn, ha ha ha.” Mạc Nhiễm Thiên vẫn cầm thanh đao, mặt mày hớn hở, quả thực hài lòng tới cực điểm, vừa ra khỏi cung, liền thu được hai binh khí hắn thích.

Chưởng quỹ khẽ mím môi, tiễn bước ba vị hoàng tử, nhìn ngân phiếu trong tay, lại nhìn bóng lưng tuấn dật của Mạc Nhiễm Thiên mà cười khổ.

Trở lại hoàng cung, ba người tách ra, Mạc Nhiễm Thiên trở lại tẩm cung thưởng thức hai kiện binh khí, cuối cùng dùng vải tơ tinh tế lau đi thanh đao nhỏ, hai chữ “Thanh Phong” trên vỏ đao nhìn thật thanh mảnh, có thể thấy được chủ nhân của thanh đao là một người văn nhã. Mạc Nhiễm Thiên cuối cùng đem thanh đao giấu ở trong giày, cảm thấy trên người có thêm hai vật này, an toàn hơn rất nhiều.

Buổi tối, phương đông trăng sáng vằng vặc, gió mát hiu hiu, sa trướng phiêu động.

Mạc Nhiễm Thiên cả người để trần, một thân mồ hôi đầm đìa – là do hắn đã luyện tập cả ngày với hai khối đá được Mạc Nghị Thần mang đến, đến khi hai tay đau nhức đến muốn sưng lên mới chịu dừng lại, khi hắn một thân màu trắng trường bào đi ra, sườn phi Lam Nhi một thân chậm rãi đã đi tới.

“Tham kiến điện hạ.” Lam nhi nhẹ nhàng bái kiến, nàng hiện tại là sườn phi của thái tử, quần áo trang phục đều đẹp hơn rất nhiều, nhìn qua cũng thật đoan trang cao quý.

“Lam nhi như thế nào còn không ngủ? Được rồi, lam nhi không cần lễ nghi rườm rà như vậy, chúng ta coi như là vợ chồng trên danh nghĩa, tìm ta có việc gì?” Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt nói, cánh tay đau nhức, làm cho hắn tay trái xoa bóp tay phải.

“Điện hạ, Lam Nhi?” Lam nhi ngước khuôn mặt nhỏ nhắn, nhìn thái tử điện hạ tuấn mỹ vô song thì không khỏi đỏ mặt, trong mắt tràn ngập ngượng ngùng.

“Như thế nào? Ở tại tẩm cung thái tử không quen sao?” Mạc Nhiễm Thiên không hiểu.

“A, không phải, điện hạ hiểu lầm, Lam Nhi muốn?” Lam nhi rất may mắn khi được tặng tới đây, đặc biệt nghe được thái tử điện hạ đã không còn ngốc, nàng ngược lại hy vọng mình có thể một mực ở lại bên cạnh hắn, nhưng là biết thái tử có bệnh không tiện nói ra, cho nên muốn đến giúp hắn, có lẽ thái tử điện hạ sẽ thích mình.

“Muốn cái gì?” Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn nàng.

“Điện hạ, Lam nhi, Lam nhi muốn thị tẩm.” Lam nhi nói xong, thẹn thùng đến đỏ bừng mặt.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên bị hù dọa, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của Lam nhi, biết nàng đang nói thật, trong lòng không khỏi dao động. Hắn cũng là nam nhân, đương nhiên là thích nữ nhân. Hơn nữa lại là một thiếu nữ xinh đẹp trẻ tuổi như thế.

“Điện hạ, để Lam nhi giúp người cởi áo.” Lam nhi thấy Mạc Nhiễm Thiên tinh nhãn lóe sáng, biết hắn không phản đối, không khỏi ngượng ngùng đi tới trước mặt hắn, đôi bàn tay bé nhỏ mò lên vạt áo trước ngực Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên một cử động nhỏ cũng không dám, trong lòng khẩn trương vô cùng, nhưng sau nghĩ đến tiểu huynh đệ của mình thật mất mặt, nếu thỏa mãn không được nàng, vậy liền rắc rối rồi, có điều vài ngày qua, giống như đã quen với thái độ nơi này đối với nữ nhân, mình muốn một nữ nhân cũng không quá đáng chứ, nghĩ tới đây, Mạc Nhiễm Thiên nhìn Lam nhi đang đứng trước mặt hắn, trong lòng đã quyết định, đột nhiên đem Lam nhi ôm vào trong lòng, hắn muốn nữ nhân.

“A.” Lam nhi bị Mạc Nhiễm Thiên bị dọa sợ, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên cũng đang đồng dạng đỏ mặt, đột nhiên trong lòng ngọt ngào.

“Lam nhi, ngươi, ngươi thật sự nguyện ý?” Mạc Nhiễm Thiên biết Lam nhi hiểu thái tử có bệnh không tiện nói ra, cho nên có điểm không thể tin được nàng chủ động như vậy.

“Điện hạ, Lam nhi nguyện ý.” Lam nhi thanh âm ôn nhu, đôi mắt xinh đẹp thẹn thùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên. Thái tử điện hạ thật sự quá tuấn mỹ.

“Lam nhi.” Bàn tay Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy vòng eo nhỏ của nàng, trong mắt nhuộm màu tình dục, nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của Lam nhi khẽ nhếch lên, ngực chợt nóng lên, chậm rãi cúi đầu.

Hai môi chạm nhau, cư nhiên không có cảm giác bị điện giật như Mạc Nhiễm Thiên tưởng tượng, làm cho hắn cảm thấy kì quái, tại sao cùng nam nhân hôn môi có cảm giác mất hồn như vậy, mà cùng nữ nhân lại không có?

Mạc Nhiễm Thiên không tin loại chuyện quỷ dị này, càng thêm ôm chặt Lam nhi, Lam nhi còn đang ngả vào lòng hắn, nhưng hắn cư nhiên không còn loại cảm xúc rung động như lúc trước, làm cho hắn càng kinh ngạc, đầu lưỡi thăm dò trong miệng Lam nhi, rất ngọt ngào, song lại càng ngày càng cảm thấy không có cảm giác.

Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy mông lung, “Tiểu Thiên, các ngươi đang làm cái gì?” Một tiếng rống giận vang lên giữa tẩm cung, tạo ra nhiều tiếng vang liên tục quẩn quanh.

47. Chương 47: Hiến Thân

Mạc Nhiễm Thiên lập tức rời khỏi đôi môi Lam nhi, hai người sắc mặt đỏ bừng, Lam nhi càng tránh không dám nhìn Mạc Nghị Thần vẻ mặt tức giận vừa chạy vào.

"Cút ra!" Mạc Nghị Thần hét lớn một tiếng với Lam nhi, sau đó ánh mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy đau xót cùng phẫn nộ đang xấu hổ không thôi.

"Nhị ca, huynh sao có thể như vậy, Lam nhi là sườn phi của ta! Xin huynh hãy tôn trọng nàng! Lam nhi, nàng đi trước đi." Mạc Nhiễm Thiên rất bất mãn với thái độ của Mạc Nghị Thần, mặc dù cảm thấy y tới thật đúng lúc, nhưng y cũng không thể đối xử với Lam nhi như vậy.

"Điện hạ, nhị hoàng tử, Lam nhi cáo lui." Lam nhi bị Mạc Nghị Thần đến tái nhợt, vội vội vàng vàng lui ra, trước khi đi vẫn không quên liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái.

"Tiểu Thiên! Đệ?" Mạc Nghị Thần trong lòng chua xót vô cùng, y vốn cho rằng Mạc Nhiễm Thiên cùng với nữ nhân cũng chẳng có gì ghê gớm, nhưng cứ nghĩ đến hắn hiện tại không còn ngốc, hơn nữa dường như có cảm tình với Lam nhi, cơn ghen tuông trong lòng y không khỏi dâng lên cuồn cuộn.

"Nhị ca, ta buồn ngủ." Mạc Nhiễm Thiên gian nan mở miệng nói chuyện trong khi vẫn nằm ở trên giường, cơ bắp cánh tay càng ngày càng đau nhức.

"Tiểu Thiên thích Lam nhi?" Mạc Nghị Thần tiến lên ngồi ở mép giường.

"Lam nhi là sườn phi của ta, ta cùng nàng hành phòng là chuyện rất bình thường, nhị ca có phải quản quá nhiều chuyện rồi không, trước kia không phải vẫn để cho ta cùng nữ nhân sao?" Hai tay Mạc Nhiễm Thiên gối sau đầu, nằm nhìn Mạc Nghị Thần.

"Việc này, nhưng riêng Lam nhi thì không được, để nhị ca đi gọi cung nữ đến." Mạc Nghị Thần đứng dậy.

"A, không cần, nhị ca, tại sao Lam nhi không được?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu hỏi lại, không phải đều là nữ nhân sao?

"Cái này, nhị ca sợ đệ thích nàng." Khuôn mặt Mạc Nghị Thần thoáng chốc đỏ lên.

Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc, sau đó nghĩ đến vừa rồi cùng Lam nhi thân mật, cảm giác thân thể này không có phản ứng với nữ nhân, rốt cuộc là làm sao vậy? Chẳng lẽ trước kia ngu thái tử bị nam nhân thượng nhiều, chỉ quen cùng nam nhân sao? Nghĩ vậy, khóe miệng hắn liền giật giật. Thật là "Việc lạ hàng năm có, năm nay đặc biệt nhiều."

"Nhị ca, huynh không cần lo lắng, sau này sẽ không như vậy nữa. Ai." Mạc Nhiễm Thiên cũng không muốn gặp Lam nhi, không có cảm giác cũng đừng làm hại tiểu cô nương nhà người ta.

"Thật vậy chăng?" Mạc Nghị Thần lập tức nheo mắt cười, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy thật kỳ lạ, một chút việc cỏn con sao có thể cao hứng thành như vậy.

Mạc Nhiễm Thiên bất đắc dĩ gật đầu nói: "Nhị ca, ta muốn nghỉ ngơi, huynh quay về tẩm cung của mình đi." Mạc Nhiễm Thiên nói xong nhắm hai mắt lại.

"Tiểu Thiên, ngày mốt chính là lễ trưởng thành của lục đệ, có thể cho đại ca ở cùng đệ nhiều một chút không, không phải, Tiểu Thiên có thể nói chuyện cùng nhị ca nhiều thêm một chút hay không." Bàn tay Mạc Nghị Thần nhanh nhẹn cởi ti bào của Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên mở mắt ra kì quái hỏi: "Lễ trưởng thành thì sao, cũng không phải ta sau này là của đệ ấy, nhị ca, đầu óc huynh đang suy nghĩ cái gì vậy?"

"Tiểu Thiên, nhị ca sợ." Mạc Nghị Thần bất đắc dĩ cúi đầu, nói ra suy nghĩ trong lòng.

Đến lúc này Mạc Nhiễm Thiên chợt mềm lòng, thở dài nhìn người nam nhân duy nhất được tính là có quan hệ với mình, kéo tay y nói: "Nhị ca, đừng sợ, Tiểu Thiên không phải là bất luận kẻ nào, yên tâm, trong lòng Tiểu Thiên có huynh."

Mạc Nghị Thần ngẩng đầu lên ưu thương nói: "Ta sợ lục đệ chiếm lấy đệ, mà đệ lại sắp phải sang Tề quốc, nhị ca trong lòng rất khó chịu." Mạc Nghị Thần nghĩ liền đỏ mắt.

"Ai, nhị ca, đừng như vậy, ta nhất định sẽ trở về." Mạc Nhiễm Thiên ngồi lên ôm lấy y, y mặc dù thân là hoàng tử, nhưng lại là một kẻ yếu thế.

"Tiểu Thiên, cái này tặng cho đệ." Mạc Nghị Thần lấy ra một vật bao ở trong khăn gấm trắng, đặt ở trên tay Tiểu Thiên, đôi mắt nhu hòa như nước nhìn hắn.

"Đây là cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên mở ra, sau đó hắn nhìn thấy khối "Ngọc điệp" màu xanh biếc tại "Trân bảo trai".

"Nhị ca?" Mạc Nhiễm Thiên ngạc nhiên vui mừng, sau đó nghĩ đến "Ngọc điệp" này giá trị xa xỉ lại vội vàng nói: "Nhị ca, cái này rất xa xỉ, huynh lấy tiền ở đâu ra?"

"Tiểu Thiên thích là tốt rồi, không có quan hệ, tiền là ta trước kia tiết kiệm, nhị ca hy vọng đệ sau khi đi Tề quốc có thể nhìn khối "Ngọc điệp" nhớ tới nhị ca." Lòng chân thành của Mạc Nghị Thần làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm động.

"Nhị ca, cám ơn huynh, ta sẽ nhớ kĩ huynh." Mạc Nhiễm Thiên ôm chặt Mạc Nghị Thần, không biết vì sao, một lòng vì y đau xót, cũng bởi vì y mà cảm thấy ấm áp.

"Tiểu Thiên, đêm nay nhị ca muốn lưu lại được không?" Mạc Nghị Thần nhìn khuôn mặt xinh đẹp của Mạc Nhiễm Thiên, vẻ mặt đỏ bừng nói.

"Ân." Mạc Nhiễm Thiên gật đầu, không vì cái gì khác, chỉ vì đau lòng.

Mạc Nghị Thần mừng rỡ, lập tức cởi áo khoác bò lên trên giường, đem Mạc Nhiễm Thiên gắt gao ôm vào trong lòng, hiện tại, cảm giác đó khiến y dù có phải chết cũng cam lòng.

"Nhị ca, tay ta đau nhức." Một tay Mạc Nhiễm Thiên bị y đặt ở dưới thân càng thêm đau.

"Oh, nhị ca giúp đệ xoa bóp, ta thấy phiến đá bên ngoài, Tiểu Thiên, đệ đừng liều mạng như vậy, thân thể cũng chỉ có thể chậm rãi mạnh lên, một ngày, hai ngày không thể thấy được hiệu quả ngay, cứ từ từ, đừng vội." Mạc Nghị Thần đau lòng xoa bóp tay hắn.

"Uhm. Đệ biết rồi, nhưng là cảm thấy sức khỏe mình quá yếu, sợ bị làm hại." Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt nói.

"Tiểu Thiên, nhị ca sợ đệ sang Tề quốc bị người khác bắt nạt." Mạc Nghị Thần vẻ mặt đầy lo lắng.

"A a, nhị ca đừng lo, sẽ không sao đâu, đệ hiện tại mặc dù không mạnh, nhưng lại có thêm hai kiện binh khí, người bình thường cũng không thể bắt nạt ta." Mạc Nhiễm Thiên rất tin tưởng tài đấu vật của mình.

"Uhm, hy vọng như thế, không biết tứ đệ sẽ đàm phán như thế nào, Tiểu Thiên nhất định phải cẩn thận."

"Tên kia không an phận, ta sẽ chú ý, được rồi nhị ca, huynh nhất định phải giúp đỡ nhiều cho lục đệ, khi tứ đệ bắt đầu lớn mạnh, ta hy vọng lục đệ cũng được phụ hoàng coi trọng." Mạc Nhiễm Thiên chợt nhớ đến Mạc Tử Viêm cùng thái khanh Từ Mạc.

"Nhị ca biết, ở trong cung này, nhị ca chỉ thân với lục đệ, có điều gần đây ta càng ngày càng phát hiện lục đệ dần thay đổi, có lẽ là sắp trưởng thành, aiz." Gần đây Mạc Nghị Thần thấy ánh mắt Mạc Hiên nhìn y có chút quỷ dị, trong lòng cảm giác không thoải mái.

"Nhị ca, thật sự không được nói gì, nhớ kĩ phải bo bo giữ mình, cái gì cũng đều giả bộ không hiểu, ai cũng không giúp, ta không hy vọng huynh gặp chuyện không may, biết không? Nhất định phải chờ ta trở lại." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên vẫn cảm thấy bất an.

"Aiz, nhị ca rất muốn cùng theo Tiểu Thiên đi Tề quốc, đáng tiếc phụ hoàng không đồng ý." Mạc Nghị Thần rất không nỡ.

"Nhị ca, huynh là hoàng tử, đương nhiên không thể đi, tứ đệ là làm sứ giả mới phải đi, mà chúng ta đến làm con tin, chỉ cần một người ở đó là tốt rồi, cần gì nhiều." Mạc Nhiễm Thiên phân tích.

”Ta biết, Tiểu Thiên, sau khi đệ khỏi bệnh, thông minh hơn nhiều, ta nhất định chờ đệ trở về. Đôi mắt Mạc Nghị Thần yêu thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng dâng lên vô hạn ý nghĩ yêu thương.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đỏ bừng, nhìn ánh mắt thâm tình của Mạc Nghị Thần, trong lòng nhảy loạn lên.

“Tiểu Thiên.” Thanh âm ôn nhu Mạc Nghị Thần khàn khàn, khuôn mặt tuấn tú cũng cách Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng gần.

Hai môi êm ái chạm nhau, cảm giác như có dòng điện truyền khắp toàn thân Mạc Nhiễm Thiên, làm cho hắn lần nữa cảm giác được rất khó tin, thân thể này cư nhiên thật sự chỉ có phản ứng với nam nhân.

Mạc Nghị Thần dùng đầu lưỡi dò xét, nhẹ nhàng quét qua trong miệng Mạc Nhiễm Thiên, sau đó truy đuổi đến đầu lưỡi Mạc Nhiễm Thiên, bắt đầu mút vào.

Mạc Nhiễm Thiên nhắm chặt hai mắt, cảm thụ được cảm giác hoàn toàn không giống nhau, cảm giác tê dại đó làm cho hắn không tự giác khẽ rên: “Uhm…a.” Sau đó ý thức được sự lớn mật của mình, khuôn mặt tuấn tú càng là diễm lệ như hoa đào.

Mạc Nghị Thần chậm rãi đem Mạc Nhiễm Thiên đặt ở dưới thân, bàn tay bắt đầu lần vào trong ti bào, đằng sau tầng tơ lụa là lớp da trắng nõn mịn màng, làm cho bất cứ người nam nhân nào cũng đều máu huyết sôi trào.

“A…uhm…” Mạc Nhiễm Thiên tận lực thả lỏng bản thân, hắn cảm thấy loại cảm xúc này rất kỳ diệu, lần trước là do ăn xuân dược, lúc này lại chậm rãi cảm thụ, cảm giác ngứa ngáy mạnh mẽ lan tỏa làm cho hắn rất động tâm, thật kỳ quặc, khi ngực Lam nhi dán sát vào thân mình cũng không có cảm giác, mà Mạc Nghị Thần chỉ lấy ngón tay mơn man lồng ngực, hắn liền cảm thấy cả người phát ngứa. “Tiểu Thiên, đệ đẹp quá.” Đầu lưỡi Mạc Nghị Thần rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn, chậm rãi hướng xuống trước ngực Mạc Nhiễm Thiên, tia bào sớm được mở rộng để lộ ra khuôn ngực trắng như tuyết, bóng loáng mịn màng, hai khối hồng mai trên đó lại càng mê người.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên giật nẩy người, một viên hồng mai bị Mạc Nghị Thần hút chặt, chậm rãi liếm cắn. Đồng thời một bàn tay Mạc Nghị Thần chậm rãi tìm kiếm xuống dưới.

“Nhị ca.” Mạc Nhiễm Thiên mở mắt ra, trong đôi mắt xinh đẹp tràn ngập ngượng ngùng, hắn không ăn xuân dược, thật sự có thể làm sao?

“Làm sao vậy?” Mạc Nghị Thần ngẩng đầu lên, trong đôi mắt đã nhuốm đầy tình dục.

“Ta, ta sợ.” Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt.

“Tiểu Thiên, không sợ, nhị ca sẽ không thương tổn Tiểu Thiên.” Mạc Nghị Thần nhìn về phía đầu vai Mạc Nhiễm Thiên vẫn còn dấu răng bị Mạc Tử Viêm cắn, cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên không còn sợ, nam nhân này thương hắn như vậy, dịu dàng như vậy, y nhất định sẽ không thương tổn hắn.

“Tiểu Thiên, sau này cách xa tứ đệ một chút, hôm đó hắn đã làm gì đệ, còn có nơi nào bị thương không?” Mạc Nghị Thần đau lòng hỏi.

“Nơi này.” Mạc Nhiễm Thiên xoay người, sau đó lộ ra cặp mông nhỏ nhắn trắng mịn như tuyết, đáng tiếc lại bị dấu răng phía trên phá hủy mỹ cảm, đến nay hắn cũng không dám ngồi bừa bãi.

“Tên súc sinh này! Tiểu Thiên, đau lắm phải không?” Mạc Nghị Thần quả thực không thể tin vào mắt mình, làn da mềm mại mịn màng như vậy cư nhiên có người muốn hủy hoại, làm cho trong lòng y dấy lên một tia hận ý với Mạc Tử Viêm.

“Tốt rồi, giờ không còn đau nữa.” Mạc Nhiễm Thiên thầm cảm ơn Dạ Tích Tuyết đã giúp hắn bôi thuốc, loại thuốc kia thật đúng là hiệu quả.

“Tiểu Thiên, nhị ca quyết không thương tổn đệ như vậy.” Mạc Nghị Thần hôn nhẹ hắn lên vết thương của hắn.

"A, nhị ca." Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy cả người yếu mềm, toàn thân mẫn cảm vô cùng, thanh âm cũng càng ngày càng mê người.

Đầu lưỡi tại mông hắn đảo qua một vòng, đột nhiên một trận cảm giác mãnh liệt xông thẳng lên não, làm cho hắn cong người. Thì ra đầu lưỡi Mạc Nghị Thần đã đi tới tiểu cúc của hắn.

"A uhm, nhị ca, đừng mà." Mạc Nhiễm Thiên có chút không chịu nổi kiểu thân mật này, huống chi lại là hai người nam nhân, mặc dù biết thân thể này rất thích, nhưng tư tưởng luôn luôn kháng cự.

"Tiểu Thiên, đừng nhúc nhích, để nhị ca hảo hảo yêu thương đệ đi." Thanh âm Mạc Nghị Thần khàn khàn không chịu nổi, một bàn tay vuốt ve hai chân hắn.

Qua một hồi lâu, cả hai người đều đắm chìm trong cảm xúc, Mạc Nghị Thần động thân tiến vào.

"A." Trong cơ thể Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên bị lấp đầy, mặc dù cảm giác không dễ chịu, nhưng vẫn không nhịn được hét lớn lên.

Theo sa trướng tung bay, Mạc Nghị Thần cũng dần chuyển động theo quy luật, Mạc Nhiễm Thiên cũng chậm rãi thích ứng cự vật của y, sau đó là cảm giác ngứa ngáy kì lạ khi toàn thân bị cự vật lấp đầy, lại muốn càng nhiều.

"A, a, uhm, a……" Thanh âm càng ngày càng phấn khởi vang lên, biểu cảm của Mạc Nhiễm Thiên cũng hoàn toàn hiển lộ ra hết, khóe miệng Mạc Nghị Thần lộ ra nét tươi cười vạn phần sủng ái.

Sáng sớm, ánh rạng đông nghiêng nghiêng ngoài cửa sổ, Mạc Nhiễm Thiên mở mắt ra liền thấy Mạc Nghị Thần bên cạnh ngay cả ngủ cũng mỉm cười, ngắm nhìn nam nhân này thật kỹ, đôi lông mày rậm mà sắc nét, lông mi dày như cánh quạt, sống mũi cao thẳng thanh tú cùng bạc môi gợi cảm mê người, làm cho Mạc Nhiễm Thiên bỗng cảm thấy khuôn mặt nóng ran, nghĩ đến trận ân ái vô cùng dễ chịu tối hôm qua, trong lòng hắn dâng lên cảm giác trìu mến khác thường với nam nhân này, mặc dù hắn nằm ở phía dưới người đó, nhưng khí khái nam nhân bẩm sinh làm cho hắn bắt đầu thương yêu con người yếu thế nhất trong hoàng cung này, cũng là kẻ yêu hắn sâu đậm.

Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng mà ngồi dậy, lông mày hắn bỗng nhíu lại thành một đường, không chỉ thắt lưng đau, mà cánh tay cũng đau ê ẩm. Hắn là huấn luyện viên cảnh sát, đương nhiên biết quan trọng là phải biết kiên trì, cắn răng đi tới mấy khối đá kia, bắt đầu nâng lên.

"Thái tử điện hạ! Không xong rồi!" Chỉ chốc lát, Tiểu Lộ Tử đột nhiên vội vội vàng vàng chạy vào.

"Có chuyện gì mà hốt hoảng như vậy?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi.

"Sườn phi nương nương, nàng, nàng!" Tiểu Lộ Tử nuốt một ngụm nước miếng, lúc này Mạc Nghị Thần trên giường choàng tỉnh, cả kinh hỏi: "Sườn phi nương nương làm sao vậy? Nói mau!"

"Nàng, nàng điên rồi!" Tiểu Lộ Tử rốt cuộc nói hết câu.

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì, mau mang ta đi!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, tối hôm qua vẫn còn bình thường vậy mà sáng nay đã điên rồi? Hắn không tin!

Ba người chạy nhanh đến sương phòng của Lam nhi, vào cửa thấy Lam nhi ngồi trên ghế gỗ vẫn không nhúc nhích, nhìn không ra là điên hay không.

"Lam nhi?" Mạc Nhiễm Thiên thấp giọng gọi.

"A, thái tử điện hạ, tìm Lam nhi có chuyện gì?" Lam nhi xoay người lại, sắc mặt có điểm trắng, nhưng nhìn không ra gì bất thường.

"Tiểu Lộ Tử?" Mạc Nhiễm Thiên tức giận lớn tiếng gọi Tiểu Lộ Tử, nô tài kia cư nhiên gạt người!

"A, a, học hát, sư phụ hôm nay dạy hát bài gì, Lam nhi đều đã hát, a a." Lam nhi đột ngột nhảy lên, hết sức phấn khởi nói.

Đường nhỏ ủy khuất nói: "Nô tài từ sáng sớm đã thấy sườn phi nương nương một mình trong viện nhảy múa, gọi nàng, nàng cũng không đáp, chỉ cười một mình."

"Lam nhi, muội sao vậy, sư phụ ở đâu tới?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Thái tử điện hạ, không phải học hát sao? Lam nhi sao không nhớ gì cả?" Lam nhi cong cong đầu, bộ dạng quả thật có điểm ngốc, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên trong lòng chấn động, nàng có phải cũng bị hạ độc rồi không, nghe chuyện lúc bé mình bị hạ độc, sau đó dần trở nên đần độn, mà Lam nhi lại giống như ngay lập tức trở nên ngớ ngẩn, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy một cỗ khí lạnh dâng lên từ lòng bàn chân, không khỏi rùng mình một cái, có điểm nghi hoặc nhìn về phía Mạc Nghị Thần.

"Tiểu Thiên, Lam nhi dường như trở nên ngốc nghếch." Mạc Nghị Thần tựa hồ biết Mạc Nhiễm Thiên đang suy nghĩ cái gì, kéo tay Mạc Nhiễm Thiên trở về tẩm cung, còn Mạc Nhiễm Thiên phân phó Tiểu Lộ Tử cẩn thận chăm sóc Lam nhi.

"Nhị ca, Lam nhi có phải bị trúng độc không, nàng trúng độc có phải giống như ta trước kia không?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc hỏi.

"Cái này ta cũng không rõ, nhưng Tiểu Thiên sẽ không hoài nghi là nhị ca chứ?" Mạc Nghị Thần lo lắng nói.

"Ta không nghi ngờ huynh, mặc dù huynh tối hôm qua đối với Lam nhi không tốt, nhưng huynh không rời khỏi đây, hiển nhiên là một người khác, chuyện ta trúng độc sớm đã muốn tự tra xét, lại sợ phụ hoàng lo lắng cho nên mới trì hoãn, không nghĩ tới Lam nhi xảy ra chuyện. Ta hiện tại khẳng định nàng là bởi vì ta mới bị hạ độc, người hạ độc kia rốt cuộc là ai chứ? Đến cùng có mục đích gì?" Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày, trong lòng đầy lo lắng, là ai không muốn thấy hắn cùng Lam nhi ở cùng một chỗ, vậy thì tại sao mình cùng nhị ca ở cùng một chỗ, y cũng không gặp chuyện không may?

Mạc Nghị Thần nhìn Mạc Nhiễm Thiên suy tư đến nhăn mày, muốn truy cứu chuyện hắn trúng độc, vậy sẽ dính dáng đến nhiều chuyện khác nữa.

"Tiểu Thiên, ngày mai chính là lễ trưởng thành của lục đệ, đệ hôm nay cần hảo hảo chuẩn bị một chút." Mạc Nghị Thần chuyển đề tài.

"A, chuẩn bị cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc hỏi.

"Ách, Tiểu Thiên đi hỏi hoàng hậu nương nương một chút đi, nhị ca đi trước." Mạc Nghị Thần có chút thương cảm nhìn lại Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt ngây thơ, rồi xoay người rời đi, để lại Mạc Nhiễm Thiên nhìn bóng lưng của y tò mò không thôi. Thầm nghĩ không phải chỉ cùng Mạc Hiên ngủ một giấc sao? Chuẩn bị cái gì? Hắn sớm đã có tư tưởng chuẩn bị, vì lòng tự tôn của bản thân, vì có thể quay về hiện đại, hắn sẽ đem khối thân thể không phải của chính mình hy sinh.

48. Chương 48: Chủ Động

Một ngày trôi qua trong nỗi bất mãn và khiếp sợ của Mạc Nhiễm Thiên, buổi tối nằm trên giường nghĩ đến chuyện Tiêu Hương Hương giao cho hắn, hắn cảm thấy thật ấm ức cho cái thân phận thái tử này của mình, không chỉ ngủ cùng người ta, mà nghe tiểu hài tử kia nói, giống như mình thành vợ chính thức của hắn vậy. Hơn nữa đêm nay ngay cả Mạc Nghị Thần cũng không thể ngủ cùng hắn, giúp hắn động viên tinh thần.

Sáng sớm hôm sau, cả hậu cung bắt đầu trở nên náo nhiệt, hoàng thượng mặc dù vì chuyện Thân quốc tiến đánh, không muốn phô trương lãng phí, chỉ làm lễ trưởng thành cho Mạc Hiên ở ngự hoa viên, nhưng cả hoàng cung vẫn thật nhộn nhịp, những người được mời ngoài thái khanh Từ Mạc và thượng đại phu Dạ Tích Tuyết mà Mạc Nhiễm Thiên biết, còn có mấy vị đại thần quan trọng khác.

"Thái tử điện hạ, thỉnh tắm rửa thay quần áo." Tiểu Lộ Tử cầm theo một bộ quần áo đã chuẩn bị sẵn đi vào.

"Sáng sớm, tắm cái gì chứ?" Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe liền tức giận, tối hôm qua trước khi ngủ mới tắm qua, sớm nay lại tắm nữa, sao phải sạch sẽ quá mức như vậy.

“A, thái tử điện hạ, đây là quy định.” Tiểu Lộ Tử lập tức lộ ra vẻ mặt cầu xin.

“Thì phá quy định, ở chỗ này của ta ta lớn nhất, ngươi muốn thì tự tắm đi!” Mạc Nhiễm Thiên cố tình gây chuyện, dù sao hiện giờ ấn tượng của hắn với Mạc Hiên vô cùng tồi tệ, dựa vào cái gì bắt hắn buổi tối phải hầu hạ y? Lễ trưởng thành kiểu gì vậy?

“Thái tử điện hạ, cái này, ai.” Tiểu Lộ Tử khó xử.

“Thôi đi, để ta tự làm! Đi ra ngoài!” Mạc Nhiễm Thiên nổi giận bừng bừng, sau đó bắt đầu rèn luyện thân thể, tưởng tượng bao cát là Mạc Hiên, dùng sức nện xuống, nghĩ đến từ sáng hôm đó xuất cung chọc tiểu hài tử một lần, cho đến hai ngày nay đều không thấy, thật là kì quái.

Tiểu Lộ Tử không dám nói lời nào, buông quần áo rồi chuồn mất, từ sau khi thái tử không còn ngốc, hắn càng ngày càng đáng sợ.

“Trở về!” Tiểu Lộ Tử vừa bước chân ra khỏi cửa liền bị Mạc Nhiễm Thiên kêu trở lại.

“A, thái tử điện hạ, còn có gì phân phó?” Tiểu Lộ Tử vội vàng xoay người.

“Lam nhi thế nào?” Đây là chuyện Mạc Nhiễm Thiên vẫn canh cánh trong lòng, hắn cảm thấy có lỗi với Lam nhi.

“Sườn phi nương nương cả ngày đều ca hát, nhảy múa, ngoài ra cũng không có gì không ổn cả.” Tiểu Lộ Tử trả lời.

“Ân, ngươi bảo hai tiểu cung nữ tới hầu hạ nàng, thuốc thái y viện đưa tới đúng giờ phải cho nàng uống.” Mạc Nhiễm Thiên phân phó.

“Nô tài hiểu rõ!” Tiểu Lộ Tử thầm nghĩ thái tử điện hạ thật sự là trạch tâm nhân hậu, đối với nữ nhân đều tốt như vậy.

“Hoàng hậu nương nương giá lâm!” Bên ngoài truyền đến tiếng nô tài bẩm báo.

“Ngươi đi xuống trước đi.” Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, bảo Tiểu Lộ Tửlui xuống, sau đó nhìn Tiêu Hương Hương một thân trang phục uy nghi đang chậm rãi đi đến.

“Tiểu Thiên, sao còn không thay quần áo?” Tiêu Hương Hương đóng cửa rồi tiến lại.

“Không phải chỉ là lễ trưởng thành của con cô thôi sao, có cần thiết phải long trọng như vậy không?” Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ nhìn nàng.

“A a, lễ trưởng thành này của Hiên nhi đã là đơn giản nhất trong chúng hoàng tử, sao cậu lại thờ ơ như vậy, chuyện này chỉ còn cách mục tiêu của chúng ta có một bước, không đầy mười ngày nữa cậu bắt đầu xuất phát rồi, cậu cần phải thừa dịp mấy ngày này mà bắt lấy trái tim con trai ta.”

“Tôi thấy cô ở chỗ này rất thoải mái, còn trở về làm gì, có người chồng tốt như vậy, còn có đứa con trai lớn nhường ấy, không cần trở về, ở lại đây hưởng phúc đi.” Mạc Nhiễm Thiên châm chọc nàng.

“Tiểu Thiên, cậu nói cái gì vậy, sao phải tức giận thế, tôi cũng là bất đắc dĩ thôi, nơi này thì có cái gì, tôi muốn trở về, tôi nhớ cha mẹ, nhớ bạn bè, nơi này mặc dù không tồi, nhưng tôi ghét cuộc sống mưu tính tranh giành như thế này, cậu tại sao nói tôi như vậy, chẳng lẽ cậu cảm thấy rằng tôi đang lừa cậu sao?” Tiêu Hương Hương vẻ mặt thương tâm nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên thấy vẻ mặt nàng không giống gạt người, nhất thời lửa giận trong lòng cũng nguội bớt: “Tôi buồn lắm, tại sao muốn tôi đi hoàn thành nhiệm vụ này!”

“Bởi vì cậu là nam nhân, nếu tôi là nam nhân, còn cần nhờ đến cậu sao?” Tiêu Hương Hương cư nhiên nhìn Mạc Nhiễm Thiên châm chọc.

“Ai, được rồi được rồi mà, đừng khóc, tôi chỉ là phiền lòng, con trai cô đi đâu vậy? Hai ngày nay tôi không gặp hắn.” Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

“Hiên nhi hai ngày này đều trầm lặng ít nói, tôi còn muốn đến hỏi cậu xem đã xảy ra chuyện gì?” Tiêu Hương Hương càng thêm tò mò.

"A, tôi làm sao biết được, hắn không phải là đang ghen đó chứ, ngày đó tôi không cho hắn xuất cung, sau đó cùng nhị ca đi ra ngoài." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cả kinh nói.

"Ra vậy, thế thì hẳn là không có việc gì, dù sao vẫn chỉ là một đứa con nít, đêm nay cậu tốt với hắn một chút thì không có việc gì rồi." Tiêu Hương Hương lập tức nhếch môi cười.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật: "Cách này mà tốt sao, chẳng lẽ còn muốn tôi cầu hắn thượng tôi?"

"A, hắc hắc. Cậu đừng tức giận, tiểu hài tử cần phải dỗ dành, dù sao cảm tình của hắn với cậu không phải ngày một ngày hai, thấy cậu không quan tâm tới hắn, tâm tình tự nhiên kém, nhưng vì tương lai của chúng ta, cậu chịu ấm ức một chút được không?" Tiêu Hương Hương an ủi.

Mạc Nhiễm Thiên không nói, bởi vì có nói gì cũng không đúng.

"Tiểu Thiên, hôm nay để cho tôi vấn tóc cho cậu." Tiêu Hương Hương vừa nói vừa đi lên phía trước.

"A, cô không phải ngươi nên vấn tóc cho con trai mình sao?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi.

"A a, Hiên nhi muốn cậu vấn tóc giúp nó, tôi giúp cậu vấn tóc chỉ là cảm thấy chúng ta giống như người một nhà, giống như sắp phải gả con gái vậy, trong lòng rất khó chịu." Ý nghĩ của Tiêu Hương Hương cũng thật kì quái.

"Gì chứ, ý của cô là tôi sắp gả cho con trai cô?" Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến.

"Hắc hắc, không phải vậy, chỉ là cảm thấy trong lòng là lạ, cậu đừng có so đo với người già như tôi, trong cung này chỉ có nói chuyện với cậu tôi mới dám không kiêng nể gì, cả ngày cố làm ra vẻ, buồn nôn muốn chết." Tiêu Hương Hương lộ ra một ánh mắt xem thường.

Mạc Nhiễm Thiên nghe nàng khôi phục thành giọng điệu hiện đại mới thấy có một cảm giác gắn bó thân thiết.

"Được rồi, chờ một chút, tôi đi tắm." Mạc Nhiễm Thiên quả thật đem Tiêu Hương Hương thành người thân duy nhất ở nơi này.

Tiêu Hương Hương thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên đi vào tắm rửa, đi ra ngoài gọi Tiểu Lộ Tử tới hỏi: "Sườn phi nương nương thế nào?" Tiêu Hương Hương đương nhiên đã biết chuyện của Lam nhi.

"Hồi bẩm hoàng hậu nương nương, sườn phi nương nương trở nên ngu ngốc, vẫn không chuyển biến tốt hơn." Tiểu Lộ Tử thành thật trả lời.

"Ai, đứa nhỏ đáng thương, ngươi cần phải chăm sóc tốt cho nàng đấy." Tiêu Hương Hương trên mặt lộ ra vẻ đồng tình.

"Đúng vậy, hoàng hậu nương nương." Tiểu Lộ Tử tuân mệnh.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Nhiễm Thiên đã thay một bộ cẩm phục màu vàng, phía trên thêu một con phượng hoàng vô cùng tinh tế, bên hông mang một miếng ngọc bội, cao quý dị thường, nhưng tâm tình Mạc Nhiễm Thiên càng thêm u ám, ý gì vậy, tại sao không phải rồng mà là phượng.

"Tiểu Thiên, ngươi thật sự là đẹp trai đến ngây ngất!" Tiêu Hương Hương thấy trang phục hoa mỹ càng tô điểm thêm cho vẻ phiêu dật tuấn mỹ của Mạc Nhiễm Thiên, không khỏi mừng thay cho con trai mình, đêm nay thằng bé nhất định sẽ rất vui.

"Đẹp cái đầu cô ấy, bộ quần áo kỳ quái này, tôi là nữ nhân sao? Tại sao lại là phượng? Sợ mọi người không biết tôi bị thượng sao?" Mạc Nhiễm Thiên cả giận.

"Tiểu Thiên, kì thật ở chỗ này nam nhân bị thượng cũng không phải chuyện mất mặt a, cậu như thế nào còn không tiếp nhận sự thật. Nam nhân bị thượng mới có thể làm cho người ta thương yêu a. Không có ai xem thường." Tiêu Hương Hương khuyên bảo.

"Tôi rất hận cái nơi biến thái này!" Mạc Nhiễm Thiên cuối cùng tổng kết ra một câu này.

"A a, đến đây, ngồi xuống! Tôi vấn tóc cho cậu." Tiêu Hương Hương đã bảo người chuẩn bị đồ trang điểm đặt bên cạnh gương đồng từ trước.

Mạc Nhiễm Thiên tâm không cam lòng ngồi xuống, nhìn trong gương đồng thấy Tiêu Hương Hương đang chải tóc cho mình, tâm ngày càng trùng xuống, hắn nhất định phải rời khỏi cái nơi quỷ quái này!

Kì thật Tiêu Hương Hương cũng hiểu rõ tâm tình hắn: "Tiểu Thiên, sắp phải sang Tề quốc rồi, hết thảy phải cẩn thận a, tôi chờ cậu trở về a."

"Tôi biết." Mạc Nhiễm Thiên nghe nàng nói như thế, có chút cảm động, nữ nhân này cuối cùng cũng có lúc quan tâm đến hắn.

"Ai, cũng không biết có thể nhanh chóng gặp lại cậu không nữa." Tiêu Hương Hương rất thương cảm. Tốt xấu gì Mạc Nhiễm Thiên cũng là người cùng một nước với nàng, mặc dù nàng cảm thấy mình thay đổi, nhưng vẫn có cảm giác thân thiết của đồng loại.

"Tôi sẽ nhanh chóng trở về, cô không cần quá lo lắng, nơi này chuyện cần cô làm cũng không thiếu a, còn nữa, cẩn thận thái khanh Từ Mạc." Mạc Nhiễm Thiên thấy rằng có lý do chính đáng để nhắc nhở nàng.

"Tôi biết." Tiêu Hương Hương dừng tay sau đó chậm rãi nói.

"Cô biết? Còn có cái gì cô không biết?" Mạc Nhiễm Thiên lộ ra một ánh mắt xem thường.

"Tôi còn biết tứ hoàng tử cùng hắn có âm mưu." Tiêu Hương Hương thở hắt ra.

"Cô làm sao mà biết được?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cả kinh, nữ nhân này quả nhiên không đơn giản.

"Hừ, quỷ kế của Chu quý phi tôi còn không biết, nếu cái gì tôi cũng không biết, ngôi vị hoàng hậu này cũng không phải tôi ngồi." Tiêu Hương Hương cười lạnh.

"Cô thật sự biết? Vậy vì sao không nói với hoàng thượng?" Mạc Nhiễm Thiên rất tò mò chuyện này.

"Còn chưa đến lúc, Tiểu Thiên, cậu yên tâm, tôi đã hứa với cậu thì nhất định sẽ làm được, vị trí này chắc chắn sẽ thuộc về Hiên nhi, cho nên cậu nhất định phải bình an trở về". Tiêu Hương Hương nghiêm túc nói.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn bóng Tiêu Hương Hương mơ hồ trong gương đồng, đột nhiên bị nàng thuyết phục, một người phụ nữ cũng có thể cam đoan với mình, mình vì sao ngay cả lòng tin cũng đều không có.

"Yên tâm, tôi sẽ trở về!". Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên bỗng nổi lên một quyết tâm sắt đá.

"Uhm, vậy là được rồi, tôi lo nhất là chuyện cậu không thể thích ứng với thân phận của mình, hiện tại cậu nói vậy, tôi cũng yên tâm. Được rồi, cậu xem, đẹp trai lắm! A a, Hiên nhi nhất định bị cậu làm cho mê chết." Tiêu Hương Hương vỗ vỗ vai Mạc Nhiễm Thiên, nhìn bóng Mạc Nhiễm Thiên vô cùng tuấn mỹ trong kính lại có cảm giác thành công.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn ngọc quan trên đỉnh đầu, bên trên có gắn viên trân châu vô cùng lớn. Trên đầu buộc một dải băng trắng, tóc đen như như thác nước rủ xuống, làm cho cả người diễm lệ thoát tục, ngay cả chính mình nhìn đến cũng choáng váng.

Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú đỏ lên cười nhạo nói: "Hôm nay tôi xuất giá."

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, cậu nhớ kĩ, nhất định phải làm cho Hiên nhi mê muội vì cậu, tốt nhất làm cho hoàng thượng cũng biết". Tiêu Hương Hương nhẹ nhàng nói.

"Con trai cô vốn đã thích tôi, nhưng sao còn phải nói cho hoàng thượng biết? Chẳng lẽ hoàng thượng nhìn còn không hiểu sao?" Mạc Nhiễm Thiên buồn bực nói.

"Còn phải xem biểu hiện của cậu." Tiêu Hương Hương nhíu mày.

"Kỳ thật cô không cần quá lo lắng, hoàng thượng đã nói với ta, người để tôi chọn Hiên nhi và tứ hoàng tử ai đăng vị mới tốt, mặc dù không có chỉ rõ, nhưng ý tứ của người là ai tốt với tôi, người sẽ truyền ngôi cho, nên đừng quá lo lắng." Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc đem việc này nói ra.

Tiêu Hương Hương vừa nghe đột nhiên trầm mặc.

"Sao thế, có cái gì không đúng?" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy nàng rất kì quái.

"Chuyện hoàng thượng nói với cậu, còn có ai nghe được?" Gương mặt Tiêu Hương Hương trở nên kinh hãi.

"A, chắc không có ai cả, lúc ấy nhị ca cùng lục đệ đều ở bên ngoài chờ, đúng rồi, Nghiêm công công." Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên biến sắc, hắn nhớ kĩ Từ Mạc có nói Nghiêm công công hình như là người của hắn.

"Không xong rồi, hôm nay phỏng chừng sẽ có chuyện xảy ra, tôi đi về trước, cậu nhất định phải cẩn thận, ta phải dặn Hiên nhi đề phòng." Tiêu Hương Hương nói xong liền vội vã rời đi, lưu lại trong đầu Mạc Nhiễm Thiên một trận tê dại, hắn nhớ tới cuộc nói chuyện của Mạc Tử Viêm cùng Từ Mạc, Từ Mạc nói với Mạc Tử Viêm không thể để cho Mạc Hiên thực hiện được, chẳng lẽ là chỉ chuyện đêm nay mình cùng Mạc Hiên?

Một lúc lâu sau, ngự hoa viên đã cực kỳ náo nhiệt, trong Khởi Phong Đình còn giăng đèn kết hoa, người đến người đi, các vị hoàng tử, công chúa sớm đã ngồi ở ngự hoa viên nói chuyện phiếm phẩm trà, chờ các nhân vật chính cùng trưởng bối xuất trận.

Chỉ chốc lát sau, Mạc Tử Viêm một thân trường bào màu trắng chậm rãi đi đến, gã rất ít mặc đồ sắc trắng, ngày bình thường phần nhiều đều mặc màu tím, hôm nay một thân trắng thật ra làm cho mọi người trước mắt chói mắt, có cảm giác phong lưu hào sảng.

Thái khanh Từ Mạc cũng đã đi tới, mọi người hàn huyên một trận, ngồi xuống chờ hoàng thượng, hoàng hậu cùng với lục hoàng tử và thái tử đến.

"Lục hoàng tử giá lâm!" Thanh âm cao vút của một tên thái giám.

Chỉ thấy Mạc Hiên một thân cẩm bào màu đỏ thẫm, đầu đội phát quan màu vàng, có chút giống mũ tân lang, nhưng sắc mặt nhưng lại không có gì tươi cười, mọi người lần lượt hướng y chúc mừng, y cũng chỉ bình thản dị thường, nhưng khi nhìn về phía Mạc Tử Viêm, trong mắt ánh lên duệ ý.

"Thái tử điện hạ giá lâm!" Lại một thanh âm khác vang lên, sau đó Mạc Nhiễm Thiên khuynh quốc khuynh thành cười nhạt xuất hiện trước mặt mọi người. Hấp dẫn ánh mắt của tất cả, nơi đó có hâm mộ, ghen ghét, yêu thương cùng đau lòng.

"Nha, chào mọi người." Mạc Nhiễm Thiên bị nhìn như vậy cả người không được tự nhiên, ngây ngốc chào hỏi.

"Thái tử điện hạ hôm nay hảo thật đẹp a." Có người ca ngợi.

Giống như được châm ngòi, tất cả những lời ca ngợi đều được nói ra, làm cho Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt, quả thật càng thêm làm cho người ta động tâm, đương nhiên ánh mắt Mạc Hiên, Mạc Nghị Thần, Dạ Tích Tuyết là nóng nhất, kế đến là Mạc Tử Viêm mặc dù không thể so với bọn họ, nhưng tầm mắt cũng không thể rời khỏi khuôn mặt tuấn tú của hắn.

"Thái tử ca ca, ngồi ở đây." Mạc Hiên đã cố kiềm nén hai ngày không gặp hắn, muốn xem thử hắn có nhớ đến mình hay không, ai ngờ mình khổ tương tư, còn hắn lại cùng nhị ca ân ái, còn thiếu chút nữa lâm hạnh Lam nhi.

"Nga, Hiên nhi hôm nay thật tuấn mỹ." Mạc Nhiễm Thiên khi nói lời này chỉ cảm thấy mình thật đáng buồn nôn. Không phải Mạc Hiên không tuấn mỹ, chỉ là một người nam nhân như hắn nói câu này không được tự nhiên, huống hồ tất cả mọi người biết đêm nay mình là của cậu ta, chỉ là theo như Tiêu Hương Hương nói, muốn hắn phải chủ động một chút, làm cho phụ hoàng cảm thấy mình có nhiều cảm tình với Mạc Hiên.

"Thật vậy chăng? Thái tử ca ca ngày hôm nay đẹp nhất." Mạc Hiên tâm hoa nộ phóng, kéo tay Mạc Nhiễm Thiên ngồi vào cùng một chỗ, làm cho Mạc Nghị Thần cùng Dạ Tích Tuyết trong lòng co rút đau đớn, mà Mạc Tử Viêm sắc mặt âm lãnh, không biết gã nghĩ cái gì.

"Tô quý phi đến!" Thái giám nói xong, chỉ thấy một nữ tử ôn nhu động lòng người chậm rãi đi tới, một thân váy la sam màu xanh da trời nhẹ nhàng phiêu dật, khí chất nhu hòa đó nhất thời hấp dẫn ánh mắt Mạc Nhiễm Thiên, quả là một mỹ nhân cổ đại.

"Tham kiến Tô quý phi." Mọi người đứng dậy thi lễ.

"Bình thân, ngày hôm nay là lễ trưởng thành của lục hoàng tử, mọi người không cần quá câu nệ." Tô quý phi ôn nhu độ lượng, sau đó hướng tới phía Mạc Nghị Thần bên này nói: "Thần nhi, lại đây."

Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới biết vị này là mẫu phi Mạc Nghị Thần, không trách được Mạc Nghị Thần cũng có vẻ tuấn lãng đơn thuần, mẹ nào con nấy.

"Chu quý phi đến!" Dứt lời, Mạc Nhiễm Thiên thấy nữ tử ngày đó hắn đã gặp mặc quần đỏ được cung nữ đỡ vào, cách trang điểm làm dung nhan có chút yêu mị, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ không trách được có thể câu dẫn Từ Mạc.

"Tham kiến Chu quý phi!" Mọi người thi lễ.

"Hãy bình thân." Chu quý phi trên mặt cũng không tươi cười, nhìn quanh một vòng sau đó ngồi xuống một bên, Mạc Nhiễm Thiên chú ý tới ánh mắt nàng nhìn Mạc Tử Viêm, rồi lại nhìn Từ Mạc, cuối cùng khi nhìn hắn lại lộ ra biểu tình sửng sốt, làm Mạc Nhiễm Thiên càng khó hiểu.

Các phi tần khác đều đã tới từ sớm, trong Khởi Phong Đình vẫn còn lại hai vị trí trống, đương nhiên là hoàng thượng cùng hoàng hậu.

"Hoàng thượng, hoàng hậu giá lâm!" Tất cả mọi người đều quỳ xuống thi lễ.

"Bình thân!" Sau lời nói uy nghiêm của hoàng thượng, ngài cùng Tiêu Hương Hương lần lượt ngồi xuống, Mạc Nhiễm Thiên nhìn long bào của hoàng thượng, phượng bào của Tiêu Hương Hương, hai người mặc dù tuổi tác có chút chênh lệch, nhưng nhìn qua rất xứng đôi.

"Hôm nay là lễ trưởng thành của con trai thứ sáu Hiên nhi của trẫm, nhưng do Thân quốc đối với chúng ta như hổ rình mồi, cho nên trẫm cũng không làm phô trương, ở đây đều là người một nhà, đều không cần câu nệ, Hiên nhi lại đây, cho trẫm nhìn xem đã lớn hơn bao nhiêu nào. A a." Hoàng thượng lộ ra nét tươi cười từ ái.

"Dạ, phụ hoàng!" Mạc Hiên bởi vì có Mạc Nhiễm Thiên bên người mà tâm tình kì tốt, lập tức bước nhanh lại Khởi Phượng Đình. Mạc Nhiễm Thiên nhìn hoàng thượng cùng Tiêu Hương Hương đối với Mạc Hiên rất sủng ái, không khỏi lộ ra tươi cười, lúc này mới giống như một gia đình bình thường.

Kế tiếp là các tiết mục biểu diễn, trong ngự hoa viên tràn ngập ý cười ấm áp. Biết Tiêu Hương Hương đứng lên, mọi người mới yên lặng.

"Mọi người ngồi xuống đi, a a, hôm nay lễ trưởng thành của Hiên nhi cần phải tìm một người làm lễ cho thằng bé, Hiên nhi quyết định để thái tử điện hạ giúp nó làm nghi thức này, không biết mọi người có ý kiến gì không?" Tiêu Hương Hương đôi mắt híp lại, lợi quang quét một vòng.

Mạc Nhiễm Thiên thế mới biết lễ trưởng thành này tuyển mỹ nam thị tẩm cũng không phải nói suông là được, dựa theo quy củ là muốn mọi người không ý kiến mới có không khí vui mừng.

"A a a, mọi người không phản đối là tốt rồi, Tiểu Thiên, con có bằng lòng vì Hiên nhi làm lễ trưởng thành hay không?" Tiêu Hương Hương rất hài lòng biểu hiện của mọi người.

Nhưng giữa lúc Mạc Nhiễm Thiên chuẩn bị trả lời, Mạc Tử Viêm đột nhiên đứng lên lớn tiếng nói: "Phụ hoàng, Viêm nhi không đồng ý."

Đám người đứng ngoài xem khiếp sợ, Tiêu Hương Hương càng biến sắc, âm lãnh nói: "Viêm nhi vì sao không đồng ý?"

"Đúng vậy, Viêm nhi vì sao không đồng ý?" Hoàng thượng tiếp lời.

"Bởi vì Tiểu Thiên là người của ta!" Mạc Tử Viêm dõng dạc tuyên bố.

Mạc Nhiễm Thiên không biết gã bày trò quỷ gì, nhưng những lời này làm cho hắn cực kì khó chịu, vừa định phản bác, Mạc Hiên đã phẫn nộ nhảy dựng lên nói: "Tứ ca, huynh đừng có nói hươu nói vượn! Thái tử ca ca lúc nào là người của huynh?"

"Hừ, trên người hắn còn có dấu vết được ta yêu thương, ta yêu Tiểu Thiên, cho nên Tiểu Thiên không thể làm lễ trưởng thành với đệ!" Mạc Tử Viêm nói cực kì nghiêm túc.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng run rẩy, người này quả thực không biết xấu hổ, ngược đãi chính mình còn gọi là dấu vết hoan ái?

"Thủ trạc Tiểu Thiên mang trên tay là tín vật đính ước của ta! Không tin có thể hỏi nhị ca, hắn tận mắt thấy vòng tay này là ta mua cho Tiểu Thiên!" Mạc Tử Viêm vẫn không quên đổ dầu vào lửa.

Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến cả người lờ mờ phát run, trong lòng càng mắng chửi không ngừng, người này quá vô sỉ.

49. Chương 49: Lễ Thành Nhân (lễ Trưởng Thành)

Hoàng thượng cùng hoàng hậu đầy ngạc nhiên, Tiêu Hương Hương đương nhiên không tin, nhưng khi ánh mắt nàng nhìn xuống tay Mạc Nhiễm Thiên,thủ trạc màu bạc kia quả thật mang trên tay hắn, làm cho mặt nàng không thể không trở nên âm trầm.

"Thiên nhi, rốt cuộc là chuyện gì vậy, con nhận tín vật của Viêm nhi?" Hoàng thượng nhìn Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đỏ bừng, sủng nịch hỏi.

"Phụ hoàng, không phải, đó đúng là do tứ đệ mua cho ta, nhưng không phải tín vật đính ước, Thiên nhi đi ra ngoài không mang tiền, cho nên..." Mạc Nhiễm Thiên lập tức giải thích.

Hoàng thượng rất có thâm ý nhìn vào mắt Mạc Tử Viêm, sau đó hỏi: "Vậy việc con cùng với Viêm nhi là sao?"

"A, phụ hoàng, hắn, hắn thật..." Mạc Nhiễm Thiên định nói gã là súc sinh, nhưng lại nhớ ra gã cũng là giọt máu của hoàng thượng, thốt ra lời này cũng chính là mắng hoàng thượng.

"Tiểu Thiên, nơi này của huynh vẫn đau phải không?" Mạc Tử Viêm cười ta đi đến chỗ Mạc Nhiễm Thiên, đặt một tay lên vai hắn, lớn tiếng nói, sau đó lại ghé vào lỗ tai hắn nói nhỏ: "Huynh nếu dám nói bậy, ta sẽ đem chuyện đêm đó ta đã làm với huynh nói cho mọi người biết."

Mạc Nhiễm Thiên cả người chấn động, quay đầu chăm chú nhìn hắn cả giận nói: "Ngươi!"

"Không tin, huynh thử xem, tiểu cúc của huynh, ta còn nhớ đến nao lòng đây!" Môi Mạc Tử Viêm dường như nhiều lần đụng tới lỗ tai hắn, người ngoài nhìn vào thấy hai người đang rất thân mật. Một vài người đã nắm chặt nắm tay.

Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc, hắn thừa nhận hắn không thể vứt bỏ sĩ diện của bản thân, một đại nam nhân như hắn phải nằm phía dưới đã rất ủy khuất, như thế nào còn có thể làm cho mọi người biết gã đã làm gì mình đây.

"Phụ hoàng, Tiểu Thiên hẳn là đang thẹn thùng, kì thật huynh ấy cùng Viêm nhi vẫn quan hệ thân mật, cho nên Tiểu Thiên không thể làm lễ trưởng thành cho Hiên nhi!" Mạc Tử Viêm thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên vô kế khả thi dưới lập tức lớn tiếng nói, bắn một tia nhìn âm trầm về phía Mạc Hiên – đôi mắt như đang bốc hỏa.

"Phụ hoàng, Hiên nhi muốn thái tử ca ca làm lễ trưởng thành cho Hiên nhi cơ." Mạc Hiên làm mình làm mẩy kiểu con nít.

"Cái này..." Hoàng thượng có chút khó xử, làm lễ trưởng thành và thị tẩm là hai chuyện khác nhau, thị tẩm có thể tùy tiện, nhưng chuyện lễ trưởng thành lại là nghiêm túc.

"Tiểu Thiên, con thấy sao, có muốn làm lễ trưởng thành cho Hiên nhi không?" Hoàng thượng đem vấn đề ném cho Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Tử Viêm vừa nghe, khẩn trương sờ sờ mông Mạc Nhiễm Thiên, xem như uy hiếp.

Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên vặn vẹo một hồi, cuối cùng áy náy nhìn Mạc Hiên – kẻ đang nhìn hắn đầy hi vọng, nói:"Lục đệ, đúng, xin lỗi!" Mạc Nhiễm Thiên không dám nhìn Mạc Hiên, lại càng không dám nhìn Tiêu Hương Hương.

Toàn trường xôn xao, tiếng nghị luận nổi lên, Mạc Tử Viêm vẻ mặt đắc ý, nhìn Mạc Nhiễm Thiên cúi đầu, lại gần hắn thân mật nói: "Tiểu Thiên, thật thông minh."

"Biến!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ đá Mạc Tử Viêm một cước, nhưng không lường được Mạc Tử Viêm mau lẹ né qua rồi cười nói: "Sao phải tức giận như vậy, buổi tối ta sẽ đền bù cho huynh mà." Lời này của Mạc Tử Viêm nghe ra càng mập mờ vô cùng.

"Thiên nhi, con lại đây!" Hoàng thượng cảm thấy chuyện này thật kỳ quặc, vẫy tay gọi Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên phẫn nộ trừng mắt liếc Mạc Tử Viêm một cái sau đó đi tới bên hoàng thượng cùng hoàng hậu, mà Mạc Hiên đứng bên cạnh bọn họ càng đau đớn nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang đi lên.

"Thiên nhi, rốt cuộc là làm sao, con cùng Viêm nhi xảy ra chuyện gì?" Hoàng thượng kéo tay Mạc Nhiễm Thiên.

"A, không, không có việc gì, ta cùng đệ ấy tranh cãi, phụ hoàng đừng lo lắng, không có việc gì, chỉ là ta không thể làm lễ cho Hiên nhi." Mạc Nhiễm Thiên lần nữa nhìn về phía Mạc Hiên vẫn dùng ánh mắt không tin chăm chú nhìn hắn.

"Thái tử ca ca, tại sao phải đối xử với ta như vậy? Hiên nhi đối với huynh toàn tâm toàn ý, nhật nguyệt chứng giám, huynh tại sao vấn tóc trưởng thành cũng không chịu giúp ta?" Trong con ngươi đen của Mạc Hiên nhuốm lên sương mù.

Tiêu Hương Hương không đành lòng nhìn cảnh đó, đem Mạc Hiên kéo vào lòng nói: "Hiên nhi, đừng thương tâm, Tiểu Thiên nhất định có nỗi khổ tâm. Tiểu Thiên đúng không?" Tiêu Hương Hương nghiêm khắc nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên muốn nói lại thôi, sau đó hơi hơi gật đầu, nhìn dáng điệu Mạc Hiên thương tâm như vậy, hắn cảm giác được trong lòng rất khó chịu.

"Hiên nhi, con xem, Tiểu Thiên là có nỗi khổ tâm, con đừng thương tâm, để Thần nhi giúp con làm lễ, Tiểu Thiên, buổi tối thị tẩm không có vấn đề chứ?" Tiêu Hương Hương nháy mắt với Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên ngầm hiểu, lập tức đỏ bừng mặt nhìn Mạc Hiên một cái, còn Mạc Hiên lại một lần tràn ngập hy vọng, hắn hy vọng lần đầu tiên của mình dành cho thái tử ca ca.

"Không, không có vấn đề." Mạc Nhiễm Thiên xấu hổ nói xong, hơi mỉm cười với Mạc Hiên. Điều này làm cho trên mặt Mạc Hiên lại tìm được nét tươi cười.

Hoàng thượng vẫn nghe ba người nói chuyện với nhau, nhìn vẻ mặt ba người, cuối cùng nhìn sang Mạc Tử Viêm bên kia, sau đó trong lòng bắt đầu cân nhắc.

Kế tiếp là Mạc Nghị Thần vi Mạc Hiên làm lễ vấn tóc, nét cười trên khóe miệng Mạc Tử Viêm, lơ đãng nhìn liếc qua Từ Mạc đứng phía sau, chỉ cần Mạc Nhiễm Thiên không phải người của Mạc Hiên, như vậy hoàng thượng cũng không dễ dàng có kết luận. Thì ra tập tục nơi này là như vậy, nếu Mạc Nhiễm Thiên vi Mạc Hiên bó tóc, vậy Mạc Nhiễm Thiên sau này chính là người của Mạc Hiên, những người khác không thể nhúng chàm hắn, nhưng nếu không bó tóc, dù Mạc Nhiễm Thiên buổi tối thị tẩm, hắn vẫn có thể vi người khác thị tẩm, cũng tính là Mạc Nhiễm Thiên vẫn còn tự do.

Lúc này Mạc Tử Viêm rất đắc ý, Mạc Nghị Thần vi Mạc Hiên bó tóc tư vị trong lòng nói không nên lời, kì thật y hẳn là cũng đang cao hứng, cứ như vậy, y vẫn có thể đến tẩm cung thái tử, vẫn có thể cùng Tiểu Thiên cùng nhau, chỉ là thời gian này cũng quá ngắn.

Một hồi lễ trưởng thành, chấm dứt trong tình huống mọi người không thể lường trước được, đám người tán đi, Tiêu Hương Hương cùng Mạc Hiên quay về tẩm cung, nhưng hoàng thượng lại đến cung "Chu quý phi", Mạc Nhiễm Thiên nhìn Mạc Tử Viêm cười với hắn thì càng nổi trận lôi đình, xem ra mưu kế của người này đều thực hiện được, nhìn hoàng thượng cười híp mắt đón mẫu hậu gã rời đi, xem ra đêm nay Chu quý phi lại thổi gió bên tai người.

"Tiểu Thiên." Mạc Tử Viêm một thân bạch y phiêu khởi, khóe miệng mỉm cười nhìn Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ không trách được người này hôm nay mặc đồ trắng, quả thật làm cho người

ta cảm giác ôn hòa rất nhiều, hẳn là làm cho hoàng thượng nhìn gã bằng con mắt khác, có lẽ hoàng thượng thật sự tin tưởng mình cùng hắn có gì mờ ám.

"Đồ khốn!" Mạc Nhiễm Thiên thấy cả ngự hoa viên chỉ còn lại mình, Mạc Tử Viêm, Dạ Tích Tuyết cùng Mạc Nghị Thần, đương nhiên còn có Tiểu Lộ Tử đang chờ hắn.

"Ha ha ha, mới vừa rồi như thế nào không mắng?" Mạc Tử Viêm cười lớn, hiện tại gã phát hiện chọc tức vị ca ca này là một việc rất vui vẻ.

"Chưa từng thấy người vô sỉ, hạ lưu như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên hướng gã nhổ nước miếng, không có biện pháp, đánh không lại chỉ có nhổ nước miếng gã.

"Huynh, huynh có thấy ghê tởm không?" Mạc Tử Viêm bị Mạc Nhiễm Thiên nhổ vào tay áo, làm cho kẻ yêu sạch sẽ như gã lập tức lộ ra vẻ mặt ghê tởm, gã không thể ngờ tới Mạc Nhiễm Thiên lại nhổ nước miếng.

"Ghê tởm? Ha ha ha, ai so được với ngươi a, còn mặc đồ trắng, ta chưa từng thấy ai ghê tởm như vậy, giả tạo, thật quá giả tạo!" Mạc Nhiễm Thiên thấy Mạc Tử Viêm bị hắn nhổ trúng, trong lòng thoải mái.

"Huynh tốt nhất chớ chọc ta tức giận, nếu không hậu quả huynh chịu!" Mạc Tử Viêm lập tức cả người lạnh như băng, đôi mắt âm độc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Chịu cái đầu ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên ỷ có Dạ Tích Tuyết bên cạnh, mới không sợ Mạc Tử Viêm.

"Huynh, hừ, hôm nay bổn hoàng tử cao hứng, không so đo với huynh, đêm nay huynh cùng lục đệ thị tẩm sao, nhưng huynh tốt nhất nhớ kĩ, huynh là người của ta! Đừng mơ tưởng cùng hắn có âm mưu gì. Hừ!" Mạc Tử Viêm lạnh lùng nói xong, vung tay áo xoay người rời đi.

"Ngươi, ngươi đừng nằm mơ giữa ban ngày, sớm muộn gì ngươi cũng sẽ gặp quả báo." Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến mức hai hàm răng nghiến chặt vào nhau ken két.

"Tiểu Thiên, đừng để ý đến hắn, tứ đệ chính là người như vậy, bá đạo, âm độc, không ai bì được, đệ đừng cùng hắn đấu, sẽ bị tổn hại." Mạc Nghị Thần thở dài, cũng thầm trách chính mình thua kém gã.

"Thái tử điện hạ, hạ quan cáo từ." Dạ Tích Tuyết vốn nên đi từ trước, nhưng y không nỡ rời khỏi tầm mắt Mạc Nhiễm Thiên, cho nên chờ mãi cho đến bây giờ, sắc trời đã tối, không đi cũng không được.

"Dạ đại phu, chờ đã, ta tiễn huynh ra ngoài, nhị ca, huynh về trước đi." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đuổi theo Dạ Tích Tuyết.

Mạc Nghị Thần biết đêm nay mình khó có khả năng cùng Tiểu Thiên ở cùng một chỗ, không thể làm gì khác hơn là thương tâm đi ra.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết kêu Mạc Nhiễm Thiên một tiếng.

"Dạ đại ca, ngày hôm qua thật xin lỗi, sau đó không đến gặp huynh." Mạc Nhiễm Thiên sau lại chỉ lo Mạc Tử Viêm bắt bí y.

"Không có việc gì, ta cũng vậy. Sau khi thấy ba người các đệ ở chung, ta đã đi, được rồi, tứ hoàng tử hôm nay nói gì?" Dạ Tích Tuyết cũng cảm thấy Mạc Nhiễm Thiên khẳng định có nỗi khổ tâm.

"Ai, tên khốn kia, nếu ta đáp ứng, hắn sẽ đem chuyện hắn đêm đó làm gì ta nói ra, ta không thể từ bỏ mặt mũi. Ta thật không nghĩ tới hắn cư nhiên hư hỏng như vậy, ai, thật đấu không lại hắn!" Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu, người cổ đại quả nhiên tâm kế hơn người, dọa dẫm hắn cũng có thể làm cho hắn không có cách gì phản lại được.

"Thật hèn hạ!" Dạ Tích Tuyết phẫn nộ nói.

"Ai, như vậy cũng tốt, ta vốn cũng không biết vi lục đệ làm lễ chính là biểu hiện mình là người của đệ ấy, hiện tại ngược lại thấy thoải mái, ta chính là ta, không phải của bất luận kẻ nào." Mạc Nhiễm Thiên quả thật vì chuyện này mà thở phào, trong lòng còn có chút trách Tiêu Hương Hương cư nhiên không nói cho hắn, nói muốn hắn làm vợ Mạc Hiên, thật không biết nàng đang giấu điều gì, có khi thật có khi giả, hắn phát hiện nữ nhân này chính mình cũng không nắm được.

"Tiểu Thiên, đệ có muốn đi tẩm cung lục hoàng tử không?" Trong mắt Dạ Tích Tuyết xẹt qua chua xót.

"A, uh. Không thể không đi." Mạc Nhiễm Thiên ngước mắt nhìn Dạ Tích Tuyết.

"A a, ta đây đi trước, sáng mai có thể gặp đệ không?" Dạ Tích Tuyết lộ ra vẻ tươi cười, đáng tiếc trong lòng Mạc Nhiễm Thiên nó thật khó coi.

"Uh, sáng mai ta nhất định đến thao trường." Mạc Nhiễm Thiên dừng bước.

"Tiểu Thiên." Đôi mắt Dạ Tích Tuyết như lóe sáng.

"Hửm?" Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn hắn.

"A a, không có việc gì, chỉ là muốn gọi đệ, ta đây đi, đệ trở về đi thôi." Dạ Tích Tuyết liếc hắn một cái thật sâu, sau đó xoay người dứt khoát rời đi.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, nhìn bóng lưng y trong lòng cảm giác có chút tê tái, cũng có chút ấm áp.

Tẩm cung của Mạc Hiên so với của Mạc Nhiễm Thiên nhỏ hơn nhiều, nhưng lại sạch sẽ nhẹ nhàng, không có sa trướng tung bay, cũng không có đại sảnh trống rỗng, đi vào là một gian tiền thính không lớn không nhỏ, Mạc Hiên đang ở trước cửa đi đi lại lại, thỉnh thoảng từ trong viện trông ra cửa vòm bên ngoài.

"Tiểu Thanh tử, sao thái tử ca ca còn chưa đến, sắp tối rồi!" Mạc Hiên trong lòng khẩn trương cực kì, chỉ sợ Mạc Nhiễm Thiên đêm nay không đến.

"Lục hoàng tử, đừng có gấp, hiện tại tiệc cũng vừa tàn, chắc hẳn cũng sắp tới." Tiểu Thanh nhi vội vàng an ủi.

"Nói cũng đúng." Mạc Hiên tiếp tục đi qua đi lại, giờ phút này đích cậu đã thay y phục hàng ngày, một thân thanh sam, nhìn qua rất nhẹ nhàng khoan khoái.

"Thái tử điện hạ đến!" Tiếng hô hưng phấn của Tiểu Thanh tử từ ngoài cửa sân truyền đến, làm cho khuôn mặt tuấn tú của Mạc Hiên lập tức tỏa sáng, ngạc nhiên vui mừng chạy ra cửa nghênh đón.

Mạc Nhiễm Thiên đã thay y phục hàng ngày, nhẹ nhàng khoan khoái phiêu dật, trong lòng lại không được tự nhiên, đặc biệt câu nói của Tiểu Lộ Tử khi dẫn hắn đến bên này, càng làm cho trong lòng hắn khó mà nuốt trôi. Tiểu Lộ Tử nói: "Thái tử điện hạ, một khắc xuân đáng giá ngàn vàng, lục hoàng tử nhất định rất sốt ruột." Kết quả Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, đầu đầy hắc tuyến, một cước đá Tiểu Lộ Tử trở về.

"Thái tử ca ca." Mạc Hiên trực tiếp đánh Mạc Nhiễm Thiên một cái, Mạc Nhiễm Thiên trốn cũng không được, không né cũng chẳng xong, cả người mồ hôi lạnh vã ra, vừa vặn bị cậu ôm, sau đó trên miệng đau nhói, lại bị cậu cắn.

"Lục đệ!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến đẩy Mạc Hiên ra, so với cảm giác trên môi bị điện giật kia, cảm giác đau đớn càng sâu.

"Thái tử ca ca, Hiên nhi nghĩ huynh sẽ không tới." Mạc Hiên ủy khuất nhìn Mạc Nhiễm Thiên, con ngươi đen nhánh trong sáng kia làm cho Mạc Nhiễm Thiên mềm lòng, thầm nghĩ cậu dù sao cũng chỉ là một đứa trẻ mới lớn.

"Ta đáp ứng tự nhiên sẽ đến!" Mạc Nhiễm Thiên thầm than trong lòng.

"Thái tử ca ca, huynh vì sao không muốn làm lễ cho Hiên nhi, trong lòng Hiên nhi rất đau." Mạc Hiên nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cách yếu ớt đáng thương, một tay đặt tại lồng ngực mình.

"Không phải không nguyện ý, là vì có nguyên nhân khác, kì thật không vấn tóc cũng không sao cả, ta không phải đã tới sao? Vào đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên một phen xem thường, kéo tay cậu đến bên trong tẩm cung.

"Nhưng Hiên nhi muốn thái tử ca ca vi Hiên nhi vấn tóc, Hiên nhi chán ghét tứ ca, chán ghét hắn!" Trong đôi mắt thanh thuần của Mạc Hiên tràn ngập hận ý.

"Ai, như vậy cũng tốt, thái tử ca ca sắp đi Tề quốc, Hiên nhi cũng đừng lo nghĩ." Mạc Nhiễm Thiên thở dài, tiểu nam hài này đối với mình cũng là có ý riêng, thật không biết ngu thái tử này gặp vận may gì nữa, một đám mỹ nam đòi chết vì hắn.

"Thái tử ca ca, ngươi yên tâm, một ngày nào đó, Hiên nhi sẽ tự mình đón huynh trở về, sau này chúng ta sẽ không chia cách nữa!" Khí thế ông cụ non của Mạc Hiên làm cho Mạc Nhiễm Thiên có điểm rung động, lại nhớ đến Mạc Tử Viêm ghê tởm kia, nghĩ thầm có lẽ hai người này thật sự có thể đấu với nhau.

"A a a, được rồi, đừng nói mấy chuyện không vui này nữa." Mạc Nhiễm Thiên đi vào gian trong, ở đó có một cái giường gỗ lim toát ra vẻ mập mờ, bốn phía đều được thắp nến, gia tăng cảm giác đêm tối thần bí.

"Uhm, thái tử ca ca, Hiên nhi đã chờ ngày hôm nay thật lâu." Mạc Hiên hưng phấn đỏ mặt nhìn tình nhân tuấn mỹ vô cùng, không biết làm sao.

Mạc Nhiễm Thiên bị cậu nhìn như vậy thì mặt đỏ không thôi, biết hắn lời trẻ con nói không thể tin tưởng, nhưng cũng làm cho trái tim hắn mãnh liệt nhảy lên, mình phải làm như thế nào mới thích hợp?

"Từ từ, ngủ đi." Mạc Nhiễm Thiên trấn định một chút rồi ngồi trên giường lớn, bắt đầu cởi áo.

"Uh." Mạc Hiên nhanh chóng đem áo ngoài cởi bỏ, so với Mạc Nhiễm Thiên còn nhanh hơn, rồi bò lên giường, sau đó đôi mắt sáng lấp lánh nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên cởi quần áo.

"Khụ, Hiên nhi, đệ đừng nhìn ta như vậy." Mạc Nhiễm Thiên có cảm giác mình giống như hoa hoa cô nương, còn Mạc Hiên giống như khách nhân của hắn.

"Thái tử ca ca thật là đẹp, Hiên nhi nhìn cả đời đều không chán." Cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Hiên cũng thật ngọt.

"Khụ, cái này, Hiên nhi a, đệ tại sao thích thái tử ca ca như vậy a." Mạc Nhiễm Thiên cũng cởi áo khoác rồi lên giường, sau đó tựa vào đầu giường hít vào một hơi nhìn Mạc Hiên mở miệng nói, trong lòng nghĩ mình đang sợ cái gì a, cậu chỉ là con nít, mình mất tự nhiên cái gì, dù sao thân thể này cũng không phải của mình.

"A, cái này?" Mạc Hiên cư nhiên không biết trả lời như thế nào, nhìn Mạc Nhiễm Thiên như bị mê hoặc, Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật, làm sao vậy, mình chỉ muốn bồi dưỡng thêm tình cảm thôi mà.

"Thái tử ca ca đẹp, so với bất luận kẻ nào đều đẹp hơn, khi còn bé Hiên nhi đã thích, ta cũng không nói lên được đến cùng thích huynh cái gì, chính là thích, muốn cùng thái tử ca ca ở cùng một chỗ." Mạc Hiên suy nghĩ xong mở miệng nói.

"Thì ra là bởi vì ta đẹp a, nếu ta rất khó coi, Hiên nhi có phải không thích ta nữa hay không?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi, nghĩ thầm tất cả mọi người đều thích khuôn mặt này của hắn, nếu không có khuôn mặt này, thì mọi chuyện sẽ ra sao? Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên trầm mặc.

"A, ta, ta không biết." Mạc Hiên nhưng thành thật trả lời.

"Hiên nhi, thái tử ca ca sẽ đi Tề quốc, Hiên nhi nhất định phải thừa dịp tứ đệ không ở đây được phụ hoàng coi trọng, bằng không khi thái tử ca ca trở về, Hiên nhi cũng không đủ mạnh để bảo vệ thái tử ca ca a." Mạc Nhiễm Thiên thấy rằng nói chuyện yêu đương thật mệt mỏi, vẫn là nên đem mục đích của hắn nói thẳng ra.

"Thái tử ca ca yên tâm, Hiên nhi là tình thế bắt buộc, không chỉ bởi vì thái tử ca ca, còn bởi vì mẫu hậu, mẫu hậu nói đây là hy vọng duy nhất của cả đời người, người hy vọng con mình có thể trở thành đế vương Mạc quốc, làm rạng rỡ tổ tông, cũng để thay đổi địa vị của nữ nhân, bởi vì mẫu hậu đã phải chịu rất nhiều khổ cực." Mạc Hiên hiểu ý Mạc Nhiễm Thiên, cũng là một người hiếu tử.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng giật mình, Tiêu Hương Hương này thật là lợi hại, tư tưởng cũng đều thông suốt rồi, có điều nghe đến việc nàng muốn thay đổi địa vị của nữ nhân, càng làm hắn thấy cảm phục.

"Thái tử ca ca, sắc trời đã tối, chúng ta, chúng ta?" Khuôn mặt bầu bĩnh của Mạc Hiên dần hồng lên, đôi mắt cũng ngày càng sáng hơn, cậu không muốn lãng phí thời gian nói chuyện vô vị, đột nhiên nhào đến ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên còn đang ngu ngơ.

50. Chương 50: Lần Đầu Của Mạc Hiên

Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm giờ khắc này rốt cuộc cũng phải tới, nghĩ mình lại bị một đứa nhỏ kém 5 tuổi áp, cả người đều mất tự nhiên, mặc dù Tiêu Hương Hương đã dặn dò hắn nhất định phải hảo hảo câu dẫn đứa con trai này của nàng, để đến khi hắn rời đi, Mạc Hiên phải ngày nhớ đêm mong, để tương lai ngày hắn trở về cậu vẫn đối với hắn toàn tâm toàn ý. Nhưng, tự hắn cũng không dám khẳng định trong khoảng thời gian hai, ba năm hắn không có ở đây, người này còn có thể giữ nguyên thâm tình với hắn hay không?

"Thái tử ca ca, huynh đang nghĩ gì vậy?" Mạc Hiên đem Mạc Nhiễm Thiên áp ở dưới thân, nhưng thấy tâm tư Mạc Nhiễm Thiên đang phiêu diêu tận chốn thần tiên, cậu không khỏi trề môi bất mãn.

"A, không, không có gì, chỉ là Hiên nhi cho tới bây giờ vẫn chưa làm qua sao? Vậy sẽ không..." Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt.

"Hiên nhi mặc dù chưa từng làm, nhưng Hiên nhi đã từng xem a, Hiên nhi vẫn còn nhớ thái tử ca ca, hận không thể lập tức lớn lên." Mạc Hiên tình ý nồng đậm nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên cặp mắt trắng dã, thầm nghĩ nơi này biến thái chính là biến thái, còn để cho con nít nhìn, làm cho nó mỗi ngày phải sống trong ảo tưởng sao? Sai lầm a.

Khuôn mặt bầu bĩnh của Mạc Hiên ửng hồng, rất hưng phấn, đặt ở trên người Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên cũng có thể cảm giác dưới thân cậu đã bành trướng đến nóng rực, ai, đến cả một đứa nhỏ mười lăm tuổi còn lớn hơn của hắn, bảo sao hắn không buồn bực cho được.

Trên môi đột nhiên có đau nhói, Mạc Nhiễm Thiên lập tức trợn tròn mắt nói: "Hiên nhi, hôn môi không phải như thế." Thật sự là đau chết hắn, mỗi lần đều như vậy, miệng mình là kẹo đường sao?

"A, vậy, vậy phải làm sao? Hiên nhi mỗi lần đều thân thiết với thái tử ca ca như vậy mà!" Mạc Hiên có điểm không biết làm sao.

"Ai, phải như vậy." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng đem môi mình đặt trên đôi môi lạnh lẽo của cậu, một dòng điện tê dại chạy qua làm cả hai người đều run rẩy, trong lòng Mạc Nhiễm Thiên càng thắc mắc, môi của mình vì sao thần kỳ như thế, nhưng lại hết lần này tới lần khác chỉ hữu dụng với nam nhân.

Mạc Nhiễm Thiên vươn đầu lưỡi chậm rãi thăm dò vào trong miệng Mạc Hiên, ôn nhu càn quét, sau đó nửa muốn chạm nửa không muốn chạm tiếp xúc đầu lưỡi cậu.

Lưỡi Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu câu dẫn Mạc Hiên, không ngừng đụng chạm, không ngừng cuốn lấy, cậu rốt cuộc le lưỡi ra, cùng Mạc Nhiễm Thiên dây dưa một chỗ, Mạc Hiên lần đầu tiên cảm nhận được cảm giác tuyệt vời như vậy, lập tức theo bản năng tăng thêm lực đạo, dùng sức hấp lấy cái miệng ngọt ngào của Mạc Nhiễm Thiên. (ta nóng a

~ *quạt quạt quạt*)

"A." Thanh âm xúc động này không phải Mạc Nhiễm Thiên phát ra, mà là Mạc Hiên có chút thở không nổi, nói cũng kì quái, Mạc Nhiễm Thiên nghe được tiếng rên của cậu, cư nhiên liền động tình.

"Thái tử ca ca, huynh, miệng huynh thực ngọt!" Hai tròng mắt Mạc Hiên đã nhuốm màu tình sắc, nhìn chằm chằm khuôn mặt tuấn tú trước mặt mình.

"Hiên nhi cũng rất ngọt." Mạc Nhiễm Thiên nói xong không cho bản thân có cơ hội tự xấu hổ, đôi tay luồn vào trong áo lót của cậu.

"A...uhm..." Mạc Hiên thở gấp, khuôn mặt càng lúc càng hồng lên, khi hai tay Mạc Nhiễm Thiên đều nắm chu quả phía trước của cậu, cậu không khỏi kêu to một tiếng.

"Thái tử ca ca, ngứa quá, phía dưới Hiên nhi thật trướng." Mạc Hiên lập tức đem toàn bộ quần áo cởi ra, lộ ra vật tượng trưng nam tính làm cho Mạc Nhiễm Thiên xấu hổ.

"Nha, sẽ không ngứa nữa." Mạc Nhiễm Thiên bặm môi, tự mình đem quần áo cởi ra, lộ ra da thịt trắng nõn bóng loáng, khi Mạc Hiên nhìn thấy dấu răng trên vai hắn, khuôn mặt tuấn tú lập tức trầm xuống hỏi: "Đây là tứ ca làm?"

"Hiên nhi, đừng nói chuyện đó, đệ không phải rất ngứa sao?" Mạc Nhiễm Thiên không muốn nói đến mấy chuyện này, hắn phải lưu lại cho cậu kỷ niệm về lần đầu tiên thật ngọt ngào, như vậy mới mong cậu có thể nhớ kĩ hắn. Nói xong Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy Mạc Hiên, đôi môi mỏng hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cậu, hòa làm một, nước miếng đan vào, Mạc Hiên cũng không cấn hắn, tay Mạc Nhiễm Thiên vuốt ve lưng cậu.

"Thái tử ca ca, Hiên nhi thấy họ làm như vậy." Mạc Hiên đem tay mò lên pp Mạc Nhiễm Thiên, sau đó ngượng ngùng nhìn hắn. (pp là hump đó các nàng)

Mạc Nhiễm Thiên lập tức đầu đầy hắc tuyến, này nha, cậu đã quan sát kỹ đến vậy rồi. Thật sự là bi ai cho hắn.

"Uh, Hiên nhi, thái tử ca ca sợ đau, chúng ta từ từ thôi được không?" Mạc Nhiễm Thiên còn chưa chuẩn bị tốt.

"Được, Hiên nhi giúp thái tử ca ca." Mạc Hiên đẩy ngã Mạc Nhiễm Thiên xuống giường, sau đó học theo những gì cậu thấy, nằm giữa hai chân Mạc Nhiễm Thiên.

"A, Hiên nhi, nhẹ một chút." Mạc Nhiễm Thiên nhíu chặt mày, yêu kiều lên tiếng, không thể phủ nhận, hắn bị tiểu tử này làm dậy lên ham muốn.

"Thái tử ca ca, như vậy thoải mái không?" Mạc Hiên một bên phun ra nuốt vào, hỏi.

"Uhm…a…, a." Thân thể Mạc Nhiễm Thiên đã bắt đầu mất tự chủ.

"Thái tử ca ca, nơi này của huynh thật đáng yêu, hì hì." Mạc Hiên một bên vuốt ve một bên khẽ cười nói.

"A." Cả người Mạc Nhiễm Thiên nhất thời cứng lại, khuôn mặt tuấn tú hồng lên. Đáng yêu? Quá làm người khác tổn thương.

"Thái tử ca ca đẹp quá, đẹp quá, Hiên nhi rất thích." Đột nhiên động tác cùa Mạc Hiên trở nên nhanh hơn.

"A, Hiên nhi, đừng, a." Mạc Nhiễm Thiên bị kích thích như thế vẫn cố nhẫn nại, nhưng chỉ trong chốc lát liền phát hỏa, khuôn mặt chuyển hồng, bởi vì hắn phát hiện thân thể này căn bản không thể tự chủ.

Mạc Hiên cư nhiên toàn bộ nuốt vào, sau đó vội vàng mở hai chân Mạc Nhiễm Thiên ra, một tay hướng phía sau hắn tìm kiếm.

"Nha. Thái tử ca ca." Mạc Hiên quả thực không giống người từng trải, làm cho Mạc Nhiễm Thiên ngược lại càng ngượng ngùng, có lẽ hắn trực tiếp làm sẽ tốt hơn nhiều.

"Hiên nhi, đến đây." Mạc Nhiễm Thiên đem Mạc Hiên kéo lại, hôn lên môi cậu, một tay dò xét dưới thân cậu.

"A, thái tử ca ca, đừng chạm, Hiên nhi muốn đi tiểu." Mạc Hiên lập tức nhăn mày nhíu mặt.

Mạc Nhiễm Thiên bị cậu bị dọa đến nhảy dựng, nhưng vẫn không buông tay, hắn đương nhiên biết cảm giác của Mạc Hiên.

"Hiên nhi, đệ có thể yêu thái tử ca ca trọn đời không?" Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu mị hoặc lòng người. Đầu lưỡi trườn tới phía sau tai Mạc Hiên, nhẹ nhàng liếm.

"A, thái tử ca ca, Hiên nhi cả đời chỉ yêu một người là thái tử ca ca, thái tử ca ca yên tâm, Hiên nhi rất nhanh sẽ đem huynh từ chỗ Tề vương đoạt lại, huynh là của ta." Mạc Hiên rung động mãnh liệt ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên, mà Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, trong lòng có điểm cảm động, đồng thời khóe miệng thoáng hiện ra một nét tươi cười đầy thâm ý.

Đêm ngày càng đen, hai thân thể xích lõa rốt cuộc dây dưa cùng một chỗ, trong phòng truyền ra tiếng rên rỉ yêu kiều vô cùng động lòng người của Mạc Nhiễm Thiên.

Sáng sớm ngày thứ hai, khi trời vẫn còn tờ mờ sáng, Mạc Nhiễm Thiên bỗng cảm giác cả người khô nóng, vừa mở mắt nhìn, tiểu tử Mạc Hiên này lại ở trên người hắn làm chuyện xấu, nghĩ đến tối hôm qua đã hai lần, Mạc Nhiễm Thiên không khỏi khóe miệng co quắp.

“Hiên nhi, trời sáng rồi.” Mạc Nhiễm Thiên buồn bực nói.

“Thái tử ca ca, Hiên nhi còn muốn, huynh xem.” Mạc Hiên mở chăn mền ra làm cho Mạc Nhiễm Thiên thấy được nơi đó của cậu đã sưng đỏ lên.

“Hiên nhi, nam nhân sáng sớm như vậy là bình thường, đệ đừng trầm mê quá, sau này cũng đừng nghĩ đến chuyện này mà quên việc chính sự, như vậy sẽ biến thành sắc quân hoang dâm vô đạo.” Mạc Nhiễm Thiên dạy cậu.

“Thái tử ca ca yên tâm, Hiên nhi sẽ không như vậy, Hiên nhi chỉ muốn thái tử ca ca mà thôi a, thái tử ca ca mấy ngày nữa xuất phát, u u, Hiên nhi không nỡ.” Tâm tình Mạc Hiên nhoáng cái liền chuyển, bỗng chốc nhào vào lòng Mạc Nhiễm Thiên khóc nấc lên.

Mạc Nhiễm Thiên ôm cậu than thầm, tiểu hài tử dù sao vẫn là tiểu hài tử, trong lòng không khỏi dâng lên thương yêu.

“Hiên nhi đừng khóc, đệ đã trưởng thành, là một nam tử hán.” Mạc Nhiễm Thiên an ủi cậu.

“Dạ, Hiên nhi trưởng thành, phải bảo vệ thái tử ca ca cùng mẫu hậu.”

“Hiên nhi, thái tử ca ca cầu đệ một chuyện.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới Mạc Nghị Thần.

“Chuyện gì, chuyện của thái tử ca ca Hiên nhi nhất định giúp.” Mạc Hiên nghiêm túc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

“Thái tử ca ca sắp phải sang Tề quốc, có thể trong vòng một hai năm cũng không thể quay về, thái tử ca ca nhờ đệ hảo hảo chiếu cố nhị ca được không?” Mạc Nhiễm Thiên khẩn cầu, kì thật Mạc Nhiễm Thiên sợ Mạc Hiên sẽ ra tay với Mạc Nghị Thần, dù sao có mấy lần ánh mắt Mạc Hiên nhìn Mạc Nghị Thần có vẻ bất thiện, đặc biệt là dịp gần đây.

Mạc Hiên sửng sốt, sau đó từ trên người Mạc Nhiễm Thiên xoay người xuống lạnh lùng nói: “Thái tử ca ca rất yêu nhị ca?”

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, tiểu hài tử thích ăn dấm chua. (ăn dấm chua=ghen)

“Hiên nhi, mặc kệ thế nào, nhị ca là ruột thịt của thái tử ca ca, ta không hy vọng khi ta không có ở đây huynh ấy gặp chuyện không may.” Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên cũng bắt đầu lạnh.

“Nhị ca biết tự bảo vệ mình.” Mạc Hiên thở hắt ra.

“A a, thái tử ca ca chỉ là nghĩ năng lực Hiên nhi lớn hơn nhị ca, cho nên muốn nhờ Hiên nhi hảo hảo chiếu cố nhị ca một chút, chẳng lẽ yêu cầu này Hiên nhi làm không được?” Thanh âm Nhiễm Thiên lại bắt đầu mềm xuống.

Mạc Hiên trong lòng khó chịu, cậu cảm thấy cảm tình của Mạc Nhiễm Thiên đối với Mạc Nghị Thần nhiều hơn với mình, ghen tuông trong lồng ngực không ngừng quay cuồng.

“Hiên nhi, đừng hẹp hòi như vậy, sau này đệ là đế vương, phải có tấm lòng, thái tử ca ca không muốn nhị ca gặp chuyện không may, dù sao nhị ca đã nỗ lực quá nhiều vì thái tử ca ca, nhưng Hiên nhi không như vậy, thái tử ca ca sau này phải dựa vào đệ, thái tử ca ca hy vọng mình sau này có thể đứng ở bên một người nam nhân cường đại, nhị ca khó có khả năng, cho nên thái tử ca ca kỳ vọng cao với Hiên nhi, nhưng lòng dạ đệ như bây giờ, sẽ làm thái tử ca ca rất thất vọng.” Mạc Nhiễm Thiên nói xong, đôi mắt to trở nên ảm đạm, hắn đương nhiên là cố ý.

“A.” nhất thời trong lòng Mạc Hiên trở nên vui vẻ, thì ra thái tử ca ca đặt mình ở vị trí thứ nhất, khuôn mặt tuấn tú lập tức nở nụ cười, lại bò lên trên người Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói: “Chỉ cần thái tử ca ca đem Hiên nhi đặt ở vị thứ nhất, Hiên nhi liền chiếu cố tốt nhị ca, chờ khi huynh trở về, nhị ca nhất định bình an.”

“Uhm, cám ơn Hiên nhi.” Trong nội tâm Mạc Nhiễm Thiên cười thầm, tiểu hài tử này dù sao vẫn phải dỗ ngon dỗ ngọt, hắn không có cảm tình với nhóc con này, trừ bỏ vì nó còn bé, có đôi khi không nhịn được thương yêu mà thôi, nhưng Mạc Nghị Thần bất đồng, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy mình được y yêu lại cảm động sâu sắc, mặc dù biết y yếu thế, nhưng y đã hy sinh chính mình để bảo vệ hắn, nam nhân như vậy mình

sao có thể không có cảm tình. Huống chi hai người có quan hệ thể xác, ân ái mấy lần, những đêm đó làm cảm tình của hắn với y chậm rãi thăng hoa.

"Thái tử ca ca mấy ngày nay đều đến chỗ Hiên nhi được không? Hiên nhi muốn cùng thái tử ca ca ở cùng một chỗ." Mạc Hiên mắt to khẩn cầu.

"A, thái tử ca ca còn có rất nhiều chuyện phải chuẩn bị, sao có thể mỗi ngày đến đây chứ?" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên nói.

"Vậy, vậy Hiên nhi mỗi đêm qua đó với thái tử ca ca được không?" Mạc Hiên không quan tâm nói.

"Hả, cái này, Hiên nhi, aiz." Mạc Nhiễm Thiên không biết trả lời như thế nào, trong ánh mắt lộ rõ vẻ khó xử.

"Thái tử ca ca là bởi vì nhị ca sao?" Mạc Hiên chu mỏ nói.

"Hiên nhi, liền vài ngày như vậy, ta..." Mạc Nhiễm Thiên quả thật không muốn làm Mạc Nghị Thần thương tâm.

"Vậy Hiên nhi cùng nhị ca cùng nhau thì tốt rồi." Mạc Hiên suy nghĩ xong nói.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức khóe miệng co quắp, lời cậu nói có ý gì, chẳng lẽ một giường ba người, mình chịu hai người?

"Thái tử ca ca, có thể hay không, huynh cùng đại ca, nhị ca có thể, tại sao ta cùng nhị ca không thể a?" Mạc Hiên vẻ mặt cầu xin.

"A." Mạc Nhiễm Thiên bị sốc nặng. Hắn phục ngu thái tử này rồi, cũng phục cái chốn biến thái này rồi.

"Thái tử ca ca không đáp ứng, vậy Hiên nhi hôm nay không cho huynh đi." Mạc Hiên ôm chặt lấy Mạc Nhiễm Thiên, cảm giác ỷ lại mạnh mẽ, làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất nhanh nhận thức, đúng, lần đầu tiên cậu chính thức trở thành nam nhân, cảm tình với mình thế nào có thể hiểu được, sao có thể dễ dàng buông ra, những đôi tình nhân có quan hệ đều mỗi ngày ở cùng một chỗ, Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ xong nói: "Vậy, cũng được." Tới thì tới đi, dù sao cũng là chịu, chịu nhiều mấy lần thì làm sao, đại trượng phu co được duỗi được, vì đạt được mục tiêu, mình chấp nhận!

"A a a, thái tử ca ca tốt nhất, Hiên nhi rất yêu huynh." Mạc Hiên kích động hôn lên đôi môi phấn hồng của Mạc Nhiễm Thiên.

Còn Mạc Nhiễm Thiên ngoài đáp lại ra, khóe miệng cũng cười khổ.

Chờ đến khi Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Hiên xuất hiện tại thao trường đã là chuyện một lúc lâu sau, Mạc Nhiễm Thiên bị ép lại cho Mạc Hiên làm thêm hai lần, hắn thật sự hoài nghi mình cứ tiếp tục như vậy nữa, không phải chết ở chiến trường, mà là chết ở trên giường, oắt con này tinh lực tràn trề đến dọa người, mình lại không thể cự tuyệt, hắn thấy mình thật đáng thương. Đồng thời trong lòng mất thăng bằng đem Tiêu Hương Hương mắng cho một trận, nếu đến lúc đó Mạc Hiên không được đế vị, hắn nhất định bóp chết nàng.

Mạc Hiên vẻ mặt mang ý cười, vẫn nhất định phải kéo tay Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên có một chút xấu hổ, nhưng nói không lại cậu, liền giống như nữ nhân bị cậu dắt vào thao trường.

Tất cả mọi người đã tới, Mạc Nhiễm Thiên thấy kì quái tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm cư nhiên đã ở đây, nhưng gã không có ở trong đội luyện võ, mà là ngồi ở trong chòi nghỉ mát.

Tất cả mọi người lập tức thi lễ thỉnh an, Mạc Nhiễm Thiên trông thấy Dạ Tích Tuyết cười nhạt, nhưng trong mắt có u buồn, Mạc Nghị Thần mỉm cười bước đến đón: "Lục đệ, chúc mừng." Sau đó nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, trong mắt không có ghen ghét, chỉ có chúc phúc, làm cho Mạc Nhiễm Thiên thật có điểm nhìn không thấu ý tứ của y, mà nơi không xa Mạc Tử Viêm thì vẻ mặt hung ác nham hiểm nhìn Mạc Nhiễm Thiên, trong cặp mắt lạnh như băng kia báo hiệu điều nguy hiểm.

"Hắn tới làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được tò mò hỏi Mạc Nghị Thần.

"Không biết, tới từ sớm, vẫn ngồi như vậy, có thể là chờ các ngươi." Mạc Nghị Thần sủng ái nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Hắn đến nhất định không có chuyện tốt, thái tử ca ca không cần để ý đến hắn, hắn nếu còn dám khi dễ huynh nữa, ta sớm muộn gì sẽ đem hắn giết!" Mạc Hiên trong miệng lộ sát ý, làm cho khóe miệng Mạc Nghị Thần lộ ra cay đắng, y biết Mạc Hiên kì thật cùng Mạc Tử Viêm có điểm giống nhau, còn y không biết còn có thể cùng Tiểu Thiên ở cùng một chỗ hay không, nghĩ tới đây, đôi mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy đau xót.

"Hiên nhi, đừng quá hiển lộ, đệ bây giờ còn đấu không lại hắn, xem hắn muốn làm gì đây?" Mạc Nhiễm Thiên sợ Mạc Hiên xúc động.

"Ta biết." Mạc Hiên rốt cuộc buông tay Mạc Nhiễm Thiên, đi vào trong đội ngũ luyện võ, Mạc Nhiễm Thiên liếc nhìn Mạc Nghị Thần rồi nói: "Ta không có việc gì, buổi tối rồi lại nói đi." Mạc Nhiễm Thiên biết nam nhân này đang lo lắng cái gì, hắn hy vọng câu nói này của hắn có thể làm cho y an tâm.

"Uh." Mạc Nghị Thần quả nhiên là người thông minh, lập tức mặt mày hớn hở đi vào trong đám người.

"Hôm nay thái tử điện hạ cũng bắt đầu cùng chúng ta tập võ, mọi người đều là bạn, thái tử điện hạ thỉnh đến bên này!" Dạ Tích Tuyết xem bọn hắn trò chuyện xong, lập tức đem Mạc Nhiễm Thiên xếp ở hàng đầu tiên.

Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng cười đi tới phía trước, trang phục hắn mặc càng tôn lên vẻ đẹp rạng ngời, đối mặt với Dạ Tích Tuyết anh tuấn hơn người, bốn mắt nhìn nhau, Mạc Nhiễm Thiên thấy được Dạ Tích Tuyết tương tư nghiêm trọng, làm cho hắn không nhịn được mặt đỏ bừng lên.

"Thái tử điện hạ vừa mới bắt đầu học, cho nên sẽ tương đối khổ cực, như vậy đi, người đứng trung bình tấn nửa ngày trước, để giữ cân bằng ổn định." Đôi mắt Dạ Tích Tuyết ngời sáng nhìn hắn nói.

"Được, Dạ đại phu!" Mạc Nhiễm Thiên không hiểu võ công của y, nhưng hắn cho rằng chỉ cần Dạ Tích Tuyết dạy, hắn sẽ học, cho nên hắn không chút do dự mở rộng hai chân, hạ thấp đầu gối, bắt đầu luyện tập trung bình tấn.

"Ừm, tư thế này đứng rất chuẩn xác, a a." Dạ Tích Tuyết tán dương, sau đó phân phó những người phía sau tùy tiện giao đấu, riêng lực chú ý của Dạ Tích Tuyết vẫn không tự chủ hạ trên người Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên một bên đứng trung bình tấn, một bên nhìn phía trước, trông Mạc Tử Viêm cách đó không xa đang nhìn hắn nhạo báng, điều này làm lòng hắn rất căm tức, tâm động khí cũng loạn, lúc này thái dương cũng bắt đầu lấm tấm mồ hôi, hai chân Mạc Nhiễm Thiên cũng bắt đầu không kiên trì nổi, mà Mạc Tử Viêm nhạo báng càng lúc càng tăng.

"Thái tử điện hạ, tĩnh tâm ngưng thần mới có thể đạt hiệu quả!" Dạ Tích Tuyết rất nghiêm túc nhìn hắn nhắc nhở.

"Vâng, cám ơn Dạ đại phu!" Mạc Nhiễm Thiên rùng mình, vội vàng quay đầu không nhìn Mạc Tử Viêm nữa, cắn chặt răng chịu đựng, mặc dù biết hai đầu gối không chịu đựng được bao lâu nữa, nhưng hắn cũng không thể quá mất mặt, nhất định phải nhẫn nại đến không thể nhẫn nại mới thôi, nhưng đúng lúc này, Mạc Tử Viêm đứng lên, đi về phía hắn.

Mạc Tử Viêm cười lạnh hướng đến chỗ Mạc Nhiễm Thiên, Dạ Tích Tuyết khó hiểu, đứng bên cạnh.

"Đừng ngoan cố nữa, dạng như huynh thì học võ công gì, cùng ta ra ngoài cung đi, bổn hoàng tử đã chờ huynh thật lâu rồi." Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên đã mềm nhũn cả xương sống thắt lưng và chân, đầu cũng đầy mồ hôi, lạnh lùng nói.

"Xuất cung làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên không so đo với gã, rất tò mò vì sao gã muốn hắn theo gã xuất cung.

"Sắp phải sang Tề quốc, phụ hoàng để cho ta mang huynh tới "Cẩm y phường" nổi danh kinh thành làm mấy bộ quần áo có thể mặc khi ở Tề quốc. Bổn hoàng tử cũng phải làm mấy bộ, nghe nói Tề vương đặc biệt không ưa đồ miền Tây, chúng ta không thể thất lễ." Mi mắt Mạc Tử Viêm chợt hạ.

"A, y phục của ta rất nhiều a." Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên co quắp.

"Đồ huynh mặc đều là của thái tử Mạc quốc, đến Tề quốc rồi không thể mặc." Mạc Tử Viêm giống như một kẻ ngốc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đang không trụ nổi, muốn đứng lên, ai ngờ chân quá yếu, cả người ngã xuống, Mạc Tử Viêm duỗi tay đem hắn kéo lại nói:"Tự mình chuốc lấy cực khổ!"

Mạc Nhiễm Thiên hung hăng trừng gã một cái, hắn nếu không phải bị Mạc Hiên hành hạ quá mệt mỏi, có thể nhanh chóng gục ngã như vậy sao.

"Đi thôi! Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên bỏ tay gã ra nói:"Dạ đại phu, vậy bổn thái tử đi trước." Mạc Nhiễm Thiên ôm quyền thi lễ với Dạ Tích Tuyết.

Lúc này Mạc Hiên sớm đã lại đây, vẻ mặt âm lãnh nhìn Mạc Tử Viêm nói: "Tứ hoàng huynh, lục đệ cũng đi có thể đi chứ?"

"Không thể, phụ hoàng muốn bổn hoàng tử cùng Tiểu Thiên bồi dưỡng tình cảm, ha ha ha." Mạc Tử Viêm nhìn bộ dáng tức giận của Mạc Hiên cười ha hả.

"Huynh!" Mạc Hiên giận dữ, sau đó nhìn Mạc Nhiễm Thiên với ánh mắt không thể tin được, phụ hoàng có ý gì, chẳng lẽ bởi vì lễ thành nhân ngày hôm qua?

"Đi thôi!" Mạc Tử Viêm nói xong dẫn Mạc Nhiễm Thiên đi trước.

Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng vuốt tay Mạc Hiên, thấp giọng nói: "Đi tìm mẫu hậu đệ hỏi một chút." Sau đó đi theo phía sau Mạc Tử Viêm. Hắn cũng không biết Mạc Tử Viêm có ý gì, lại càng không biết hoàng thượng có ý gì, chẳng lẽ thay đổi chủ ý?

(cont.)

"Tứ đệ, ta phải thay quần áo trước." Mạc Nhiễm Thiên bước đi có chút vội vàng, biết rằng tên kia ở sau lưng, hắn càng thêm cảnh giác.

"Không cần, không còn sớm nữa, qua bên kia trực tiếp mua là được!" Mạc Tử Viêm cũng không để ý đến hắn, một mình đi thẳng ra khỏi hoàng cung, còn Mạc Nhiễm Thiên phơi nắng cả ngày, đầu choáng mắt hoa, nghĩ bụng thể lực của thân thể này quả thực không tốt, bèn ngồi xổm trên mặt đất nói: "Tứ đệ, ta đi không được." Hắn cũng không muốn té xỉu ở trước mặt gã.

Mạc Tử Viêm thấy lạ lùng, xoay người lại, nhác thấy khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên tái nhợt, trán đổ mồ hôi, trông qua có vẻ rất mệt mỏi, sau giây lát sửng sốt trong lòng, gã cười khẩy nói: "Có phải hôm qua lục đệ giày vò ngươi đến mức một chút khí lực cũng không còn?"

"Đệ đi đi, ta mệt lắm, phải nghỉ ngơi, nếu không ta không đi. Đệ tự chọn giúp ta vài bộ là được rồi." Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

Mạc Tử Viêm khóe miệng giật giật, cuối cùng đi tới, một mực đem Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy nói: "Không được! Không đi cũng phải đi!" Nói xong vội vã đi ra ngoài cửa cung, đám thị vệ trông thấy đều che miệng cười không ngớt, Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, biết ngay mình sẽ trở thành đối tượng để họ suy nghĩ bậy bạ mà.

"Vội vã như vậy làm gì, không phải còn mấy ngày nữa à?" Đi một đoạn đường, Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa đòi xuống, đây không phải hoàng cung, thỉnh thoảng sẽ gặp phải người đi đường, "Huynh cái gì cũng không chịu chuẩn bị, mấy ngày nay cũng không đủ đâu, ngày mai huynh bắt đầu tìm hiểu về Tề quốc, đặc biệt là các triều thần của Tề vương, như vậy huynh ở bên đó mới không phải chịu thua thiệt!" Mạc Tử Viêm lạnh lùng nhìn kẻ đang mất hết tinh thần là Mạc Nhiễm Thiên kia.

"Chuyện đó cũng không mất bao lâu, phải rồi, phụ hoàng có ý gì, sao phải để chúng ta bồi dưỡng tình cảm?" Mạc Nhiễm Thiên không tin.

"Huynh đừng nghĩ rằng huynh thị tẩm cùng lục đệ thì phụ hoàng sẽ đem ngôi vị hoàng đế truyền cho lục đệ, thật sự là ngây thơ. Lục đệ cũng không đơn thuần như huynh tưởng, hừ, huynh không thích bổn hoàng tử là vì nghe được nhiều chuyện, cũng bởi vì ta không ẩn giấu cái gì, chuyện của lục đệ huynh biết được bao nhiêu, thật là ngây thơ, thử nhìn sườn phi của huynh xem!" Mạc Tử Viêm cười lạnh nói.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe đến đó, khuôn mặt bỗng chốc tái nhợt, hắn nhảy lên tóm lấy áo Mạc Tử Viêm khiếp sợ nói: "Đệ, đệ nói cái gì? Nói cho rõ đi!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng bắt đầu sợ hãi.

Mạc Tử Viêm một mực giật tay hắn ra:"Đừng nghĩ người tốt thành kẻ xấu, cũng đừng đem người xấu trở thành người tốt, vì ý muốn của bản thân, chuyện gì cũng có thể làm ra! Hừ, ta là muốn nói mọi việc huynh đều phải cẩn thận, đừng tưởng rằng mình quá thông minh, thật ra huynh rất ngu ngốc, đi thôi, ta chậm rãi nói cho huynh!"

Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên đầy bất ổn, sự kinh hãi trong lòng đều bày ra cả, ý tứ Mạc Tử Viêm rất rõ ràng, Lam nhi là bị Mạc Hiên hạ độc, vậy chuyện hồi nhỏ mình trúng độc là do hoàng hậu Tiêu Hương Hương hạ? Song khi đó mình còn quá nhỏ, những kí ức khi nàng mới xuyên qua đến đây, hắn là hắn không biết.

"Mệt quá, chúng ta nghỉ lại nơi đó đi." Mạc Tử Viêm nhìn hắn sắc mặt không tốt, kéo tay hắn tới một gốc cây đại thụ trước cửa nhà dân. Mạc Tử Viêm lấy ra một tấm khăn gấm trải lên tảng đá: "Ngồi đi, ta đứng là được."

Mạc Nhiễm Thiên cũng không nhiều lời, đặt mông ngồi xuống, mắt nhìn chằm chằm Mạc Tử Viêm, ý là muốn nghe gã tiếp tục nói.

"Tiểu Thiên, đừng nhìn ta như vậy, Mạc Tử Viêm ta luôn luôn là tứ hoàng tử xấu xa nhất trong lòng mọi người, nhưng ta dám làm dám chịu, không giống người nào đó tỏ vẻ thiện lương, nhưng trong bụng còn xấu xa hơn ta." Mạc Tử Viêm rất bình tĩnh nói tiếp.

"Đệ nói ta hay những lời này là có ý gì, ta sao biết được lời đệ nói có thật hay không?" Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy lời gã nói hiện giờ không phải lời nói dối.

"Hừ, huynh có thể đi hỏi hắn xem lời ta nói có đúng hay không, ý của ta rất rõ ràng, ta muốn huynh đứng về phía bổn hoàng tử, ta muốn đế vị này, muốn Mạc quốc chúng ta mạnh hơn." Mạc Tử Viêm thản nhiên đem mục đích của mình nói ra thật rõ ràng.

"Dựa vào cái gì muốn ta đứng về phía đệ, đệ đối với ta như vậy, còn cảm thấy ta sẽ giúp một kẻ biến thái như đệ sao?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức cự tuyệt.

"Hừ, ta biến thái? Phải rồi, là ta thích trêu đùa nam nhân, nếu như huynh muốn nói đến chuyện này, nhưng, chỉ cần huynh giúp ta, ta có thể không động đến huynh nữa." Mạc Tử Viêm nghiêm túc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Nếu ta không đáp ứng thì sao?" Mạc Nhiễm Thiên bản tính ngang ngạnh.

"Ha ha ha, cũng không quan hệ, mách nhỏ với huynh nhé, huynh ngay lập tức sẽ phải đi Tề quốc, sang đó ai cũng không bảo vệ được huynh, trừ ta ra!" Mạc Tử Viêm dường như đã nắm chắc mọi việc.

"Ý gì? Nói rõ ràng!" Mạc Nhiễm Thiên không rõ lắm ý tứ của gã.

"Huynh mà tới Tề quốc thì không còn là thái tử điện hạ rồi, mà là đồ chơi cho Tề vương, hắn chơi chán thì sẽ thưởng cho những kẻ dưới, những kẻ đó còn ghê gớm hơn ta nhiều, hừ, chỉ có ta mới có thể giúp huynh tránh được vận rủi làm đồ chơi cho kẻ khác."

"Hừ, buồn cười, đệ sao biết chắc Tề vương sẽ đem ta cho kẻ khác, có lẽ hắn sẽ yêu thương ta!" Mục đích chuyến đi này của Mạc Nhiễm Thiên chính là muốn Tề vương yêu thương hắn, hắn chính là muốn làm yêu nghiệt hại nước, làm cho Mạc quốc có thời gian để trở nên hùng mạnh.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, huynh quá ngây thơ, Tề vương là nổi danh là vị vua háo sắc, trong cung mỹ nam vô số, chơi chán sẽ cho người, huynh cảm thấy hắn sẽ nghiêm túc với huynh bao lâu? Ha ha ha. Ba ngày? Năm ngày?" Mạc Tử Viêm cười lớn.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật mạnh, hắn không phải không tin Mạc Tử Viêm, mảnh đất này đã đủ biến thái, nếu mình bị Tề vương đem tặng cho kẻ khác, vậy phải làm thế nào đây?

"Vậy ai có thể giúp ta đây?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

"Sư huynh ta ở Tề quốc, hắn nhất định bảo vệ huynh không bị tổn hại." Mạc Tử Viêm cười tà.

"Sư huynh của đệ là ai?" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng hỏi, thật không nghĩ tới ở Tề quốc còn có nội ứng.

"A a, đến lúc đó huynh sẽ biết, hiện tại chuyện trọng yếu nhất là huynh phải tới chỗ phụ hoàng nói tốt cho ta vài câu, thế nào?" Mạc Tử Viêm nhìn thẳng vào Mạc Nhiễm Thiên đang nhíu chặt mày.

"Hừ, không cần, ta cũng không tin mình vô dụng như vậy, đệ tỉnh lại đi, để kẻ biến thái như đệ làm hoàng đế mới là sai lầm, dân chúng ắt phải chịu khổ gặp nạn!" Mạc Nhiễm Thiên sao có thể dễ dàng bị thuyết phục.

"Huynh, được, vậy sau này huynh sống hay chết, bổn hoàng tử cũng mặc kệ huynh! Hừ!" Mạc Tử Viêm giận tím mặt.

"Đi thôi, ta về nghỉ đây." Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy, trong lòng tuy sóng dậy mãnh liệt, nhưng nét mặt đã trấn định trở lại, tốt xấu gì mình cũng là người hiện đại, không nhát gan nhu nhược như vậy.

"Xem ra công phu lục đệ tối hôm qua không tồi, để huynh chết tâm với hắn đi." Sắc mặt Mạc Tử Viêm hiện tại nói có bao nhiêu âm trầm thì có bấy nhiêu âm trầm.

"Đệ, có ý gì, dù có thế nào thì cũng không quái ác bằng đệ!" Nhắc tới chuyện này, Mạc Nhiễm Thiên lại buồn bực, huống chi lời kia của Mạc Tử Viêm thật làm người ta khó chịu.

"Hừ, thật đê tiện!" Mạc Tử Viêm hoàn toàn bị Mạc Nhiễm Thiên chọc cho tức chết, chuyện gã vốn đã tính toán ổn thỏa lại bị phá hỏng. Mắng xong xoay người rời đi.

"Chát!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đánh một chưởng trên lưng Mạc Tử Viêm.

"Huynh!" Mạc Tử Viêm phẫn nộ xoay người lại, trong mắt nổi lên tia sát ý, từng bước tới gần Mạc Nhiễm Thiên.

"Sao, ban ngày ban mặt, đệ muốn giết ta à!" Mạc Nhiễm Thiên mặc dù có hơi e ngại võ công của gã, nhưng hắn có Thủ Trạc kiếm trên tay, trong lòng an tâm hơn nhiều.

"Giết huynh? Không dám, thái tử điện hạ là cọng cỏ cứu mạng của Mạc quốc, tuy nhiên, huynh ngang nhiên dám đánh ta, đổi lại ta cũng có thể đánh huynh!" Mạc Tử khóe miệng cười tà càng lúc càng thâm độc.

"Lớn mật, đã biết ta là thái tử điện hạ, còn dám đối với bổn thái tử như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên muốn chửi vào mặt gã.

"Ha ha ha, ta chưa bao giờ xem huynh là thái tử!" Mạc Tử Viêm cười xong bóng dáng chợt lóe, di chuyển về phía Mạc Nhiễm Thiên, cũng may Mạc Nhiễm Thiên đã đoán được bước tiếp theo của gã, lập tức dời sang bên cạnh, sau đó liều mạng chạy vào con hẻm nhỏ phía sau gốc cây.

Mạc Tử Viêm sửng sốt, không nghĩ tới Mạc Nhiễm Thiên dễ dàng thoát được một trảo của gã, chờ khi gã phản ứng kịp thì Mạc Nhiễm Thiên thông minh đã chạy vào trong ngõ, trong lòng gã cả kinh, vội vàng đuổi theo.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng sốt ruột a, chạy nhanh như điên, xuyên ngách xuyên hẻm, còn Mạc Tử Viêm không dám dùng khinh công truy đuổi, bởi vì đã tới nơi đông người, sợ tạo thành khủng hoảng, không thể làm gì khác hơn là cũng dùng sức chạy.

"Tiểu Thiên, đứng lại đó cho ta!" Hai người chơi giống như chơi trốn tìm mà chạy lòng vòng, Mạc Tử Viêm bất đắc dĩ chỉ có thể ở sau vừa đuổi vừa gọi.

Mọi người đều mở cửa đứng xem, thấy người phía trước chạy người phía sau đuổi cũng chẳng có gì thú vị, phần lớn đều không để ý tới, những người biết Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Tử Viêm, lập tức bị dọa đến mức đóng chặt cửa.

Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ, ta dừng lại để ngươi đánh ta hả, ta đâu có ngu thế.

"Tiểu Thiên, đừng đùa, chúng ta nói chính sự." Mạc Tử Viêm phục hắn rồi.

"Đệ không được đánh ta!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức vừa chạy vừa xoay người, nói thật ra là hắn chạy tại chỗ.

"Đứng lại trước đã!" Mạc Tử Viêm thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên đang thở, nhảy lên tóm lấy cánh tay Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên sợ gã đánh hắn, tiên hạ thủ vi cường, cánh tay gã vừa chạm vào, hắn liền nhanh nhẹn xoay người, lại đấm thẳng một quyền vào mặt gã.

"A, đồ khốn!" Mạc Tử Viêm không nghĩ tới Mạc Nhiễm Thiên sẽ phản kháng, mắt trái bị trúng một quyền, đau đến mức giật lùi về sau vài bước, ôm lấy mắt, lửa giận bừng bừng, hận không thể bóp cổ Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên rất linh động, không nghĩ tới Mạc Tử Viêm không chuẩn bị đánh hắn, không khỏi có chút xấu hổ.

"Hắc hắc, ngại quá, ta nghĩ đệ muốn đánh ta." Mạc Nhiễm Thiên cũng không thật sự muốn trở mặt với gã, đặc biệt là khi hai người vẫn còn ở ngoài cung.

"Huynh, huynh chạy cái gì!" Mạc Tử Viêm đau muốn chết, muốn đánh hắn nhưng nhìn bộ dáng xấu hổ của Mạc Nhiễm Thiên lại không đành lòng ra tay.

"A, bởi vì trông đệ rất kinh khủng, ta sợ.", Mạc Nhiễm Thiên thấy gã nửa muốn đánh nửa như không, lập tức chu mỏ ủy khuất nói.

"Huynh, huynh, tức chết ta!" Mạc Tử Viêm cuối cùng vung tay, tự mình giận mình, không thể mang hắn ra ngoài, nhưng trở về lại bị thương, phải giải thích thế nào với phụ hoàng đây.

"Tứ đệ, "Cẩm y phường" ở nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên muốn xoa dịu lửa giận của gã.

"Hừ!" Mạc Tử Viêm nghĩ nghĩ một hồi, phất tay áo đi trước, đương nhiên gã biết Mạc Nhiễm Thiên sẽ theo kịp.

Mạc Nhiễm Thiên vội vàng chạy theo, hiện tại hắn vừa mệt lại vừa khát, khi ra ngoài hắn không mang theo tiền, chỉ mặc trang phục.

"Tứ đệ, ta mệt quá, nghỉ ngơi trước đã, uống chén trà đi!" Mạc Nhiễm Thiên gọi Mạc Tử Viêm, bởi vì ra ngoài ngõ, chính là đường cái, Mạc Nhiễm Thiên khom lưng ngừng lại trước một bảng hiệu có chữ "Trà".

"Đồ vô dụng, mới rồi còn chạy nhanh lắm cơ mà?" Mạc Tử Viêm tức giận nói, sau đó buông cánh tay đang bao mắt trái vừa bị Mạc Nhiễm Thiên đánh trúng.

"Khụ khụ." Mạc Nhiễm Thiên vốn định phát hỏa, lại thấy măt gã tím bầm, trong lòng muốn cười lớn, lại phải vội vàng khắc chế, biến thành ho khan.

"Hừ!" Mạc Tử Viêm khó chịu hừ lạnh một tiếng đi vào trong quán trà, quán trà rất không tồi, ít nhất nhìn qua còn xa hoa, cửa sổ đều điêu khắc hoa văn, hai người bọn họ ngồi xuống bên tường, Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười hì hì ngồi ở đối diện với gã, chăm chú nhìn đôi mắt như mắt gấu mèo của gã, nhận ra tâm tình rất thoải mái.

Trong quán trà tất nhiên là có người nhận ra hai nhân vật tai to mặt lớn này, thấy tứ hoàng tử vẻ mặt tối tăm, cũng không dám tới gần, tiểu nhị mang ấm trà tới rồi cũng vội lẩn ra xa xa.

Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy chén trà tu một mạch, Mạc Tử Viêm khóe miệng co quắp nhìn người đi đường.

Đột nhiên, một nam tử áo xám dẫn theo hai cậu bé trắng trẻo đi vào.

"Chưởng quỹ, hôm nay chỉ tìm được hai người này, những người khác đều bị cướp sạch." Nam tử áo xám nói với chưởng quỹ.

Chưởng quỹ kia đứng lên nhìn hai nam hài một chút, nhăn mày nói: "Hai người này không đẹp, khách nhân phỏng chừng sẽ không hài lòng."

"Nhưng rốt cuộc cũng là hai người mà?"

"Cứ lưu lại trước đã, có còn hơn không, hiện tại khách uống trà ngày càng yêu cầu cao, không có nam hài xinh đẹp hầu, đều không muốn đi vào, ai."

"Đúng vậy, các ngươi tự mình đi hỏi khách nhân! Hôm nay không được vị khách nào thưởng, không được ăn cơm tối!" Nam tử áo xám hung tợn nói.

Hai nam hài kia thật tội nghiệp, vội vàng ngẩng đầu trông ra ngoài đại sảnh.

Mạc Nhiễm Thiên cực kì buồn bực, không phải nói địa vị nam tử cao hơn nữ nhân à? Tại sao có thể như vậy?

"Tứ đệ, sao địa vị nam tử cũng thấp như vậy?", Mạc Nhiễm Thiên hỏi Mạc Tử Viêm.

"Hừ, huynh cho rằng ai cũng như mình hả? Có tiền có thế mới có thể được coi trọng, những người dân thường khác so với nữ nhân còn kém hơn, đương nhiên cũng chỉ là tương đối." Mạc Tử Viêm liếc mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía hai nam hài kia với vẻ mặt hết sức đồng tình, hơn nữa khí chất hai nam hài này cũng không tệ, hẳn không phải con nhà nghèo khổ, kì quái!

"Huynh không cần đồng tình với bọn họ, chờ huynh đi Tề quốc, cũng không biết có được đãi ngộ bằng họ hay không, hừ, chờ Tề vương chơi chán rồi, xem huynh sống thế nào?"

"Đệ đó, nếu không muốn ta bị người đùa bỡn, vẫn là nên giúp ta, dù đệ thấy ta không vừa mắt, nhưng dù gì ta và đệ cũng là huynh đệ, sao có thể không có tình có nghĩa như vậy, thật là không bằng súc sinh."

"Huynh!" Mạc Tử Viêm tức giận tối tăm mặt mũi, đột nhiên dùng một chút lực trên tay, chén trà bị gã bóp nát chỉ trong chớp nhoáng, hung tợn nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Hết thảy đều là huynh tự chuốc lấy!"

"Hừ, ta không cần đệ quản, đồ động vật biến thái máu lạnh! Thật sự là phải làm huynh đệ với đệ, ta thấy thật mất mặt!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đã uất ức vì chuyện phải hầu Tề vương ngủ, hiện tại bị gã châm chọc càng không thể kiềm chế, nghĩ bụng phải nói ra hết cho hả dạ.

Mạc Tử Viêm cả người lờ mờ phát run, đến đôi mắt cũng phun ra lửa.

Đang lúc hai người phẫn nộ đấu mắt với đối phương, hai nam hài kia đã đứng trước bàn bọn họ, nam hài nom thanh tú hơn dè dặt nói với họ:"Hai vị gia, để Thủy nhi cùng Hỏa nhi hầu hai vị được không?" Nói xong mỉm cười với Mạc Nhiễm Thiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn là vẻ ngượng ngùng e lệ, hai vị khách nhân này thật anh tuấn.

Mạc Nhiễm Thiên từ tức giận chuyển sang kinh ngạc, còn Mạc Tử Viêm đột nhiên nhìn Mạc Nhiễm Thiên cười tà, tay duỗi ra, nam hài bên cạnh gã đột nhiên bị túm cổ, đầu đặt trên bàn.

51. Chương 51: Mục Tiêu

"Đệ làm gì? Buông hắn ra!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cả kinh giận dữ nói.

"Đại gia, xin lỗi, cầu, cầu người thả Thủy Thủy, u u……" Tiểu nam hài bên cạnh Mạc Nhiễm Thiên lập tức bị dọa đến khóc òa, ngã vào trước mặt Mạc Tử Viêm khẩn cầu.

"Cút ngay!" Mạc Tử Viêm lạnh lùng nói với Hỏa Hỏa, sau đó bóp cổ Thủy Thủy trên bàn, ngảng đầu về phía Mạc Nhiễm Thiên nói: "Huynh xem đi, nếu huynh còn bướng bỉnh, đây sẽ là kết quả của huynh ở Tề quốc!"

Toàn thân Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến lạnh như băng, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn kia đau đớn đến không chịu nổi, trong lòng không biết mùi vị gì.

"Buông hắn ra!" Giọng điệu Mạc Nhiễm Thiên có phần hoang mang.

Mạc Tử Viêm cũng chỉ muốn làm cho Mạc Nhiễm Thiên ý thức được tình cảnh của hắn khi đến Tề quốc, hiện tại nếu đã làm cho Mạc Nhiễm Thiên hiểu được rồi, gã buông Thủy Thủy ra.

"Khụ khụ khụ." Thủy Thủy vuốt vuốt cổ cố sức ho khan, nhìn Mạc Tử Viêm với đôi mắt tràn đầy hoảng sợ!

"Uống miếng nước đi." Mạc Nhiễm Thiên rót chén trà cho Thủy Thủy.

“Không, không, tạ ơn đại gia, đúng rồi, xin lỗi đại gia.” Thủy thủy tủi thân rớt nước mắt.

“Đừng buồn nữa, tên đó là kẻ điên, uống đi.” Tim Mạc Nhiễm Thiên cũng chùng xuống, nam nhân này cũng quá đáng thương a.

“Hừ!” Mạc Tử Viêm cười lạnh nhìn khuôn mặt thanh tú của Mạc Nhiễm Thiên đang cau có, bụng nghĩ hắn thực ra là kẻ dễ mềm lòng, xem ra gã phải dùng khổ nhục kế mới được. Bên phía phụ hoàng còn thiếu một câu nói, bởi vậy gã cũng chưa yên tâm đi Tề quốc.

“Đưa tiền đây!” Mạc Nhiễm Thiên đưa tay hướng Mạc Tử Viêm đòi tiền.

“Ta thấy thái tử điện hạ sống thoải mái đã quá lâu, đưa tay hướng nhân đòi tiền cũng lẽ thẳng khí hùng nha.” Mạc Tử Viêm một bên nhạo báng, một bên móc bạc từ trong túi ra.

“Chưởng quỹ! Lại đây!” Mạc Nhiễm Thiên tức giận lườm Mạc Tử Viêm một cái sau đó kêu chưởng quỹ lại.

“Dạ, thái tử điện hạ, tứ hoàng tử, có gì phân phó, để tại hạ dạy bảo lại hai tên nhãi ranh này.” Chưởng quỹ tưởng rằng Mạc Nhiễm Thiên không hài lòng về hai người nam tử.

“Ngươi mới là đồ nhãi ranh! Hai nam hài này bao nhiêu tiền, bổn thái tử mua!” Mạc Nhiễm Thiên hận không thể đập chết cái lão chưởng quỹ này.

“A, dạ dạ dạ, cái này, cái này, thái tử điện hạ, hai người này không tuấn mỹ, hay để tại hạ giúp ngài lựa ra mấy người khác?” Chưởng quỹ lấy lòng nói.

“Ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên thật sự chịu thua rồi, tại sao ở nơi này mọi người đều như vậy, lòng trắc ẩn đều biến đâu hết trơn rồi.

“Không cần, bổn thái tử muốn hai người này. Đây!” Mạc Nhiễm Thiên cho chưởng quỹ một thỏi bạc vụn, hắn không có chút kiến thức nào về tiền tệ ở nơi này, tùy tiện lấy ra.

“Cái này… cái này…” Chưởng quỹ nhìn hai lượng bạc cười khổ, hắn mua người về đã tốn hai mươi lượng.

“Cái gì cái này, cái kia, chê không đủ?” Mạc Nhiễm Thiên trợn tròn mắt, có dấu hiệu đang chuẩn bị tức giận.

“A, đủ, đủ rồi.” Chưởng quỹ cười khổ cầm hai lượng bạc khóc không ra nước mắt, thái tử điện hạ chẳng ngốc chút nào, vẫn biết bắt chẹt người khác mà.

“Ha ha ha, hai lượng bạc mua hai nam thị? So với bổn hoàng tử còn lưu manh hơn a.” Mạc Tử Viêm cười lớn.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co rút,“Lưu manh cái gì, chưởng quỹ đồng ý với vụ giao dịch này! Hừ, đến đây, cái này cho các ngươi, các ngươi đi đi, tự mình đi tìm việc khác mà làm.” Mạc Nhiễm Thiên đem số bạc còn lại đưa cho bọn Thủy Thủy.

“Thái tử? Thái tử điện hạ?” Thủy Thủy cùng Hỏa Hỏa sợ đến choáng váng.

“Đúng vậy, hắn chính là thái tử điện hạ của Mạc quốc chúng ta, các ngươi may mắn, gặp được vị Bồ Tát sống như hắn.” Mạc Tử Viêm chêm vào một lời châm chọc.

“Tham kiến thái tử điện hạ, thái tử điện hạ cầu xin ngài hãy thu lưu(*) chúng ta.” Thủy Thủy cùng Hỏa Hỏa lập tức quỳ xuống đất dập đầu.

(*) thu lưu: thu nhận và giúp đỡ.

“To gan, các ngươi tưởng rằng hoàng cung có thể tùy tiện nhận người huh?” Mạc Tử Viêm cả giận nói.

“Không, không phải, chúng ta là người Tề quốc, là bị lừa gạt đến Mạc quốc, hu hu. Ở chỗ này chúng ta đều bị khi dễ, thái tử điện hạ cứu chúng ta.” Thủy Thủy nhìn Mạc Nhiễm Thiên khẩn cầu.

“Người Tề quốc? Ai đem các ngươi lừa tới đây?” Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

“Là một người Mạc quốc sống tại Tề quốc, bọn họ cùng sơn tặc liên hợp, lừa rất nhiều nam tử giống như chúng ta, sau đó đem bán cho các nước khác.”

“Ý các ngươi nói người Mạc quốc chúng ta là buôn lậu?” Bấy giờ Mạc Tử đứng lên, khí lạnh tản ra khắp người, gã thật ra là một người vô cùng yêu nước.

“A, không, không, không phải.” Hai nam hài biết mình lỡ lời, vội vàng nhận sai.

”Tứ đệ, ngồi xuống đi, đừng dọa bọn họ, mỗi quốc gia đều có người tốt người xấu, việc này có gì kì quái, quan trọng nhất chính là cần một vị quân vương tốt cai trị, lúc đó quốc thái dân an, còn ai nguyện ý đi ra ngoài làm cường đạo, làm sơn tặc.

À, các ngươi đừng sợ, Mạc quốc quả thật có người xấu, như vậy đi, các ngươi theo bổn thái tử trở về, bổn thái tử mấy ngày sau sẽ đi Tề quốc, đến lúc đó hai ngươi đi theo, trở về cùng thân nhân đoàn tụ được không?” Mạc Nhiễm Thiên buồn bã nói.

“A, cám ơn thái tử điện hạ, cám ơn, cám ơn, hu hu……” Hai nam hài tử kích động ôm chặt lấy nhau.

“Huynh thật đúng là người tốt nha, hừ!” Mạc Tử Viêm không nhịn được lại châm chọc vài câu.

“Lương tâm đệ bị chó gặm rồi.” Mạc Nhiễm Thiên đáp trả, bát tự của hắn và Mạc Tử Viêm chắc chắn là xung khắc.

“Huynh!” Mạc Tử Viêm tức giận đến trợn mắt, nhưng lại không có biện pháp.

“Thái tử điện hạ, ngài uống trà, xin bớt giận, tứ hoàng tử lại nói đùa đó.” Thủy Thủy lập tức biến thành thị đồng của Mạc Nhiễm Thiên.

“Hai người các ngươi thật nhanh nhẹn!” Mạc Tử Viêm cẩn thận nhìn về phía hai người, Mạc Nhiễm Thiên cũng nhìn về phía Thủy Thủy.

“A, cám ơn tứ hoàng tử khích lệ, ta cùng Hỏa Hỏa vốn là thư đồng trong tướng quốc phủ Tề quốc, không ngờ lại bị người lừa gạt.” Thủy Thủy nhìn Hỏa Hỏa khổ sở nói.

“Oh? Tướng quốc phủ? Tướng quốc Thượng Quan Nghi?” Mạc Tử Viêm cảm thấy hứng thú.

“Đúng vậy, tứ hoàng tử!” Hỏa Hỏa gật đầu.

“Không sai, không sai, xem ra cứu hai người các ngươi cũng không uổng!” Mạc Tử Viêm đứng lên, cuối cùng vẫn ý vị thâm trường(*) nhìn hai nam hài một chút.

(*) ý vị thâm trường: ý tứ hàm xúc. Ý là nhìn hai ẻm ý với ánh mắt đầy toan tính.

“Uhm, thuận tiện làm mấy bộ cho hai người họ.” Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy.

Mạc Tử Viêm nhếch mép không nói nữa, còn hai người Thủy Thủy cùng Hỏa Hỏa cảm động nhìn Mạc Nhiễm Thiên anh tuấn ngời ngời, cảm thấy như gặp được thần tiên.

Đợi Mạc Nhiễm Thiên mang theo hai người Thủy Hỏa trở lại tẩm cung thái tử của hắn, Mạc Nghị Thần đã chờ ở đó rồi.

“Tiểu Thiên, sao lại đi lâu như vậy?” Mạc Nghị Thần nhìn ra ngoài điện,“Bọn họ là ai?”

“Nhị ca, hai người này là nam đồng ta mua về, hắn tên Thủy Thủy, còn đó là Hỏa Hỏa, nam đồng trong phủ tướng quốc nước Tề, bị người lừa bán sang Mạc quốc, ta nghĩ lần này đi Tề quốc, nhân tiện mang bọn họ trở về. Thủy nhi, Hỏa nhi, vị này chính là nhị hoàng tử!” Mạc Nhiễm Thiên đem hai người giới thiệu cho Mạc Nghị Thần.

Mạc Nghị Thần chân mày nhíu chặt, nhìn hai người.

“Tham kiến nhị hoàng tử!” Thủy Hỏa hai người cúi đầu thi lễ.

“Các ngươi là thị đồng của tướng quốc Thượng Quan Nghi?” Ánh mắt Mạc Nghị Thần cũng thật sắc bén.

“Không phải, là thư đồng của tướng quốc.” Khuôn mặt nhỏ nhắn của hai người Thủy Hỏa đã đỏ bừng, mặc dù bọn họ đối với tướng quốc Thượng Quan Nghi ngưỡng mộ trong lòng đã lâu, nhưng là tướng quốc sao có thể coi trọng hai người bọn họ a.

"Uhm, Tiểu Lộ Tử, sắp xếp cho bọn họ một chút đi, bổn hoàng tử cùng thái tử có chuyện cần bàn." Mạc Nghị Thần nói với Tiểu Lộ Tử đang đứng trước cửa nhìn giật mình nhìn hai người Thủy Hỏa.

"Tiểu Lộ Tử, hảo hảo chiếu cố bọn họ." Mạc Nhiễm Thiên bỏ thêm một câu, càng làm cho hai người Thủy Hỏa cảm kích vô cùng.

Mạc Nghị Thần kéo Mạc Nhiễm Thiên vào điện nói: "Tứ đệ không có làm khó dễ đệ chứ, nhị ca đi hỏi phụ hoàng, mới biết hắn mang ngươi đi may quần áo, bằng không nhị ca đã sốt ruột gần chết."

"Nhị ca, tứ đệ hắn không dám thế nào đâu, hắn hiện tại có việc cầu đến ta, ta không có việc gì. Nhị ca, ta có chuyện muốn hỏi huynh, huynh sẽ không giấu ta chứ?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghiêm túc nói.

"Chuyện gì, nhị ca chưa bao giờ lừa gạt Tiểu Thiên." Mạc Nghị Thần hiếu kì hỏi lại.

"Độc của Lam Nhi do ai hạ, nhị ca có biết không?" Mạc Nhiễm Thiên đi thẳng vào vấn đề.

Mạc Nghị Thần sắc mặt đại biến: "Tại sao đệ đột nhiên hỏi việc này?"

"Một người đang sống sờ sờ bị hạ độc thành đần độn, huynh nghĩ rằng ta có thể không lo ư? Ta chỉ muốn biết là ai hạ độc, có phải chính là người ta đang nghĩ không, nhị ca, không phải huynh nói chưa bao giờ lừa gạt Tiểu Thiên sao?" Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói.

"Tiểu Thiên, việc này, nhị ca, nhị ca cũng không rõ!" Mạc Nghị Thần không thể nói.

"Hừ, nhị ca thật không biết? Hay là đang bênh vực ai?" Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt, trong khi khuôn mặt khôi ngô của Mạc Nghị Thần lại lộ vẻ đau đớn.

"Tiểu Thiên, ta…" Lúc này Mạc Nghị Thần không biết phải làm sao nữa.

"Nhị ca, huynh không sợ một ngày nào đó mình cũng sẽ bị người hạ độc ư?" Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày nói.

Khuôn mặt Mạc Nghị Thần biến sắc, giật mình nhìn Mạc Nhiễm Thiên hỏi lại:" Tiểu Thiên, đệ, đệ đã biết cái gì?"

"Là Hiên nhi có phải không?" Mạc Nhiễm Thiên áp sát Mạc Nghị Thần.

Mạc Nghị Thần mồ hôi lạnh chảy ròng, lui về phía sau một bước, không nói thêm gì nữa.

Đúng lúc này, thanh âm Tiểu Lộ Tử vọng lại,"Lục hoàng tử, thái tử điện hạ vừa trở về."

Mạc Nghị Thần sắc mặt càng trắng không còn chút máu, Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh một tiếng nói, "Nhị ca không nói, vậy thì Tiểu Thiên sẽ tự mình hỏi."

"Tiểu Thiên, đừng, nhị ca nói cho đệ, đệ đừng hỏi." Mạc Nghị Thần lập tức kéo Mạc Nhiễm Thiên lại.

"Là đệ ấy có phải không?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi lại một lần. Mạc Nghị Thần nhìn vào mắt Mạc Nhiễm Thiên, gật đầu.

"Tại sao?" Thâm tâm Mạc Nhiễm Thiên càng thêm khó chịu. Ban đầu, nghe những lời Mạc Tử Viêm nói hắn đã chỉ hoảng hốt, nhưng cũng còn nửa tin nửa ngờ, nhưng đến giờ đã tin đủ mười phần.

"Thái tử ca ca, nhị ca huynh cũng ở đây à." Mạc Hiên một thân áo tím đi tới, trải qua lễ trưởng thành cậu dường như đã thật sự trưởng thành, nét ngây thơ trên khuôn mặt cũng không còn.

Gương mặt Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng u ám, còn Mạc Nghị Thần sợ Mạc Nhiễm Thiên sẽ hỏi cậu ngay lúc này, cố giả bộ cười nói: "Lục đệ, đã dùng bữa tối chưa?" Đây là kiếm chuyện làm quà.

"Dạ rồi, các huynh còn chưa ăn ư?" Mạc Hiên kinh ngạc nhìn hai người.

"Ta chưa ăn, muốn qua đây trước xem thử Tiểu Thiên đã trở về chưa, giờ ta phải về dùng bữa." Mạc Nghị Thần nói.

"Nhị ca, ta cũng đi, ta cũng chưa ăn a, lâu rồi không đến tẩm cung của huynh, đi đến chỗ huynh dùng bữa đi." Mạc Nhiễm Thiên hiện tại không muốn đối mặt với Mạc Hiên, thật sự không thể tưởng tượng cậu nhỏ như vậy mà lại ngoan độc như thế, so với Khởi Mạc Tử chỉ có hơn chứ không kém.

“Vậy, ta phải làm sao bây giờ, ta ở chỗ này chờ thái tử ca ca nha?” Mạc Hiên cau mày nói.

Mạc Nhiễm Thiên tâm tình bất hảo đáp lại: “Hiên nhi, thái tử ca ca đêm nay trong người khó chịu, đệ trở về tẩm cung của mình đi.” Ý tứ trong lời nói đó rất rõ ràng, không cho Mạc Hiên qua đêm.

“A, nơi nào khó chịu, có nặng lắm không, tìm ngự y khám được không. Có phải tứ ca lại vừa ăn hiếp huynh hay không?” Mạc Hiên quan tâm hỏi han, khuôn mặt nhỏ nhắn lóe lên đầy hận ý với Mạc Tử Viêm.

“Không phải, chỉ là khó chịu, đêm nay thái tử ca ca muốn một mình nghỉ ngơi.” Mạc Nhiễm Thiên sợ hắn ăn dấm chua của Mạc Nghị Thần, bổ sung một câu.

“Thái tử ca ca, cho Hiên nhi cùng huynh được không? Hiên nhi nhất định ngoan ngoãn để cho huynh nghỉ ngơi.” Mạc Hiên trong lòng đang tự kiểm điểm có phải cậu đã giày vò Mạc Nhiễm Thiên quá mức hay không, nhưng khi đó cậu quả thật không nhịn được a.

Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú đỏ lên một mảnh, nhìn qua Mạc Nghị Thần còn đang xấu hổ mà nói: “Hiên nhi, ngày mai nói tiếp được không? Thái tử ca thật sự muốn một mình nghỉ ngơi.”

“Vậy,cũng được, ta đến chỗ mẫu hậu.” Mạc Hiên thương tâm nói.

“Sáng nay đệ chưa qua đó sao?” Mạc Nhiễm Thiên thấy thật kì lạ.

“Sáng nay mẫu hậu cùng phụ hoàng đang bàn chuyện, ta chưa gặp.” Mạc Hiên đáp lời.

“À, vậy đệ đi đi.” Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên vô cùng hoảng sợ, Tiêu Hương Hương cùng hoàng thượng trò chuyện cái gì, có chuyện gì cần trò chuyện một ngày?

Đợi Mạc Hiên đi rồi, Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Nghị Thần tới tẩm cung của y, tẩm cung của y rõ ràng nhỏ hơn nhiều so với Mạc Hiên, trang hoàng cũng không tinh tế bằng, điều này khiến trái tim Mạc Nhiễm Thiên không rõ lí do mà cảm thấy chua xót.

Trong khi Mạc Nghị Thần vui vẻ cùng Mạc Nhiễm Thiên ngồi trên cái bàn gỗ tròn nhỏ bắt đầu dùng bữa tối, Mạc Nghị Thần mới ngại ngùng nói: “Tiểu Thiên, nơi này của nhị ca cũng chỉ có thể phục vụ đệ như thế!”

“Nhị ca, đãi ngộ của các vị hoàng tử không như nhau sao?” Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

“Uh, nhưng, nhị ca vẫn còn tốt, ha ha.”

“Tại sao lại như vậy?” Mạc Nhiễm Thiên không hiểu vì sao hoàng thượng lại đối xử không công bằng với con mình.

“Vốn dĩ là như vậy, tần phi nào được sủng ái, người nào được đãi ngộ tốt cũng vậy thôi, mẫu hậu ta không muốn tranh sủng, cho nên cuộc sống như vậy, nàng cũng rất hài lòng, ta cũng không sao cả.” Mạc Nghị Thần mỉm cười nói.

“Ta vừa nhìn mẫu hậu huynh đã biết bà là người tốt.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến nữ tử ôn nhu uyển ước nọ.(*)

(*) uyển ước: uyển: dịu dàng khéo léo, ước: tiết kiệm.

“Đúng vậy, mẫu hậu rất dịu dàng.” Mạc Nghị Thân cười dịu dàng với Mạc Nhiễm Thiên.

“Nhị ca, vì sao huynh không tranh đoạt a, huynh cũng là nhi tử của phụ hoàng a.” Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc vẫn cảm thấy nam nhân này có phần nhu nhược.

“A a, mẫu phi nói muốn tranh giành sẽ chết rất nhiều người, ta không muốn nhìn thấy cảnh huynh đệ tương tàn, hơn nữa ta có thể ở bên Tiểu Thiên cũng đã rất thỏa mãn, chờ đệ đi Tề quốc, nhị ca sẽ cùng mẫu hậu ở chỗ này lặng lẽ chờ đệ trở về.”

“Nhị ca, huynh cam lòng sao?” Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy thật khó tin.

“Ta không cam lòng thì thế nào đây, ta không muốn mẫu hậu gặp chuyện chẳng lành. Hơn nữa hoàng hậu cùng Chu quý phi đều rất lợi hại, ta tự thấy không bằng.” Mạc Nghị Thần cười khổ.

"Nhị ca, huynh quá mềm lòng, cũng quá tốt, thôi bỏ đi, huynh cũng đừng tranh đấu, an tâm chờ ta trở lại, nhớ kĩ giữ vững lập trường, ai cũng đừng giúp, lục đệ cũng không phải người tốt." Mạc Nhiễm Thiên nhắc nhở y.

"Ai, nhị ca biết, nhưng có khi cũng chẳng còn cách nào khác, ta rõ ràng biết đệ ấy không thích Lam nhi, nhưng ngăn cản không được, ai, nhưng dù sao tứ đệ cũng không phải người dễ chọc." Mạc Nghị Thần thở dài.

"Nhị ca, huynh biết khi bé ai đã hạ độc ta không? Có phải Tiêu hoàng hậu hay không?" Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu dao động.

"Cái này ta quả thật không rõ lắm, khi đó Tiêu hoàng hậu vẫn chỉ là một tần phi không có địa vị gì, hẳn là không thể." Mạc Nghị Thần trầm tư chốc lát rồi trả lời.

"Vậy độc dược của lục đệ lấy ở nơi nào?"

"Cái này, nhị ca thật không biết, nhị ca cũng muốn hỏi thử." Mạc Nghị Thần cau mày nói.

"Xem ra chuyện này rất phức tạp, nhị ca, huynh sau này ít tiếp xúc với lục đệ một chút, mặc dù đệ ấy đáp ứng ta sẽ bảo vệ huynh, nhưng ta hiện tại không tin đệ ấy." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng rất khó chịu, khúc mắc về chuyện của Lam nhi thế nào cũng không gỡ bỏ được.

"Nhị ca biết, cám ơn Tiểu Thiên, nhưng Tiểu Thiên, nhị ca vẫn hy vọng đệ đứng về phía lục đệ." Mạc Nghị Thần suy tư một chút liền nói.

"Tại sao? Bây giờ ta cảm thấy thật mơ hồ."

"Lục đệ ngồi trên ngôi vị này, mặc dù đệ ấy có chút tàn nhẫn, nhưng ít ra hoàng hậu là người hào hiệp, có thể đối xử tử tế với hậu cung tần phi, nhưng Chu quý phi không phải, lỡ như tứ đệ kế vị, như vậy cả hậu cung đều bị ả diệt trừ, việc này là ta chính tai nghe ả nói, ả muốn đem toàn bộ các tần phi cho binh lính, ta, ta rất sợ mẫu hậu..." Mạc Nghị Thần lộ ra vẻ mặt có phần hoảng sợ.

"Người đàn bà độc ác này, ả ta cùng Từ Mạc thông gian, còn muốn làm thái hậu, không biết cảm thấy thẹn." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng chấn động, không ngờ Chu quý phi là con người ngoan độc như thế, so với Mạc Tử Viêm càng sâu hơn.

"Aish, nhị ca chỉ mong thiên hạ thái bình." Mạc Nghị Thần bất đắc dĩ nói, nhiều năm qua đã quen với bầu không khí ảm đạm tối tăm nơi cung đình, y đã sớm cảm thấy mệt mỏi. Cho nên y đành cắn răng chịu đựng, không muốn gây chuyện sinh sự.

"Mạc quốc yếu như vậy, đã không còn cách nào có thể thái bình được rồi, hiện tại thái độ của phụ hoàng làm ta thấy thật rối loạn, không biết rốt cuộc ông ấy coi trọng tứ đệ hay là lục đệ, thật sự là người thâm sâu khó dò." Mạc Nhiễm Thiên cũng rất bất đắc dĩ.

"Tiểu Thiên, đệ bình an là tốt rồi, những chuyện khác cũng đừng quản, đến Tề quốc phải chịu rất nhiều khổ cực, đệ nhất định phải cố gắng chịu đựng, nhị ca chờ đệ bình an trở về." Mạc Nghị Thần đã rơm rớm nước mắt.

"Nhị ca, huynh đừng như vậy, ta nói huynh nghe, ta nhất định sẽ trở về, hơn nữa Mạc quốc sớm muộn gì cũng sẽ là của ta, bọn họ ai cũng không nghĩ đến ta mới là thái tử điện hạ chân chính, chỉ cần ta trở về, ngôi vị hoàng đế này nhất định thuộc về ta!" Hiện tại ngay cả Tiêu Hương Hương, Mạc Nhiễm Thiên cũng không tin tưởng, chỉ có bản thân mình là đáng tin nhất.

"Tiểu Thiên đệ..." Mạc Nghị Thần khiếp sợ đến đờ người, đánh chết y cũng không tưởng tượng được Tiểu Thiên vậy mà lại muốn tranh ngôi vị hoàng đế.

"Nhị ca cũng thấy ta không đủ năng lực sao?" Mạc Nhiễm Thiên chăm chú nhìn Mạc Nghị Thần.

"Không, Tiểu Thiên, đệ có, nhị ca chỉ là không nghĩ tới, hiện tại đệ đã không ngốc nữa, tại sao không thể, đệ vốn chính là thái tử điện hạ, nếu không phải cứu Mạc quốc, cũng không cần đi Tề quốc, vậy đệ mới là người kế vị chân chính, Tiểu Thiên, nhị ca biết nên làm như thế nào." Mạc Nghị Thần đột nhiên cảm giác y đã tìm được mục đích sống, tinh thần cũng trở nên hưng phấn và vui vẻ.

Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói: "Nhị ca nói gì đi!"

"Nhị ca mặc dù không bằng bọn họ, nhưng nhị ca có thể âm thầm giúp đệ bồi dưỡng thế lực, chỉ cần đệ trở về, sẽ có năng lực tạo phản, ta nghĩ phụ hoàng cũng sẽ không truyền ngôi nhanh như vậy."

"Nhị ca, trước hết ta đem tất cả những vật đáng giá trong cung thái tử giao cả cho huynh, huynh biết phải làm gì rồi chứ?" Thứ Mạc Nhiễm Thiên muốn chính là kết quả này.

"Uhm, biết, Tiểu Thiên, nhị ca biết trong mắt đệ ta là người nhát gan, nhưng lần này nhị ca nhất định không khiến đệ thất vọng." Mạc Nghị Thần đột nhiên rất tự tin nói.

"Uhm, Tiểu Thiên biết nhị ca cũng là bất đắc dĩ, nhưng mà, nhị ca, huynh nghìn vạn lần phải biết nhìn xa trông rộng, an toàn là hàng đầu." Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói.

"Nhị ca sẽ làm vậy, Tiểu Thiên, hiện tại trong lòng nhị ca cảm thấy dễ chịu hơn nhiều rồi, ha ha." Nhiều năm rồi Mạc Nghị Thần không có loại cảm giác hãnh diện đến dường này.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn khuôn mặt anh tuấn của y sáng bừng lên, lộ ra vẻ mặt yêu thương.

Đêm đó Mạc Nhiễm Thiên động tình ngủ ở tẩm cung của nhị hoàng tử, nhưng hắn không biết trong cung thái tử của mình, có một người nằm trên giường nhìn khoảng không trống rỗng trước mắt, hai mắt lóe lên những tia khát máu, hai nắm đấm nắm chặt, sắc mặt dữ tợn vô cùng.

(Tình hình là ta vừa tìm được bản raw của CPTT, theo đó thì tên em thái giám của bé Thiên phải là Tiểu Lộ Tử chứ hem phải Tiểu Đường nha. Và còn một cơ số lỗi sai vụn vặt khác nữa. Ta sẽ sửa dần dần, bắt đầu từ chương này. *gãi đầu* Ngại quá!)

52. Chương 52: Lâm Hành (trước Khi Lên Đường)

Thời gian thấm thoắt trôi mau, chỉ còn một ngày nữa là phải tới Tề quốc. Mấy ngày nay Mạc Nhiễm Thiên ngoại trừ việc chăm chỉ rèn luyện thân thể, thì lại cùng hoàng thượng nói chuyện phiếm, nghe ngóng chút ít chuyện của Tề quốc. Hắn cũng không hề đả động đến việc vì sao hắn là thái tử mà không được kế vị, bởi vì ở trong mắt bọn họ, Mạc Nhiễm Thiên mặc dù không ngốc, nhưng họ cũng không xem hắn là nam nhân, mà chỉ là một nam thị luôn phụ thuộc vào người khác. Huống chi hiện tại chuyện hắn phải sang Tề quốc là sự thật không thể tránh.

"Phụ hoàng, Thiên nhi còn muốn mang theo một người đồng hành." Mạc Nhiễm Thiên cùng hoàng thượng ngồi trong Khởi Phong Đình ở ngự hoa viên.

"Hửm, là ai thế?" Hoàng thượng buồn rầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng có quá nhiều áp lực cùng muộn phiền.

"Thượng đại phu Dạ Tích Tuyết." Mạc Nhiễm Thiên trả lời.

"Hả, vì sao? Hoàng hậu cũng tiến cử y với trẫm."

"Dạ đại phu võ nghệ cao cường, ở bên cạnh Thiên nhi có thể bảo vệ Thiên nhi." Mạc Nhiễm Thiên cũng đã biết người Tiêu Hương Hương muốn cho theo hộ tống hắn chính là Dạ Tích Tuyết. Trong hoàng cung, trừ y ra, tìm không ra người khác thích hợp hơn.

"Võ công của Viêm nhi không phải rất tốt ư? Chẳng lẽ Thiên nhi sợ hắn không thể bảo vệ con?" Hoàng thượng dò hỏi.

"Ôi chao, đệ ấy à, tứ đệ mặc dù võ công cao cường, nhưng không thể luôn luôn túc trực bên Thiên nhi. Đệ ấy mang Thiên nhi tới Tề quốc rồi, chẳng phải sẽ trở về ngay sao?"

"Thiên nhi muốn Viêm nhi ở lại Tề quốc chăm sóc và bảo vệ con sao?" Hoàng thượng đột nhiên hỏi một câu bâng quơ.

"A, phụ hoàng, ý của người không phải muốn đem ngôi vị hoàng đế tặng cho Hiên nhi chứ?" Nhắc đến chuyện này Mạc Nhiễm Thiên có phần nóng nảy, bởi vì vài ngày gần đây hắn đột nhiên không thấy Mạc Hiên, làm cho hắn cảm thấy không thể làm cho tiểu nam nhân kia toàn tâm toàn ý yêu thương hắn. Cũng không biết xảy ra chuyện gì. Tiểu nam nhân này vậy mà có thể chịu đựng không tới tìm hắn, sáng sớm ngày mai hắn phải xuất phát rồi.

"Thiên nhi cảm thấy có chuyện gì sao?" Hoàng thượng cũng là lão hồ ly.

"A, cái này, phụ hoàng còn trẻ, Thiên nhi cho rằng để lục đệ cùng tứ đệ đồng tâm hiệp lực trợ giúp phụ hoàng mới là biện pháp tốt nhất." Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.

"Vậy để Hiên nhi ở lại giúp đỡ phụ hoàng là được, Viêm nhi vẫn là nên đi theo bảo vệ Thiên nhi."

"Không, phụ hoàng, Thiên nhi cảm thấy tứ đệ rất có tài năng ở phương diện quân sự, ở lại giúp đỡ phụ hoàng sẽ rất tốt. Hiên nhi dù sao còn quá nhỏ, hơn nữa cứ như vậy, thế lực hai người cân bằng, tranh giành cao thấp với nhau, như vậy Mạc quốc sẽ phát triển nhanh hơn." Mạc Nhiễm Thiên dè dặt nói.

Hoàng thượng đột nhiên nở nụ cười hiền từ, cười đến mức làm cho trong lòng Mạc Nhiễm Thiên phát hoảng.

"Thiên nhi, con có thật sự không muốn phụ hoàng truyền ngôi không? Phụ hoàng vốn đã tính chờ sau khi con đi Tề quốc sẽ để Hiên nhi thử xem. Hiện tại xem ra con đối với Thiên nhi hay Hiên nhi đều có điều bất mãn hả."

"Phụ hoàng, con không gạt người. Tứ đệ và lục đệ ta đều không hài lòng, nhưng trong các hoàng tử chỉ có họ xuất sắc nhất, cho nên ta thấy để thế lực của hai người họ cân bằng nhau là hoàn hảo nhất. Phụ hoàng ít nhất có thể ở bên cạnh trông chừng bọn họ." Mạc Nhiễm Thiên cẩn thận đáp.

"Vậy Thiên nhi cảm thấy khi nào phụ hoàng nên nhường ngôi là tốt nhất?" Hoàng thượng cười nhạt nói.

"Phụ hoàng, Thiên nhi cảm thấy nên chờ Thiên nhi trở về được không?" Nội tâm Mạc Nhiễm Thiên đang dao động.

"Được." Hoàng thượng lại thản nhiên đáp ứng, ngược lại làm cho Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến nhảy dựng.

"Ha ha, Thiên nhi, con càng ngày càng thông minh, phụ hoàng chờ con trở về."

"Phụ hoàng người…" Mạc Nhiễm Thiên trợn tròn mắt.

"Thiên nhi, lần này con đi nguy hiểm trùng trùng, con vạn lần phải nhẫn nhịn, phụ hoàng chờ con trở về. Dạ đại phu con mang đi. Bởi vì lúc trước hoàng hậu tiến cử y, trong lòng trẫm không yên tâm, nếu là tự con muốn dẫn, như vậy mang đi đi."

"Phụ hoàng, hoàng hậu nàng…" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hoàng thượng thật kì lạ, hai người bọn họ không phải tình cảm mặn nồng sao?

"A a, con cũng đừng quan tâm nữa, bình an trở về là được. Viêm nhi tiễn con qua đó, phụ hoàng cũng bảo hắn đi tìm hiểu một chút chuyện về Tề vương, hắn là sẽ ở Tề quốc một khoảng thời gian. Các con tốt xấu cũng là hai huynh đệ, Viêm nhi mặc dù có chút bạo ngược, nhưng đối với Mạc quốc lại là toàn tâm toàn ý, con cần phải giúp đỡ nó." Hoàng thượng chậm rãi song cũng không kém phần nghiêm túc nói.

"Phụ hoàng, Thiên nhi biết. Ngài ở chỗ này nhất định phải bảo trọng thân thể, hài nhi nhất định sẽ mau chóng trở về." Trái tim Mạc Nhiễm Thiên có phần không nỡ, hắn tới đây gần một tháng trời, người thật lòng đối xử tốt với hắn nhất cũng chỉ có hoàng thượng, ngay cả Tiêu Hương Hương hiện tại hắn cũng rất nghi ngờ.

"Thiên nhi, nhớ kĩ câu này của phụ hoàng: mặc kệ sau này như thế nào, con cùng Hiên nhi, Viêm nhi vẫn là huynh đệ." Hoàng thượng nắm tay Nhiễm Thiên, thận trọng nhìn hắn.

Nhiễm Thiên không biết có ý gì, nhưng vẫn gật đầu nói: "Phụ hoàng yên tâm, Thiên nhi biết." Có lẽ ông không muốn chứng kiến cảnh huynh đệ tranh giành đế vị mà gặp chuyện bất trắc.

Hoàng hôn, trong tẩm cung thái tử, Mạc Nghị Thần vẻ mặt ưu thương đi vào.

"Nhị ca, sao thế, mặt nhăn mày nhíu." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười hỏi.

“Thiên nhi sáng mai xuất phát, nhị ca không nỡ.” Mạc Nghị Thần nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đôi mắt đỏ hoe.

“Nhị ca, huynh là nam tử hán, đừng yếu đuối như vậy, ta sẽ trở về. Được rồi, ta đem tất cả mọi chuyện đều giao cho huynh, nhị ca đừng làm cho Tiểu Thiên thất vọng nha.” Mạc Nhiễm Thiên đối với nam nhân ôn nhuận này triệt để không biết nói gì.

“Tiểu Thiên, yên tâm, đệ dặn ta điều gì, ta toàn bộ ghi tạc trong lòng, nhị ca sẽ chờ đệ trở về.” Mạc Nghị Thần bị Mạc Nhiễm Thiên nhìn đầy vẻ nhạo báng như vậy thì cảm thấy rất buồn bực, lập tức ưỡn ngực tỏ vẻ mình là nam tử hán.

“Uhm, nhị ca, huynh không thấy kì lạ sao, Hiên nhi vì sao mấy ngày nay đều không đến?” Mạc Nhiễm Thiên kì thật sớm đã muốn hỏi.

“Cái này ta cũng thấy lạ, nhưng nghe nói mấy ngày nay đệ ấy đều đọc sách, cùng Tam vương gia đi lại rất thân mật. Nhưng thật sự rất kì lạ.” Mạc Nghị Thần cau mày nói.

Mạc Nhiễm Thiên trong bụng cảm thấy bất an, hắn cứ cảm giác thấy có chỗ nào đó không đúng, đành nói với Mạc Nghị Thần: “Nhị ca, đêm nay ta đến chỗ Hiên nhi xem.”

Mạc Nghị Thần sau khi biến sắc liền cười khổ nói: “Cũng tốt. Ta cũng ngày càng không hiểu được lục đệ.”

“Uhm, ta cũng hơi lo.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng buồn bực đến phát hoảng, lại không biết đã sai ở chỗ nào. Theo lý Mạc Hiên hẳn là phải dán chặt lấy hắn, nhưng sau lễ trưởng thành ngược lại chẳng thấy tăm hơi. Chẳng lẽ đêm đó hắn biểu hiện quá kém? Hoặc là cậu đã tìm thấy thứ gì đó mới mẻ nên không cần hắn nữa. Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới đây, khóe miệng lại co rút một chặp. Chẳng lẽ mị lực của mình cũng chỉ có như vậy ư?

Ban đêm, bóng trăng treo ngọn cây, quầng trăng như tơ, sao trời dày đặc.

Mạc Nhiễm Thiên một thân trường bào màu trắng đi vào tẩm cung của Mạc Hiên.

“Hiên nhi?” Mạc Nhiễm Thiên thấy Mạc Hiên nằm ở trường tháp đọc sách, nhẹ nhàng gọi cậu.

Trong mắt Mạc Hiên lóe lên vẻ vui mừng nhưng vẫn tỏ ra lãnh đạm nói: “Thái tử ca ca làm sao lại rảnh rỗi đến thăm Hiên nhi thế này?”

“Ha ha, bởi vì thái tử ca ca nhớ Hiên nhi. Sao không thấy Hiên nhi tìm đến thái tử ca ca hả?” Mạc Nhiễm Thiên đi qua ngồi ở bên cạnh cậu, thấy khuôn mặt Mạc Hiên dường như gầy hơn, sắc mặt cũng không tốt lắm. Phát hiện này làm cho lòng hắn càng thấy không an tâm, tiểu nam nhân này rất biết nhẫn nại.

“Ha ha, nào có, Hiên nhi thấy thái tử ca ca bận rộn nhiều việc, cho nên không đến quấy rầy, còn bảo nhị ca tới giúp thái tử ca ca.” Mạc Hiên nở nụ cười “hiền lành”.

“Nhưng thái tử ca ca nhớ Hiên nhi.” Mạc Nhiễm Thiên có cảm giác tiểu nam nhân này càng ngày càng đáng sợ, dò không thấy đáy, lập tức đổi chiến thuật, nhẹ nhàng ôm Mạc Hiên.

“Thái tử ca ca nói thật ư?” Mạc Hiên cười khẩy.

“Hiên nhi sao thế, thái tử ca ca sao phải gạt đệ, ta thật sự nhớ đệ, nếu không sao ta lại ở đây vào lúc này, ngày mai ta phải đi rồi.” Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên có chút lạnh.

Ánh mắt Mạc Hiên chợt lóe sáng, vừa định nói cái gì đó thì một nam tử tuấn tú từ ngoài cửa đi vào. Sau khi chứng kiến cảnh hai người họ ôm nhau thì sửng sốt, sau đó quỳ xuống thi lễ nói: “Yến nhi tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến lục hoàng tử.”

“Ngươi là ai?” Mạc Nhiễm Thiên mặc dù hỏi vậy, nhưng con mắt lại nhìn về phía Mạc Hiên bên cạnh, sắc mặt bắt đầu lạnh như băng. Yến nhi này thanh tú tuấn mỹ, một lỗ tai còn đeo ngọc lục bảo, làm cho lòng Mạc Nhiễm Thiên khó chịu vô cùng.

“A, nô tài là, là?” Yến nhi nhìn Mạc Hiên, không biết trả lời thái tử như thế nào, bởi vì trong cung ai cũng biết lục hoàng tử thích thái tử điện hạ, mình chẳng qua là người thế thân mà thôi.

“Yến nhi, ngươi trước đi xuống, đêm nay không cần.” Mạc Hiên nhìn Yến nhi nói.

“Dạ, vậy Yến nhi cáo lui.” Yến nhi hấp ta hấp tấp chạy đi.

Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên như có đá đè, có ngốc hơn nữa cũng nhận ra chuyện Yến nhi là như thế nào, lồng ngực phát hỏa, đột nhiên đứng dậy nói: “Lục đệ hảo hảo nghỉ ngơi, thái tử ca ca không quấy rầy.” Nói xong định chạy ra ngoài cửa.

“Thái tử ca ca!” Mạc Hiên kéo tay hắn.

“Buông ra!” Mạc Nhiễm Thiên nổi giận vô cớ, vung tay hất tay cậu ra, tiếp tục chạy ra ngoài.

“Thái tử ca ca, huynh!” Mạc Hiên hoảng hốt nói.

Mạc Nhiễm Thiên không trả lời, đã ra đến cửa.

“Đứng lại!” Mạc Hiên mắt thấy hắn sắp rời khỏi, đột nhiên hét lớn một tiếng.

Mạc Nhiễm Thiên bị cơn giận của cậu làm cho giật mình, xoay người nhìn lại, khuôn mặt tuấn tú đen sì, mắt to lạnh lùng nhìn về phía Mạc Hiên đang đi tới.

“Thái tử ca ca, huynh giận cái gì?” Mạc Hiên kéo hắn vào phòng.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn không chịu nói chuyện, nhìn bộ dạng của Mạc Hiên, trong lòng đau đớn.

“Thái tử ca ca là đang ghen à? Tại sao? Thái tử ca ca chẳng lẽ thích Hiên nhi ư?” Mạc Hiên ánh mắt sắc bén.

“Ha ha ha, ngươi có tư cách gì ghen, ngươi mỗi đêm cùng nhị ca ở cùng một chỗ, có có từng nghĩ đến ta hay không, ta yêu huynh, yêu huynh thật sâu đậm a, nhưng huynh đối xử với ta như thế nào hả, nói muốn một mình nghỉ ngơi, kết quả lại qua đêm ở tẩm cung nhị ca, thế là có ý gì, không thích ta thì nói thẳng, ta chỉ là cảm thấy mình tại sao ngu như vậy, từ nhỏ đã yêu huynh, huynh không biết trong cái đêm lễ trưởng thành ta đã hạnh phúc như thế nào đâu, ta thề muốn đem huynh đoạt lại từ tay Tề vương, sẽ vì huynh báo thù, nhưng huynh, lại giẫm đạp lên tình yêu của ta như vậy, ha ha ha, giờ huynh trách ta có nam thị sao? Việc này chẳng lẽ là lỗi của ta hay sao?” Mạc Hiên nói một hơi, vẻ mặt kích động, tựa hồ đem hết tức giận cùng khổ sở trong đoạn thời gian này trút hết ra.

Mạc Nhiễm Thiên ngây ngẩn cả người, hắn cũng có nghĩ đến Mạc Hiên có thể là ghen, nhưng bọn họ không phải đã quen với việc này sao?

“Hiên nhi?” Mạc Nhiễm Thiên cũng thấy mình hơi quá đáng.

“Huynh đi, đi, đi tìm nhị ca đi!” Mạc Hiên hét lên một tiếng rồi xoay người đi vào trong. Nước mắt giọt ngắn giọt dài nhỏ xuống.

“Hiên nhi, ta…” Mạc Nhiễm Thiên đuổi theo, kéo cậu lại, sau đó đem cậu ôm vào trong lòng, thật ra hiện tại trong lòng Mạc Nhiễm Thiên rất mâu thuẫn, hắn là còn muốn đi, mặc dù hắn biết Mạc Hiên thật sự yêu thái tử này, nhưng cậu dù sao đã phản bội hắn, làm ra việc một người hiện đại như hắn không thể tiếp nhận. Nhưng nhìn ánh mắt Mạc Hiên thương tâm gần chết, trong lòng hắn cũng rất khó chịu, đồng thời hắn biết mình không thể đi, hắn muốn bù đắp cho tiểu nam nhân đa cảm này. Bởi vì hắn không muốn khi hắn không ở đây xảy ra việc gì ngoài ý muốn.

“Hiên nhi, thái tử ca ca cũng đau lòng lắm.” Mạc Nhiễm Thiên vỗ lưng cậu nói.

“Hiên nhi càng đau lòng hơn huynh có biết không, u u, Hiên nhi mỗi đêm đều chờ huynh đến, nhưng huynh đều không đến, lại cùng nhị ca ở một chỗ, Hiên nhi rất hận rất hận, mỗi lần Yến nhi đến, ta đều đem hắn trở thành ngươi, bằng không Hiên nhi sợ sẽ làm chuyện điên rồ, u u, thái tử ca ca, huynh không cần Hiên nhi sao?” Mạc Hiên khóc nấc lên.

“Ai nói vậy nào, thái tử ca ca nghĩ mấy ngày nay đệ chăm chỉ học tập cho nên không tới, hơn nữa không phải đệ nói sẽ đích thân tới tẩm cung của ta sao? Thái tử ca ca có chờ đệ, nhưng cuối cùng đều là thất vọng, lòng thái tử ca ca cũng khó chịu nha, ngày mai đi rồi, thái tử ca ca thật sự không nỡ xa Hiên nhi nên mới tới đây, không ngờ Hiên nhi lại hiểu lầm thái tử ca ca như vậy.” Đầu Mạc Nhiễm Thiên tựa vào vai Mạc Hiên chậm rãi nói, trong bụng tính toán làm sao có thể lừa gạt tiểu nam nhân này, làm cho cậu hồi tâm chuyển ý, cũng là một cách bảo vệ Mạc Nghị Thần.

Mạc Hiên nhẹ nhàng đẩy Mạc Nhiễm Thiên ra, hai mắt to tròn đẫm lệ hỏi hắn: "Thái tử ca ca nói thật sao?"

"Ừ, Hiên nhi, đừng ghét nhị ca, nhị ca cũng là người đáng thương, trong lòng thái tử, Hiên nhi mới là quan trọng nhất." Mạc Nhiễm Thiên nói trái lương tâm mình, nhưng mắt nhìn Mạc Hiên lại tràn ngập tình cảm.

"Thái tử ca ca, huynh, huynh thật sự thích Hiên nhi ư?" Khuôn mặt Mạc Hiên phấn chấn hẳn lên.

"Đương nhiên, Hiên nhi không thấy vậy sao?" Mạc Nhiễm Thiên tự cảm thấy mắc ói.

"Thái tử ca ca." Mạc Hiên kích động ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên nói,"May là đêm nay thái tử ca ca tới, bằng không, bằng không……" Mạc Hiên không nói thêm gì nữa.

"Bằng không như thế nào, sẽ không thích thái tử ca ca đúng không? Hay là hận chết thái tử ca ca cùng nhị ca hả?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cười khẩy.

"Không, sẽ không, Hiên nhi sẽ đem thái tử ca ca cướp về, huynh là của ta, vĩnh viễn là của ta." Mạc Hiên vội vàng đáp lại, trong lời kia có điên cuồng.

"Hiên nhi, thái tử ca ca toàn bộ dựa vào đệ, cũng chỉ tín nhiệm đệ, cho nên đệ đừng làm cho thái tử ca ca thất vọng." Lời Mạc Nhiễm Thiên nói muốn bao nhiêu cảm động có bấy nhiêu cảm động.

"Dạ, Hiên nhi hiểu được, Hiên nhi sai rồi, sau này sẽ không gặp những người khác." Mạc Hiên kích động ôm chặt lấy Mạc Nhiễm Thiên, mà khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên thoáng hiện ra nét cười lạnh.

"Thật sao? Trong lòng chỉ có một người là thái tử ca ca?" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục dụ dỗ.

"Dạ, nhất định, thái tử ca ca đêm nay theo Hiên nhi có được hay không, Hiên nhi rất nhớ huynh." Đôi mắt Mạc Hiên phát sáng.

"Đương nhiên, nếu không phải ngày mai phải đi, không nỡ xa Hiên nhi, thái tử ca ca sao lại đến đây, lại còn ghen nữa." Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ nói.

Mạc Hiên cười, tiến lại mút lấy đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng ngọt ngào vạn phần, buồn bực mấy ngày nay đều bay biến sạch, nỗi hận Mạc Nghị Thần cũng tiêu tan không ít.

Mạc Nhiễm Thiên làm bộ nhiệt tình đáp lại, lưỡi khéo léo hùa theo, nhưng trong lòng lại suy nghĩ ngược lại, may mà có thể đem nỗi tức giận kiềm chế. Nghĩ đến cậu là người âm độc thì không khỏi dựng tóc gáy, mới mười lăm tuổi a, thật đáng sợ, người như vậy làm hoàng thượng thì sẽ như thế nào? Hơn nữa bây giờ một chút lòng tin hắn cũng không còn, Tiêu Hương Hương bảo mình câu dẫn cậu, nhưng hiện tại xem ra, lúc mình không có ở đây, cậu sẽ tìm người khác, thời gian lâu dần, tự nhiên sẽ quên mình, còn nói cái gì mà sẽ giúp mình trở về? Xem ra hết thảy đều phải dựa vào chính mình.

Hai lưỡi dây dưa cùng một chỗ, Mạc Hiên đột nhiên mạnh mẽ đem Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy đi đến giường lớn, khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên co quắp, tại sao mỗi lần đều là người khác ôm hắn? Tốt xấu hắn cũng là đại nam nhân, lần sau nhất định phải ôm người khác mới được.

"Thái tử ca ca, Hiên nhi mới vừa rồi thật là cao hứng." Mạc Hiên đem Mạc Nhiễm Thiên đặt xuống giường, thâm tình nhìn hắn.

"Hử?" Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu.

"Thái tử ca ca mới vừa rồi vi Hiên nhi mà ghen tuông, việc đó chứng minh thái tử ca ca rất thích Hiên nhi." Khuôn mặt nhỏ nhắn tỏa sáng, mắt cũng sáng lên.

"A, cái này, thái tử ca ca vốn thích Hiên nhi mà, mới vừa rồi thiếu chút nữa đau lòng chết đi, Hiên nhi như thế nào có thể đối với ta như vậy." Mạc Nhiễm Thiên giả bộ tủi thân.

"Xin lỗi thái tử ca ca, ta chỉ là buổi tối nhớ huynh thấy khó ngủ, cho nên đem Yến nhi trở thành huynh, bằng không ta sẽ điên mất, Hiên nhi cam đoan sau này sẽ không như vậy nữa." Mạc Hiên lập tức cam đoan.

"Hừ." Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi, không tin nhìn cậu.

"Thái tử ca ca không tin à? Vậy có thể để nhị ca trông chừng ta. Kì thật trong đầu, trong lòng Hiên nhi vẫn đều chỉ có một người thái tử ca ca." Mạc Hiên cũng đối đãi với Yến nhi như với Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên càng bĩu môi, mình có lời ngon tiếng ngọt, đương nhiên tiểu tử này cũng biết.

"Thái tử ca ca, Hiên nhi chỉ yêu huynh thôi, chỉ cần một mình huynh." Mạc Hiên bò lên trên người Mạc Nhiễm Thiên, một tay bắt đầu mơn trớn trên thân mình bóng loáng như ngọc của Mạc Nhiễm Thiên.

"Hiên nhi phải nhớ lời mình nói, đừng để thái tử ca ca sau khi trở về, Hiên nhi nói không nhận ra ta." Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ cậu ta, cái gì gọi là chỉ cần một mình hắn, cũng không phải một người trưởng thành, đều là nói láo, hắn đi lần này, trong tẩm cung của cậu ta không biết còn chưa thêm những ai, aiz, chẳng phải hắn cũng đã biết trước sao, đây là cổ đại, đây là hoàng cung.

"Thái tử ca ca, sao huynh không tin Hiên nhi chứ, Hiên nhi sẽ không. Nếu biết thái tử ca ca đối xử với Hiên nhi tốt như vậy, Hiên nhi nhất định sẽ không phụ lòng thái tử ca ca, huynh tin ta đi." Mạc Hiên thương tâm nhìn đôi mắt xinh đẹp của Mạc Nhiễm Thiên.

"Được rồi, thái tử ca ca tin đệ." Mạc Nhiễm Thiên không chần chừ, dừng trước khi quá đà.

"Dạ, thái tử ca ca thật tốt." Mạc Hiên lần nữa hôn lên đôi môi phấn hồng của Mạc Nhiễm Thiên, hưởng thụ cảm giác bị điện giật trong chốc lát kia, trong lòng tình ý sôi trào, nhưng rồi đôi mắt đột nhiên tối sầm lại.

"A." Một tiếng kêu thảm thiết vang lên……

53. Chương 53: Tứ Hoàng Tử Nóng Nảy

"Hiên nhi!" Mạc Nhiễm Thiên giận đến mức muốn giết người, Mạc Hiên này ngang nhiên hung bạo cắn vào bả vai hắn, đau đớn khiến hắn phải kêu to lên.

"Thái tử ca ca như vậy là có thể nhớ kĩ Hiên nhi." Mạc Hiên dấu răng thật sâu mang theo vết máu lộ ra tươi cười.

"Đệ, đệ, vậy Hiên nhi cũng phải cho ta cắn một miếng, thái tử ca ca cũng sợ đệ quên ta." Mạc Nhiễm Thiên hận đến nghiến răng, mọi người trong cái hoàng cung này đều biến thái.

"Được, thái tử ca ca cắn ở đây nè, cắn mạnh vào." Mạc Hiên chìa cánh tay ra.

"Thật sao?" Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày.

"Dạ, như vậy Hiên nhi mỗi ngày đều sẽ nhớ thái tử ca ca." Mạc Hiên vừa thâm tình lại vừa nghiêm túc gật đầu.

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu liếc qua vết thương đau đến thấu xương của mình, tư tưởng trả thù dâng lên trong đầu, hắn nhìn Mạc Hiên một cái sau đó cầm cánh tay cậu đặt sát miệng mình.

"Cắn thật nhé?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi lại một lần.

"Dạ, huynh cắn đi, Hiên nhi không sợ!" Mạc Hiên mỉm cười.

"Ai da." Khuôn mặt bầu bĩnh của Mạc Hiên nhăn lại, tay bên kia nắm chặt lại thành quyền, bởi vì một ngụm này của Mạc Nhiễm Thiên tuy nhẫn tâm nhưng có thể làm cậu vĩnh viễn nhớ kĩ hắn.

"Ha ha, nhìn này, như vậy Hiên nhi cũng sẽ không quên thái tử ca ca." Mạc Nhiễm Thiên nhìn cánh tay kia vết máu giàn giụa, huyết nhục mơ hồ, đột nhiên trong lòng dâng lên khoái cảm, tiểu tử này tự mình chuốc lấy cực khổ, không thể trách hắn được.

"Ưm." Khuôn mặt Mạc Hiên đau đến mức trắng bệch, nhưng không kêu lên thành tiếng, mà là cố nhịn xuống, sau đó kéo màn xuống xé ra băng bó vết thương, còn vết thương của Mạc Nhiễm Thiên không cần băng bó, so với Mạc Hiên vết thương kia phải gọi bằng thầy.

“Hiên nhi đau lắm à?” Mạc Nhiễm Thiên cố bày ra vẻ mặt áy náy.

“Không, không đau, thái tử ca ca, Hiên nhi rất yêu huynh.” Trong bụng Mạc Hiên lại đang nghĩ rằng Mạc Nhiễm Thiên cắn cậu đau như vậy, trong lòng nhất định cũng rất thương cậu.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, đem cậu ôm vào trong ngực.

Nụ hôn nóng bỏng lại một lần nữa bắt đầu, Mạc Hiên động tình vạn phần, chiếc lưỡi tại môi Mạc Nhiễm Thiên khuấy đảo, mạnh mẽ mút lấy, bàn tay không bị thương mò lên chu quả đỏ tươi trước ngực Mạc Nhiễm Thiên vuốt ve.

“Uhm…a…” Thân thể Mạc Nhiễm Thiên mẫn cảm, chỉ một chút đã bị khơi mào tình dục, ngay cả chính hắn cũng cảm thấy kì quái, thân thể này dường như không chịu sự khống chế của hắn.

Đầu lưỡi Mạc Hiên men dần xuống, cuối cùng lấy miệng thay tay, cố ý khiêu khích trước ngực Mạc Nhiễm Thiên, bàn tay kia cũng luồn tới tiết khố của hắn ở bên trong.

“A.” Hạ thân Mạc Nhiễm Thiên bắn ra, làm cho Mạc Hiên càng có cảm giác thành công, không khỏi càng thêm ra sức.

“Hiên nhi, a, đừng.” Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn Mạc Hiên càng ngày càng đi xuống.

“Thái tử ca ca, Hiên nhi muốn huynh thoải mái hơn.” Thanh âm Mạc Hiên khàn khàn, sau đó cởi quần Mạc Nhiễm Thiên cùng những thứ gò bó trên người cậu.

Đêm dài vô hạn, hai người tâm tư bất đồng, nhưng lại đều trầm mê trong dục vọng nguyên thủy nhất của loài người.

Sáng sớm ngày thứ hai, “Thánh thiên điện” trước hoàng cung đứng đầy binh lính cùng xe ngựa.

Mạc Tử Viêm một thân cẩm bào màu lam, đầu đội ngọc quan, oai phong lẫm liệt đứng trước một con ngựa lớn màu đỏ thẫm, trong khi Dạ Tích Tuyết một thân áo xám, lưng đeo một gói đồ, cũng dắt theo một con ngựa.

Mạc Nghị Thần vẻ mặt ưu thương, tràn đầy lưu luyến, nhìn hai trăm binh lính này, hai mươi mỹ nam tử, cùng với hơn hai mươi cỗ xe ngựa tư vị trong lòng không nói nên lời. Tiểu Thiên hôm nay ra đi không biết đến bao giờ mới có thể trở về?

Mạc Nhiễm Thiên đang cùng hoàng thượng, hoàng hậu cáo biệt, cuối cùng cười với Mạc Hiên rồi đi về phía xe ngựa, còn Mạc Hiên nhìn Mạc Nhiễm Thiên một thân hoa y màu trắng, bóng lưng thon dài tuyệt mỹ đó làm cho cậu nắm chặt nắm tay, cậu nhất định phải cứu thái tử ca ca về sớm một chút.

Mạc Nhiễm Thiên ưỡn thẳng lưng, bước về phía cỗ xe ngựa hào hoa nhất, thấy hai người Thủy Thủy Hỏa Hỏa đã đứng ở bên cạnh, cũng bởi vì có thêm hai người bọn họ, Mạc Nhiễm Thiên không mang theo Tiểu Lộ Tử, trong tẩm cung còn có Lam nhi cần được chăm sóc.

“Tiểu Thiên!” Mạc Nghị Thần quyến luyến gọi một tiếng.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cũng rất không nỡ, nhưng vẫn gượng cười nhìn mọi người, lại nhìn Mạc Nghị Thần nói:“Nhị ca, huynh phải bảo trọng đó!” Sau đó đem “Vũ điệp” đeo ở thắt lưng cho y nhìn.

Mạc Nghị Thần khóe mắt hoen đỏ, gật đầu với Mạc Nhiễm Thiên sau đó bỏ đi, những gì cần phải nói hai người đều đã nói, không thể tăng thêm đau lòng vô ích. Mạc Nghị Thần đứng ở bên người Mạc Hiên, hai người đều vạn phần không nỡ.

“Xuất phát!” Mạc Tử Viêm cười lạnh hét to một tiếng, sau đó Mạc Nhiễm Thiên trèo lên xe ngựa, Thủy Thủy và Hỏa Hỏa cũng đi theo chăm sóc hắn, đại đội nhân mã bắt đầu rời cung.

Bởi vì chuyện này đã đánh động cả thủ đô của Mạc quốc, mặc dù mọi người cũng rất mơ hồ Mạc thái tử Nhiễm Thiên này rốt cuộc ngốc hay không ngốc, nhưng biết hắn vì cứu Mạc quốc mà phải đi thị hầu Tề vương, trong lòng không khỏi ngưỡng mộ, cho nên hai bên đường ra khỏi kinh thành, hai bên dân chúng nhìn thấy đoàn người khổng lồ đều vội vàng quỳ xuống,những thanh âm “Thái tử điện hạ thiên thiên tuế” vang lên không ngớt.

Hai người Thủy Hỏa giúp Mạc Nhiễm Thiên mở cửa sổ, vén rèm sang hai bên, Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười khoát tay chào từ biệt dân chúng, cảnh tượng này kéo dài đến tận khi ra khỏi thành, trong lòng Mạc Nhiễm Thiên rất cảm động, càng thêm kiên quyết rằng người dân Mạc quốc đã tin tưởng hắn như thế, dù thế nào cũng không thể để dân chúng Mạc quốc bị Thân quốc chà đạp.

Đoàn người hạo hạo đãng đãng(*), với tốc độ như vậy sẽ tới Tề quốc trong vòng một tháng, nhưng trong vòng một tháng này Mạc Nhiễm Thiên sẽ phải ngồi trên cỗ xe ngựa tròng trành này. Cỗ xe của hắn xa hoa vô cùng, đương nhiên cũng coi như ổn, nhưng xe ngựa của hai mươi mỹ nam tử kia không bằng Mạc Nhiễm Thiên, trải qua một ngày, có người liên tiếp kêu khổ.

(hạo hạo đãng đãng: đi về phía trước một cách hăng hái và mạnh mẽ)

Chạng váng, ráng chiều nhuộm chân trời, trên quan đạo người đi đường không dứt, nhộn nhịp trở về nhà dùng bữa tối.

"Dừng!" Mạc Tử Viêm giơ cao bội kiếm hô lớn, đội ngũ chỉnh tề dừng lại.

"Mọi người nghỉ ngơi một chút, ăn chút lương khô rồi đi tiếp một canh giờ là khỏi kinh thành rồi, đêm nay chúng ta qua đêm tại đó, ngày mai sẽ tiến vào con đường nhỏ trong núi, còn cách thị trấn gần nhất hai ngày đường, mọi người phải lên tinh thần, bởi vì chúng ta đi chuyến này là để cứu người thân của các ngươi, không làm nô lệ mất nước cho Thân quốc, mọi người hãy kiên trì, tin tưởng ta có được không?" Mạc Tử Viêm cũng là thấy mọi người uể oải không phấn chấn, không thể làm gì khác hơn là cổ vũ tinh thần mọi người.

"Có!" Gã vừa nói như thế thật đúng là lấy được hiệu quả, binh lính lần lượt đứng thẳng lên.

"Tốt lắm!" Mạc Tử Viêm phất tay cho mọi người tự động nghỉ ngơi, hai trăm binh lính đều ngồi xuống hai bên quan đạo, hai mươi mỹ nam trong xe ngựa kia cũng không thể chờ đợi xuống ngựa hoạt động gân cốt, Mạc Nhiễm Thiên đương nhiên cũng không chịu ngồi yên.

"Thái tử điện hạ, ăn chút lương khô đi." Thủy Thủy cầm lương khô vào xe, dâng cho Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Thiên, mệt không?" Dạ Tích Tuyết vẫn ở ngay ngoài xe ngựa của Mạc Nhiễm Thiên, nhưng đến bây giờ mới có cơ hội cùng Mạc Nhiễm Thiên nói chuyện.

"Không mệt, cỗ xe này rất thoải mái, Dạ đại ca cưỡi ngựa một ngày trời hẳn là rất mệt phải không?" Mạc Nhiễm Thiên cười cười với đại mỹ nam này.

"Không sao." Dạ Tích Tuyết sủng ái nhìn Mạc Nhiễm Thiên, làm cho khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên đỏ ửng lên, nhanh chóng nhìn về phía bên cạnh, thì thấy Mạc Tử Viêm đang nói chuyện với đám binh lính, xem ra gã làm thủ lĩnh đúng là không tồi. Làm cho Mạc Nhiễm Thiên có chút ngạc nhiên.

Lại nhìn hai mươi mỹ nam nọ, quả nhiên là mỗi người mặt mày như ngọc, xinh đẹp tuyệt trần. Đột nhiên một bóng người quen thuộc làm cho Mạc Nhiễm Thiên mắt mở càng lớn hơn, kia không phải "Yến nhi" sao?

Mạc Nhiễm Thiên không dám chắc chắn, gót chân không tự chủ được lại gần, Dạ Tích Tuyết không hiểu, vội vàng đuổi theo, nhiệm vụ của y là bảo vệ Mạc Nhiễm Thiên.

Hai mươi mỹ nam vốn cùng ở một chỗ, thấy thái tử tiến lại, lập tức khom người thi lễ, mà trong mắt Mạc Nhiễm Thiên lại chỉ có Yến nhi, lại nhìn bảo thạch cậu đang đeo trên tai, Mạc Nhiễm Thiên càng thêm chắc chắn. Nhưng Yến nhi của hôm nay không sáng sủa như hôm qua ở trong tẩm cung Mạc Hiên.

"Yến nhi?" Mạc Nhiễm Thiên kêu lên dè chừng.

Yến nhi kì thật sớm đã nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên ra đây, cậu định trốn giữa những người khác, nhưng xem ra vô dụng.

"Thái tử điện hạ!" Yến nhi bất đắc dĩ địa không thể làm gì khác hơn là đi lên trước.

"Như thế nào ngươi? Ngươi đi theo ta!" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy nói chuyện này trước mặt mọi người thật xấu hổ, nên kéo Yến nhi lại một bên, chỉ cho Dạ Tích Tuyết đi theo.

"Yến nhi, xảy ra chuyện gì?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Lục hoàng tử sớm nay đã đem Yến nhi đổi với một trong hai mươi người." Trong mắt Yến nhi tràn đầy thương tâm.

"A, sao có thể như vậy?" Mạc Nhiễm Thiên biết Mạc Hiên nhất định là vì muốn mình tin cậu chỉ yêu một mình hắn, nên mới đem Yến nhi đổi vào.

"Yến nhi không biết, có thể là lục hoàng tử chơi chán rồi, ai." Yến nhi ngẩng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên thở dài, nhưng trong lòng Mạc Nhiễm Thiên lại không dễ chịu một chút nào, như thế này có tính là hắn làm liên lụy đến cậu ta không, hai mươi người này sẽ để cho Tề vương chọn lựa, cuối cùng những người Tề vương nhìn không vừa mắt sẽ bị đem cho các quan lại.

"Yến nhi, tủi cho ngươi rồi, sau này có cái gì không tiện thì nói với bổn thái tử, ta sẽ hết sức giúp ngươi, ai." Mạc Nhiễm Thiên áy náy, đồng thời càng thêm kinh hãi vì sự vô tình của Mạc Hiên.

"Cám ơn thái tử điện hạ." Yến nhi lễ phép cúi người, nhưng khi cúi xuống trong mắt lóe lên một tia thù hận, nếu không phải thái tử điện hạ ngươi xuất hiện, nếu không phải ngươi ghen tuông, nếu không phải lục hoàng tử yêu ngươi nhất, ta sao phải bị tặng sang Tề quốc, bây giờ còn giả mù sa mưa, ta không cần.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng không dễ chịu, trở về xe ngựa, Mạc Tử Viêm cười lạnh nhìn hắn hỏi: "Làm sao vậy, huynh quen tên nam thị kia hả?"

"Uhm, hắn là nam thị của Hiên nhi." Mạc Nhiễm Thiên thản nhiên đáp.

Mạc Tử Viêm sửng sốt nhìn về phía Yến nhi, nội tâm khuấy động:"Lục đệ thật là tàn nhẫn."

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu đứng lên tức giận nói:"Các người đều giống nhau!"

"Huynh?" Mạc Tử Viêm đen mặt, hung tợn nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Tứ hoàng tử, ăn chút lương khô đi." Hỏa Hỏa vội vàng đem lương khô đưa cho Mạc Tử Viêm.

"Hừ!" Mạc Tử Viêm không để ý, xoay người rời khỏi.

"Tiểu Thiên, đừng so đo với tứ hoàng tử, đường còn dài mà!" Dạ Tích Tuyết an ủi hắn.

"Ai, trong lòng ta buồn đến phát cuồng! Thủy Hỏa, hai người các ngươi ăn đi, ta không muốn ăn." Mạc Nhiễm Thiên bò lên trên xe ngựa nằm xuống, đầu óc toàn bộ nghĩ đến lời hứa của Mạc Hiên đối với mình hôm qua, không khỏi có chút nguội lòng.

Sau nửa canh giờ, đội ngũ tiếp tục xuất phát, Mạc Tử Viêm nhìn xe ngựa kia đã sớm buông rèm, khóe miệng cười lạnh tiếp tục xuất phát.

Một lúc lâu sau, đúng như Mạc Tử Viêm dự tính, bọn họ đi tới cột mốc ở ngoại biên kinh thành.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn những dãy núi trùng trùng điệp điệp phía trước, Mạc quốc thật không hổ là vùng đất trên núi, nhìn bốn phía cũng chỉ toàn núi và núi, xem ra đoạn đường ngày mai sẽ càng khó khăn hơn.

Mọi người chia thành nhiều tốp, ở biên cảnh bắt đầu nhóm lửa, nghỉ ngơi, binh lính nằm xuống đất ngủ, các mỹ nam ngủ ở trong xe ngựa, khi Mạc Nhiễm Thiên đang chuẩn bị đi ngủ, Mạc Tử Viêm bò lên, dọa hắn sợ đến nhảy dựng.

"Hai người các ngươi qua xe ngựa bên kia ngủ!" Mạc Tử Viêm nói với hai người Thủy Hỏa.

"Sao ạ?" Thủy Hỏa hai người kinh ngạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Tại sao, chẳng lẽ đệ muốn ngủ ở đây?" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co rút.

"Biến!" Mạc Tử Viêm giận dữ quát Thủy Hỏa.

Thủy Hỏa hai người không thể làm gì khác hơn là nhảy xuống xe, thấy Dạ Tích Tuyết căng thẳng đứng bên xe ngựa,hai người lo lắng chỉ chỉ vào trong xe ngựa, Thủy Hỏa cũng lo lắng Mạc Tử Viêm ăn hiếp thái tử.

Dạ Tích Tuyết sắc mặt âm trầm gật đầu, sau đó tới gần cửa sổ lớn tiếng nói: "Thái tử điện hạ có chuyện gì kêu một tiếng, hạ quan ở ngay ngoài xe." Ý tứ rõ ràng như vậy.

Mạc Tử Viêm tức giận với Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên toét miệng cười rồi hướng ra ngoài cửa sổ nói: "Ta biết rồi, làm phiền Dạ đại phu."

"Xe ngựa này lớn như vậy, bổn hoàng tử chiếm một nửa không quá đáng chứ." Mạc Tử Viêm cười lạnh nói.

"Đây là xe ngựa của bổn thái tử, tại sao phải cho đệ một nửa, cho đệ ngủ, ta thà ngủ cùng Dạ đại phu." Mạc Nhiễm Thiên cố tình chọc gã tức chết.

"Huynh, huynh, phụ hoàng trước khi đi muốn ta chăm sóc huynh, bảo vệ huynh, cho nên huynh phải ngủ cùng ta, buổi tối không an toàn!" Mạc Tử Viêm thở phì phì.

"Ta có Dạ đại phu bảo vệ!" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co giật, chẳng lẽ phụ hoàng muốn như vậy để bảo vệ tình huynh đệ giữa mình và người này?

"Hừ, mặc kệ thế nào, ta nhất định ngủ ở nơi này, ở chỗ khác ta ngủ không ngon, nếu huynh không muốn ngủ ở đây thì tự xuống bãi cỏ ngủ đi!" Mạc Tử Viêm lạnh lùng nói xong, rất vô lại nằm xuống tấm chăn bông dày nhất trong xe ngựa, mặc kệ Mạc Nhiễm Thiên.

"Đệ, đây là xe ngựa của ta!" Mạc Nhiễm Thiên tức chết rồi, hắn không muốn ngủ trên bãi cỏ.

"Của huynh? Huynh đừng lầm, là ta bỏ tiền kêu người chế tạo." Mạc Tử Viêm khinh bỉ hắn.

"A?" Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, cuối cùng tức quá, đứng lên muốn xuống xe.

"Ngủ đi, ta sẽ không chạm huynh!" Mạc Tử Viêm đột nhiên buồn bã nói,"Còn phải đi một tháng nữa, huynh muốn mỗi ngày đều ngủ trên bãi cỏ hả?"

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên dừng lại, buồn bực đến nóng nảy, ngẫm lại cũng có lý, đêm nay mình không ngủ cùng gã, vậy một tháng này đều phải ngủ bên ngoài sao?

"Đệ đã có tính toán?" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy thời gian chuẩn bị dài như vậy, vì sao gã chỉ chuẩn bị một cỗ xe lớn mà không phải hai cỗ?

"Hừ, ta không có nhàm chán như vậy." Mạc Tử Viêm trở người nhìn hắn. Trong lòng lại nghĩ Tiểu Thiên hiện giờ nhạy cảm hơn rất nhiều, gã thật sự đã có dự mưu, lúc cùng phụ hoàng thương lượng qua, gã muốn có cơ hội, như vậy gã nhất định phải cùng Tiểu Thiên quan hệ, nhưng giờ lục đệ đã chiếm được Tiểu Thiên, mình mặc dù không nói rõ, nhưng phụ hoàng vẫn không tin những lời gã nói nhảm trong lễ trưởng thành của lục đệ. Tiểu Thiên đối với hành động thô bạo lần nọ của gã cũng rất phản cảm, bản thân gã cũng rất hối hận, nhưng trong một tháng này gã nhất định phải vãn hồi lại thái độ của hắn với gã, chỉ sợ hắn vào vương cung tề quốc, mình muốn gặp hắn cũng khó.

Mạc Nhiễm Thiên thấy gã có chút bối rối, nhưng cuối cùng hắn vẫn quyết định xuống xe, Mạc Tử Viêm trong xe giận đến nắm chặt hai tay.

"Tiểu Thiên, đệ không sao chứ?" Dạ Tích Tuyết mới vừa rồi vận công nghe được bọn họ nói chuyện.

"Không có việc gì, người này không biết muốn giở trò quỷ gì, Dạ đại ca, buổi tối huynh ngủ nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên thấy rất nhiều binh lính ngổn ngang ngủ dưới đất, bởi vì là mùa hè, cũng không thấy lạnh, đám lửa cũng có người trông, có thể yên tâm, nhóm hai mươi mỹ nam trong cỗ xe kia cũng đã ngủ cả, hai người Thủy Hỏa cũng tìm cỗ xe chở cống phẩm nằm ngủ.

"Ta không có chỗ ngủ, trên cây cũng được, trên mặt đất cũng được." Dạ Tích Tuyết nhìn sang đại thụ trên đỉnh đầu, nhìn Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Trên cây, sẽ không té xuống chứ?" Mạc Nhiễm Thiên có phần háo hức.

"Ha ha ha, Dạ đại ca trước kia mỗi ngày đều ngủ trên cây." Dạ Tích Tuyết vuốt vuốt tóc Mạc Nhiễm Thiên, cùng hắn ở một chỗ thật vui vẻ, chỉ cần nhìn hắn y cũng đã thỏa mãn.

"Dạ đại ca, mang ta đi thổi sáo đi, bây giờ ta còn chưa ngủ được, chờ tên kia ngủ ta ngủ tiếp."

"Uhm, được thôi." Dạ Tích Tuyết cũng muốn cùng hắn ở một chỗ, đã thật lâu không cùng Tiểu Thiên thân cận như thế.

Trong xe ngựa Mạc Tử Viêm từ từ nhắm hai mắt lại cũng nghe được hai người bọn họ nói chuyện với nhau, nhưng thật ra không ngờ tới quan hệ Dạ Tích Tuyết cùng Tiểu Thiên tốt như vậy, khóe miệng nhếch lên, bởi vì hắn biết Tiểu Thiên sẽ trở về ngủ.

Trên cây, tán lá bị gió mùa hè thổi kêu xào xạc, sao sáng lung linh trên trời, bầu không khí cổ đại thật tốt, thiên nhiên sạch sẽ không dính một tia bụi bặm.

"Tiểu Thiên, ngồi yên!" Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên bay lên một cành cây, hai người ngồi song song, bàn tay Dạ Tích Tuyết ôm lấy thắt lưng hắn.

"Oa, lúc nào ta cũng có thể có loại khinh công này thì tốt rồi." Mạc Nhiễm Thiên rất hâm mộ.

"Ha ha, hiện tại bắt đầu học, ba đến năm năm cũng sẽ có chút thành tích." Dạ Tích Tuyết cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nhìn y một chút, sau đó rất tự nhiên nhìn y xem thường, ba đến năm năm? Mới chỉ có chút thành tựu? Giết hắn đi.

Dạ Tích Tuyết nhìn khuôn mặt thanh tú đáng yêu của hắn, ánh mắt trở nên thâm thúy, yêu thương nhìn hắn cho đã mắt, Mạc Nhiễm Thiên sau khi sửng sốt mới nhớ ra lâu rồi không đến gần nam nhân này, y hẳn là rất muốn hắn.

"Dạ đại ca, lần này cần thật sự phiền toái huynh, ta cũng không biết chính mình tại Tề quốc phải ở lại bao lâu, Dạ đại ca đi theo Tiểu Thiên chịu khổ."

"Tiểu Thiên, đệ nói nói cái gì, Dạ đại ca là tự nguyện, dù đệ không cho ta đi, ta cũng sẽ đi theo, Dạ đại ca muốn vĩnh viễn ở cạnh Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết ôm chặt lấy hắn, bởi vì phía dưới có đống lửa, phía trên lại là một mảnh đen kịt, nhưng ánh mắt Dạ Tích Tuyết nhìn hắn lại rất sáng.

Mạc Nhiễm Thiên có chút cảm động, cũng ôm y chặt hơn.

"Tiểu Thiên." Khóe mắt Dạ Tích Tuyết dừng lại trên đôi môi màu vàng đỏ của Mạc Nhiễm Thiên, nhưng lần này, Mạc Nhiễm Thiên không có xấu hổ, rất chủ động mà đem cái miệng nhỏ nhắn phủ lên môi Dạ Tích Tuyết.

Hai người từ đầu đều không nói gì, hai đầu lưỡi trong miệng nhau ôn nhu nô đùa, xen lẫn tiếng nước miếng rất nhỏ, vừa ngọt ngào vừa lại triền miên, hai tay Mạc Nhiễm Thiên vây quanh cái cổ Dạ Tích Tuyết, nhiệt tình dán vào Dạ Tích Tuyết.

"Ư, bảo bối." Dạ Tích Tuyết thở hồng hộc buông cái miệng nhỏ nhắn mê người của Tiểu Thiên ra, khàn khàn nhìn hắn.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên bị nhìn liền đỏ mặt, cảm thấy mình thật có tố chất câu dẫn người khác, không khỏi đem đầu tựa vào trước ngực Dạ Tích Tuyết, nhẹ nhàng đồng ý.

"Nên ngủ thôi, còn không ngủ, Dạ đại ca không nhịn được." Dạ Tích Tuyết nhìn bộ dáng hắn thẹn thùng vô cùng, càng là muốn động tình.

"A, vậy, chúng ta đây đi xuống thôi." Mạc Nhiễm Thiên bị bị dọa đến nhảy dựng, thầm nghĩ mình cũng thiệt là, nam nhân cũng không thể câu dẫn, câu dẫn như vậy mấy ai có thể chịu đựng được. Để cho hắn buồn bực chính là, mình như thế nào lại ngày càng biến thành nữ nhân rồi?

"Ha ha, được." Dạ Tích Tuyết thật đúng là sợ bản thân không nhịn được, vội vàng đem hắn ôm xuống khỏi cây, Mạc Nhiễm Thiên cùng y nói chúc ngủ ngon xong liền bò vào trong xe ngựa, ai ngờ mới vừa vào xe ngựa Mạc Tử Viêm lại ngồi dậy, đóng cửa sổ, buông rèm, âm lãnh nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đệ làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên bị bị dọa đến nhảy dựng.

"Hừ, các người đang làm cái gì?" Mạc Tử Viêm sắc mặt âm trầm đến lợi hại, người khác có lẽ không nhìn thấy trong màn đêm âm u hai người kia đang làm gì trong tán cây, nhưng gã vừa nhìn từ ngoài cửa sổ liền biết ngay. Gã như thế nào cũng không tưởng tượng được quan hệ của Dạ Tích Tuyết cùng Mạc Nhiễm Thiên lại là cái dạng này.

“Ta làm gì thì mắc mớ gì đến đệ.” Mạc Nhiễm Thiên bò đến một bên nằm xuống, thuận tiện cầm một tấm thảm mỏng đắp lên mình.

“Huynh, huynh thật sự là tiện nhân, loại nam nhân nào huynh cũng có thể sao? Tại sao ta không thể?” Mạc Tử Viêm nói xong nhào tới trên người hắn hung hăng đè xuống nói: “Huynh dám gọi, ta khiến cho mọi người biết huynh hèn mạt như thế nào.”

“Đệ, đệ muốn làm gì?” Mạc Nhiễm Thiên sau phút kinh hãi, trở nên trấn định rồi lạnh lùng nói.

“Nếu mỗi người nam nhân huynh đều thích, như vậy cũng cho ta nếm thử mùi vị, lần trước đánh cuộc huynh hình như chưa có hoàn thành nhỉ.” Mạc Tử Viêm ánh mắt u ám nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

“Biến, đồ súc sinh, chúng ta hai người tốt nhất đừng ai động tới ai, ta với đệ sớm thanh toán xong rồi.” Mạc Nhiễm Thiên vừa nghĩ đến đêm đó liền thấy ghê tởm.

“Thanh toán xong? Ha ha ha, nói cho huynh, hai người chúng ta vĩnh viễn không xong.” Mạc Tử Viêm nói xong há miệng hung hăng áp xuống đôi môi mỏng của Mạc Nhiễm Thiên.

“Ưm…ưm…” Mạc Nhiễm Thiên bị ánh mắt gã hù dọa, suy tư ý tứ trong những lời nói vừa rồi của gã, miệng bị gã hôn, dòng điện nối thẳng, hai người đều bị tê dại một trận.

Mạc Nhiễm Thiên tức giận, bắt chéo hai tay lên đỉnh đầu, rút Oản kiếm ra khỏi vỏ, sát ngay vào cổ Mạc Tử Viêm.

“Huynh?”Mạc Tử Viêm kinh hoảng, không nghĩ tới mình bị hắn uy hiếp.

“Súc sinh, đệ lần nữa dám đối với ta như vậy, ta giết ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên trong mắt có nghiêm túc.

“Tại sao ta không thể?” Mạc Tử Viêm chưa từ bỏ ý định.

“Bởi vì ngươi không xứng!” Mạc Nhiễm Thiên buộc gã ngẩng đầu.

“Người đêm đó có phải Dạ đại phu hay không?” Mạc Tử Viêm liền chuyển đề tài.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt sau đó nói: “Không nhận ra!”

“Hừ, huynh còn muốn gạt người? Huynh thông đồng với hắn từ khi nào? Phải biết rằng hắn đã phạm phải tội khi quân!” Mạc Tử Viêm lạnh lùng nói, gã cũng không sợ Mạc Nhiễm Thiên sẽ giết gã.

Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi buộc Mạc Tử Viêm ngồi dậy, trong đôi mắt to tất cả đều là phẫn nộ.

“Nói cho ngươi biết, Mạc Tử Viêm, ngươi đừng khiến người khác phải ghét mình, ngươi và ta nước giếng không phạm nước sông, ta không quan tâm đến chuyện của ngươi, ta thích cùng ai ở một chỗ thì mắc mớ gì đến ngươi, ngươi có phải hay không ăn no rỗi việc, phải đối đầu với ta, nhiệm vụ của ngươi là hộ tống ta đi Tề quốc, ngươi tốt nhất nên rõ điều này!” Mạc Nhiễm Thiên đắc ý đem Oản kiếm khứa nhẹ trên cổ Mạc Tử Viêm, máu lập tức chảy xuống.

Mạc Tử Viêm hít vào một hơi khí lạnh, người dựa vào cánh cửa.

“Huynh, huynh muốn thế nào?” Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên trong mắt đầy kiên quyết, thầm rùng mình hỏi.

“Ha ha, ta muốn thế nào, ha ha ha.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn bộ dạng khẩn trương của gã thì thấy buồn cười trong bụng.

“Mạc Nhiễm Thiên, huynh đừng quá phận!” Mạc Tử Viêm cảm thấy vô cùng mất mặt.

“Ta quá đáng, so với đệ thì ta kém xa, có điều đệ cũng đã nhắc nhở ta, ta hẳn là nên quá đáng một chút đối với đệ.” Mạc Nhiễm Thiên nói xong lời cuối cùng ngữ khí lạnh như băng, âm trầm nhìn gã.

Đôi mắt yêu mị của Mạc Tử Viêm ngày càng hoảng sợ, khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh một tiếng, đem Oản kiếm rạch quần áo Mạc Tử Viêm, kĩ thuật thật tốt, không tổn thương đến một chút da thịt nào của gã.

"Huynh, huynh muốn làm gì?" Khi Mạc Tử Viêm muốn phản kháng, Mạc Nhiễm Thiên lại đem đao kề sát cổ gã, hại gã vừa tức vừa xấu hổ.

"Làm gì? Làm chuyện đệ đã làm!" Động tác trên tay Mạc Nhiễm Thiên thật mau, đem Mạc Tử Viêm xoay người một cái lật qua, một đao rạch xuống, pp Mạc Tử Viêm liền lạnh lẽo.

(pp= hump đó)

"Dừng tay!" Thanh âm Mạc Tử Viêm vừa giận lại vừa buồn bực, một là không muốn người bên ngoài xông vào, hai là không tin Mạc Nhiễm Thiên có gan này.

"Dừng tay? Ta lúc ấy xin đệ dừng tay, đệ có dừng tay ư!" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến đau đớn trong lúc đó, trong lòng hỏa lớn hơn nữa, quay đầu thấy cái lon trúc chạm trổ tinh xảo để trên dục thùng, một tay cầm lấy hướng hậu đình Mạc Tử Viêm đâm xuống, còn một chút chưa vào tới, Mạc Nhiễm Thiên dùng lực đâm vào, sau đó rút ra một chút.

(ẹ, em nó chơi SM mới ghê *rùng mình*)

"A!" Mạc Tử Viêm cho tới bây giờ chưa thử qua loại cảm giác này, lon gỗ mặc dù không thô, nhưng đủ để hậu đình gã chảy máu. Đau đến tê tâm liệt phế, gã phải cắn chặt răng rên rỉ, mồ hôi lạnh chảy ròng, mềm oặt ở bên cửa, quay đầu sang hung tợn nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên ném cái lon gỗ trong tay, ngồi lại trước xe ngựa nhìn Mạc Tử Viêm lông mày nhíu lại nói: "Biết đau chưa, lúc đệ đối xử với người khác như vậy có nghĩ đến một ngày cũng sẽ bị đùa bỡn như thế?"

Mạc Tử Viêm đau đến mức mồ hôi lạnh còn đang chảy ròng, cảm giác phía sau máu tươi đã chảy xuống, sắc mặt càng ngày càng tái nhợt, Mạc Nhiễm Thiên cũng thật tàn nhẫn, khi đó gã dùng ngón tay, gã hiện tại dùng một cái ca trúc gấp hai ba lần như vậy, lại còn khắc hoa văn.

"Huynh, huynh thật tàn nhẫn!" Mạc Tử Viêm oán hận nói, gã chưa từng nghĩ tới Mạc Nhiễm Thiên có một ngày phản kháng như thế.

"Hừ, người không phạm ta, ta không phạm người! Là đệ tự tìm!" Mạc Nhiễm Thiên thu hồi Oản kiếm trong không khí, nói.

Mạc Tử Viêm không thèm nhắc lại, Mạc Nhiễm Thiên lấy một bộ áo lót trong xe ngựa ném cho gã, sau đó lại tựa vào xe ngựa nhìn gã.

Mạc Tử Viêm chậm rãi quỳ đứng lên, sau đó gã phát hiện mình thật sự máu chảy không ngừng, không khỏi lấy tay quệt(chà, lau) đằng sau một chút, trời ạ, một tay đều là máu, sau đó nhỏ giọt tí tách trên tấm ván gỗ, mà Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn, khuôn mặt tuấn tú cũng biến sắc.

"Xảy ra chuyện gì?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức đứng lên.

"Huynh làm chuyện tốt!" Mạc Tử Viêm hậm hực nói.

"Chảy không ngừng sao? Đệ có dược không, ta làm sao biết lại nghiêm trọng như vậy?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn vết máu loang thành mảng lớn có chút hốt hoảng.

"Huynh, huynh không có đầu óc hả?" Mạc Tử Viêm mắng to, sau đó người đau đến mức ngã sấp vào tấm chăn dày.

"A, vậy phải làm sao bây giờ, đệ không thể vận công sao?" Phải cầm máu trước đã, như vậy sẽ chết người.

"Hừ, ta chết không phải tốt nhất sao?" Mạc Tử Viêm cau chặt mày.

"Hở, nhưng cũng không thể chết trên tay ta! Ta tìm Dạ đại ca xin thuốc." Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ tới linh dược của Dạ Tích Tuyết.

"Chậm đã, huynh muốn cho mọi người nhìn thấy bổn hoàng tử thành cái dạng này sao?" Mạc Tử Viêm không vứt nổi thể diện.

"A, ta không ngại." Mạc Nhiễm Thiên còn có tâm tình nói đùa, nhưng khi nhìn pp kia máu chảy không ngừng, lại chột dạ.

“Huynh!” Mạc Tử Viêm tức giận.

“Dạ đại phu!” Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy thật sự là trông mà giật mình, vội vàng thổi tắt một ngọn đèn duy nhất, mở ra cửa sổ gỗ nhỏ bên cạnh xe ngựa mà gọi ra ngoài.

Mạc Tử Viêm lúc này không nói nữa, phía sau đau không chịu nổi, nhưng cảm giác được bên trong đã không còn chảy máu.

“Thái tử điện hạ, có chuyện gì?” Dạ Tích Tuyết ở trên cây bị dọa đến nhảy dựng, vội vàng bay vọt xuống.

“Dạ đại phu, bên cạnh huynh có mang kim sang dược không?” Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

“A, xảy ra chuyện gì, thái tử điện hạ bị thương?” Dạ Tích Tuyết lập tức nghĩ đến Mạc Tử Viêm ở bên trong có phải lại vừa thi ngược hay không.

“Không phải, là tứ hoàng tử bị đao cắt phải.” Mạc Nhiễm Thiên tùy tiện nói, hắn có thể cảm giác được băng giá trong lời nói của Dạ Tích, biết y hiểu lầm.

Hàn khí tan hết, Dạ Tích Tuyết lấy ra một bình nhỏ trong người: “Sao tứ hoàng tử lại bị thương?” Trong miệng có vẻ không tin.

“Ha ha ha, Dạ đại ca, đừng đoán mò, vừa rồi đệ ấy đòi xem thanh đao của ta, không cẩn thận vạch xuống, huynh đi nghỉ đi.” Mạc Nhiễm Thiên nói xong đóng cửa sổ, lại lập tức đốt đèn.

Dạ Tích Tuyết Ngoài cửa sổ sửng sốt sau đó lắc đầu, quay trở lại trên cây, nghĩ thầm Tiểu Thiên có việc nhất định sẽ gọi y.

“Hừ, thật ra hắn rất quan tâm đến huynh!” Mạc Tử Viêm nghiêng mình nhìn bình thuốc trên tay Mạc Nhiễm Thiên.

“Nằm sấp xuống!” Mạc Nhiễm Thiên không dong dài với gã, cầm lấy bộ quần áo đã rách nát của gã lau vết máu trên pp, sau đó đem miệng bình nhắm ngay nơi ẩn khuất trong khe mông kia, rắc chút phấn xuống.

“A.” Mạc Tử Viêm đau đến mức kêu rên một tiếng, cắn chặt hai hàm.

“Biết đau chưa, sau này cũng đừng làm loại chuyện cầm thú này, tất cả mọi người đều là cha mẹ muôi dưỡng, đừng tưởng rằng đệ là hoàng tử có thể tùy ý đùa bỡn, trò đùa này có gì hay hả, không thấy ghê tởm sao, còn như vậy nữa ta sớm muộn gì cũng vì dân trừ hại.” Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh giáo huấn gã.

Mạc Tử Viêm không nói, lẳng lặng nằm im chịu đựng đau đớn, hắn chơi quen rồi, đặc biệt hắn nóng nảy, lúc tâm trạng không tốt, không làm như vậy không thể phát tiết, chuyện này ở Mạc quốc cũng rất bình thường, những vị quan có chức có quyền mấy ai không thích thưởng thức, nữ nhân bị đùa chết vô cùng nhiều, nhưng nam thị lại không nhiều lắm, mà Từ Võ kia còn so với gã hơn mấy lần.

“Tốt lắm!” Mạc Nhiễm Thiên đem chai thuốc cất kỹ, sau đó mặc tiết khố vào cho Mạc Tử Viêm, đương nhiên hắn cũng không nhìn vật tượng trưng nam tính của gã, ánh sáng mờ ảo cũng thấy không rõ.

“Cái này có tính là chúng ta hòa nhau không?” Mạc Tử Viêm đột nhiên hỏi.

“Đệ lại muốn làm gì?” Mạc Nhiễm Thiên không rõ.

“Chúng ta làm lại từ đầu được không, dù sao huynh cũng đã chơi ta, hiện tại bắt đầu tiếp nhận ta được không?” Mạc Tử Viêm rất mạnh mẽ nói.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co rút: “Ta đối với đệ không có hứng thú.”

Mạc Tử Viêm lập tức sa sầm mặt hỏi: “Tại sao?”

“Không tại sao, chính là không thích đệ!” Mạc Nhiễm Thiên rất dứt khoát trả lời.

Mạc Tử Viêm miệng giật giật không nói nữa, nhắm nghiền hai mắt, bị đả kích lớn.

“Ngủ đi, sáng mai còn lên đường!” Mạc Nhiễm Thiên thổi tắt ngọn đèn xong cũng nằm xuống, trong bóng tối chỉ còn tiếng hít thở của hai người.

Nửa đêm, Mạc Nhiễm Thiên bị một loại âm thanh kì quái đánh thức, vội vàng sờ trán Mạc Tử Viêm bên cạnh, vừa sờ liền bị dọa đến nhảy dựng, Mạc Tử Viêm cả người nóng ran, thanh âm vừa rồi là do gã sốt cao nói mê sang, lần này làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất lo lắng, chẳng lẽ là vết thương nhiễm trùng, cũng có lý, chỉ bôi thuốc qua loa ở bên ngoài, không vào tới bên trong, có thể bên trong bị nhiễm trùng.

Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đốt đèn, nhìn Mạc Tử Viêm cau chặt mày mơ mơ màng màng nói cái gì, nhưng nghe không rõ ràng lắm.

"Tứ đệ, tứ đệ, tỉnh lại đi." Mạc Nhiễm Thiên không thể làm gì khác hơn là đem gã lay tỉnh.

"Ư..." Mạc Tử Viêm cố hết sức mở mắt ra, sau đó phát hiện mình cả người vô lực, đầu đau muốn nứt ra, hơn nữa dưới thân cũng là bỏng rát đau đớn.

"Tứ đệ, đệ sốt cao quá.Vậy phải làm sao bây giờ, có thuốc hạ sốt không?"Mạc Nhiễm Thiên tưởng rằng hiện đại chăng?

Mạc Tử Viêm đưa tay tự sờ trán mình, sau đó vô lực mở hai cánh môi khô khốc thều thào hỏi: "Thuốc hạ sốt là cái gì?"

"Ai, nói đệ cũng không hiểu, đệ nóng như vậy phải làm sao đây, nóng hỏng đầu mất thôi, hôm nay mới là ngày đầu tiên mà."Mạc Nhiễm Thiên vội la lên.

"Tại sao có thể như vậy?" Mạc Tử Viêm cảm thấy không thể hiểu được, thân thể mình có thể nói là từ khi học võ đến nay chưa từng bị bệnh lần nào, đêm nay sao lại như vậy?

"Ta hỏi đệ đó, đệ thấy khó chịu chỗ nào?" Mạc Nhiễm Thiên cầm trà nâng đầu gã lên cho gã uống chút nước.

"Ta, phía sau ta rất đau." Mạc Tử Viêm nói xong trừng mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đệ đừng hận ta, ta khi đó cũng đặc biệt hận đệ, xem ra là bên trong đệ nhiễm trùng rồi, mới vừa rồi chỉ bôi thuốc ở bên ngoài, bên trong cũng không biết bị thương thành thế nào, ai." Mạc Nhiễm Thiên có điểm hối hận chính mình thô bạo.

Mạc Tử Viêm khóe miệng tàn nhẫn co quắp vài cái nói: "Huynh làm chuyện tốt!"

"Đừng dong dài nữa, nằm sấp xuống, ta giúp đệ bôi thuốc bên trong, bằng không ngày mai đệ không thể đi được đâu." Mạc Nhiễm Thiên lần nữa lấy bình thuốc ra, thầm nghĩ xem ra mình cũng làm chuyện ghê tởm một lần, nghĩ cũng lạ, khi mình và bọn họ tán tỉnh, bọn họ đối xử với mình như vậy, mình không cảm thấy ghê, nhưng nghĩ đến mình phải làm việc này, giống như có điểm khó có thể tiếp nhận, đây không phải nói rằng mình chỉ thích hợp nằm phía dưới sao?

"Chuyện này, chuyện này không ổn lắm." Mạc Tử Viêm cư nhiên đỏ mặt.

"Đệ muốn chết, hay để ta gọi người khác tới, ta không ngại đi gọi người." Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép nói, chẳng lẽ hắn tình nguyện hả?

"Huynh, huynh không chọc giận ta không được sao?" Mạc Tử Viêm thật sự là bị tức chết, chưa từng nghĩ tới mình cũng có lúc chịu thua hắn.

"Nằm im! Nâng lên!" Mạc Nhiễm Thiên đem quần gã kéo lại, tại pp trắng của gã thượng một chưởng, làm cho gã nhếch pp.

Mạc Tử Viêm là hận không thể có cái lỗ để chui vào, như vậy chuyện mất mặt nhất có thể vãn hồi a.

Ngón tay Mạc Nhiễm Thiên lập tức chấm một chút dược rồi đâm vào hoa cúc sưng đỏ đến không chịu nổi kia.

54. Chương 54: Gặp Nạn

Lông mày Mạc Tử Viêm lập tức nhíu lại một chỗ, ngón tay Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi đâm vào, làm cho Mạc Tử Viêm vừa khó chịu lại vừa đau đớn.

Vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên phải gọi là cực kì đẹp mắt, cảm giác bên trong vừa nóng bỏng lại vừa chặt khít làm cho trán hắn cũng đổ mồ hôi, hắn tự thề với lòng sau này nhất quyết không làm loại chuyện thất đức này nữa.

"Được rồi. Huynh, huynh đi múc nước." Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng, tim đập thình thịch, vội vàng mở cửa xe chạy ra ngoài.

"Tiểu Thiên, sao lại dậy sớm thế? Mới canh ba mà!" Dạ Tích Tuyết vừa nghe được thanh âm liền chạy đến.

"Tứ hoàng tử đang sốt, đệ đi ra chuẩn bị nước." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói.

"Sao lại sốt? Hắn ban ngày vẫn bình thường mà." Dạ Tích Tuyết kì quái hỏi.

"Hả, đệ cũng không biết." Mạc Nhiễm Thiên không thể nói, vội vàng đi xa cỗ xe ngựa múc nước.

Dạ Tích Tuyết kì quái nhìn Mạc Nhiễm Thiên, sau đó nhìn xe ngựa, lông mi khẽ động, có điểm quỷ dị a.

"Dạ đại ca, huynh đừng lo lắng, huynh ngủ tiếp đi. Đệ vào đây." Mạc Nhiễm Thiên nói xong bò vào xe ngựa, Dạ Tích Tuyết không thể làm gì khác hơn là sai binh lính đi kiếm củi.

Ánh mắt Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên thay đổi, trở nên rất kì quái, nhưng Mạc Nhiễm Thiên không quan tâm, lấy khăn thấm ướt nước đặt lên cái trán nóng bỏng của Mạc Tử Viêm, nói: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngủ đi."

"Cám ơn." Mạc Tử Viêm hiếm khi nói hai chữ này.

"Hả, không cần." Mạc Nhiễm Thiên nằm xuống, nghĩ cũng do mình gây chuyện, mặc dù là báo thù, nhưng khi nghe hắn nói hai chữ ấy vẫn cảm thấy cả người khó chịu.

Mạc Tử Viêm không nói, quay đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang quay mặt nhắm hai mắt lại, chỉ chốc lát sau thì trầm lắng buồn ngủ. Mà Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nhiệt độ của hắn, mỗi một khắc lại đổi khăn một lần. (một khắc = 15 phút)

Sáng sớm, không khí tươi mát, chim nhỏ kêu lên vui mừng, thanh âm người bên ngoài xe ngựa nói chuyện cũng càng ngày càng nhiều.

Thủy Hỏa hai người khó hiểu nhìn xe ngựa đóng chặt cửa, không biết nên hay không nên gõ, Dạ Tích Tuyết đi tới nhìn cửa xe ngựa: "Tứ hoàng tử đêm qua phát sốt, thái tử điện hạ chiếu cố hắn, cho bọn họ ngủ thêm đi, ra lệnh cho mọi người yên lặng một chút."

Thủy Hỏa hai người rất ngạc nhiên, như thế nào tứ hoàng tử lại ngã bệnh, mà thái tử điện hạ với hắn "thủy hỏa bất dung", sao lại có thể chiếu cố hắn một đêm, có điều chuyện đó cũng không phải chuyện đáng bàn tán, liền vội vàng theo Dạ Tích Tuyết đi phân phó quân lính.

Bên trong xe, một chân Mạc Nhiễm Thiên để ngang trên người Mạc Tử Viêm, ngủ đến mê mệt. Mạc Tử Viêm tỉnh dậy trước vì sức nặng trên người mà nhíu mi lại. Ngẩng đầu nhìn thì ra là chân của Mạc Nhiễm Thiên, khóe miệng nhếch lên quay đầu nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên đang say ngủ, trên vành mắt đã xuất hiện vết thâm đen, trong tay vẫn cầm chiếc khăn ẩm ướt. Mạc Tử Viêm sờ trán của mình, không nóng nữa, nghĩ đến hắn chiếu cố mình hơn nửa đêm, trong lòng không khỏi rung động một chút.

Khi Mạc Tử Viêm nghiêm túc nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên trong miệng đột nhiên thấp giọng nói: "Mẹ ơi!" Làm cho Mạc Tử Viêm sửng sốt, sau đó lập tức nghĩ tới hắn mất đi Dung quý phi, xem ra hắn rất nhớ mẫu phi, trong lòng dâng lên thương tiếc, không khỏi bắt tay trườn qua, nhẹ nhàng mà ôm hắn, thầm than thở.

Mạc Nhiễm Thiên vô thức cọ xát thân thể, càng ngày càng tới gần Mạc Tử Viêm, ôm hắn, tư thế của hai người có thể nói là mập mờ vô cùng, điều này làm cho tâm Mạc Tử Viêm trở nên kinh hoàng, khuôn mặt

Mạc Nhiễm Thiên trắng nõn tuấn tú như vậy, đôi môi đỏ mọng như vậy, làm cho hắn cả người khô nóng, nhẹ nhàng vén sợi tóc bên tai Mạc Nhiễm Thiên lên, không nhịn được đặt một dấu môi hấp dẫn.

Mạc Nhiễm Thiên bị một dòng điện làm bừng tỉnh, sau đó hơi mơ màng, Mạc Tử Viêm đang hôn hắn, làm cho mắt hắn trương lên càng lớn.

"Phanh!" Mạc Tử Viêm bị Mạc Nhiễm Thiên đẩy ra, đụng vào tấm ván gỗ phía sau xe ngựa, đau đến mức hắn nhăn mặt ôm cái ót, bất mãn phẫn nộ nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngươi đang làm cái gì?"Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói.

Mạc Tử Viêm không nói lời nào mà chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

"Khốn nạn! Lần sau gặp lại, ta sẽ giết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận mở cửa xe ngựa ra nhảy xuống.

Mọi người không hẹn mà cùng nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên quá kích động, cư nhiên không có mặc áo khoác, chiếc áo mỏng màu trắng trên người dính vài giọt máu tươi, chói mắt vô cùng, tất cả mọi người ngây dại.

"Thái tử điện hạ, có chuyện gì xảy ra vậy?" Thủy Hỏa lập tức chạy tới nói. Dạ Tích Tuyết cũng rất lo lắng nhìn hắn.

"A, không, không có gì, ta thay đồ đã!" Mạc Nhiễm Thiên thầm mắng mình không kiềm chế được cảm xúc, vội vàng bò vào xe ngựa, nhìn thấy Mạc Tử Viêm đang mặc quần áo. Nhìn vẻ mặt nhăn như quả mướp đắng của hắn chắc chắn vết thương rất đau. Thấy Mạc Nhiễm Thiên đi vào, khóe miệng Mạc Tử Viêm lại nhếch lên.

"Đều là ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên oán hận mắng, mình lại bị mất thể diện.

Mạc Tử Viêm cười khẩy một cái, bò xuống xe, nhưng tới lúc xuống xe hắn mới biết vết thương của mình nặng bao nhiêu, mỗi bước đi nặng nhọc khiến khuôn mặt tuấn tú đổ mồ hôi.

"Tứ hoàng tử, ngươi không sao chứ?" Dạ Tích Tuyết hiện tại đã tin Mạc Nhiễm Thiên, nhìn vẻ mặt hắn như vậy chắc hẳn bị thương không nhẹ a, trên xe ngựa rốt cuộc là xảy ra chuyện gì.

"Hừ, gọi binh lính xếp hàng, xuất phát!" Mạc Tử Viêm lạnh lùng ra lệnh cho Dạ Tích Tuyết.

Dạ Tích Tuyết cảm thấy có chút không thể giải thích được, song hắn là đại phu, tứ hoàng tử ngã bệnh, tự nhiên là hắn phụ trách.

Sau nửa canh giờ, đoàn quân rời khỏi biên giới kinh thành, hướng đường nhỏ trong núi rừng mà đi.

Đường núi gập ghềnh, xe ngựa xóc nảy, đi lại cũng không dễ dàng, tốc độ tự nhiên càng chậm, hai bên núi rừng số lượng bụi gai nhiều hơn người đi đường.

Đột nhiên Mạc Tử Viêm kêu to "A" một tiếng, thanh âm kia có cảm giác thảm thiết, hắn vậy mà lại té từ trên ngựa xuống, mọi người phía trước bị hù dọa một phen, ai chẳng biết tứ hoàng tử võ công cao cường, như thế nào lại ngã xuống ngựa, lăn vào trong bụi cỏ ven đường? Thật đáng sợ.

"Dừng!" Dạ Tích Tuyết lập tức hô dừng đội ngũ, nhún người đến bên Mạc Tử Viêm, ôm lấy hắn nói: "Tứ hoàng tử, xảy ra chuyện gì?"

Mạc Tử Viêm sắc mặt tái nhợt vô cùng, trán rịn mồ hôi lạnh, liếc nhìn Dạ Tích Tuyết một cái trả lời: "Đi xe ngựa, ra lệnh đội quân tiếp tục, đừng trì hoãn hành trình." Thì ra vết thương của Mạc Tử Viêm rất đau, trong nửa canh giờ vừa rồi cũng đã khó có thể chịu đựng, không nghĩ tới con ngựa kia giẫm phải hòn đá mà xóc nảy một chút, hắn không cẩn thận liền té xuống, cũng may Dạ Tích Tuyết đã cho Thủy Hỏa hai người báo rằng tứ hoàng tử cảm phong hàn, đang sốt cao.

Mạc Nhiễm Thiên nghe được Mạc Tử Viêm kêu thảm thiết liền vén rèm lên, thấy hắn đột nhiên ngã xuống ngựa, lập tức biết là do vết thương gây họa, không khỏi lộ vẻ quan tâm, chờ Dạ Tích Tuyết ôm hắn lại đây, Mạc Nhiễm Thiên lập tức đem hắn đỡ vào xe ngựa quan tâm hỏi: "Không có việc gì chứ? Vết thương nghiêm trọng như vậy sao?"

Mạc Tử Viêm thấy Thủy Hỏa hai người đều ở đây, sắc mặt âm trầm nhìn hai người bọn họ liếc mắt một cái, Thủy Hỏa hai người lập tức thức thời lui đi ra ngoài.

"Mau nằm sấp xuống!" Mạc Nhiễm Thiên cũng không so đo.

Đội ngũ một lát sau tiếp tục lên đường, cửa xe ngựa bị Mạc Nhiễm Thiên kéo xuống, cũng kéo theo lòng hiếu kì của mọi người.

"Tiểu Thiên, đệ phỏng chừng không được rồi." Mạc Tử Viêm sau khi ngã xuống đột nhiên buồn bã nói.

"A, nói hươu nói vượn, loại vết thương này sẽ không chết người đâu!" Mạc Nhiễm Thiên bị hắn dọa đến nhảy dựng.

"Đệ cả người khó chịu, hữu khí vô lực, phía sau đau quá." Mạc Tử Viêm từ tối hôm qua vẫn đau đến bây giờ, thật sự nếu là giả bộ cũng không nổi nữa.

"Vậy đệ còn khoe mẽ đòi cưỡi ngựa làm gì! Đệ ở chỗ này nghỉ ngơi, huynh sẽ giúp đệ thoa dược, qua vài ngày thì tốt rồi." Mạc Nhiễm Thiên chột dạ nói, đột nhiên cảm giác được tứ hoàng tử cũng có khi rất yếu ớt.

"Ai, đệ hiện tại hối hận khi đó thô bạo đối với huynh, cảm giác này thật không dễ chịu." Mạc Tử Viêm gục đầu trong chăn, nhìn chăm chăm về tấm ván gỗ phía trong xe ngựa.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co giật, xem ra mình lần này thật sự là thô bạo quá, mình khi đó là đau cả đêm, cũng là bởi vì hắn chỉ dùng ngón tay. Còn mình quá tàn nhẫn, nghĩ đến đó thật là đáng sợ. Hiện tại hắn đang tỉnh táo, nhưng có thể hay không thật sự gặp chuyện không may a, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng có chút sợ, mình sẽ không đem hắn đùa chết chứ.

"Là huynh quá thô bạo, xin lỗi, nhưng đệ đừng suy nghĩ lung tung nữa, rồi sẽ tốt thôi, mấy ngày nay ngồi xe ngựa, đừng cưỡi ngựa." Mạc Nhiễm Thiên áy náy, an ủi hắn.

"Tiểu Thiên." Mạc Tử Viêm quay đầu sang nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Cái gì?"Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn hắn.

"Không có gì, ai." Mạc Tử Viêm cũng không biết mình muốn nói gì, nếu biết mình muốn nói gì, hắn nhất định sẽ tức giận.

"Ách, vậy bôi thuốc đi, nhiều hơn mấy lần trước càng tốt." Mạc Nhiễm Thiên tìm ra bình thuốc.

Mạc Tử Viêm nhìn hắn một chút, khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, chậm rãi đem trường bào ở dưới tiết khố cởi xuống.

Ban ngày ánh sáng phát sáng, phơi bày đôi cánh sen mỏng làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất xấu hổ, đồng thời cũng làm cho khuôn mặt tuấn tú của hắn không tự chủ được mà đỏ lên. Song Mạc Tử Viêm cũng không tốt hơn, khuôn mặt tuấn tú hồng đến mức chỉ muốn chôn xuống cánh tay.

Ngón tay lại một lần nữa xâm nhập, cảm giác đau đớn lại trỗi dậy, nhưng lại làm cho hai người đều cảm thấy kì lạ, ai cũng nói không rõ.

Mấy ngày kế tiếp, Mạc Tử Viêm vẫn nằm ở trong xe ngựa nghỉ ngơi, Mạc Nhiễm Thiên mỗi ngày giúp hắn bôi thuốc cộng thêm chiếu cố hắn, làm cho tốp lính rất là kì quái. Thủy Hỏa hai người hoàn toàn không thèm nhìn, khuôn mặt tuấn tú của Dạ Tích Tuyết càng ngày càng khó coi. Có nhiều lần muốn nửa đêm len lén đi xem Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Tử Viêm, nhưng đều nhịn xuống, hắn vẫn mò không hiểu, Tiểu Thiên tại sao đột nhiên đối tốt với Mạc Tử Viêm như vậy.

Đi qua mấy thôn trấn, càng đi càng thâm nhập vào rừng sâu, Mạc Tử Viêm mới có thể đứng lên đi lại, đương nhiên cưỡi ngựa vẫn không được.

Đường đi cơ hồ thấy không rõ, cỏ dại mọc rậm rạp ven đường, cây cối cao lớn, có lẽ có rất ít người đi con đường này.

Tối nay, mọi người đi tới một tòa tháp dưới núi lớn, muốn đi đường nhỏ phải vòng qua chân núi, nhưng bên kia núi này lại là một tòa tháp khác, hơn nữa núi toàn là vách đá, tuy có đường nhỏ, nhưng rất nguy hiểm, đoàn quân của Mạc Tử Viêm lại mang theo nhiều xe ngựa, đi cẩn thận cũng phải mất cả ngày.

"Mọi người đêm nay nghỉ ngơi ngay dưới chân núi, sáng mai trời vừa sáng sẽ xuất phát, sang bên kia sẽ nghỉ ngơi tiếp, mọi người nghe rõ chưa?" Mạc Tử Viêm đứng ở trên xe ngựa lớn tiếng phát lệnh.

"Vâng!" Bọn lính lập tức trả lời, trên đường đi, Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết đối bọn họ đều không tồi, mọi người có gì ăn đó, cùng hội cùng thuyền.

Bốn đống lửa nổi lên, mọi người ngồi xuống ăn lương khô, chỉ có điều ăn lương khô gần một tuần, trong miệng thấy thật nhạt nhẽo vô vị.

"Tứ hoàng tử, đêm xuống, cho chúng ta đi săn nhé, cho mọi người thay đổi khẩu vị." Có một trung đội trưởng lớn tiếng đề nghị, lập tức có binh lính phụ họa.

"Đúng vậy, đúng vậy, thái tử điện hạ thể lực yếu, hẳn là nên bồi bổ." Có binh lính nói.

Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết liếc nhìn nhau một cái, đừng nói thái tử điện hạ, bọn họ cũng rất muốn ăn, hai mươi vị mỹ nam ca ca kia cũng trưng bộ dáng thèm ăn đến chảy nước miếng.

"Tốt lắm, anh em mau xuất phát, đi sớm về sớm!" Mạc Tử Viêm suy nghĩ một chút rồi hô to.

"Da." Binh lính lập tức lớn tiếng hoan hô, cuối cùng xuất động ba mươi binh lính chuẩn bị xuất phát.

"Tiểu Thiên, muốn ăn món ăn dân dã không?" Dạ Tích Tuyết đi tới đứng bên Mạc Nhiễm Thiên đang buồn bực, nói.

"Uhm, nhưng tại sao ở trong mắt bọn họ đệ lại yếu ớt như thế?" Mạc Nhiễm Thiên rất không thích.

"Ha ha, bởi vì bề ngoài của đệ khiến mọi người hiểu lầm, tuy đệ mặc dù mỗi ngày đều chăm chỉ rèn luyện, nhưng thể lực vẫn còn hơi yếu kém, nhìn mặt đệ, không ai cảm giác được đệ là kẻ hay động dao động kiếm." Dạ Tích Tuyết cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật mạnh, hắn biết bề ngoài đáng chết này sẽ làm cho người ta vĩnh viễn cho rằng chính mình là kẻ yếu.

"Đừng để ý nhiều như vậy, đệ như vậy rất tốt." Dạ Tích Tuyết vỗ vỗ bờ vai ôn nhu nhìn hắn.

"Để ý cũng vô dụng." Mạc Nhiễm Thiên bẹp bẹp miệng.

Mạc Tử Viêm đi tới, nói với hai người: "Xem ra tất cả mọi người rất mệt mỏi, con đường này đi xuống tất cả đều là vách đá, phải qua địa giới của Mạc Quốc mới có thể đến Tề Quốc, địa thế Tề Quốc so với Mạc Quốc dễ đi hơn một chút, nhìn tất cả mọi người thật khổ cực, ai." Mạc Tử Viêm có chút lo lắng.

"Đúng vậy, binh lính thì có thể, còn hai mươi mỹ nam tiến cống đã bắt đầu oán giận." Dạ Tích Tuyết nói.

"Có thể đi vòng quanh hay không? Núi này đường quả thật không dễ đi, không trách được hành quân chiến tranh sẽ rất mệt người." Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Đường thì có, có thể men theo sông Tây đi tới Thân Quốc, đường rất bằng phẳng, nhưng đi phải mất hơn nửa tháng, trước tiên qua ngọn núi này sau đó có thể đi về hướng bắc, tiếp qua đông, cuối cùng có thể tới "Bình châu" mà đại ca nắm giữ." Mạc Tử Viêm nhíu mày nói.

"A, đại ca?" Mạc Nhiễm Thiên há to miệng, lập tức nghĩ tên nam nhân kia hình dáng như thế nào, mình hiện tại cái gì cũng không biết, đối đãi với hắn thế nào mới tốt?

"Hừ, Tiểu Thiên nhanh như vậy đã quên đại ca?" Mạc Tử Viêm cười lạnh nói.

Mạc Nhiễm Thiên giận dữ giơ nắm tay nạt hắn: "Liên quan gì đến đệ?"

"Vậy sẽ không kịp hành trình?" Dạ Tích Tuyết thấy hai người phẫn nộ, vội vàng xen mồm nói.

"Ta cũng đã cân nhắc qua, trên hành trình nếu không chậm trễ là tới, nhưng binh lính chưa chắc đồng ý đi hơn nửa tháng." Mạc Tử Viêm suy tư nói.

“Chúng ta cần cân nhắc an toàn của mọi người, còn có cống phẩm, chúng ta cảm thấy được như thế nào mới tốt?”

“Ta hy vọng đến Tề Quốc nhanh một chút, trên con đường này thật sự là nhàm chán đến chết.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức nói, kì thật hắn hối hận những lời đã nói, hắn không muốn gặp cái tên đại ca không nhớ mặt kia.

Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt một cái nói: “Vậy ngày mai hỏi mọi người một chút chứ.”

“Ừm, như vậy rất tốt.” Dạ Tích Tuyết gật đầu nói.

Khi ba người đang thảo luận, từ sâu trong rừng rậm truyền đến tiếng kêu thảm kinh khủng, sắc mặt mọi người đều thay đổi, sau đó là tiếng dã thú kêu một tiếng dữ dội.

“Không xong rồi, xảy ra chuyện rồi.” Mạc Tử Viêm cả kinh nói.

“Ta đi xem một chút!” Dạ Tích Tuyết vội vàng nói.

“Không, ngươi phải bảo vệ Tiểu Thiên, binh lính có thể lọt vào tập kích.” Mạc Tử Viêm trầm giọng nói, “Mau làm cho mọi người đi suốt đêm khỏi nơi nguy hiểm này.”

“Chẳng lẽ là bầy sói? Trời ạ!” Mạc Nhiễm Thiên vừa nghĩ đến bầy sói lớn trong lòng kinh hoàng dựng tóc gáy.

Binh lính toàn bộ đều đã đứng lên, tay cầm kiếm, kinh hoảng nhìn Mạc Tử Viêm, hai mươi mỹ nam sợ hãi dồn một chỗ cùng nhau.

“Mọi người nghe đây, phía trước binh lính săn thú có thể bị dã thú tấn công, năm mươi người nhanh đi theo bổn hoàng tử cứu người, những người khác theo Dạ Tích Tuyết vượt qua nơi nguy hiểm, nghìn vạn lần phải bảo vệ tốt thái tử điện hạ cùng cống phẩm, Mạc Quốc vẫn dựa vào chúng ta, nghe rõ ràng không?” Mạc Tử Viêm lớn tiếng nói, làm cho tất cả mọi người đều nghe hiểu được.

“Vâng!” Binh lính không dài dòng, lập tức năm mươi người bước ra khỏi hàng đứng ở một bên, mỹ nam rối rít lên xe, bắt đầu hướng xuất phát chạy khỏi nơi nguy hiểm, mỗi người lính đều cầm một bó đuốc sáng cả con đường nhỏ.

“Ta ở lại! Tứ đệ, vết thương của đệ vừa hồi phục, ta sợ đệ gặp nguy hiểm!” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới thánh chỉ của hoàng thượng, vẻ mặt nghiêm túc nói.

Mạc Tử Viêm sửng sốt sau đó cả giận nói: “Huynh điên rồi! Mạng của huynh là quan trọng nhất, Dạ Tích Tuyết, các ngươi mau đi, các huynh đệ, xuất phát!” Mạc Tử Viêm quát to một tiếng, cầm lấy cây đuốc dẫn đầu nhảy vào khu rừng đen tối.

Tiếng kêu thảm thiết thỉnh thoảng truyền đến, nghe được Mạc Nhiễm Thiên càng lo lắng.

“Tiểu Thiên, đi thôi, người đi cứu nhiều như vậy, sẽ không có việc gì đâu!” Dạ Tích Tuyết lôi kéo Mạc Nhiễm Thiên đi.

Mạc Nhiễm Thiên có thể nói là hai bước một thụt lùi, trong lòng rất rối rắm, Mạc Tử Viêm vết thương mới lành, thân thủ giảm mạnh, nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, mình biết giải thích với phụ hoàng như thế nào.

“Dạ đại ca, huynh đi trước, đệ phải mau chạy tới đó xem!” Mạc Nhiễm Thiên đứng lại.

“Không được! Tứ hoàng tử nói đúng, đệ là quan trọng nhất! Đệ hồ đồ a.” Dạ Tích Tuyết cả giận nói.

“Nhưng đệ đáp ứng phụ hoàng chính mình cùng tứ đệ phải bình an a, nếu hắn xảy ra chuyện gì, đệ biết nói gì với phụ hoàng đây.” Mạc Nhiễm Thiên vội la lên.

Trong khi cãi nhau, tiếng kêu thảm thiết vang lên không ngừng, càng làm cho mọi người sợ hãi vạn phần.

“A.” Tiếng hét thảm này lại là từ bên kia.

Dạ Tích Tuyết kinh hãi, bay vút qua nhìn, thì ra có người không cẩn thận, liền bị rơi xuống vách núi. Lòng người hoảng sợ, Dạ Tích Tuyết cũng chẳng quan tâm Mạc Nhiễm Thiên, nhanh chóng đi tới phía trước an ủi mọi người, chờ hắn lần nữa lướt về tìm Mạc Nhiễm Thiên, đã không còn thấy bóng dáng của hắn.

"Tiểu Thiên!" Một tiếng rống to lo lắng vang vọng cả núi rừng.

55. Chương 55: Khiếp Sợ

Mạc Nhiễm Thiên rút chiếc lưỡi hái nhỏ trong giầy ra cầm chắc trong tay, cẩn thận bước về phía có tiếng kêu thảm thiết. Cũng may mặt trăng nhô cao, không đến mức không thấy rõ được gì. Vì lo lắng cho an nguy của Mạc Tử Viêm, nhảy qua bụi gai, bạt nhánh cây, hắn cũng không hề quan tâm nhánh cây đã làm rách quần áo của mình.

Tiếng kêu thảm thiết càng ngày càng nhiều, tiếng chó sói tru cũng càng ngày càng lắm. Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên người đầy mồ hôi, lại thấy được ánh lửa ở phía trước, cước bộ của hắn cũng chậm dần.

Gió mát thổi qua, mùi máu tanh xộc vào mũi, Mạc Nhiễm Thiên cau chặt mày, lưỡi hái trong tay cũng cầm thật chặt. Nơi thâm sơn cùng cốc đầy dã thú rình rập, huống chi bọn họ phải đi săn, dã thú ngửi thấy mùi máu tươi lại càng bu lại như ruồi.

Mục tiêu càng ngày càng gần, Mạc Nhiễm Thiên bị tình cảnh trước mắt làm cho sợ hãi. Phía sau toán lính là vách núi, không có nơi trốn, còn phía trước bầy sói lại đang tiến sát lại phía bọn họ. Vô số những cặp mắt xanh biếc u tối, kinh khủng dị thường. Mạc Nhiễm Thiên không dám tới gần hơn, lén lút bò lên một gốc cây đại thụ, lo lắng nhìn một màn này.

"Mọi người trấn định, bầy sói sợ lửa, nghìn vạn lần đừng tắt đuốc!" Mạc Tử Viêm hô lớn.

"Tứ hoàng tử, huynh đệ tử thương hơn mười người, nhiều sói như vậy, lúc nào mới giết xong đây." Có binh lính bắt đầu khiếp sợ, thật sự quá nhiều sói, các huynh đệ chết thảm làm cho những người khác kinh hoàng dựng tóc gáy.

"Bắt giặc phải bắt vua trước tiên, chúng ta cũng không ít binh lính, mọi người phải đồng tâm hiệp lực, con sói đầu đàn giao cho bổn hoàng tử, nghìn vạn lần phải có lòng tin!" Mạc Tử Viêm dõng dạc nói to, làm cho mỗi người trong tốp lính đều nghe rõ.

"Dạ!" Tiếng dạ ran vang lên kích thích bầy sói tru vang những tiếng châm chọc.

"Ta đếm ba tiếng, mọi người cùng tiến lên, liều mạng với chúng nó, nếu không lửa vừa tắt, chúng ta sẽ trở thành miếng thịt trong miệng bọn súc sinh này!" Mạc Tử Viêm nói xong nhìn về phía con sói đen lớn nhất ở giữa bầy. Đây chính là con sói đầu đàn, to hơn những con khác gấp đôi.

"A ô……" Con sói này giống như hiểu tiếng người, đột nhiên ngửa mặt lên trời rống to, sau đó đôi mắt xanh lục hung tợn nhìn chằm chằm Mạc Tử Viêm.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng sợ hãi vạn phần, rất lo cho Mạc Tử Viêm, vết thương của hắn chưa lành hẳn, cưỡi ngựa còn không nổi, con sói đầu đàn này lại lớn như vậy. Ngộ nhỡ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây?

"Một, hai, ba! Lên!" Mạc Tử Viêm lớn tiếng hô, sau đó cả toán lính đều giương kiếm nhằm về phía bầy sói, bầy sói cũng là chặn đầu tiến lại, người và sói đọ sức với nhau.

Mạc Tử Viêm một mình bay lên không, vượt qua bầy sói trực tiếp đâm trường kiếm về phía con sói đầu đàn đang nhe nanh mở rộng miệng.

Chỉ thấy con sói này cũng không sợ Mạc Tử Viêm, hai chân trước nhanh nhẹn chặn lại, tránh trường kiếm của Mạc Tử Viêm, còn đánh về phía y, bóng dáng Mạc Tử Viêm nhảy lên lưng sói, đang muốn đâm trường kiếm vào cổ nó thì, sói đầu đàn đột nhiên xoay người, ý đồ đè chết Mạc Tử Viêm. Mạc Tử Viêm chạm đến

vết thương, đau đớn bất chợt khiến hắn không thể làm gì khác hơn là lộn ngược người ra sau xuống mặt đất, đồng thời trường kiếm quét về phía chân sau của sói đầu đàn. Con sói nhanh chóng xoay người, chân trước đánh về phía Mạc Tử Viêm, mõm cũng táp tới phía y.

Toán lính bên này dường như thực lực ngang ngửa bầy sói, có con sói bị binh lính đâm chết, cũng có những người lính bị sói cắn chết. Cảnh tượng máu tanh tàn bạo, máu chảy thành sông. Thấy vậy trong lòng Mạc Nhiễm Thiên vô cùng khó chịu, nhưng lúc này hắn biết mình không thể quá xúc động,tỉnh táo là quan trọng nhất, chỉ cần sói đầu đàn chết, bầy sói cũng sẽ tự sợ hãi mà trốn thoát, binh lính cũng được cứu.

Lại nhìn về phía Mạc Tử Viêm, quần áo hắn hiển nhiên đã bị nanh vuốt của sói cào cho rách nát, tay áo cũng đã nát bươm. Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, vội vàng bò xuống khỏi cành cây, bước nhanh tới gần Mạc Tử Viêm, sau đó trốn ở phía sau cây quan sát.

Người và sói đánh nhau, làm cho Mạc Tử Viêm dù có võ công cũng chẳng chiếm được ưu thế gì. Mặc dù con sói cũng bị Mạc Tử Viêm đâm mấy kiếm, nhưng hiển nhiên là càng đánh càng hăng.

"A." Mạc Tử Viêm kêu lên một tiếng, trường kiếm đã bị sói đầu đàn hất văng. Sau phút kinh hãi hắn chỉ còn cách dùng hai tay ngăn móng vuốt của nó, cực kì nguy hiểm.

"A ô….." Sói ta hiển nhiên đã dự cảm được thắng lợi của mình, gào lên một tiếng, tuồng như để cổ vũ những con sói khác trong đàn.

Trong khoảng thời gian ngắn, tiếng chó sói tru vang dậy bốn phía, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tiếp, nhiều binh lính đã bị sói vồ.

Đúng lúc này, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đã quyết tâm, nhanh chóng chạy ra, vòng đến phía sau sói đầu đàn, dùng lưỡi hái nhỏ của mình đâm thật mạnh vào động mạch chủ trên cổ nó, còn dùng lực đâm sâu xuống.

Con sói kì thật cũng cảm giác được có người tới gần, nhưng hai móng vuốt đã cắm sâu vào Mạc Tử Viêm, khi kịp phản ứng thì Mạc Nhiễm Thiên đã thực hiện được ý đồ, từ động mạch máu phun ra xối xả, nhiễm đỏ cả người Mạc Nhiễm Thiên.

"Tứ đệ! Mau!" Mạc Nhiễm Thiên kêu to, bởi vì đôi mắt sói đầu đàn tràn ngập tức giận, hét lớn một tiếng, buông Mạc Tử Viêm ra, chân trước vồ tới Mạc Nhiễm Thiên, những móng vuốt sắc nhọn vô cùng, nếu như bị nó chộp được, Mạc Nhiễm Thiên không chết cũng tàn phế. Cũng may Mạc Nhiễm Thiên thông minh, biết nó nhất định là điên lên rồi, vội vàng lộn một vòng, lăn xuống dưới bụng nó, dùng lưỡi hái rạch bụng con sói.

Mạc Tử Viêm chưa bao giờ khiếp sợ như lúc này,trong lòng đã bị Mạc Nhiễm Thiên làm cho chấn động mạnh, nhưng hiện giờ còn chưa phải lúc chất vấn y. Mắt thấy Lang Vương muốn cắn chết Tiểu Thiên, hắn cuống cuồng vận công lực toàn thân, bay lên trời, một chưởng bổ xuống đầu con sói.

Giây tiếp theo, thân thể khổng lồ của con sói lay động, sau đó ngã vật ra, đè xuống Mạc Nhiễm Thiên ở dưới bụng. Mạc Tử Viêm bị dọa đến vội vàng kêu lên sợ hãi "Tiểu Thiên!"

Con sói này chảy máu quá nhiều, lại bị Mạc Tử Viêm đánh một chưởng, nên chết rất nhanh. Mạc Nhiễm Thiên không kịp trốn, bị đè bẹp dưới thân sói.

"Tiểu Thiên, Tiểu Thiên!" Mạc Tử Viêm bị dọa muốn phát điên lên đem con sói đẩy ra, Mạc Nhiễm Thiên phía dưới đã cả người dính đầy máu, căn bản không nhìn thấy được mặt.

"Tứ đệ." Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên có chút suy yếu, hắn làm sao tưởng tượng được rằng con dã thú kia lại chết trên người mình, thiếu chút nữa đè hắn chết bẹp theo. "Tiểu Thiên, Tiểu Thiên, huynh không chết!" Mạc Tử Viêm kích động ôm chầm lấy Mạc Nhiễm Thiên, sự sợ hãi của hắn có thể dễ dàng tưởng tượng được.

Con sói đầu đàn vừa ngã xuống, cả bầy sói đều đau đớn tru lên, còn binh lính thấy tứ hoàng tử đánh chết con sói đầu đàn, đều được củng cố tinh thần, thoáng cái đã đâm chết vài con sói.

"A ô……" Bầy sói liên tiếp kêu lên những tiếng bi thảm, chỉ chốc lát sau toàn bộ chạy mất.Chúng không tấn công nữa, còn mọi người trải qua một vòng chiến đấu sống còn, cũng mệt đến mức thở không ra hơi, toàn

bộ ngồi rũ xuống đất.

"Tiểu Thiên, sao huynh ngốc vậy hả! Nếu vừa rồi huynh xảy ra chuyện gì, huynh bảo ta biết ăn nói thế nào với phụ hoàng chứ!" Mạc Tử Viêm lớn tiếng mắng, trên mặt nước mắt chảy ròng.

"Tứ đệ, đệ chết rồi ta cũng không có cách nào ăn nói với phụ hoàng." Mạc Nhiễm Thiên hé ra khuôn mặt lấm lem vết máu, sợ hãi vạn phần, nhưng khóe miệng vẫn mỉm cười thật tươi, sói đầu đàn là do hắn giết chết đó nha.

"Tiểu Thiên!" Mạc Tử Viêm ôm chặt lấy Mạc Nhiễm Thiên, mặc kệ vì lý do gì, Mạc Nhiễm Thiên đã dùng tính mạng cứu y. Chuyện này đối với những người khác thì chẳng thấm vào đâu, nhưng Mạc Nhiễm Thiên thể lực yếu ớt, nhưng lần này lại dũng cảm như thế chỉ vì cứu y, sao hắn có thể không cảm động cho được.

Mạc Tử Viêm khiếp sợ, những người lính khác cũng kinh ngạc, thái tử điện hạ lại có can đảm đọ sức với con sói đầu đàn, đây là chuyện khó tin nhất trong cuộc đời bọn họ.

Điểm lại quân số, tám mươi người lính chỉ còn lại bốn mươi, tử thương một nửa, còn sói tử thương hơn trăm, mùi máu tươi nồng nặc đến mức làm người ta buồn nôn.

Binh lính đúng là binh lính, không cần Mạc Tử Viêm ra lệnh, bọn họ tự đào mộ mai táng cho huynh đệ của mình, chờ mọi người uể oải thát khỏi chốn nguy hiểm thì đã là tảng sáng.

Đại đội nhân mã cơ hồ toàn bộ qua đều đã qua khỏi nơi này, chỉ còn lại có không tới hai mýõi binh lính còn đang canh gác ở bên này.Thấy mọi người trở về với bộ dạng nhếch nhác đến khó tin, họ đều chạy lại giúp những huynh đệ bị thương.

"Mọi người trước nghỉ ngơi một chút, trời sáng sẽ qua khỏi nơi nguy hiểm này, Tiểu Thiên, đệ ổn không?" Mạc Tử Viêm vẫn ôm Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên có lẽ đã ngủ thẳng trong lòng hắn.

"Tứ đệ, thả ta xuống, thương thế của đệ còn chưa băng bó." Mạc Nhiễm Thiên tinh thần đã khôi phục một phần, chỉ là bị thân thể to lớn đó đè nên có chút choáng váng, hiện tại đã không có việc gì.

"Thật sự không có việc gì?" Mạc Tử Viêm lo lắng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy người là máu, thanh âm quan tâm trước nay chưa từng có.

"Không có việc gì, không biết Dạ đại ca thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên tối hôm qua có nghe thấy hắn gọi mình, chỉ là trong lòng lo lắng an nguy của Mạc Tử Viêm, cho nên không trả lời mà thôi.

Mạc Tử Viêm biến sắc, lạnh lùng hỏi: "Ta còn muốn tìm hắn tính sổ đây!"

"A, tại sao? "Mạc Nhiễm Thiên khó hiểu hỏi lại.

"Bổn hoàng tử bảo hắn hảo hảo trông chừng ngươi, hắn cư nhiên cho ngươi lấy thân mạo hiểm! Không nên tìm hắn tính sổ sao?" Mạc Tử Viêm bất mãn nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta lén chạy đi, không thể trách huynh ấy!" Mạc Nhiễm Thiên mếu máo nói.

"Ngươi còn bao che hắn, hừ!" Mạc Tử Viêm quay đầu không nhìn hắn.

Đang nói, nơi hiểm yếu bên kia một thân ảnh vội vàng bay tới, không cần nhìn cũng biết là Dạ Tích Tuyết. Hắn hạ xuống trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, hai tay nắm chặt, vẻ mặt tiều tụy, đôi mắt đỏ sậm nhìn Tiểu Thiên, cả người phát ra run rẩy.

"Dạ đại ca?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn hiện tại cái này Dạ Tích Tuyết không biết như thế nào trong lòng nao nao.

"Ba!" Một tiếng vang thật lớn, má trái Mạc Nhiễm Thiên bị Dạ Tích Tuyết hung hăng tát một chưởng.

"Ba!" Lại một tiếng vang thật lớn, má trái Dạ Tích Tuyết cũng bị Mạc Tử Viêm tát một chưởng.

Đôi mắt Dạ Tích Tuyết nước mắt chảy dài, nghĩ tối hôm qua mình kinh hãi run sợ nghe tiếng chó sói tru thảm thiết, phân không ra ai thắng ai thua, bên này lại không thể rời đi, đủ loại tư vị cảm xúc nảy sinh giày vò hắn.

Mạc Tử Viêm cả người lạnh như băng nhìn Dạ Tích Tuyết, hận không thể giết hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lấy tay bưng mặt, nhìn Dạ Tích Tuyết vẫn còn vệt nước mắt, biết tâm tình của hắn, cho nên không tức giận.

Ba người đứng thành hình tam giác, binh lính ai cũng không dám lên tiếng, trợn to mắt nhìn về phía này, trong lòng đều vô cùng tò mò.

"Đi thôi, đừng chậm trễ nữa." Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên mở miệng, sau đó đi trước, qua khỏi nơi nguy hiểm này, hắn cũng không muốn mọi người đem mình ra làm trò cười.

Mạc Tử Viêm nhếch môi "Hừ" một tiếng rồi cũng ra lệnh cho mọi người lên đường, còn Dạ Tích Tuyết đi theo phía sau Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Thiên!" Dạ Tích Tuyết trong lòng khó chịu.

"Vâng."Mạc Nhiễm Thiên còn chưa lau vết máu trên mặt, trên người bạch y biến thành hồng y, hắn vội vàng chạy về chỗ Thủy Hỏa thay quần áo.

"Đệ có bị thương không?" Dạ Tích Tuyết vì vừa rồi đã tát hắn mà vô cùng áy náy.

"Không có, tất cả đều là máu sói." Mạc Nhiễm Thiên bình tĩnh trả lời.

"Tiểu Thiên, đúng, ta xin lỗi, ta quá xúc động."Dạ Tích Tuyết nhìn trước sau không có ai, đem Mạc Nhiễm Thiên kéo lại.

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu sang ôn nhu cười nói:"Ta biết."

Dạ Tích Tuyết sau khi sửng sốt, đem hắn ôm vào lòng khàn giọng nói: "Tiểu Thiên, ta sợ sẽ không còn được gặp lại đệ."

Mạc Nhiễm Thiên không giãy dụa, tựa đầu vào vai hắn thầm than thở: "Chuyện của ta còn chưa làm xong, làm sao dễ dàng chết như vậy được, không có việc gì, Dạ đại ca, đừng nghĩ nhiều như vậy."

"Tiểu Thiên, xin lỗi, đau không? Đệ đánh ta đi." Dạ Tích Tuyết đẩy hắn ra, nhìn mặt hắn sưng đỏ lên, đau lòng vuốt ve.

"Tứ đệ không phải đã đánh rồi sao?" Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Kể cho ta chuyện tối qua được không?" Dạ Tích Tuyết sửng sốt, yêu thương sờ sờ mái tóc đã lộn xộn của hắn.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên vừa đi vừa chậm rãi kể, cảnh tượng binh lính chiến đấu cùng bầy sói khắc sâu trong đầu hắn. Cảnh tượng máu chảy thành sông đó cả đời này hắn không thể nào quên.

"Dạ đại ca, tại sao không cho tu bổ con đường nối liền hai nước, như vậy cả hai quốc gia có thể giao lưu làm ăn?" Mạc Nhiễm Thiên nói xong chuyện tối hôm qua, không khỏi kì quái hỏi vấn đề này.

"Con đường này quả có rất ít người đi, nhưng bình thường tới thủ đô Tề quốc chỉ cần đi dọc Âm giang là tới rồi." Dạ Tích Tuyết nghe xong liền kinh tâm động phách, nhìn Mạc Nhiễm Thiên gầy yếu, nắm tay hắn giải thích.

"A, vậy sao chúng ta không đi đường thủy?" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co giật.

"Ai, cũng vì sợ Thân quốc biết được chặn đường, như vậy càng thêm phiền toái, Âm giang hiện tại do Thân quốc cùng Tề quốc quản lý, cũng không làm khó chuyện làm ăn, nhưng chúng ta nhiều người như vậy, rất nhiều cống phẩm, nhất định sẽ bị phát hiện, cho nên hoàng thượng cùng đại thần thương nghị đi đường này, kì thật ban ngày cũng ổn, chưa từng nghe nói qua xảy ra chuyện gì, không ngờ tới lần này săn thú lại gặp gỡ bầy sói. Ai." Dạ Tích Tuyết sắc mặt trầm trọng. Mạc Nhiễm Thiên lâm vào trầm tư, chỉ chốc lát lại hỏi: "Vậy qua vùng đất nguy hiểm này thì vẫn là rừng sao?"

"Đúng vậy. Hiện tại binh lính hắn đều hi vọng đi nhiều hơn nửa tháng, đi bằng đường lớn bằng phẳng."

"Uhm, xem ra vùng núi rất nguy hiểm, cứ đi đường đất bằng đi, mọi người đi nhanh lên một chút, không nên trì hoãn nữa." Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ vì mọi người.

“Ta cũng nghĩ như vậy, cứ như vậy, hơn nửa tháng nữa là có thể tới ”Bình châu” của đại hoàng tử. Nửa tháng sau nữa là tới kinh đô Tề quốc.”

“À, Dạ đại ca, đại hoàng tử là người như thế nào?” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng lo lắng.

“A, Tiểu Thiên đệ?” Dạ Tích Tuyết bị dọa đến nhảy dựng.

“Ta hiện tại cái gì cũng không nhớ, ngay cả đại hoàng tử tròn méo thế nào cũng không biết, ai.” Mạc Nhiễm Thiên buồn bực a, người có quan hệ mà lại không nhận ra, hắn thật sự không biết sống chungnhư thế nào đây.

“Ha ha ha, đừng lo lắng, đại hoàng tử nhân phẩm không tồi, ít nhất ta là cho rằng như vậy.” nDạ Tích Tuyết nhìn bộ dạng rối bời của hắn không khỏi nở nụ cười.

“A, huynh ấy có tuấn mỹ như Dạ đại ca không?” Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

“Chuyện này, Dạ đại ca rất tuấn mỹ sao?” Dạ Tích Tuyết trong lòng vui vẻ.

“Huynh không biết hả?” Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn một cái.

“Ha ha ha, không biết, nhưng Tiểu Thiên nói tuấn mỹ thì nhất định là tuấn mỹ rồi.” Dạ Tích Tuyết ánh mắt lại bắt đầu trở nên thâm tình.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên tiếp tục tiến về trước.

“Đại hoàng tử là do một vị tần phi của hoàng thượng sinh ra, so với các hoàng tử khác, địa vị của hắn tương đối thấp. Sau khi mẫu phi hắn là Tần quý nhân đột nhiên qua đời, đại hoàng tử không nói chuyện cùng bất kì ai, trừ bỏ đệ khi đó còn ngốc nghếch.” Dạ Tích Tuyết ở trong cung thời gian cũng không ngắn, những chuyện nghe được hiển nhiên cũng nhiều.

“A, sao lại tự nhiên chết đi?” Mạc Nhiễm Thiên giật mình hỏi.

“Cái này không rõ lắm, nhưng đại hoàng tử và tứ hoàng tử xảy ra xô xát, hẳn là có liên quan tới Chu quý phi, từ đó về sau hắn cùng tứ hoàng tử đối địch, sau đó hoàng thượng biết được, đem hắn điều đi ”Bình châu“.”

“Cái gì! Vậy không phải tứ hoàng tử tới ”Bình Châu” rồi vẫn có thể xung đột với đại ca sao?” Mạc Nhiễm Thiên thấy kì quái, bởi vì khi Mạc Tử Viêm nhắc tới đại hoàng tử cũng không hề có thù hận.

“Điều này rất khó nói.” Dạ Tích Tuyết không biết trả lời như thế nào.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng hoàn toàn hồ đồ.

Qua vùng rừng rậm nguy hiểm, phía trước đột ngột trở nên trống trải, từng mảng từng mảng rừng rậm mênh mông, ở giữa còn có dòng suối nhỏ giữa khe núi, rất đẹp nhưng lại ẩn giấu sát khí. Binh lính cùng xe ngựa, mỹ nam đều ở bên cạnh suối nghỉ ngơi chờ đợi, có người bắt thỏ hoang đem nướng, làm Nhiễm Thiên chạnh lòng, nghĩ đến những binh línhđã chết, khóe mắt có chút ướt át.

Tất cả binh lính thấy hắn một thân vấy máu từ trong rừng đi ra, mỗi người mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

“Mọi người nghỉ ngơi đi, ta không có việc gì.” Mạc Nhiễm Thiên biết mọi người lo lắng vội vàng nói.

“Thái tử điện hạ, đến cùng xảy ra chuyện gì? Tứ hoàng tử đâu?” Thủy Thủy chạy tới hoảng sợ nói.

“Tứ hoàng tử cũng không có chuyện gì, ở phía sau, mọi người chuẩn bị cho tốt quần áo cùng nước, chờ bọn họ trở về thì tận tình chăm sóc. Rất nhiều huynh đệ đều đã…” Mạc Nhiễm Thiên nhìn Hỏa Hỏa bưng một chậu nước tới, khổ sở không nói thành lời.

Tất cả mọi người đều đoán được, trong khoảng thời gian ngắn bầu không khí bi thương tràn ngập, rất nhiều người đều lén lút rơi lệ.

“Tiểu Thiên, tắm đi nào.” Dạ Tích Tuyết nhìn hắn đau lòng, vội vàng nói.

Mạc Nhiễm Thiên yên lặng rửa mặt, thay quần áo, mãi cho đến lúc đoàn người Mạc Tử Viêm trở lại đây đều không nói thêm lời nào nữa. Sau đó Mạc Tử Viêm kể lại trận chiến với sói dữ, cũng không quên nói với

mọi người rằng thái tử điện hạ đã cứu hắn, cứu mọi người. Từ đó về sau, binh lính không còn ai dám xem thường thái tử nữa, hơn nữa đều rất tôn kính hắn.

Đã xác định được đường đi, đến ngày thứ ba, bọn họ rốt cuộc ra khỏi vùng rừng núi, trên đường đi tới "Bình Châu".

Đi đường một ngày không gặp trở ngại gì, mọi người cũng không dây dưa chậm chạp, giữa trưa ngày thứ mười, đoàn người thấy được tường thành cao cao ở phía xa, tới "Bình Châu" rồi.

56. Chương 56: Yêu Đương Vụng Trộm

Gần một tháng hành trình làm cho mọi người uể oải không chịu nổi. Xa xôi thấy Bình Châu tựa như chứng kiến ốc đảo trong sa mạc, trên khuôn mặt uể oải của mọi người đều lộ ra vẻ tươi cười, tâm tình gấp rút không thể đợi.

Trên tường thành Bình Châu, binh lính nhìn thấy đội ngũ khổng lồ như thế, trong lòng cả kinh, lập tức có người chạy như bay xuống lầu, phóng ngựa chạy như bay về phía cửa Bắc, báo cáo đại hoàng tử Mạc Kính đóng bên kia.

Bình Châu là thị trấn quan trọng Mạc quốc, là vùng đất chiến lược hiểm yếu, và cũng là cánh cửa lớn thứ nhất của Mạc quốc. Giờ phút này Mạc Kính nghe được binh lính báo cáo, trong lòng kinh hãi, lập tức vung roi phóng ngựa chạy về cửa thành phía Nam, trong lòng nghĩ mình vẫn chưa nhận được bất cứ tin tức gì, trong triều ai sẽ được phái đến nơi đây?

Đứng trên cổng thành từ xa xa nhìn lại, bọn lính báo là phục sức của Mạc quốc. Mạc Kính trong lòng lập tức thở phào nhẹ nhõm, phái ra hai kỵ binh đi trước tìm hiểu tin tức.

"Đại hoàng tử, phía trước là nhân mã của Thái Tử Điện Hạ cùng Tứ Hoàng Tử, vì đi sơn đạo gặp phải bầy sói, cho nên sửa đi đường bộ đến Tề quốc tiến cống xin cứu viện." Một binh lính rất nhanh trở về báo cáo.

"Cái gì? Thái tử điện hạ?Ngươi không lầm chứ?" Mạc Kính kích động bắt lấy cánh tay tên lính.

"Không sai, chứng thật là thái tử điện hạ!" Binh lính lần nữa xác định.

"Lập tức mở rộng cửa thành nghênh đón!" Mạc Kính nói xong liền vội vã xuống lầu. Tiểu Thiên tới rồi, từ sau khi mình bị phụ hoàng phái tới nơi này đóng giữ, mình liền ngày đêm tưởng niệm Tiểu Thiên, không biết hắn ở trong cung có chịu khi dễ hay không. Mình vô dụng không thể bảo vệ hắn được, lần này lại muốn tự mình tiễn hắn ra khỏi Bình Châu, trong lòng nhất thời ngũ vị hỗn tạp, không biết mùi vị gì.

Đội ngũ càng ngày càng gần, xe ngựa xa hoa của thái tử trải qua một tháng xóc nảy cũng đã không còn xa hoa, càng khỏi nói những xe ngựa khác. Hai mươi người mỹ nam đã nhìn không ra là mỹ nam, mỗi người sắc mặt tiều tụy, còn binh lính đều phong trần bụi bặm, vẻ mặt mệt mỏi vô cùng.

"Tham kiến Thái Tử Điện Hạ!" Mạc Kính dẫn đầu thủ thành binh lính xuất môn nghênh đón, quỳ rạp xuống trước xe ngựa thái tử.

Mạc Nhiễm Thiên trong xe ngựa bắt đầu cuống lên. Tuy nhiên có cuống lên cũng vô dụng, không thể làm gì khác hơn là dưới sự dìu đỡ của Thủy Hỏa mà xuống xe, một thân cẩm bào vàng nhạt, đầu đội ngọc quan thái tử, trên mặt mỉm cười đứng ở trước mặt Mạc Kính.

"Đại ca xin đứng lên, tất cả mọi người đứng lên đi." Mạc Nhiễm Thiên đi lên trước nâng Mạc Kính đang cúi đầu dậy.

Mạc Kính ngẩng đầu, bốn mắt nhìn nhau, Mạc Nhiễm Thiên nhìn con người xa lạ có chút kích động đang đứng trước mắt mình. Thành phẩm hoàng gia đến cùng không phải đồ dỏm, Mạc Kính cao hơn hắn nửa cái đầu, vóc người có chút khôi ngô,cường tráng nhưng cũng không quá béo, cảm giác rất rắn chắc. Trên mặt màu da ngăm đen, mày kiếm vắt ngang, tinh nhãn sáng chói, đôi môi hơi dày. Có thể nhìn ra được người

này ứng với loại người trung thực thật thà, nhưng khí thế cũng rất cương quyết, có tố chất làm đại tướng quân. Tóm lại, ấn tượng đầu tiên của Mạc Nhiễm Thiên với đại hoàng tử không tệ, có thể nói là vô cùng thân thiết.

"Tiểu Thiên, ngươi có khỏe không?" Nắm đôi tay Mạc Nhiễm Thiên, nam nhân ở trước mắt có chút kích động, đôi mắt nhìn hắn chứa đầy cảm tình, làm cho Mạc Nhiễm Thiên biết, tình cảm của thân thể mình với đại hoàng tử hẳn là rất tốt.

Mạc Nhiễm Thiên mở miệng cười với hắn, sau đó nhẹ giọng nói: "Đại ca vất vả rồi, tất cả mọi người đã mệt, đi vào rồi lại nói được không?" Mạc Nhiễm Thiên không biết nói gì, chỉ có thể giả bộ không quen.

"Được." Mạc Kính nhìn đoàn người, khi thấy Mạc Tử Viêm phía sau Mạc Nhiễm Thiên thì đôi mắt nhất thời tối sầm lại.

"Đại ca, từ lúc chia tay huynh vẫn khỏe chứ, lúc này phải làm phiền huynh, vì thời gian gấp gáp, mọi người chuẩn bị nghỉ ngơi tại Bình Châu một ngày sau đó sáng mai lập tức xuất phát." Mạc Tử Viêm cười ôn hòa, làm cho Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn ngoài dự tính.

Mạc Kính "Ừm" Một tiếng xong thì không thèm để ý tới y nữa, tiếp đón mọi người đi vào, cùng ôm ấp Dạ Tích Tuyết như anh em thân thiết, điều này lại làm cho Mạc Nhiễm Thiên thấy kì quặc. Dạ đại ca chưa từng nói y cùng đại hoàng tử cảm tình tốt như vậy a, hai người giống như bạn rất thân.

Kế tiếp, đoàn người đều vào thành cả. Thành này không lớn, song dân chúng lại không ít, tất cả mọi người rất nhiệt tình hoan nghênh Thái Tử Điện Hạ, cho tới tận khi vào phủ đệ Bình Châu cách cửa thành Bắc không xa.

Tự lúc nghỉ ngơi, Mạc Kính đi tới phòng Mạc Nhiễm Thiên, cho hai người Thủy Hỏa lui ra, sau đó ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cười khổ, cảm thấy lúc này khó mà chịu đựng được.

"Tiểu Thiên, đại ca rất nhớ ngươi." Mạc Kính không biết Mạc Nhiễm Thiên đã không còn ngốc.

Mạc Nhiễm Thiên không biết như thế nào trả lời, ngây ra nhìn hắn, quả thật rất giống một kẻ ngốc.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, đến đây, ngồi xuống, cùng đại ca trò chuyện được không?" Mạc Kính biết thời gian không nhiều lắm, không chịu để cho hắn ngủ.

Mạc Nhiễm Thiên gật đầu, hắn một đường đều ngồi xe ngựa, thật ra không mệt mỏi lắm.

"Trong cung hết thảy đều tốt chứ? Phụ hoàng có khỏe không? Nhị đệ thế nào?" Mạc Kính liên tiếp hỏi ba,bốn vấn đề.

"Đại ca, huynh đừng vội, hỏi từ từ.Ha ha, trong cung không có chuyện gì, chỉ là phụ hoàng vì chuyện Thân quốc hao tâm tổn trí, Nhị Ca cũng không có chuyện." Mạc Nhiễm Thiên cười nói với hắn.

"Ừm, đại ca rất vui, cứ tưởng rằng không biết phải chờ Tiểu Thiên đến năm nào tháng nào, không ngờ các đệ lại tới Bình Châu, thật là thật tốt quá." Mạc Kính vô cùng phấn khích, nắm chặt tay Mạc Nhiễm Thiên đi đến giường lớn, động tác này làm cho Mạc Nhiễm Thiên trở nên hoảng hốt.

"A a… đại ca. Tiểu Thiên muốn nói cho huynh một chuyện." Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nhìn hắn.

"Chuyện gì, ngồi xuống chậm rãi nói."Mạc Kính sủng ái vuốt tóc hắn, làm cho Mạc Nhiễm Thiên không biết phải làm sao, vội vàng tránh né. Sắc mặt Mạc Kính hơi thay đổi, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy nghi hoặc.

"Đại ca, bệnh của ta khỏi rồi." Mạc Nhiễm Thiên sợ mình sẽ không xử lý được cục diện này, vội vàng nói.

"Bệnh gì?"Mạc Kính kì quái hỏi, sau đó mở to mắt hỏi lại: "Tiểu Thiên, đệ, đệ là nói đệ…?"

"Ừm, ta đã không phải ngốc tử, cũng không còn nhớ chuyện trước kia." Mạc Nhiễm Thiên đem đáp án công bố.

"A? Không nhớ rõ?"Mạc Kính kinh ngạc.

"Đúng vậy, ngày ấy khi khỏi bệnh ai ta cũng không nhận ra, cũng không nhớ được chuyện trước kia, thậm chí không biết có một đại ca như huynh, là sau đó nhị ca nói cho ta biết, ta mới biết được chuyện trước kia cùng huynh…" Mạc Nhiễm Thiên không nói hết, hắn tin Mạc Kính hiểu được.

"Vậy, vậy đệ nhớ nhị đệ ư?" Khuôn mặt Mạc Kính lộ ra vẻ đau đớn.

"Đại ca, huynh đừng đau lòng, ta cũng không nhận ra Nhị Ca, chỉ là sau đó ở hoàng cung quen với huynh ấy, mới biết được Nhị Ca trước kia cùng Đại Ca chiếu cố Tiểu Thiên, cám ơn huynh, Đại Ca." Mạc Nhiễm Thiên hy vọng đem cái loại tình cảm mập mờ này chuyển thành quan hệ anh em đơn thuần.

Mạc Kính nhìn Tiểu Thiên không nói gì, cảm thấy thật khó tin, nhưng rồi lại nghĩ Tiểu Thiên khi trước quả thật ngày thứ hai không nhớ rõ chuyện ngày thứ nhất, không khỏi tin bảy phần.

"Đại ca, huynh vĩnh viễn là đại ca Tiểu Thiên."

"Tiểu Thiên, đệ nói thật ư?" Mạc Kính trong lòng khó chịu, có chút bàng hoàng.

"Đúng vậy, đại ca, ta ngày mai phải đi Tề quốc rồi, đại ca cũng biết là vì cái gì, cũng không biết năm nào tháng nào mới gặp lại Đại Ca." Mạc Nhiễm Thiên cố ý nói trầm trọng.

"Tiểu Thiên, ủy khuất đệ, Đại Ca sẽ chờ đệ trở về." Mạc Kính trực tiếp nói, cũng mặc kệ sự phản kháng của Mạc Nhiễm Thiên, đột ngột đem hắn ôm vào trong lòng.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co giật. Xem ra mình thế nào cũng chạy không thoát cái số đào hoa.

"Tiểu Thiên, đệ mệt thì ngủ trước đi, buổi tối đại ca mời đệ tiếp phong (mời khách từ phương xa dùng cơm)." Mạc Kính ôm xong nhẹ nhàng đẩy hắn ra rồi nói.

"Đại ca, không cần, tiếp cái gì phong a, mai ta đi rồi không cần phải như vậy."

"Tiểu Thiên, mặc kệ như thế nào, ta vĩnh viễn đều là đại ca Tiểu Thiên." Mạc Kính nói xong thâm tình nhìn hắn một cái sau đó xoay người rời đi.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó thầm thở phào một hơi, ít nhất hiện tại hắn không bức mình cùng hắn trên giường. Mạc Nhiễm Thiên thở ra một hơi ngã xuống giường.

Cửa phòng vừa vang lên. Hắn tưởng rằng Mạc Kính trở về, bị dọa đến ngồi dậy, lại nhìn thấy Dạ Tích Tuyết. Hắn lườm y một cái rồi tiếp tục nằm xuống.

"Ha ha, sao lại nhìn ta với vẻ mặt đó?" Dạ Tích Tuyết đi tới bên giường ngồi xuống.

"Ta tưởng đại ca, làm ta sợ muốn chết." Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi.

"Hù dọa cái gì?" Dạ Tích Tuyết buồn cười hỏi.

"Dạ đại ca sao còn chưa đi nghỉ?"Mạc Nhiễm Thiên đánh trống lảng.

"Đã nghỉ rồi, điều tức tinh thần một chút, liền tới thăm đệ, đệ có mệt không?"Dạ Tích Tuyết nhìn hắn đầy yêu chiều.

"Ta tốt lắm, à phải rồi, Dạ đại ca, huynh và đại ca rất thân nhau sao?" Mạc Nhiễm Thiên nói ra nghi ngờ trong lòng.

"Ha ha, đúng vậy, Đại Hoàng Tử là một bằng hữu đáng kết giao, khi đó hắn chưa tới Bình Châu, mỗi ngày đều đến thao trường tập võ. Hắn không thường nói chuyện, có khi chỉ cùng ta trò chuyện đôi ba câu, nhưng chuyện bạn bè thật kì diệu, hai người vẫn hiểu ý nhau. Đêm đó hắn đi, ta tiễn hắn ra khỏi kinh thành, hắn nhờ ta chăm sóc đệ." Dạ Tích Tuyết đem của chuyện Mạc Kính nói ra.

"Thì ra Dạ đại ca là nhận sự nhờ vả của huynh ấy a." Mạc Nhiễm Thiên kiếm được cớ nhạo báng y. Kì thật là do hắn không lại nói về Đại Hoàng Tử nữa, sợ mình mềm lòng, lại dính dáng thêm một người.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên cho rằng có đúng không?" Dạ Tích Tuyết kéo tay hắn đặt cọ cọ vào lòng bàn tay mình. Đem khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên cũng cọ đến ửng hồng.

"Ta chỉ không ngờ hai người các huynh quan hệ tốt như vậy mà thôi." Mạc Nhiễm Thiên giật nảy mình, nghĩ đến dọc theo đường đi hai người có khi lén lút mập mờ, toàn thân khô nóng.

"Tiểu Thiên, Dạ đại ca vào cung từ đầu đến cuối chỉ vì một mình đệ, đại hoàng tử dù có gửi gắm hay không, Dạ đại ca cũng sẽ ở lại bên cạnh đệ." Dạ Tích Tuyết nhìn bộ dáng thẹn thùng của hắn, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

"Ta, ta biết." Mạc Nhiễm Thiên sợ xấu hổ, vội vàng nằm xuống không dám nhìn nam nhân tuấn mỹ trước mặt.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết không cho hắn chạy, đặc biệt là dưới hoàn cảnh này. Dọc theo đường đi đều có Tứ Hoàng Tử trông chừng, muốn thân thiết một chút mà giống như đi trộm vậy, hiện giờ biết Tiểu Thiên có tình cảm với y, y càng không muốn nhịn nữa.

Dạ Tích Tuyết cúi xuống dùng hai tay xoay khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên lại, làm cho hắn nhìn thẳng y, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên càng là mặt đỏ như gấc, trong đôi mắt xinh đẹp phát ra ánh sáng long lanh, rất động lòng người.

"Tiểu Thiên, đệ thật đẹp." Dạ Tích Tuyết kinh ngạc khen ngợi khuôn mặt xinh đẹp không hề có tì vết này. Nhìn đôi môi đỏ mọng đó, y rốt cuộc không kìm nén được sự xao động trong nội tâm, bèn cúi đầu xuống.

Vừa chạm môi vào đó liền có cảm giác tê rần vì bị điện giật. Hai lưỡi lập tức dây dưa cuồng nhiệt, ra là thân thể Mạc Nhiễm Thiên rất nhớ nhung cảm giác kích thích giác quan này, lòng ngứa ngáy thân thể cũng ngứa ngáy. Hai tay ôm cổ Dạ Tích Tuyết, hôn càng ngày càng động tình.

"A." Mạc Nhiễm Thiên bị đôi môi Dạ Tích Tuyết mớn trớn thì tràn ra tiếng thở gấp êm tai, lần này làm cho Dạ Tích Tuyết càng thêm khó có thể tự kiềm chế, bàn tay to bắt đầu tiến vào trong áo bào của Mạc Nhiễm Thiên, sờ xuống dưới hạ thân, tách khỏi đôi môi đỏ rực như lửa của hắn, sau đó nhẹ nhàng hôn sau tai, cổ Tiểu Thiên.

"Ưm…" Chu quả trước ngực Mạc Nhiễm Thiên bị Dạ Tích Tuyết lần đầu tiên lấy tay chiếm lĩnh, thân thể run nhẹ một chút, khuôn mặt tuấn tú bị nhuộm lên tình dục.

Dạ Tích Tuyết gặn nhấm nhám cần cổ, xương quai xanh, để lại những dấu hôn trên khắp thân thể, khiến thân thể hắn một phen run rẩy. Cái lưỡi y linh hoạt uyển chuyển liếm lấm, từ nơi cổ hắn chuyển xuống vùng ngực trắng như tuyết, làm cho Mạc Nhiễm Thiên nhắm chặt hai mắt, cảm giác vừa khó chịu lại vừa thoải mái hành hạ cùng giày vò.

"Dạ đại ca, a." Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên mở mắt nhìn Dạ Tích Tuyết đang cúi đầu trước ngực hắn, đầu lưỡi y đã liếm một viên tiểu hồng quả, sau lại nhẹ nhàng liếm động, làm cho tiểu hồng quả bắt đầu cương lên. Bàn tay hắn lại lần xuống tiết khố vuốt ve lần mò, làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất hưng phấn, đồng thời hắn cảm thấy mình thật sa đọa, vậy mà lại thích loại vuốt ve này.

"Tiểu Thiên, có thể chứ?" Thanh âm Dạ Tích Tuyết khàn khàn, đôi mắt đẹp nhuộm lên tơ máu. Mạc Nhiễm Thiên đương nhiên biết nam nhân này đang cố sức nhẫn nại.

Xấu hổ gật đầu, bởi vì hắn biết mình cũng muốn.

Khóe miệng Dạ Tích Tuyết lập tức lộ ra kích động tươi cười, y chờ đến ngày này thật khổ cực a, được hắn đồng ý, lập tức ép lên thân thể mềm mại trắng như tuyết Mạc Nhiễm Thiên, phân thân nóng rực đã trướng lớn cọ xát giữa hai chân Tiểu Thiên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thụ được ham muốn của y với hắn. Còn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên càng kiều diễm như hoa, khẩn trương chờ mong.

Đôi môi lần nữa gắt gao liên tiếp dây dưa một chỗ, tiếng nước miếng vang lên lèo xèo, Dạ Tích Tuyết một bên lấy tay cởi quần Mạc Nhiễm Thiên, một bên tiếp tục vuốt ve phóng hỏa.

"ưm ưm a a ~" Rên rỉ yêu kiều không ngừng từ trong miệng Mạc Nhiễm Thiên truyền ra, tình thế chạm vào là nổ ngay.

"Phanh!" Cửa phòng đột nhiên bị một cước đá văng, hai người trên giường hoảng sợ quay đầu sang, chỉ thấy Mạc Tử Viêm nổi giận đùng đùng đi tới, nhìn thấy Dạ Tích Tuyết liền sửng sốt, bèn phẫn nộ quát:"Biến, nếu không ta giết ngươi!"

Dạ Tích Tuyết vội vàng đem quần áo phủ lên thân thể Tiểu Thiên, đôi mắt mang tình dục thoáng cái rút hết, đứng dậy lạnh lùng hỏi: "Tứ hoàng tử, ngươi dường như quản quá nhiều."

"Tứ đệ, đệ làm gì thế?" Mạc Nhiễm Thiên bất mãn vì Mạc Tử Viêm mắng Dạ Tích Tuyết.

"Huynh còn không biết xấu hổ, mới như vậy đã không thể chờ đợi được! Ta ở ngoài cửa còn tưởng rằng là đại ca, không nghĩ tới lại là hắn!" Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nhiễm Thiên sau khi trải qua cuộc chiến với sói, quan hệ của hai người có nhiều cải thiện, sự trân trọng của Mạc Tử Viêm với hắn gia tăng, hôm nay vốn định qua đây xem hắn, nhưng đến trước cửa lại nghe thấy tiếng rên yêu kiều của hắn, trong lòng đột nhiên chua xót không thể ức chế. Nghĩ đến có thể là Đại Ca, hai tay bất giác nắm chặt cố nén một trận, cuối cùng thật sự không nhịn được mới đẩy cửa mà vào, lại bắt gặp Dạ Tích Tuyết. Y càng thêm phẫn nộ, dọc đường đi mình đều không chạm qua hắn, chỉ là muốn lưu ấn tượng tốt cho hắn, làm cho hắn có thể chậm rãi tiếp nhận y, ai ngờ hai người này ngấm ngầm tư thông, có nhiều lần y đã chứng kiến hai người hôn nồng nhiệt, lúc đó y chỉ hận không thể giết Dạ Tích Tuyết.

"Mạc Tử Viêm, nói chuyện dễ nghe chút đi!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nhảy dựng lên, quần áo trên người chảy xuống, lộ ra thân thể đẹp đẽ phấn hồng. Hắn lại mau chóng nhặt quần áo lên choàng vào.

"Ngươi, ngươi hạ lưu, đê tiện! Dạ đại phu, ngươi câu dẫn thái tử, ngươi phải bị tội gì! Hoàng thượng phái ngươi bảo vệ thái tử điện hạ, lần trước thiếu chút nữa gặp chuyện không may, bổn hoàng tử không truy cứu, lần này ngươi cư nhiên còn câu dẫn thái tử!" Mạc Tử Viêm tức giận đến đỏ mắt, phẫn nộ trừng Dạ Tích Tuyết.

"Mạc Tử Viêm, đệ cút ra ngoài cho ta, Dạ đại phu không có câu dẫn ta, là ta câu dẫn hắn! Đệ muốn thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên thấy hai tay Dạ Tích Tuyết đều nắm chặt, vội vàng mở lời nói giúp, hắn thật sự không muốn hai người đánh nhau.

"Huynh, huynh...!" Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên tức giận căm phẫn, trong lòng đau nhức, cuối cùng vung tay áo ra khỏi phòng.

Dạ Tích Tuyết xoay người nhìn Mạc Nhiễm Thiên đứng ở trên giường, nói với hắn: "Tiểu Thiên, ta đi ra ngoài trước!" Dạ Tích Tuyết vì chuyện lần trước thiếu chút nữa làm cho Tiểu Thiên gặp nạn cũng khó chịu trong lòng.

Mạc Nhiễm Thiên gật đầu, lâm vào tình huống này, ai còn có tâm tình tiếp tục nữa.

Đột nhiên, khi Dạ Tích Tuyết mới ra ngoài không tới ba phút, Mạc Tử Viêm vẻ mặt âm trầm xuất hiện trong phòng Mạc Nhiễm Thiên, làm Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến mức thiếu chút nữa kêu to lên.

"Đệ không phải đã đi rồi sao?"Mạc Nhiễm Thiên vừa sợ vừa giận.

Mạc Tử Viêm chậm rãi đi tới bên giường, nụ cười nhạo báng nơi khóe miệng ngày càng lạnh.

"Đệ muốn làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên vuốt vuốt Oản kiếm trên cổ tay, thành thật mà nói hắn hiện tại có hơi sợ Mạc Tử Viêm này.

"Huynh nói chuyện vừa rồi ta đem nói cho đại ca thì sẽ như thế nào? Đại ca cùng Dạ đại phu là anh em tốt, đại ca mà biết rằng hắn đụng huynh, huynh nói xem hắn sẽ phản ứng như thế nào đây?" Mạc Tử Viêm cười âm hiểm.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe liền ngây ngẩn cả người. Sau đó khuôn mặt tuấn tú cũng trở nên âm trầm hỏi y: "Đệ có ý gì?"

"Ha ha ha, ta có ý gì? Tiểu Thiên, huynh làm Tứ Đệ thất vọng rồi." Mạc Tử Viêm trong lòng có chút đau nhức.

"Hừ, thất vọng cái gì, chẳng lẽ đệ đối với ta còn có kỳ vọng gì sao?" Mạc Nhiễm Thiên cũng cười lạnh lùng, nghĩ thầm trong bụng nam nhân này thật là hèn hạ.

"Huynh biết tại sao một đường ta đều không chạm huynh không? Huynh nghĩ rằng ta thật sự sợ huynh sao? Ha ha ha, chỉ bằng thanh kiếm mẻ của huynh là có thể uy hiếp ta sao?" Mạc Tử Viêm tới gần bên giường.

Mạc Nhiễm Thiên cả kinh: "Đệ muốn như thế nào?"

"Ta không muốn như thế nào, ta muốn loại bỏ Dạ đại phu mà thôi. Giờ ta cùng đại ca tâm sự, xem hai người sau này làm sao còn làm anh em được nữa."Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái rồi làm bộ đi ra ngoài.

"Đệ đứng lại!" Mạc Nhiễm Thiên nhảy xuống giường chất vấn y: "Đệ vì sao phải hèn hạ như thế hả, ta ngày mai liền rời khỏi Bình Châu, đệ cần gì phải làm cho đại ca khổ sở. Chẳng lẽ đệ cùng đại ca có khúc mắc gì?"

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, huynh thật sự là càng ngày càng thông minh, ta cũng không tin Dạ Tích Tuyết chưa nói với huynh chuyện giữa ta và đại ca, muốn biết tại sao không?" Mạc Tử Viêm tới gần Mạc Nhiễm Thiên.

"Hừ, nói đi, ta chỉ cảm thấy đệ thật sự rất dối trá, rõ ràng quan hệ của đệ và đại ca không tốt, lại còn giả mù sa mưa giả bộ huynh đệ!" Mạc Nhiễm Thiên cười nhạo y.

"Có đúng không? Huynh cảm thấy chuyện gì đều là ta không đúng sao? Tốt lắm, nói cho huynh biết, ta chính là người xấu, rất xấu, rất xấu, hơn nữa càng ngày càng tệ hơn!" Mạc Tử Viêm dứt lời, ngón tay nhanh chóng nhấc lên. Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ vạn phần, mình cư nhiên bị "điểm huyệt" trong truyền thuyết điểm trúng. Nhất thời cả người hận đến nghiến răng, người này rõ ràng là mượn chuyện làm cho mình buông lỏng cảnh giác tới gần y, mình sao lại ngu như vậy?

"Đệ muốn thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt lạnh lùng trước nay chưa từng có.

"Huynh biết rồi không phải sao?" Mạc Tử Viêm tiếp tục điểm huyệt, á huyệt (huyệt câm)Mạc Nhiễm Thiên bị điểm, sau đó cả người bị hắn ôm ngang, đi đến giường lớn.

57. Chương 57: Ôn Nhu Bị Thương

Mạc Nhiễm Thiên hai mắt giận đối Mạc Tử Viêm, mà Mạc Tử Viêm đem Mạc Nhiễm Thiên phóng trên giường sau xoay người đi, này thật làm cho Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, kia hắn điểm huyệt đạo mình làm gì? NND, này cái gì võ công, nhất định phải học được mới được.

Ai ngờ Mạc Tử Viêm đến tới cửa nhìn xung quanh, đóng cửa, khóa trái, vẻ mặt cười lạnh trở lại bên giường.

Mạc Nhiễm Thiên chỉ biết vận mình không tốt như vậy, chọc giận biến thái này, hôm nay nhất định sẽ chết thật sự thảm, nghĩ vậy dọc theo đường đi hắn rất nhiều lần đối mình nhường nhịn, hai người cũng không có giống hai kẻ cùng ghét lúc ban đầu, không nghĩ tới hôm nay lại khơi dậy thú tính người nầy, tự trách mình rất sơ ý, cũng tự trách mình vì cái gì không hơi lừa hắn chút, tiền vốn mình không phải khuôn mặt tuấn tú sao? Ai, quả khinh suất a.

Mạc Tử Viêm ngồi ở đầu giường nhìn Mạc Nhiễm Thiên thần tình vẻ giận dữ, nhưng không thể nói chuyện.

"Tiểu Thiên, ngươi đừng quái Tứ đệ, Tứ đệ muốn cùng ngươi hảo hảo ở chung, nhưng ngươi lại căn bản không lo ta sữu sai, Lục đệ chiếm được ngươi, làm cho Phụ hoàng nhìn với cặp mắt khác xưa, ta nguyên bản nhớ ngươi có thể chậm rãi nhận ta, hiện tại xem ra ngươi tình nguyện đi tìm người khác cũng không muốn cùng ta cùng một chỗ, vậy đừng trách Tứ đệ, Tứ đệ nhất định phải có được ngươi." Mạc Tử Viêm nói xong cũng không vô nghĩa, cúi đầu đến bạc thần liền trụ môi đỏ mọng Mạc Nhiễm Thiên, nhưng lần trở lại này hắn không có đem đầu lưỡi bỏ vào, sợ bị Mạc Nhiễm Thiên cắn.

Bàn tay to ở trên người hắn chạy, vốn không bao lâu bạch ti trường bào lập tức bị rộng mở, tiểu chu quả bị Mạc Tử Viêm dùng đầu ngón tay càng không ngừng châm ngòi, Mạc Nhiễm Thiên quả thực là vừa hận vừa tức, vừa rồi bị Dạ Tích Tuyết khơi mào tình dục lại đứng lên.

"Tiểu Thiên, Tứ đệ lần này sẽ ôn nhu, tuyệt đối sẽ không thương tổn ngươi." Mạc Tử Viêm thanh âm bắt đầu khàn khàn, nói xong đem quần áo cởi xuống, lộ ra thân thể gầy yếu tinh tráng, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhắm hai mắt lại, xem ra lần này mình cũng bị cưỡng gian, không nghĩ tới một cái đường đường đại nam nhân, còn có thể gặp được loại chuyện này, thật sự không nói được gì.

Mạc Tử Viêm bạc thần đi vào cổ Mạc Nhiễm Thiên, thật sâu mút vào, kia cảm giác tựa hồ trừng phạt Mạc Nhiễm Thiên không để ý tới hắn.

Một đường đi xuống, Mạc Nhiễm Thiên trên người trắng nõn như ngọc bị hắn đủ loại ô mai, làm cho Mạc Tử Viêm ngẩng đầu khóe miệng lộ ra tà cười, một đôi tinh mâu hưng phấn đứng lên.

"Tiểu Thiên, nhìn ta!" Mạc Tử Viêm nằm ở trên người hắn, khuỷu tay chống đỡ hai bên, dưới thân lửa nóng ở hai chân Tiểu Thiên, mắt đối mắt, khẩu khí lừa gạt.

Mạc Nhiễm Thiên trợn to mắt, tràn đầy phẫn nộ, tuy rằng thân thể hắn bán đứng hắn, nhưng hắn không phải đồ đê tiện, sẽ không đi cầu một người đáng ghét, tuy rằng người này hiện tại bộ dáng gợi cảm quá.

"Ha hả, đừng như vậy, ngươi không phải một tháng đã không có sao, hẳn là rất tưởng niệm đi, ngươi xem, nó nhiều đáng yêu." Mạc Tử Viêm một bàn tay cầm Mạc Nhiễm Thiên tiểu chồi dưới thân.

"A." Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt đại biến, thân mình nhảy đánh một chút, miệng cũng kìm lòng không đậu buồn hừ một tiếng.

"Ha hả, Tiểu Thiên cũng rất muốn đúng không?" Mạc Tử Viêm lập tức lại ở miệng hắn hôn một hơi, sau đó đi đi xuống.

Tiểu chu quả ở trong miệng hắn bị khinh xả tế cắn, Mạc Nhiễm Thiên thân mình khô nóng vô cùng, bị lại thứ đau lại tê dại cảm giác kích thích, răng nanh hung hăng cắn, không cho chính mình phát ra thanh âm mê nhân.

Mạc Tử Viêm thật là ôn nhu vô cùng, trung gian cũng mang theo cường thế nhiệt tình, đầu vẫn đi xuống. Thẳng đến nuốt sống tiểu chồi, Mạc Nhiễm Thiên rốt cục nhịn không được hừ ra tiếng, Mạc Tử Viêm khóe miệng nhất câu, càng thêm ra sức.

Mạc Tử Viêm vì Mạc Nhiễm Thiên làm đủ chuẩn bị, biết hắn cũng khó lấy nhẫn nại, nâng lên cặp đùi đẹp, bộ lộng lửa nóng mình một chút, làm cho mặt trên giọt sương dính đầy hỏa trụ mới hướng tới tiểu huyệt đỏ tươi như trước khuếch trương.

"Ô." Mạc Nhiễm Thiên môi dưới xuất huyết, nhưng lần này không thể không làm cho hắn lại kêu rên đi ra.

"Tiểu Thiên, nga." Mạc Tử Viêm sắc mặt đỏ thẩm, nhưng biểu tình cũng là thật sâu thỏa mãn, cảm giác ấm áp nhanh trí làm cho hắn kích động vạn phần, luật động cũng bắt đầu đứng lên.

Thật lâu sau, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy được mình bị hắn trở mình đến trở mình đi, ôm đến ôm đi, tư thế trăm biến, gây sức ép dâm thủy tứ lưu, cao trào thay nhau nổi lên sau Mạc Tử Viêm rốt cục phóng ra, đem hắn phóng ngã vào trên giường, đồng thời giải khai huyệt đạo trên người hắn.

"Ngươi cái hỗn đản!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến lập tức đem cổ tay bạt kiếm ra đặt ở tại trên cổ hắn, giờ phút này Mạc Tử Viêm nằm thẳng ở bên người hắn, đầu đầy đổ mồ hôi, hơn nữa toàn thân cũng đều là mồ hôi.

Mạc Tử Viêm đối với hắn cười nói: "Ta không hối hận."

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng tới, trên tay dùng một chút lực, Mạc Tử Viêm đầu vừa động, kêu lên một tiếng đau đớn, máu tươi tràn đầy đi ra, làn da đã muốn cắt qua.

"Giết ta đi, ta không hối hận!" Mạc Tử Viêm lãnh đạm nói.

"Ngươi, ngươi cái súc sinh, ngươi như thế nào có thể như vậy." Mạc Nhiễm Thiên cũng không dám thực giết hắn, hận đắc là nghiến răng dương, rất muốn đem cổ tay kiếm ấn xuống, nhưng lại sợ hắn chết thật.

"Tiểu Thiên, nhĩ hảo mỹ." Mạc Tử Viêm nhìn ở hắn trên người còn chưa mặc quần áo Mạc Nhiễm Thiên hai tròng mắt hàm thượng tình ý.

“Mỹ cái đầu mẹ ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên cảm giác ngực cổ mình không có biện pháp, rút kiếm về, đối với Mạc Tử Viêm trên người mà bắt đầu huy quyền hành hung.

“A, a.” Mạc Tử Viêm bị đánh cho cả người cuộn mình lên, đau đắc kêu thảm thiết liên tục, Mạc Nhiễm Thiên lực nắm tay chính là tuyệt không nương tình.

Mạc Nhiễm Thiên là đánh đỏ mắt, Mạc Tử Viêm không đánh trả, hắn biết không làm cho Tiểu Thiên phát tức khẩu khí, chính mình về sau cũng đừng nghĩ muốn tái tiếp cận hắn.

Hành hung kéo dài thập phần, Mạc Nhiễm Thiên nắm tay đánh mệt mỏi, nhìn Mạc Tử Viêm ôm đầu lui thành một đoàn cả giận nói: “Cút, ngươi cút xa một chút! Đừng cho ta nhìn thấy ngươi, bằng không ta thực giết ngươi!”

Mạc Tử Viêm thân thể lỏng rồi rời ra, toàn thân đau đắc nhe răng trợn mắt, chậm rãi bò lên, cầm lấy quần áo, biểu tình thống khổ vạn phần đi ra ngoài. Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhụt chí nằm ngã vào trên giường, trong lòng cười khổ không thôi, này về sau còn như thế nào, mỗi ngày đối mặt thủ phạm cường bạo? Chính mình lại vì sao ngoan ngoãn cho hắn làm, chẳng lẽ thật sự là bởi vì lời nói phụ hoàng kia? Vẫn là bởi vì bị hắn cường bạo tư vị kỳ thật cũng không sao?

Chạng vạng, thiên địa mờ nhạt, vạn vật mông lung. Mạc Nhiễm Thiên được Mạc Kính dẫn dắt đi tới bắc cửa thành.

Mạc Nhiễm Thiên xa xa nhìn lại, tiền phương một mảnh rộng lớn bằng phẳng, tái xa mơ hồ nhìn thấy một con sông, thì phải là chỗ giao giới Mạc quốc cùng Thân Quốc âm giang, trách không được “bình châu” là trạm thứ nhất Mạc quốc.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn tường thành cũ nát, cùng với chung quanh tường thành một con sông đào nhỏ bảo vệ thành nhăn lại tuấn mi, loại này phòng vệ căn bản không thể ngăn cản đại quân tiến công, ngay cả ngăn cản đều là không chịu nổi một kích.

“Đại ca, ngươi có lo lắng tăng mạnh phòng bị không?” Mạc Nhiễm Thiên xoay người nhìn về phía Mạc kính, kia thân ảnh vĩ ngạn, quần áo tử bào, rất có phong phạm đại tướng.

“Đại ca hiện tại mỗi ngày thao luyện binh lính trong thành, mỗi người trang bị đao kiếm, Thân Quốc đến phạm, hẳn là có thể ngăn cản một trận, dựa vào đại quân phụ hoàng điều động đến trợ giúp.” Mạc kính không biết Mạc Nhiễm Thiên vì sao nói này.

“Trong thành có bao nhiêu binh lính?” Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ nói.

“Một vạn nhân mã.”

Mạc Nhiễm Thiên tâm tư hồi tưởng, này thành nhỏ có một vạn quân đội cũng coi như không tồi, sau đó hỏi: “Kia phải đại quân trợ giúp nhanh nhất vài ngày có thể?”

“Này, ba ngày đi, gần đây đại quân là ” doanh châu ” ngũ vạn binh lính, lại đến chính là ” khánh châu “, nơi đó có hai mươi vạn dự trữ quân, nhưng ít ra phải mười ngày có thể đến nơi đây.” Mạc kính suy tư một chút nói.

“Vì cái gì nơi này không nhiều điểm đóng?”

“Ai, này ” bình châu ” thành nhỏ, Dung không nhiều binh lính như thế, còn nữa ” doanh châu ” bên kia là giao giới Tề quốc, phải phòng bị Tề quốc a. ” khánh châu ” còn lại là phải về phòng kinh thành, hơn nữa bên kia cũng giáp giới Thân Quốc.”

“Thì ra là thế, Đại ca, ta xem thành này ngay cả một ngày cũng chưa chắc ngăn cản đại quân Thân Quốc a.” Mạc Nhiễm Thiên thở dài nói. Hắn không hiểu quân sự, cũng không hiểu chiến sự bọn họ, nhưng nhìn tường thành cũ nát hắn liền cảm thấy được không có khả năng kiên trì ba ngày chờ viện quân.

“A, Tiểu Thiên có cách gì nói?” Mạc kính trong lòng rùng mình nói.

“Đại ca, ngươi xem tường thành này, sông đào bảo vệ thành có thể ngăn cản quân địch tiến công sao? Huấn luyện binh lính cố nhiên trọng yếu, nhưng thiết bị phần cứng hơn mấu chốt, phần cứng tốt có thể ngăn cản mười vạn đại quân.”

Mạc kính trong lòng kinh hãi, vội vàng nói: "Y Tiểu Thiên có ý kiến gì?"

"Thừa dịp chưa có chiến tranh, đại ca không bằng làm cho binh lính đem tường thành này thêm cao ba thước, cái mặt sông đào này bảo vệ thành mở rộng một trượng, độ sâu ba thước, phía dưới dựng cầu gỗ, dẫn nước vào, làm cho quân khó lòng phòng bị, cho dù bọn họ tái nhiều người đến, các ngươi ít nhất có thể ngăn cản ba ngày." Mạc Nhiễm Thiên thực có tin tưởng nói.

Mạc kính vạn phần kinh ngạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên hiện tại thực thần khí, bỗng nhiên kích động nói: "Tiểu Thiên, ngươi nói không tồi, ta cái này đi bố trí!" Nói xong hưng phấn chạy xuống thành lâu, đem Mạc Nhiễm Thiên một mình một người lưu lại thành lâu.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng cười, Đại ca cũng quá hưng phấn, mình còn chưa có nói với hắn chi tiết vấn đề, còn nữa này là về sau tính toán, mình đi Tề quốc không thành công, bọn họ cũng không kịp tăng mạnh phòng vệ. Hiện tại nhiều nhất chỉ có thể gia cố tường thành mà thôi.

"Tiểu Thiên!" Dạ Tích Tuyết người nhẹ nhàng mà lên.

"Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn có chút thẹn thùng.

"Xảy ra chuyện gì sao?" Dạ Tích Tuyết kỳ quái hỏi.

"Xảy ra chuyện gì?" Mạc Nhiễm Thiên càng kỳ quái.

"Tứ Hoàng Tử hộc máu, sao lại thế này?" Dạ Tích Tuyết mới từ phòng đi ra chỉ thấy Mạc Tử Viêm đỡ đại thụ hộc máu, sắc mặt khủng bố cực kỳ, cho nên hắn vội vàng tìm đến Mạc Nhiễm Thiên.

"A, hắn, hắn xứng đáng!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cả kinh, nghĩ đến hắn cường bạo lại sinh khí.

"Tiểu Thiên, hắn, hắn khi dễ ngươi?" Dạ Tích Tuyết khuôn mặt tuấn tú âm trầm xuống dưới.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết liếc mắt một cái, không nói chuyện, nhưng ý tứ thực rõ ràng.

"Súc sinh!" Dạ Tích Tuyết mắng to một tiếng, sát khí bao trùng bay đi, đem Mạc Nhiễm Thiên dọa tới, vội vàng chạy xuống thành lâu, hướng thành thủ phủ thẳng đến, hắn thật đúng là sợ Dạ Tích Tuyết tức giận đem Mạc Tử Viêm giết.

Chờ Mạc Nhiễm Thiên chạy đến đại viện, Mạc Tử Viêm bị đánh bay ở trong gian đất trống viện tử, chổng vó, miệng máu tươi chảy ròng, một đôi tinh mâu đã muốn không có thần thái, mà Dạ Tích Tuyết vẫn là thần tình vẻ giận dữ, thu tay nhìn Mạc Tử Viêm trên mặt đất, Thủy Hỏa hai người, sợ tới mức cả người phát run. Viện này là tiểu viện ít người lui tới, không có những người khác thấy một màn như vậy.

"Dạ đại ca, dừng tay!" Mạc Nhiễm Thiên cũng bị sợ hãi, Mạc Tử Viêm vẫn không nhúc nhích, sẽ không là đã chết đi, vội vàng bổ nhào vào hắn trên người hô: "Tứ đệ!"

Mạc Tử Viêm thất thần hai tròng mắt lập tức lại ngắm nhìn trên mặt Mạc Nhiễm Thiên lo lắng, cố hết sức nói: "Tiểu Thiên, ta, ta không hối hận." Nói xong đầu nhất oai, chết ngất đi.

Mạc Nhiễm Thiên tâm thần câu động, hét lớn: "Tứ đệ, Tứ đệ, ngươi đừng tử a."

"Dạ đại ca, ngươi cứu cứu hắn, hắn không thể chết được, mau, mau cứu cứu hắn." Mạc Nhiễm Thiên nóng nảy, tái thế nào hắn cũng không có thể làm cho hắn chết, huống chi mình theo lang khẩu cứu hắn, này thân thể cho dù bị cường bạo, dù sao cũng không phải mình, huống hồ cũng không tính cường bạo, hắn hết sức ôn nhu, mình không cảm thấy một tia thống khổ, càng còn nhiều kích thích cùng khoái cảm, chính là trong lòng vướng mắc, nếu muốn đã hạ thủ sớm đem giết, làm gì hành hung đánh hắn hết giận mà.

"Hừ, chết xứng đáng!" Dạ Tích Tuyết không biết tình huống, nghĩ đến Tiểu Thiên lại giống lần trước bị Mạc Tử Viêm ngược đãi như vậy, trong lòng thương tình càng sâu, càng tức giận không nhẹ, vốn Mạc Tử Viêm muốn bị thương sao chắn được thiết quyền lợi hại.

"Dạ đại ca, hắn không thể chết được, ngươi khiến ta như thế nào hướng phụ hoàng nói công đạo, van cầu ngươi, Dạ đại ca, cứu hắn, cứu hắn." Mạc Nhiễm Thiên đem Mạc Tử Viêm nửa người nâng lên tựa vào trên người, lo lắng nhìn khuôn mặt tuấn tú không có chút máu, nghĩ hắn câu kia "Ta không hối hận" cư nhiên cái mũi rát rát.

Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên thương tâm ngây ngẩn cả người, không biết cái tình huống gì, chính mình là vì hắn hết giận không phải sao?

"Tiểu Thiên, đừng lo lắng, hắn không chết được." Dạ Tích Tuyết trong lòng thầm than một tiếng rồi qua đi, hắn nghĩ lần hành trình này, Tiểu Thiên cùng Mạc Tử Viêm quan hệ có điều cải thiện, Mạc Tử Viêm lại nhiều lần nén giận, thầm nghĩ Tiểu Thiên chung quy là không muốn hắn chết.

Dạ Tích Tuyết đem Mạc Tử Viêm một phen ôm lấy, đi vào một gian trong phòng, đối Mạc Nhiễm Thiên theo sát nói: "Tiểu Thiên, ngươi ở bên ngoài chờ, thuận tiện kêu Thủy Hỏa chuẩn bị nước ấm, chờ một chút dùng." Dạ Tích Tuyết dùng chân giữ cửa đóng lại, mà Mạc Nhiễm Thiên ngây ngốc gật đầu, lập tức chạy vội đi.

Suốt một canh giờ, bên ngoài đã muốn tối dần, bên trong ngọn đèn nhảy lên, bên ngoài Mạc Nhiễm Thiên lại nóng vội.

"Thái tử điện hạ, ngươi đi trước nghỉ ngơi, Thủy Thủy ở trong này thủ, Dạ thầy thuốc đi ra lập tức kêu ngài."

"Không cần, ta liền ở chỗ này chờ đi, ai, tại sao có thể như vậy." Mạc Nhiễm Thiên ngã ngồi ở trước cửa thềm đá chờ.

"Tiểu Thiên, đừng nóng vội, Tứ đệ không có việc gì, bất quá rốt cuộc phát sinh chuyện gì, Tứ đệ tới thời điểm còn hảo hảo, như thế nào liền một hồi?" Mạc Kính sớm đến ở bên người Mạc Nhiễm Thiên. Xem ra cơ hội đêm nay muốn cùng Tiểu Thiên đồng giường cũng không có.

"A, ai, ta cũng nói không rõ, dù sao Dạ đại ca cùng Tứ đệ đánh nhau, kết quả tựu thành như vậy." Mạc Nhiễm Thiên sớm nói Thủy Hỏa hai người không được nói lung tung.

"Dạ đại ca cùng Tứ ca vẫn có chút mới lạ, nhưng không nghĩ tới hai người ăn tết lớn như vậy." Mạc Kính lo lắng nói.

"Đại ca đừng lo lắng, không có việc gì, hai người còn không phải một đường đồng tới một người nguyệt đều không có xảy ra việc gì." Mạc Nhiễm Thiên khả không dám nói ra, nhất là mình muốn cùng hắn bảo trì khoảng cách, thứ hai phải biết rằng Dạ Tích Tuyết yêu mình hắn không biết nghĩ như thế nào về Dạ đại ca, tam nếu biết rằng Tứ đệ cường bạo mình, kia còn không phải loạn sôi.

"Tiểu Thiên, kia sáng mai các ngươi đi như thế nào?" Mạc Kính hảo hy vọng Mạc Nhiễm Thiên có thể ở lại nhiều ngày.

"Nếu Tứ đệ không nghiêm trọng như vậy, hắn có thể nằm ở trên xe ngựa, đã qua nửa tháng, lúc này không thể tái trì hoãn, cũng may một đường đều là quan đạo, hẳn là kịp, "

"Tiểu Thiên, ủy khuất ngươi." Mạc kính tinh mâu quan tâm nhìn hắn.

"Ha hả a, không ủy khuất, nếu một mình ta có thể cứu Mạc quốc, ta cũng an lòng, Đại ca, ngươi phải nhớ kỹ nhất định phải tăng mạnh phòng bị, mặc kệ Tiểu Thiên không thỉnh đông đủ phát binh, nhưng này không là tất yếu, cho dù bị người đoạt đi, cũng sớm muộn gì sẽ cướp về, Mạc quốc cường đại hơn, về sau sẽ không chịu người khác khi dễ." Mạc Nhiễm Thiên giật mình, nhìn về phía Mạc kính.

"Đại ca đã biết, nhất định đem Mạc quốc trạm kiểm soát thứ nhất bảo vệ tốt, chờ Tiểu Thiên trở về." Mạc kính thủ lại tự nhiên sờ đầu của hắn.

"Đại ca, ngươi vẫn đứng ở bên Tiểu Thiên sao? Cho dù Tiểu Thiên đã muốn không nhớ rõ chuyện trước kia." Mạc Nhiễm Thiên còn thật sự nhìn tinh mâu hắn.

"Ha hả, Tiểu Thiên cũng đã quên Đại ca ở trong cung cũng chỉ đem Tiểu Thiên một người làm thân nhân mình sao?" Mạc kính cười khổ nói.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, nhớ tới Dạ Tích Tuyết nói rất đúng, này Đại hoàng tử ở trong cung trừ bỏ hắn ai cũng không nói chuyện, trong lòng nhất thời dâng lên một cỗ đồng tình.

"Đại ca, ngươi cùng Tứ đệ có bất đồng sao?" Mạc Nhiễm Thiên thực muốn biết.

Mạc kính sửng sốt, lộ ra vẻ mặt thống khổ, sau đó khẽ thở dài nói: " Mẫu phi ta là Chu quý phi hại chết, tuy rằng Tứ đệ nói không có khả năng, nhưng ta tin tưởng nhất định là Chu quý phi, kia nữ nhân thâm độc."

"Thì ra là thế." Mạc Nhiễm Thiên nhăn mi lại.

"Tứ đệ có phải hay không hỏi Chu quý phi?" Mạc Nhiễm Thiên kỳ quái thái độ Mạc Tử Viêm.

"Hắn nói là, ai hại người sẽ tự nhận lấy kết quả, mẫu phi ta vừa chết, mẫu phi hắn đã bị phong làm Quý phi, chẳng lẽ ta không nên hoài nghi?" Mạc kính trên mặt xuất hiện vẻ phẫn nộ.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng mím lại, tuy rằng hắn cho rằng Chu quý phi thực mới có thể, nhưng Mạc Kính như vậy có phải hay không quá mức phỏng đoán.

"Đại ca, sự tình có tra ra manh mối ngày đó, vạn nhất không phải chu quý phi, Tứ đệ không phải bị ngươi oan uổng lâu như vậy?"

"Tiểu Thiên, ngươi tựa hồ thực quan tâm Tứ đệ, Đại ca nhớ rõ trước kia ngươi thực chán ghét hắn, thấy hắn liền trốn, chẳng lẽ ngươi quên hắn phá hư?" Mạc kính nghe được trong lòng không thoải mái.

"Quan tâm hắn? Hắn súc sinh không bằng, ta mới lười quan tâm hắn, Tiểu Thiên chính là luận sự thôi, Đại ca đừng để ở trong lòng."

"Tiểu Thiên, mặc kệ ngươi có nhớ Đại ca hay không, nhớ kỹ, Đại ca chờ ngươi trở về. Đại ca cũng vĩnh viễn đứng ở bên ngươi." Mạc kính bắt được tay Mạc Nhiễm Thiên.

"Cám ơn đại ca, Tiểu Thiên nhất định trở về." Mạc Nhiễm Thiên biết mình, thêm một vị trợ thủ hữu lực.

"Phanh!" Trong phòng bỗng nhiên bị lớn tiếng mở ra, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhảy dựng lên quay đầu vừa thấy, Dạ Tích Tuyết vẻ mặt xám trắng, đầu đầy mồ hôi, nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca, ngươi như thế nào rồi, Tứ đệ không chết đi?" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng chạy qua đỡ lấy hắn.

"Hắn không có việc gì, chuẩn bị nước ấm, ta muốn tắm rửa." Dạ Tích Tuyết cố hết sức nói.

"Hảo, Thủy Hỏa, mau đỡ Dạ đại ca đi, ta xem hạ Tứ đệ." Mạc Nhiễm Thiên vẫn là thực lo lắng Mạc Tử Viêm.

Mạc kKính đem Dạ Tích Tuyết đỡ lấy nói: "Công lực toàn bộ tiêu hao?"

Dạ Tích Tuyết cười khổ một chút nói: "Không nghĩ tới hắn thương như vậy nghiêm trọng, thiếu chút nữa không cứu trở về, phải cứu trở lại, Tiểu Thiên nhất định hận chết ta."

"Ai, này rốt cuộc xảy ra chuyện gì, giữa trưa toàn bộ hảo hảo, hiện tại một đám đều bị thương nặng như vậy, ngày mai còn như thế nào khởi hành?" Mạc kính cùng Thủy hỏa hai người đem Dạ Tích Tuyết dìu vào hắn phòng, mộc dũng nước ấm đã chuẩn bị, lượn lờ nhiệt khí tràn ngập.

"Nói đến nói đi, ngày mai là nhất định phải xuất phát, không thể tái trì hoãn, ta trước chữa thương." Dạ Tích Tuyết ở dưới sự trợ giúp của Mạc kính, cởi quần áo trên người, một chút chui vào nước ấm, đem Mạc kính cùng Thủy Hỏa hai người dọa nhảy dựng, hắn như vậy không bị bị phỏng?

Chỉ thấy Dạ Tích Tuyết từng chút chìm vào nước, trên người lỗ chân lông bắt đầu mở ra, nhiệt khí một chút toàn bộ hướng lỗ chân lông lý hút vào. Mạc kính vừa thấy, vội vàng đem Thủy hỏa hai người ra ngoài, nguyên lai võ công Dạ Tích Tuyết dùng nước ấm hồi phục là nhanh nhất.

Mạc Nhiễm Thiên bổ nhào vào Mạc Tử Viêm bên giường, thấy hắn không tỉnh, trong lòng sợ hãi lấy tay dò xét hơi thở hắn một chút, hoàn hảo hơi thở đã bình thường, chẳng qua là đang ngủ. Nghĩ đến hắn cam nguyện bị mình cùng Dạ Tích Tuyết đánh thành như vậy cũng không hối hận cường bạo mình, không khỏi khóe miệng run, nhìn hắn khuôn mặt tuấn tú xuất thần.

Mạc kính sắc mặt ngưng trọng đi đến, nhìn Mạc Nhiễm Thiên ngồi ngẩn người trong lòng không phải tư vị, khẽ thở dài nói: "Tiểu Thiên, hắn thế nào?"

“A, đại ca, ta không biết, hẳn là không có sự gì.” Mạc Nhiễm Thiên theo suy nghĩ kinh tỉnh lại nói: “Dạ đại ca thế nào?”

“Hắn đang điều tức, công lực tiêu hao quá lớn, cả người hư thoát, ta cho Thủy hỏa hai người canh.” Mạc kính đứng ở đầu giường, nhìn sắc mặt tái nhợt Mạc Tử Viêm nhíu mày nói.

“Ân, đại ca, ngươi đi ngủ đi, thời gian đã khuya, nơi này ta xem là tốt rồi.” Mạc Nhiễm Thiên không biết như thế nào cùng vị này nam nhân yêu mình ở chung.

“Ngươi đi nghỉ ngơi, nơi này ta đến xem, các ngươi ngày mai còn đi, không nghỉ ngơi sao được?” Mạc kính chậm lại nói.

“A, này?” Mạc Nhiễm Thiên không muốn Mạc Tử Viêm tỉnh lại hai người này có thể haykhông gây sự.

“Yên tâm, Đại ca biết nói sao làm, hắn còn ở Tề quốc tìm hiểu hết thảy.” Mạc Kính thấy được Mạc Nhiễm Thiên lo lắng cái gì.

“Kia, vậy được rồi, ta đi xem Dạ đại ca, phiền toái đại ca.” Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy nói xong bước đi.

“Tiểu Thiên!” Mạc Kính một phen đem Mạc Nhiễm Thiên kéo vào lòng ngực rộng lớn, hé môi áp thượng môi đỏ mọng Tiểu Thiên kim hồng nhạt.

58. Chương 58: Hiến Kế

Mạc Nhiễm Thiên bị Mạc kính dọa nhảy dựng, chỉ cảm thấy điện lưu ngoài miệng, Mạc kính đã muốn khẩn cấp mà đem đầu lưỡi cường nhiệt vào, càng làm cho Mạc Nhiễm Thiên thúc thủ vô sách – bó tay không biện pháp, thôi cũng không phải, không thôi cũng không phải, ngây ngốc tùy ý Mạc kính nhiệt tình hôn, thẳng đến khi hắn buông ra.

“Tiểu Thiên, thực xin lỗi.” Mạc kính tinh mâu thâm tình cùng áy náy, “Ta biết ngươi không nhớ rõ Đại ca, nhưng Đại ca không có lúc nào cũng nghĩ tới ngươi, Tiểu Thiên đừng trách Đại ca được không? Đại ca thật sự nhịn không được.” Mạc kính trong thanh âm có chua sót, đem Mạc Nhiễm Thiên gắt gao ôm lấy.

” Đại ca, Tiểu Thiên không trách ngươi, chính là Tiểu Thiên thật sự không nhớ rõ, nói không đúng hẳn là ta.” Mạc Nhiễm Thiên mềm lòng, vì nam nhân si tình này đau lòng.

“Cám ơn ngươi, Tiểu Thiên, nhớ kỹ, Đại ca vĩnh viễn yêu ngươi.” Mạc kính ưng thuận lời thề cả đời.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng vừa kéo, động tâm nói: “Cám ơn Đại ca, ta đây đi ra ngoài.”

Mạc kính đáy mắt hiện lên một tia mất mác, lập tức triển khai miệng cười đối Mạc Nhiễm Thiên gật đầu, Mạc Nhiễm Thiên lập tức giống phía sau có chó đuổi mà chạy, một lòng khẩn trương loạn khiêu.

Ngày hôm sau, đại đội tới giờ Thìn mới xuất phát, Mạc Tử Viêm đã tỉnh lại chỉ có thể nằm trong xe ngựa, mà xe ngựa trải qua một đêm sửa chữa lại trở nên xa hoa như trước. Hai mươi mỹ nam cũng tinh thần rất nhiều, khôi phục phong thái mỹ nam, mọi người lên xe ngựa.

Mạc Nhiễm Thiên không ở trên xe ngựa nhìn Mạc Kính cực độ không tha phất phất tay, mà Dạ Tích Tuyết trải qua nửa đêm chữa thương cũng khôi phục ít nhiều.

Lập tức chỉ huy đội ngũ.

Đội ngũ đi hướng quan đạo bằng phẳng, hướng Tề quốc đi tới.

Trên mã xa, Mạc Tử Viêm không lên tiếng tựa vào nhuyễn điếm, nhìn Mạc Nhiễm Thiên cáo biệt xong đi vào ngồi xuống.

“Có thấy chỗ nào không ổn không?” Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn không nói lời nào, thản nhiên hỏi han.

“Ân.” Mạc Tử Viêm vẫn nhìn hắn, thấp giọng ứng hạ.

Mạc Nhiễm Thiên bị hắn nhìn cả người không được tự nhiên, nhíu mày nói: "Ngươi nhìn ta làm cái gì?"

"Ta không nhìn ngươi, xem ai? Nơi này trừ ngươi ra ta hai người còn có cái gì nhìn?" Mạc Tử Viêm khóe miệng tươi cười.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn xem thường nói: " vết sẹo đã không đau."

"Còn không có hảo." Mạc Tử Viêm mỉm cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, khó chịu trừng mắt hắn nói: "Xứng đáng! Lần sau tái phát sinh loại sự tình này, ta sẽ giết ngươi."

"Vì cái gì?" Mạc Tử Viêm biết rõ cố.

"Ngươi, ngươi còn cảm thấy được ngươi hữu lý?" Mạc Nhiễm Thiên buồn bực chết.

"Không để ý, ngươi tha thứ ta được không?" Mạc Tử Viêm khẩn cầu nhìn hắn.

"Hừ, loại sự tình này có thể tùy tiện tha thứ sao?" Mạc Tử Viêm nhìn hắn.

"Ai, tới Tề quốc rồi ngươi liền ra đi, chẳng lẽ ngươi muốn ta mang theo tiếc nuối rời đi?" Mạc Tử Viêm chọn mi, một đôi tà quỷ tinh mâu đem Mạc Nhiễm Thiên từ đầu đến chân nhìn một lần.

"Ngươi chết cũng chưa có người để ý ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên thấy ánh mắt hắn liền sinh khí, khả khuôn không tự chủ được đỏ mặt.

"Ha hả a, Tiểu Thiên ngượng ngùng." Mạc Tử Viêm thực khẳng định nói.

"Ta hối hận không cho Lang Vương ăn ngươi, hừ!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói.

"Nhưng ngươi mạo sinh mệnh nguy hiểm cứu ta, cũng cứu mọi người. Lần này lại không đem ta đánh chết, Tiểu Thiên đau lòng ta đúng không?" Mạc Tử Viêm chính mình thực tự

Tin, càng tin tưởng hắn công phu trên giường làm cho Tiểu Thiên dục tiên dục tử.

"Đau lòng ngươi cái vương bát đản, chưa gặp qua ngươi như vậy không biết xấu hổ." Mạc Nhiễm Thiên liết mắt, nhìn về phía ngoài cửa sổ, hắn sợ chính mình bị tức chết.

"Ha hả, Tiểu Thiên, tính tình của ngươi thật sự là càng ngày càng nóng nảy, tới Tề quốc rồi cũng không thể như vậy, hội chịu thiệt." Mạc Tử Viêm bỗng nhiên nhíu mày nói.

"Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh một tiếng không hề để ý đến hắn.

"Tiểu Thiên, ta là nói sự thật, tới bên kia rồi, Tứ đệ không có cách nào khác bảo hộ ngươi, chính ngươi cũng thật phải mọi sự cẩn thận." Mạc Tử Viêm còn nghiêm túc nói.

"Ta biết, ngươi chỉ để ý khuyên bảo Tề vương, nhớ kỹ, Tề vương không chịu khi không đem ta nâng đi, càng quý trọng gì đó hắn càng để ý." Mạc Nhiễm thiên thầm than vận mệnh chính mình.

"Đương nhiên, ngày đầu tiên ta sẽ tiến cung đi khẩn cầu hắn xuất binh, hy vọng hắn có thể xem hai mươi mỹ nam cùng tam tương ngọc lục bảo để vào mắt."

"Ta cũng đi!" Mạc Nhiễm Thiên rất muốn trông thấy quân hành Tề vương.

"Kia thành như thế nào, bị hắn phát hiện, chúng ta sẽ không yên ổn, Tiểu Thiên không thể dính vào." Mạc Tử Viêm nghiêm khắc nói.

"Ta có thể giả dạng thành thị vệ của ngươi đi vào." Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía hắn.

"Khó mà làm được, rất nguy hiểm. Ngươi ở trạm dịch chờ, ta cho Dạthầy thuốc bảo hộ ngươi, không cần bất luận kẻ nào biết ngươi đã đến."

"Ai, đến lúc đó rồi nói sau, lâu như vậy, có thể Tề vương sớm không nhớ rõ ta, ta cũng không có giá trị gì." Mạc Nhiễm Thiên mới không tin nhất người si tình như vậy.

"Ha hả a, Tiểu Thiên, vậy ngươi liền nhìn Tề vương, ngươi là tam quốc nổi danh Đệ nhất mỹ nhân, cho dù hắn không thích ngươi, nhưng làm đế vương, hắn cũng là muốn có được ngươi, huống chi lần trước hắn từ

sự kiện Thái tử kia gièm pha, bị người tam quốc thường xuyên cười nhạo, ngươi nói hắn có thể hay không không nghĩ tới ngươi? Ha ha ha, hắn nhất định ước gì nhìn thấy ngươi, hướng tam quốc chứng minh hắn có thể có được ngươi." Mạc Tử Viêm phân tích nói.

"Kẻ điên, liền vì bản thân tư dục!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng phẫn nộ, chiếu như vậy xem ra, mình còn không biết như thế nào bị ngược đãi, ai, thân thể này, làm sao bây giờ!

"Cho nên Tiểu Thiên phải thu liễm tính tình, tận lực đón ý hùa Tề vương, miễn nổi khổ da thịt, hắn nổi danh là người đùa bỡn mỹ nam." khi Mạc Tử Viêm nói lời này, khóe mắt ngắm hạ Mạc Nhiễm Thiên, bởi vì biết Tiểu Thiên cũng đem hắn quy kết người vô tình tàn khốc.

"Biến thái! Dâm ô!" Mạc Nhiễm Thiên giận trừng hắn, tựa hồ đang mắng hắn, Mạc Tử Viêm chỉ có thể lộ ra cười khổ.

Hai người không nói, bánh xe cuồn cuộn. Ban đêm, bọn họ ở trạm dịch nhỏ ở quan đạo nghỉ ngơi, Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Tử Viêm vẫn là ngủ ở trên xe ngựa.

Nửa đêm, Mạc Nhiễm Thiên ngủ say hết sức, phát hiện ở cổ biên nhiệt khí quay chung quanh, có cái gì ẩm ướt bên tai, cả kinh hắn ngay vội trợn mắt quay đầu.

Trong bóng đêm, một đôi mắt sáng ngời nhìn mình, Mạc Nhiễm Thiên không nói hai lời, một cái tát đón tiếp.

"Ba!" Ở khuôn mặt Mạc Tử Viêm, hắn kêu lên một tiếng đau đớn.

"Hỗn đản, ngươi làm gì? Thương không hảo lại muốn chết?" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ nói.

"Ta ngủ không được mà thôi." Mạc Tử Viêm ủy khuất nói.

"Ngủ không được ngươi quấy rầy ta làm gì, chính mình phát tao chính mình giải quyết đi, ít bính ta, ngươi cường thịnh trở lại, ta thực sẽ giết ngươi, hừ!" Mạc Nhiễm Thiên đem mền đắp lại, tiếp tục ngủ.

Mạc Tử Viêm xoay người lại, đem bàn tay to kéo ngang hắn thân thể, bị ôm lấy, hắn nói: "Đừng nhúc nhích, ta cứ như vậy ôm, bằng không sẽ ngủ không được.

" Mạc Tử Viêm thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên mắng to vội vàng nói.

"Ngươi, ngươi, ngươi rốt cuộc có ý tứ gì. Phía trước gặp ngươi ngủ cũng chưa nói ngủ không được."

"Không có gì, chính là nghĩ muốn như vậy mà thôi, ngủ đi." Mạc Tử Viêm nhìn hắn không từ chối, khóe miệng lộ ra tà cười, nhắm hai mắt lại, khẽ tựa vào chỗ bả vai.

Mạc Nhiễm Thiên không có biện pháp, nếu không muốn chết, cũng sẽ theo hắn, nhắm mắt lại chỉ chốc lát liền đang ngủ.

Ngày hôm sau, khi Mạc Nhiễm Thiên mở mắt ra, phát hiện một chân mình đặt trên người hắn, hai tay ôm hắn, cùng tối hôm qua hoàn toàn phản lại, mà Mạc Tử Viêm chính vui vẻ nhìn hắn cười, tựa hồ giống cười nhạo hắn, làm cho hắn một chút đỏ mặt, nnd, mình khi nào thì ôm lấy hắn?

Kế tiếp nửa tháng hành trình không xảy ra chuyện gì, Mạc Tử Viêm thương cũng hoàn toàn tốt, Dạ Tích Tuyết vẫn cùng Mạc Nhiễm Thiên lén lút thân thiết một chút, nhưng rồi buổi tối mỗi lần đều bị Mạc Tử Viêm ôm ngủ, khi tỉnh lại vĩnh viễn là mình ôm hắn, kỳ quái. Bất quá, hai người quan hệ dịu đi, ít nhất nói chuyện không sinh sự.

Ngày này, Tề quốc ứng biến cửa thành ngoại, Mạc Tử Viêm đem một phần công văn giao cho thành thủ, không lâu bị nghênh vào dịch quán Tam quốc, chờ đợi sáng thứ hai sớm triều kiến Tề vương.

Cái gọi là tam quốc dịch quán chính là trong đại viện phân ba phân viện, bỏ qua Tề quốc quốc chủ nhân, còn hai phần đương nhiên là Mạc quốc cùng Thân Quốc.

Đại đội nhân mã tiến vào dịch quán, Mạc Nhiễm Thiên dựa theo mệnh lệnh Mạc Tử Viêm, vẫn chưa xuống xe, cũng báo cho mọi người không được tiết lộ chuyện Thái tử đồng hành!

Mạc quốc tiểu viện cùng Thân Quốc tiểu viện vừa lúc là một đông một tây xa xa tương đối. Chờ Mạc Nhiễm Thiên hạ xe đến chỉ thấy Dạ Tích Tuyết cùng Mạc Tử Viêm sắc mặt trầm trọng, không khỏi hỏi: "Như thế nào rồi?"

"Thân Quốc cũng phái đặc phái viên đến, phỏng chừng là dự đoán được chúng ta sẽ đến cầu cứu, ta trước đi tìm hiểu tin tức, buổi tối nói sau. Dạ thầy thuốc, theo tình hình hiện tại, nhiệm vụ của ngươi chính là chiếu cố Tiểu Thiên, ngàn vạn lần đừng cho hắn gặp chuyện không may." Mạc Tử Viêm thận trọng nói.

"Hạ quan hiểu được." Dạ Tích Tuyết cũng không tái cùng hắn so đo, biết hiện tại đã là thời khắc khó khăn.

Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu trong lòng cảm thấy được bất an, Thân Quốc cư nhiên so với bọn hắn tới trước, xem ra là đã biết biên ở trên đường kéo dài duyên cớ, đương nhiên bọn họ không dự đoán được Thân Quốc cũng tới.

Ban đêm lên đèn rực rỡ, dịch quán náo nhiệt phi phàm, Tề vương phái ngự triển ấp chiêu đãi thượng binh lính Mạc quốc, bởi vì binh lính hộ tống nhiệm vụ hoàn thành, ngày mai phải trở về.

Trong lúc Mạc Tử Viêm đem sự tình từ đầu đến cuối nói xong, đêm khuya đi vào trong phòng Mạc Nhiễm Thiên nói: "Thân Quốc phái bọn họ Đại lương tạo Công Tử Lâm tới khuyên nói Tề vương không cần trợ giúp quốc gia của ta." (Đại lương tạo là một loại chức quan cổ đại, nhân vật nhiều mưu trí, tước vị dưới Tể tướng.)

"Cái gì? Kia Tề vương nói như thế nào?" Dạ Tích Tuyết nhảy dựng lên.

"Kia Lâm công tử đến đây đã qua bảy ngày, mang đến ba mươi mỹ nam cùng châu báo vô số, xem ra Tề vương sẽ không nhìn trúng vài thứ kia, ai, một khắc Thân Quốc ở hạ chiến thư kia, liền nghĩ tới chúng ta hội hướng Tề vương cầu cứu, cố trước chúng ta từng bước, nghe tin tức nói, Thân Quốc nguyên tưởng rằng nhóm ta đi lộ lớn, đã muốn âm thầm chuẩn bị sẵn sàng chặn lại chúng ta, nửa tháng qua mới biết chúng ta đi là sơn đạo, cho nên biết chặn lại không được, lập tức phái Công Tử Lâm tới khuyên Tề vương." Mạc Tử Viêm sắc mặt rất khó xem.

"Kia Tề vương nói như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên nóng vội nói.

"Tề vương là cáo già, đương nhiên cũng biết chúng ta sẽ đến, tất nhiên là chờ chúng ta. Xem ra Tiểu Thiên, toàn bộ trận này dựa vào ngươi." Mạc Tử Viêm trong mắt có đau xót, Dạ Tích Tuyết hai đấm nắm chặt, đau lòng vô cùng.

"Chỉ sợ ta cũng vô dụng." Mạc Nhiễm Thiên đã sớm nghĩ thông suốt, nhưng hắn đối chính mình không tin tưởng, đặc biệt Thân Quốc cũng tặng ba mươi mỹ nam, chẳng lẽ bằng mình ra mặt có thể thuyết phục cái sắc quỷ kia.

"Việc cấp bách, chính là muốn thăm dò ham muốn của Tề vương, chờ đợi ta tìm sư huynh hảo hảo tâm sự, hắn chính là Ngự lâm quân thống lĩnh trong hoàng cung."

Mạc Tử Viêm nhãn tình sáng lên.

"Thật sự? Kia tốt hơn nhiều." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng nhẹ nhàng thở ra, giống như cảm giác tương lai trong nhà giam còn có người một nhà.

" sư huynh Ta kêu Trần Chấn, không ai biết hắn là sư huynh của ta, tuy rằng ta cùng hắn giao tình không tồi, nhưng hắn rất hợp ý Tến vương, nghe nói là Tề Vương ở thời điểm nhìn trúng hắn, cho hắn thống lĩnh Ngự lâm quân, cho nên Tiểu Thiên, ngươi cũng không có thể tùy tiện tin tưởng người khác, bất quá ta cho hắn gặp ngươi một chút, ít nhất không để thị thiếp, tần phi Tề vương bị thương ngươi."

"Cám ơn Tứ đệ, ta hiểu được." Mạc Nhiễm Thiên cảm kích nhìn hắn một cái, tuy rằng hắn tuyệt không sợ hậu cung phi tần Tề vương, hắn cũng không tin còn có ai có thể tránh thoát liêm đaocủa hắn.

"Ân, Dạ thầy thuốc, ngươi hiện tại đưa Thủy Hỏa hai người vào tướng quốc phủ, thuận tiện thám thính hạ chuyện tình Thượng Quan Nghi, Tề vương cùng hắn có thể nói là cùng phụ cùng thành, trước nhìn xem ý tứ của hắn, Thủy Hỏa hai người có thể giúp đỡ."

"Đúng vậy, hạ quan đi." Dạ Tích Tuyết lập tức nhích người đi trước, cũng biết lần này hành sự tại thiên, quan hệ hệ tới trăm họ Mạc quốc.

"Tiểu Thiên, ngươi ở trong này đừng đi ra ngoài, không thể để cho người khác thấy hắn, ta đi chuẩn bị chút dịch dung gì đó, sáng mai ngươi cùng ta cùng nhau tiến cung."

"Tốt." Mạc Nhiễm Thiên gật đầu nói, tuy rằng hắn không biết Mạc Tử Viêm như thế nào đột nhiên thay đổi chủ ý, xem ra việc này tương đối khó giải quyết.

Hai người rời đi, Mạc Nhiễm Thiên ở trên giường lăn qua lộn lại ngủ không được, trong lòng nghĩ khi nhìn thấy Tề vương nên ứng phó như thế nào. Nếu hắn thật sự là cái đại biến thái, không biết sẽ thành chuyện gì? Nghĩ đến đây Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc ngủ không được, lén lút đứng dậy mặc nhất kiện trường bào, đi ra sương phòng.

Trong viện nhìn trời, ánh trăng sáng tỏ, Thủy Hỏa hai người đã muốn rời đi, Mạc Nhiễm Thiên cảm khái, cuối cùng làm chuyện tốt, đi vào một loạt sương phòng hai mươi mỹ nam, Mạc Nhiễm Thiên càng thêm cảm thán vận mệnh bọn họ, nghĩ đến bọn họ cũng là vì nước hy sinh, không khỏi bội phục bọn họ.

Bỗng nhiên một gian trong sương phòng truyền lên tiếng âm, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ hiện tại đã muốn là đêm hôm khuya khoắc, người nào còn không ngủ được? Vội vàng lén lút tới gần, chỉ thấy trong sương phòng kia còn ngọn đèn u ám, Mạc Nhiễm Thiên học cổ nhân, dùng nước miếng dính xuống tay chỉ ở hồ chỉ cửa sổ thượng khoét vào, một cái lổ nhỏ hiện ra.

Mạc Nhiễm Thiên mở to mắt nhìn, lần này cư nhiên phát hiện trong phòng có hai người, càng làm cho hắn giật mình chính là kia hai người cư nhiên là mỹ nhân Yến nhi cùng tề quốc Ngự Sử Triển ấp. Triển ấp là người trung niên – ba mươi tuổi, cũng đĩnh cao lớn, mặt cũng không sai, nhưng Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy được người này có chút đáng khinh.

Mạc Nhiễm Thiên không nghĩ ra, bọn họ hôm nay mới đến, Yến nhi khi nào thì nhận thức Ngự Sử, nhiều nhất cũng chính là khi hai mươi mỹ nam xuống xe cấp Ngự Sử xem mặt mà thôi. Như thế nào quen thuộc đến Ngự Sử nửa đêm tới chơi?

Mạc Nhiễm Thiên còn chưa nghĩ ra, trong phòng Ngự Sử cư nhiên bắt đầu thoát quần, đem Mạc Nhiễm Thiên dọa nhảy dựng. Đem cái lổ tai dựng thẳng lên.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi kêu Đại nhân ta canh ba đến có phải hay không không dương, đến, làm cho đại nhân cho ngươi cong cong." Ngự Sử triển ấp cởi quần lộ ra ghê tởm, liền đem Yến nhi ôm lấy, miệng hướng cái miệng nhỏ nhắn Yến nhi.

"Đại nhân, đại nhân, ngươi đừng nóng lòng, Yến nhi có chuyện trọng yếu nói cho ngươi, nghe xong làm cũng không muộn a." Yến nhi kia phát *** thanh âm làm cho Mạc Nhiễm Thiên Ngoài cửa sổ hết hồn.

"Ai nha, tiểu mỹ nhân có thể có chuyện gì, đến đến, chúng ta trên giường nói." Ngự Sử cường lôi kéo Yến nhi hướng bên giường đi.

Hai người ngồi xuống, Ngự Sử kiên quyết kéo tay Yến nhi lại, phải cầm ghê tởm của hắn, miệng phát ra tiếng hô thỏa mãn.

"Tiểu mỹ nhân, nhanh lên nói sự gì, đại nhân ta chờ không kịp." Triển ấp không kiên nhẫn hỏi, hai bàn tay to thoát y Yến nhi.

Mạc Nhiễm Thiên ở ngoài cửa sổ đều có thể nhìn đến Yến nhi kia biểu tình ghét bỏ triển ấp, thật sự không rõ hắn vì cái gì phải câu dẫn Ngự Sử.

"Ngự Sử đại nhân, ngươi đừng vội, Yến nhi nói cho ngươi chính là thiên đại bí mật, chỉ cầu đại nhân về sau chiếu cố một chút Yến nhi, Yến nhi không nghĩ cấp người khác khi dễ. Đặc biệt lão nhân." Yến nhi trong lời nói làm cho Mạc Nhiễm Thiên ngoài cửa sổ trong lòng khó chịu, hắn cũng biết này mỹ nam hơn phân nửa muốn đưa cho cựu thần tử.

"Đâu có đâu có, chỉ cần Sở nhi đem bản đại nhân hầu hạ thư thái, bản đại nhân làm cho Hoàng Thượng đem ngươi ban cho ta, về sau bảo ngươi nổi tiếng, an toàn, đến, trước làm việc, đại nhân ta nhịn không

được." Ngự Sử nghĩ đến chính là vì chuyện này mới câu dẫn hắn, không khỏi trong lòng càng dương, đem Đầu Yến nhi cưỡng chế, làm cho hắn dùng miệng trấn an ghê tởm của hắn.

"Ô ô ô ô." Đáng thương Yến nhi còn chưa nói đi ra, cái miệng nhỏ nhắn đã bị nhồi vào, còn bị Triển ấp cường ấn, thống khổ nước mắt đều đi ra.

Miệng khó chịu, phía dưới quần đã bị triển ấp xả hạ, PP không công làm cho Triển ấp kia trong mắt toát ra dâm quang. Bàn tay to ở trên mặt vuốt ve, ngón tay ở nơi riêng tư bồi hồi.

"Tiểu mỹ nhân, dùng sức chút, mau chút." Triển ấp yêu cầu, tay chỉ sáp đi vào.

"Ô ô." Yến nhi thống khổ kêu ra tiếng.

Chỉ thấy triển ấp ngón tay rất nhanh trừu ***động, cũng không phải Yến nhi giúp hắn, hắn đều có vẻ hưng phấn vô cùng, đặc biệt Yến nhi cắn răng thân ngâm.

"Tiểu mỹ nhân, ngươi cũng thật mỹ a." Triển ấp đem Yến nhi một phen áp đảo ở bên giường, đối với Yến nhi liền vọt đi vào.

Mạc nhiễm Thiên không thể lại nhìn xuống, chỉ cảm thấy mỗi người đều là biến thái, đem tra tấn làm lạc thú.

"Ô ô, a a." Bên trong là thanh âm Yến nhi vừa đau khổ lại vui thích, làm cho Mạc Nhiễm Thiên tâm tình rối rắm.

Khoảng cách, tâm tư Mạc Nhiễm Thiên bình tĩnh, đang muốn rời đi là lúc, thanh âm Triển ấp vang lên.

"Nói đi, cái bí mật trọng đại gì?" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng hướng xem, chỉ thấy Triển ấp đã muốn phóng thích, mặc quần, mà Yến nhi kia PP không công còn bại lộ, cả người ghé vào mép giường, hữu khí vô lực.

"Không nói bản đại nhân có thể đi, yên tâm, bản đại nhân hội chiếu cố ngươi, ha ha." Triển ấp dây lưng nhất hệ, chuẩn bị chạy lấy người.

"Đại nhân, ta nói, Thái tử điện hạ quốc gia của ta cũng đến đây." Yến nhi tâm nhất hoành đem bí mật tất cả mọi người bảo thủ nói ra.

59. Chương 59: Huynh Đệ

Mạc Nhiễm Thiên bên ngoài vừa nghe liền kinh hãi, nghĩ bụng Yến Nhi vì sao phải đem mình nói ra? Nhưng lập tức hắn sáng tỏ, Yến Nhi nhất định là ghi hận chuyện mình xuất hiện làm cho Lục hoàng tử Mạc Hiên vô tình từ bỏ y.

"Cái gì? Nói thế thật sự là mỹ nhân Mạc thái tử Mạc Nhiễm Thiên cũng tới ư?" Ngự sử Triển Ấp giật mình.

"Đúng vậy đại nhân, ngài cứ đem tin tức này nói cho Tề Vương, hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng ngài." Yến Nhi bò lên, lõa thân tiến về phía Triển Ấp, đôi mắt xinh đẹp mang theo nét cười quyến rũ.

"Mỹ nhân, ngươi cũng không thể lừa gạt đại nhân nha, ai mà chẳng biết Tề Vương thương nhớ mỹ nhân thái tử kia đến mức si dại rồi, nghe nói nam thiếp trong cung đều ít nhiều có nét giống vị thái tử ngốc ấy. Chuyện này nếu là tin tức thật, đại nhân nhất định sẽ thưởng ngươi thật hậu hĩnh, còn nếu như gạt ta, ta sẽ cho ngươi biết sự lợi hại của bổn đại nhân." Triển Ấp nói xong lời cuối, trong đôi mắt dâm uế tràn đầy sát ý.

"Yến Nhi làm sao dám lừa gạt đại nhân chứ, Yến Nhi sau này còn muốn nhờ đại nhân ngài chiếu cố mà." Hai tay Yến Nhi bám lấy cánh tay Triển Ấp, hết sức làm nũng.

"Được rồi được rồi, mỹ nhân, cho đại nhân hôn một cái." Triển Ấp tươi cười ôm chặt Yến Nhi, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của y, sau đó buông y ra nói: "Tiểu mỹ nhân ngoan ngoãn nghỉ ngơi, đại nhân vào cung

báo cho hoàng thượng tin tức tốt lành này. Ngày mai ta sẽ tới đón ngươi về quý phủ rồi hảo hảo thương yêu ngươi, ha ha ha." Triển Ấp tâm tình cực kì thoải mái.

"Cám ơn đại nhân." Yến Nhi cười mở, trong mắt chợt lóe tia giảo hoạt.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng khiếp sợ, mặc dù mình nhất định sẽ bị đưa cho Tề Vương, nhưng không cho hắn biết ít nhất còn có lợi thế đàm phán, nếu cho hắn biết mình tới rồi, giá trị của mình liền thấp đi. Không được, mình nhất định phải chặn Triển Ấp lại! Nhưng ngăn cản hắn như thế nào đây?

Mạc Nhiễm Thiên trong lúc vô cùng rối rắm, thời gian đã không thể làm cho hắn suy nghĩ nhiều, mắt thấy Triển Ấp sắp đi ra, hắn khom lưng nấp sau cánh cửa phía hậu viện lén nhìn ra.

Triển Ấp tâm tình khoái trá đi ra đến, thuận tay lôi kéo khố đầu (quần chip đóa), đoạn cất bước đi ra ngoài cửa. Mạc Nhiễm Thiên giật mình, hai tay chà xát trên mặt đất một chút, sau đó bôi trát trên mặt mình. Khuôn mặt tuấn tú trắng nõn như chiếc khay bạc trong bóng đêm lập tức trở nên tối như mực, chỗ nào có thể nhìn ra bộ dáng tuấn mỹ.

"Không được nhúc nhích!" Mạc Nhiễm Thiên trước khi Triển Ấp ra khỏi cửa lớn một bước, bèn mau chóng chạy ra từ bên cạnh, Liêm đao kề sát cổ hắn.

"Ai? Ngươi là ai? Muốn làm gì?" Triển Ấp bị dọa đến lập tức tiểu cả ra quần, làm cho Mạc Nhiễm Thiên nhíu chặt mày, hoàn toàn khinh bỉ.

"Ta là ai không quan trọng, nhưng mới vừa rồi ngươi ở trong phòng nói chuyện làm cho ta đây nghe được, vì an toàn của Thái tử Mạc quốc, ta không thể không giết ngươi diệt khẩu." Mạc Nhiễm Thiên cố ý gằn giọng, sợ hắn nghe ra.

"Đừng đừng, đại hiệp tha mạng, tại hạ chỉ là một tiểu quan, tại hạ cam đoan không nói ra, tha mạng tha mạng a." Triển Ấp rất không có khí phách mà quỳ trên mặt đất.

"Hừ, ta tin ngươi thế nào đây? Như vậy đi, chỗ này của ta có một viên Thất Nhật Đoạn Trường Hoàn, ngươi nuốt đi. Ngươi nếu không nói ra, ngày thứ sáu ta sẽ cho ngươi thuốc giải. Nếu ngươi nói, bảy ngày sau ngươi sẽ thủng bụng thối ruột mà chết. Nhưng nếu ngươi không ăn, hiện tại hãy đi gặp Diêm vương đi." Mạc Nhiễm Thiên nói xong, Liêm đao hơi dùng một chút lực, bên cổ Triển Ấp lập tức rỉ máu.

"Đại hiệp tha mạng, ta ăn ta ăn." Triển Ấp tiếp nhận viên màu đen trong tay Mạc Nhiễm Thiên. Đó là nắm bùn đất vừa rồi Mạc Nhiễm Thiên viên được trên mặt đất, chuẩn bị để hù dọa hắn, bởi vì hắn còn không dám giết người, May là mình xem qua TV, hy vọng có thể lừa gạt hắn mà vượt qua cửa ải này.

Triển Ấp gian nan nuốt xuống. Mạc Nhiễm Thiên cố nén cười, viên bùn đất đó còn dính nước miếng của hắn. Chính hắn cũng cảm thấy ghê tởm vô cùng.

"Có phải cảm thấy rất ghê tởm hay không?" Mạc Nhiễm Thiên giả bộ lạnh lùng hỏi.

Triển Ấp quả thật cảm thấy ghê đến phát ói, vội vàng gật đầu hỏi: "Đại hiệp, vậy sáu ngày sau, tiểu nhân tìm đại hiệp người ở nơi nào, nếu đại hiệp không đến, tiểu nhân sẽ mất mạng a, u u." Triển Ấp bị dọa đến khóc lên.

"Ngươi không đem bí mật nói ra, ta đây sáu ngày sau thì sẽ tìm ngươi. Yên tâm đi, hiện tại ngươi có thể đi, kì thật chuyện thái tử tới hay không không liên quan đến ngươi, cho nên tốt nhất đừng xen vào việc của người khác biết không?" Mạc Nhiễm Thiên cười thầm trong lòng.

"Dạ, dạ, đại hiệp, vậy tiểu nhân có thể đi chưa?" Triển Ấp nhìn sắc mặt Mạc Nhiễm Thiên, lập tức bị màu da ngăm đen của Mạc Nhiễm Thiên làm cho giật nảy mình, trong bóng tối cảm thấy giống như gặp quỷ, cả người đều trở nên run rẩy.

"Cút đi!" Mạc Nhiễm Thiên hung hăng đá hắn một cước, sau đó Triển Ấp liền lăn một vòng rồi lật đật chạy ra ngoài, còn Mạc Nhiễm Thiên phía sau rốt cuộc không nhịn được nở nụ cười.

Đang chuẩn bị mở cửa phòng đi vào, một luồng gió mạnh chợt kéo tới phía hắn. Mạc Nhiễm Thiên cả kinh, vội vàng thụt lùi lại kêu lên: "Dạ đại ca?" Trong ấn tượng của hắn chỉ có hai người Dạ Tích Tuyết cùng Mạc Tử Viêm là biết võ công.

"Tiểu Thiên, huynh chạy đi đâu vậy, làm ta sợ muốn chết." Mạc Tử Viêm vừa dứt lời đã đem Tiểu Thiên ôm vào lòng.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co quắp, vặn vẹo uốn éo thân thể, đẩy y ra rồi buồn bực lên tiếng: "Đệ nhanh như vậy đã trở lại? Gặp sư huynh của đệ không?"

"Đi vào rồi lại nói." Mạc Tử Viêm đem Mạc Nhiễm Thiên kéo vào trong phòng.

Trong phòng ngọn đèn nhỏ thắp sáng, Mạc Tử Viêm bị bộ mặt lem luốc như ma của Mạc Nhiễm Thiên dọa cho nhảy dựng lên: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Mạc Nhiễm Thiên vừa rửa mặt, vừa đem chuyện mới vừa rồi đã xảy ra nói cho Mạc Tử Viêm nghe.

"Khốn nạn, không ngờ rằng Mạc quốc cũng có loại gian tế này!" Khuôn mặt tức giận của Mạc Tử Viêm lạnh như băng.

"Còn may để cho huynh nghe được, bằng không ngày mai đệ sẽ không có lợi thế đàm phán." Mạc Nhiễm Thiên bây giờ vẫn còn cảm thấy lòng sợ hãi.

"Không ngờ rằng Tiểu Thiên thông minh như vậy, ha ha." Mạc Tử Viêm sủng ái nhìn hắn.

"Chuyện sư huynh của đệ thì sao?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Đệ chưa gặp huynh ấy, ngày mai lại đi, đệ đã để lại tín hiệu." Mạc Tử Viêm nhíu mày trả lời.

"Oh, vậy đệ đi ngủ đi, huynh cũng phải ngủ." Mạc Nhiễm Thiên lau rửa xong, chuẩn bị leo lên giường ngủ.

"Tiểu Thiên." Mạc Tử Viêm khẽ gọi.

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêng đầu sang nhìn hắn.

"Đệ, đệ đêm nay có thể ở lại không?" Mạc Tử Viêm nghĩ đến việc ngày mai sau khi đem hắn tặng cho Tề Vương, cũng không biết lúc nào mới có thể gặp lại hắn, lòng không khỏi trở nên đau đớn.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt sau đó nổi giận: "Biến!"

Mắt Mạc Tử Viêm hiện lên thương tâm, thật sâu nhìn Mạc Nhiễm Thiên rồi nói: "Tiểu Thiên, huynh còn không tha thứ cho đệ sao? Mai này hai ta không biết khi nào mới gặp lại, đệ Mạc Tử Viêm thề, nhất định sẽ mau chóng tới đón huynh trở về."

Mạc Nhiễm Thiên đứng bất động. Mặc kệ lời y nói là thật hay giả, nhưng hắn thật sự đã bị lay động rồi. Xoay người lại nhìn nam nhân đã từng cường bạo mình, ánh mắt hắn dịu lại.

"Được, Tiểu Thiên sẽ chờ đệ đến tiếp huynh." Mạc Nhiễm Thiên vừa quay người đi, trong mắt đã nhòe lệ.

Mạc Tử Viêm bước nhanh lên trước, từ phía sau ôm chặt lấy hắn, chặt đến mức làm cho Mạc Nhiễm Thiên có thể cảm nhận được sự lưu luyến của y. Hắn thầm nghĩ nam nhân này vì ngôi vị hoàng đế, lấy lòng mình, cường bạo mình, hiện tại chỉ e là thật sự thích mình.

Hai người cứ duy trì động tác này không nhúc nhích, bầu không khí nặng nề lan tràn. Đột nhiên Mạc Tử Viêm hôn gáy hắn một cái rồi lập tức xoay người rời đi.

"Tứ đệ!" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng xoay người gọi y lại.

Mạc Tử Viêm xoay người lại. Mạc Nhiễm Thiên thấy trong mắt y thấp thoáng những giọt sương, nhất thời cả trái tim đều mềm nhũn.

"Ở lại đi." Mạc Nhiễm Thiên nói ra ba chữ này, khuôn mặt liền đỏ lên. Hắn vội vàng xoay người, trong lòng lại có chút hối hận, nhưng thật kì quái, mình không thể kìm được mà thốt nên lời này.

"Tiểu Thiên!" Mạc Tử Viêm vui mừng như điên, lập tức nghiêng mình đến trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, không thể tin được nhìn khuôn mặt Tiểu Thiên càng ngày càng hồng.

"Ngủ đi!" Mạc Nhiễm Thiên đẩy y ra, cởi áo khoác bò lên giường.

Mạc Tử Viêm hưng phấn đến không biết như thế nào cho phải, lập tức ngồi bên mép giường, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đã nằm xuống mà cao hứng hỏi thăm: "Tiểu Thiên, huynh nói là thật chăng?" Khóe miệng như thế nào cũng không ngăn cản được ý cười.

"Không ngủ thì đi ra ngoài!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói xong, liền xoay người vào trong giường, tim đập thình thịch.

"Ngủ, ngủ!" Mạc Tử Viêm bấy giờ mới hoàn toàn yên tâm, cởi giày, cởi áo khoác, sau đó lên giường ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên từ sau lưng.

Mạc Nhiễm Thiên cả thân thể đều bị trói buộc, trong lòng càng nhảy loạn lên.

"Tiểu Thiên, xích lại đây được không?" Mạc Tử Viêm ghé vào lỗ tai hắn khẽ khàng dụ dỗ.

Mạc Nhiễm Thiên nhúc nhích, xoay người lại đối mặt y: "Để làm gì?"

"Ha ha ha, chỉ là muốn nhìn huynh thôi." Mạc Tử Viêm đem tóc của hắn vén nhẹ ra sau tai, động tác rất nuông chiều.

Mạc Nhiễm Thiên ném cho y một ánh mắt xem thường, sau đó nhắm nghiền hai mắt không thèm nhìn y nữa.

Nét tươi cười nơi khóe miệng Mạc Tử Viêm càng ngày càng ấm áp. Y tinh tế nhìn dung nhan chim sa cá lặn trước mắt, chợt nhớ ngày mai tất cả sẽ thuộc về Tề Vương, không kìm chế được nỗi đau trong lòng. Bàn tay nhẹ nhàng vươn tới, chậm rãi vuốt ve qua lại. Trong lòng quá nhiều nuối tiếc, càng thêm xác định quyết tâm muốn đem hắn cướp về.

Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào đôi môi đỏ mọng, đôi mắt càng trở nên sâu thẳm, y chậm rãi kề sát mặt hắn, hơi thở nóng rực phả vào mặt Mạc Nhiễm Thiên, làm cho lông mi hắn rung động không ngừng, trong lòng khẩn trương vạn phần.

Rốt cuộc đôi môi mỏng phủ lên môi đỏ mọng đó, dòng điện mạnh mẽ thông qua, làm cho hai người đều kinh ngạc. Riêng Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm chẳng lẽ khi động tình, cảm giác bị điện giật càng thêm mãnh liệt sao?

Chiếc lưỡi ướt át chậm rãi chui vào môi đỏ mọng, sau đó bắt đầu khuấy đảo mạnh mẽ, bàn tay to ôm chặt, đem cả thân thể Mạc Nhiễm Thiên dán sát vào y.

Trong miệng ái tình bùng lên mạnh mẽ, hai lưỡi dây dưa nhiệt tình vạn phần, âm thanh nước miếng "chi chi" không ngừng, càng lúc càng động tình.

"Ưm a." Tiếng rên rất nhỏ từ trong miệng Mạc Nhiễm Thiên phát ra, cả người bị Mạc Tử Viêm đốt, vô cùng khô nóng.

Điều này làm cho Mạc Tử Viêm càng thêm động tâm, càng không nhịn được. Chưa từng nghĩ đến Tiểu Thiên sẽ tự nguyện cho y, làm cho tâm trí y đều rung động. Bàn tay trườn vào trong tiết y (áo lót), nhẹ nhàng vuốt ve cái lưng bóng loáng của Mạc Nhiễm Thiên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên dễ chịu vô cùng. Sau đó y chậm rãi chuyển tới phía trước, mò lên chu quả mẫn cảm của hắn, nhẹ nhàng kích thích.

"A." Dục vọng nửa tháng chưa phát tiết của Mạc Nhiễm Thiên lại bị y hoàn toàn khơi mào, thân thể chủ động dán vào y, cảm thụ lửa nóng giữa hai chân y, toàn thân ngứa ngáy như vạn kiến cắn.

Đầu lưỡi còn đang giao quấn, dường như vĩnh viễn cũng không muốn buông ra. Mãi đến khi hơi thở hai người trầm trọng, Mạc Tử Viêm mới thỏa mãn buông ra chiếc lưỡi ngọt ngào, ngược lại tiến công sau tai hắn, chậm rãi liếm láp. Bàn tay to dùng lực đem cả người Mạc Nhiễm Thiên lật qua người y, một đôi bàn tay to mò vào trong tiết khố, chạm vào nơi giữa hai cánh mông hắn.

"A." Mạc Nhiễm Thiên mặt đỏ như gấc, ngượng ngùng không thôi. Không thể phủ nhận người này mặc dù là cường bạo hay là hiện tại, đều kích thích dục vọng mãnh liệt của hắn.

Con cự long của Mạc Tử Viêm đang ma sát giữa hai chân hắn, hại hắn không dám lộn xộn. Mạc Tử Viêm đột nhiên lại buông hắn ra, đem hắn áp trên người. Bàn tay to không thể chờ đợi được giúp hắn cởi quần áo. Đôi mắt tràn đầy tình dục nhìn hắn.

"Huynh, huynh tự mình đến." Mạc Nhiễm Thiên thấy y không tiện cởi quần áo, nhẹ nhàng mà nói.

Mạc Tử Viêm lập tức hôn chóc một cái lên khuôn mặt đỏ hồng của hắn, lại đứng dậy cởi hết quần áo ra, nhìn Tiểu Thiên chậm chạp, nhanh chóng đem quần hắn tụt xuống.

"Tiểu Thiên, huynh thật đẹp." Mạc Tử Viêm nhìn thân thể không che đậy của Mạc Nhiễm Thiên, không khỏi cảm thán sự thần kì của tạo hóa.

"Đẹp cái quái gì chứ." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật, vật kia nhỏ như vậy cũng kêu là đẹp. Mình thì gặp khó khăn rồi, chỉ có những người này mỗi người đem mình nhìn mình như nữ nhân mới cảm thấy đẹp mà thôi. Nhưng mình chính thức là một nam nhân, điều này quả thực là một sự sỉ nhục.

"Ha ha, thật sự rất đẹp, chỉ là Tiểu Thiên không thể thưởng thức mà thôi." Mạc Tử Viêm úp người xuống, đầu lưỡi bắt đầu tại lồng ngực hắn lượn vòng.

"A, đệ, đệ có thể nhanh lên một chút hay không, để Dạ đại ca trở về không hay lắm." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên thật đúng là sợ bị Dạ Tích Tuyết bắt gian tại giường.

"Lúc này không cho phép huynh nghĩ đến hắn!" Mạc Tử Viêm ngẩng đầu lên, tức giận nhìn Mạc Nhiễm Thiên. Sau đó y tại chu quả của hắn cắn một ngụm trừng phạt, nhưng bàn tay lại trực tiếp đi xuống.

"A, đệ..." Mạc Nhiễm Thiên vừa đau vừa ngứa liền phẫn nộ trừng mắt lườm Mạc Tử Viêm.

"Toàn tâm toàn ý với đệ một lần được không?" Mạc Tử Viêm cúi đầu xuống, nhưng khẩu khí trong miệng có phần khẩn cầu.

"A, nha..." Mạc Nhiễm Thiên không biết trả lời như thế nào, nhưng cũng đã không muốn nói chuyện nữa, cảm giác ấm áp vây quanh làm cho thân thể hắn bắn ra, khoái cảm ào ạt kéo tới.

Dưới sự chăm sóc tận tình của Mạc Tử Viêm, Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc phóng ra, sau đó bị Mạc Tử Viêm lật xuống dưới.

"Ưm a." Một tiếng kêu thoải mái vang lên, lan vào hư không, tình cảm mãnh liệt từ nơi này bắt đầu.

Ngày thứ hai khi Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại, phát hiện trên thân mình đang đắp chăn, bên người đã không còn bóng dáng Mạc Tử Viêm, khóe miệng không khỏi nhếch lên. Tối hôm qua rất thư thái, mình ngủ say như chết, y rời đi lúc nào cũng không biết. Nghĩ đến sự mạnh mẽ của y, sự bền bỉ của y, kĩ thuật của y, Mạc Nhiễm Thiên chỉ cảm thấy trong lòng mình căng thẳng, khuôn mặt tuấn tú không thể khống chế đỏ bừng lên.

"NND, sao lại lẳng lơ như thế chứ!" Mạc Nhiễm Thiên tự mắng mình một tiếng, đem bóng dáng cường kiện của Mạc Tử Viêm đuổi ra khỏi não, sau đó vội vàng đứng dậy mặc quần áo.

Ra khỏi phòng, thấy Dạ Tích Tuyết đang luyện công, mắt hắn sáng lên, vội vàng ra chào.

"Dạ đại ca, chào buổi sáng." Dạ Tích Tuyết thu quyền mỉm cười với Tiểu Thiên.

"Dạ đại ca, huynh lần trước dạy ta điểm huyệt, vì sao đến bây giờ Tiểu Thiên vẫn không học được?" Mạc Nhiễm Thiên tự lần nọ bị Mạc Tử Viêm điểm huyệt cường bạo, sau đó đến ngày thứ hai liền nhờ Dạ Tích Tuyết dạy hắn. Hắn cũng chăm chỉ luyện tập đến bây giờ, vị trí huyệt đạo đều nhớ cả, nhưng điểm huyệt mấy lần Mạc Tử Viêm đều cười ha ha, làm cho hắn rất buồn bực.

"Tiểu Thiên, bởi vì đệ không có công lực. Điểm huyệt kì thật là dựa vào kình khí, đệ hiện giờ thử trên người ta xem." Dạ Tích Tuyết chau mày nói. Dụng tâm của Mạc Nhiễm Thiên y hiểu, nhưng công lực cũng không phải ngày một ngày hai là có thể đạt tới.

"Nha." Mạc Nhiễm Thiên lập tức nghiêm mặt, tụ khí, sau đó ngón trỏ cùng ngón giữa kep chặt lại cùng một chỗ, dùng hết toàn lực nhắm vào huyệt vị du trên lưng Dạ Tích Tuyết.

Dạ Tích Tuyết khẽ cử động, chỉ chốc lát liền xoay người lại cười với Mạc Nhiễm Thiên đang nhụt chí: "Thật là đau."

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng, thất vọng vạn phần, xem ra mình không thể học nổi.

"Tiểu Thiên đừng nản chí, mặc dù không có tác dụng gì với Dạ đại ca, nhưng hiện tại đệ đã có chút kình khí, ít nhất làm cho Dạ đại ca sửng sốt. Với người bình thường có thể có tác dụng trong khoảng thời gian một ngụm trà, nhưng một thời gian nữa, có lẽ có thể có tác dụng trong thời gian một chén trà." Dạ Tích Tuyết suy nghĩ xong an ủi Mạc Nhiễm Thiên.

"Thật sao? Dạ đại ca, huynh đừng trêu chọc đệ nữa." Mạc Nhiễm Thiên có chút ngạc nhiên vui mừng, chỉ cần trong thời gian một chén trà, mình có thể chuyển bại thành thắng.

"Dạ đại ca sao có thể lừa gạt Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết sủng ái kéo tay hắn.

"Vậy tại sao tứ đệ không có một chút cảm giác gì?" Mạc Nhiễm Thiên chu môi.

"Ha ha ha, hắn không phải người bình thường." Dạ Tích Tuyết cười đáp.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt hỏi lại: "Không biết hoàng cung Tề quốc có bao nhiêu người có võ công, Tề Vương kia thì sao?"

"Cái này, huynh không rõ lắm, nhưng bình thường thì đại tướng quân, thị vệ thống lĩnh hẳn là đều có võ công, quan văn bình thường sẽ không có, Tề Vương thì huynh chưa từng nghe nói hắn có học võ." Dạ Tích Tuyết nhíu mày trả lời, hắn cũng lo cho Tiểu Thiên.

"Hỏi tứ đệ một chút, có lẽ đệ ấy biết. Đệ ấy ở đâu rồi?" Mạc Nhiễm Thiên thấy tất cả mọi người đã ra ngoài, chỉ không thấy duy nhất Mạc Tử Viêm.

"Hắn sáng sớm đã nói đi ra ngoài làm việc, giờ Thìn trở về tiến cung. Được rồi, Tiểu Thiên, đệ đi theo huynh." Dạ Tích Tuyết vội vàng đem Mạc Nhiễm Thiên kéo vào phòng y.

"Làm gì thế?"Mạc Nhiễm Thiên tò mò.

"Dịch dung a. Tứ hoàng tử trước khi đi đã đem thứ này ném cho ta."

"Oh, được rồi, hai người Thủy Hỏa thế nào rồi?" Mạc Nhiễm Thiên nhớ tới hai người.

"Thượng Quan Nghi thật ra rất thương hai người bọn họ, đệ cứ yên tâm. Ha ha, sau này có thể còn có ích." Dạ Tích Tuyết đã dặn dò hai người, đương nhiên cho dù y không dặn, hai người Thủy Hỏa cũng biết phải làm như thế nào, Mạc Nhiễm Thiên đối đãi với bọn họ tử tế, bọn họ đều đã ghi nhớ trong lòng.

60. Chương 60: Hai Đại Mỹ Nam

Chờ Mạc Nhiễm Thiên từ trong phòng Dạ Tích Tuyết đi ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên đã là một thân áo xám, mày rậm mắt to, trên mặt là một chòm râu hoa tiêu, sắc mặt khẽ biến thành vàng, nhìn qua giống như nam tử hơn kém bốn mươi tuổi. Còn Dạ Tích Tuyết ở dưới mắt phải dán một nốt ruồi đen, đem khuôn mặt vốn là tuấn mỹ dị thường phá hư hầu như không còn, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy kỳ quái.

"Dạ đại ca, huynh tại sao dịch dung?"

"Ha ha ha, Tề vương háo sắc, huynh cũng sợ a, ha ha, như vậy có lẽ hắn sẽ cảm thấy mắc ói chăng." Dạ Tích Tuyết hướng Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt mấy cái.

"Ác, thật rất mắc ói, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười lớn, nốt ruồi đen kia đi theo lay động, thật rất kinh khủng, không muốn xem lần thứ hai.

"Ha ha ha, cùng Tiểu Thiên ở chung một chỗ lúc thấy tốt lắm." Dạ Tích Tuyết tinh mâu tỏa sáng nhìn hắn.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng vừa kéo, bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó nói: "Triển Ấp kia không phải đã gặp huynh sao? Sẽ không cảm thấy kỳ quái?"

"Ha ha ha, cái tên hèn nhát kia, ngày hôm qua chỉ nhìn hai mươi mỹ nam, làm sao còn chú ý huynh, còn nữa cho dù hắn nhận ra, cũng sẽ hiểu rằng huynh là sợ Tề vương coi trọng." Dạ Tích Tuyết tuyệt không lo lắng điểm này.

"Oh, kia đi thôi, Tứ đệ cũng mau tới, đúng rồi, Tề vương tại sao không có ở đây lâm triều lúc tiếp kiến chúng ta, mà là muốn buổi trưa đây? Lễ nghi này có vẻ không phù hợp lắm?"

"Hừ, còn không phải là xem thường Mạc quốc chúng ta sao! Lúc Thân quốc tới, Tề vương còn còn tự thiết yến khoản đãi. Aiz, thực lực nước ta yếu kém, cũng đáng xem thường rồi, huống chi chúng ta muốn cầu cạnh hắn." Dạ Tích Tuyết tinh mâu lộ ra oán giận.

"Sẽ có một ngày, Mạc quốc sẽ trở nên cường đại." Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe thì trong lòng buồn bực. Nhất thời lý tưởng hào hùng ở trong lòng.

"Đúng, qua cửa ải khó khăn này, huynh nghĩ hoàng thượng hẳn là cũng biết cái gì là trường trì cửu an (có tài năng mới ổn định được hòa bình lâu dài)."

"Aiz." Mạc Nhiễm Thiên thở dài sườn sượt đi ra phòng ngoài, vừa lúc đụng với Mạc Tử Viêm vội vã trở lại, sau khi thấy Mạc Nhiễm Thiên liền sửng sốt, khóe miệng co giật.

"Chuẩn bị xong rồi?" Mạc Tử Viêm nhìn nhìn lại Dạ Tích Tuyết hỏi.

"Như vậy hẳn là không thành vấn đề, Tiểu Thiên làm phó sứ cho ngươi, ta chính là hộ vệ của các ngươi, như vậy ba người chúng ta cũng có thể đi, binh lính cũng đã ở ngoài thành trú đóng, chỉ chờ ngươi cùng trở về." Dạ Tích Tuyết nói.

"Để cho bọn họ đi trước đi, ta muốn ở Tề quốc ở nửa tháng sau mới trở về, thuận tiện thăm dò rõ ràng chút tình huống." Mạc Tử Viêm lập tức nói.

"A, Tứ đệ, vậy đệ một người trở về có thể hay không quá nguy hiểm?" Mạc Nhiễm Thiên cả kinh.

Mạc Tử Viêm nhìn ánh mắt của hắn lập tức ôn nhu như nước, để cho Mạc Nhiễm Thiên lập tức nghĩ đến tối hôm qua hai người triền miên, không khỏi mắt to ngượng ngùng, không dám nhìn y, mà trên mặt bởi vì đã dịch dung, cũng không có hồng, có điều Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy trên mặt mình rất nóng.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên đừng quên, Tứ đệ biết võ công, một người đi lại nhanh hơn, không cần lo lắng." Mạc Tử Viêm thanh âm cũng nhu hòa không ít, điều này làm cho Dạ Tích Tuyết bên cạnh nhăn mày, hai người này lúc nào lại trở nên gắn bó keo sơn như vậy rồi?

Sau nửa canh giờ, dưới sự hướng dẫn của Ngự sử Triển Ấp ở Tề quốc, ba cái hòm ngọc lục bảo lớn, mười mấy cái hòm hoàng kim châu báu bị chuyển đến Tề quốc Vương Cung, hai mươi mỹ nam kia cũng biết hôm nay là ngày quy chúc của mình (thuộc về sở hữu của người khác), mọi người đem trang phục mình sửa sang đến đẹp đẽ vô cùng, hy vọng có thể gặp được chủ nhân không tệ.

Mạc Tử Viêm một bộ màu tím cẩm phục bó sát, đầu đội phát quan màu tím, một viên màu trắng trân châu sặc sỡ loá mắt, cưỡi ở trên con tuấn mã cao lớn, nhìn qua tuấn mỹ phi phàm, uy phong lẫm liệt, y cũng không thể làm mất danh dự Mạc quốc.

Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể đi lại bên cạnh con ngựa của y, còn Dạ Tích Tuyết đi phía sau hắn.

Mạc Nhiễm Thiên từ ra tam quốc trạm dịch một khắc kia lại bắt đầu chú ý đến Triển Ấp cùng Yến nhi hai người, chỉ thấy Triển Ấp vẻ mặt tối tăm nặng nề, mà Yến nhi lông mày nhíu chặt, hiển nhiên không rõ Triển Ấp vì sao nhìn cũng không nhìn hắn, mà Mạc Nhiễm Thiên trong lòng thì âm thầm buồn cười.

Dịch quán vốn cách hoàng cung không xa, chỉ trong thời gian uống cạn chun trà, một đoàn người dài đã vào cửa chính diện hoàng cung, Mạc Tử Viêm xuống ngựa đi lại, Mạc Nhiễm Thiên nhìn quanh bốn phía, phát hiện Tề quốc hoàng cung so sánh với Mạc quốc lại càng to lớn khổng lồ.

Đi vào cửa cung là một quảng trường lớn vô cùng, chánh điện phía trước nhất kia cũng muốn đi mấy phút đồng hồ mới đến, chớ nói chi là chánh điện phía sau, hai bên chi chít phòng ốc, sơn son thếp vàng, khí thế bất phàm.

Bốn phía Ngự Lâm quân thỉnh thoảng đi lại tuần tra, để cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hoàng cung Tề quốc so sánh với Mạc quốc muốn nghiêm túc hơn.

"Tứ đệ?" Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nhẹ giọng kêu lên.

"Suỵt." Mạc Tử Viêm bị hắn gọi giật mình, vội vàng bảo hắn chớ có lên tiếng.

"Làm sao vậy?" Mạc Tử Viêm nhìn chung quanh một chút rồi nói nhỏ.

"Đệ tìm được sư huynh của đệ chưa?" Mạc Nhiễm Thiên phỏng đoán sáng nay y nhất định vừa đi tìm người.

"Ừ, huynh yên tâm, ta đã gửi gắm qua." Mạc Tử Viêm cho là Mạc Nhiễm Thiên sợ.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng kéo lên nói: "Dù sao cũng phải cho ta gặp người mới được chứ nhỉ?"

"Ha ha ha, không vội, hắn là thống lĩnh Ngự Lâm quân, dường như ngày nào cũng ở trong cung. Huynh tùy tiện hỏi thăm một chút sẽ biết." Mạc Tử Viêm đối với hắn lộ ra nụ cười sủng ái.

Mạc Nhiễm Thiên gật đầu, tiếp theo sau đó nhìn về phía trước, lúc này chánh điện đã gần ngay trước mắt.

"Tứ hoàng tử Mạc quốc đến!" Một thanh âm thái giám nhỏ mà vang kêu lên, Mạc Tử Viêm lập tức đối với Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt, một trước một sau vào điện, Dạ Tích Tuyết phía sau chỉ huy hai mươi mỹ nam đuổi theo.

Vừa vào chánh điện, đoàn người Mạc quốc cúi đầu vẫn đi về phía trước, mà Mạc Nhiễm Thiên hiển nhiên không biết điểm này khác biệt, ngẩng đầu nhìn hướng tiền phương, lập tức trong lòng sợ hãi than, chỉ thấy sau long ỷ kia là bức hoành phi cửu long đằng vân đồ sộ, tựa hồ là dùng hoàng kim tạo ra, chói chang rực rỡ, hoa lệ vô cùng, dưới bức bình phong là một cái long ỷ bằng vàng sáng chói, trên đó đang ngồi một nam tử trẻ tuổi thần sắc nghiêm trọng nhìn mình, Mạc Nhiễm Thiên bị làm cho sợ đến lập tức cúi đầu, trong đầu vẽ ra Tề vương Tề Quân Hành tướng mạo. (lời tác giả: tiểu công số 1 do mama Kiếm Vũ Giả nhận nuôi!)

Không thể phủ nhận Tề Quân Hành là một mỹ nam tử hiếm thấy, mặt như quan ngọc, khí phách tuấn mỹ, một đôi long nhãn sắc bén vô cùng, môi mỏng như khắc, vóc người vĩ ngạn ưu mỹ, cả người phát ra loại hơi thở cuồng vọng đế vương.

Mạc Nhiễm Thiên bị đôi long mục kia nhìn chằm chằm thì khẩn trương vô cùng, tâm nghĩ sẽ không phải là hắn nhận ra mình đi, nghĩ đến điểm này không khỏi lòng bàn tay đổ mồ hôi, cũng không dám ngẩng đầu nữa.

"Tham kiến Tề vương, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Ở dưới sự hướng dẫn của Mạc Tử Viêm, đoàn người Mạc quốc đã toàn bộ quỳ xuống hô to, Mạc Nhiễm Thiên cũng không ngoại lệ, quỳ gối phía sau Mạc Tử Viêm.

"Ha ha ha, bình thân, Tứ hoàng tử thật là tuấn mỹ như cũ a." Ngoài ý muốn, trên ghế rồng Tề Quân Hành khẩu khí tốt lạ thường.

"Đa tạ Tề vương ca ngợi, Tử Viêm không theo kịp một phần vạn Tề vương a, Tử Viêm lần này phụng mệnh Ngô Vương đi tới quý quốc, đặc biệt dâng lên hai mươi mỹ nam Mạc quốc, châu báu hai mươi hòm, Tề vương xin vui lòng nhận cho." Mạc Tử Viêm đứng dậy lớn tiếng nói, nhưng không dám đứng thẳng, vẫn khom lưng, chính là biểu hiện kém người một bậc, Mạc Nhiễm Thiên cũng im lặng không nói lời nào, ngầm quan sát hai hàng đại thần Tề quốc. Nghĩ rằng sự sắp xếp này xem như chỉnh tề, xem ra Tề vương cũng không phải là quá coi thường Mạc quốc.

"Được rồi được rồi, dẫn tới để cho trẫm nhìn một cái." Tề vương nghe được hai mươi mỹ nam, lập tức long mục lóe ra dâm quang, lần này vừa lúc bị Mạc Nhiễm Thiên bắt gặp, trong lòng không khỏi khinh bỉ tên sắc vương này, thầm nghĩ nhìn người thật không thể nhìn bề ngoài, nhìn bề ngoài của hắn cảm thấy hắn hẳn là một hoàng đế nghiêm túc, đầy hứa hẹn, không nghĩ tới vừa nghe mỹ nam liền lộ ra nguyên hình, có thể thấy tương lai khổ sở của mình rồi.

Hai mươi mỹ nam bị mang theo đứng ở Tề vương trước mặt, mà Tề vương lại càng từ trên ghế rồng đứng lên, vội vàng đi xuống, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được khóe miệng giật giật.

Các đại thần Bên cạnh cũng là mắt rực nhìn hai mươi mỹ nam này, trừ mấy người cá biệt cười lạnh ở ngoài, tất cả đều là đồ háo sắc.

Tề vương đi tới hai mươi phía trước mỹ nam, lại lần lượt từng cái một khuôn mặt ngắm nhìn, trong đại điện yên lặng như tờ, nhìn một màn tức cười này.

Chờ Tề vương nghiên cứu một lần xong, sau đó khóe miệng nụ cười kéo ra, chuyển hướng người thứ nhất bên tay phải đại điện nói: "Tướng quốc đại nhân, giúp trẫm xem một chút, những mỹ nam này ai giống Thái tử Mạc quốc?" Thì ra là Tề Quân Hành kể từ khi trở về từ Mạc quốc, liền tự tay vẽ một bức tranh, đem Mạc Nhiễm Thiên vẽ giống như đúc, để trong tẩm cung, để các đại thần người người cũng được chứng kiến Mạc Nhiễm Thiên phong thái.

Nam tử phía trước bước ra khỏi hàng, xoay người lại, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn, trước mắt lần nữa sáng ngời, đây chính là Tề quốc tướng quốc Thượng Quan Nghi hai người Thủy Hỏa nói đến! (lời tác giả: tiểu công 2 do mama Hải Thiên Tuyết Sử nhận nuôi!!)

Mạc Nhiễm Thiên chỉ cảm thấy người này rắn rỏi săn chắc, đôi mắt đẹp ẩn chứa kiên quyết, môi đỏ mọng răng trắng tinh, cả người phát ra hơi thở xa cách lãnh đạm, bất quá hắn giờ phút này cười nhìn xuống Tề vương sau cũng đi tới trước mặt hai mươi mỹ nam, sau đó nụ cười ẩn lên, hai hàng lông mày cau lại, mọi người nhìn sang, ánh mắt kia lại càng nhiếp hồn người khác.

Mạc Nhiễm Thiên cười nhìn một màn này, thì ra mình nổi danh như vậy, nhìn tới giá trị của mình không thấp a, không khỏi vừa ngẩng đầu nhìn nhìn vị hoàng đế trầm mê đối với mình, không ngờ Tề Quân Hành lại đang gãi cằm nhìn hắn, hại hắn giật mình, tim càng đập loạn, rốt cuộc bị bại lộ ở chỗ nào?

"Tứ hoàng tử, Mạc thái tử hiện tại bệnh tình có khá hơn chút nào không?" Tề vương cùng Mạc Tử Viêm bắt chuyện.

"Cảm ơn hoàng thượng quan tâm, thái tử điện hạ rất tốt, bệnh cũng khá." Mạc Tử Viêm cung kính nói.

"Trẫm vốn tưởng rằng đây là cơ hội của trẫm, không nghĩ tới thái tử lại không có tới, aiz, tiếc nuối." Tề vương ngửa đầu than tiếc, cảm giác kia thật làm cho người ta cảm thấy hắn đáng thương cũng rất si tình.

"Cái này, thái tử điện hạ không có tới, nhưng nếu như Tề vương lần này không giúp nước ta, thái tử điện hạ sẽ bị Thân quốc đoạt đi." Mạc Tử Viêm lập tức đi vào vấn đề chính.

"Ha ha ha, Tử Viêm thật thích nói giỡn, thái tử điện hạ ngu người có ngu phúc, đi Thân quốc cũng chưa chắc không tốt a." Tề vương cười xong đem Mạc Tử Viêm nâng dậy, khuôn mặt anh tuấn âm trầm xuống, cùng mới vừa rồi cho Mạc Nhiễm Thiên ấn tượng đầu tiên hoàn toàn bất đồng, thật giống như một chút trở nên lãnh khốc vô tình, đây là một người cỡ nào mâu thuẫn!

Mạc Tử Viêm gương mặt tuấn tú cũng biến đổi theo, cân nhắc một chút chậm rãi nói: "Tử Viêm cầu Tề vương cứu Mạc quốc, Mạc quốc nếu là diệt, Thân quốc trở thành lớn mạnh nhất, đối với Tề quốc cũng rất bất lợi a. Xin Tề vương nghĩ lại!" Mạc Tử Viêm lập tức quỳ xuống, để cho Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đau xót.

"Ha ha ha, Tứ hoàng tử xin đứng lên, chuyện này từ từ thương lượng, thân quốc so sánh với các ngươi tới sớm hơn, trẫm cũng không nên cự tuyệt a." Tề Quân Hành lộ ra sắc mặt khó xử, để cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hắn chính là một con hồ ly giảo hoạt.

Đang lúc ấy thì, tướng quốc Thượng Quan Nghi đã nhìn xong, đem hai người kéo ra tới nói: "Hoàng thượng, thần cho là ánh mắt người này cùng Mạc thái tử rất giống, mà mũi người này cùng Mạc thái tử có chút giống, hoàng thượng nghĩ sao?"

Tề vương lập tức vừa chuyển hướng hai vị mỹ nam, một đôi Long Nhãn híp lên, sau đó gật đầu nói: "Ừ, là hơi có chút giống như, Tứ hoàng tử, những thứ này mỹ nam nhưng là đã là của trẫm sao?" Tề Quân Hành lại hỏi Mạc Tử Viêm.

"Dĩ nhiên, hoàng thượng thích là tốt rồi." Mạc Tử Viêm lập tức gật đầu nói.

"Ừ, tốt lắm, người đâu, đem mắt người này cùng mũi người này khoét đi!" Tề vương chậm rãi nói.

Đoàn người Mạc quốc vừa nghe liền kinh hãi, Mạc Nhiễm Thiên lại càng hoảng hốt thét lên.

"Tha mạng, hoàng thượng tha mạng, tiểu nhân cùng thái tử điện hạ tuyệt không giống nhau." Mỹ nam ánh mắt giống như Mạc Nhiễm Thiên kia lập tức quỳ xuống khẩn cầu. Mà kẻ có lỗ mũi giống Mạc Nhiễm Thiên cũng đã quỳ xuống.

"Hoàng thượng, việc này, thật ra thì hai người này cùng Tiểu Thiên không giống." Mạc Tử Viêm vội vàng cầu xin, y làm sao biết được Tề vương như vậy tàn bạo.

"Oh, nói như vậy Mạc thái tử hiện tại thay đổi?" Tề Quân Hành vừa đi tới bên cạnh Mạc Tử Viêm, mà tướng quốc Thượng Quan Nghi đi trở về bên tay phải vị thứ nhất, đầu khẽ nâng, tuyệt không vì chuyện chỉ ra hai người, hại bọn họ suýt bị móc mắt khoét mũi mà đau lòng.

"A, không phải, Tiểu Thiên chẳng qua là thành thục hơn, không phải hai người này có thể so sánh."Mạc Tử Viêm vã mồ hôi trán.

"Ừ, cũng đã hai năm không thấy, thật muốn nhìn một chút mỹ nhân kia hiện tại thế nào, ai." Tề Quân Hành lại giả bộ si tình.

"Hoàng thượng, hai người này?" Mạc Tử Viêm vội vàng nói.

"Vậy thì thưởng cho bọn họ đi, các vị ái khanh, còn không cám ơn Tứ hoàng tử?" Tề Quân Hành vừa nói vừa trở về long ỷ, long bào phất lên, một lần nữa ngồi xuống.

"Cảm ơn hoàng thượng, cám ơn Tứ hoàng tử!" Đám cựu thần kia lập tức khấu tạ, hai mươi mỹ nam lập tức bị mang ra ngoài đại điện, chờ đợi được chọn.

"Hoàng thượng, nơi này là ngọc lục bảo – quốc bảo nước ta, đưa cho các vị nương nương." Mạc Tử Viêm nháy mắt làm cho người đem ba hòm ngọc lục bảo đặt lên.

Rương vừa mở, các đại thần "Oa" một tiếng, chỉ thấy lục quang lóe sáng ngất trời, bên trong viên viên bảo thạch sáng long lanh, quý giá vô cùng.

"Ừ, vậy thì đa tạ Hoàng thượng quý quốc, ha ha ha, tốt, bãi triều thôi." Tề vương chỉ nhìn thoáng qua, không nhìn lại nữa.

Mạc Tử Viêm hoảng lên, vội vàng quỳ xuống nói: "Hoàng thượng, xin cứu Mạc quốc!"

"Ha ha ha, Tứ hoàng tử không cần dùng đại lễ như vậy, trẫm sẽ xem xét." Tề vương khóe miệng lộ ra nụ cười không có chút nào ấm áp.

"Hoàng thượng!" Mạc Tử Viêm thất vọng nói.

"Tốt lắm, trẫm mệt mỏi, Tứ hoàng tử trở về dịch quán nghỉ ngơi đi, trẫm vốn tưởng rằng thái tử sẽ đến, không nghĩ tới, aiz." Tề Quân Hành lắc đầu, tràn đầy thất vọng.

"Hoàng thượng, nếu Mạc quốc thái tử đến, hoàng thượng có thể hay không xuất binh giúp Mạc quốc!" Mạc Tử Viêm ra chiêu cuối cùng, nhưng lời này vừa ra, tim của hắn liền giống bị đào thịt giống nhau đau.

"Hả?" Tề Quân Hành long mục sáng ngời, mặt lộ vẻ vui mừng.

"Thái tử ở nơi nào? Tứ hoàng tử?" Tướng quốc bỗng nhiên lên tiếng.

"Hồi tướng quốc, nếu hoàng thượng đồng ý, tại hạ lập tức tới biên cảnh Mạc quốc đón thái tử tới đây." Mạc Tử Viêm còn giấu.

"Ha ha, xem ra các ngươi sớm có chuẩn bị a, hoàng thượng các ngươi bỏ được?" Thượng Quan Nghi châm chọc nói.

"Hoàng thượng không muốn, nhưng vì dân chúng Mạc quốc, chỉ có thể bỏ." Mạc Tử Viêm hồi đáp.

"Ha ha ha, hắn cũng có ngày này! Hừ, thời điểm ban đầu vũ nhục trẫm có nghĩ tới sẽ có một ngày như vậy hay không, hắn sẽ không sợ trẫm hành hạ con trai bảo bối của hắn sao?" Tề Quân Hành đến lúc này mới lộ ra nguyên hình, không cười nữa mà nhìn Mạc Tử Viêm, nhìn Mạc Nhiễm Thiên và Dạ Tích Tuyết.

"Hoàng thượng bớt giận, phụ hoàng đặc biệt để cho Tử Viêm hướng Tề vương nói xin lỗi." Mạc Tử Viêm vội vàng lựa lời mà nói.

"Hừ, nói xin lỗi, hắn để cho trẫm trở thành trò cười cho tam quốc, cho là trẫm thật quan tâm một ngu thái tử sao, lão thất phu! Thân quốc diệt hắn không được, sớm muộn gì Tề quốc ta cũng giết hắn!" Cừu hận trong mắt Tề Quân Hành thoáng cái bộc lộ ra.

Mạc Nhiễm Thiên thấy Mạc Tử Viêm hai đấm nắm chặc, cả người đều ẩn nhẫn, mặc dù trong lòng cũng rất tức giận, nhưng sợ Mạc Tử Viêm không nhịn được cơn tức này, đành vội mở miệng nói: "Hoàng thượng xin bớt giận, ai cũng có lúc ngã lòng hoặc làm sai chuyện gì đó, nếu Ngô Vương thật lòng hướng Hoàng thượng nói xin lỗi, tại hạ nghĩ hoàng thượng nhất định là người nhân từ khoan hậu."

"Các hạ là người nào?" Tề Quân Hành mặc dù sớm chú ý tới hắn, nhưng bởi vì thật sự quá bình thường rồi, chẳng qua là cảm thấy ánh mắt rất đẹp, lại cùng Mạc thái tử có mấy phần giống nhau, cho nên nhìn nhiều hơn mấy lần.

"Tại hạ là phó sứ của Tứ hoàng tử, hoàng thượng hãy niệm tình Ngô Vương thương yêu Mạc thái tử, tha thứ hành động của ông ấy với ngài." Mạc Nhiễm Thiên tận lực làm cho mình chấn định.

"Oh, thú vị. Các hạ tên gọi là gì?" Tề vương hứng thú nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đặc biệt là đôi mắt kia.

"Tên tại hạ không trọng yếu, quan trọng nhất là giúp được chuyện hai nước, tam quốc thế chân vạc, kiềm chế lẫn nhau, diệt một nước thì một nước sẽ cường đại, đến lúc đó tất sinh lòng tham lam, tại hạ tin tưởng hoàng thượng hẳn là suy nghĩ qua điểm này. Hơn nữa Ngô Vương nguyện đem thái tử dâng lên, đã nói rõ thành ý của Ngô Vương, hoàng thượng sao không bán một cái nhân tình, dân chúng Mạc nhất định tri ân sẽ báo đáp."

"Mồm mép lanh lợi lắm, ngươi hẳn không phải là phó sứ của Tứ hoàng tử." Tướng quốc Thượng Quan Nghi xoay người lại, một đôi Tinh Mâu sắc bén nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha ha ha, tại hạ nhưng thật ra là một gã thực khách ở quý phủ Tứ hoàng tử mà thôi, tướng quốc quá khen." Mạc Nhiễm Thiên hướng hắn ôm quyền.

"Con mắt của ngươi rất giống Mạc thái tử!" Tề Quân Hành cảm thấy càng xem càng giống, không khỏi lần nữa đứng lên.

"Ha, hoàng thượng quá khen, tại hạ nếu nghiêng nước nghiêng thành như Mạc thái tử, đó chính là khinh nhờn Mạc thái tử rồi, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng càng ngày càng khẩn trương, đặc biệt là khi Tề Quân Hành đứng lên tiến về phía hắn.

"Hoàng thượng, Vũ Tề nói không sai, niệm tình một mảnh thành tâm của Mạc quốc, cứu Mạc quốc!" Mạc Tử Viêm trong lòng cũng rất khẩn trương, vội vàng tiếp lời.

"Vũ Tề, thì ra là ngươi tên là Vũ Tề, ha ha ha, thật là một thực khách to gan, xem ra bản lĩnh ngươi cũng không nhỏ. Người bên cạnh Tứ hoàng tử xem ra không ít a." Tề vương ở Mạc Nhiễm Thiên trước mặt xoay một vòng sau đó cười nói.

"Ha hả, hoàng thượng quá khen, Vũ Tề là tục nhân, may mắn được Tứ hoàng tử nhìn trúng, có thể dàn xếp chỗ nào, nào có cái gì bản lĩnh!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức vì Mạc Tử Viêm hồi đáp.

"Tốt, tốt, trẫm rất thích ngươi, cùng trẫm cùng nhau dùng cơm trưa như thế nào?" Tề vương đột nhiên phát lời ấy.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt sau đó nói: "Tạ ơn hoàng thượng, đó là vinh hạnh của Vũ Tề!"

"Ha ha ha ha, tốt, bãi triều!" Tề vương vung long bào, xoay người rời đi.

61. Chương 61: Lớn Mật Đàm Phán

Tề Vương vừa đi, các đại thần lập tức đi cướp chọn mỹ nam, chỉ có tướng quốc Thượng Quan Nghi khóe miệng mỉm cười nhìn Mạc Nhiễm Thiên. Điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên có phần phân vân, không biết hắn muốn làm gì đây?

"Tướng quốc đại nhân không đi chọn một người sao?" Mạc Nhiễm Thiên tự ép bản thân phải trấn tĩnh lại để đối mặt với con người thâm trầm đến đáng sợ trước mắt.

"Ha ha, Vũ Tề đại nhân có gợi ý gì chăng?" Mày kiếm xinh đẹp nhíu lại, đôi mắt Thượng Quan Nghi cong cong thành hình bán nguyệt.

"Hả? Ha ha, hai mươi mỹ nam này đều do hoàng đế nước ta chọn lựa kĩ càng, ai nấy đều rất ưu tú. Tướng quốc đại nhân nếu thích, nam đồng tên gọi Yến Nhi kia cũng không tồi đâu." Mạc Nhiễm Thiên không nghĩ rằng Thượng Quan Nghi sẽ cùng hắn nói đến đề tài này bèn lựa lời ứng đáp. Mình cũng coi như có lỗi với Yến Nhi, không bằng giúp y một phen.

"Thật vậy sao? Vậy bổn tướng cung kính không bằng tuân mệnh." Thượng Quan Nghi cười lớn, đoạn dời bước ra ngoài điện.

Mạc Tử Viêm khó hiểu nhìn Mạc Nhiễm Thiên, không hiểu vì sao hắn đưa tên phản đồ kia cho Thượng Quan Nghi. Mạc Nhiễm Thiên cười với y, đi theo Thượng Quan Nghi ra ngoài đại điện.

Các vị đại thần này ai nấy đều mắt lộ dâm quang, qua lại giữa đám mỹ nam, còn thay nhau thảo luận, hai mỹ nam bị hoàng đế nhận xét giống Mạc thái tử đương nhiên là nổi tiếng nhất. Mạc Nhiễm Thiên vô thức giật giật khóe miệng.

"Yến Nhi, lại đây!" Mạc Nhiễm Thiên gọi Yến Nhi lại.

"Đại nhân có gì phân phó?" Yến Nhi cũng không biết người này là Mạc Nhiễm Thiên. Trong lòng y còn đang buồn bực chuyện ngự sử Triển Ấp. Thấy Triển Ấp đi qua mấy lần mà không tới chọn mình, nhất thời y cảm thấy nhụt chí vạn phần.

"Yến Nhi, đây là tướng quốc đại nhân, ngươi có bằng lòng hầu hạ hay không." Mạc Nhiễm Thiên sao lại không biết tâm tư hiện tại của Yến Nhi.

"Hả." Yến Nhi đột nhiên ngẩng đầu, khi nhìn rõ diện mạo tuấn nhã của Thượng Quan Nghi, phút chốc khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng lên, làm sao y cũng không tưởng tượng được mình vận mình lại hên như vậy.

"Yến Nhi? Ừm, dung mạo không tệ, xem ra ánh mắt Vũ tiên sinh không tồi a. Đã vậy bổn tướng sẽ chọn y." Kì thật trong lòng Thượng Quan Nghi cảm thấy có chút quái gở. Trong số hai mươi người này, Yến Nhi cũng không xuất sắc, hơn nữa nhìn dáng vẻ y hẳn là đã qua dạy dỗ, vì sao Vũ Tề lại đặc biệt giới thiệu tên nam thị này. Sự hiếu kì trong lòng y trỗi dậy.

"Yến Nhi còn không cám ơn tướng quốc đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên mau chóng nhìn sang Yến Nhi đã bị Thượng Quan Nghi mê hoặc hoàn toàn.

"Cám ơn tướng quốc đại nhân, cám ơn đại nhân!" Yến Nhi lập tức mặt mày hớn hở, không nghĩ rằng vận mệnh mình lại tốt như vậy. Cũng may Triển Ấp không chọn y, nếu không y đã mất cơ hội. Hiện giờ nghĩ lại, Triển Ấp kia rõ ràng đã lừa gạt mình. Nếu mình làm hồng thị của tướng quốc, sớm muộn gì cũng phải dạy cho hắn một bài học.

"Uhm, ngươi lui xuống trước đi, xe ngựa của bổn tướng ở bên ngoài, cứ chờ ở đó." Thượng Quan Nghi có phần chán ghét ánh mắt si dại của y đối với mình.

"Dạ, Yến Nhi cáo lui." Yến Nhi trước khi đi nhìn Mạc Nhiễm Thiên một lần nữa, tự hỏi hắn là ai vậy? Dọc đường đi không có người này a. Nhìn kĩ lại một lần, mặt y đột nhiên tái xanh, liền vội vã rời đi, trong lòng

tư vị hỗn tạp, không biết nên giải quyết như thế nào. Trong lòng mặc dù cực hận Mạc Nhiễm Thiên, nhưng chuyện lần này lại làm cho y có chút cảm động.

"Vũ tiên sinh thỉnh! Bổn tướng cùng ngươi đi trước." Thượng Quan Nghi thoải mái vươn tay phải, dường như rất coi trọng Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Tử Viêm đằng sau ngược lại thành phông nền.

"Đa tạ tướng quốc, hoàng cung Tề quốc này thật sự là hùng vĩ xinh đẹp, Vũ Tề đã được mở rộng tầm mắt." Mạc Nhiễm Thiên học theo trong TV, hai tay chắp sau lưng, đầu khẽ nâng lên, chậm rãi cất bước, bộ dáng kia thật giống như một trí giả thực thụ.

Mạc Tử Viêm ở sau nhìn Mạc Nhiễm Thiên như thế lại cảm thấy vã mồ hôi, chỉ e hắn làm lộ. Trong khi đó Dạ Tích Tuyết đi theo cách bọn họ ba bước, đoàn người đi về phía sau điện.

Triêu Thiện điện là đại điện Tề Vương dùng để chiêu đãi các đại thần. Giờ đây các vị công công trong ngự thiện phòng đang ra ra vào vào, chỉ vì một câu nói của hoàng thượng: "Làm vài món điểm tâm rồi mang ra" mà khắp nơi bận rộn.

Tướng quốc Thượng Quan Nghi thật giống như đại diện của hoàng thượng. Đem Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Tử Viêm nghênh tiến vào giữa điện rồi ngồi xuống đàm luận trong lúc chờ đợi hoàng thượng đến. Dạ Tích Tuyết chỉ có thể đứng bên cạnh, trong lòng y chỉ lo cho Mạc Nhiễm Thiên mà thôi.

"Nghe nói tướng quốc đại nhân cùng hoàng thượng là sinh tử chi giao (bạn chí cốt), mong rằng đại nhân nói tốt cho Tử Viêm vài câu." Mạc Tử Viêm bắt lấy cơ hội nói với Thượng Quan Nghi.

"Tứ hoàng tử khách khí rồi, hoàng thượng anh minh, tự người có phán đoán riêng, không phải chuyện bổn tướng có thể chi phối." Thượng Quan Nghi khéo léo cự tuyệt.

"Tướng quốc đại nhân quá khiêm tốn rồi. Từ chuyện của hai mươi người mỹ nam vừa rồi có thể nhìn ra hoàng thượng đối xử tướng quốc đại nhân đích không giống những người khác a." Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp nói thẳng.

"Ha ha ha, Vũ tiên sinh không biết a, hoàng thượng đối với Mạc thái tử là tình hữu độc chung (trong mắt chỉ có một người), bức họa của hắn trong tẩm cung của hoàng thượng khiến bổn quan không thể không nhìn. Hoàng thượng đối với Mạc thái tử có thể nói là tẩu hỏa nhập ma. Bổn tướng là kẻ thô lỗ, cũng chỉ là hùa theo mà thôi, thật xấu hổ." Kì thật Thượng Quan Nghi làm cho người ta có cảm giác hắn rất khiêm tốn.

"Oh? Vậy hoàng thượng muốn khoét mắt, cắt mũi mấy mỹ nam đó thì sao? Chẳng lẽ là tẩu hỏa nhập ma?" Mạc Nhiễm Thiên là vì mình, không thể không hỏi.

"Vũ tiên sinh lầm rồi, hoàng thượng không phải muốn bọn họ làm thế, mà là không hy vọng có kẻ tục nhân nào nhiễm tuyệt sắc dung nhan của Mạc thái tử, nói như hoàng thượng là "Bọn họ không xứng, phải loại trừ." " Thượng Quan Nghi chậm rãi giải thích.

Mạc Nhiễm Thiên cùng Mạc Tử Viêm cực kì hoảng sợ, xem ra Tề Quân Hành tương đối tàn khốc.

"Ha ha ha, hai vị chớ lo, hoàng thượng cũng là rất thương nam phi của mình. Có hai người thật đúng là giống Mạc thái tử đến bảy phần." Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên cười nói, nhưng làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm giác là ngoài cười nhưng trong không cười.

"Tướng quốc đại nhân nói đến "Dương quý phi" cùng "Ám quý phi" của hoàng thượng?" Mạc Tử Viêm sáng nay từ chỗ sư huynh y Trần Chấn biết được, hai đại quý phi này là sủng phi của Tề Vương.

"Tứ hoàng tử tin tức thật mau lẹ, không sai, đúng là hai vị quý phi này." Đôi mắt Thượng Quan Nghi chợt sáng lên.

"Ha ha ha, tứ hoàng tử là nghe ngự sử Triển Ấp nói, tướng quốc chớ trách. Xem ra Tề Vương cũng là người nhất vãng tình thâm (yêu sâu sắc, yêu mãi mãi). Nhưng vì sao hoàng thượng lại tình nguyện để Mạc thái tử bị Thân quốc bắt đi, cũng không nguyện ý xuất binh hù dọa Thân quốc một chút?" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục nói ra nghi vấn trong lòng.

"Vũ tiên sinh chớ vội xem thường ngô vương, Mạc thái tử mặc dù là máu thịt trong lòng ngô vương, nhưng hơn trăm vạn dân chúng Tề quốc mới là áo cơm cha mẹ của người. Vũ tiên sinh nghĩ bên nào nặng bên nào

nhẹ?" Khóe miệng Thượng Quan Nghi lộ ra nhạo báng.

"Ha ha ha, Vũ Tề nói lỡ. Tướng quốc bớt giận. Xem ra lời đồn đãi bên ngoài chưa chắc là thật." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng chấn động dữ dội, Tề Quân Hành là một địch nhân đáng sợ.

"Hoàng thượng giá lâm, Dương quý phi giá lâm!" Ngoài điện vang đến tiếng thông báo, mọi người lập tức đứng dàn ra hai bên, cúi đầu khom lưng.

"Ha ha ha, mọi người không cần gò bó. Tứ hoàng tử, nhìn một chút xem Dương quý phi của trẫm có giống Mạc thái tử không?" Tề Quân Hành cười lớn mà đem Dương quý phi tiến vào.

Ba người Mạc Tử Viêm, Mạc Nhiễm Thiên, Dạ Tích Tuyết đều lộ ra vẻ mặt khiếp sợ, Dương quý phi này thật sự rất giống Mạc Nhiễm Thiên. Vóc dáng yếu ớt, khuôn mặt thanh tú trắng nõn, gò má ửng hồng, đôi mắt to linh hoạt làm rung động lòng người. Mạc Tử Viêm nhìn đến ngây người.

"Giống, rất tướng!" Mạc Nhiễm Thiên vỗ tay. "Có điều là..." Khẩu khí đột nhiên chuyển ngược.

"Có điều là môi không giống phải không?" Tề Quân Hành khẩn trương hỏi thăm: "Đôi môi màu kim phấn của Mạc thái tử là độc nhất vô nhị a, aiz."

"Sai rồi, là khí chất không giống. Mạc thái tử là nam tử hán đỉnh thiên lập địa, Dương quý phi có vẻ hơi dịu dàng." Mạc Nhiễm Thiên mặc dù cười, nhưng trong lòng nổi giận đùng đùng, mình mà ẻo lả thế này ư?

"Ý Vũ tiên sinh là, bổn cung không giống nam nhân?" Tốt rồi, Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp đắc tội với người ta.

"Quý phi nương nương bớt giận, Vũ Tề không có ý này, chỉ là nói Mạc thái tử hơn một năm nay đã thay đổi nhiều, thân thể cường tráng rất nhiều, tính cách cũng trở nên mạnh mẽ." Mạc Nhiễm Thiên càng tô càng đen, khuôn mặt mỹ nhân Dương quý phi tối đen lại, đôi mắt có vài phần tương tự Mạc Nhiễm Thiên ánh lên những tia nhìn tức tối.

"Xem ra Vũ tiên sinh hiểu rất rõ Mạc thái tử, nói cho trẫm thêm chút chuyện của hắn được không?" Tề Quân Hành kéo Dương quý phi ngồi xuống.

"Hả, cái này?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng buồn bực, nhìn về phía Mạc Tử Viêm.

"Hoàng thượng, Vũ Tề không thường vào cung, hay là để Tử Viêm nói vậy." Mạc Tử Viêm nhận được tín hiệu cầu cứu.

"Cũng tốt." Tề Vương vuốt ve bàn tay ngọc của Dương quý phi, vẻ mặt đầy ý cười, làm cho người ta cảm giác được người này không có lấy một tia tàn bạo.

"Phụ hoàng biết tam ca có bệnh trong người, từ khi phong thái tử tới nay, phụ hoàng vẫn để cho đại ca, nhị ca chăm sóc, cho nên tam ca đã tiến bộ không ít, bệnh cũng tốt hơn, cũng không còn vẻ mặt giống như khi đó hoàng thượng đã gặp." Mạc Tử Viêm dựa theo lời Mạc Nhiễm Thiên nói mà thêm mắm dặm muối.

"Thật vậy ư?" Tề Quân Hành chau mày.

"Ha ha ha, đúng vậy, thái tử điện hạ hiện tại so với trước kia rất có mị lực." Mạc Nhiễm Thiên sợ hứng thú của hắn lại nổi lên, nên lập tức khoe ra.

"Aiz, đáng tiếc không biết khi nào trẫm mới được gặp?" Tề Vương lộ ra vẻ thất vọng.

"Hoàng thượng, thần thiết nghĩ hoàng thượng hiện tại có Dương quý phi cùng Ám quý phi theo hầu đã là chuyện mừng rỡ nhất rồi." Thượng Quan Nghi chậm rãi nói, lời này của hắn hiển nhiên chiếm được ánh mắt tán thưởng của Dương quý phi.

"Aiz, trẫm bị tam quốc giễu cợt hơn một năm, sao có thể nuốt trôi cơn tức này." Tề Quân Hành nhìn Mạc Tử Viêm nói.

"Hoàng thượng chẳng lẽ chỉ vì chưa hết giận mà nhớ mãi không quên Mạc thái tử?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi.

“Ha ha ha, Mạc thái tử là thiên thần trong lòng trẫm.” Tề Quân Hành lộ ra vẻ mặt như mộng ảo làm cho Mạc Nhiễm Thiên hồ đồ.

“Vậy sao hoàng thượng không đáp ứng tứ hoàng tử, chỉ cần Tề Vương ngài phái binh chặn đứng tại Âm giang, như vậy Ngô vương nguyện đem thái tử dâng tới tận tay, mặt mũi ngài cũng cứu về được, hoàng thượng nghĩ thế nào?” Mạc Nhiễm Thiên rèn sắt khi còn nóng.

“Vũ tiên sinh thật là một thuyết khách lợi hại. Nhưng thần nghĩ rằng việc này không thể nóng vội, hoàng thượng thỉnh nghĩ lại.” Thượng Quan Nghi lập tức nhìn Mạc Nhiễm Thiên tâu.

Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên hận đến nghiến răng.vốn định kích hoàng thượng một chút, hoàng thượng đang do dự, lại bị Thượng Quan Nghi nói xen vào. Tề Quân Hành lộ ra vẻ suy nghĩ. Dù cho Thượng Quan Nghi có mang khuôn mặt đẹp trai ngời ngời, hắn cũng không thể có hảo cảm với người này được.

“Tướng quốc nói không sai, đến đây nào, đã đến giờ dùng bữa, chúng ta không bàn chuyện quốc sự.” Tề Vương cũng bắt đầu đánh trống lảng.

“Hoàng thượng, Mạc quốc cùng Tề quốc gắn bó như môi với răng a.” Mạc Tử Viêm lại nóng lòng.

“Tứ hoàng tử, hoàng thượng đã nói khi dùng bữa không nói chuyện quốc sự.” Thượng Quan Nghi vẻ mặt âm trầm nhìn Mạc Tử Viêm, làm cho Mạc Tử Viêm bất đắc dĩ cúi đầu, trong lòng nặng nề vô cùng, nhưng lại không có phương pháp.

“Ha ha ha, không bằng hoàng thượng nghe tại hạ kể chuyện xưa đi?” Mạc Nhiễm Thiên thấy Mạc Tử Viêm ủy khuất, đầu óc xoay chuyển liền nói.

“Được được, tiên sinh mời nói.” Tề Quân Hành đã đem Dương quý phi ôm vào trong ngực, bộ dáng kia làm cho người ta cảm giác hắn là một tên sắc quân, nhưng Mạc Nhiễm Thiên đã biết đó chỉ là mặt nạ của hắn thôi, thực tế người này thâm hiểm khó lường, trong bụng sớm đã tính toán kĩ, chỉ chực làm người khác xấu mặt.

”Được. Thế nhân đều biết khi con người chết đi đều sẽ lên thiên đường hoặc xuống địa ngục, nhưng bọn họ lại không biết được trên thiên đường và dưới địa ngục có gì bất đồng? Làm sao mới được lên thiên đường, mà như thế nào lại phải xuống địa ngục? Ha ha, cho nên Thượng đế đã cho một người sắp chết có cơ hội để nhìn thấy thiên đường và địa ngục.

Người nọ đi tới địa ngục, vừa lúc thấy mọi người đang ăn cơm. Ăn cơm vốn là chuyện rất vui vẻ, tại sao mỗi người trong bọn họ đều mang vẻ mặt đầy đau khổ? Vì sao? Đó là bởi vì cái thìa trong tay họ dài tới ba trượng, dù làm thế nào cũng không thể đưa thức ăn vào trong miệng được, cho nên họ rất đau khổ vì không ăn được cơm.” Mạc Nhiễm Thiên nói đến đây liền liếc qua sắc mặt của mọi người, chỉ thấy Tề Vương đầy hứng thú, Dương quý phi mím môi cười, Thượng Quan Nghi thì nhíu chặt mày.

“Sau đó thì sao?” Mạc Tử Viêm giúp mọi người hỏi, bởi vì y cũng tò mò.

“Sau đó người nọ lại đi tới thiên đường. Trùng hợp bọn họ cũng đang ăn cơm, cũng là cầm chiếc thìa ba trượng, nhưng mỗi người bọn họ đều vui vẻ hạnh phúc, mỉm cười nhẹ nhàng, mọi người đoán xem vì sao người trên thiên đường và người dưới địa ngục lại có cảm xúc không giống nhau?” Mạc Nhiễm Thiên cười híp mắt hỏi mọi người.

“Vì sao?”Dương quý phi là người đầu tiên lên tiếng.

“Ha ha ha, bởi vì người địa ngục ích kỉ, còn người thiên đường lại tốt bụng, dùng thìa múc thức ăn cho nhau, nên mỗi người đều có cơm ăn, dĩ nhiên là vui vẻ.” Mạc Nhiễm Thiên nói xong thì con mắt lưu chuyển, nhìn Tề Vương, Thượng Quan Nghi một cái, sau đó hạ tầm mắt xuống, không nói gì nữa.

“Tại hạ lần đầu tiên nghe Vũ Tề tiên sinh kể chuyện xưa, không nghĩ tới là đặc sắc như vậy.Chuyện xưa này hẳn là nói về một chữ Nhân đi.” Mạc Tử Viêm thấy không gian im lặng, trong lòng xoay vần, đã biết dụng ý của Mạc Nhiễm Thiên, song y thật sự ngạc nhiên về Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng tất nhiên là vui vẻ không thôi.

“Đặc sắc!” Tề Vương vỗ tay.

"Quả thật rất đặc sắc, hoàng thượng, Tề quốc chúng ta có bậc lương tài (lương: lương thiện, tài: tài năng) như thế này chăng?" Thượng Quan Nghi nhìn về phía Tề Vương.

"Mạc quốc có bậc hiền tài như Vũ tiên sinh, há sợ Thân quốc sao?" Tề Vương làm bộ kinh ngạc.

Mạc Nhiễm Thiên biết bọn họ đã hiểu ý mình, nhưng lại cố ý làm khó dễ. Hắn lập tức cười đáp: "Ha ha, có câu nói rằng "Không bột đố gột nên hồ" a. Tề Vương là bậc quân vương nhân nghĩa, xin hãy cứu dân chúng Mạc quốc trong cảnh nước sôi lửa bỏng." Mạc Nhiễm Thiên nói xong đứng dậy, chậm rãi quỳ xuống trước Tề Vương.

"Vũ tiên sinh xin đứng lên." Thượng Quan Nghi nhanh tay, lập tức đem Mạc Nhiễm Thiên nâng dậy.

"Tấm lòng của Vũ tiên sinh đối với Mạc quốc thật là đáng ngưỡng mộ, chẳng hay có thể ở lại bên trẫm không?" Tề Quân Hành khâm phục tài trí của Mạc Nhiễm Thiên.Thầm nghĩ có bậc trí giả như vậy ở bên, còn lo gì Tề quốc không cường đại?

Lời này vừa ra, Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nhiễm Thiên đồng thời biến sắc, mặc dù sắc mặt Mạc Nhiễm Thiên không biểu lộ gì, nhưng hắn thực sự bị hù dọa rồi.

"Đúng vậy, Vũ tiên sinh nếu đồng ý đến tề quốc, Tề quốc đương nhiên sẽ nhiệt tình tiếp đón." Ý nghĩ của Thượng Quan Nghi cùng Tề Quân Hành không hẹn mà gặp.

"Hoàng thượng cùng tướng quốc quá coi trọng Vũ Tề rồi. Chỉ là Vũ Tề chịu ơn huệ của tứ hoàng tử, sao có thể dễ dàng rời đi. Như vậy há chẳng phải để người phỉ nhổ, không thể không thể, tuyệt đối không thể." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng khoát tay chối từ.

"Ngô quốc đang cần bậc trí giả như Vũ tiên sinh, tứ hoàng tử có thể bỏ đi thứ yêu thích hay không?" Tề Vương trực tiếp nhìn sắc mặt Mạc Tử Viêm.

"Chuyện này?" Mạc Tử Viêm khó xử nhìn qua Mạc Nhiễm Thiên, thật sự không biết trả lời như thế nào, nếu Tề Vương phát hiện hắn chính là thái tử, phải làm thế nào mới được?

"Nửa tháng sau, đem Mạc thái tử đưa tới đi." Tề Vương đột nhiên nói.

Mạc Tử Viêm kinh hãi, còn lòng Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc cũng ổn định lại. Mình một người đóng hai vai cũng có thể ngăn cản một hồi. Làm cho hắn xuất binh là mấu chốt, thời gian đã gấp rút lắm rồi, không đầy một tháng nữa, Thân quốc sẽ đánh qua.

Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên. Sắc mặt hắn đã bị nhuộm thành màu vàng, che giấu biểu cảm, nhưng dưới bộ râu kia, là vẻ mặt rất bình tĩnh. Trong lòng y không khỏi vững tâm hơn, lập tức đứng dậy quỳ xuống đất.

"Đa tạ Tề Vương, Vũ tiên sinh liền phiền hoàng thượng chiếu cố." Mạc Tử Viêm đáp ứng.

"Tứ hoàng tử khách khí, tháng sau trẫm sẽ cho đóng năm mươi vạn quân tại Âm giang, khẩn cấp cứu quý quốc." Tề Vương cam đoan.

"Hoàng thượng, nhưng tính theo ngày tháng, ngày hai mươi tám Thân quốc sẽ tiến công, việc này phải làm thế nào đây?" Mạc Tử Viêm tính toán xong liền hoảng sợ hỏi.

"Tứ hoàng tử, ngươi không thể trách trẫm được, năm mươi vạn binh lính không phải số lượng nhỏ, trẫm cũng cần điều động, hơn nữa đại lương tạo Thân quốc Công Tử Lâm còn chưa đi, trẫm cũng không thể xung đột chính diện. Cho nên trẫm tính thời gian cách một tháng không bao lâu. Đại nạn này Mạc quốc không thể ngăn cản trong ngày một ngày hai, hay là bởi trong quân không có tướng tài."

"Hoàng thượng, vậy thỉnh cho phép Vũ Tề vào cung chậm mấy ngày." Mạc Nhiễm Thiên làm sao không hiểu mưu toan của Tề Vương, cho dù năm mươi vạn quân kia có thể đến trong ngày hai mươi tám, hắn cũng sẽ kéo dài tới ngày ba mươi, để làm cho Mạc quốc biết tầm quan trọng của bọn họ. Nhưng hai ngày này, cửa ải thứ nhất Bình Châu quả thật là không thể ngăn cản, hiện giờ biện pháp duy nhất là nghĩ cách chống đỡ trong hai ngày mà không phải cầu Tề Vương. Gã hoàng đế giảo hoạt này rõ ràng đã có âm mưu từ sớm, aiz, có hoàng đế như vậy, khó trách Tề quốc cường đại.

"Dĩ nhiên rồi, có Vũ tiên sinh bày mưu giúp Mạc quốc, Mạc quốc nhất định có thể xoay trở trong hai ngày, tứ hoàng tử không cần quá lo lắng." Tề Quân Hành cười đến xán lạn. Còn Mạc Tử Viêm lộ ra vẻ mặt lo lắng.

Một buổi ngọ thiện chấn động lòng người, đến khi ba người trở lại dịch trạm, Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết đồng loạt lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

62. Chương 62: Dâng Tới Cửa

Mạc Nhiễm Thiên nhìn hai nam nhân lo lắng cho hắn thì mỉm cười ôn tồn: "Các huynh không cần lo lắng cho ta, nói cho cùng thì vẫn là ta thôi mà. Nhưng giờ ta chỉ lo Yến Nhi có thể nói cho Thượng Quan Nghi hay không, còn cả hai người Thủy Hỏa có thể cũng nói cho hắn hay không?"

"Hai người Thủy Hỏa sẽ không, bởi vì huynh tối hôm qua tiễn bọn họ đi huynh đã dặn. bọn họ cảm tạ ân cứu mạng của đệ, cho nên sẽ không nói với Thượng Quan Nghi. Huống hồ hôm nay nhìn Thượng Quan Nghi cũng biết là hai tiểu tử kia chưa nói gì, nhưng còn Yến Nhi…" Dạ Tích Tuyết cau mày.

"Tiểu Thiên vì sao phải đem phản đồ kia tặng Thượng Quan Nghi?" Mạc Tử Viêm sắc mặt âm trầm hỏi.

"Aiz, nói cho cùng y cũng đáng thương. Y vốn là nam thị của lục đệ Hiên nhi, là vì ta mà Hiên nhi đem y tráo đổi, cho nên y hận ta. Nhưng lần này hy vọng y biết là ta cố tình giúp y." Mạc Nhiễm Thiên thở dài trả lời.

"Huynh thật mềm lòng, người như thế đáng ra phải giết!" Mạc Tử Viêm hung tợn nói.

"Nếu như lần nay y có thể tu tỉnh thì vẫn là một quân cờ có giá trị. Dạ đại ca, huynh lại đi một chuyến xem sao. Thượng Quan Nghi hẳn là không có tình cảm với y sớm như vậy đâu." Mạc Nhiễm Thiên nói với Dạ Tích Tuyết.

"Được!" Dạ Tích Tuyết đáp ứng một tiếng rồi mau chóng rời đi.

"Tiểu Thiên, huynh nói xem Tề Vương có ý gì?" Mạc Tử Viêm cùng Mạc Nhiễm Thiên đều vào ngồi trong sương phòng.

"Hừ, còn ý gì? Tề Vương là hạng người giảo hoạt âm độc, không phải là ngày hai tám tháng sau hắn không kịp tới, mà là không muốn tới, chẳng lẽ đệ vẫn nhìn không ra?" Giọng nói Mạc Nhiễm Thiên chứa đầy khinh bỉ.

"Ta cũng nghĩ như vậy, nhưng cứ như vậy, Bình Châu sẽ bị tàn phá! Dân chúng nơi đó cũng đến vài vạn a." Mạc Tử Viêm cũng không phải kẻ ngốc.

"Từ chuyện này có thể thấy Tề Vương rất tàn nhẫn. Hắn muốn cho chúng ta một bài học để xả hết mối hận trong lòng. Aiz, đã không còn biện pháp nào có thể thuyết phục hắn, hiện giờ điều quan trọng là làm thế nào để Bình Châu có thể chống cự trong hai ngày, tổn thất càng ít càng tốt." Mạc Nhiễm Thiên chau mày.

"Đệ sẽ đến chỗ đại ca chung vai kháng địch." Mạc Tử Viêm nghiêm túc nói.

"Không, hiện tại đệ nên đến chỗ Thân quốc tìm hiểu tình hình, xem bọn họ xuất ra bao nhiêu binh mã, nơi này không phải còn có hơn trăm binh lính sao? Để bọn họ ở lại đây truyền tin đi, cái gọi là biết người biết ta, trăm trận trăm thắng. Bất luận như thế nào chúng ta cũng phải vượt qua hai ngày này. Huynh sẽ mau chóng làm cho Tề Vương xuất binh." Mạc Nhiễm Thiên mắt to lóe sáng.

"Không sai, Tiểu Thiên, huynh thật sự trở nên rất lợi hại, ngay cả Tề Vương cũng nói huynh là trí giả." Mạc Tử Viêm ngưỡng mộ nhìn hắn.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật, nghĩ bụng mình tốt xấu gì cũng là người của thế kỉ hai mốt, hơn nữa còn là cảnh sát, chuyện chiến lược cũng tương đối hiểu rõ.

"Tứ đệ, đệ quá khen rồi, hiện giờ chúng ta thảo luận xem hai ngày này nên ứng phó như thế nào, thời gian không nhiều lắm, phải lập tức bố trí."

"Được." Mạc Tử Viêm cũng nghiêm túc đứng lên, dù sao ngọn lửa chiến tranh bùng lên, cục diện rối loạn, người phải chịu khổ là dân chúng.

Hai người dường như chỉ thảo luận mưu kế, mãi đến tận khi sắc trời đã tối, hai người mới định ra được phương án. Còn Mạc Tử Viêm cũng chuẩn bị sáng mai xuất phát đến biên giới Thân quốc bí mật dò xét, đồng thời cũng phái người đi Bình Châu báo cho đại hoàng tử Mạc Kính chuẩn bị ứng chiến.

"Tiểu Thiên, nửa tháng này huynh muốn dùng mặt nạ này gặp người sao? Nghìn vạn lần đừng để người ta phát hiện thân phận của huynh!" Mạc Tử Viêm lo lắng dặn dò.

"Đệ yên tâm, huynh không phải cái loại ẻo lả giống như Dương quý phi." Mạc Nhiễm Thiên khó chịu trả lời.

"Được rồi, lại nói chuyện này, huynh đã đắc tội với người ta, sao lại có người giống như vậy, y thật là giống huynh, trừ bỏ môi là khác, những thứ khác đều rất giống." Mạc Tử Viêm nghĩ đến mỹ nhân này vẫn còn cảm thấy ngạc nhiên.

"Hừ, chờ huynh vào cung, huynh nhất định phải đem hai quý phi giống huynh diệt trừ, nếu không sớm muộn gì cũng phá hỏng đại sự của ta!" Mạc Nhiễm Thiên trong mắt lần đầu tiên hiện lên sát ý, kết quả này cũng là hôm nay vẻ tàn ác vô cùng của Tề Quân Hành cùng Thượng Quan Nghi kích thích hắn. Nếu muốn thành đại sự, mình cũng không thể mềm lòng.

"Tiểu Thiên, đại sự gì cơ?" Sắc mặt của Mạc Tử Viêm hơi kém đi, nhưng vẫn thấy kì quái mà hỏi.Kì thật trong tâm y đang nghĩ rằng Mạc Nhiễm Thiên hiện tại càng ngày càng mạnh mẽ, càng ngày càng thông minh, cũng càng ngày càng khí phách, hắn có thể nổi lên dã tâm khác hay không?

"Ha ha ha, đó là lật đổ Tề quốc, còn đệ và lục đệ làm cho Mạc quốc cường đại lên. Đến lúc đó hắn phải cầu chúng ta, ta rất muốn nhìn xem khuôn mặt hắn lúc đó như thế nào?" Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên vẽ ra vẻ nhạo báng.

Mạc Tử Viêm sợ ngây người, y không nghĩ rằng Mạc Nhiễm Thiên ở đây ngoại trừ việc bị Tề vương đùa bỡn ra, còn có thể làm được chuyện gì. Không ngờ nội tâm Mạc Nhiễm Thiên vĩ đại như thế. Y lập tức cao hứng vạn phần nói: "Tiểu Thiên, yên tâm, ta trở về nhất định mau chóng làm Mạc quốc trở nên lớn mạnh, không tới hai năm có thể tới đón huynh trở về."

"Uhm, huynh hoàn toàn phụ thuộc vào các đệ đó. Được rồi, nhân tài rất quan trọng, cho nên nhất định phải chiêu hiền nạp gián, không nên khư khư cố chấp. Phải biết rằng thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân!" Mạc Nhiễm Thiên đem toàn bộ kiến thức lịch sử của mình ra.

"Tiểu Thiên, bệnh của huynh nếu khỏi sớm hai năm, Mạc quốc cũng sẽ không đi tới tình trạng như ngày hôm nay." Mạc Tử Viêm hiện tại hoàn toàn cảm phục Mạc Nhiễm Thiên. Từ khi hắn cứu y khỏi móng vuốt của chó sói, cái nhìn của Mạc Tử Viêm đối với Mạc Nhiễm Thiên thay đổi hẳn. Cho tới buổi nói chuyện hôm nay, càng làm cho y cảm thấy mất đi Tiểu Thiên là tổn thất lớn nhất của Mạc quốc.

"Ờ, hiện tại cũng chưa quá muộn, ít nhất còn chưa mất nước, huynh tin rằng khi huynh trở lại, Mạc quốc ít nhất có thể sánh vai cùng hai quốc gia kia." Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, mình nào có lợi hại như y nói, chỉ là có thêm tri thức lịch sử một nghìn năm mà thôi.

Bữa tối qua đi, Dạ Tích Tuyết trở về, sắc mặt trầm trọng, làm cho Mạc Nhiễm Thiên bị dọa sợ, liền vội vàng hỏi: "Dạ đại ca, Yến Nhi nói sao?"

"Không phải, khi ta tới đó Thượng Quan Nghi còn chưa trở lại. Hỏi hai người Thủy Hỏa, Yến Nhi đã tới Thượng Quan tướng phủ trước, ta từ miệng y biết được Thượng Quan Nghi cùng hoàng thượng hai người xuất cung vi hành."

"Cái gì? Hoàng thượng vì sao lại xuất cung?" Mạc Tử Viêm cả kinh hỏi.

"Ta đã tìm hiểu tin tức, mới biết được hai người đi tới Câu Lan Viện lớn nhất kinh thành Long Hương Các, ta thật sự không nghĩ ra hoàng thượng vì sao lại đi tới nơi đó?" Vẻ mặt Dạ Tích Tuyết mù mờ không nghĩ ra.

“Đi, chúng ta cũng đi!” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ xong liền nói.

“A, vì sao?” Mạc Tử Viêm giật nảy mình.

“Ta không tin hoàng thượng đi tới đó tìm tiểu quan. Chúng ta tặng hắn hai mươi mỹ nam đều không được, nhưng lại đi Câu Lan Viện? Đệ không cảm thấy kì quái sao?” Mạc Nhiễm Thiên nhìn xéo y.

“Uhm, có lý, huynh sẽ đi như thế này sao?” Mạc Tử Viêm gật đầu nói.

“Không, đệ đi rửa mặt. Dạ đại ca, huynh giúp đệ dịch dung một chút. Được rồi, gương mặt này huynh cũng phải chỉ cho đệ, nếu không bị hoàng thượng phát hiện thì phiền toái lớn.”

“Uhm, được.” Dạ Tích Tuyết vội vàng vào phòng.

Một chén trà sau, Mạc Nhiễm Thiên lần nữa thay đổi thành một người khác, y theo yêu cầu của hắn, lúc này thoạt nhìn chỉ mới hai mươi tuổi, kiểm nhược quan ngọc, minh mâu hạo xỉ, tinh thần hoán phát, phong độ phiên phiên, mười phần là một mỹ nam tử (*). Thuật dịch dung của Dạ Tích Tuyết không tồi chút nào, nếu không quan sát tỉ mỉ, căn bản không cảm thấy Mạc Nhiễm Thiên có bất cứ gì thay đổi.

(kiểm nhược quan ngọc: mặt như ngọc thạch, minh mâu hạo xỉ: mắt phượng mày ngài, tinh thần hoán phát: có thể hiểu là tinh thần rạng rỡ, phong độ phiên phiên: cử chỉ nhẹ nhàng.)

“Tiểu Thiên, huynh làm gì vậy?” Mạc Tử Viêm không rõ hắn dịch dung đẹp như vậy làm gì.

“Ha ha ha, huynh muốn đi câu dẫn hoàng thượng, câu dẫn không được, cũng phải câu dẫn Thượng Quan Nghi.” Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt với y một cái, làm cho Mạc Tử Viêm đỏ mặt.

“Cái gì? Chuyện này quá nguy hiểm.” Dạ Tích Tuyết cả kinh nói.

“Yên tâm, không có việc gì, thế nào, bộ dáng này nắm chắc mấy phần?” Mạc Nhiễm Thiên hai tay vuốt tóc hai bên, đôi mắt mở to hỏi hai người.

“Tiểu Thiên vốn tuyệt sắc chi tư (dung nhan tuyệt sắc), hiện giờ chỉ là khuôn mặt hơi thay đổi một chút, đương nhiên cũng là đẹp nhất.” Mạc Tử Viêm nhìn hắn trìu mến.

“Tiểu Thiên, đệ phải chú ý, môi đệ!” Dạ Tích Tuyết cẩn thận nhắc nhở.

“Uhm, đệ biết, không thể chạm.” khi Mạc Nhiễm Thiên dịch dung thành Vũ Tề cũng không dám ăn gì trước mặt Tề Quân Hành, chỉ sợ làm lộ.

“Uhm, như vậy ít nhất giữ được một ngày, cái này đệ mang theo đi.” Dạ Tích Tuyết đem một thứ chất keo màu đỏ như mực đưa cho Mạc Nhiễm Thiên.

“Tốt lắm, đi thôi, mang ta đến nơi đó rồi, các ngươi đừng đi vào, ta sợ bọn họ nhận ra hai người các ngươi đến.” Mạc Nhiễm Thiên dặn dò hai người.

“Như vậy sao được, vạn nhất xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?” Mạc Tử Viêm không đồng ý.

“Đệ không phải nói hoàng thượng cùng Thượng Quan Nghi không có võ công sao?” Mạc Tử Viêm trước kia từ chỗ sư huynh Trần Chấn nghe được.

“Nói là nói như vậy, nhưng…” Dạ Tích Tuyết cũng lo lắng.

“Hừ, các ngươi không tin tưởng ta như vậy! Chỉ cần bọn họ không có võ công, có hai người ta cũng không sợ! Vả lại ta không phải đi đánh nhau.” Mạc Nhiễm Thiên rất có lòng tin.

Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết liếc mắt nhìn nhau một cái, hai người đều lo lắng đến nhăn mặt nhíu mày.

Mạc Nhiễm Thiên vung tay áo, bước khỏi phòng, đồng thời sờ Oản kiếm trong tay mình, nhất thời cảm thấy an lòng vô cùng.

Long Hương Các là Câu Lan viện lớn nhất kinh thành Tề quốc, dù muộn cũng rất đông người, không chỉ bởi vì tiểu quannơi này vừa xinh đẹp lại vừa nhiều, còn vì nguyên do tới nơi này đều là quan to quý nhân, những kẻ thấy người sang bắt quàng làm họ cũng đua nhau tới nơi này.

Mạc Nhiễm Thiên tay cầm chiết phiến, trên mặt cười dịu dàng đi đến nơi cửa lớn đèn đỏ treo đầy, lần này, hắn muốn làm đại gia!

"Công tử thật anh tuấn, mời vào bên trong!" Một nam tử trung niên trợn tròn mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên ra vẻ tiêu sái, thấy vậy Mạc Tử Viêm đứng trong ngõ đối diện cùng Dạ Tích Tuyết khóe miệng run rẩy (=))). Bọn họ ước định trong một canh giờ, nếu Mạc Nhiễm Thiên không đi ra, bọn họ sẽ vào tìm.

Đi vào bên trong, bày trí xa hoa, đại sảnh phân làm hai tầng, ở giữa có một đài lớn hình vuông, trên đó là một tiểu quan đang diễn tấu đàn tranh, dưới đài quan khách đều cắn hạt dưa uống trà, có chút giống hộp đêm thời hiện đại.

Hai bên và trên lầu hai đều là phòng, Mạc Nhiễm Thiên không biết Tề Quân Hành cùng Thượng Quan Nghi đang ở phòng nào.Theo sự hướng dẫn của ông chủ hắn tìm được một chỗ an vị giữa đại sảnh, hắn không tìm được bọn họ, chỉ có thể để bọn họ tìm đến hắn. Bất quá dựa theo trực giác của Mạc Nhiễm Thiên, hai người đó nhất định ở trong một căn phòng có tầm nhìn tốt nhất, không phải gian đối diện đài diễn thì cũng là căn đối diện ở lầu hai có thể quan sát trực tiếp tiểu quan.

Mạc Nhiễm Thiên ngồi bên sườn căn phòng đối diện đài diễn, từ vị trí này có thể chứng kiến động tĩnh khi bên trong phòng mở cửa, bắt đầu uống trà cắn hạt dưa, nhưng kì thật con mắt dán chặt vào cửa hai căn phòng đó.

Trong lúc rãnh rỗi, hắn nhìn lên tiểu quan đang gảy đàn trên đài cao, khuôn mặt xinh đẹp, tản ra mùi vị ôn nhu. Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên trong lòng than thở, nam tử nơi này vì sao cứ tự nguyện như vậy, mình nếu không phải xuyên qua đến cái thân thể ngu thái tử vừa gầy yếu vừa có khiếm khuyết thân thể bẩm sinh như vậy, đánh chết hắn cũng sẽ không thành bộ dạng ẻo lả như vậy.

Khúc nhạc trôi qua, tiểu quan cúi đầu chào mọi người rồi ôm đàn đi xuống, lúc này người chủ trì lớn tiếng cười nói: "Các vị khách quan, những người mới hôm nay sẽ lập tức ra sân, mọi người có thể quan sát kĩ. Quy cũ, một trăm lượng đấu giá, mỗi lần giơ tay thêm mười hai lượng, người nào trả giá cao nhất, đêm nay tiểu quan sẽ là của người đó." Nam tử nói xong dưới đài lập tức trở nên ồn ào, mỗi người mắt đều lóe lên lục quang.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép, không nghĩ rằng nơi này còn có thủ đoạn kinh doanh cao cấp như vậy, ý nghĩ xoay vần, nảy ra ý hay, hắn liền lập tức đứng dậy đi về phía quản sự.

Tiểu quan thứ hai trăm mười hai bị một nam tử mập mua được, tiểu quan cười cười đi vào phòng, vận mệnh đêm nay thế nào cũng có thể tưởng tượng được.

"Các vị khách quan, màn biểu diễn đặc sắc tiếp theo, là của một tuyệt sắc giai nhân vừa tới. Lần này ra giá một nghìn lượng, mỗi lần thêm một trăm lượng, ha ha ha, tuyệt sắc khuynh thành, khách quan hãy mở to mắt nhìn."

Dứt lời, những căn phòng che rèm trúc ở phía sau Mạc Nhiễm Thiên đều hoàn toàn mở ra, mọi người bắt đầu sôi nổi.

"Vũ gia, ngươi đừng thổi phồng như vậy, tiểu quan này có gì quý giá như vậy?" Có khách nhân bắt đầu cười nhạo.

"Ha ha, là nam tử đẹp nhất Vũ gia từng gặp, một nghìn lượng có thể nói là còn ít." Vũ gia cười ha ha.

"Thật sao? Vậy mau gọi hắn ra đi! Ta không chờ được!" Lại có khách nhân cười nói.

"Cơ Nhi, ra đi!" Vũ gia nhường chỗ cho hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức tươi cười chậm rãi đi lên đài, lúc này hắn đã thay một bộ trường bào viền vàng thêu đóa mẫu đơn hồng. Trên trán vẽ một đóa hoa sen màu đỏ, tóc dài được búi gọn lên, ngọc quan màu trắng trên đỉnh đầu, làm cho khí chất của hắn trở nên thanh nhã cao quý, không giống như tiểu quan, càng giống thiếu gia nhà giàu hơn.

"Oa! Đẹp quá!" Có người kêu to lên, sau đó mọi người nhìn chằm chằm khuôn mặt hóa trang của Mạc Nhiễm Thiên như nhìn quốc bảo. Tuy nhiên gương mặt này có năm sáu phần giống gương mặt của Mạc thái tử.

Mạc Nhiễm Thiên cười nhẹ đứng đó, mắt to quyến rũ quét qua một vòng, quả nhiên thấy hai gương mặt quen thuộc trên lầu hai, Tề Quân Hành cùng Thượng Quan Nghi quả nhiên đang nhìn ra.

"Một nghìn lượng!" Trong một gian phòng có người ra giá.

"Oa!" Có người thở dài nuối tiếc, một nghìn lượng đối với những người ở dưới đại sảnh là rất quý rồi.

"Một ngàn năm trăm lượng!" Căn phòng đối diện ở phía dưới.

Mạc Nhiễm Thiên thấy Thượng Quan Nghi đã đến gần Tề Quân Hành, trong lòng thấy tức cười, hắn cũng không tin khuôn mặt mình giống Mạc thái tử đến vậy, Tề Quân Hành sẽ không hiếu kì?

"Năm nghìn lượng!" Quả nhiên Thượng Quan Nghi hô xuống dưới, lúc này Mạc Nhiễm Thiên có thể chính đại quang minh mà nhìn, vừa lúc thấy khuôn mặt Tề Quân Hành đang mỉm cười. Hai người đối mặt, long mục Tề Quân Hành sáng ngời.

Cả sảnh đường như vỡ ra, mọi người tưởng rằng giá cả đã được định.

"Một vạn lượng!" Một tiếng hô lớn hơn từ căn phòng đối diện truyền ra, rèm bị kéo lên, Mạc Nhiễm Thiên thầm giật mình, nhìn về phía người bên trong, chỉ thấy người nọ một thân khôi ngô, tuổi chừng hai lăm, khuôn mặt khí khái bừng bừng, tướng mạo đường đường, một thân hoa y. Từ đó có thể thấy người nọ nhất định là một thương nhân giàu có.

Mạc Nhiễm Thiên buồn bực, một vạn lượng quá nhiều, không biết Tề Quân Hành có chịu đấu tiếp hay không, mình không phải uổng phí tâm cơ sao?

"Vị công tử này ra một vạn lượng, còn có ai ra giá không! Không còn lời nào, Cơ Nhi đêm nay chính là của vị công tử này." Vũ gia đã mặt mày hớn hở, bởi vì một vạn lượng này có một nửa là của hắn, đây là hắn cùng Mạc Nhiễm Thiên lén đích ước.

Toàn trường tĩnh lặng, tất cả mọi người ngẩng đầu nhìn đến lầu hai, nhưng Mạc Nhiễm Thiên thấy Tề Quân Hành và Thượng Quan Nghị cười cười, sau đó về phía sau rèm, nhất thời hắn vô cùng thất vọng.

"Được, Cơ Nhi chính là của vị công tử trong phòng nhị hào kia! Cơ Nhi, ngươi qua đó đi, nhớ kĩ cẩn thận hầu hạ khách nhân!" Vũ gia cười dặn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên không có biện pháp, chỉ có thể đi trước ứng phó sau.

Bị tiểu nha đầu mang vào phòng nhị hào, Mạc Nhiễm Thiên vừa chốt cửa lại liền thấy bên trong có ba người nam nhân, ngoại trừ nam tử vừa rồi, còn có hai người trung niên nam tử.

"Liêu đại nhân, Bình đại nhân, các ông có thể cẩn thận đánh giá!" Nam tử vẻ mặt nghiêm túc hỏi hai người còn lại.

Nam nhân được gọi là Liêu đại nhân lập tức đi tới bên người Mạc Nhiễm Thiên, đôi mắt già nua đục ngầu nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên rồi thì thào nói: "Giống, giống, rất giống! Bình đại nhân, ông lại nhìn một chút!"

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng chấn động, không biết bọn họ có ý gì, nhưng những lời này cho hắn biết bọn họ nhất định là nói mình giống Mạc thái tử, bằng không mình còn có thể giống ai?

"Giống, giống Dương quý phi, Ám quý phi!" Nam tử được gọi Bình đại nhân cũng cẩn thận đánh giá Mạc Nhiễm Thiên.

"Vậy là tốt rồi, lần này thành công, Công Tử Lâm sẽ không bạc đãi hai vị đại nhân!" Thì ra vị đại tài chủ này là Đại lương tạo Thân quốc Công Tử Lâm, chuyện này nhất thời làm cho Mạc Nhiễm Thiên yên lặng, hắn mua mình đơn giản là muốn đưa cho Tề Vương, vỗ mông ngựa.Nhưng nói mình giống hai người kia, thật là buồn quá.

"Vậy thì đa tạ đại lương tạo, ha ha ha." Hai người lập tức mặt mày hớn hở.

"Vậy hai vị đại nhân cho rằng sáng mai tặng thì thế nào?" Công Tử Lâm dường như là người rất tỉ mỉ cẩn thận, hai vị đại nhân cười lớn, hắn lại là vẻ mặt nghiêm túc, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất có cảm tình.

"Ừm, trước khi tặng đại lương tạo nên dạy dỗ tỉ mỉ một phen." Bình đại nhân lộ ra hàm răng vàng xỉn màu, vô cùng ghê tởm.

Công Tử Lâm vừa nghe, đôi mắt nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, sau đó khóe miệng vẽ ra một nét cười tà, đi lên trước, đột nhiên bàn tay chụp lấy pp Mạc Nhiễm Thiên, miệng lạnh như băng cười nói: "Vậy đêm nay để bổn đại nhân dạy dỗ đại mỹ nhân ngươi đi, ha ha ha."

Advertisements

63. Chương 63: Đánh Tướng Quốc

"A." Mạc Nhiễm Thiên làm sao tưởng tượng được Công Tử Lâm sẽ dùng đến chiêu này, pp bất ngờ bị hắn sờ, bị dọa đến mức kêu toáng lên.

"Ha ha ha, thật sự là cực phẩm, không biết một vạn lượng này có đáng giá hay không?" Công Tử Lâm nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang xấu hổ mà cười lớn.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, nhẹ giọng trả lời: "Công tử muốn đem Cơ Nhi tặng người khác sao?" Trên mặt lộ ra vẻ ủy khuất.

"Ha ha ha, ngươi không cần lo lắng, người nọ có thể còn mạnh hơn bổn công tử gấp trăm lần." Công Tử Lâm thấy bộ dáng yếu ớt đáng thương của hắn, không đành lòng mà kéo tay an ủi.

"Đúng vậy, tiểu tử ngươi gặp đại vận, nhớ kĩ sau này khi được sủng ái phải nhớ tới chúng ta nha." Bình đại nhân nhe hàm răng vàng xỉn ra nhìn Mạc Nhiễm Thiên bằng đôi mắt chuột đầy tục tĩu.

"A, ý đại nhân là đem tặng Cơ Nhi cho người khác?" Mạc Nhiễm Thiên cố ý lộ ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên.

"Ừm, thật thông minh! Cơ Nhi, ngươi biết bổn công tử muốn ngươi làm gì chưa?" Công Tử Lâm mỉm cười vì sự sắc sảo của hắn.

"Cơ Nhi không biết." Mạc Nhiễm Thiên giả đò xấu hổ, trong lòng lại buồn nôn muốn chết.

"Ha ha ha, sao lại không biết, đơn giản muốn ngươi hảo hảo hầu hạ hoàng thượng, sau đó giúp bổn công tử thổi gió bên tai người được không?" Công Tử Lâm càng xem càng cảm thấy Mạc Nhiễm Thiên xinh đẹp, không nhịn được cầm tay hắn bắt đầu vuốt ve.

"A, hoàng thượng làm sao có thể thích Cơ Nhi chứ, công tử nói giỡn rồi." Mạc Nhiễm Thiên cả người nổi da gà, không ngờ kẻ này tướng mạo đường đường, vẻ mặt chính khí, nhưng thật ra cũng là phường háo sắc.

"Ha ha ha, cái này phải xem Cơ Nhi ngươi đến cùng có thông minh hay không." Công Tử Lâm cười lớn, hai vị đại nhân nọ cũng càn rỡ cười theo.

Đúng lúc này, cửa mở, một nam tử bộ dáng giống thị vệ đi vào, bước tới trước mặt Công Tử Lâm ôm quyền nói: "Đại nhân, đã tra được, người phía trên là……" Nam tử ghé miệng sát vào lỗ tai Công Tử Lâm.

"Thật sao?" Công Tử Lâm biến sắc, lập tức ánh mắt nghiêm khắc nhìn thị vệ.

"Thiên chân vạn xác!" Thị vệ nói rất chắc chắn.

"Uhm, ngươi đi ra ngoài đi." Chân mày Công Tử Lâm đã nhíu lại cùng một chỗ.

"Đại nhân, xảy ra chuyện gì?" Liêu đại nhân liền vội vàng hỏi.

Công Tử Lâm nhìn Mạc Nhiễm Thiên sau đó trả lời: "Các ngươi có biết người vừa rồi đấu giá cùng bổn đại nhân là người phương nào không?"

"Là người phương nào?" Bình đại nhân hiếu kì hỏi.

"Tướng quốc Thượng Quan Nghi!" Công Tử Lâm lạnh lùng trả lời.

"A, thì ra là tướng quốc đại nhân, chuyện này…" Liêu đại nhân hoảng hốt đứng lên, nếu làm cho tướng quốc biết hai người bọn họ ở cùng một chỗ với Công Tử Lâm thì phiền toái lớn.

"Còn có một người!" Công Tử Lâm nói nửa chừng.

"A, chẳng lẽ? Đại lương tạo, vậy bổn quan cáo lui trước." Liêu đại nhân đã đoán được, trán bắt đầu đổ mồ hôi. Bình đại nhân nhìn thấy, trong lòng lập tức hiểu rõ, cũng vội vàng cáo từ. Hai người không chờ Công Tử Lâm giữ lại, đã ba chân bốn cẳng chạy mất.

"Hừ, đồ vô dụng!" Công Tử Lâm tức giận thở mạnh.

"Công tử, xảy ra chuyện gì sao?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cười thầm, Công Tử Lâm này e là hiện tại đang rất rối rắm, nếu hoàng thượng biết người phía dưới là hắn, lại đoạt tiểu quan với người, vậy thì chuyện hay rồi.

Công Tử Lâm vẻ mặt âm trầm, không để ý tới Mạc Nhiễm Thiên, mà là để tay chống cằm, Mạc Nhiễm Thiên gắt gao nhìn hắn, chỉ thấy hắn đột nhiên mắt sáng lên ngẩng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên, sau đó nở nụ cười: "Cơ Nhi, hai người phía trên một người là tướng quốc Thượng Quan Nghi, một người lại là hoàng thượng cực hiếm khi xuất cung, bây giờ bổn công tử đem ngươi tặng qua đó, ngươi hãy nhớ rõ, giúp bổn công tử nói vài lời hay ý đẹp, sau này bổn công tử tự nhiên sẽ hảo hảo tạ ngươi."

"A, hoàng thượng!" Mạc Nhiễm Thiên làm bộ giật mình, cái miệng nhỏ nhắn mở rộng.

"Ngươi không cần sợ hãi, dung mạo ngươi rất giống Mạc thái tử mà hoàng thượng si mê, người nhất định sẽ không làm khó dễ ngươi, ngươi chỉ cần nói với người thế này……" Công Tử Lâm đem Mạc Nhiễm Thiên kéo đến bên người, ghé vào lỗ tai hắn thì thầm một phen.

"Cơ Nhi rõ chưa?" Công Tử Lâm nói xong buông tay Mạc Nhiễm Thiên ra.

"Dạ, công tử, Cơ Nhi nhớ kĩ." Mạc Nhiễm Thiên ngoan ngoãn gật đầu.

"Đi thôi, hoàng thượng hôm nay hăng hái như vậy, nhất định là thích ngươi." Công Tử Lâm kéo Mạc Nhiễm Thiên đi ra, mà Mạc Nhiễm Thiên đúng với ý nguyện, lần này có thể nói là nhất cử lưỡng tiện, vừa có thể dựa vào Công Tử Lâm, vừa có thể thử dò xét hoàng thượng.

Ngoài gian phòng bao ở lầu hai, hai gã thị vệ rất nghiêm túc đứng canh phòng.

"Tại hạ Thân quốc đại lương tạo Công Tử Lâm muốn gặp đại nhân ở bên trong, phiền toái đại ca giúp ta thông báo một tiếng." Công Tử Lâm lấy ra hai thỏi bạc đặt lên tay bọn họ.

"Đại lương tạo khách khí, để tại hạ đi hỏi một chút." Thị vệ cũng không phải đần, cũng đã quen mặt Công Tử Lâm, hắn tới đã nhiều ngày nay, hoàng thượng cũng nhiều lần tiếp kiến, lúc này nhìn mỹ nam phía sau hắn đã biết hắn có ý gì, vội vàng đi vào bẩm báo.

Chỉ chốc lát, thị vệ đi ra, phía sau đương nhiên là tướng quốc Thượng Quan Nghi vẻ mặt tươi cười.

"Ha ha ha, không ngờ Đại lương tạo lại ở chốn này, thỉnh, thỉnh." Thượng Quan Nghi khách khí mời hắn vào, khi thấy Mạc Nhiễm Thiên đằng sau hắn thì sửng sốt, sau đó một nét cười tà thoáng hiện lên.

"Cơ Nhi bái kiến đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên khom người thi lễ, rốt cuộc vẫn cảm thấy Thượng Quan Nghi này quá mức đáng sợ, mình không thể nắm bắt được.

"Thì ra là ngươi a, đứng lên đi." Thượng Quan Nghi cũng rất khách khí.

"Công Tử Lâm khấu kiến hoàng thượng!" Bên trong, Công Tử Lâm đã quỳ xuống trước mặt Tề Quân Hành đang ôm tiểu quan.

"Công Tử Lâm, ngươi làm thế nào biết trẫm ở chỗ này?" Tề Quân Hành ngẩng đầu lên mỉm cười hỏi, sau khi thấy được Mạc Nhiễm Thiên ở đằng sau liền không cười nữa.

"Hoàng thượng, Công Tử Lâm đưa người này đến cho ngài, ha ha." Công Tử Lâm lập tức đem Mạc Nhiễm Thiên đẩy ra trước mặt hoàng thượng,"Hạ quan không hiểu chuyện, liền tranh giành với Thượng Quan đại nhân, cái này, là hạ quan đến trả vật về chủ cũ. Cơ Nhi, mau ra mắt hoàng thượng!"

"Cơ Nhi tham kiến hoàng thượng." Mạc Nhiễm Thiên đầu cúi thấp, giả bộ thẹn thùng liếc nhìn Tề Quân Hành.

"Đại lương tạo khách khí, sao có thể nói là trả vật về chủ cũ được, tiểu quan này cũng là ai ra giá cao thì hầu hạ người đó, trẫm cảm thấy một vạn lượng là quý, cho nên không ra giá nữa, hiện tại Công Tử Lâm ngươi được, tự nhiên sẽ hảo hảo thương yêu, ha ha ha." Tề Quân Hành cười ha ha, thuận tay nhéo má tiểu quan thanh tú ở bên cạnh, tiểu quan đó có lẽ căn bản không biết người bên cạnh mình là hoàng thượng, bị dọa đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt, cả người phát run.

"Hoàng thượng giễu cợt, Công Tử Lâm mua tiểu quan này kì thật cũng là muốn tặng cho hoàng thượng, bậc tuyệt sắc này mới xứng hầu hạ hoàng thượng, hầu hạ hạ quan đó chính là hoa lài cắm bãi phân trâu." Công Tử Lâm tự mình làm thấp mình.

"Tuyệt sắc? Ha ha ha, người này có phần giống Mạc thái tử, nhưng so với Dương quý phi vẫn là không bằng, Công Tử Lâm, ngươi mang đi đi trẫm không có tâm tư." Tề Quân Hành không nhìn Công Tử Lâm cùng Mạc Nhiễm Thiên nữa.

Công Tử Lâm không ngờ tới hoàng thượng đến Câu Lan Viện lại không ham mê tiểu quan, nhất thời cảm thấy xấu hổ không thôi, đỏ mặt không biết làm sao.

Mạc Nhiễm Thiên cũng không ngờ, tên sắc quân này vậy mà lại không háo sắc, là mình không đủ đặc biệt sao, cũng khó trách, Dương quý phi là một mỹ nhân xuất sắc, mình như bây giờ quả thật không bằng y, giật mình, giả bộ khinh bỉ nói: "Hừ! Đại nhân, đi thôi! Hậu cung của Hoàng thượng có ba nghìn mỹ nhân, làm sao có thể coi trọng Cơ Nhi chứ, Cơ Nhi tốt hơn hết là hầu hạ ngài đi." Mạc Nhiễm Thiên tự an ủi mình.

"Cơ Nhi, không được nói bậy!" Công Tử Lâm bị Mạc Nhiễm Thiên dọa đến nhảy dựng lên.

"Cái gì nói bậy, hoàng thượng ra cung cũng là dân chúng bình thường, chẳng lẽ còn không cho phép người ta nói lời nói thật? Hoàng đế tốt đều yêu thương con dân, ta cũng không tin hoàng thượng hội bởi vì lý do này mà giết Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên bướng bỉnh nhìn Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành đào thật sự không tức giận, mà đầy hứng thú nhìn khuôn mặt này, nhưng khi tiếp xúc với đôi mắt của hắn, lòng lại bối rối, mắt hắn rất giống với Vũ Tề, đôi mắt đầy trí tuệ.

"Công Tử Lâm a. Ngươi thật là biết chọn người, ha ha ha." Thượng Quan Nghi là người đầu tiên ha ha cười, "Hoàng thượng, tiểu gia hỏa này rất đáng yêu a."

Tề Quân Hành khóe miệng cũng lộ ra tươi cười: "Trẫm cũng không dám giết hắn a, bằng không trẫm chính là không thương yêu con dân, trẫm cũng không muốn gánh tội danh này, ha ha ha, được lắm, can đảm lắm, ngồi xuống đi."

Công Tử Lâm mừng rỡ, vội vàng kéo Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới rất không cao hứng ngồi ở bên cạnh hoàng thượng, mà Tề Quân Hành cũng lập tức nghiêng đầu chăm chú nhìn vào mắt hắn.

Mạc Nhiễm Thiên khó chịu trừng mắt nhìn hắn, Tề Quân Hành sửng sốt sau đó cười ha ha nói với Thượng Quan Nghi: "Ái khanh, hôm nay trẫm đụng phải một người không sợ chết."

"Cơ Nhi, còn không nhận lỗi với hoàng thượng!" Công Tử Lâm cũng là mồ hôi lạnh rơi.

"Hoàng thượng, xin lỗi, Cơ Nhi nói những lời khó nghe, ngài là đại nhân phải có đại lượng, tha cho Cơ Nhi đi." Khẩu khí của Mạc Nhiễm Thiên không giống như là xin lỗi.

"Làm càn!" Khuôn mặt Thượng Quan Nghi đột nhiên trở nên âm trầm, hai tròng mắt sắc bén giận dữ lườm Mạc Nhiễm Thiên, "Đừng tưởng rằng không trừng phạt ngươi, ngươi có thể vô cớ gây loạn, đây là nơi nào, để cho một nam thị nho nhỏ như ngươi giương oai?"

"Ha ha ha, nơi nào! Đây không phải chính là Câu Lan Viện sao, dù thế nào, đi vào nơi này còn có người tốt sao? Tự mình làm mất mặt thì trách Cơ Nhi sao, nếu không phải cuộc sống thúc bách, ta cũng sẽ không tới nơi này chịu ủy khuất, hoàng thượng thì sao, tướng quốc thì sao, đi tới nơi này không phải đều giống nhau ư, các ngươi còn có thể cao sang sao!" Mạc Nhiễm Thiên bị Thượng Quan Nghi chọc giận, tất cả những lời trong miệng đều nói ra cả.

"Ba!" Trên mặt Mạc Nhiễm Thiên bị tát một cái. Mạc Nhiễm Thiên không ngờ rằng Thượng Quan Nghi lại đánh hắn, đương nhiên cũng không có phòng bị, kinh ngạc nhìn Thượng Quan Nghi, sau đó cả khuôn mặt lửa giận bừng bừng bốc cháy.

"Ngươi tm dám đánh ta!" Mạc Nhiễm Thiên phản ứng lại, một quyền đấm qua, còn Thượng Quan Nghi cũng chưa bao giờ gặp phải tiểu quan đanh đá như vậy, chỉ cảm thấy khóe miệng đau nhói, Mạc Nhiễm Thiên đã đấm vào bên má trái y, hại y lảo đảo đến thiếu chút nữa té ngã trên đất.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn chưa nguôi giận, tiếp tục nhào tới, đem Thượng Quan Nghi đang muốn đứng dậy đẩy ngã xuống đất, đấm y.

"Điên rồi!" Công Tử Lâm hiện tại đã bị dọa đến mức hai tròng mắt cũng muốn rớt ra ngoài, song cuối cùng vẫn kịp phản ứng, đem Mạc Nhiễm Thiên đang nổi điên kéo ra mà nói: "Cơ Nhi, mau dừng tay, ngươi điên rồi a, ngươi đánh tướng quốc đại nhân a. Ai." Công Tử Lâm chỉ cảm thấy mọi chuyện hỏng hết rồi.

Mạc Nhiễm Thiên bị kéo ra rồi vẫn hung tợn nhìn Thượng Quan Nghi đang từ mặt đất đứng lên mà nói: "Tướng quốc đại nhân không phải người, chẳng lẽ là quỷ sao!"

"Ngươi, ngươi?" Thượng Quan Nghi từ nhỏ đến lớn lần đầu tiên bị người ta đánh, càng làm cho y buồn bực chính là kẻ đánh y lại là một tiểu quan, nhất thời tức giận đến ngay cả lời cũng nói không ra.

Lại nhìn hoàng thượng Tề Quân Hành vẫn ngồi im không nhúc nhích, ý cười nơi khóe miệng kia có chút lạnh, chờ Thượng Quan Nghi đứng lên, hắn mới quay sang nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ái khanh, đem hắn kéo ra ngoài giết đi." Tề Quân Hành rất tiếc nuối nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, giống như định cho hắn tội chết.

"A, hoàng thượng, Cơ Nhi tính tình nóng nảy, nhưng người không xấu." Công Tử Lâm cầu xin giúp Mạc Nhiễm Thiên.

"Cầu người như thế làm gì, chết thì chết chứ sao, ta cũng không muốn sống nữa, quốc gia thối nát này, hoàng đế thì được ăn ngon mặc đẹp, dân chúng ở biên giới lại nghèo rớt mùng tơi, cha mẹ ta sợ Cơ Nhi chết đói, mới cho Cơ Nhi đến kinh đô kiếm ít tiền, không ngờ ngay cả hoàng đế đều là hôn quân, sống còn có ý nghĩa gì, công tử, cám ơn ngươi mua ta, vốn tưởng rằng Cơ Nhi may mắn được hầu hạ người, hiện tại chỉ e phải để kiếp sau rồi, tạm biệt!" Mạc Nhiễm Thiên bi thống nói xong, mắt to lệ lưng tròng nhìn mọi người một vòng, sau đó lao tới tấm ván gỗ phía sau cửa, trong lòng hắn là đang đánh cuộc.

"A." Hai tiểu quan trong phòng kinh hãi hét lên, Tề Quân Hành long nhan biến sắc. Nhưng trong lúc Mạc Nhiễm Thiên sắp đụng đầu vào tấm gỗ, Thượng Quan Nghi bên cạnh mới vừa đứng lên được lại lập tức lao ra, Mạc Nhiễm Thiên tiến thẳng vào lồng ngực y, đau đến mức y phải ngồi sụp xuống, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng y lại đang cười như mở cờ trong bụng.

"Ngươi, ngươi cứu ta làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên vẫn cả giận quát: "Chẳng lẽ chê ta chết như vậy quá tiện nghi cho ta, muốn đem ta nghìn đao vạn chém?"

"Khụ khụ khụ, ta nói, ta nói ngươi người này không thể tỉnh táo một chút sao!" Thượng Quan Nghi cảm thấy vừa rồi thật nguy hiểm, tính tình tiểu quan này cũng không phải nóng nảy bình thường.

"Tỉnh táo ư? Ghê tởm, ngươi bảo ta làm sao tỉnh táo, u u, cha mẹ đều sắp chết đói, hiện tại lại đụng phải đám ác nhân các ngươi, u u ô." Mạc Nhiễm Thiên tự cảm thấy mình thật sự là tài giỏi.

"Khụ khụ, được rồi được rồi mà, đừng khóc, có gì từ từ nói, trẫm muốn nghe một chút xem trẫm là loại hôn quân gì." Tề Quân Hành bị Mạc Nhiễm Thiên mắng đến mức hãi hùng khiếp vía, chẳng lẽ trong mắt dân chúng mình lại là một hôn quân, trong lòng nhất thời trở nên lạnh lẽo.

“Được rồi mà, Cơ Nhi, đừng khóc, hoàng thượng cùng tướng quốc đều không so đo, ngươi cứ từ từ nói.” Công Tử Lâm đã sợ đến mức dây thần kinh cũng mềm nhũn ra rồi.

“U u……” Mạc Nhiễm Thiên khóc thật thương tâm, mặc dù nước mắt đều không có, nhưng bộ dạng hắn lau nước mắt vẫn làm cho người khác yêu thích.

“Buồn cười thật, bổn tướng cũng không so đo với ngươi nữa, còn khóc cái gì?” Thượng Quan Nghi thấy hoàng thượng dường như cảm thấy hứng thú với hắn, cũng chỉ đành đem ân oán cá nhân gác tạm sang một bên.

“Hừ, đồ khốn nạn!” Mạc Nhiễm Thiên tức giận nhìn Thượng Quan Nghi, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên cao, làm cho Thượng Quan Nghi sửng sốt, vẻ mặt trở nên cổ quái.

“Ha ha ha, ái khanh, xem ra trẫm là hôn quân, ngươi là khốn nạn a.” Tề Quân Hành buồn cười nói, nhưng điều này cũng làm cho Mạc Nhiễm Thiên biết Tề Vương quả thật không phải hạng người tầm thường, một vị quân vương lại không để bụng chuyện mình mắng hắn, độ lượng như vậy, làm cho Mạc Nhiễm Thiên âm thầm bội phục. Công Tử Lâm bên cạnh cũng âm thầm kinh hãi a, có quân vương như thế, quốc gia không muốn lớn mạnh cũng không được. Lại nghĩ về Thân quốc mặc dù quốc lực đang ở tầm trên hai nước còn lại, nhưng đám ma quỷ trong cung cũng thực làm người ta lo lắng.

Thượng Quan Nghi khóe miệng giật mạnh, sau đó cơn đau trên mặt kéo đến, y nhìn Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói: “Thân thể nhỏ gầy, nhưng khí lực thật ra cũng không nhỏ!”

“Hừ! Ta cũng rất đau!” Mạc Nhiễm Thiên vuốt mặt mình, không dám dùng sức, sợ lau mất lớp phấn dịch dung.

“Các ngươi đi ra ngoài đi!” Tề Quân Hành đột nhiên nói với hai tiểu quan trong phòng đang run sợ tới mức thở mạnh cũng không dám, hai tiểu quan nọ lập tức nhanh chân bỏ chạy.

“Ngươi tên Cơ Nhi?” Tề Quân Hành ngồi đối diện Mạc Nhiễm Thiên.

“Dạ.” Mạc Nhiễm Thiên rất nhu thuận gật đầu, nếu người ta không để bụng, mình cũng không thể làm bộ quá, mục đích đã đạt được, phải thay đổi chiến thuật thôi.

“Nói một chút xem lời vừa rồi của ngươi là có ý gì, trẫm thật đúng là không biết trong quốc gia của mình còn có vùng quê nghèo như vậy?” Tề Quân Hành cau mày hỏi.

“Nhà của ta ở sơn thôn gần biên giới Mạc quốc và Tề quốc, hằng ngày săn thú kiếm sống, vì vùng quê hẻo lánh, lại không có con đường nào tử tế, cho nên thôn dân rất ít khi đến trong thành. Muốn bổ sung nhu yếu phẩm hàng ngày đều phải trèo đèo lội suối cả tháng, nhưng hiện tại săn thú càng ngày càng khó, có mấy thôn dân còn bị dã thú ăn, u u, cuộc sống của mọi người càng thêm khó khăn, hoàng thượng có tiền tới nơi này tìm tiểu quan, tại sao không có tiền tu sửa con đường, làm cho đám thôn dân cũng có thể dễ dàng vào thành.” Mạc Nhiễm Thiên nói như vậy đơn giản là có tư tâm.

Tề Quân Hành mày nhíu thành một đoàn nói: “Trẫm có nghe nói qua biên giới hai nước không ít thôn trang nhỏ lấy săn thú để kiếm sống, nhưng trẫm không ngờ cuộc sống của bọn họ gian khổ như vậy, xem ra chứng thật là một vấn đề, tướng quốc, giúp trẫm để ý, ngươi ngày mai tìm hộ bộ điều tra một chút, con đường giữa nước ta cùng Tề quốc quả thật không tốt, chi bằng tu sửa một chút, cũng tiện cho việc thông hành giữa hai nước, cũng xứng nơi đó đích thôn dân.”

“Cám ơn hoàng thượng, hoàng thượng thánh minh!” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng quá kích động, không nghĩ tới Tề Vương lại coi trọng việc này, mình cũng là nghe Dạ Tích Tuyết ngẫu nhiên nhắc đến người dân vùng núi mới nghĩ đến, không ngờ rằng Tề Vương yêu dân như vậy, con đường giữa hai quốc gia khai thông, tất nhiên sẽ xúc tiến việc trao đổi giữa hai nước, vừa tiết kiệm thời gian, là có trăm cái lợi mà không có lấy một cái hại.

“Vi thần hiểu được! Ngươi tiểu tử này, xoay chuyển đến mau, bây giờ liền biến thành hoàng thượng anh minh rồi?” Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên mặt mày hớn hở, châm chọc hắn.

Mạc Nhiễm Thiên khinh khỉnh nhìn y: “Ai cần ngươi lo, Cơ Nhi là trong lòng có cái gì thì nói cái đó, hoàng thượng thật sự trân trọng dân chúng, Cơ Nhi đương nhiên là khen ngợi, hừ.”

Mọi người ngắm khuôn mặt tuấn tú sinh động của Mạc Nhiễm Thiên, đôi môi đỏ mọng hơi nhếch lên, đột nhiên ba người đều cười ha hả. Riêng Mạc Nhiễm Thiên chứng kiến việc này, trong lòng so với bọn hắn cười càng vui hơn.

64. Chương 64: Trêu Chọc Hai Mỹ Nam

Thượng Quan Nghi ngồi một bên đỡ thắt lưng, đôi con ngươi đen nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đột nhiên nói với hoàng thượng Tề Quân Hành: "Hoàng thượng, người có cảm thấy ánh mắt của tiểu tử này rất giống Vũ Tề không?"

"Ha ha, thì ra ái khanh cũng nghĩ như vậy, trẫm cảm thấy quả thực giống nhau như đúc, một đôi mắt đầy trí tuệ." Tề Quân Hành cũng nhìn vào mắt Mạc Nhiễm Thiên.

"Vũ Tề là ai?"Công Tử Lâm vẻ mặt mê hoặc.

"Là môn khách của Mạc quốc tứ hoàng tử, mồm miệng rất lợi hại."Thượng Quan Nghi giải thích.

"A, thật vậy chăng?"Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, nhưng vẫn giả bộ giật mình.

"Cơ Nhi đến đây từ khi nào?" Tề Quân Hành đột nhiên hỏi.

"Cơ Nhi mới vừa đến không lâu, trong khách điếm còn có mấy người bạn cùng thôn, chờ ta mang bạc trở về." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói tránh sang chuyện khác, hai người này đều là lão hồ ly, mặc dù thuật dịch dung của Dạ Tích Tuyết rất lợi hại, nhưng hắn vẫn chột dạ.

"Cơ Nhi đêm nay không phải đã được mua rồi sao?" Tề Quân Hành vươn tay đem Mạc Nhiễm Thiên kéo vào trong lòng, vuốt ve bàn tay ngọc trắng nõn mềm mại của hắn, chậm rãi vuốt ve, bầu không khí cũng dần trở nên mập mờ.

"Đúng vậy, Cơ Nhi, bổn công tử đã thanh toán một vạn lượng, đêm nay ngươi phải hầu hạ hoàng thượng chu đáo đó." Công Tử Lâm trong lòng nói thầm, tứ hoàng tử mang theo môn khách lúc nào, hắn vì sao không biết? Ngoài miệng lại dặn dò Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên bị Tề Quân Hành vuốt ve cả người khó chịu, lại không thể tránh ra, muốn mở miệng cũng không được, trong lòng tính toán làm làm sao để thoát thân.

"Ngươi làm saovậy, không muốn?"Thượng Quan Nghi thấy vẻ mặt hắn kì lạ thì sắc mặt ngay lập tức trở nên lạnh lẽo.

"A, cái này, Cơ Nhi có thể đem bạc về cho các bạn trước hay không, sau đó rồi trở về, bọn họ không biết ta đang làm cái gì, Cơ Nhi sợ bọn họ sẽ lo lắng." Mạc Nhiễm Thiên tính thời gian, sợ Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết xông vào.

"Cơ Nhi, ngươi như vậy không hợp quy củ!" Công Tử Lâm cũng trầm mặt.

"Cơ Nhi biết, vốn tưởng rằng một nghìn lượng không ai muốn mua, không ngờ rằng có một vạn lượng, lão bảo lấy đi năm nghìn, Cơ Nhi còn có thể được năm nghìn, năm nghìn lượng này, Cơ Nhi cũng không dám lừa gạt tiền của người, nhưng là..." Mạc Nhiễm Thiên càng nói khuôn mặt nhỏ nhắn càng thương cảm.

"Nhưng mà cái gì? Chẳng lẽ ngươi ghét trẫm?" Tề Quân Hành cảm thấy kì quái, mình là hoàng đế của một quốc gia, có thể sủng hạnh hắn là phúc khí của hắn, lấy lòng mình là có thể bay lên đầu cành biến phượng hoàng, tiểu gia hỏa này làm sao còn không nguyện ý? Chẳng lẽ mình không đủ tuấn mỹ?

"Không phải, hoàng thượng người đừng hiểu lầm, Cơ Nhi nào dám a, chỉ là Cơ Nhi chưa bao giờ làm tiểu quan, cái gì cũng không biết." Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ nửa ngày đều không nghĩ ra biện pháp gì tốt, đành nói cho có lệ.

“A, thì ra ngươi…” Công Tử Lâm chân mày càng thêm giãn ra, ý tứ của hắn không phải chính là hắn vẫn còn non nớt hay sao?

“Thì ra Cơ Nhi lo lắng cái này, ha ha ha, không có việc gì không có việc gì, trẫm sẽ nhẹ nhàng.” Tề Quân Hành mừng rỡ, không ngờ mình nhặt được một vật báu, hắn vô cùng vui mừng, long mục rạng rỡ nhìn khuôn mặt tuyệt mỹ của Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, chuyện mình vừa nói ngược lại khơi gợi ham muốn của tên sắc hoàng đế này.

“Hoàng, hoàng thượng, tối nay không trở về cung sao?”Mạc Nhiễm Thiên lắp bắp nói.

“Cơ Nhi có bằng lòng theo trẫm hồi cung hay không?” Bàn tayTề Quân Hành càng ngày càng làm càn, chạy trên lưng hắn.

“Không, không, Cơ Nhi không muốn tiến cung.” Mạc Nhiễm Thiên cả người cứng ngắc.

“Tại sao?”Tề Quân Hành mặt rồng trầm xuống.

“Bởi vì phi tần trong cung hoàng thượng nhiều, Cơ Nhi đi vào chỉ là một cọng rác, không bằng ở ngoài cung, khi nào hoàng thượng nhớ đến Cơ Nhi hãy tới.”

“Hoàng thượng, đề nghị này của Cơ Nhi không sai, hắn tính tình bất hảo, sợ vào cung chưa chắc có thể lo cho bản thân.” Thượng Quan Nghi cũng tán thành đề nghị của Mạc Nhiễm Thiên.

“Đúng vậy, đúng vậy, ta sợ bị người khác ăn hiếp, cha mẹ ta đều nói hoàng cung là nơi đen tối nhất, còn dặn Cơ Nhi nghìn vạn lần đừng vào đó.” Mạc Nhiễm Thiên rất ngây thơ đáng yêu đáp.

“Nói nhảm! Hoàng cung làm sao mà đen tối được, có trẫm ở đó, ngươi sợ cái gì?” Tề Quân Hành bị chọc tức rồi.

“Không phải, hoàng thượng cũng không thể suốt ngày ở cùng một chỗ với ơ Nhi, còn nữa hoàng thượng sẽ có mới nới cũ, qua vài ngày sẽ không còn thích Cơ Nhi nữa, đến lúc đó các phi tần khác sẽ khi dễ Cơ Nhi, u u, Cơ Nhi tính tình bất hảo, nhất định hội đắc tội với người ta, u u.” Mạc Nhiễm Thiên lại giả bộ tội nghiệp.

“Được rồi, được rồi, đừng khóc, đem trẫm nói thành người vô lương tâm rồi, tướng quốc, ngươi đem Cơ Nhi mua lại, cứ để hắn ở chỗ ngươi trước đi, trẫm rảnh rỗi sẽ đi thăm hắn.” Tề Quân Hành bị hắn khóc đến phiền lòng, không thể làm gì khác hơn là thỏa hiệp.

“Vi thần tuân chỉ.” Thượng Quan Nghi vội vàng đáp,“Vậy đêm nay hoàng thượng…”

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe liền vội vàng nhìn về phía Tề Quân Hành, Tề Quân Hành cũng nhìn hắn, thấy bộ dạng hắn như đang sợ hãi liền hỏi: “Làm sao, thấy trẫm lại sợ như vậy?”

“A, không, không phải, Cơ Nhi chỉ là không, không quen, người là hoàng thượng a, Cơ Nhi chỉ có thể nhìn thấy lúc nằm mơ.” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng trả lời.

“Ha ha ha, trẫm không phải hôn quân sao?” Tề Quân Hành cảm thấyCơ Nhi ngây thơ hồn nhiên, trong lòng rất thích hắn.

“A, Cơ Nhi mới vừa rồi là tức giận mới nói như vậy, hoàng thượng đừng chấp nhặt với Cơ Nhi.” Mạc Nhiễm Thiên cúi đầu, trong lòng vẫn còn buồn bực.

“Hoàng thượng, thời gian không còn sớm, ngài hồi cung hay là…” Thượng Quan Nghi cẩn thận hỏi.

“Các ngươi đi ra ngoài chờ trẫm!” Tề Quân Hành cân nhắc một chút, sau đó ngẩng đầu lạnh giọng nói với Công Tử Lâm cùng Thượng Quan Nghi.

“Dạ, hoàng thượng!” Hai người đại khái biết hoàng thượng là muốn ở trong phòng ăn tiểu mỹ nam này, lập tức thức thời lui ra, còn Mạc Nhiễm Thiên vội vàng ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Tề Quân Hành, trong lòng mắc ói muốn chết, chẳng lẽ mình thật sự để cho hắn thượng sao?

“Cơ Nhi, đến đây.” Tề Quân Hành lộ ra vẻ mặt tình dục đối với Mạc Nhiễm Thiên, đem cả người hắn kéo đến ngồi xuống trên người mình, sau đó cười nhìn hắn.

"A, hoàng thượng, việc này, việc này."Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy mình là trộm gà không được còn mất nắm gạo.

"Nơi này chỉ có trẫm cùng Cơ Nhi hai người, Cơ Nhi không cần lo lắng, trẫm sẽ hảo hảo thương ngươi." Tề Quân Hành nói xong định hôn đôi môi hồng của Mạc Nhiễm Thiên.

"A." Mạc Nhiễm Thiên vừa lui về phía sau, Tề Quân Hành lập tức xoay người ép lên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên hét to một tiếng.

Tề Quân Hành có chút nóng nảy, đôi tay bắt đầu kéo chiếc quần dưới trường bào của Mạc Nhiễm Thiên.

"Hoàng thượng, hoàng thượng, dừng tay, u u."Mạc Nhiễm Thiên chỉ có một chiêu cuối cùng.

"Cơ Nhi làm sao lại khóc, chẳng lẽ trẫm không xứng với ngươi sao!" Tề Quân Hành bị hai tay hắn ngăn cản, trong lòng tức giận.

"Hoàng thượng, Cơ Nhi rất sợ a, u u, hoàng thượng không thương Cơ Nhi chút nào, lần đầu tiên lại thô bạo như vậy, u u, Cơ Nhi còn tưởng rằng hoàng thượng thật là ôn nhu, u u, Cơ Nhi sợ." Mạc Nhiễm Thiên khóc lớn, nháo Tề Quân Hành tới mức khóe miệng co rút, hứng thú một chút cũng không còn, trong lòng vô cớ bốc hỏa, mình là hoàng thượng, vậy mà trước tiểu quan vẫn còn phải phiền toái như vậy?

"Hừ! Thôi được, trẫm hồi cung, lần sau trở lại thăm ngươi!" Tề Quân Hành đột nhiên lạnh lùng nói, rồi vung tay áo đi ra khỏi phòng, làm cho Mạc Nhiễm Thiên kinh sợ, dễ dàng như vậy buông tha cho hắn? Kì thật Tề Quân Hành có thể cứng rắn hơn, nhưng khi nhìn thẳng vào đôi mắt hắn, vẫn cảm thấy trong lòng không thế nào thoải mái được, cho nên không tiếp được làm tới.

Chỉ chốc lát, Thượng Quan Nghi nổi giận đùng đùng đi vào mắng: "Ngươi thật đúng là không biết điều! Đi, theo ta trở về, hoàng thượng hôm nay tâm tình tốt, bằng không cái mạng nhỏ của ngươi cũng mất rồi, ngang nhiên dám cự tuyệt."

"U u, Cơ Nhi chỉ là sợ a, không phải cố ý, làm sao có thể tại đây được." Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất nhìn Thượng Quan Nghi vẻ mặt tức giận, nhưng khóe miệng Thượng Quan Nghi tím bầm một mảng làm cho trong lòng hắn rất thích.

"Ngươi, ai."Thượng Quan Nghi nhìn bộ dáng hắn chỉ có thể thở dài, vội vàng kéo hắn ra ngoài.

Trước cửa Câu Lan Viện, một cỗ kiệu đang chờ, Tề Quân Hành trực tiếp bước lên kiệu, căn bản không thấy ba người phía sau.

"Chờ ở đây!" Thượng Quan Nghi đem Mạc Nhiễm Thiên ném lại một bên rồi đuổi theo kiệu, Công Tử Lâm hậm hực lườm Mạc Nhiễm Thiên một cái, cũng chạy lên thỉnh tội, Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm giờ phút này không chạy, còn đợi đến khi nào, hắn lập tức quay người lại chậy về Câu Lan Viện, nhủ thầm trước khi đi, cũng phải mang năm nghìn lượng về.

Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết hai người đều lo cho Mạc Nhiễm Thiên, mới vừa dịch dung xong chuẩn bị vào trong, lại thấy hoàng thượng đi ra, lập tức tìm chỗ trốn. Khi nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên xoay người chạy vào trong cũng không biết xảy ra chuyện gì, nhưng có thể khẳng định chính là hắn nhất định đã gặp được hoàng thượng, nhưng vì sao Công Tử Lâm lại ở đó?

Cỗ kiệu của Hoàng thượng đi rồi, Thượng Quan Nghi xoay người nhìn lại, nơi nào còn có bóng dáng Mạc Nhiễm Thiên, y hỏi Công Tử Lâm: "Cơ Nhi đâu?"

"Cái này...Mới vừa rồi còn ở nơi này." Công Tử Lâm hôm nay bị Mạc Nhiễm Thiên hại chết.

"Tiểu tử này không phải là kẻ lừa đảo, hắn nhất định đi đòi tiền lão bảo rồi." Thượng Quan Nghi tức giận, hận không thể đâm chết hắn, hoàng thượng đã dặn dò y đặc biệt chăm sóc hắn, bây giờ mình cũng gặp phải phiền toái lớn.

Một chén trà sau, Mạc Tử Viêm cùng Dạ Tích Tuyết nhìn thấy Thượng Quan Nghi cùng Công Tử Lâm nét mặt đầy vẻ giận dữ đi ra, xem ra không tìm được Mạc Nhiễm Thiên, nhất thời muốn chạy vào.

"Tứ đệ, Dạ đại ca."Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cười hì hì xuất hiện phía sau bọn họ.

“Tiểu Thiên, ngươi rốt cuộc cũng ra, làm chúng ta lo lắng muốn chết.” Mạc Tử Viêm lập tức đem hắn kéo vào sâu trong ngõ.

“Ha ha ha, các ngươi nhìn xem.” Mạc Nhiễm Thiên đem ngân phiếu lấy ra cho bọn hắn nhìn.

“Huynh chỉ vì cái này đi mạo hiểm?” Mạc Tử Viêm khóe miệng co rút.

“Ha ha ha, đây là thu hoạch ngoài ý muốn, hoàng thượng hiện tại cảm thấy hứng thú với ta, song ta cũng không thể làm cho hắn ăn, cho nên trốn đi, đợi một lát, ta đi tướng quốc phủ hù dọa Thượng Quan Nghi, hoàng thượng đã dặn y phải chăm sóc ta.” Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên lại nảy ra một kế.

“Tiểu Thiên, ngươi đến cùng đang làm gì?” Dạ Tích Tuyết cau mày hỏi.

“Ta a, không chỉ có muốn thăm dò Tề Quân Hành, còn muốn thăm dò Thượng Quan Nghi, còn có Công Tử Lâm kia, ha ha ha.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng nghiêm túc nghĩ ra một kế hoạch độc ác mới.

“Nhưng ngươi không thể mỗi ngày đều dùng khuôn mặt này a.” Dạ Tích Tuyết nói.

“Không có việc gì, thân phận thái tử còn nửa tháng nữa, Vũ Tề hiện tại cũng không cần, hai ngày này ta trước chọc Thượng Quan Nghi tức điên rồi hẵng nói, hắc hắc. Đêm nay ta đến tướng quốc phủ ngủ, hoàng thượng mua ta rồi để ở chỗ Thượng Quan Nghi. Được rồi, tứ đệ, sáng mai đệ xuất phát phải cẩn thận, lần sau gặp mặt cũng không biết lúc nào, ai.” Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ đến chuyện này.

“Tiểu Thiên, huynh nghìn vạn lần phải cẩn thận, tứ đệ rảnh rỗi sẽ đến gặp huynh, Dạ đại phu, Tiểu Thiên giao cho ngươi.” Mạc Tử Viêm nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy lưu luyến.

“Tứ hoàng tử yên tâm, hạ quan nhất định dốc hết toàn lực bảo vệ thái tử.” Dạ Tích Tuyết cam đoan.

Ba người nói chuyện trong con hẻm sâu heo hút, Mạc Nhiễm Thiên đặc biệt dặn dò, nói cho Mạc Tử Viêm một số chuyện, sau đó Dạ Tích Tuyết mới mang theo Mạc Nhiễm Thiên đi tới tướng quốc phủ.

Tướng quốc phủ bây giờ vẫn đang sáng đèn, Thượng Quan Nghi đi qua đi lại trong đại sảnh rộng lớn, hắn đã phái thị vệ trong phủ ra ngoài tìm kiếm Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên mở cửa lớn của Tướng quốc phủ, Thượng Quan Nghi vừa nhìn thấy Cơ Nhi trở về, khuôn mặt tuấn tú lập tức trăm phần trăm âm trầm hỏi:“Ngươi đi đâu, sao không nói một tiếng, ngươi có biết bổn tướng lo lắng không?”

“Tướng quốc đại nhân, ngươi không phải đang lo lắng cho ta, mà lo hoàng thượng nói ngươi hành sự bất lực mới đúng, Cơ Nhi chỉ là đi đưa tiền cho bằng hữu, cũng không phải sợ ngươi không cho phép, mới len lén đi, hiện tại không phải trở về rồi sao?” Mạc Nhiễm Thiên ngang nhiên cất bước mà vào, khinh miệt nhìn Thượng Quan Nghi.

“Ngươi xú tiểu tử này tính tình cần hảo hảo sửa lại! Người đâu, bắt hắn trói lại cho bổn tướng!”Thượng Quan Nghi cũng không tin không trị được hắn.

“Ngươi dám! Ta là người của hoàng thượng!” Mạc Nhiễm Thiên nóng nảy, chẳng lẽ mình còn phải chịu nỗi khổ da thịt.

“Ha ha, nhưng hoàng thượng muốn bổn tướng hảo hảo quản ngươi, không biết trời cao đất rộng, đừng tưởng rằng hoàng thượng thích ngươi, ngươi có thể vô lý gây loạn, hoàng thượng hứng thú duy trì không được bao lâu, ngươi nếu không hảo hảo sửa chữa, sớm muộn gì cũng đem ngươi đưa đi quân trại, hừ!” Thượng Quan Nghi cười lớn, âm độc vô cùng uy hiếp Mạc Nhiễm Thiên.

“A, thì ra là như vậy, ta còn tưởng rằng hoàng thượng thật sự thích loại tính cách này của Cơ Nhi chứ? xem ra là Cơ Nhi hy vọng xa vời, ai.” Mạc Nhiễm Thiên không khỏi sợ nỗi khổ da thịt, vội vàng giả bộ mềm yếu.

Thượng Quan Nghi thấy bộ dáng thất vọng của hắn thì sửng sốt hỏi: “Ngươi thật sự thích hoàng thượng?”

“Hả, nào có cái gì thích hay không thích, chỉ là Cơ Nhi không được quyền lựa chọn có phải không? Nói về bề ngoài, tướng quốc cũng là mỹ nam khó tìm, gần vua như gần cọp, nếu có thể chọn, Cơ Nhi tình nguyện hầu hạ tướng quốc đại nhân.” Mạc Nhiễm Thiên nói xong, một đôi mắt to sâu kín nhìn Thượng Quan Nghi vẻ mặt kinh ngạc, trong lòng cười lớn, nhìn ta không đùa chết ngươi.

"Nói bậy! Lời như thế sau này không thể nói lung tung, hoàng thượng lệnh cho bổn tướng cẩn thận chiếu cố ngươi, ngươi cứ an tâm ở lại, hoàng thượng nhàn rỗi sẽ đến xem ngươi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn một chút, tiến cung tứ phong cũng là chuyện sớm muộn." Thượng Quan Nghi nhìn hắn thương cảm liền an ủi.

"Cơ Nhi biết rồi, vậy Cơ Nhi đi xuống, vì chạy tới kinh đô, Cơ Nhi đã vài ngày ngủ không ngon giấc, xin hỏi tướng quốc đại nhân, nơi nào là phòng của Cơ Nhi." Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên rất yếu ớt.

Thượng Quan Nghi rất nghiêm túc nhìn một chút hắn, sau đó gọi: "Thủy Nhi, đem Cơ công tử đưa tới Linh Khê Các nghỉ ngơi. Sau này ngươi chỉ chuyên tâm chăm sóc Cơ công tử, có chuyện gì trực tiếp báo cáo với bổn tướng."

"Vâng, đại nhân, Cơ công tử thỉnh." Thủy Nhi đúng là Thủy Thủy Mạc Nhiễm Thiên đã cứu, Mạc Nhiễm Thiên nhất thời mở cờ trong bụng, đứng nói với Thượng Quan Nghi: "Cám ơn tướng quốc đại nhân, Cơ Nhi đi xuống, à, đúng rồi, tướng quốc đại nhân hiện giờ thật tuấn mỹ." Mạc Nhiễm Thiên là cố ý giễu cợt khóe miệng hắn bị mình đánh cho bầm tím.

"Ngươi." Thượng Quan Nghi sửng sốt, lại muốn nổi nóng, nhưng nghĩ đến hắn vài ngày ngủ không ngon giấc, trong lòng mềm nhũn, tự nhủ ngày sẽ sẽ tiếp tục dạy bảo hắn, "Còn không mau đi ngủ."

Mạc Nhiễm Thiên cười thản nhiên sau đó đi theo phía sau Thủy Nhi vào đại sảnh. Lưu lại Thượng Quan Nghi nhìn bóng lưng hắn khóe miệng co quắp.

Bước ra khỏi nội sảnh chính là hậu viện, trời đã đen sẫm, tuy có đèn, nhưng Mạc Nhiễm Thiên không có tâm tình nhìn, đi theo phía sau Thủy Nhi tìm cơ hội nói chuyện.

Qua một hành lang quanh co khúc khuỷu trong đại viện, Mạc Nhiễm Thiên thấy tướng quốc phủ lớn như thế cũng rất ngạc nhiên, hoàng thượng đối với hắn thật là không tồi.

Khi đi qua tiểu viện thứ nhất, đột nhiên có một người đi qua, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn liền nhận ra Hỏa Nhi. Hỏa Nhi vừa nhìn thấy Thủy Nhi liền hỏi: "Thủy nhi, đại nhân trở về chưa?"

"Uhm, chuyện gì vậy, tiện nhân kia còn chưa ngủ?" Thủy nhi nghi hoặc hỏi.

"Ai, đúng vậy, y bảo ta đi hỏi đại nhân tối nay có tới phòng y không, ai, ta làm sao lại xui xẻo như vậy, theo y một đường tới nửa tháng, lúc này cư nhiên đến phiên ta hầu hạ y." Hỏa nhi buồn bực than thở.

"Hỏa nhi, ngươi đừng để ý đến y, ngươi không phát hiện đại nhân không thích y sao, nhìn xem nay, Cơ công tử mới tới đêm nay, rất giống Mạc Thái Tử, mới vừa rồi ta thiếu chút nữa nhận lầm đấy chứ." Thủy Nhi để Hỏa Nhi nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Oa, đẹp trai quá, hắc, để xem y còn bị giày vò đến thế nào nữa, ta đi nói cho y." Hỏa nhi vui vẻ nói.

"Oh, hai vị tiểu ca, Cơ Nhi là người của hoàng thượng, không phải tướng quốc đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên biết bọn họ đang nói tới Yến Nhi.

"Cơ công tử khách khí, gọi ta Thủy Nhi, gọi hắn Hỏa Nhi là được, Thủy Nhi thấy đại nhân chúng ta đối với người tốt lắm a, mặc kệ người là người của ai, đều tốt hơn tiện nhân kia." Thủy nhi nói.

"Các ngươi nói ai?"Mạc Nhiễm Thiên giả bộ hiếu kì hỏi.

"Ách, cái này Cơ công tử sau này sẽ biết, Cơ công tử bên này thỉnh, Linh Khê Các ngay phía trước, Hỏa Nhi, lát nữa ta đi tìm ngươi, được rồi, Dạ đại ca đã nói chuyện với tiện nhân kia, ngươi tốt nhất cảnh cáo y một chút, nếu y dám nói, ta là người đầu tiên không buông tha cho y, trong tướng quốc phủ, hắn mới tới, còn không dám đắc tội chúng ta." Thủy nhi càng nói càng nhỏ giọng.

"Uhm, ta biết rồi, còn không phải là vì cái này, ta mới bằng lòng vì hắn đi tìm đại nhân, hắc hắc." Hỏa nhi đồng tình.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng tươi cười, hoàn toàn hiểu được hai tiểu nhân nhi đang nói chuyện gì, không khỏi tươi cười đầy sủng nịch với họ, mình lúc đầu cứu bọn họ thật đúng là sáng suốt.

65. Chương 65: Câu Dẫn Tướng Quốc

Ngày thứ hai khi Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại, Thượng Quan Nghi đã lâm triều trở về, Mạc Tử Viêm cũng đã cáo từ hoàng đế, Tề Vương đồng ý với Mạc Tử Viêm để Vũ Tề năm ngày sau tiến cung, còn Mạc thái tử nửa tháng sau đưa đến, Tề Vương cũng đáp ứng ba mươi ngày đóng quân trên Âm giang, uy hiếp Thân quốc.

Dịch quán tam quốc lại trở nên vắng lặng, Dạ Tích Tuyết cũng rời khỏi dịch quán, vào ở trong một quán trọ cách phủ tướng quốc không xa, âm thầm bảo vệ Mạc Nhiễm Thiên. Đám người Công Tử Lâm còn chưa đoán được ý đồ của Tề Vương, ngày ngày đều tìm cách tiến cung nịnh bợ Tề Quân Hành, cho đến sau buổi lâm triều sáng nay, hắn mới biết được Tề Vương muốn trợ giúp Mạc quốc, nhất thời như quả bóng bị xì hơi, ngồi trong dịch quán buồn phiền không dứt. Kì thật hắn cũng nghĩ đến việc Tề quốc sao có thể để Thân quốc nuốt Mạc quốc chứ, như vậy không phải tương lai Tề quốc rất nguy hiểm hay sao?

Đột nhiên mắt hắn sáng lên, dường như nghĩ ra điều gì, vội vội vàng vàng gọi thị vệ thu thập đồ đạc, một lúc sau rời khỏi kinh thành Tề quốc, đương nhiên cũng không quan tâm đến tiểu quan tên gọi Cơ Nhi kia nữa.

Mạc Nhiễm Thiên đi ra khỏi cửa lớn Linh Khê Các, tiểu viện này thanh nhã rất khác biệt, khác với các lầu các khác, Mạc Nhiễm Thiên đoán có thể là Thượng Quan Nghi đặc biết chuẩn bị cho hoàng đế.

"Cơ công tử, người đã tỉnh rồi, đại nhân lâm triều trở về, mời công tử qua dùng bữa sáng." Thủy Nhi vội vàng giúp Mạc Nhiễm Thiên tẩy rửa sơ qua, còn Mạc Nhiễm Thiên đã sớm kiểm tra gương mặt mình, xác định không có gì sai sót mới dám đi ra.

"Thủy Nhi, cám ơn ngươi." Mạc Nhiễm Thiên ôn hòa cười nói.

"Cơ công tử khách khí, Cơ công tử thật là đẹp, rất giống thái tử Mạc quốc, Thủy Nhi vừa thấy liền thân thiết, hì hì." Thủy Nhi cũng nhìn Mạc Nhiễm Thiên rồi cười nói.

"Ha ha ha, ta thấy Thủy Nhi cũng cảm thấy thân thiết." Mạc Nhiễm Thiên thấy tạm thời không nói ra vẫn tốt hơn.

Hai người ra khỏi viện tử, đi tới hành lang, sáng sớm nay đại viện tử không khí tươi mát, hoa hồng liễu thắm, còn có tiếng chim ca, làm cho Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên cảm thấy tâm trạng khoan khoái dễ chịu.

"Chính là hắn?" Một giọng nam vọng ra từ tiểu viện Mạc Nhiễm Thiên vừa đi qua, sau đó chỉ thấy người đến là Yến Nhi một thân áo tím tuấn mỹ bất phàm nét mặt đầy vẻ giận dữ chỉ tay vào hắn.

"Yến công tử, đó là Cơ công tử tối hôm qua mới vừa đến, Hỏa Nhi tham kiến Cơ công tử!" Hỏa Nhi nhìn Thủy Nhi, sau đó thi lễ với Mạc Nhiễm Thiên.

"Đứng lên đi, tất cả mọi người ở cùng một chỗ, không cần khách khí, vị công tử tuấn tú này là..." Mạc Nhiễm Thiên giả ngu.

"Cơ công tử, Yến công tử cũng là hôm qua mới vào phủ." Hỏa Nhi vội vàng giải thích.

"Ồ, tướng quốc đại nhân thật là may mắn, Yến công tử buổi sáng tốt lành. Cùng nhau đi dùng bữa sáng được không?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trước mắt đang tỏ rõ vẻ khinh miệt thì không nhịn được cười.

"Hừ!" Yến Nhi trừng mắt, chen lên trước Mạc Nhiễm Thiên đi tới Thiện Thực Các của tướng quốc phủ, Mạc Nhiễm Thiên cười theo phía sau, còn hai người Thủy Hỏa khinh bỉ nhìn vẻ ngạo mạn của Yến Nhi, trong lòng thấy khó chịu.

"Yến Nhi ra mắt đại nhân!" Yến Nhi bước vào Thiện Thực Các liền thấy Thượng Quan Nghi đang ngồi bên chiếc bàn lớn dùng đồ ăn sáng, đứng bên cạnh là một người trung niên nam tử đang nói cái gì đó, cảm giác giống như thư kí đang báo cáo công việc với ông chủ.

Thượng Quan Nghi nghi hoặc ngẩng đầu lên, nhìn thấy Yến Nhi cúi đầu thi lễ, y cau mày, sau đó nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang đứng phía sau, lạnh lùng hỏi: "Vì sao Cơ Nhi nhìn thấy bổn tướng không thi lễ?"

“Ha ha ha, tướng quốc đại nhân, bởi vì tâm trạng của Cơ Nhi tốt, không muốn ăn không nổi bữa sáng a.” Mạc Nhiễm Thiên nói xong cười đi tới trước, đặt mông ngồi xuống.

Yến Nhi cúi đầu âm thầm nghiến răng nghiến lợi, còn Thượng Quan Nghi khóe miệng co giật.

“Đại nhân, miệng ngươi tốt hơn nhiều rồi, thuốc gì hữu hiệu như vậy a?” Mạc Nhiễm Thiên giễu cợt vết bầm tím nơi khóe miệng Thượng Quan Nghi.

“Ngươi, ngươi thật sự là không đổi được cái tính xấu này.” Lửa giận của y đã bốc lên đỉnh đầu.

“Đừng nóng giận, tức giận quá thì ăn sẽ không vô, Yến công tử, còn không tới dùng đồ ăn sáng, đại nhân chuẩn bị không có ít đâu.” Mạc Nhiễm Thiên thấy Yến Nhi vẫn cứ hành lễ mà Thượng Quan Nghi lại không thèm nhìn y thì có chút thương cảm, liền gọi y một tiếng.

Yến Nhi ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Nghi, trong mắt đang hỏi ý y, Thượng Quan Nghi không biết Mạc Nhiễm Thiên đang giở trò gì đành nói: “Ngươi cũng cùng dùng bữa đi. Lần sau bổn tướng không thông báo, các ngươi tự dùng bữa trong phòng mình.” Thượng Quan Nghi rốt cuộc vẫn cảm thấy nhìn Yến Nhi này có phần không vừa mắt, mặc dù dung mạo không tồi, nhưng vẫn làm trong lòng y cảm thấy khó chịu.

Yến Nhi lập tức lộ ra vẻ mặt ủy khuất nói: “Vâng, đại nhân.” Sau đó chậm rãi đi tới, ngồi bên cạnh Mạc Nhiễm Thiên, nỗi oán hận trong lòng y thật rõ ràng, tại sao đại nhân đối đãi với kẻ có dung mạo giống ngu thái tử thì tốt như vậy, đối mình lại là lạnh như băng.

“Đại nhân, hoàng thượng sáng nay có hay không có nhắc tới Cơ Nhi ư?” Mạc Nhiễm Thiên cầm cái bánh bao mà gặm, còn Yến Nhi chậm rãi uống bát cháo nhỏ.

“Làm sao?” Thượng Quan Nghi nhướn mày nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

“Làm sao cái gì? Hỏi một chút a, Cơ Nhi suốt ngày ở chỗ đại nhân sẽ rất nhàm chán.” Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái.

“Hừ, ngươi cho rằng ngươi không có việc gì làm sao? Dùng hết đồ ăn sáng, theo bổn tướng đến thư phòng, hảo hảo học tập một chút cái gì gọi là quân thần chi lễ, cái gì gọi là lễ nghĩa liêm sỉ!” Thượng Quan Nghi lộ ra nụ cười âm hiểm.

“A, không thể nào, nhàm chán như vậy? Chi bằng để Cơ Nhi đi ra ngoài một chút có hơn không.” Mạc Nhiễm Thiên cố ý trề ra cái miệng nhỏ nhắn.

“Làm càn, bổn tướng trăm công ngàn việc, ngươi còn không tu tỉnh một chút đi, bổn tướng cho ngươi biết ta giáo huấn những kẻ không nghe lời như thế nào!” Thượng Quan Nghi giận dữ nạt hắn.

“Xí! Ngươi chẳng lẽ muốn đánh ta? Lần sau hoàng thượng đến, ta sẽ mách ngươi ngược đãi ta.” Mạc Nhiễm Thiên chính là muốn chọc tức Thượng Quan Nghi.

“Ngươi cho rằng hoàng thượng sẽ tin ngươi?” Thượng Quan Nghi cười lạnh.

“Có tin hay không dựa vào lời lẽ của Cơ Nhi mà thôi, người nói xem Cơ Nhi nói đại nhân ngươi ham muốn sắc đẹp của Cơ Nhi, cưỡng bức Cơ Nhi, người nói trong lòng hoàng thượng sẽ nghĩ như thế nào nhỉ, ha ha.” Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy chủ ý này không tồi.

“Phốc ” Ngụm cháo trong miệng Thượng Quan Nghi toàn bộ phun ra ngoài.

“A, đại nhân! Ngươi quá đáng lắm, thật ghê tởm nha, thế này bảo Cơ Nhi ăn như thế nào đây.” Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên cười đến chết, còn Thượng Quan Nghi hiện tại cảm thấy mình rất có lòng muốn giết người.

“Cơ công tử, ngươi thật quá đáng!” Yến công tử đột nhiên rất tức giận đứng lên hầm hầm nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

“A, ta quá đáng như thế nào, là đại nhân nôn, không phải ta a.” Mạc Nhiễm Thiên chớp chớp đôi mắt to, vô tội nhìn Thượng Quan Nghi.

"Mộc quản gia, đổi lại bàn khác." Thượng Quan Nghi cố hết sức làm cho mình bình tĩnh trở lại, y phát hiện từ khi đụng phải tên tiểu quan tính tình nóng nảy này, cuộc sống của y không còn an bình nữa. Tâm trạng của mình sao có thể để cho hắn tác động được, tỉnh táo tỉnh táo.

"Dạ, đại nhân!" Trung niên nam tử thoạt tiên là hoảng hốt, sau đó lập tức sai tôi tớ dọn dẹp, nhưng không biết vì sao, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nhìn thấy khóe miệng vị Mộc quản gia này như đang cười? Kì quái thật!

"Đại nhân, ngươi sau này đừng làm chuyện ghê tởm như vậy nữa, Cơ Nhi mất sạch sự ngon miệng rồi." Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất chu mỏ.

"Vô sỉ!" Yến Nhi lại không nhịn được.

"Yến công tử, ngươi sao cứ nhằm vào ta vậy, rõ ràng là lỗi của đại nhân, chẳng lẽ ngươi cũng hồ đồ rồi. Ngươi đừng nói rằng ngươi đang ghen nha, ta là người của hoàng thượng, không có quan hệ với đại nhân, mặc dù đại nhân ngọc thụ lâm phong, tuấn mỹ như vậy, nhưng Cơ Nhi không có cái phúc này." Mạc Nhiễm Thiên cố ý phóng đại lên hết sức.

"Khụ khụ khụ." Cố gắng bình phục tâm tình của Thượng Quan Nghi một lần nữa đổ bể.

"Ngươi còn nói hươu nói vượn, bổn sẽ bịt miệng ngươi lại!" Thượng Quan Nghi làm bộ tức giận, kì thật đối với sự ca ngợi của Mạc Nhiễm Thiên dành cho y, y vẫn có chút thỏa mãn.

"A, vậy Cơ Nhi không nói nữa, nói đại nhân đẹp trai mà cũng sai, sau này bảo ta làm sao mà sống đây." Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên liền xị xuống, ủ rũ ngồi xuống không lên tiếng.

"Xì!" Một tiếng tiếng cười truyền ra, thì ra là Thủy Nhi thật sự không nhịn được. Lập tức lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn xấu hổ nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi nghiêm khắc trừng mắt một cái sau đó hừ lạnh một tiếng ngồi xuống lần nữa, đôi mắt nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên.

Một bàn đồ ăn mới được đưa lên, Mạc Nhiễm Thiên nín cười đến mức nội thương rồi, ngẩng đầu lên thấy ánh mắt lợi hại đó, lại kinh ngạc hỏi: "Đại nhân sao vậy, là Cơ Nhi đẹp quá ư, sao lại nhìn chằm chằm ta như vậy, Cơ Nhi sẽ xấu hổ, người nên nhìn Yến Nhi mới đúng."

Thượng Quan Nghi sửng sốt, sau đó khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, lập tức dời mắt sang chỗ khác, có phần khó xử, sau đó lại bắt đầu húp cháo mong làm dịu lại những tia sóng gợn trong lòng.

"Không biết xấu hổ!" Yến Nhi lại mắng một tiếng, sau đó nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

"Ai, Cơ Nhi chính là sơn thôn dã phu, không biết nói lời gì mới thích hợp, đại nhân cùng Yến công tử đừng để ý ha. Cơ Nhi ăn no rồi, các ngươi chậm rãi bồi dưỡng cảm tình." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng lau miệng đứng lên.

"Ngươi muốn đi đâu, không nghe bổn tướng nói gì sao?" Thượng Quan Nghi lạnh lùng nói.

"A, Cơ Nhi đến thư phòng chờ đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cười thầm.

Thượng Quan Nghi miệng nhếch miệng nói với Mộc quản gia bên cạnh: "Mộc quản gia, mang Cơ công tử đến thư phòng!"

Mạc Nhiễm Thiên đi rồi, Thượng Quan Nghi nhìn Yến Nhi đang húp cháo, cau mày nói: "Tướng quốc phủ không phải nơi tùy tiện, sau này ngươi làm việc, nói chuyện trước tiên tốt nhất nên hỏi Hỏa Nhi cho rõ ràng, bổn tướng quốc không thích những kẻ tự tung tự tác, hơn nữa Cơ công tử là người của hoàng thượng, ngươi tốt nhất khách khí một chút, nếu không bổn tướng cũng không bảo vệ được ngươi, đêm nay ở sương phòng chờ bổn tướng." Thượng Quan Nghi lạnh lùng nói xong cũng đứng dậy đi mất, Yến Nhi ngây ra như phỗng, khuôn mặt nhỏ nhắn từ trắng chuyển sang xanh, cuối cùng là hồng, đứng lên nhìn Hỏa Nhi mặt không đổi sắc đang đứng bên cạnh, rồi trở về sương phòng của mình.

Mạc Nhiễm Thiên theo sự chỉ dẫn của Mộc quản gia đi tới tiểu viện của Thượng Quan Nghi, tiền thính chính là thư phòng, phía sau là phòng ngủ.

"Cơ công tử, thỉnh người chờ." Mộc quản gia cười dịu dàng nói.

"Cám ơn Mộc quản gia, nhưng Mộc quản gia, có phải ông rất thích cười hay không, từ sáng sớm tới giờ Cơ Nhi thấy ông cứ cười suốt." Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

"A." Mộc quản gia mặt mày đỏ ửng lúng túng nói: "Cơ công tử hiểu lầm rồi, thật sự nô tài ta đã lâu chưa thấy đại nhân có vẻ mặt sinh động như vậy, cho nên không nhịn được muốn cười, Cơ công tử thật đúng là lợi hại, có thể đem đại nhân bình thường cẩn thận tỉ mỉ chọc đến mức nổi trận lôi đình, thật sự cao tay a, ha ha."

"A, thì ra là thế a, Mộc quản gia dường như rất quan tâm đến đại nhân a."

"Ai, đại nhân đã 28 vẫn chưa lập gia đình, bên trong phủ mặc dù có nhiều vị công tử, nhưng không một ai có được trái tim người, lão nô cũng lo lắng a." Mộc quản gia nhìn Mạc Nhiễm Thiên, mắt lộ vẻ tiếc nuối.

"A, đại nhân không lấy nữ nhân sao?" Mạc Nhiễm Thiên chỉ thấy ông ta nói công tử chứ không nói đến tiểu thư, không khỏi thấy kì quặc.

"Ha ha ha, đại nhân không thích nữ nhân. Cơ công tử nếu không phải người của hoàng thượng vậy thì tốt rồi, ai." Mộc quản gia nói xong lắc đầu đi ra ngoài, lưu lại một mình Mạc Nhiễm Thiên.

Thư phòng của Thượng Quan Nghi rất sạch sẽ ngăn nắp, cạnh tường là một giá sách lớn màu nâu, phía trên xếp đầy sách, làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất khâm phục, tướng quốc này thật ra là người học cao hiểu rộng.

Bên cạnh là một thư án màu đỏ khắc hoa, phía trên là văn phòng tứ bảo cùng một vài bức tranh cuộn, ở cạnh cửa sổ là nhuyễn tháp, có lẽ là khi Thượng Quan Nghi đọc sách mệt mỏi sẽ nghỉ ngơi.

Mạc Nhiễm Thiên vừa định xem những bức tranh trên bàn, lại thấy Thượng Quan Nghi vội vã chạy vào, chứng kiến Mạc Nhiễm Thiên đang đứng trước thư án, khuôn mặt tuấn tú biến sắc, y trầm giọng hỏi: "Ngươi đang làm gì đó?"

"A, cái gì mà làm gì, ta chẳng phải đang đợi ngươi sao? Ngươi không phải nói muốn dạy ta học lễ nghi sao? Thấy ngươi còn chưa tới, ta đang muốn ngắm tranh của đại nhân một chút." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên lập tức nổi lên ý nghĩ, vì sao y phải lo lắng như thế, không phải trong thư phòng này có cất giấu bí mật gì chứ.

"Uhm, ngươi ngồi đây, bổn tướng sẽ chọn sách cho ngươi!" Thượng Quan Nghi thấy đồ dùng trên bàn không có gì suy chuyển mới thở ra một hơi, kế tiếp y vội vàng thu lại mấy bức tranh giấy, Mạc Nhiễm Thiên để ý thấy lúc này Thượng Quan Nghi lấy ra từ giữa bức tranh cuộn một mảnh da dê gấp lại cẩn thận, để vào trong ngực. Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ vật này hẳn rất quan trọng đối với y, bằng không y khẩn trương như vậy làm gì, trước thì đặt trong một cuộn tranh, sau lại giấu trong áo, vật gì quan trọng như vậy nhỉ?

"Tranh đại nhân vẽ sao?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi hờ hững.

"Những cuộn tranh này là của hoàng thượng, ngươi có thể nhìn một chút xem mình có bao nhiêu phần giống Mạc thái tử?" Thượng Quan Nghi đột nhiên cười rộ lên, sau đó mở một cuộn tranh ra, Mạc Nhiễm Thiên vội vàng lại gần ngắm.

Người trong bức họa chẳng phải là hắn đó ư? Trời ạ, mỹ nam tử này quả thật là dáng vẻ khuynh quốc khuynh thành, hai gò má nhuộm xấu hổ, đôi mắt mê li, bộ dạng vừa xấu hổ vừa muốn cự tuyệt đó thật sự là có thể khiến người ta điên đảo tâm hồn, khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên chợt co rút, cảm thấy mình cũng không xuất sắc được như vậy.

"Đại nhân, người này có đẹp như vậy hay không, không phải trong lòng hoàng thượng mỹ hóa chứ?" Mạc Nhiễm Thiên thật lo rằng khi mình tiến cung, Tề Quân Hành sẽ thất vọng.

"Ha ha, bổn tướng chưa từng thấy dung nhan Mạc thái tử, nhưng nghe hoàng thượng miêu tả lại, ta biết nhất định là tuyệt thế giai nhân, Cơ Nhi cảm thấy mình cùng Mạc thái tử có bao nhiêu phần giống nhau?" Thượng Quan Nghi cười đến khoa trương.

"Ha, ta cảm thấy bề ngoài có chút giống nhau, nhưng mùi vị hoàn toàn khác biệt, Mạc thái tử này rõ ràng giống hệt nữ nhân. Cơ Nhi học không được bộ dáng này." Mạc Nhiễm Thiên buồn bực đáp lời.

“Ha, ngươi không cần học, ngươi có học thế nào cũng không giống Mạc thái tử được, hơn nữa hai đại quý phi trong cung cũng đã học được cả mười phần, nếu ngươi cũng học sẽ chẳng còn gì thú vị nữa, tốt hơn hết là cứ giữ nguyên tính cách của ngươi, hoàng thượng cảm thấy hứng thú với ngươi cũng là vì tính tình của ngươi khác bọn họ.” Thượng Quan Nghi dạy Mạc Nhiễm Thiên.

“A, vậy đại nhân có thích cá tình này của Cơ Nhi hay không?” Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu lên kế hoạch câu dẫn Thượng Quan Nghi, chậm rãi tới gần bên cạnh y.

“Khụ khụ khụ, Cơ Nhi, đại nhân nói cho ngươi, ngươi là người của hoàng thượng, cho nên không được suy nghĩ lung tung, mặc dù cá tính ngươi mạnh mẽ, nhưng cũng không thể thái quá, vả lại không được nhắc lại chuyện này với bổn tướng, bổn tướng sẽ không thích ngươi, cũng không thể thích ngươi, hiểu không?” Thượng Quan Nghi kì thật rất thích Cơ Nhi, nếu hoàng thượng không nói trước với y, thật ra y cũng muốn nhận hắn, nhưng giờ hoàng thượng đã chỉ rõ Cơ Nhi là người của ngài, mình như thế nào có thể theo hoàng thượng cướp người.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức cúi đầu buồn bã nói: “Vậy là Cơ Nhi sau này ở tướng phủ không phải hàng đêm đều buồng không phòng trống? Hoàng thượng cũng không biết lúc nào mới nhớ tới ta, đại nhân, không bằng người tâu với hoàng thượng, xin Cơ Nhi được không?”

“Nói bậy! Việc này không được nhắc lại, nếu hoàng thượng đã quyết định, ngươi chết cũng là người của ngài! Chăm chỉ đọc cuốn Đạo đức kinh này đi! Mau lên!” Thượng Quan Nghi lập tức không nể mặt, vất cho hắn cuốn sách, sau đó vùi đầu làm việc bên thư án.

Mạc Nhiễm Thiên mếu máo, nghĩ thầm ta không tin không quyến rũ được ngươi, hắn ngồi ở trên tháp thượng yên lặng nhìn Thượng Quan Nghi từ một bên, trong lòng suy tư nên câu dẫn hắn như thế nào.

Thượng Quan Nghi cảm giác được ánh mắt của hắn, quay đầu sang cau mày hỏi: “Sao không xem đi?”

“A, ta, ta, ta không biết chữ.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng bật cười, sao mình lại quên mất nhỉ.

“Cái gì? Vì sao?” Thượng Quan Nghi kinh ngạc hỏi.

“Đại nhân, ta là sơn dã thôn phu a, làm sao biết chữ được, không bằng đại nhân đọc cho Cơ Nhi nghe đi.” Mạc Nhiễm Thiên đi qua, đem cuốn sách trả lại cho Thượng Quan Nghi.

Khóe miệng Thượng Quan Nghi co rút một hồi, sau đó buồn bực nói: “Bổn tướng bận bịu rất nhiều chuyện, chi bằng kêu Thủy Nhi đọc cho ngươi nghe.”

“Không được! Ta muốn đại nhân đọc cho Cơ Nhi nghe, Cơ Nhi mới có thể ghi nhớ cẩn thận.” Mạc Nhiễm Thiên một tay níu cánh tay y làm nũng.

“Buông tay! Loại hành động này không hợp lễ nghi!” Thượng Quan Nghi gạt phắt tay hắn ra.

“U u, đau quá.” Mạc Nhiễm Thiên chu môi.

“Còn tiếp tục, đánh cho càng nặng!” Thượng Quan Nghi bị hắn chọc cho tức chết.

“Cơ Nhi còn tưởng rằng tướng quốc đại nhân là người tốt, thì ra cũng là kẻ bại hoại! Ngươi không biết tối hôm qua Cơ Nhi chính là vì ngươi mới cự tuyệt hoàng thượng sao? Kì thật từ đầu tới cuối, Cơ Nhi chỉ thích đại nhân mà thôi, u u.” Mạc Nhiễm Thiên thương tâm địa mở to đôi mắt nhìn y.

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Nghi thoáng chốc liền biến đổi, có phần chưa thể tiếp thu hết những gì hắn nói.

“Đại nhân!” Mạc Nhiễm Thiên ôm cổ Thượng Quan Nghi, đôi môi mỏng áp lên miệng y, không có biện pháp, hiện tại hắn phải dựa vào đôi môi thần kì này của mình.

Thượng Quan Nghi cực kì hoảng sợ, phục hồi tinh thần lại, vừa định đẩy hắn ra, trên đôi môi mỏng mềm nhũn, một dòng điện tê dại địa chạy tới, hai môi đính vào cùng nhau, làm cho y kinh ngạc thêm một lần nữa.

Mạc Nhiễm Thiên mạnh bạo ôm lấy y, dòng điện truyền tới, hắn vươn đầu lưỡi tiến vào trong miệng y.

"Không thể!" Thượng Quan Nghi hoàn toàn bừng tỉnh, dứt khoát đẩy Mạc Nhiễm Thiên ra, tay kia vuốt môi của mình, khuôn mặt tuấn tú nóng bỏng, hoảng sợ nói: "Mới vừa rồi xảy ra chuyện gì?"

"Đại nhân, ngươi thật đáng ghét, đây không phải biết rõ còn hỏi sao! Điều này nói rõ hai người chúng ta hai người là một đôi a, ngươi đối với ta có cảm giác có đúng hay không?" Mạc Nhiễm Thiên cười thầm trong lòng.

"Tại sao có thể như vậy?" Thượng Quan Nghi trong lòng nhảy dựng lên, mình nam thị vô số, nhưng khi hôn cũng không có cảm giác kì lạ này, chẳng lẽ hắn đúng là một nửa của mình?

"Đại nhân, kì thật Cơ Nhi lần đầu tiên thấy đại nhân đã biết đại nhân là phu quân của Cơ Nhi, không ngờ hoàng thượng xen vào giữa, thật khiến cho trái tim Cơ Nhi bị tổn thương." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra vẻ mặt thâm tình mà thương tâm vô cùng, ánh mắt u oán khuấy động trái tim Thượng Quan Nghi.

"Tại sao có thể như vậy?" Thượng Quan Nghi còn đang kinh ngạc vì cảm giác mất hồn vừa rồi, nghe Mạc Nhiễm Thiên nói vậy, trong lòng dâng lên cảm giác kì lạ.

Hai hàng lông mày Thượng Quan Nghi càng nhăn lại, sau đó ngẩng đầu nghiêm túc nhìn Mạc Nhiễm Thiên, cuối cùng thở dài nói: "Cơ Nhi, việc này dừng ở đây, ngươi không được dính vào nữa, nếu hoàng thượng biết, ngươi khó giữ được cái mạng nhỏ này."

"Đại nhân, ngươi hướng hoàng thượng xin Cơ Nhi có được không? Cơ Nhi thật sự muốn hầu hạ đại nhân a." Mạc Nhiễm Thiên xoay người, dáng vẻ rất không tình nguyện.

"Nói bậy!" Thượng Quan Nghi lại một lần nữa đẩy hắn ra, ngực đập bịch bịch.

"Tại sao a, ngươi cùng hoàng thượng tốt như vậy, nói một chút, người sẽ đồng ý, Cơ Nhi thật sự muốn đi theo đại nhân a." Mạc Nhiễm Thiên thấy ánh mắt y nhìn mình trở nên long lanh, không khỏi bắt đầu mừng rỡ trong lòng.

"Cơ Nhi, muốn sống lâu chút, việc này không được nhắc lại, bổn tướng đi ra ngoài bàn chuyện, ngươi bảo Thủy Nhi đọc sách cho ngươi nghe, cẩn thận ngẫm lại làm như thế nào hầu hạ hoàng thượng, ai." Thượng Quan Nghi nói xong lắc đầu đi ra ngoài, lưu lại Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co rút, tên này nha, đối hoàng thượng thật đúng là trung! Nhưng mà càng trung thành lại càng phải chia rẽ bọn họ, hừ.

Thượng Quan Nghi trong lòng thấp thỏm không yên, vừa nhớ lại những lời Cơ Nhi nói cùng với đôi môi đỏ mọng mềm mại, cảm giác mất hồn đó dường như vẫn còn đọng lại trên môi, làm cho trái tim y không cách nào bình tĩnh lại được, đi ra khỏi tướng quốc phủ mà không biết muốn làm gì, không còn cách nào khác thay đổi ý định, vào cung.

Mạc Nhiễm Thiên thấy Thủy Nhi thật sự muốn đọc sách cho hắn nghe, không khỏi trợn trắng mắt nói: "Thủy Nhi, ngươi bận gì thì cứ đi đi, ta tự mình xem sách."

"A, công tử không phải không biết chữ sao?" Thủy Nhi khó hiểu hỏi lại.

"Ha ha ha, biết không nhiều chữ, nhưng có thể xem, hơn nữa Cơ Nhi chỉ là muốn cùng đại nhân bồi dưỡng tình cảm mà thôi, ai ngờ đại nhân bị hù dọa chạy." Mạc Nhiễm Thiên buồn cười trả lời.

Thủy Nhi run run khóe miệng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chặp mới cẩn thận hỏi: "Công tử thích đại nhân ư?"

"Hả, ha ha, Cơ Nhi nói đùa thôi, đại nhân không phải có rất nhiều nam thị sao, còn Yến Nhi mới vừa tới nữa, ta cũng không muốn bị người mắng a." Mạc Nhiễm Thiên luôn luôn có cảm giác thân thiết với Thủy Nhi.

"Hừ, tiện nhân này, Thủy Nhi nhìn liền khó chịu, Cơ công tử nếu thật sự thích đại nhân, Thủy Nhi có thể giúp ngươi, nhưng nghìn vạn lần đừng để tiện nhân nọ được như ý!"

"A, Thủy Nhi vì sao hận Yến Nhi như thế?"

"Ai, một lời khó nói hết, dù sao người nọ cũng là phản đồ, tri ân không báo đáp, chính là tiện nhân, thật không biết vì sao đại nhân lại chọn y về."

Mạc Nhiễm Thiên không nói gì, y biết là Dạ Tích Tuyết đem chuyện nói cho hai người này nghe.

"Cơ công tử, ngươi là người của hoàng thượng, vậy còn có thể thích đại nhân không?"

"Đương nhiên, có thích hay không là quyền lợi cá nhân, lại nói Cơ Nhi không thích hoàng thượng, Cơ Nhi thích đại nhân, Thủy Nhi muốn giúp ta như thế nào đây?"

"Hắc hắc, chỉ cần Cơ công tử có thể nắm giữ trái tim đại nhân, sau này có thể làm đại công tử của tướng quốc phủ, như vậy Thủy Nhi sẽ có biện pháp." Khóe miệng Thủy Nhi tươi cười ranh mãnh, thấy vậy khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên lại co rút.

"Ha ha, kì thật ta cảm thấy đại nhân rất ngoan cố, nói Cơ Nhi là người của hoàng thượng không thể đoạt, nhưng Cơ Nhi có thể nhìn ra, đại nhân thích Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên muốn nhờ Thủy Nhi đích trợ giúp.

"Uhm, vậy là tốt rồi, Cơ công tử đừng nóng vội, Thủy Nhi hiện tại đi tìm Hỏa Nhi thương lượng, làm cho đại nhân rất nhanh có thể thích ngươi, hì hì." Thủy Nhi nói xong bỏ chạy.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, nghĩ thầm hai tiểu tử kia có biện pháp gì? Tuy nhiên hắn hiện giờ có chuyện quan trọng hơn để làm.

Mạc Nhiễm Thiên mau chóng đi tới bên thư án của Thượng Quan Nghi bắt đầu lục lọi, tìm một chút xem có bí mật gì hay không, hiện tại hắn bắt đầu nghĩ đến nhiều chuyện hơn, cho nên chuyện cần làm cũng càng nhiều, nhưng tìm nửa ngày, chỉ tìm được rồi quan ấn tướng quốc, không có vật giá trị nào khác, không khỏi hơi nản chí, cuối cùng chỉ có thể cầm Đạo Đức Kinh trở về trong tiểu viện.

Đi vào trong phòng, đột nhiên Mạc Nhiễm Thiên phát hiện khí tức của hai người, liền đặt một tay lên Oản kiếm rồi trấn định hỏi: "Ai?"

"Tiểu Thiên, là ta." Dạ Tích Tuyết đã cố tình cho hắn biết mình tới.

"Dạ đại ca, huynh đã đến rồi a." Mạc Nhiễm Thiên vui mừng hỏi, sau đó bắt đầu đóng cửa lại.

"Uhm, tứ hoàng tử đã đi rồi, ta sẽ ở quán trọ nhỏ phía đối diện, đệ có chuyện gì thì bảo người mang thư qua cho Dạ đại ca." Dạ Tích Tuyết ánh mắt sáng ngời nhìn hắn.

"Oh, Dạ đại ca vào bằng cách nào, hiện tại là ban ngày a." Mạc Nhiễm Thiên thắc mắc.

"Ha ha, ngươi không biết ở hậu viện có một cây đại thụ che bóng sao? Phía ngoài viện là một hẻm nhỏ, vừa tiện lợi cho ta, Tiểu Thiên hôm nay có kế hoạch gì không?"

"A, ta vốn định câu dẫn Thượng Quan Nghi, tạo khoảng cách giữa y cùng Tề Vương, ai ngờ hắn không nhân nhượng, hiện giờ phỏng chừng tiến cung rồi." Mạc Nhiễm Thiên ủ rũ trả lời.

Dạ Tích Tuyết nghe được, nhíu mày hỏi lại: "Tiểu Thiên không phải câu dẫn hoàng thượng là được sao?"

"Ta vốn cũng nghĩ như vậy, nhưng hiện tại nghĩ lại, chính là bởi Tề quốc có Tề Vương cùng tướng quốc thay nhau trợ giúp mới làm cho Tề quốc cường đại như thế, nếu hai người này trở mặt thành thù, vậy không phải chuyện rất thú vị ư?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêng đầu nhìn Dạ Tích Tuyết.

"Tiểu Thiên, đệ muốn cho Tề quốc trở nên bạc nhược yếu kém?" Dạ Tích Tuyết hỏi.

"Không sai, cứ như vậy, Mạc quốc mới có khả năng vượt qua, bằng không Tề quốc phát triển quá mạnh, Mạc quốc lúc nào mới có thể chống lại?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc trả lời.

"Phương pháp này tất nhiên là tốt, nhưng nói dễ vậy sao, hơn nữa như vậy Thân quốc không phải càng thêm cường đại ư?"

"Ha ha ha, Thân quốc có cường đại thêm nữa, cũng không thể chống lại hai nước a, hơn nữa còn Âm giang, Thân quốc muốn diệt được hai nước mà không mất đến năm năm là khó có khả năng thực hiện, trong hai năm, Mạc quốc nhất định phải vượt qua Tề quốc!" Mạc Nhiễm Thiên tin tưởng mười phần, bởi vì hắn đem đạo cường quốc mình biết toàn bộ dạy cho Mạc Tử Viêm, mà trong cung còn có Tiêu Hương Hương, hẳn là cũng không kém, chỉ cần phụ hoàng một ngày không truyền vị, hai huynh đệ sẽ cạnh tranh, như vậy càng xúc tiến Mạc quốc phát triển.

“Tiểu Thiên, đệ nghĩ đến thật nhiều.” Dạ Tích Tuyết bội phục.

“A, ta, ta cũng là bất đắc dĩ, ta cũng không muốn cả đời bị Tề Vương đùa bỡn.” Mạc Nhiễm Thiên nói thêm.

“Được rồi, đệ tối hôm qua gặp Tề Vương, hắn đối với đệ tốt không?” Dạ Tích Tuyết hiếu kì.

“Chỉ xem mặt ngoài, hắn cũng không giống các huynh nói rằng chỉ biết đùa bỡn nam sắc, giống như đối với ta cũng rất không tồi, song người này cái gì cũng có thể quyết định, điểm ấy rất đáng sợ.” Mạc Nhiễm Thiên hồi tưởng hắn cầu hoan không được, lập tức quả quyết rời đi, điều này không phải người bình thường có thể chịu.

“Tiểu Thiên, đệ cần phải cẩn thận, Dạ đại ca tối hôm qua tiến cung, Tề Vương kia rất tàn bạo, đây là điều chắc chắn, đệ đừng bị hắn lừa gạt, cẩn tắc vô ưu.” Dạ Tích Tuyết rốt cuộc đem chuyện đêm hôm qua khi trở về, y đi dò xét hoàng cung nói ra.

“Dạ đại ca, này quá nguy hiểm!” Mạc Nhiễm Thiên sợ hãi khuyên.

“Ha ha ha, không cần lo lắng, Dạ đại ca rất cẩn thận.” Dạ Tích Tuyết ôm hắn, vì vẻ mặt lo lắng của hắn mà cao hứng.

“Dạ đại ca tối hôm qua thấy cái gì?” Mạc Nhiễm Thiên kéo y ngồi vào trong chiếc nhuyễn tháp trong phòng, tựa vào bên cạnh y hỏi.

“Tề Vương hồi cung sau đó trực tiếp đi tẩm cung của Dương quý phi, ta ở bên ngoài chỉ nghe tiếng kêu rất thê thảm của Dương quý phi, sau đó Ám quý phi cũng bị khiêng đến, đồng dạng là kêu thảm thiết liên tiếp, Dạ đại ca cũng không dám đi nhìn lén. Đến tận canh ba mờ sáng, thanh âm bên trong đó mới dừng lại.” Dạ Tích Tuyết lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, y tin rằng Mạc Nhiễm Thiên hiểu y đang nói cái gì.

“A, biến thái như vậy, chẳng lẽ hắn tối hôm qua chưa thỏa mãn dục vọng, trở về ngược đãi hai quý phi? Nhưng ngày đó thấy Dương quý phi nọ bộ dáng giống như rất đắc ý, không giống như là thường bị ngược đãi a, chẳng lẽ là bởi vì ta?” Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ hắn là Tề Vương không chiếm được mình, hồi cung liền phát tiết.

“Loại chuyện này nghe tin tức từ trong cung, thường thường như thế, cho nên vừa đến buổi tối, tẩm cung của các đại phi tử đều tắt đèn từ rất sớm, nghe nói đều sợ hoàng thượng đến cung của bọn họ.”

“A, có chuyện kiểu này? Thật nhìn không ra, hắn biến thái như vậy.” Mạc Nhiễm Thiên giật mình không nhỏ, điều này không phải muốn nói rằng với thân phận thái tử của hắn, sẽ bị ngược đãi ư. Nghĩ đến đây trong, cả người hắn run lên, nhớ tới Mạc Tử Viêm.

“Tiểu Thiên đừng sợ, hắn nếu thật dám ngược đãi đệ, Dạ đại ca giết hắn!” Dạ Tích Tuyết đem hắn ôm chặt.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng run rẩy nói: “Dạ đại ca, huynh cũng đừng xúc động, ta sẽ nghĩ biện pháp.”

“Tiểu Thiên, tướng quốc đại nhân lúc nào trở về?” Dạ Tích Tuyết trong lòng ý nghĩ yêu thương vô hạn, hai tròng mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên trở nên thâm thúy.

“A, ta, ta không biết a.” Mạc Nhiễm Thiên chợt nảy ra ý nghĩ, hắn hiểu ý tứ của y, khuôn mặt được dịch dung không tự chủ nóng lên, không dám nhìn Dạ Tích Tuyết.

“Tiểu Thiên, Dạ đại ca buổi tối có thể tới không?” Dạ Tích Tuyết mặc dù động tâm vạn phần, nhưng còn không đến mức không kiềm chế được, nghĩ thầm trong khoảng thời gian này, Tiểu Thiên vẫn rất thân thiết với mình, mình cũng không cần nhất thời gấp rút, hắn an toàn mới là quan trọng nhất.

“A, Dạ đại ca huynh, ta.” Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu nói lắp, bởi vì muốn nói có thể chính là đáp ứng y cầu hoan, hắn cũng không có mặt mũi nào nói như vậy.

“Ha ha ha, Dạ đại ca biết rồi, ta đi trước đây, quán trọ ở ngay đối diện.” Dạ Tích Tuyết sợ mình còn chờ nữa sẽ nổi lên thú tâm.

“Uhm, biết rồi, vậy, Dạ đại ca cẩn thận a.” Mạc Nhiễm Thiên lo lắng dặn dò.

“Tiểu Thiên.” Dạ Tích Tuyết cúi đầu, đôi môi mỏng tại trên môi đỏ mọng lưu luyến một hồi, mới đứng lên vội vã rời đi.

66. Chương 66: Đợi Đến

Khi Thượng Quan Nghi vào trong cung, Tề Quân Hành đang ở ngự thư phòng cùng Đại tướng quân Triệu Trạch, lão thái giám Lý công công nói với y rằng tâm tình hoàng thượng không tốt, bảo y kiềm chế một chút, Thượng Quan Nghi nhíu mày, đi vào ngự thư phòng.

"Ái khanh tới vừa lúc, trẫm còn đang phiền lòng đây, ái khanh đến giúp trẫm phân ưu." Tề Quân Hành nhìn thấy Thượng Quan Nghi liền tươi cười, chỉ là nụ cười này Thượng Quan Nghi vừa nhìn thấy đã biết không hề có tình cảm ấm áp.

"Triệu tướng quân thay trẫm chỉ nói một chút đi." Tề Quân Hành đem tư liệu giao cho đại tướng quân Triệu Trạch, còn mình thì bưng chén trà trên ngự án nhấp một ngụm.

Thượng Quan Nghi nghe Triệu Trạch giải thích xong, khuôn mặt biến sắc hỏi: "Hoàng thượng, nói thế thật sự là..." Ra là Thượng Quan Nghi đang cùng Đại tướng quân thương lượng chuyện tấn công cửa khẩu biên giới đầu tiên giáp giữa Thân quốc và Tề quốc Dật Châu, làm cho Thượng Quan Nghi khiếp sợ không thôi.

"Không sai, trẫm cảm thấy Thân quốc giờ lớn mạnh, có phần cuồng vọng tự đại, trẫm không hy vọng chúng cho rằng mình là mạnh nhất trong tam quốc, chúng tấn công Mạc quốc đơn giản chỉ là muốn khoe mẽ thực lực của mình, dã tâm thống nhất thiên hạ của chúng đã lộ ra, trẫm không thể không đề phòng." Tề Quân Hành long mục nghiêm khắc nhìn hai người.

"Nhưng Thân quốc quả thật quốc lực lớn hơn nước ta, hoàng thượng cần phải nghĩ lại a." Thượng Quan Nghi cũng không biết Tề Quân Hành bị cái gì kích thích, không dưng đem Tề quốc mới bắt đầu cường thịnh đi chọc Thân quốc.

"Trẫm đã cân nhắc qua, thừa dịp Thân quốc tấn công Mạc quốc, tại Dật Châu cho chúng một kích, vừa giải trừ mối lo của Mạc quốc, lại vừa cho chúng ăn một vố đau, cũng không phải tốt lắm sao?"

"Hoàng thượng, ý của ngài là gửi chiến thiếp, đánh lén?" Thượng Quan Nghi con ngươi đen mở rộng tới cực hạn.

"Ha ha ha, trẫm sớm cảm thấy rằng loại chuyện hạ chiến thiếp này cực kì ngu xuẩn, hơn nữa chúng ta định giáo huấn bọn chúng một chút, chỉ cần tùy tiện tìm cớ là được." Trong mắt Tề Quân Hành tràn đầy ánh nhìn âm độc.

"Hoàng thượng không sợ chúng phản công?"

"Trẫm đang cùng Triệu tướng quân thương lượng việc này, lần này đóng năm mươi vạn quân tại Âm giang thì làm sao bảo vệ hậu phương đây?" Tề Quân Hành muốn đánh một kích rồi rút lui, nhưng lại sợ chọc giận Thân quốc, để cho bọn họ tiến công quy mô lớn như vậy chỉ sợ cái được không bù đủ cái mất.

"Hoàng thượng, cái này, theo như vi thần thấy, vẫn là không nên khích Thân quốc, theo tình huống hiện tại, nước ta vẫn không thể trêu vào a." Thượng Quan Nghi lo lắng nói.

"Ái khanh không cho rằng đây là cơ hội tốt sao? Đại quân Thân quốc hẳn là có một nửa tại tiền tuyến Mạc quốc, quay về cứu đã không kịp. Cứ như vậy, Thân quốc cũng sẽ không dám càn rỡ nữa."

"Đại tướng quân nghĩ như thế nào?" Thượng Quan Nghi nhìn về phía Triệu Trạch.

"Mạt tướng cho rằng đây chứng thật là cơ hội tốt, hơn nữa Thân quốc hiện tại thừa tướng điều khiển triều chính, chỉ cần chúng ta giáo huấn một chút rồi lui, bọn họ chưa chắc để ý đến."

"Ai, vi thần cảm giác được đối với chúng ta như vậy cũng chưa chắc có chỗ tốt gì?" Thượng Quan Nghi thật sự không rõ Tề Quân Hành đến cùng đang suy nghĩ cái gì.

"Ái khanh, kì thật trẫm muốn thử dò xét một chút thực lực Thân quốc, vì tương lai của nước ta mà suy nghĩ. Thân quốc tác chiến hai bên nhất định trong lòng đại hoảng, cứ như vậy, giáng cho chúng một đòn, chúng càng không dám tham vọng đứng đầu tam quốc." Tề Vương kì thật vẫn tức giận thái độ hung hăng

ngạo mạn của Thân quốc, kì thật dù Mạc quốc không đến cầu hắn, hắn cũng sẽ xuất binh trợ giúp Mạc quốc, hiện tại hắn chính là muốn một mũi tên trúng ba con chim, khi hai quốc gia đều bị thiệt hại, Tề quốc có thể nhanh chóng đứng đầu trong ba nước.

"Hoàng thượng, Thân quốc tổn thất nhưng đồng thời, nước ta cũng sẽ có tổn thất, như vi thần thấy, hiện tại cũng không phải thời cơ tốt, không bằng đợi sau khi cứu Mạc quốc, lưỡng quốc liên thủ, cùng chống Thân quốc." Thượng Quan Nghi là người bảo thủ.

"Hừ, ái khanh từ khi nào trở nên sợ bóng sợ gió như thế, trẫm có tự tin, lần này nhất định có thể làm cho lưỡng quốc đại thương nguyên khí, làm cho thừa tướng Thân quốc Thân Vô Kỵ biết sự lợi hại của trẫm, chỉ sợ hắn làm sao cũng không tưởng tượng được trẫm sẽ nhân cơ hội đánh chúng một trận, ha ha ha." Tề Quân Hành quyết tâm.

Thượng Quan Nghi càng nhíu mày chặt, nhìn đại tướng quân vâng vâng dạ dạ, y không nói gì nữa, nhưng trong lòng trở nên bất ổn nghiêm trọng.

Đại tướng quân đi rồi, Thượng Quan Nghi cùng Tề Quân Hành đi tới ngự hoa viên.

"Ái khanh, ngày hôm nay vì sao đột nhiên tiến cung." Tề Quân Hành mỉm cười hỏi.

"A, ha ha, vi thần ở trong phủ bị Cơ Nhi kia quấy đến mức trong lòng hoảng loạn, liền tiến cung giúp hắn hỏi một chút." Thượng Quan Nghi cảm thấy Tề Quân Hành là người khó nắm bắt, một giây trước hắn vẫn rất bá đạo nghiêm khắc, giây tiếp theo liền thân cận với ngươi. Quan hệ giữa y và hắn không tồi, nhưng Thượng Quan Nghi thừa nhận mình chưa bao giờ thật sự hiểu rõ hoàng thượng.

"Cơ Nhi? Ồ, ha ha, hắn sao rồi?" Tề Quân Hành giống như đột nhiên không nhận ra người này.

"Tiểu quan này không thể làm người ta bớt lo lắng, hắn bảo vi thần tới hỏi, hoàng thượng khi nào qua đón hắn." Thượng Quan Nghi muốn sớm ngày đem Cơ Nhi đưa vào cung, tránh có việc ngoài ý muốn phát sinh.

"Ha ha ha, chẳng lẽ hắn nhớ trẫm?" Tề Quân Hành cười lớn.

"Nhớ đến rối loạn, ha ha." Thượng Quan Nghi cũng cười nói.

"Trẫm hai ngày nay không có thời gian, cứ để hắn ở đó trước, trẫm rảnh sẽ đi xem hắn." Tề Quân Hành suy tư một chút sau đó chậm rãi nói.

"Dạ, vi thần trở về chuyển cáo." Thượng Quan Nghi trong lòng thầm than, hoàng thượng căn bản không để Cơ Nhi trong lòng.

Đúng lúc này, lão thái giám Lý công công vội vã chạy tới, nói thầm vài tiếng bên tai Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành mặt rồng trầm xuống nói: "Ngự y có đó không?"

"Có ạ, nhưng cũng lắc đầu bó tay." Lý công công dè dặt thưa.

"Uhm, nói cho hắn, cẩn thận hầu hạ, nếu thật sự không ổn, ngươi biết làm như thế nào chứ?" Tề Quân Hành nhíu mày.

"Nô tài biết, nô tài cáo lui." Khuôn mặt già nua của Lý công công trắng bệch, lui xuống, Thượng Quan Nghi âm thầm đoán, hẳn là hậu cung lại xảy ra chuyện, sớm nghe nói hoàng thượng đùa chết nam thị nữ phi vô số, tin tức nghe phong thanh từ lính gác trong hoàng cung, nhưng tất cả mọi người trong lòng đều hiểu rõ, ngày hôm nay không biết là ai gặp nạn. Thượng Quan Nghi nghĩ tới đây, đột nhiên nhớ đến khuôn mặt thanh tú của Cơ Nhi, trong lòng như siết lại.

Trở lại tướng quốc phủ, Thượng Quan Nghi liền hỏi Mạc Nhiễm Thiên ở đâu? Khi y chứng kiến Mạc Nhiễm Thiên đang ngủ trên nhuyễn tháp tại Linh Khê Các, khóe miệng giật giật, sau đó chậm rãi đến gần hắn, nhìn dung nhan đang say ngủ, một cảm giác buồn bực liền xâm chiếm cõi lòng. Một mình ngồi ở bên giường hồi tưởng chuyện Tề Vương quyết định tấn công Thân quốc, lại còn chuyện tần phi trong hậu cung, chỉ chốc lát, y bỗng dưng dựa vào giường ngủ thiếp đi.

Giữa buổi hoàng hôn, Mạc Nhiễm Thiên khẽ tỉnh, duỗi lưng, sau đó thấy Thượng Quan Nghi đang ngủ, lại bị dọa giật nảy mình, song khóe miệng hắn lập tức chuyển thành nét tươi cười.

Chậm rãi đi tới bên cạnh y, Mạc Nhiễm Thiên cẩn thận nhìn khuôn mặt trắng như ngọc, lại tuấn mỹ hơn người này, cân nhắc một chút, sau đó cánh môi từ từ tiến tới gần môi y.

Thượng Quan Nghi bị dòng điện tê dại đánh thức, hoảng sợ mà trợn to mắt, lại thấy được khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên gần ngay trước mắt, đẩy hắn ra rồi giận dữ quát: "Cơ Nhi, ngươi đang làm cái gì?"

"A, đại nhân, Cơ Nhi không làm gì a." Mạc Nhiễm Thiên cười giả ngu, hắn chính là muốn y càng ngày càng mê muội.

"Ngươi?" Thượng Quan Nghi giật giật khóe miệng, nói: "Sao ngươi không biết nghe lời vậy? Hoàng thượng hai ngày nữa sẽ tới thăm ngươi."

"Ta không quan tâm hắn tới hay không, ta thích chính là đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên làm càn ôm cổ y, biết rằng Thượng Quan Nghi muốn chạy, đáng tiếc Mạc Nhiễm Thiên khí lực cũng không nhỏ, thẳng thừng đem y áp trên giường, cả người đè xuống.

"Cơ Nhi, ngươi, ngươi đừng xằng bậy!" Thượng Quan Nghi dở khóc dở cười, hiện tại là tình huống gì, sao có cảm giác mình giống như tiểu quan vậy chứ.

"Đại nhân, thu Cơ Nhi đi." Mạc Nhiễm Thiên mắt to khẩn cầu nhìn y nói tiếp: "Cơ Nhi nhất định hảo hảo hầu hạ đại nhân!" Nói xong môi nhẹ hôn vành tai Thượng Quan Nghi.

"A." Thượng Quan Nghi cả người run lên, tai là nơi mẫn cảm, bị hắn liếm, không nhịn được kêu lên thành tiếng, muốn đẩy ra lại phát hiện mình không thắng nổi hắn.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cười lớn, lập tức đem đôi môi cướp lấy lời nói của y, vươn đầu lưỡi bắt đầu công thành chiếm đất, mình không câu dẫn y không được.

Thượng Quan Nghi đỏ mặt, không dám đáp lại, nhưng giống như bị cảm giác tê dại tiêu hồn khống chế ý thức, có phần không nỡ đẩy Mạc Nhiễm Thiên ra.

Mạc Nhiễm Thiên nhanh chóng cảm thấy y buông lỏng, lập tức càng áp sát lại, môi hôn thêm sâu.

Thượng Quan Nghi kìm lòng không đậu vươn lưỡi cùng hắn dây dưa, từ từ mạnh bạo lên.

"Uhm...a...." Mạc Nhiễm Thiên thấy y chủ động, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, trong miệng phát ra tiếng rên mê người, thầm nghĩ lần này còn không thành công sao?

"Trời ơi, ta đến cùng đang làm cái gì vậy?" Thượng Quan Nghi đột nhiên đem Mạc Nhiễm Thiên đẩy ra, đôi mắt phẫn nộ nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên bị y đẩy ngã trên giường, ủy khuất mà quệt môi, thầm nghĩ người này định lực quả không tồi.

"Cơ Nhi, ngươi, ngươi, ai!" Thượng Quan Nghi vung tay áo xoay người rời đi, nhưng trong lòng lại không thể quên được cảm giác tiêu hồn nọ.

Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đứng lên soi vào gương đồng, phát hiện sắc môi không thay đổi, nhủ thầm còn may, mình hiện tại lo nhất là việc này, nhưng xem ra Dạ đại ca thật sự rất có bản lĩnh.

Thượng Quan Nghi trong lòng buồn bực, khi đi ngang qua tiểu viện của Yến Nhi, giật mình đi vào.

"Đại nhân, ngài đã tới?" Yến Nhi nhìn thấy Thượng Quan Nghi anh tuấn thì khuôn mặt nhuộm ráng hồng, y còn đang chờ buổi tối đến đây.

"Uhm." Thượng Quan Nghi trực tiếp đi vào nội thất, "Hỏa Nhi, múc nước đến." Thượng Quan Nghi phân phó Hỏa Nhi, rồi bắt đầu cởi quần áo.

Yến Nhi không biết làm sao đành đi theo phía sau hỏi: "Đại nhân muốn tắm rửa chăng?"

"Đem quần áo cởi ra." Thượng Quan Nghi kì thật là bị Mạc Nhiễm Thiên khơi lên dục hỏa, đang muốn tiết hỏa.

"A." Yến Nhi thầm nghĩ hôm nay cơm còn chưa dùng, trời cũng chưa tối, khó có thể hiểu được vì sao đại nhân lại muốn hành phòng?

"Còn không mau lên, muốn bổn tướng giúp ngươi cởi ư?" Thượng Quan Nghi thanh âm lạnh như băng, đã cởi áo, lộ ra nước da trơn bóng.

"A, không, không phải." Yến Nhi bị dọa đến mức luống cuống cởi quần áo.

"Lại đây!" Thượng Quan Nghi thấy y đã cởi áo ngoài, liền gọi y lại, kéo đầu y, rồi hôn môi y, nhưng không có cảm giác tiêu hồn vừa rồi, bỗng dưng có chút thất vọng.

Nếu không có loại cảm giác này, đôi môi Thượng Quan Nghi lập tức rời khỏi cái miệng nhỏ nhắn còn muốn hôn sâu thêm, đẩy y lên giường, quần tụt lại đằng sau, không chuẩn bị nhiều, liền trực tiếp hành phòng.

Yến Nhi vốn tưởng rằng Thượng Quan Nghi sẽ đối xử tốt với y, không ngờ cũng kịch liệt như thế, tiểu cúc vốn chưa lành lần nữa bị đối xử thô bạo, đau đến mức nước mắt chảy ròng.

Chờ khi Hỏa Nhi sai người khiêng thùng gỗ vào, Thượng Quan Nghi đã giải quyết xong vấn đề, bước vào bên trong thùng thanh tẩy, đồng thời nói với Hỏa Nhi: "Hỏa nhi, lấy chút dược cao đến, đưa cho Yến Nhi dùng. Yến Nhi bổn tướng buổi tối sẽ không tới đây nữa, ngươi nghỉ ngơi đi."

Yến Nhi trong lòng ủy khuất vạn phần, trốn ở đầu giường không lên tiếng.

"Hửm?" Thượng Quan Nghi quay đầu nhìn về phía y, "Làm sao vậy?"

"Không, không có gì." Yến Nhi sợ hãi lắc đầu, tại sao không có ai đối xử tốt với y.

"Được rồi, nói một chút vì sao Vũ tiên sinh xem trọng ngươi như vậy?" Thượng Quan Nghi dò hỏi.

"A, Yến Nhi không biết." Yến Nhi muốn giúp thái tử điện hạ của y. Y biết thái tử điện hạ có ý tốt, nhưng tại sao vị tướng quốc đại nhân này cũng không xem y là một con người.

"Ha ha ha, Vũ tiên sinh thật là một quái nhân!" Thượng Quan Nghi phát tiết dục hỏa xong cả người thoải mái không ít, trên mặt cũng là tươi cười.

Yến Nhi nhìn nét cười trên khuôn mặt y thì không nói nữa, trong lòng tự thương hại mình.

Mạc Nhiễm Thiên đang ở trong phòng nghe Thủy nhi kể chuyện Thượng Quan Nghi đi tới chỗ Yến Nhi, bộ dáng tức giận bất bình kia làm cho Mạc Nhiễm Thiên thấy rất buồn cười.

"Thủy nhi, Yến công tử kì thật cũng rất đáng thương, đại nhân đối xử với y khá hơn cũng là chuyện tốt." Thật lòng Mạc Nhiễm Thiên hy vọng Thượng Quan Nghi có thể đối xử tốt với y, lấy bù đắp những thương tổn mình gây ra cho y.

"A, Cơ Nhi công tử, công tử thật mềm lòng, công tử không phải cũng thích đại nhân à, sao có thể nói như vậy." Thủy nhi thắc mắc.

"Ơ." Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa quên những lời mình đã nói, "Ha ha ha, đại nhân thích y, ta cũng không có cách nào a."

Đang nói, chợt Hỏa nhi tới, vẻ mặt đắc ý kể cho Thủy Nhi: "Yến công tử bị đại nhân đối xử thô bạo, ha ha, nhìn bộ dạng thê thảm của y thật đã quá."

"Thật sao, tốt quá, xem ra đại nhân không thật sự thích y, ha ha, Cơ công tử, công tử còn cơ hội." Thủy nhi lập tức vui vẻ nói.

Mạc Nhiễm Thiên nghe được, nhíu chặt mày, trong lòng hơi khó chịu, tính toán ban đầu của hắn cũng không phải là như thế a.

"Cơ công tử, ngươi đừng tâm địa Bồ Tát nữa, Thủy nhi có cảm giác công tử cùng Mạc thái tử thật giống nhau, người như thế là đáng đời, ai." Thủy nhi thấy Mạc Nhiễm Thiên không vui, vội vàng nói.

"Ai, mặc kệ như thế nào, y cũng là kẻ đáng thương. Được rồi, Hỏa nhi, đại nhân còn đang ở đó ha?" Mạc Nhiễm Thiên hy vọng Thượng Quan Nghi là người có lương tâm, ít nhất biết cách an ủi người ta.

"Đại nhân sớm đã đi rồi, đang ở thư phòng." Hỏa nhi cười đáp.

Tâm Mạc Nhiễm Thiên thoáng chốc lạnh đi, xem ra Thượng Quan Nghi cùng Tề Quân Hành đều không phải thứ gì tốt.

Ban đêm, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng buồn bực ngủ không được, ở trên giường lật tới lật lui, chờ Dạ Tích Tuyết đến, hắn cần có người nói nói chuyện với mình, cho nên từ sớm đã đuổi Thủy Nhi đi, sau đó mở cửa sổ phòng mình chờ người duy nhất hắn tin tưởng lúc này.

Biết đêm hôm khuya khoắt, Dạ Tích Tuyết mới một thân hắc y nhảy vào.

"Tiểu Thiên, sao đệ còn chưa ngủ?" Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên từ trên giường bật dậy không khỏi thắc mắc.

"Ta ngủ không được." Mạc Nhiễm Thiên nói khẽ.

"Sao vậy, tâm trạng không tốt sao? Tướng quốc bắt nạt đệ?" Dạ Tích Tuyết khẩn trương hỏi thăm.

"Không phải, hắn hôm nay sủng hạnh Yến Nhi, nhưng rất thô bạo, trong lòng ta khó chịu thay Yến Nhi." Mạc Nhiễm Thiên nói thật lòng.

Dạ Tích Tuyết ngồi vào trên giường với hắn, sau đó an ủi: "Tiểu Thiên, đệ đừng cả nghĩ như vậy, chuyện này không liên quan đến đệ."

"Nhưng ta cũng không nghĩ tướng quốc cũng là cái loại người này a, còn tưởng rằng y là một người tương đối ôn hòa, không nghĩ rằng vô tình như vậy, nam thị đó thật đáng thương." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên buồn bực vô cớ.

"Đừng nghĩ linh tinh, chuyện này ở đây rất bình thường, chẳng qua đệ cũng bị Thượng Quan Nghi lừa, y sao có thể là một người có tính cách ôn hòa cho được, không có bản lãnh làm sao có thể đội trên đầu chiếc mũ tướng quốc?" Dạ Tích Tuyết cau mày giải thích.

"Cái này ta biết, nhưng ở chung đến bây giờ, y đối xử với ta cũng không tệ." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đương nhiên hiểu được, nhưng nghĩ đến chuyện Thượng Quan Nghi nổi trận lôi đình đối với mình, hoặc bộ dạng bất đắc dĩ của y, hắn cảm thấy rằng người này rất đơn thuần. Có lẽ chỉ là đơn thuần trên mặt tình cảm cũng nên, ai.

"Tiểu Thiên thích y?" Lòng Dạ Tích Tuyết bỗng thấy chua xót.

"A, Dạ đại ca, huynh nói bậy bạ gì đó a, đương nhiên không có." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra một ánh mắt xem thường.

Dạ Tích Tuyết lập tức nhân cơ hội đem hắn đè xuống, đôi môi mỏng bá đạo hôn đôi môi đỏ mọng của hắn, dòng điện chạy qua, hai người rất ăn ý mà ôm nhau, đầu lưỡi truy đuổi quấn quanh, triền miên vạn phần.

"A." Mạc Nhiễm Thiên kì thật trong lòng đã rất nhớ nhung cái loại cảm giác này, thân thể rất nhanh liền nổi lên phản ứng, tay ôm vòng eo rắn chắc của Dạ Tích Tuyết.

"Nga, Tiểu Thiên, Dạ đại ca đã chờ ngày hôm nay rất lâu." Đôi mắt Dạ Tích Tuyết trong bóng tối rực sáng như sao.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú nhuộm lên ráng hồng, hắn cũng đã chờ ngày hôm nay thật lâu, kì thật trong lòng đã vô số lần ảo tưởng cùng y ở cùng một chỗ, chỉ là vẫn chưa có cơ hội, không ngờ rằng đêm nay có thể thực hiện.

Hai môi lần nữa hôn sâu, Dạ Tích Tuyết không chần chừ nữa, bàn tay to tìm vào trong áo lót của Mạc Nhiễm Thiên, nắm lấy hai tiểu chu quả mà nhẹ nhàng xoa nắn.

"Uhm...a...." Mạc Nhiễm Thiên hai mắt nhắm nghiền, thân thể vặn vẹo, bắt đầu hưởng thụ cảm giác vừa thoải mái vừa hành hạ người này, đồng thời trong lòng hơi khinh bỉ bản thân, mình càng ngày càng thích ứng thân thể này.

67. Chương 67: Ôn Nhu

Đêm khuya thanh vắng, trăng sáng lên cao, gió mát nhẹ thổi, bên trong phủ tướng quốc một mảnh im ắng.

Bên trong Linh Khê Các, có một ngọn đèn lờ mờ truyền ra, bên trong hai người gắn bó như keo sơn đang lăn lộn trên giường lớn.

"A, Dạ đại ca." Một tiếng rên nhẹ quyến rũ từ môi Mạc Nhiễm Thiên thốt ra, giờ phút này hắn mở to đôi mắt mê mang, nhìn Dạ Tích Tuyết ngồi dậy cởi bỏ bộ y phục dạ hành trên người, để lộ nước da khỏe mạnh tráng kiện, làm cho Mạc Nhiễm Thiên động tâm vạn phần, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp càng diễm lệ như trái anh đào.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết cởi áo, chậm rãi cúi xuống hôn, giúp Mạc Nhiễm Thiên cởi bỏ lớp áo lót đã lộn xộn thành một đám trước ngực, khuôn mặt tuấn tú cũng đỏ rực, trong con ngươi đen thoáng hiện tia tình dục.

"Uhm." Quần áo Mạc Nhiễm Thiên bị vạch trần, lộ ra nước da bóng loáng như bạch ngọc, hai chu quả hồng diễm phía trên khẽ cương lên làm cho hai tròng mắt Dạ Tích Tuyết càng thêm thâm thúy, đầu cúi xuống, nhẹ nhàng ngậm.

Dục hỏa mặc sức lan tràn, thân thể Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi thành màu hồng phấn, hai mắt nhắm chặt, hàng mi thật dài thỉnh thoảng lại run run, đôi bàn tay đầy ma lực của Dạ Tích Tuyết ở ngoài lớp tiết khố của hắn bắt đầu nhẹ nhàng ma sát, thân thể Mạc Nhiễm Thiên không ngừng run rẩy, mà động tác của Dạ Tích Tuyết cũng bắt đầu trở nên cuồng dại, đôi môi mỏng tăng thêm lực mút vào, một bên lại đổi qua một bên.

"A, Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên có phần không nhịn được, muốn càng nhiều, đặc biệt bàn tay Dạ Tích Tuyết ở cách lớp quần áo kia, làm cho hắn không biết làm như thế nào.

Dạ Tích Tuyết lập tức cúi xuống, lần nữa hôn lên đôi môi đỏ vô cùng thần kì kia, nhiệt liệt mà cuồng vọng, y không thể vội vàng ăn ngay bảo bối xinh đẹp trước mắt này, mặc dù dục vọng của y đã gào thét.

"Ưm..a..." Mạc Nhiễm Thiên bị chiếc lưỡi của y mạnh mẽ càn quấy đến độ thở hổn hển, thân thể càng khó chịu tới mức vặn vẹo vài cái.

"Bảo bối, không nhịn được?" Dạ Tích Tuyết nghiêng người, thâm tình mà hỏi han, đồng thời bàn tay rốt cuộc luồn vào, nhẹ nhàng mà an ủi.

"Dạ đại ca, huynh?", hắn tình cờ mắc cỡ đến không biết trả lời như thế nào, nhưng hắn biết Dạ Tích Tuyết cũng không khá hơn chút nào so với hắn.

"Bảo bối!" Dạ Tích Tuyết lần nữa thương yêu hôn môi hắn, giống như vĩnh viễn cũng hôn không đủ.

Rốt cuộc hai người cởi xuống tất cả những thứ vướng víu trên người, Dạ Tích Tuyết ôm hắn xoay người lăn vào trong giường, bàn tay mơn trớn an ủi toàn thân hắn.

"A." Dạ Tích Tuyết giơ hai bắp đùi thẳng tắp xinh đẹp của Mạc Nhiễm Thiên lên, đem mình từ từ tiến vào nơi ấm áp đã khao khát từ lâu, làm cho cả người Mạc Nhiễm Thiên bất chợt co rút lại, rên nhẹ một tiếng.

"Ưm, bảo bối, đệ đẹp quá." Dạ Tích Tuyết sợ làm bị thương hắn, chậm rãi bắt đầu di động theo quy luật, bên trong ấm áp ôn nhuận chặt khít làm cho y cũng không nhịn được mà gầm nhẹ.

Tiết tấu dần dần nhanh hơn, giường lớn cũng theo đó chậm rãi lay động, tiếng rên rỉ mê người xen lẫn tiếng hít thở càng thêm làm cho người ta mạch máu như căng ra, hết thảy tình ái và dục vọng đã bắt đầu.

(Tình hình là thục nữ ta đây ăn chay đã lâu, giờ nhìn thấy xôi thịt lại đầu váng mắt hoa, quên cả đặt rating rồi.)

Ngày thứ hai, Dạ Tích Tuyết trở về từ tờ mờ sáng, chờ Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại đã không còn thấy bóng y, dẫu vậy nhớ lại chuyện đêm qua, mặt hắn không tự giác liền đỏ lên, không thể phủ nhận, tối hôm qua hai người thật là tận hứng. Mạc Nhiễm Thiên nhanh chóng rời giường, chuẩn bị đi quấn lấy Thượng Quan Nghi, ai ngờ rằng Thượng Quan Nghi vừa thấy hắn liền bỏ chạy, hệt như chuột nhìn thấy mèo, làm cho hắn

cực kì buồn bực, nhân cơ hội đó hắn tìm khắp thư phòng Thượng Quan Nghi, còn cả phòng ngủ mà cũng không tìm được mảnh giấy bằng da dê nọ, điều này làm cho hắn càng thêm chắc chắn vật kia có vai trò rất quan trọng.

Sau đó vài ngày Mạc Nhiễm Thiên ban ngày đều không thấy Thượng Quan Nghi đâu, buổi tối lại cùng Dạ Tích Tuyết hòa làm một, cuộc sống trôi qua cũng coi như tươi đẹp, tình cảm với Dạ Tích Tuyết cũng càng ngày càng sâu. Vậy mà hoàng thượng vẫn không tới, hỏi Thượng Quan Nghi, Thượng Quan Nghi cũng trả lời không biết, Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm Tề Quân Hành kia căn bản không đem hắn để vào mắt.

(hòa làm một = be the one ấy nhé, hí hí, mn tự hiểu nha.

Mà có ai xem lyric Be the one của JYJ chưa? *chảy máu mũi, giãy giãy giãy*)

Ngày thứ năm, chuyện phiền toái tới. Hôm nay là ngày Vũ Tề tiến cung, sáng sớm Mạc Nhiễm Thiên chờ tới khi Thượng Quan Nghi đi lâm triều, rồi vội vã để Dạ Tích Tuyết giúp mình dịch dung, vừa mới chuẩn bị để Dạ Tích Tuyết dẫn hắn leo tường ra ngoài, Thủy Nhi lại tới.

"Cơ công tử!" Thủy Nhi bưng bồn nước đi vào, Dạ Tích Tuyết đã núp đi từ trước, Mạc Nhiễm Thiên vốn cũng định trốn đi, nhưng lại nghĩ chuyện sau này sẽ phiền toái càng nhiều, chi bằng nói cho Thủy Nhi biết, dù sao mình không hại Thượng Quan Nghi, hai người Thủy Hỏa sẽ đứng về phía hắn.

"A, ngươi là ai?" Thủy Nhi thấy một người xa lạ đứng trong phòng, bị dọa đến nỗi đánh đổ bồn nước.

"Thủy Nhi, là ta!" Mạc Nhiễm Thiên dùng giọng thật nói chuyện.

"Ngươi, ngươi, ngươi là thái tử điện hạ?" Hai người Thủy Hỏa đã vô cùng quen thuộc với giọng nói của Mạc Nhiễm Thiên.

"Thủy Nhi, xin lỗi, ta có rất nhiều chuyện muốn làm, cho nên không thể không thay đổi thân phận, ngươi sẽ giúp ta chứ?" Mạc Nhiễm Thiên lộ ra ánh mắt khẩn cầu.

"Thái tử điện hạ, vậy, vậy Cơ công tử đâu?" Thủy Nhi thấy hơi mơ hồ.

"Cũng là ta." Mạc Nhiễm Thiên nói đáp án.

"A, tại, tại sao?" Thủy Nhi kinh hoảng hỏi.

"Ta cũng không còn cách nào khác, hôm nay ta phải dùng diện mạo này tiến cung, trở về sẽ kể cặn kẽ cho các ngươi, hy vọng ngươi tin ta, giúp ta." Mạc Nhiễm Thiên chân thành trả lời.

"Chỉ cần thái tử điện hạ không hại đại nhân, Hỏa Nhi cùng Thủy Nhi sẽ giúp thái tử điện hạ, lúc đầu nếu không có thái tử điện hạ, ta cùng Hỏa Nhi đến giờ đều không biết sống hay chết, đại ân đại đức của người, ta cùng Hỏa Nhi sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng." Thủy Nhi nghiêm túc nói.

"Cám ơn các ngươi." Mạc Nhiễm Thiên cảm động địa kéo Thủy Nhi ôm chặt trong lòng, sau đó chậm rãi buông ra, khuôn mặt Thủy Nhi đã bừng một mảnh.

"Thái tử điện hạ, người, người đi nhanh đi, đại nhân sắp về rồi, Thủy Nhi giúp người ngăn cản trước, người phải trở về nhanh nhanh nhé." Thủy Nhi vội vàng khuyên.

"Ừm, ta hiện tại tiến cung sẽ gặp đại nhân, ngươi yên tâm, ta nhất định sẽ về trước y." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười trả lời.

Mạc Nhiễm Thiên yên tâm vội vã rời đi, thật ra thì hắn vẫn quan sát hai người Thủy Hỏa, quả thật cảm thấy đáng để hắn tin tưởng, bởi vì thái độ hai người này đối với Yến Nhi có thể nói là ác liệt, điều này hoàn toàn là do bọn họ thích thái tử điện hạ.

Dạ Tích Tuyết vừa dán nốt ruồi đen lên mặt, hai người tiến cung diện thánh, buổi lâm triều vừa mới bắt đầu, Mạc Nhiễm Thiên bị ngăn ở ngoài đại điện không được tới gần, xem ra Tề Quân Hành mặc dù chiêu mộ Vũ Tề, nhưng vẫn là lo hắn can dự vào triều chính Tề quốc, Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười, cùng Dạ Tích Tuyết chờ Tề Vương hạ triều ở bên ngoài đại điện.

Sau nửa canh giờ, triều thần lần lượt đi ra, bên trong truyền đến tiếng tuyên Vũ Tề tiến vào điện.

"Vũ Tề tham kiến Tề Vương!" Mạc Nhiễm Thiên thi lễ.

"Vũ tiên sinh bình thân, trẫm chờ ngươi thật lâu, đi, chúng ta đến ngự hoa viên nói chuyện, ái khanh cùng đi theo nhé." Tề Quân Hành bước xuống khỏi long ỷ, vẻ mặt thoáng ý cười nói với Thượng Quan Nghi.

Dạ Tích Tuyết bị cản ở ngoài điện, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng không dễ chịu chút nào, tức khắc liền hỏi Tề Vương: "Hoàng thượng, có thể để Vũ Tề mang Dạ thị vệ theo không? Tứ hoàng tử đã đi rồi, nơi này cũng chỉ còn hai người là thần và y."

"Ha ha ha, xem ra Vũ tiên sinh rất trân trọng thị vệ của mình, mang theo đi, trẫm chuẩn." Tề Quân Hành sang sảng nói.

"Hoàng thượng, việc này không hợp quy củ a." Thượng Quan Nghi lo lắng tâu.

"Không có gì, trẫm tin tưởng Vũ tiên sinh." Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói, nhưng trong nụ cười có tia lạnh như băng.

"Đa tạ hoàng thượng!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng thật cao hứng, đối với sự cho phép của Tề Quân Hành hắn rất cảm kích.

Thượng Quan Nghi vẻ mặt bất đắc dĩ, đi theo phía sau, lặng lẽ mà liếc qua Dạ Tích Tuyết ở đằng sau một cái. Trong lòng sửng sốt, thị vệ này hơi thở rất trầm ổn, dường như là người biết võ công, trong lòng không khỏi càng thêm lo lắng.

Trong ngự hoa viên, Tề Quân Hành cho phép Thượng Quan Nghi cùng Vũ Tề ngồi xuống, cung nữ dâng trà.

"Vũ tiên sinh hẳn là đã nghĩ kĩ biện pháp chống cự Thân quốc trong hai ngày chứ?" Tề Quân Hành ôn hòa hỏi.

"Bẩm hoàng thượng, Vũ Tề nào có biện pháp gì, không thể làm gì khác là để binh lính Bình Châu ra sức chống cự trong hai ngày, nếu thực sự tránh không được cũng chỉ có thể rút lui, đem Bình Châu nhường lại cho Thân quốc, ai." Mạc Nhiễm Thiên thở dài.

"Ha ha ha, Vũ tiên sinh thích nói giỡn, lấy tài trí Vũ tiên sinh làm sao có thể dễ dàng làm cho Bình Châu thuộc về Thân quốc chứ?"

"Vũ Tề bất tài, nhưng vẫn biết lấy tính mạng của dân chúng, binh lính làm đầu, nếu Tề Vương muốn dân chúng Bình Châu nếm nỗi khổ chiến tranh, Vũ Tề cảm thấy không bằng lấy lùi làm tiến, Tề Vương chỉ cần tuân thủ ước định, Bình Châu vẫn sẽ trở về, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được châm chọc Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành sửng sốt cười nói: "Không sai, lấy tính mạng dân chúng, binh lính làm đầu là phải, đúng lắm, nói rất hay, trẫm thụ giáo."

"Vũ tiên sinh thật là người nhân nghĩa!" Thượng Quan Nghi cũng tán thưởng, thật ra y hy vọng lời này của Vũ Tề có thể khiến Tề Vương bỏ đi ý định đánh Thân quốc.

"Hoàng thượng, tướng quốc đại nhân quá khen." Trên mặt Mạc Nhiễm Thiên hơi nóng lên.

"Ha ha ha, đến đây nào, đây là Thanh Trà trẫm đặc biệt sai người chuẩn bị cho Vũ tiên sinh, Vũ tiên sinh mời thưởng thức." Ánh mắt Tề Vương đột nhiên sáng lên, nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà khóe miệng thoáng ẩn hiện nét cười lạnh lẽo, làm cho Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên cảm thấy đã sai ở chỗ nào đó, vì sao toàn thân hắn có cảm giác sợ hãi.

"Trần Chấn tham kiến hoàng thượng!" Đột nhiên một giọng nam trung khí mười phần vang lên.

Trần ái khanh tới đúng lúc, trẫm thấy thị vệ của Vũ tiên sinh cũng là người biết võ, Vũ tiên sinh, chi bằng để cho bọn họ đấu một phen thì thế nào?" Ánh mắt lạnh lẽo của Tề Vương đột nhiên bắn về phía Mạc Nhiễm Thiên, nhưng sự bất an trong lòng Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng tăng mạnh, mình phạm sai lầm ở chỗ nào nhỉ?

Dạ Tích Tuyết càng sửng sốt trong lòng, kinh ngạc nhìn mắt Tề Vương, sau đó nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha ha ha, hoàng thượng, Dạ thị vệ là thị vệ của tứ hoàng tử, tứ hoàng tử trước khi đi để y ở lại trông nom Vũ Tề, còn Trần thị vệ lại là chỉ huy thống lĩnh của hoàng thượng, sao có thể so sánh được, tất nhiên là khoảng cách rất xa." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng bắt đầu lo lắng. Vị này sợ là sư huynh của tứ hoàng tử – Trần Chấn.

"Vũ tiên sinh thật không cho trẫm mặt mũi a, Trần ái khanh, trẫm thấy ngươi là không đủ tư cách luận võ cùng thị vệ của Vũ tiên sinh a, tự vả mồm một trăm cái!" Tề Quân Hành động môi, lạnh nhạt nói.

Mọi người đều là cả kinh, sau đó liền thấy Trần Chấn lớn tiếng nói: "Hạ quan tuân chỉ!" Sau đó bắt đầu kiên quyết tát thật mạnh lên mặt mình.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng, đây rõ ràng là Tề Quân Hành làm cho mình nhìn.

"Dừng tay! Dạ thị vệ, ngươi cùng Trần thống lĩnh so chiêu một chút, đánh thắng là dừng." Mạc Nhiễm Thiên bất đắc dĩ nói.

"Ha ha ha, trẫm đang muốn nhìn cao thủ đọ sức đây. Trần ái khanh cũng đừng đánh mất thể diện của trẫm." Tề Vương lời này lần nữa làm cho Mạc Nhiễm Thiên cau mày, không khỏi cầm chén trà trên bàn uống một ngụm.

Thượng Quan Nghi bên cạnh cũng đã nhìn ra sự chuyển biến của Tề Quân Hành, đang phỏng đoán rốt cuộc là vì duyên cớ gì, theo như độ yêu thích của hoàng thượng đối với Vũ Tề, không nên làm khó xử thị vệ của hắn mới đúng, chẳng lẽ Vũ Tề làm chuyện gì mà y không biết, lại bị hoàng thượng phát hiện.

"Dạ thị vệ, thỉnh!" Trần Chấn cao lớn vạm vỡ sưng một bên mặt, ôm quyền nói với Dạ Tích Tuyết.

"Trần thống lĩnh xin hãy hạ thủ lưu tình!" Dạ Tích Tuyết không biết phát sinh chuyện gì, nhưng y đã nhìn ra Mạc Nhiễm Thiên gặp nguy hiểm, cười lạnh.

Vì là trong ngự hoa viên, khắp nơi là núi giả cây trồng và lương đình (đình tránh nắng á), hai người vừa động thủ liền phi thân lên giả sơn, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hết sức hâm mộ, nhưng đột nhiên đầu đau nhói, trước mắt trở nên mơ hồ, trong lòng khẩn trương, biết rằng Thanh Trà mình vừa uống chắc chắn là có độc!

"Dạ đại ca! Chạy mau!", Mạc Nhiễm Thiên trước khi ngã xuống còn hét lên một tiếng với Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết lập tức nhìn lại bên này, thấy Mạc Nhiễm Thiên đã ngã xuống thạch thai (bãi đá), trong lòng kinh hãi, đôi mắt bỗng chốc đỏ lên, khóe miệng Tề Quân Hành kia tươi cười lại càng ngày càng tàn nhẫn.

"Bắt lấy y cho trẫm!" Tề Quân Hành hét lớn một tiếng, một lát sau rất nhiều thị vệ từ bên cạnh chạy ra, lần lượt đánh về phía Dạ Tích Tuyết.

Thượng Quan Nghi kinh hãi, không nhịn được hỏi: "Hoàng thượng, xảy ra chuyện gì?"

Ái khanh, xem ra ngươi cũng bị hắn lừa giống như trẫm, hắn chính là Cơ Nhi ở chỗ ngươi! Hừ!" Tề Quân Hành hừ lạnh.

"Cái gì?" Thượng Quan Nghi ngay tức khắc nhìn vào khuôn mặt trung niên của Vũ Tề, sau đó tiến lên dùng sức kéo lớp da xuống, quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn mỹ của Cơ Nhi lộ ra, cũng may trước đó Mạc Nhiễm Thiên đoán về tướng quốc phủ sẽ không kịp dịch dung, nên trước tiên ở bên trong dịch dung khuôn mặt Cơ Nhi, kì thật từ lúc dịch dung đến nay, Mạc Nhiễm Thiên vẫn chưa khôi phục khuôn mặt thái tử, cho nên Tề Vương mặc dù phát hiện hắn chính là Vũ Tề, nhưng còn chưa biết hắn chính là Mạc quốc thái tử.

"Tại sao có thể như vậy? Hoàng thượng làm sao phát hiện được?" Thượng Quan Nghi chứng kiến khuôn mặt nhỏ nhắn của Cơ Nhi, trong lòng liền căng thẳng, tại sao có thể như vậy.

"Hừ, muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm, trẫm sớm hoài nghi hai người chính là cùng một người, trên đời này nào có đôi mắt giống nhau như thế, nên phái người đi điều tra, rất nhanh liền biết được, sợ rằng phủ của ái khanh sớm bị hắn thăm dò rõ ràng rồi." Tề Quân Hành nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn trên mặt bàn, khuôn mặt tuấn tú thành một màu lạnh như băng.

"A, hoàng thượng anh minh!" Thượng Quan Nghi hiện tại trừ bỏ nói lời này, không biết nói cái gì, trong lòng y cũng rất phiền loạn, mấy ngày nay vẫn trốn tránh Cơ Nhi, lại không để mắt đến việc hoàng thượng phái người theo dõi, nhưng đồng thời trong lòng y cũng thấy khiếp sợ, Cơ Nhi này rốt cuộc là người phương nào, vì sao phải làm như vậy?

Phía trước đánh nhau càng ngày càng kịch liệt, Dạ Tích Tuyết đã là tóc dài phiêu tán, đối mặt càng ngày càng nhiều thị vệ, y bi thống nhìn Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt một cái, cắn răng bay lên trời, mau chóng bay khỏi hoàng cung, cũng chỉ có một người Trần Chấn có thể đuổi theo, hai người một trước một sau, rất nhanh biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

"Người đến, đem hắn trói đến tẩm cung của trẫm đi!" Tề Quân Hành nhìn khuôn mặt Cơ Nhi, lần nữa cười tà, chỉ là lần này thấp thoáng thêm một nét tàn nhẫn khát máu.

"Hoàng thượng muốn xử lý hắn như thế nào?" Thượng Quan Nghi hỏi.

Tề Quân Hành nghiêm khắc nhìn Thượng Quan Nghi lạnh nhạt hỏi lại: "Sao vậy, tướng quốc đại nhân có hứng thú với hắn?"

Thượng Quan Nghi trong lòng cả kinh vội nói: "Thần biết tội!" Thượng Quan Nghi càng ngày càng phát hiện Tề Quân Hành không thể nắm bắt.

"Trẫm mấy ngày nay có rất nhiều chuyện đình trệ, ái khanh nên giúp trẫm phân ưu!" Tề Quân Hành vung tay áo đi về phía trước, Thượng Quan Nghi vừa nghe lời này, lập tức nội tâm không yên bất an theo sát ở phía sau, còn Mạc Nhiễm Thiên lập tức bị hai thị vệ kéo vào tẩm cung của hoàng thượng.

Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại, phát hiện mình tay bị trói ra sau lưng nằm trên giường lớn, bên ngoài sắc trời đã tối, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhớ lại mình bị Tề Vương chuốc thuốc mê, hắn nhìn quanh một chút, phát hiện chỗ này thì ra là long sàng, bởi vì trên giường toàn một màu vàng óng ánh, tự nhủ Tề Vương tại sao đem mình cột vào nơi này, chẳng lẽ phát hiện mình là thái tử?

Trong lòng ngoài kinh hoảng ra, lập tức hai chân co lại, muốn đem dây trói sau lưng đến phía trước, ai ngờ chân đạp phải tấm ván gỗ ở cuối giường, bên trong ván giường một tiếng "Rắc" vang lên rồi đột ngột mở ra, Mạc Nhiễm Thiên ngoài kinh ngạc ra, không bất cứ chuẩn bị gì liền rơi xuống, trong lòng sợ hãi không biết làm như thế nào cho phải, cả thân thể bổ nhào vào một đường hầm đen sẫm phía dưới, cũng may hắn tài cao gan lớn, xoay người đúng lúc, đem hai tay giải thoát. Khi nhảy ra chỗ sáng phía trước, hắn mở lớn hai tay hai chân, bám mình đoạn đường hầm tối tăm trước mặt.

(cái nì nguyên văn là thông đạo = lối đi, đường qua lại, nhưng dịch thế thì nghe có vẻ kì quái, nên ta để là đường hầm há.)

Trong miệng thở dài một hơi, sau đó hắn vội khẩn trương lên, xem ra bí mật của Tề Quân Hành không ít a, chỗ ánh sáng Mạc Nhiễm Thiên thấy được rất nhiều tượng sáp, phát hiện không có ai, hắn mới dám đi xuống.

Đường hầm dưới đất này dường như rất lớn, từng căn phòng đá liên tiếp nhau, Mạc Nhiễm Thiên cẩn thận tiến về phía trước, thấy trong tất cả các gian phòng đá này hình như đều là tượng sáp, bèn thấy kì quái, Tề Vương đặt nhiều tượng sáp ở dưới đất như vậy để làm gì? Nhìn kĩ lại, những tượng sáp này có vẻ rất giống mình, chẳng lẽ Tề Vương quá yêu mến thái tử điện hạ, nên làm nhiều tượng sáp giống hắn sao.

"Bình An, mau đưa Ám quý phi đặt vào tượng sáp, nếu không thi thể sẽ bốc mùi." Một thanh âm nam tử truyền ra từ phía sau thạch thất, Mạc Nhiễm Thiên nhanh tay nhanh chân chạy lại xem, sau đó thấy được một cảnh làm hắn thiếu chút nữa phát điên, hai người áo trắng đang đổ một thùng lớn đầy chất keo dính xuống thân một người thật, mà làm cho Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến thiếu chút nữa kêu lên là người này rõ ràng là Ám quý phi!

Mạc Nhiễm Thiên toàn thân trở nên sợ hãi, trời ạ, Tề Quân Hành này không chỉ biến thái, hơn nữa quả thực điên cuồng tới cực điểm rồi. Tượng sáp ở nơi này rõ ràng tất cả đều là làm từ người sống, kinh khủng quá!

"Ai!" Một người áo trắng đột nhiên quay đầu sang, sau đó thấy được Mạc Nhiễm Thiên đã bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, cả người phát run.

68. Chương 68: Tề Vương Quái Dị

Hai người áo trắng nọ nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên cũng kinh ngạc không kém, họ lập tức liếc mắt nhìn nhau, buông cái bàn chải lớn đang cầm trong tay, vẻ mặt âm trầm bước về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngươi là ai? Nam phi của hoàng thượng? Vào bằng cách nào?" Một người hỏi Mạc Nhiễm Thiên.

"Phát Tài, hắn có phải Dương quý phi không? Giống Mạc thái tử quá!" Trong hai nam tử một người có tên là Bình An, người kia tên là Phát Tài.

"Khó có khả năng, Dương quý phi còn đang dưỡng bệnh, người này hẳn là mới tiến cung, này, ngươi nói mau mau đi, ngươi là ai? Vào bằng cách nào?" Phát Tài bắt đầu trở nên hung ác.

Sau khi kinh hãi qua đi, Mạc Nhiễm Thiên phục hồi lại tinh thần, nhìn hai người này thật giống nhân viên nhà tang lễ.

"Này, đây là nơi nào?" Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên vẫn còn run rẩy.

"Hừ, hiện giờ bổn đại nhân đang hỏi ngươi!" Bình An cả giận quát.

"A, ồ, ta, ta là tân phi của hoàng thượng, mới vừa rồi không cẩn thận rớt xuống từ trên long sàng." Mạc Nhiễm Thiên thành thật trả lời.

"Ta nghĩ cũng thế, nhưng nếu đã xuống đây, vậy đừng đi lên nữa, Bình An, ngươi nhìn thấy đôi mắt hắn rất giống Mạc thái tử không? Pho kiệt tác kia còn thiếu một đôi mắt, hắc hắc." Phát Tài đối với Mạc Nhiễm Thiên lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép, hoàn toàn phục hồi tinh thần, kinh hãi qua đi, hắn không thể không trấn định, mặc dù hắn cảm thấy sau này mình không thể nào không gặp ác mộng được.

"Nơi này chỉ có hai người các ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi bâng quơ.

"Không sai, đây chính là mật thất của hoàng thượng, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào, trừ phi là người chết! Cho nên xin lỗi nhé!" Bình An nói xong liền tung một quyền đánh vào cằm Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh một tiếng, hơi nghiêng đầu né nắm đấm, sau đó hai tay gạt nắm tay Bình An, chỉ trong tích tắc, Bình An bị Mạc Nhiễm Thiên đè nghiến trên mặt đất, đồng thời lạnh lùng nói: "Hai người các ngươi cũng quá xem thường ta, chỉ bằng hai người các ngươi mà dám càn rỡ như thế?"

"A, đau, đau, mau buông ta ra!" Tay Bình An bị vặn, đau đến mức lớn tiếng xin tha.

Phát Tài thấy vậy cũng lập tức vung nắm đấm tấn công Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh một tiếng, đem cả người Bình An quăng tới.

"A, a, Phát Tài dừng tay, dừng tay, đại hiệp tha mạng a." Bình An bị hành hạ tới độ nước mắt tuôn ra, sắc mặt trắng bạch.

Phát Tài không dám đánh nữa, Phát Tài cùng Bình An nhưng là anh em ruột thịt, làm sao có thể nhìn người kia chịu đau, mặc dù rất kinh ngạc một người bộ dạng nhìn qua nhu nhược vậy mà lại lợi hại như vậy.

"Ngươi, ngươi mau thả Bình An ra, ngươi muốn thế nào, hoàng thượng cũng sắp trở về, ngươi không muốn sống nữa sao?"

"Ta không muốn thế nào, chỉ là muốn an toàn đi ra ngoài!" Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Ngươi biết bí mật của hoàng thượng, không có khả năng đi ra ngoài được, hoàng thượng mỗi đêm đều sẽ đến một chuyến, ngươi không chạy thoát được đâu." Phát Tài nói.

"Như vậy các ngươi phải thả ta ra ngoài, bằng không hắn nhất định phải chết!" Mạc Nhiễm Thiên lần nữa bẻ cánh tay Bình An.

"A, dừng tay!" Sắc mặt Bình An đã xám trắng.

"Thả ngươi đi ra ngoài có thể, nhưng ngươi không được nói chuyện gì đó, cho tới bây giờ không có ai tới nơi này, nếu hoàng thượng biết, ta và Bình An hẳn phải chết không thể nghi ngờ." Phát Tài thấy ca ca mình bị đau như vậy, lập tức thỏa hiệp.

"Nơi này đến cùng là đang làm gì, những thứ này đều là người sao?" Mạc Nhiễm Thiên cũng không muốn cái gì cũng không biết mà đi ra ngoài.

"Ngươi hỏi nhiều quá, cho ngươi đi ra ngoài đã là ngoại lệ, ngươi đừng được voi đòi tiên!" Phát Tài giận dữ mắng.

"Ha ha ha, ngươi cho rằng các ngươi không nói cho ta biết cửa ra thì ta không ra được sao? Ta có thể đem hai người các ngươi giết chết rồi trở về từ đường cũ!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên buông Bình An ra, hai tay đan nhau một cái, Oản kiếm ra khỏi vỏ, chĩa thẳng trước yết hầu Phát Tài.

"Ngươi, ngươi." Phát Tài một chút cũng không dám động, sắc mặt tái nhợt.

"Đại hiệp, tha mạng tha mạng, ta nói ta nói, ngươi đừng làm bị thương đệ đệ của ta." Bình An lập tức xin tha.

"Nói đi, chỉ cần các ngươi ngoan ngoãn nghe lời, ta sau khi rời khỏi đây coi như cái gì cũng không biết, nói mau!" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh uy hiếp.

"Là như vậy, hoàng thượng từ sau khi đến Mạc quốc gặp Mạc thái tử, trở về mắc phải một loại quái bệnh, mỗi đêm đều gặp ác mộng, sau đó tâm tình nóng nảy, chỉ có nhìn bức họa Mạc thái tử mới có thể giảm bớt, nhưng tác dụng của bức họa càng ngày càng nhỏ, sau đó người bắt đầu yêu cầu phi tần thị tẩm buổi tối, nhưng phải hành hạ bọn họ mới có thể làm tâm tình người an tĩnh lại. Nhưng phi tần một khi bị người ngược đãi đến chết, người sẽ sai chúng ta đem bọn họ làm thành tượng sáp, mỗi đêm sẽ đến nhìn một chút, tâm tình mới có thể tốt hơn, mấy ngày hôm trước mới đem Ám quý phi ngược đãi chết, nghe nói Dương quý phi cũng nửa chết nửa sống. Ai." Bình An vội vàng một hơi nói xong.

"Thật biến thái, xem mạng người như cỏ rác, mà vẫn ra vẻ đạo mạo trang nghiêm!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ.

"Chúng ta đang làm một tượng sáp giống như Mạc thái tử, hoàng thượng thích vô cùng, chỉ cần thành công, người mỗi đêm nhìn đèn cầy này cũng sẽ không phát bệnh nữa, người chết cũng ít đi, ai." Bình An lắc đầu.

"Việc này còn có ai biết?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Không có, trừ bỏ hai huynh đệ chúng ta, không có người thứ ba, có thể Lý công công cũng biết một chút, bởi vì có thi thể là ông ta từ ném vào bên ngoài, nhưng chưa từng có người khác đi vào đây, ngươi là người đầu tiên. Đại hiệp, ngươi đi nhanh đi, chỉ cần ngươi không nói ra, hoàng thượng sẽ không biết." Bình An nghĩ nên tiễn vị ôn thần này đi sớm một chút.

"Cửa ra ở nơi nào? Ta thấy phía dưới này lớn như vậy, hẳn là có rất nhiều cửa ra mới đúng." Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy rằng phía dưới này giống như mê cung vậy, bí mật nhất định không chỉ có cái này.

"Đường hầm phía dưới này có thể đi thông ngự thư phòng, tẩm cung hoàng thượng cùng với tẩm cung của vài vị phi tần."

"Hừ, xem ra đây cũng là đường chạy trốn của Tề Quân Hành. Thấy hai người các ngươi hợp tác như vậy ta sẽ tha cho các ngươi, ta hiện tại trở về từ đường cũ, các ngươi coi như chuyện gì cũng chưa xảy ra!" Mạc Nhiễm Thiên thu hồi Oản kiếm trong tay rồi bước về con đường cũ.

"Đại hiệp, nơi này ngươi không thể đi lên, đi bên này, nơi này đi ra ngoài cũng là tẩm cung hoàng thượng, mau lên." Phát Tài vội vàng mang Mạc Nhiễm Thiên đi tới một gian mật thất khác.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn, bên trong đó có một tượng sáp giống hệt mình đứng ở giữa, mặc y phục thái tử màu vàng giống như hắn thường xuyên mặc khi ở Mạc quốc, cái duy nhất thiếu chính là một đôi mắt, bây giờ còn là bằng đá màu trắng, nhưng đã làm cho Mạc Nhiễm Thiên khiếp sợ không thôi, không khỏi nghĩ rằng mình bị đưa đến trên long sàng của Tề Quân Hành, chẳng lẽ hắn muốn lấy mắt của mình?

"Đại hiệp, nơi này, mau." Phát Tài ấn một khối đá tròn nổi lên trên tường, lập tức chỗ góc tường xuất hiện một cái thạch động.

"Nơi này là đi thông tẩm cung của hoàng thượng ư? Các ngươi đừng giở trò đó." Mạc Nhiễm Thiên nhìn thềm đá đen trước mặt, trong lòng có phần sợ hãi.

"Không sai, nơi này đi tới tủ áo của hoàng thượng, hoàng thượng mỗi nửa đêm cũng là từ nơi này xuống, đại hiệp ngươi nhanh lên một chút đi, bên ngoài trời đã tối đen rồi, hoàng thượng lập tức sẽ quay về tẩm cung. Đại hiệp, ngươi cái gì cũng không được nói a." Phát Tài cẩn thận dặn dò lại một lần.

Mạc Nhiễm Thiên không chần chừ, gật đầu sau đó bước lên thềm đá, có lối ra chạy thẳng mãi lên.

Đôi mắt chậm rãi thích ứng với bóng tối, hắn nhìn thấy phía trước có một bức tường bị phá hỏng, hai tay mò mẫm ở phía trên, sau đó sờ thấy một hòn đá nhô lên, ấn xuống một cái, tường đá không tiếng động mở ra. Mạc Nhiễm Thiên mừng rỡ, đi qua tường đá hai tay liền đụng phải rất nhiều quần áo, hắn biết Bình An, Phát Tài hai người không lừa gạt hắn.

Bên ngoài ánh sáng mờ mịt, Mạc Nhiễm Thiên lặng lẽ bước ra khỏi tủ quần áo, vừa nhìn thấy Tề Quân Hành còn chưa đến, hắn thở phào nhẹ nhõm, lập tức đi về phía long sàng, nghĩ nghĩ, mình cứ nằm đây đi, hắn muốn xem Tề Quân Hành đến cùng muốn làm gì hắn? Trong lòng không ngừng nghĩ tới Tề Quân Hành tại sao lại mắc phải quái bệnh này, thấy thái tử điện hạ khuynh quốc khuynh thành cũng không đến nỗi mỗi đêm gặp ác mộng a, kì quái thật.

Mạc Nhiễm Thiên sờ Oản kiếm trong tay mình cùng Liêm đao dưới chân, trong lòng yên tâm hơn rất nhiều, lại dùng tay chạm vào mặt mình, hắn đã biết đã bị Tề Vương phát hiện Vũ Tề chính là Cơ Nhi, song Dạ Tích Tuyết đã chỉnh sửa kĩ lưỡng các chi tiết trên mặt cho hắn, cho nên Tề Vương tuyệt đối không thể tưởng tượng được khuôn mặt này của hắn cũng không phải khuôn mặt thật, xem ra là hai mắt mình đã tiết lộ thân phận. Lấy ra chất lỏng màu hồng phấn trên người, bôi một ít lên môi mình, sau đó cảm giác nó dần dần ngưng kết.

Sắc trời càng ngày càng tối, trên long sàng đã đen kịt một mảnh, Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến đám tượng sáp dưới đất, trong lòng sợ hãi, đem chăn mền trùm kín trên người, trên tay đã không còn dây trói, hắn cũng không quan tâm những thứ đó.

Một chén trà sau, cửa bị mở ra, sau đó trong phòng sáng lên, có vài thái giám đi vào thắp đèn sau đó lần lượt rời đi.

"Lý công công, để bọn thị vệ toàn bộ tránh xa một chút, đêm nay trẫm không gặp bất luận kẻ nào, hiểu không?" Giọng nói nghiêm túc của Tề Quân Hành.

"Dạ, hoàng thượng." Giọng này là của Lý công công.

"Còn nữa, bảo Trần thống lĩnh tăng mạnh cấm vệ quân hoàng cung, Dạ thị vệ kia ắt hẳn sẽ đến cứu người, nói với hắn giám sát chặt chẽ một chút, tốt nhất bắt sống, bắt sống không được thì giết!" Thanh âm Tề Quân Hành âm hiểm ngoan độc, nhưng làm cho Mạc Nhiễm Thiên yên tâm là Dạ đại ca không bị tóm, như vậy mình đã có thể an tâm hơn nhiều.

"Nô tài tuân chỉ!" Lý công công cung kính vạn phần.

"Đúng rồi, còn nữa, Dương quý phi như thế nào?" Thanh âmTề Quân Hành trở nên bình thường, bên trong lại có chút quan tâm.

"Hồi hoàng thượng, Dương quý phi đã không ngại nữa, nhưng Ám quý phi đã..." Thanh âm khó xử của Lý công công.

"Trẫm biết rồi, ngươi đi xuống đi." Tề Quân Hành thở dài đi vào phòng ngủ, tâm Mạc Nhiễm Thiên cũng bắt đầu khẩn trương lên.

Sau một chuỗi tiếng động, Mạc Nhiễm Thiên thấy Tề Quân Hành đã tới bên long sàng.

"Cơ Nhi tỉnh lại chưa?" Tề Quân Hành chậm rãi mở miệng nói, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên run rẩy.

Mạc Nhiễm Thiên ngồi dậy nói: "Ngươi muốn thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn đã mặc một bộ tiết y màu vàng, liền cầm con dao trên tay đứng trên giường nhìn hắn.

"Nói đi, ngươi đến cùng là ai? Vì sao lừa gạt trẫm?" Tề Quân Hành không thấy kì quái một chút nào khi Mạc Nhiễm Thiên lại ngồi dậy.

"Ha ha, ngươi không phải rất lợi hại sao? Làm sao lại không biết?" Mạc Nhiễm Thiên cười nhạo.

"Cơ Nhi, ngươi là người thông minh, nhưng ánh mắt của ngươi bán đứng ngươi, trẫm đêm đó lần đầu tiên thấy ngươi cũng đã đoán được ngươi chính là Vũ Tề, ánh mắt một người không thể lừa gạt được người khác. Huống chi ngươi có một đôi mắt đẹp như vậy." Tề Quân Hành ngồi ở bên giường, đôi mắt chăm chú nhìn chằm chằm vào đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên.

"Mắt của ta rất đẹp ư? Có phải rất giống Mạc thái tử không?" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh, thật không nghĩ được rằng dưới khuôn mặt tuấn mỹ này lại là một người tàn bạo biến thái như vậy.

Tề Quân Hành sửng sốt sau đó cười nói: "Ha ha ha, xem ra chính ngươi cũng biết a, đây cũng là một trong những nguyên nhân trẫm thích ngươi."

"Ha ha ha, được ngươi thích, phỏng chừng gặp xui xẻo lớn." Mạc Nhiễm Thiên cười lớn.

"Ngươi cười cái gì, trẫm thích ngươi chính là phúc khí của ngươi!" Tề Quân Hành mặt rồng trầm xuống.

"Vậy ngươi muốn xử lý ta như thế nào a, đem mắt ta móc xuống thưởng thức?"

"Ngươi, ngươi." Tề Quân Hành kinh hãi, nhưng lập tức lập tức tỉnh táo lại, thầm nghĩ hắn khó có khả năng phát hiện ra bí mật của mình.

"Ngươi hảo hảo hầu hạ trẫm, trẫm sẽ phong ngươi làm quý phi, trẫm nghĩ ý của tứ hoàng tử cũng là như vậy. Ám quý phi của trẫm vừa mới qua đời, trẫm phong ngươi làm Cơ quý phi được không?"

"Ha ha ha, Cơ quý phi? Hảo hảo hầu hạ? Ngươi không giết ta?" Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày hỏi.

"Trẫm tại sao muốn giết ngươi? Chỉ cần ngươi có thế để cho trẫm im lặng ngủ, trẫm tuyệt không giết ngươi, còn có thể sủng ái ngươi."

"Vậy ngươi cầm dao găm làm gì?" Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên dâng lên cảm giác kỳ quái, vua một nước mà lại không được ngủ yên, kì thật cũng rất đáng thương.

"Ha ha, trẫm hy vọng ngươi hợp tác mà thôi, trẫm cũng muốn đem dây trói của ngươi cắt đứt, ngươi mới có thể ngủ được." Tề Quân Hành lộ ra nụ cười ôn hòa.

"Không cần, ta đã cởi, ngươi cũng không sợ ta nửa đêm giết ngươi sao?"

"Ha ha ha, ngươi sẽ làm? Dân chúng Mạc quốc còn cần trẫm, ha ha ha." Tề Quân Hành cũng không kì quái, đem dao găm đặt ở một bên bàn.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, quả thật như thế, hắn có đủ tự tin, mình sẽ không giết hắn.

"Ngủ đi, trẫm mệt." Tề Quân Hành dựa vào đầu giường nhắm mắt lại.

Mạc Nhiễm Thiên cảm giác được tình huống hiện tại thật sự rất quái lạ, mình cũng chưa từng tưởng tượng đến tình huống hiện tại, nhất thời có phần không biết làm sao. Không phải Tề Quân Hành muốn ngược đãi hắn chứ?

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Tề Quân Hành vẻ mặt bình tĩnh nằm ở nơi đó, mình thì ngủ cũng không được, không ngủ cũng không được, cả người không được tự nhiên.

"Làm sao vậy, không muốn ngủ?" Tề Quân Hành mở mắt ra.

"Ngươi ngủ không thổi tắt đèn sao?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn cả phòng sáng sủa tò mò hỏi.

"Không thổi, trẫm đôi khi sẽ gặp ác mộng, cần nhiều đèn." Khuôn mặt Tề Quân Hành lộ ra một chút sợ hãi, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hắn có chút yếu ớt.

"Hoàng thượng thường gặp ác mộng?" Mạc Nhiễm Thiên cố ý hỏi.

"Ừm, cũng không biết vì sao, ai." Tề Quân Hành thở dài.

"Hắc, làm nhiều chuyện xấu chứ sao." Mạc Nhiễm Thiên cười nhạo hắn, đổi lấy cái lườm đầy nghiêm nghị của Tề Quân Hành.

"Trẫm là người đứng đầu một quốc gia, chuyện xấu mặc dù làm không ít, nhưng trẫm cho rằng trẫm coi như là hoàng đế tốt!" Tề Quân Hành tự bào chữa.

"Vậy ngươi vì sao lại gặp ác mộng?" Mạc Nhiễm Thiên bẹp bẹp môi.

"Nói cho ngươi cũng không sao cả, trước kia trẫm cũng không gặp ác mộng, nhưng từ sau khi tham gia lễ tứ phong của Mạc thái tử rồi trở lại Tề quốc thì vẫn thường gặp ác mộng."

"Mạc thái tử là tuyệt thế mỹ nam, dù có thế nào, hoàng thượng cũng chỉ có thể gặp mộng đẹp a, như thế nào lại gặp phải ác mộng?" Mạc Nhiễm Thiên tò mò hắn đến cùng là mộng thấy cái gì cơ chứ.

"Đúng vậy, rất đẹp rất đẹp, lúc bắt đầu mộng là đẹp, đáng tiếc phía cuối lại không đẹp." Tề Quân Hành đột nhiên quay đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên lộ ra vẻ mặt si mê.

"Như thế nào không đẹp?" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục hỏi.

"Con mắt của Cơ Nhi thật sự rất giống Mạc thái tử trong mộng, trong mộng hắn cũng là nhìn trẫm như thế." Tề Quân Hành đột nhiên vươn tay ra.

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy được giờ phút này Tề Quân Hành có phần hơi quái dị, sau đó cảm thấy bàn tay Tề Quân Hành chạm vào mặt hắn, sau đó tay vuốt ve quanh mắt hắn, trong đôi mắt kia bắt đầu tỏa sáng lên ánh hào quang.

Mạc Nhiễm Thiên thầm giật mình, lập tức đẩy tay Tề Quân Hành ra nói: "Hoàng thượng, Cơ Nhi cùng Mạc thái tử khác biệt mười vạn tám nghìn dặm, làm sao người có thể nghĩ như vậy chứ."

Tề Quân Hành sửng sốt, nhìn tay mình một chút, sau đó đột nhiên hé miệng cười nói: "Mạc thái tử mười ngày nữa sẽ tới đây, đến lúc đó sẽ biết con mắt ngươi rốt cuộc có bao nhiêu phần giống."

"Hoàng thượng đối với Mạc thái tử đúng là si tình một mảnh." Mạc Nhiễm Thiên thử dò xét.

Long nhan Tề Quân Hành đột nhiên biến đổi, sau đó lại nhanh chóng phục hồi, buồn bã nói: "Hắn là người trẫm nghĩ đến nhiều nhất cả đời này."

"Cơ Nhi cảm thấy hoàng thượng cũng không quan tâm đến Mạc thái tử nhiều lắm, ngày đó chẳng phải hoàng thượng muốn đem hắn nhường cho Thân quốc sao?" Mạc Nhiễm Thiên bị hắn làm cho hồ đồ rồi.

"Ha ha ha, nhược điểm của trẫm sao có thể dễ dàng bày ra cho người khác xem?" Tề Quân Hành lộ ra nét cười tà, hoàn toàn bất đồng so với vừa rồi.

"Vậy vì sao hoàng thượng lại nói cho Cơ Nhi?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn chăm chú.

"Ngươi cũng là người của trẫm, có quan hệ gì?" Đôi mắt Tề Quân Hành nhìn hắn bắt đầu trở nên thâm thúy.

"Hơ, là ý gì?" Mạc Nhiễm Thiên dự cảm rất không ổn.

"Cơ Nhi không phải mỗi ngày đều hỏi tướng quốc trẫm lúc nào đi xem ngươi sao, hiện tại có thể đạt được ước muốn, trẫm mệt rồi, Cơ Nhi hầu hạ trẫm đi." Tề Quân Hành dang tay, muốn ôm Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được giật giật khóe miệng, rốt cuộc hiểu được hắn có ý gì.

"Sao thế? Chẳng lẽ ngươi vẫn hướng về Mạc quốc, ngươi đừng lầm, tứ hoàng tử nếu đem ngươi tặng cho trẫm, ngươi tốt nhất xác định rõ lập trường, nếu không hậu quả ngươi khó có thể gánh chịu." Tề Quân Hành long nhan trầm xuống.

"Hoàng thượng đến cùng muốn coi ta là Cơ Nhi hay là Vũ Tề?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ ngợi.

"Mặc kệ là cái gì, ngươi cũng không có thể rời khỏi hoàng cung của trẫm." Khóe miệng Tề Quân Hành phủ lên một nụ cười lạnh.

"Tại sao?" Mạc Nhiễm Thiên không rõ.

"Ha ha ha, bởi vì ngươi là của trẫm!" Tề Quân Hành đột nhiên bá đạo đem Mạc Nhiễm Thiên kéo xuống, trực tiếp xoay người đè lên hắn.

69. Chương 69: Thiếu Chút Nữa

Mạc Nhiễm Thiên bị Tề Quân Hành đè xuống, nhìn đôi môi kia đang dần xuống thấp, hắn lập tức đem đầu né tránh, hắn không thể để Tề Quân Hành hôn môi mình.

"Sao thế? Cơ Nhi không muốn ư?" Long mâu Tề Quân Hành thoắt hiện lên tia sáng lạnh lẽo.

"Hoàng thượng, Cơ Nhi có người mình thích rồi, Cơ Nhi nguyện ý lấy thân phận Vũ Tề ở lại bên cạnh hoàng thượng." Hai tay Mạc Nhiễm Thiên giãy khỏi Tề Quân Hành, liền đó hắn cảm giác được Tề Quân Hành đang tức giận.

"Ai? Tứ hoàng tử?" Giọng nói lạnh lẽo.

"Đương nhiên không phải." Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên co quắp một chút.

"Mặc kệ là ai, ngươi hiện tại đã vào cung, chính là người của trẫm, Vũ Tề cũng được, Cơ Nhi cũng được, ngươi chỉ có thể hầu hạ trẫm!" Sự uy nghiêm hoàng đế của Tề Quân Hành đã bị khiêu khích.

"Đây là ép buộc, hoàng thượng rõ ràng chỉ yêu một người là Mạc thái tử, vì sao phải giành lấy chuyện tốt của người khác, Cơ Nhi đối với tướng quốc vừa thấy đã yêu, hy vọng hoàng thượng thành toàn." Mạc Nhiễm Thiên cười thầm trong lòng.

"Cái gì? Thượng Quan Nghi!" Khuôn mặt Tề Quân Hành mạnh mẽ co quắp.

"Không sai, tướng quốc đại nhân phong độ nhẹ nhàng, hùng tài vĩ lược, Cơ Nhi rất khâm phục." Mạc Nhiễm Thiên cố ý lộ ra vẻ mê luyến.

Tề Quân Hành bỗng chốc từ trên người Mạc Nhiễm Thiên trở mình xuống, Mạc Nhiễm Thiên có thể cảm giác được sự tức giận trong hơi thở của hắn.

"Hoàng thượng phi tần vô số, hẳn là không quan tâm một người như Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên đổ thêm dầu vào lửa.

"Nếu như trẫm nói quan tâm thì sao?" Tề Quân Hành nhìn thấy trong đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên ngấm ngầm dấy lên nét phóng túng.

"Ha ha ha, vậy thứ hoàng thượng đoạt được chỉ là thân thể Cơ Nhi, nhưng lại không chiếm được trái tim Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt.

"Ha ha ha, Vũ tiên sinh thật sự là diệu kế a, sao lại ly gián tình cảm giữa trẫm và tướng quốc như thế, ngươi cho rằng trẫm sẽ rút lui sao?" Tề Quân Hành đột nhiên cười lớn.

"Ha ha ha, hoàng thượng tin cũng được, không tin cũng được, Cơ Nhi thích tướng quốc đại nhân là thật, mà đại nhân cũng không phải không có cảm giác đối với Cơ Nhi, ngày ấy y, khi y hôn Cơ Nhi, Cơ Nhi biết tướng quốc đại nhân cũng thích Cơ Nhi."

"Cái gì? Hắn hôn ngươi?" Khuôn mặt Tề Quân Hành trở nên dữ tợn.

"A, không, không phải, là Cơ Nhi hôn y, nhưng tướng quốc đại nhân không đẩy ra, Cơ Nhi biết đại nhân có cảm giác với Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên vừa nói vừa nghĩ đến lần nọ, con mắt không khỏi mang theo vẻ ngượng ngùng xinh đẹp.

Tề Quân Hành không nói gì, Mạc Nhiễm Thiên thấy Tề Quân Hành nắm chặt hai tay, trong lòng âm thầm cao hứng, kì thật hắn không biết một điều chính là mấy ngày nay nhất cử nhất động của hắn ở tướng quốc

phủ, cùng với việc câu dẫn Thượng Quan Nghi đều có người báo cáo với Tề Quân Hành, chỉ thiếu duy nhất một màn này. Tề Quân Hành nghe được chính là Cơ Nhi vẫn quấy rầy Thượng Quan Nghi, còn Thượng Quan Nghi vừa thấy hắn liền bỏ chạy, hiện tại nghĩ lại, theo tính cách Thượng Quan Nghi, nếu không thích Cơ Nhi, như thế nào lại chạy trốn, xem ra Cơ Nhi không nói láo.

"Cơ Nhi, trẫm sẽ không rút lui." Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà cười lạnh.

"Ai muốn ngươi rút lui, ta chỉ nói rằng ta thích tướng quốc đại nhân, chuyện này cùng ý muốn của ngươi không thể đồng nhất với nhau, nếu ngươi muốn phức tạp như vậy, ta cũng không có cách, chỉ cầu hoàng thượng đừng gây khó dễ người khác." Mạc Nhiễm Thiên chỉ nói bâng quơ, nhưng trong lòng đã khẳng định trong lòng Tề Quân Hành, mặc kệ có thích chuyện của hắn hay không, mà lại là một nhược điểm, hắn đã nghe được, không thể không để vào trong lòng.

"Trẫm muốn làm khó dễ người khác thì sao? Cho dù ngươi thích tướng quốc đại nhân, trẫm vẫn có thể đoạt được ngươi!" Tề Quân Hành vô cùng bá đạo.

"A, vậy thì tùy hoàng thượng." Mạc Nhiễm Thiên nằm thành hình chữ "đại", chờ hắn cường bạo.

Khóe miệng Tề Quân Hành kịch liệt run run. Phía ngoài truyền đến tiếng hô "Bắt thích khách", ngay sau đó ánh lửa nổi lên, thanh âm Lý công công ngoài cửa lo lắng tâu: "Hoàng thượng, thích khách kia quả thật đã tới!"

"Ha ha ha, tốt, bắt sống cho trẫm!" Tề Quân Hành cuồng vọng cười to, sau đó long mục nhìn chằm chằm vào Mạc Nhiễm Thiên mà cười âm hiểm: "Trẫm sẽ làm ngươi cam tâm tình nguyện!" Nói xong đứng dậy rời giường, động tác gọn gàng.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, hắn biết Dạ Tích Tuyết nhất định sẽ tới cứu hắn, nhất thời cũng đứng dậy, theo sau Tề Quân Hành ra khỏi tẩm cung.

Đi vào ngự thư phòng đèn dầu sáng tỏ, Tề Quân Hành ngồi trên long ỷ, mang bộ mặt nhất định phải đạt được nhìn Mạc Nhiễm Thiên mang sắc mặt khó coi.

"Làm sao lại lo lắng vậy?" Tề Quân Hành cười.

"Dạ thị vệ chẳng qua là lo lắng an nguy của Cơ Nhi, xin hoàng thượng khai ân." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên dấy lên nỗi bất an.

"Là sao? Dạ thị vệ? Không phải là Dạ đại phu sao?" Tề Quân Hành cười lạnh.

"A, hoàng thượng làm sao biết được?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, xem ra mình đã đánh giá thấp con cáo già này rồi.

"Nói đi, Mạc quốc có ý đồ gì, phái các ngươi một văn một võ trà trộn vào Tề quốc?" Tề Quân Hành bỗng nhiên nghiêm nghị hỏi.

"Ha ha ha, hoàng thượng, ngươi nghĩ nhiều quá rồi, chúng ta có ý đồ gì, Mạc quốc đối với Tề quốc mà nói cũng chính là một con kiến nhỏ, hoàng thượng đang lo lắng điều gì thế? Cơ Nhi vốn dĩ là thuyết khách của Tứ hoàng tử, còn Dạ đại phu bảo vệ Tứ hoàng tử, Tứ hoàng tử vì đảm bảo sự an toàn của Cơ Nhi, mới để Dạ đại phu ở lại, ngươi nói có ý đồ gì? Cho dù có ý đồ gì, hoàng thượng há lại sợ hai người chúng ta sao?" Mạc Nhiễm Thiên phân tích.

Tề Quân Hành trầm tư một chút sau hừ lạnh một tiếng nói: "Cho dù các ngươi muốn làm gì, cũng chỉ là uổng công vô ích mà thôi!"

"Hoàng thượng, bắt được thích khách rồi!" Lý công công vẻ mặt vui mừng chạy vào.

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời sắc mặt tái nhợt, không dám tin.

"Đem hắn dẫn tới!" Tề Quân Hành hướng về phía Mạc Nhiễm Thiên cười nói, "Không ngờ tới sao, ha ha ha, trẫm đã sớm đoán rằng tối nay hắn sẽ đến, chuẩn bị thiên la địa võng chờ hắn đâu rồi, ha ha ha ha."

Mạc Nhiễm Thiên nắm chặt nắm đấm, hận đến nghiến răng nghiến lợi. Thật muốn đánh nát khuôn mặt kiêu ngạo trước mắt.

Chốc lát, Dạ Tích Tuyết toàn thân bị trói chặt mang vào, Mạc Nhiễm Thiên vừa thấy lập tức cả kinh kêu lên: "Dạ đại ca!" Muốn lên trước dìu, một thanh bảo kiếm sáng loáng liền kề trên cổ hắn, Mạc Nhiễm Thiên nhìn Thống lĩnh Ngự lâm quân Trần Chấn cầm kiếm, cười khổ.

"Không sao, Cơ Nhi. Ngươi không có chuyện gì là tốt rồi!" Dạ Tích Tuyết cả người bị thương, y phục nhiều chỗ rách tan tành, gương mặt tuấn tú cũng có một vết máu lớn, nhưng khi nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên cũng là Cơ Nhi kia, khuôn mặt cũng lộ ra nụ cười an tâm.

"Ha ha ha, Dạ đại phu, đã lâu rồi." Tề Quân Hành châm biếm nhìn hai người.

"Hừ, mau thả Cơ Nhi!" Dạ Tích Tuyết nhìn Tề vương giận dữ quát.

"Ha ha ha, nghe nói Dạ đại phu của Mạc quốc võ nghệ cao cường, xem ra cũng không hơn gì." Tề vương lại không tức giận.

"Hèn hạ, đường đường người đứng đầu một nước lại dùng mưu kế hạ lưu, Tề vương cảm thấy mình có vương uy không?" Dạ Tích Tuyết là không cẩn thận trúng thuốc mê Trần chấn vung ra mới thất thủ bị bắt.

"Ha ha ha, bất kể dùng mưu kế gì, có thể bắt được ngươi chính là mưu kế hay, Cơ Nhi ngươi nói đúng không?" Tề Quân Hành lại quay đầu cười hỏi Mạc Nhiễm Thiên.

"Hoàng thượng anh minh, có điều hoàng thượng có thể nể mặt Cơ Nhi, thả Dạ đại nhân được không?" Mạc Nhiễm Thiên phải vuốt mông ngựa.

"Ha ha ha, Cơ Nhi biết phải làm sao chứ?" Tề Quân Hành cười to.

"Dạ, hoàng thượng!" Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên đã đem mười tám đời tổ tông nhà hắn hỏi thăm một lần, nói cho cùng, Tề vương cũng chỉ vì hư vinh, muốn làm cho mình cam tâm tình nguyện hầu hạ hắn.

"Tốt, đem Dạ đại nhân mang đến tẩm cung trẫm, Cơ Nhi, đi thôi, để cho Dạ đại nhân nhìn một chút Cơ Nhi cam tâm tình nguyện hầu hạ trẫm như thế nào! Ha ha ha." Tề Quân Hành đứng dậy cười to.

Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, nhìn Tề Quân Hành một cái, ý tứ của hắn là muốn mình làm trò trước mặt Dạ Tích Tuyết? Thật, thật quá biến thái.

"Súc sinh!" Dạ Tích Tuyết hiển nhiên cũng biết Tề Quân Hành có ý gì, chửi ầm lên.

"Ba!" Một thanh âm vang dội, thanh thúy vang lên, Dạ Tích Tuyết đã bị thị vệ tàn nhẫn tát một cái.

"TMD (con mẹ nó)!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ, nhào tới, mãnh liệt đấm thị vệ kia một đấm.

"A." Thị vệ kêu thảm thiết, cằm bị Mạc Nhiễm Thiên hung hăng đánh trúng, trong miệng phun ra máu tươi! Trần Chấn lập tức lần nữa đem kiếm tiến sát về phía Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên căn bản bất chấp tất cả, ngay sau đó lại là hai quyền, thị vệ trực tiếp bị đánh ngã trên mặt đất! Trần Chấn không dám đả thương hắn, chỉ có thể nhìn Tề Quân Hành.

"Cơ Nhi!" Dạ Tích Tuyết bị Mạc Nhiễm Thiên hù dọa rồi. Y thật không ngờ rằng Mạc Nhiễm Thiên bị kiếm kề dưới cổ còn có thể phản đòn vì y.

"Cơ Nhi thật trân trọng Dạ đại nhân." Tề Quân Hành lạnh lùng ra lệnh: "Người đâu, trước tiên đem Dạ đại nhân nhốt vào đại lao! Cơ Nhi, ngươi theo trẫm!"

"Hừ, các ngươi ai dám lén tra tấn, ta Cơ Nhi nếu không chết sẽ lột da các ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên hung ác uy hiếp mấy thị vệ đang áp giải Dạ Tích Tuyết, sau đó rất có thâm ý nhìn Dạ Tích Tuyết một cái rồi bước ra ngoài.

Tề Quân Hành cũng không nói gì, tay chắp sau lưng mỉm cười bước ra khỏi ngự thư phòng, lưu lại bọn thị vệ không biết giải quyết thế nào đây. Trần Chấn ra hiệu, thị vệ vẻ mặt lo lắng nhìn bóng lưng Mạc Nhiễm Thiên rồi lôi Dạ Tích Tuyết xuống.

Trở lại tẩm cung, Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới nhìn rõ hai bên vách tường cũng đều là tranh vẽ mình, lúc trước cũng không chú ý lắm, giờ không khỏi liếc nhìn Tề Quân Hành đang im hơi lặng tiếng.

Tề Quân Hành một lần nữa cởi quần áo lên giường, Mạc Nhiễm Thiên cũng chỉ có thể đi theo tới, hắn biết ý Tề Quân Hành, mình không hầu hạ tốt hắn, Dạ đại ca sẽ phải chịu khổ.

Hai tay không tình nguyện cởi áo lót của Tề Quân Hành.

"Cam tâm tình nguyện rồi?" Tề Quân Hành thấy tức cười mà hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên không lên tiếng, đem áo lót của Tề Quân Hành kéo ra, lộ ra lồng ngực trơn bóng trắng nõn, mắt to u oán nhìn Tề Quân Hành một cái, sau đó cúi đầu xuống hướng bộ ngực hắn.

"Chậm đã!" Tề Quân Hành túm được tóc Mạc Nhiễm Thiên, đem hắn kéo lên, Mạc Nhiễm Thiên đau đến mức chỉ muốn đấm hắn một quyền.

"Hoàng thượng rốt cuộc muốn thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên gượng gạo hỏi, hắn đã không còn tâm tình để đùa nữa.

"Ngươi không cảm thấy thiếu cái gì đó sao?" Đôi mắt Tề Quân Hành nhìn về phía đôi môi hắn, điều này Mạc Nhiễm Thiên quýnh lên, nếu hai người hôn tiếp, Tề vương nhất định biết mình chính là Mạc thái tử.

Tề Quân Hành thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên đang thất thần, kéo hắn lại, chỉ chốc lát hai đầu môi đã sắp chạm nhau.

"Không!" Mạc Nhiễm Thiên lại đột ngột quay đầu.

Tề Quân Hành hung bạo kéo tóc Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên "A" một tiếng, da đầu đau đến không chịu nổi, bị Tề Quân Hành ném lên long sàng.

"Người đâu!" Tề Quân Hành bỗng nhiên hô to một tiếng.

Lý công công lập tức mang hai thị vệ chạy đi vào. Vừa nhìn Mạc Nhiễm Thiên trên mặt đất, ông ta cũng thầm giật mình.

"Lập tức đi gọi tướng quốc đại nhân tới đây!" Tề Quân Hành trong cơn giận dữ, tự nhủ lòng muốn hôn cái miệng nhỏ nhắn này lại khó như vậy? Cả khuôn mặt trở nên âm lãnh tàn bạo.

"Ngươi gọi tướng quốc đại nhân tới làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên xoa tóc mình, lấy làm lạ mà hỏi.

"Đem hắn cởi hết trói lại!" Tề Quân Hành ra lệnh cho thị vệ. Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, hắn không phải là muốn thượng mình trước mặt Thượng Quan Nghi đấy chứ.

"Biến thái, ngươi muốn làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên không tình nguyện bị thị vệ trói gô hai tay sau lưng, trên người cởi hết chỉ còn một mảnh tiết khố (underwear) trắng, sau đó còn bị kéo đến bên giường khóa lại. Tuy hai tay Mạc Nhiễm Thiên bị trói chung một chỗ nhưng vẫn có thể nhấn Oản kiếm, cho nên hắn cũng không thấy sợ.

"Biến thái? Cái tên này cũng không tệ lắm!" Tề Quân Hành đi tới trước mặt hắn, long mục nheo lại, đầy vẻ nguy hiểm.

"Ngươi thật là một kẻ cứng đầu, ngươi cũng không thể đoạt được tất cả những thứ mình muốn đâu. Hừ." Mạc Nhiễm Thiên nói khích Tề Quân Hành.

"Cơ Nhi, trẫm càng ngày càng thích ngươi rồi, không sợ trẫm cũng không sợ chết như vậy, ngươi là người đầu tiên đấy, trẫm thật sự khâm phục lá gan của ngươi." Tề Quân Hành bắt đầu vuốt ve khuôn mặt thanh tú của hắn.

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu, không để cho hắn chạm.

"A." Hậu quả của việc không để cho hắn động vào là Tề Quân Hành đích tàn nhẫn véo một viên chu quả trước ngực, khiến hắn đau đớn kêu lên.

"Ngoan ngoãn chút, Cơ Nhi, trẫm không thích phi tử không nghe lời." Bàn tay Tề Quân Hành lại bắt đầu mơn trớn trên thân hắn, làm Mạc Nhiễm Thiên căng thẳng khó chịu, phía dưới hai tay hắn ghì chặt lấy Oản kiếm.

"Người người đều nghe lời, khúm núm, sống còn có nghĩa lý gì?" Mạc Nhiễm Thiên phản bác.

“Ha ha ha, nói không sai, cho nên trẫm còn chưa giết ngươi.” Bàn tay Tề Quân Hành bắt đầu di chuyển đến phía trên tiết khố của Mạc Nhiễm Thiên.

(@cả nhà: Thực ra ta nên edit thẳng là cái underwear hay để “tiết khố” cho nó tế sờ nhị.)

“Chậm, chậm đã.” Mạc Nhiễm Thiên lắp bắp, bởi vì tay Tề Quân Hành đã sờ vào mệnh căn của hắn rồi, hắn rốt cuộc để lộ ra vài tia dấu vết.

(4 “chong xáng” hủ: nghĩa là sờ trúng chỗ ấy ấy khiến em í có những phản ứng ấy ấy đóa)

“Hửm?” Tề Quân Hành nhướn mày nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khóe miệng lộ ra nét cười tà.

“Hoàng thượng, ngươi không phải nói buổi tối ngủ hay gặp ác mộng sao? Cơ Nhi bảo đảm ngươi tối nay sẽ không gặp ác mộng nữa.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ một lát, cái khó ló cái khôn, hắn vội vàng nói.

Tề Quân Hành sau phút sửng sốt lại mừng rỡ nói: “Ngươi nói thật không?”

“Thật, Cơ Nhi có cách! Nhưng hoàng thượng phải thả Cơ Nhi trước, hơn nữa phải đồng ý với Cơ Nhi thả Dạ đại nhân ra, được chứ?” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng toàn bộ những việc mình nghĩ được nói hết ra.

“Cơ Nhi, có phải ngươi yêu cầu quá nhiều rồi không?” Tề Quân Hành cau mày.

“Dĩ nhiên không phải, những thứ này chẳng qua là yêu cầu nhỏ, không phải Cơ Nhi còn không đi ư?” Mạc Nhiễm Thiên cười mỉa.

“Tốt, nếu như ngươi có thể làm cho trẫm an tâm ngủ một đêm không gặp mộng, ngày mai trẫm sẽ thả Dạ đại nhân! Về phần ngươi, trẫm không trừng phạt ngươi là được!” Tề Quân Hành rất muốn một giấc ngủ thật ngon, ban đêm dường như đã trở thành cơn ác mộng của hắn.

“Vua không nói chơi?” Mạc Nhiễm Thiên nhấn mạnh một lần nữa.

“Dĩ nhiên! Nói đi, biện pháp gì?” Tề Quân Hành lo lắng hỏi.

“Hoàng thượng, tướng quốc đại nhân đang tới đây, ngủ lúc này còn sớm quá, đến lúc ngủ dĩ nhiên hoàng thượng sẽ biết.” Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên đã có dự tính.

“Hừ, ngươi thật đúng là nhớ tới tướng quốc đại nhân kia.” Trong lòng Tề Quân Hành không thoải mái.

“Hơ, là hoàng thượng tự nói cơ mà? Hoàng thượng muốn đại nhân tới đây làm gì?” Mạc Nhiễm Thiên vô tội hỏi lại.

Tề Quân Hành nhếch miệng trả lời: “Trẫm muốn nhìn xem hắn rốt cuộc có thích ngươi hay không?”

“A, hắc hắc, hoàng thượng, cảm giác thích một người rất kỳ diệu, nhưng không nhất định phải nói ra, hoàng thượng, người cởi trói cho Cơ Nhi trước đi, nhìn như vậy không hay lắm đâu.” Mạc Nhiễm Thiên thật sự không muốn Thượng Quan Nghi nhìn thấy bộ dạng này của hắn.

“Cơ Nhi, ngươi tốt nhất thu hồi tình cảm của mình lại đi, trẫm thích ngươi, cho nên ngươi không thể nào cùng Thượng Quan Nghi ở chung một chỗ, hắn cũng không có gan tranh giành cùng trẫm. Chẳng lẽ ngươi cho là hắn sẽ vì ngươi mà cùng trẫm đối nghịch? Ha ha ha, Cơ Nhi, ngươi cũng quá đề cao mình rồi.” Tề Quân Hành quyết định phong Mạc Nhiễm Thiên làm Cơ quý phi.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép nói: “Cơ Nhi không dám hy vọng xa vời, song tướng quốc tới đây vừa lúc làm chứng cho Cơ Nhi, xem thử Cơ Nhi có thể để cho hoàng thượng ngủ an ổn một giấc hay không.”

“Hừ, trẫm sẽ không nuốt lời.” Tề Quân Hành đem dây trói trên tay Mạc Nhiễm Thiên cởi ra, Mạc Nhiễm Thiên cười híp mắt đứng lên nói với Tề Quân Hành: “Đa tạ hoàng thượng.” Hắn thật sự cũng không nghĩ rằng Tề Quân Hành dễ lừa như vậy.

Đang lúc ấy thì thanh âm Lý công công truyền vào.

“Tướng quốc đại nhân đến!” Ngay sau đó, Mạc Nhiễm Thiên thấy Thượng Quan Nghi đầu đầy mồ hôi chạy vào.

"Vi, vi thần tham kiến hoàng thượng!" Thượng Quan Nghi bị Lý công công thông báo trước, hoàng thượng hiện tại tâm tình giận dữ, y không biết có phải là việc liên quan tới mình hay không, đi vào quỳ lạy vấn an, sau đó thấy Cơ Nhi bên cạnh trên người không mặc quần áo, sửng sốt, lại lập tức cúi đầu.

"Tướng quốc đại nhân xin đứng lên!" Tề Quân Hành đã thấy ánh mắt Thượng Quan Nghi nhìn Cơ Nhi có nét ảm đạm, trong lòng không khỏi thêm tin tưởng lời nói của Mạc Nhiễm Thiên.

"Hoàng thượng đêm khuya gọi vi thần đến, là có chuyện gì?" Thượng Quan Nghi đứng lên nhìn Tề Quân Hành đầy khó hiểu.

"Trẫm để cho ái khanh tới làm chứng, Cơ Nhi nói có thể làm cho trẫm an tâm ngủ một đêm không gặp ác mộng. Nếu hắn làm được chuyện đó, trẫm sẽ thả Dạ đại nhân, không thì hắn phải cam nguyện hầu hạ trẫm. Cơ Nhi, có phải như vậy hay không?" Đôi mắt Tề Quân Hành nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ ngươi cái con cáo già này, nhưng ngoài miệng lại nói: "Vâng, hoàng thượng, đại nhân xin làm chứng!"

"Tốt lắm, Cơ Nhi ngươi có thể nói, có biện pháp gì có thể làm cho trẫm một đêm yên tĩnh ngủ không lo nghĩ đây?" Tề Quân Hành hơi mỉm cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên đi về phía Tề Quân Hành cũng cười nói: "Có, lập tức để cho hoàng thượng ngủ một đêm, hoàng thượng xin đi tới bên giường."

Thượng Quan Nghi cảm thấy mê muội, nhìn hai người đang thần thần bí bí. Y có phần dở khóc dở cười, hoàng thượng vì chuyện này mà bảo mình nửa đêm tiến cung sao?

"Đại nhân, ngươi hãy nhìn nhé!" Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên lớn tiếng nói với Thượng Quan Nghi, sau đó xoay người một cái, lấy tay làm đao, trực tiếp bổ vào cổ Tề Quân Hành đang khom người trên long sàng, Tề Quân Hành kêu lên một tiếng, rồi bất tỉnh trên long sàng.

Thượng Quan Nghi hoảng sợ nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên đang mang vẻ mặt đắc ý.

70. Chương 70: Câu Dẫn

Sau khoảnh khắc kinh hãi, Thượng Quan Nghi lập tức kêu lên: "Cơ Nhi, ngươi không muốn sống nữa sao?"

"Đại nhân, Cơ Nhi nhớ người!" Mạc Nhiễm Thiên không trả lời, lập tức xoay người chạy về phía Thượng Quan Nghi, đem hắn ôm lấy, không bận tâm chuyện mình còn chưa mặc quần áo một chút nào.

Thượng Quan Nghi một lần nữa lại bị hù dọa, thoạt tiên là sửng sốt, sau đó đem hắn đẩy ra, rồi lạnh lùng nói: "Cơ Nhi, ngươi bày trò quỷ gì vậy?"

"Đại nhân, Cơ Nhi là Vũ Tề, Tề Vương dĩ nhiên đã sớm hiểu rõ, chỉ là hiện tại mới vạch trần ta." Mạc Nhiễm Thiên không ngờ được rằng Tề Quân Hành thông minh như vậy.

Thượng Quan Nghi cẩn thận nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, sau đó trầm giọng nói: "Không trách được hoàng thượng mấy ngày nay chỉ nói đến Vũ Tề, không nhắc đến ngươi, thì ra là người đã sớm nhìn ra."

"Đúng vậy, cứ cho là hắn lợi hại, có điều, đại nhân ngươi phải cứu ta a." Mạc Nhiễm Thiên lập tức lộ ra vẻ mặt đáng thương.

"Ngươi thông minh như vậy, còn cần bổn tướng cứu ư?" Thượng Quan Nghi châm chọc hắn.

"Ai, hoàng thượng muốn Cơ Nhi hầu hạ hắn, nhưng Cơ Nhi thà chết không chịu, thiếu chút nữa đã bị hắn cưỡng bạo rồi. Hắn tuyên ngươi tiến cung là muốn cho ngươi nhìn xem hắn thượng ta như thế nào a!" Mạc Nhiễm Thiên liếc nhìn y.

"A, vì sao?" Thượng Quan Nghi nghe vậy, trong lòng khó mà nuốt trôi.

"Bởi vì, bởi vì ta nói với hoàng thượng người Cơ Nhi thích chính là ngươi, cầu hắn tác thành." Mạc Nhiễm Thiên lập tức cúi đầu làm ra vẻ ngượng ngùng.

"Nói hươu nói vượn!" Thượng Quan Nghi tức giận mắng to.

"Nói hươu nói vượn cái gì, Cơ Nhi là muốn vì đại nhân thủ thân như ngọc a, đại nhân chẳng lẽ đến bây giờ vẫn không hiểu tâm ý của Cơ Nhi đối với ngươi sao?" Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất kéo ống tay áo y.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc có ý đồ gì, cả gan chia rẽ quan hệ giữa bổn tướng và hoàng thượng?" Khuôn mặt anh tuấn của Thượng Quan Nghi trở nên âm trầm vạn phần.

"Hắc hắc, vì sao ngươi hỏi giống hoàng thượng thế, nhưng mà Cơ Nhi quả thật có ý đồ đó." Mạc Nhiễm Thiên u oán nhìn Thượng Quan Nghi.

"Ý đồ gì?" Trong lòng Thượng Quan Nghi chấn kinh vô cùng, nhìn qua Tề Quân Hành đang hôn mê.

"Cơ Nhi chỉ là muốn tìm một nơi yên ổn để dựa vào, đại nhân là người Cơ Nhi yêu mến nhất, bởi vậy Cơ Nhi muốn hầu hạ đại nhân cả đời, hoàng thượng mặc dù là "rồng giữa loài người", nhưng Cơ Nhi không thích sự đen tối chốn hoàng cung, cho nên muốn cầu xin hoàng thượng cho phép Cơ Nhi, nhưng hắn, hắn nói Cơ Nhi rất giống Mạc thái tử, cho dù phải cướp đoạt cũng phải đoạt lấy Cơ Nhi. Còn không cho phép đại nhân thích Cơ Nhi. Cho nên gọi ngươi tiến cung, là muốn nhìn hắn cường bạo Cơ Nhi a, nếu không phải Cơ Nhi cái khó ló cái khôn, sợ rằng đã, u u." Mạc Nhiễm Thiên diễn kịch rất giỏi, gào khóc đến mức khiến cho Thượng Quan Nghi sửng sốt.

"Cơ Nhi, bổn tướng không thích ngươi, ngươi an tâm đi theo hoàng thượng đi. Đừng hồ ngôn loạn ngữ." Thượng Quan Nghi lập tức giữ vững lập trường, mặc dù cảm thấy trong lòng mình có một tia khổ sở.

"Đại nhân, ngươi thật nhẫn tâm." Mạc Nhiễm Thiên thương tâm ngã ngồi trên nhuyễn tháp, tay đè lên ngực, làm cho Thượng Quan Nghi cảm giác dường như cõi lòng hắn đang tan nát.

Thượng Quan Nghi nhìn hắn một chút, cầm lấy quần áo đi tới phủ lên người hắn rồi thuyết phục: "Cơ Nhi, ngươi thích bổn tướng là phúc của bổn tướng, nhưng bổn tướng không có phúc được hưởng, ngươi vẫn cứ nên hầu hạ hoàng thượng, một ngày nào đó nhất định dưới một người, trên vạn người, bổn tướng nhận ra rằng, hoàng thượng cũng rất thích ngươi."

"Hắn thích ta, tướng quốc đại nhân ngươi lầm rồi, trong lòng hắn mãi mãi chỉ thích một người là Mạc thái tử thôi, đã tới rồi mức độ điên cuồng mất rồi, ta chỉ là cùng Mạc thái tử có chút giống nhau, nên hắn mới muốn chiếm làm của riêng, có thể tưởng tượng ra, nếu mười ngày sau Mạc thái tử tiến cung, Cơ Nhi đến lúc đó sợ sớm đã bị vứt bỏ, đại nhân, ngươi nhẫn tâm quá!" Mạc Nhiễm Thiên kéo tay y, không cho y đi.

"Cái này, ai, Cơ Nhi, ngươi thích bổn tướng, nhưng bổn tướng cũng không thích ngươi, cho nên ngươi vẫn nên từ bỏ đi." Thượng Quan Nghi hạ quyết tâm mà trả lời, y làm sao có thể tranh nam sủng với hoàng thượng, mặc dù y rất hy vọng hoàng thượng có đem Cơ Nhi tặng cho mình.

"Đại nhân, ngươi thật sự không thích Cơ Nhi ư?" Mạc Nhiễm Thiên cười thầm.

Thượng Quan Nghi nhìn đôi mắt to tròn của hắn, sau đó rất nghiêm túc gật đầu.

"MD (umma nó), ngươi không thể nói thật được sao!" Mạc Nhiễm Thiên bốc hỏa, đem Thượng Quan Nghi kéo xuống, sau đó nhào tới, đem Thượng Quan Nghi đặt trên nhuyễn tháp, hắn cũng không tin rằng y có thể giả bộ mãi được. (Bố cha anh, ở đâu có cái luật thụ đè công hết lần này tới lần khác thế?)

"Cơ Nhi, ưm…ưm…" Thượng Quan Nghi không thể ngờ rằng Mạc Nhiễm Thiên lại khỏe như vậy, đè y cứng ngắc, môi y tức thì bị môi hắn ngăn chặn, cảm giác dòng điện lan truyền tới toàn thân, làm cho y giật mình một cái.

Chiếc lưỡi khéo léo len vào, mạnh mẽ mà thô bạo, càn quét từng ngóc ngách trong miệng y, trong thoáng chốc, cả người Thượng Quan Nghi bắt đầu buông lỏng.

"Ư…" Tiếng rên khe khẽ từ cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên truyền ra, hai môi quấn quýt, một sợi dây vô hình liên kết bọn họ, một ngón tay Mạc Nhiễm Thiên co lại, tiến vào trong đôi môi đỏ ấy, lại lơ đãng chạm vào môi dưới, chất keo hồng trên đó còn chưa phai, tốt quá.

Thượng Quan Nghi hai mắt đã trở nên sâu thẳm, nhìn Mạc Nhiễm Thiên, hiện tại kiều mị vô hạn, trong lòng rung lên mãnh liệt.

"Đại nhân, nếu người thật lòng không thích Cơ Nhi, như vậy thỏa mãn Cơ Nhi một lần cuối cùng đi." Mạc Nhiễm Thiên thấy được ánh mắt chứa chan tình cảm của y, hắn biết rằng nam nhân này sợ rằng đã thích mình, mình phải tấn công thêm chút nữa.

"Cơ Nhi ngươi?" Thượng Quan Nghi vừa định nói chuyện.

"Xuỵt! Để Cơ Nhi hầu hạ đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên một lần nữa cúi đầu hôn lên đôi môi Thượng Quan Nghi, lần này, hắn thật cao hứng bởi Thượng Quan Nghi không hề phản kháng, có lẽ y muốn thỏa mãn mình một lần cuối cùng, ha ha, thật là cực kì buồn cười.

Mạc Nhiễm Thiên thở dốc, thầm nghĩ, nnd (bà nó chớ), kỹ thuật hôn môi của người nam nhân này không tồi, hại hắn có phần suy nghĩ rồi, hắn trợn to mắt nhìn, phát hiện ra Thượng Quan Nghi rất chú tâm, không khỏi có chút đắc ý.

Nghiêng người, bàn tay giảo hoạt nhanh chóng đè xuống nơi lửa nóng mà cách một lớp quan phục đã ngẩng đầu của Thượng Quan Nghi.

"Ưm…" Thượng Quan Nghi run lên, rên một tiếng mơ hồ, rồi mở mắt ra.

Bàn tay Mạc Nhiễm Thiên trở nên ôn nhu nhẹ nhàng, nơi lửa nóng kia dần dần bành trướng lên, khuôn mặt Thượng Quan Nghi bỗng chốc đỏ bừng, khẽ đẩy Mạc Nhiễm Thiên ra, lắp bắp: "Cơ Nhi, đừng, đừng như vậy."

"Đại nhân, sợ cái gì, nơi này an toàn nhất, hoàng thượng ít nhất phải sáng mai mới tỉnh, người bên ngoài cũng bị hoàng thượng ra lệnh không được phép vào, đại nhân, ngươi đồng ý với Cơ Nhi đi." Mạc Nhiễm Thiên nhìn y nhướn mày, mình câu dẫn như vậy, y còn không mắc mưu, thì mình gặp trở ngại lớn rồi.

Thượng Quan Nghi vẻ mặt đỏ bừng nắm lấy cánh tay Mạc Nhiễm Thiên đang cầm hỏa long của y, vẻ mặt căng thẳng nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà khàn khàn nói: "Cơ Nhi, không được, đại nhân không thể làm chuyện có lỗi với hoàng thượng."

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên run run, vẻ mặt buồn bực, buông Thượng Quan Nghi ra, sau đó ngây ra nhìn tên nam nhân có lực nhẫn nhịn siêu mạnh này.

Thượng Quan Nghi vội vàng đứng dậy, đi tới trước giường Tề Quân Hành, xem qua hắn một chút rồi lắc đầu nói với Mạc Nhiễm Thiên: "Cơ Nhi, hoàng thượng sáng mai tỉnh lại không biết sẽ xử trí ngươi như thế nào? Ai." Thượng Quan Nghi không thể nhắc lại đề tài kia, y cảm giác lòng mình bị giằng xé mãnh liệt.

"Ha ha ha, ta biết, hắn sẽ móc mắt ta." Mạc Nhiễm Thiên xị mặt đáp.

"A, sao có thể? Cơ Nhi đừng nói bậy." Thượng Quan Nghi bị hắn dọa đến giật nảy.

"Đại nhân không biết Ám quý phi đã chết rồi ư? Không biết rằng Dương quý phi cũng chỉ còn lại nửa cái mạng ư? Ngươi cho rằng Cơ Nhi tốt hơn ở chỗ nào? Nếu đại nhân thật sự không cần Cơ Nhi, Cơ Nhi sống hay chết cũng không liên quan đến người." Mạc Nhiễm Thiên hàm oán nhìn Thượng Quan Nghi.

(hàm=kín đáo, oán=hận)

Thượng Quan Nghi sửng sốt giải thích: "Cơ Nhi, hoàng thượng có đôi khi tính tình có hơi nóng nảy, nhưng đối với Cơ Nhi hẳn là sẽ không như vậy." Thượng Quan Nghi biết hoàng thượng hay gặp ác mộng, sau đó thì ngược đãi phi tần đến chết.

"Đại nhân, ngươi có biết bí mật của hoàng thượng hay không?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ.

"Bí mật gì, cái này không tính là bí mật, hậu cung ai cũng biết." Thượng Quan Nghi kì quái hỏi.

"Ta đây mang ngươi đi xem một chút." Mạc Nhiễm Thiên đi tới trước tủ áo, mở ra, quay đầu nhìn Thượng Quan Nghi một chút liền nói: "Đại nhân, đi theo ta, nhưng mà, nghìn vạn lần đừng sợ hãi đấy."

Khuôn mặt tuấn tú của Thượng Quan Nghi biến sắc: "Cơ Nhi, ngươi, ngươi vì sao biết nhiều như vậy? Bên trong đó là cái gì?"

"Đi xem một chút chẳng phải sẽ biết ư?" Mạc Nhiễm Thiên đi vào trước, bên trong một mảnh đen kịt, vừa định nói mình vì sao không cầm nến vào, đã thấy Thượng Quan Nghi kéo tay hắn hỏi: "Cơ Nhi, ngươi làm sao biết nơi này?"

"Ta là do lúc trước bị bắt tới, không cẩn thận động phải cơ quan mới biết được phía dưới long sàng là hầm ngầm." Mạc Nhiễm Thiên kéo chặt tay Thượng Quan Nghi, nghĩ đến những tượng sáp bằng người thật bên trong, hắn sợ dựng tóc gáy.

"Cơ Nhi, bên trong rốt cuộc là cái gì?" Thượng Quan Nghi thấy bàn tay hắn trong tay mình ứa mồ hôi lạnh, không khỏi cũng trở nên căng thẳng.

"Đại nhân, hoàng thượng tàn bạo với phi tần như vậy, các ngươi vì sao cũng không khuyên nhủ hắn?"

"Ai, chuyện hậu cung, triều thần chúng ta không thể can thiệp, hơn nữa cũng không có người dám tiết lộ, mỗi một phi tần chết đều bị xử lý sạch, mọi người cũng không tiện hỏi."

"Sao lại bí mật xử lý chứ? Bọn họ cũng đều là người, các ngươi đều không thấy kì lạ sao?" Mạc Nhiễm Thiên thầm cười lạnh.

"Cái này đều do Lý công công xử lý, ta cũng không biết, nhưng hoàng thượng ngày thường đối xử với phi tần cũng rất không tệ." Thượng Quan Nghi mặc dù rất quen thuộc với Tề Quân Hành, nhưng rất nhiều chuyện y cũng không biết.

"Đại nhân, ngươi có biết hoàng thượng tại sao lại thích Cơ Nhi không?"

"Hẳn là bởi vì Cơ Nhi ngươi thông minh đặc biệt, hơn nữa rất giống Mạc thái tử." Còn Thượng Quan Nghi lại là bởi sự đặc biệt của hắn mà thích hắn.

"Không phải, hoàng thượng thích Cơ Nhi, là bởi vì đôi mắt của Cơ Nhi!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng lạnh run nói.

"Tại sao?" Thượng Quan Nghi khó hiểu.

Đúng lúc này, hai người đã đi tới bên cạnh tường đá, Mạc Nhiễm Thiên ở phía trên mò mẫm một hồi, cửa đá mở, Thượng Quan Nghi nhìn vào, thấy được một tượng sáp giống hệt Mạc thái tử, mặt không khỏi lộ vẻ kinh ngạc.

"Bởi vì nó không có mắt!" Mạc Nhiễm Thiên buồn bã nói.

Thượng Quan Nghi đột nhiên quay đầu nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, sau đó lại quay đầu trở lại nhìn tượng sáp. Khuôn mặt y cắt không còn chút máu, hoảng sợ hỏi: "Ý Cơ Nhi là, cái này, cái này là người thật?"

Mạc Nhiễm Thiên nhìn vào mắt y, nghiêm túc gật gật đầu.

"Hoàng thượng cho rằng đôi mắt ta giống Mạc thái tử nhất, cho nên chuẩn bị móc ra đặt vào tượng sáp, nhưng hiện giờ hắn còn chưa mất đi hứng thú với Cơ Nhi, cho nên còn chưa ngoạn đủ, một khi ngoạn đủ, Cơ Nhi cũng chỉ có một đường chết." Mạc Nhiễm Thiên đích thực đã đoán trúng tâm tư Tề Quân Hành.

Thượng Quan Nghi nhìn tượng sáp tuấn mỹ phi thường nhưng lại không có mắt, bị dọa đến ngây người.

"Đại nhân, đi theo ta." Mạc Nhiễm Thiên kéo tay y đến một gian thạch thất khác.

"Trời ơi, những thứ này, đều là thật sao?" Thượng Quan Nghi bị vô số tượng sáp dọa cho sợ hãi, bước chân mềm nhũn, hắn biết hoàng thượng tàn bạo, nhưng không nghĩ lại biến thái như vậy, đem tử thi làm thành tượng sáp, giấu dưới long sàng, chuyện này cũng dọa người quá!

"Ngươi hỏi bọn họ một chút chẳng phải sẽ biết ư? Bình An, Phát Tài!" Mạc Nhiễm Thiên giống như lão bằng hữu chào hỏi Bình An Phát Tài đang bôi sáp lên mặt Ám quý phi.

Bình An bị dọa tới mức đánh rơi bàn chải trên mặt đất, Phát Tài cả kinh hỏi: "Ngươi như thế nào lại trở về, tướng, tướng quốc đại nhân?"

"Đừng sợ, hoàng thượng ngủ rồi, tướng quốc đại nhân chỉ là đến xem, không có việc gì, hoàng thượng sẽ không biết." Mạc Nhiễm Thiên an ủi hai người bọn họ.

"Đại hiệp, ngươi không phải hại chúng ta đấy chữ? Nếu bị hoàng thượng biết, chúng ta còn có đường sống không?" Bình An khóc lóc thảm thiết.

"Các ngươi không cần lo lắng, bổn tướng sẽ không nói. Này, đây là Ám quý phi?" Thượng Quan Nghi sắc mặt tái nhợt nhìn Ám quý phi vẫn chừa lại nửa bên mặt.

"Vâng, đúng vậy. Tướng quốc đại nhân nghìn vạn lần không thể làm cho hoàng thượng biết a." Phát Tài lộ ra khuôn mặt "không còn cách nào khác".

"Những thứ này đều là hậu cung tần phi?" Thượng Quan Nghi hỏi.

"Dạ, đúng vậy, phần lớn. Còn có một số cung nữ, nô tài." Bình An nhìn Thượng Quan Nghi một chút, lại nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút.

Thượng Quan Nghi sắc mặt ngưng trọng, nhìn qua Mạc Nhiễm Thiên đầy bất đắc dĩ.

"Bình An, tượng sáp Mạc thái tử ở bên kia, hoàng thượng có nói cần mắt ai không?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên hỏi.

"Hoàng thượng mỗi lần đến đều nói không tìm được đôi mắt giống như vậy, ngày đó vốn muốn dùng mắt Ám quý phi, sau đó người lại nói rằng tìm được một đôi mắt càng giống hơn, tại hạ nghĩ hẳn là đại hiệp ngươi, tại hạ có xem qua bức họa Mạc thái tử, cảm thấy ánh mắt của ngươi giống nhất, hoàng thượng có thể chính là có ý này." Bình An nhìn đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt hưng phấn tràn ngập hào quang, làm cho khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên co quắp, đây là nghệ sỹ chăng, đối với một môn nghệ thuật say mê cuồng nhiệt, chỉ hận không thể lập tức đem hai mắt của mình móc xuống đắp vào tượng sáp thôi.

Thượng Quan Nghi xoay người nhìn đôi mắt xinh đẹp của Mạc Nhiễm Thiên, đột nhiên thở dài hỏi: "Chuyện này phải làm sao cho phải đây?"

"Đại nhân hiện tại tin tưởng Cơ Nhi rồi chứ. Cơ Nhi không muốn đi theo hoàng thượng, bằng không một ngày nào đó hoàng thượng sẽ đem đôi mắt Cơ Nhi móc xuống." Mạc Nhiễm Thiên nhìn y, lộ ra vẻ mặt đáng thương.

"Lên đi." Thâm tâm Thượng Quan Nghi vạn phần rối rắm.

"Được rồi, đêm nay hoàng thượng vì sao không đến?" Phát Tài kì quái hỏi.

"Hắc hắc, đêm nay sẽ không tới, hắn đêm nay ngủ, không gặp ác mộng gì, đương nhiên cũng sẽ không đến." Mạc Nhiễm Thiên cười với bọn họ rồi kéo Thượng Quan Nghi trở về từ đường cũ.

Từ tủ áo đi ra, Mạc Nhiễm Thiên lại một lần ôm chặt Thượng Quan Nghi nói: "Đại nhân, lúc này ngươi tin chưa, cứu Cơ Nhi được không?

"Cơ Nhi, chuyện này?" Thượng Quan Nghi khẽ đẩy hắn ra mà nói: "Ai, đại nhân không biết cứu như thế nào." Thượng Quan Nghi hoàn toàn xác định mình không muốn Cơ Nhi chết.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt sau đó lộ ra khuôn mặt tươi cười bộc bạch: "Đại nhân có lòng này, Cơ Nhi cũng rất vui."

Thượng Quan Nghi nhìn hắn tươi cười như vậy, cảm thấy phảng phất như người lạc lối.

"Đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên mắt to tỏa sáng Thượng Quan Nghi anh tuấn trước mắt, thầm nghĩ đến bây giờ còn không bắt được lòng ngươi sao, chậm rãi tới gần, đôi môi đỏ mọng lần nữa chạm nhau, lần này Thượng Quan Nghi ôm chặt lấy hắn, đem cả người hắn đều áp ngoài tủ áo, một chút liền chiếm thế chủ động, chiếc lưỡi linh hoạt mà mạnh mẽ lọt vào trong miệng Mạc Nhiễm Thiên, cướp đoạt hương vị ngọt ngào ấy.

"A…ưm…" Mạc Nhiễm Thiên yếu đuối trong ngực của y, hắn thích Thượng Quan Nghi mạnh mẽ như vậy.

"Cơ Nhi." Khi hai người đều thở dốc, Thượng Quan Nghi mới buông Mạc Nhiễm Thiên ra, đôi mắt sáng ngời nhìn Mạc Nhiễm Thiên. Y rất thích cái miệng nhỏ này của hắn, cảm giác mất hồn đến thế. Bởi vậy y đối với các nam thị trong phủ căn bản không có cảm giác gì.

"Đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng đáp lại. Vì không để y nhìn ra mình đang dịch dung, Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng ôm lấy y, đem đầu tựa vào bờ vai y.

"Cơ Nhi, ngươi có biện pháp nào làm cho hoàng thượng buông tha ngươi không?" Thượng Quan Nghi nhẹ nhàng vuốt lưng hắn.

"A, cái này Cơ Nhi chưa nghĩ ra a, xem hắn ngày mai tỉnh lại rồi tính. Ta còn sợ hắn trách ta đánh bất tỉnh hắn." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng nói.

"Ha ha ha, ngươi được lắm, ngay cả hoàng thượng cũng dám đánh." Thượng Quan Nghi khẽ cười thành tiếng, y rất thích cảm giác hai người ôm nhau như hiện giờ, đó là chuyện hai mươi tám năm qua y chưa từng làm.

"Ta cũng là bất đắc dĩ thôi, ai bảo hắn cường bạo ta. Ta sẽ giữ mình vì đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên nhìn Thượng Quan Nghi đầy quyến rũ, làm cho Thượng Quan Nghi động tâm vạn phần, lần nữa ôm lấy hắn. Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên thoáng hiện một nét cười gian.

"Cơ Nhi, ngươi đừng mạnh mẽ như vậy, hoàng thượng là ăn mềm không ăn cứng, đại nhân sợ ngươi bị thương tổn." Thượng Quan Nghi trong lòng bắt đầu nghĩ, nên cứu hắn ra như thế nào.

"Đại nhân, vạn nhất Cơ Nhi bị hắn cường bạo, đại nhân còn muốn Cơ Nhi không?" Mạc Nhiễm Thiên u buồn nhìn Thượng Quan Nghi.

"Ai, đại nhân không biết có có được cái phúc này hay không, nhìn xem thái độ của hoàng thượng ngày mai rồi hẳng nói." Thượng Quan Nghi vỗ nhẹ hắn.

"Uhm, nếu như có thể cả đời hầu hạ đại nhân, Cơ Nhi cho dù chết cũng an tâm." Mạc Nhiễm Thiên hết sức xúc động.

"Nói bậy, sẽ không chết, được rồi, Dạ thị vệ bị bắt rồi ư?" Thượng Quan Nghi lại hỏi.

"Uhm, hoàng thượng không phải nói nếu hắn có thể an ổn ngủ một giấc, hắn sẽ thả Dạ đại ca sao? Đại nhân ngày mai phải làm chứng a." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng lo lắng Dạ Tích Tuyết có thể phải chịu khổ trong lao hay không.

"Ừm, chỉ sợ hoàng thượng không thừa nhận. Được rồi, nếu như Dạ thị vệ có thể thoát thân, lần sau có thể để hắn cứu ngươi ra ngoài." Thượng Quan Nghi cười nói.

"Nhưng hoàng thượng sẽ không để Cơ Nhi rời đi cung a, Dạ đại ca sẽ gặp nguy hiểm." Mạc Nhiễm Thiên cau mày nói.

"Không phải còn có bổn tướng sao?" Khóe miệng Thượng Quan Nghi đột nhiên thoáng hiện một nét cười tà.

71. Chương 71: Thật Sự Cường Bạo

Thượng Quan Nghi cùng Mạc Nhiễm Thiên ôm nhau ngồi đó, thậm chí dựa vào nhau ngủ thiếp đi trên nhuyễn tháp, Mạc Nhiễm Thiên gần như rúc vào lòng Thượng Quan Nghi, còn Thượng Quan Nghi vươn tay ôm thắt lưng hắn.

Sáng sớm ngày thứ hai, hoàng đế Tề Quân Hành tỉnh lại trong cơn đau đầu như muốn nứt ra, cứ nghĩ đến biện pháp hỗn láo của Cơ Nhi, lập tức lại giận nghiến răng nghiến lợi. Hắn mau chóng rời khỏi long sàng, sau đó thấy được hai người nọ ôm nhau mà ngủ.

Lập tức, toàn thân Tề Quân Hành lạnh như băng, đi tới trước mặt hai người, chỉ thấy nét mặt Mạc Nhiễm Thiên cùng Thượng Quan Nghi đều thoảng ý cười, dáng vẻ xem chừng rất hạnh phúc.

Mạc Nhiễm Thiên theo bản năng cảm thấy có hơi thở lạnh lẽo tới gần, lại càng ôm Thượng Quan Nghi thêm chặt, sau đó mới hơi nhíu mày mở mắt ra.

"Hoàng, hoàng thượng, ngươi, ngươi tỉnh dậy?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức bị dọa đến đứng không vững, từ trên nhuyễn tháp vốn không rộng rãi gì trượt xuống, cùng lúc đó Thượng Quan Nghi cũng bị ngạc nhiên, khi chứng kiến khuôn mặt đen sì của Tề Quân Hành lập tức xoay người quỳ xuống đất.

"Hoàng thượng!" Thượng Quan Nghi mặt trắng không còn chút máu, y làm sao biết được tối hôm qua hai người đang nói lại ngủ thiếp đi, nhưng y rất thích loại cảm giác ấm áp này, mặc dù cái gì cũng không dám làm, nhưng trong lòng y cũng rất thỏa mãn rồi.

"Các ngươi đang làm cái gì?" Thanh âm Tề Quân Hành lãnh khốc vô tình.

"Hoàng thượng, chúng ta chờ ngươi rời giường đây, thế nào, đêm qua không có gặp ác mộng chứ?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười mỉa.

Tề Quân Hành kéo hắn đứng dậy, hung tợn nói: "Ngươi dám đem trẫm đánh bất tỉnh?"

"Hắc hắc, hoàng thượng, mặc dù đầu có hơi đau, nhưng ngài quả thật ngủ rất say, Cơ Nhi làm được rồi có phải không? Hoàng thượng có nói mặc kệ là dùng biện pháp nào, hữu hiệu thì chính là biện pháp tốt. Hắc hắc." Tay Mạc Nhiễm Thiên vuốt ve lồng ngực Tề Quân Hành, giúp hắn xuôi cơn giận.

Tề Quân Hành sửng sốt hỏi: "Ngươi đem trẫm đánh hôn mê rồi thì có thể cùng tướng quốc đại nhân thuật tình có đúng không?" Thanh âm kia có ghen tuông nhưng lại lạnh đến mức khiến người ta cả người rét run.

"Thần không dám!" Thượng Quan Nghi đến bây giờ vẫn quỳ trên mặt đất.

"Hừ, không dám, không dám thì ái khanh vì sao vẫn quỳ trên mặt đất, không phải làm chuyện gì trái lương tâm sao?" Tề Quân Hành cười lạnh.

"Hoàng thượng thần sợ người trách cứ Cơ Nhi chuyện tối hôm qua đánh người bất tỉnh." Thượng Quan Nghi bắt đầu căng thẳng, thầm trách mình thiếu cẩn thận quá.

"Ngươi quan tâm hắn như vậy ư?" Long mục Tề Quân Hành âm trầm đến kinh khủng.

Thượng Quan Nghi liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái rồi nghiêm mặt nói: "Thần không dám! Cơ Nhi là ái sủng của hoàng thượng, thần chỉ là giúp hắn làm chứng, ngày hôm qua hoàng thượng quả thật ngủ vô cùng ngon giấc, thần cũng không có ý khác."

"Phải không?" Tề Quân Hành cười lạnh.

"Hoàng thượng, đại nhân không ý tứ gì khác, không phải ngươi gọi hắn đến làm chứng sao? Hiện giờ hoàng thượng cũng ngủ an ổn rồi, người thả Dạ đại ca được chưa?" Mạc Nhiễm Thiên lấy lòng.

"Có thể, chờ trẫm làm xong một chuyện!" Trong lòng Tề Quân Hành đầy lửa giận, nhìn hai khuôn mặt anh tuấn kia, lộ ra nụ cười vô cùng tàn khốc.

"A? Chuyện gì?" Mạc Nhiễm Thiên mở to mắt hỏi một cách khờ khạo.

"Ngươi lập tức sẽ biết thôi!" Tề Quân Hành nói xong đem Mạc Nhiễm Thiên kéo đến nhuyễn tháp, đè hắn xuống.

"Hoàng thượng, ngươi muốn làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng tự nhủ hỏng bét rồi.

"Trẫm muốn tiết hỏa, ngươi tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu không đừng trách trẫm không xót ngươi!" Tề Quân Hành lạnh giọng nói xong trực tiếp kéo quần Mạc Nhiễm Thiên xuống, lộ ra tiểu pp trắng nõn.

"A, hoàng thượng, ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên biết Tề Quân Hành là muốn ở trước mặt Thượng Quan Nghi thượng hắn, muốn Mạc Nhiễm Thiên biết mình chỉ có thể là của hắn, Mạc Nhiễm Thiên cũng ngay lập tức biết được tính toán của Tề Quân Hành.

"Ái khanh, còn không giữ hắn lại cho trẫm!" Tề Quân Hành cười lạnh nhìn qua Thượng Quan Nghi sắc mặt xám trắng đứng đó.

"Sao thế, muốn gọi thị vệ vào? Trẫm không ngại!" Tề Quân Hành tự động cởi tiết khố màu vàng óng của mình, quần rơi, lộ ra long căn đang say ngủ.

(Chú thích: long mục = mắt vua, long sàng = giường vuâ, long căn = vua's bird =)))

"Đừng, không cần, ta sẽ ngoan!" Mạc Nhiễm Thiên nắm tay siết chặt lại, ngày này cuối cùng cũng tránh không khỏi, nhưng vì Dạ đại ca, mình nhịn. Dù sao mình làm quay về làm thái tử cũng tránh không thoát.

"Hoàng thượng, thỉnh bớt giận, Cơ Nhi đối với hoàng thượng một mảnh trung tâm, hoàng thượng tha hắn đi." Thượng Quan Nghi không muốn Mạc Nhiễm Thiên bị đối đãi như vậy.

"Láo xược! Nếu biết Cơ Nhi là ái phi của trẫm, trẫm chẳng lẽ không thể làm vậy với hắn ư? Ái khanh có phải đang đau lòng vì hắn hay không?" Tâm lý Tề Quân Hành đã hoàn toàn mất cân bằng.

"Hoàng thượng bớt giận, thần tội đáng chết vạn lần, thần biết tội!" Thượng Quan Nghi lần đầu tiên sinh chán ghét với loại hành vi này của Tề Quân Hành.

"Cơ Nhi, còn không hầu hạ trẫm!" Tề Quân Hành đem vật tượng trưng nam tử của mình đặt ở bên mép Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, nhìn vật cự đại của Tề Quân Hành, trong lòng nảy sinh ý muốn đem nó cắt rụng.

"Hửm?" Tề Quân Hành tàn nhẫn lườm Mạc Nhiễm Thiên đang ngây ngốc ở đó.

"Hoàng thượng, ngươi muốn thượng thì thượng đi, không cần ghê tởm như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên không chịu được quay đầu đi chỗ khác, cảm thấy mình đang muốn ói ra.

"Cái gì? Ghê tởm? Tướng quốc đại nhân, giúp trẫm giữ đầu hắn!" Tề Quân Hành rõ ràng muốn nhục nhã hai người này.

"Ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên quay đầu lại quát lên đầy giận dữ, sau đó lại chứng kiến Thượng Quan Nghi vẻ mặt tái nhợt, làm cũng không được, không làm cũng không được.

"Lý công công!" Tề Quân Hành đột nhiên gọi to một tiếng.

"Ha!" Mạc Nhiễm Thiên biết chọc giận hắn đối với mình không có lợi, đành phải cắn răng, ngậm vào, hắn không thể xúc động, không thể hại Dạ đại ca. Tề Quân Hành bị hắn đột nhiên ngậm lấy, kêu lên một tiếng.

Mạc Nhiễm Thiên hai mắt nhắm nghiền, trong lòng hận tới cực điểm, còn Thượng Quan Nghi hai tay nắm chặt, quỳ trên mặt đất, nhìn Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt đã không còn biểu tình, y biết hắn đang rất hận.

"Ưm…ô…dùng sức thêm chút nữa!" Tề Quân Hành bắt đầu thấy thoải mái, không khỏi yêu cầu Mạc Nhiễm Thiên, lại đem đã vật tượng trưng nam tính đã bành trướng tới cực đại dấn vào sâu trong yết hầu hắn.

"Ác (ọe) !" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy ghê tởm, nhả ra rồi nôn một trận, trong lòng phẫn hận không thể kể.

"Đồ vô dụng!" Tề Quân Hành oán giận một tiếng, đem hắn đè xuống, tiểu pp vốn bại lộ ngoài. Long mục xung huyết, Tề Quân Hành cầm cự vật của mình tiến nhanh vào.

"A." Mạc Nhiễm Thiên thảm thiết kêu một tiếng, đau đến nước mắt lưng tròng, hai tay gắt gao nắm lấy đệm lót trên nhuyễn tháp, nơi kia nóng rực đau đớn khiến cho bên trong tiểu pp có chút máu tươi chảy ra.

"Súc sinh!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng tàn nhẫn mắng, hắn muốn giết tên súc sinh này, nhưng hắn nhẫn nại! Sẽ có một ngày mình nhất định đòi lại gấp bội!

"Rên rỉ! Rên rỉ đi!" Tề Quân Hành nhanh chóng cử động, không vừa ý việc Mạc Nhiễm Thiên không phản ứng, không khỏi phẫn nộ quát.

(Ô mai gọt, phải đi luyện NC 17 thôi *phọt máu*)

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu hung hăng lườm hắn, miệng mím chặt, hắn đừng mơ có thể khiến mình phát ra thanh âm mê người.

"Làm sao nào, hận trẫm rồi, ha ha ha, ngươi là người của trẫm, nhớ kĩ, rên đi!" Tề Quân Hành mở hai tay, hung hăng đánh vào tiểu pp trắng như tuyết của Mạc Nhiễm Thiên, dấu năm ngón tay đỏ tươi hiện đầy trên làn da bạch ngọc.

Đầu Thượng Quan Nghi đã cúi gục xuống đất, y không dám nhìn, nhưng khóe mắt chạm đến vết máu chảy xuống từ nhuyễn tháp, tim y dường như cũng bắt đầu rỉ máu.

"Ư." Mạc Nhiễm Thiên đau đến toát mồ hôi lạnh, trong miệng phát ra tiếng kêu rên thê thảm, đồ biến thái này, đồ súc sinh này! Cừu hận trong lòng Mạc Nhiễm Thiên đã lên cao tới cực điểm.

Di động theo quy luật nhanh hơn, máu tươi không ngừng chảy xuống, hai tay tả hữu khai cung (làm nhiều việc cùng lúc) , tiểu pp Mạc Nhiễm Thiên đã nổi lên một vệt dài dấu tay.

"Ngươi thật cứng đầu, không chịu rên lên có đúng không? Là trẫm thượng ngươi khó chịu ư? Ngươi kêu hay không kêu, không rên, trẫm sẽ giết Dạ đại phu!" Tề Quân Hành đang trong hưng phấn vẫn cảm giác được thiếu cái gì đó, không đủ thỏa mãn.

Mạc Nhiễm Thiên cắn răng một cái, sau đó rốt cuộc kêu lên.

"A…ưm…" Nương theo tiết tấu của Tề Quân Hành hắn bắt đầu kêu rên, nhưng bên trong đó không có hưng phấn mà chỉ có thê thảm.

"Rên lớn lên một chút!" Tề Quân Hành lại tàn nhẫn vỗ một chưởng, sau đó nâng thắt lưng Mạc Nhiễm Thiên lên, rất nhanh liền mãnh liệt phun ra.

"A…a…" Mạc Nhiễm Thiên kêu to vì đau đớn, bên trong đau đến mức khiến cho hắn không thể chịu đựng được, nếu muốn hắn kêu rên, hắn coi như phát tiết.

"Ô…" Tề Quân Hành ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng, đột ngột ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên từ phía sau lưng không động đậy, sau đó nằm ở trên lưng hắn thở hào hển.

Mạc Nhiễm Thiên nằm ở trên giường mềm vẫn không nhúc nhích, Thượng Quan Nghi ngẩng đầu lên, nhìn thấy trên khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên mồ hôi lạnh chảy ròng, trong lòng đau như kim châm. Đột nhiên y chậm rãi đi tới bên người Tề Quân Hành thưa: "Hoàng thượng, thần sai nô tài chuẩn bị nước nóng." Nói xong xoay người rời đi, Lý công công nhăn mặt nhíu mày đứng ngoài cửa, ông là do hoàng thượng gọi vào, vừa xem tình huống này đã đoán được xảy ra chuyện gì, cũng không lên tiếng.

Lý công công lắc đầu với Thượng Quan Nghi mặt không có chút máu, hai người đi ra ngoài.

"Cơ Nhi?" Tề Quân Hành nhẹ giọng gọi.

"Hoàng thượng thỏa mãn rồi, thỉnh hoàng thượng thả Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên vẫn một mực kiên trì chuyện này.

"Được, trẫm đồng ý. Bất quá Cơ Nhi phải lưu lại hầu hạ trẫm." Tề Quân Hành biết mình thích hắn, thích sự quật cường của hắn, thích sự đặc biệt của hắn, mà không còn là bởi lý do khuôn mặt hắn có sáu phần tương tự Mạc thái tử nữa.

"Thỉnh cho phép Cơ Nhi tĩnh dưỡng mấy ngày lại tiến cung hầu hạ hoàng thượng." Mạc Nhiễm Thiên thanh âm đông cứng.

"Không cho phép, ở trong cung cũng có thể tĩnh dưỡng, có trẫm chăm sóc ngươi không phải rất tốt ư, hay là trong lòng Cơ Nhi còn nhớ tới tướng quốc đại nhân?" Thanh âm Tề Quân Hành lại trở nên lạnh lẽo.

"Ngươi ở trước mặt đại nhân làm chuyện như vậy với Cơ Nhi, đơn giản là muốn Cơ Nhi không còn mặt mũi nào ở chung với đại nhân, hiện tại ngươi hài lòng rồi, Cơ Nhi đã là tàn hoa bại liễu, hoàng thượng còn muốn Cơ Nhi làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên châm chọc.

"Trẫm chỉ là muốn cả hai người các ngươi đều chết tâm thôi! Ngươi an tâm làm Cơ quý phi của ngươi đi!" Tề Quân Hành định phong hắn làm quý phi.

"Không muốn." Mạc Nhiễm Thiên lập tức phản đối, nhưng động đến vết thương, đau đến nhăn mặt.

"Hừ, vì sao? Làm quý phi của trẫm không tốt ư?" Tề Quân Hành nguy hiểm nheo mắt lại, sau đó long căn từ tiểu huyệt của Mạc Nhiễm Thiên rút ra.

"A." Máu tươi cùng chất dịch màu trắng sữa hòa cùng một chỗ, theo bắp đùi, chảy xuống mặt đất, Mạc Nhiễm Thiên há miệng thở gấp, đau đến độ hận không thể bất tỉnh luôn, tên súc sinh này, dĩ nhiên lại đối với hắn như vậy.

"Rất đau sao, nếu không nghe lời, còn có thể càng đau." Tề Quân Hành nhìn cảnh tượng dâm uế bạo tàn này, tươi cười tàn khốc nơi khóe miệng càng lúc càng lớn.

"Ngươi giết ta đi, dù sao sớm muộn gì cũng bị ngươi ngược đãi đến chết, đừng lãng phí thời gian." Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi cựa mình nằm trên nhuyễn tháp, hắn hiện tại ngay cả việc đứng lên cũng khó khăn.

"Trẫm hôm nay là tâm tình không tốt, ngươi trước thì to gan đánh trẫm bất tỉnh, sau lại cùng tướng quốc đại nhân thật không minh bạch, trẫm chính là muốn các ngươi thấy rõ ràng, trẫm mới là chúa tể! Chỉ cần ngươi một lòng một dạ với trẫm, trẫm sẽ sủng ái ngươi." Tề Quân Hành dùng tiết khố lau sạch long căn.

"Ta sợ ngươi lại gặp ác mộng! Đến lúc đó ta sẽ bị ngươi ngược chết!" Mạc Nhiễm Thiên ý có ám chỉ.

Tề Quân Hành có tật giật mình, lập tức long nhan biến đổi quát lên: "Nói bậy! Trẫm thương yêu ngươi như thế, nào có thể ngược chết ngươi?" Kì thật trong lòng Tề Quân Hành cũng không tin.

"Hừ, chẳng lẽ ngươi không thương yêu Dương quý phi cùng Ám quý phi ư? Cơ Nhi đã nghe nói bọn họ một chết một bị thương, chẳng lẽ không phải chuyện ngươi làm?" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh hỏi.

"Đó là trẫm tâm tình không tốt! Sẽ không đối với ngươi như vậy." Tề Quân Hành sửng sốt sau đó lập tức phản bác.

"Haiz, ngươi chừng nào thì tâm tình mới tốt, nếu khi cùng Cơ Nhi ở một chỗ cũng tâm tình không tốt, vậy Cơ Nhi không phải ngay cả cơ hội kêu oan cũng không có sao?" Mạc Nhiễm Thiên hận không thể lập tức đá nát sự tàn nhẫn biến thái của Tề Quân Hành.

"Làm càn, trẫm đã khuyên nhủ đến thế, ngươi vẫn chẳng thấy đủ, là muốn chọc giận trẫm, tự mình chuốc lấy cực khổ sao? Nói cho ngươi biết, ngươi cho dù chết, cũng phải chết ở trong tay trẫm!" Tề Quân Hành lại phát tác đế uy.

"Đúng, ngươi là hoàng thượng, ngươi nói đúng." Mạc Nhiễm Thiên nói xong hai mắt nhắm nghiền nghỉ ngơi.

Khi Thượng Quan Nghi lần nữa đi vào, nô tài mang tới một thùng nước nóng lớn, trong tay y cầm dược cao.

"Hoàng thượng, thỉnh tắm rửa, Cơ Nhi, ngươi, ngươi thoa thuốc đi." Thượng Quan Nghi vào xem Mạc Nhiễm Thiên, nhìn hắn nằm ở nơi đó, tiểu pp huyết nhục mơ hồ, trong mắt chất chứa bi thương cùng đau đớn.

"Cám ơn đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên thấy được, hắn biết hắn thành công đã làm cho Thượng Quan Nghi hận Tề Quân Hành, nhưng cái giá phải trả quá lớn, không nghĩ rằng Tề Quân Hành tàn bạo như vậy, đau muốn chết.

"Ái khanh, đi thả Dạ đại phu, quân vô hí ngôn (vua hem nói chơi) ." Tề Quân Hành nằm ở trong thùng gỗ, Lý công công xoa bóp vai cho hắn.

"Vâng, thần tuân chỉ!" Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên sau đó quay đầu rời đi, Mạc Nhiễm Thiên biết mình rất nhanh sẽ được cứu ra, nhưng bây giờ thương tích đầy mình, thật sự không biết lúc nào mới lành, hoạt động cũng không tiện.

"Hoàng thượng, Cơ Nhi đau quá, có linh đan diệu dược gì không?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ một chút liền hỏi.

"Lý công công, mang Thiên Lộ Hoàn của trẫm đến đây." Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên, lộ ra nét cười, thầm nghĩ hắn rốt cuộc vẫn khuất phục mình.

"Cơ Nhi, Thiên Lộ Hoàn này là bí dược cung đình, có thể trị bách bệnh, chút thương ấy của ngươi rất nhanh sẽ lành thôi." Tề Quân Hành dường như rất thương yêu hắn.

"Hừ, ngươi định cứ hành hạ người ta hành hạ rồi cho chút thuốc, sau đó coi như cái gì cũng chưa từng xảy ra sao? Thiên hạ có loại chuyện dễ dàng như vậy ư?" Mạc Nhiễm Thiên khinh khỉnh nói.

"Cơ Nhi muốn thế nào đây?" Tề Quân Hành cười nói, hắn chính là cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên lúc này đáng yêu nhất.

"Ta có thể thế nào, chẳng lẽ ta còn có thể thượng ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên lườm Tề Quân Hành một cái, dáng vẻ này không giống như đang thù oán hắn, quả thực như là làm nũng với hắn, nhưng oán hận trong lòng Mạc Nhiễm Thiên thế nào chỉ có hắn tự biết.

"Ha ha ha, Tiểu Cơ Nhi, ngươi thật làm cho trẫm vui vẻ, Lý công công, còn không giúp ái phi của trẫm rửa ráy thoa thuốc?" Tề Quân Hành cười ha ha nói.

"A, đừng, đừng, ta tự mình làm." Mạc Nhiễm Thiên nhìn Lý công công mặt đầy nếp nhăn lại là thái giám, thật sự không thể tiếp nhận.

"Ha ha, đừng bướng bỉnh nữa, thương thế của ngươi trẫm biết." Tề Quân Hành mỉm cười nhìn bộ dạng nghĩ mà thấy sợ của hắn.

"Biết mà ngươi còn đối với ta như vậy, nếu là ngươi, cho ngươi thử xem, ngươi sẽ biết là đau như thế nào!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức hét lớn một hồi.

"Trẫm cũng không nhịn được." Tề Quân Hành nhíu mày trả lời.

"Nhẫn cái mẹ ngươi, ngươi là súc sinh a, không nhịn được!" Mạc Nhiễm Thiên nhất thời hỏa khí bốc lên.

"Cơ Nhi, trẫm sủng ái ngươi, nhưng không phải là ngươi có thể vô lễ như thế, nếu không cẩn thận mông nở hoa đó!" Khuôn mặt Tề Quân Hành lại trầm xuống.

"Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận quay đầu, không nhìn Tề Quân Hành nữa.

"Quý phi nương nương, nô tài thoa thuốc cho người." Lý công công đã đi tới.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức quay lại lớn tiếng nói với Tề Quân Hành: "Nói đi, ta không muốn làm quý phi! Ta không làm! Còn có, ta mình bôi thuốc! A." Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến cực điểm, chạm đến vết thương, đau đến mức kêu to lên.

"Ngươi xem, có nói sai đâu, ha ha." Tề Quân Hành nhìn thấy bộ dạng đau đớn của hắn mà cười lớn, long tâm đại duyệt. (long tâm = lòng vua, đại duyệt = vô cùng vô cùng happy)

"Ta thấy ngươi là biến thái nhất, nhìn ta đau đớn thế này, ngươi lại vui vẻ như thế, ai, cuộc sống của ta sau này chỉ sợ nhìn không thấy mặt trời thôi." Mạc Nhiễm Thiên buồn bực vạn phần, hy vọng Thượng Quan Nghi sớm để Dạ đại ca cứu mình ra ngoài, sau đó lấy thân phận Mạc thái tử tiến cung, ngược chết Tề Quân Hành, theo tình cảm của Tề Quân Hành với Mạc thái tử, hắn tuyệt đối sẽ không ngược đãi thái tử, mình sẽ chờ trả thù.

"Nói hươu nói vượn! Trẫm rất bình thường." Tề Quân Hành nói xong liền đứng dậy, bọt nước trên người chảy xuống, đầy vẻ gợi cảm, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy mình nhất định là điên rồi.

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu không nhìn nữa, Tề Quân Hành khoác lên y phục mới, cuối cùng là tấm khăn ướt trên tay Lý công công, sau đó ngồi ở bên người Mạc Nhiễm Thiên nói: "Trẫm giúp ngươi thanh tẩy, Tiểu Cơ Nhi đã hài lòng chưa?"

"A?" Mạc Nhiễm Thiên bị hắn hù dọa rồi.

"Trẫm có nói sẽ sủng ái ngươi." Tề Quân Hành ôn nhu lau tiểu pp cho hắn.

"A, đau!" Mạc Nhiễm Thiên hiện giờ cái mông sưng đến mức chạm vào là đau.

"Hô, kiên nhẫn một chút, rất nhanh sẽ không đau nữa." Tề Quân Hành cúi người đến gần tiểu pp mà thổi giúp hắn. Giảm bớt đau đớn cho Mạc Nhiễm Thiên. Sau đó nhẹ nhàng mà xoa, khóe miệng Mạc Nhiễm

Thiên co quắp một hồi, nhìn vẻ ôn nhu của hắn hiện giờ, lại nghĩ đến cảnh bị hắn ngược đãi vừa rồi, thật sự không thể giải thích nổi, quả nhiên, biến thái không dễ lộ ra mặt.

72. Chương 72: Chọc Giận Bạo Quân

Mạc Nhiễm Thiên thoa bí dược cung đình Thiên Lộ Hoàn của Tề Quân Hành xong, thật sự cảm thấy nỗi đau đớn của mình giảm đi rất nhiều, nhưng khi Tề Quân Hành bóp nát viên thuốc, bôi vào tiểu cúc huyệt sưng tấy kia, nỗi đau ấy đúng là tê tâm liệt phế. (tê = xé, tâm = tim, liệt = rạn nứt, phế = phổi)

"Cơ Nhi, chỉ cần ngươi ngoan ngoãn ở lại bên cạnh trẫm, trẫm sẽ không làm vậy với ngươi nữa." Tề Quân Hành nhìn hành vi thú tính mình gây ra cũng cau mày.

Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy mồ hôi, giữ im lặng, đau đến độ muốn ngất xỉu luôn, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch như giấy, sau đó hắn cảm thấy chất keo dính màu hồng trên môi hình có vẻ đang nhạt đi, lại càng không dám ngẩng đầu.

Tề Quân Hành biết hắn rất đau, cũng không ép hắn, thoa thuốc xong nói: "Trẫm vào triều đây, ngươi nghỉ ngơi đi." Nói xong đi khỏi tẩm cung, còn Mạc Nhiễm Thiên thở phào nhẹ nhõm, thật may không phải đối mặt với Tề Quân Hành, vội vàng lấy chất keo hồng giấu trong người ra nhẹ nhàng thoa lên.

"Quý phi nương nương, ngươi thoa cái gì vậy?" Lý công công đang sửa sang đồ đạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy quái dị.

"Đừng gọi ta quý phi nương nương, nghe như phụ nữ vậy, lão tử (ông) là nam nhân!" Mạc Nhiễm Thiên buồn bực nói.

"Dạ, dạ, Cơ công tử." Lý công công vội vàng đổi giọng, lần đầu tiên ông thấy hoàng thượng quan tâm tới một người phi tử như vậy, còn tự mình bôi thuốc cho hắn.

"Hoàng thượng có phải thường xuyên đối xử với phi tử trong hậu cung như vậy không?" Mạc Nhiễm Thiên quay đầu hỏi Lý công công.

"Chuyện này ạ..." Lý công công cũng không dám nói lung tung.

"Thế thì đúng rồi, tên biến thái này! Cứ tiếp tục như vậy, ta sớm muộn gì cũng chết trong tay hắn." Mạc Nhiễm Thiên lửa giận công tâm.

"Cơ công tử, kì thật chỉ cần ngươi có thể làm cho hoàng thượng không gặp ác mộng nữa, hoàng thượng sẽ không đối với ngươi như vậy." Lý công công đột nhiên tiếp lời.

"Thí (cái rắm) , tối hôm qua hắn rõ ràng ngủ rất ngon, không phải cũng vẫn biến thành súc sinh đó thôi." Mạc Nhiễm Thiên biết là mình cùng Thượng Quan Nghi kích thích Tề Quân Hành, nhưng hắn vẫn rất tức giận.

"Cái này, có lẽ là bởi vì hoàng thượng rất để ý đến Cơ công tử, chỉ cần Cơ công tử đối với hoàng thượng tốt hơn một chút, hoàng thượng nhất định rất sủng ái ngươi." Lý công công thần thần bí bí nói.

"Ngươi làm sao biết hắn để ý ta?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi.

"Nô tài lần đầu tiên thấy trong mắt hoàng thượng có tia cảm tình với phi tử khác. Cơ công tử là người đầu tiên hoàng thượng thích, hoàng thượng sẽ không nỡ ngược chết ngươi đâu."

"Hừ, hắn không phải mê luyến Mạc thái tử kia sao?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi tiếp.

"Lời này không sai, nhưng đây là một loại chỗ dựa tinh thần, dù sao hoàng thượng còn chưa chiếm được, nhưng Cơ công tử thì khác, ngươi đã ở bên cạnh hoàng thượng, có thể cảm hóa hắn." Lý công công kì thật chính là ý tứ này, hắn cũng không nhẫn tâm nhìn hoàng thượng đem một đám tần phi như hoa như ngọc giết chết sau tạo thành tượng sáp.

"Cảm hóa hắn? Lý công công, ngươi đừng hy vọng xa vời, ta? Không có khả năng!" Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh, tên biến thái đó có thể cảm hóa sao? Lão tử có mà thật sự biến thành nữ nhân.

"Ai. Lão nô cáo lui!" Lý công công thở dài lui ra ngoài.

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy vết thương của mình khá lên rất nhiều, lại có thể hoạt động, thầm nghĩ thuốc này thật là lợi hại, mình nếu có thể lấy thêm chút ít phòng thân thật là tốt biết bao.

"Chậm đã. Lý công công, thuốc này còn nữa không? Có thể cho ta chút không?" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng gọi Lý công công.

"Cơ công tử, thuốc này có thể trị bách bệnh, uống bên trong chữa trị nội thương, thoa ngoài da khứ hủ sinh cơ (khứ = tiêu trừ, hủ = rữa nát, sinh = sinh ra, cơ = da), là bí dược hàng đầu hoàng cung, không dễ dàng cho ai, ngay cả Dương quý phi cũng không được." Lý công công giải thích.

"Ý ông là không thể cho ta nữa sao?" Mạc Nhiễm Thiên run run khóe miệng.

"Cơ công tử, dược hoàn có hạn, ngươi chỉ có thể xin hoàng thượng, nô tài cấp cho ngươi, hoàng thượng nhất định sẽ giận dữ, nhưng xem mức độ sủng ái của hoàng thượng đối với ngươi, hẳn là sẽ cho ngươi một viên." Lý công công nói hết lời rồi khom người bước ra.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng, một viên thôi? Chán quá đi.

Mạc Nhiễm Thiên nằm ở trên nhuyễn tháp ngủ đến giữa trưa (nha~ đồ meo meo lười), lúc tỉnh lại thì thấy Tề Quân Hành ngồi ở bên cạnh nhìn hắn, hắn bị dọa đến mém chút lăn từ nhuyễn tháp xuống, trong lòng hoảng sợ, hắn sẽ không nhìn ra cái gì đó chứ.

"Ngươi, ngươi sao cứ nhìn ta thế? Không biết người dọa người, dọa chết người sao?" Mạc Nhiễm Thiên chột dạ không thôi.

"Ha ha, trẫm đang chuẩn bị gọi ngươi dậy dùng bữa." Tề Quân Hành quả nhiên dùng giọng điệu rất cưng chiều.

"Ta không muốn ăn, đau đến chết mất, ăn cái p ấy!" (p=hump a.k.a phao câu) Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói.

"Ngươi đứng lên xem chút coi, hẳn là không có vấn đề gì, công dụng của Thiên Lộ Hoàn, trẫm rất rõ ràng, đừng có vờ vĩnh." Tề Quân Hành đứng dậy chờ hắn.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, lập tức đứng dậy, phát hiện pp mình thật sự không đau nữa, trong tiểu huyệt cũng không còn đau rát nóng bỏng nữa, trong lòng buồn bực nghĩ cách có được Thiên kia.

"Ha ha, thế nào, trẫm không lừa ngươi chứ?" Tề Quân Hành nhìn bộ dáng giật mình kinh ngạc của hắn thì rất vui vẻ.

"Hắc, thật hữu hiệu, hoàng thượng, dược đó thật thần kỳ, có thể cho Cơ Nhi một ít nữa không?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười quyến rũ.

"Ân? Ngươi muốn lấy làm gì?" Tề Quân Hành lập tức nghiêm mặt nhìn hắn.

"Hắc, ta không phải chính là phòng thân sao? Ngày nào đó ngươi nổi thú tâm, mà ngươi lại không cần Cơ Nhi nữa, Cơ Nhi cũng không bị đau chết, ngươi nói có phải không?" Mạc Nhiễm Thiên làm bộ cả giận hỏi.

"Ngươi nghe lời, trẫm sẽ thương ngươi, thuốc này không phải thuốc bình thường, ngàn vàng khó mua, ngươi cho rằng trẫm có được rất dễ dàng sao?" Tề Quân Hành không cho.

"Hừ, còn nói gì mà thương yêu Cơ Nhi, ngay cả thuốc cũng không chịu cho, ngươi bảo Cơ Nhi sao có thể tốt với ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên quay đầu, không để ý tới Tề Quân Hành đã đi ra ngoài, cảm giác vết thương toàn thân, quả nhiên đã không đáng ngại nữa.

Tề Quân Hành nhếch mép, đi tới kéo tay hắn: "Trẫm là vua, ngươi là phi, đừng không lớn không nhỏ thế!" Nói xong vẫn lườm hắn một cái.

"Ngươi cho ta viên thuốc, ta sẽ đứng dưới ngươi." Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ nhìn Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành nhìn hắn một lúc mới thở dài nói: "Được rồi, chỉ có thể cho một viên! Lý công công!" Tề Quân Hành gọi ra bên ngoài.

"Cho Cơ Nhi một viên Thiên Lộ Hoàn." Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Hai viên, hoàng thượng cho hai viên đi!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức làm nũng, lắc lắc cánh tay Tề Quân Hành.

"Ngươi không tin tưởng trẫm đến thế sao?" Tề Quân Hành lạnh lùng hỏi.

"Không phải, ta không tin tưởng chính là pp của mình, đề phòng trước, kẻo bị đau chết mất." Mạc Nhiễm Thiên lấy tay xoa xoa pp, ủy khuất nhìn Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành thấy hắn cười đùa rất đáng yêu, cũng cười rất tươi sau đó nói với Lý công công: "Vậy cho hắn hai viên đi, ngươi hài lòng rồi chứ?"

"Hắc. Hài lòng hài lòng." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng tiếp nhận viên thuốc mà Lý công công đã dùng khăn gấm bọc lại giao cho hắn, cẩn thận bỏ vào trong áo.

"Đi thôi, dùng bữa đi, trẫm đói bụng." Tề Quân Hành dắt tay hắn đi ra ngoài.

Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa một chút không chịu, khinh khỉnh nhìn Tề Quân Hành: "Hoàng thượng, có thể đừng cầm tay không, Cơ Nhi cảm thấy mình cứ như phụ nữ vậy, vô cùng yếu đuối."

Tề Quân Hành sửng sốt cười nói: "Sao có thể như vậy, trẫm thích dắt tay Cơ Nhi."

"Ta đây kéo cho ngươi xem!" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đem tay đổi ngược lại, dắt tay hắn, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý.

Khuôn mặt Tề Quân Hành liền trở nên rối rắm, thế nào cũng không quen được, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là buông tay ra.

"Thế nào? Cảm giác kì quái không?" Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày nhìn hắn.

Tề Quân Hành nhìn hắn mặt lộ vẻ xấu hổ: "Trẫm chưa thử qua."

"Hừ, cho nên đừng có chuyện gì cũng áp đặt người khác!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn nhạo báng.

"Vậy Cơ Nhi ở lại dạy trẫm nha. Vũ tiên sinh của trẫm." Tề Quân Hành đùa.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức lườm hắn một cái: "Còn không có tha thứ ngươi đâu, đừng giả bộ thân quen! Hừ!"

"Ha ha ha, Tiểu Cơ Nhi, trẫm phát hiện ngươi càng ngày càng đáng yêu." Tề Quân Hành cười ha hả.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép, coi hắn như kẻ thần kinh.

"Hoàng thượng muốn dùng bữa ở nơi nào? Triêu Thiện Các?" Lý công công mỉm cười đi đến."Hoàng thượng hôm qua người hứa với Dương quý phi, ngọ thiện (bữa trưa) sẽ đi gặp hắn."

Tề Quân Hành sửng sốt hỏi: "Vậy đến chỗ của hắn thôi, hắn sao rồi?"

"Dương quý phi còn chưa rời giường." Lý công công cúi đầu nói.

"Thế thì đừng đi, chờ hắn tốt lên lại tới thăm hắn, ngươi đi chuẩn bị đồ ăn đi." Tề Quân Hành chau mày ra lệnh.

"Hoàng thượng, ngươi quá vô tình rồi! Hắn có lẽ đang chờ ngươi, đi xem một chút đi." Mạc Nhiễm Thiên không có việc gì làm, muốn nhìn qua coi Dương quý phi bị kẻ biến thái này ngược thành cái dạng gì.

Tề Quân Hành trầm mặt, lạnh lùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên cũng trừng mắt nhìn hắn.

"Vậy đi thôi, đi xem một chút." Tề Quân Hành lắc đầu, bị hắn nói là vô tình, trong lòng khó chịu.

Lý công công dẫn đường, Tề Quân Hành ở phía trước, Mạc Nhiễm Thiên ở phía sau, đi tới tẩm cung Dương quý phi, trên đường, Mạc Nhiễm Thiên thấy thống lĩnh ngự lâm quân Trần Chấn đang nhìn hắn, nghĩ đến

mối quan hệ của người này với tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm, tuy nhiên hiện nay thân phận ta không đúng, có nên chào hỏi không, nhưng hắn rất muốn biết chuyện của Dạ Tích Tuyết, cho nên không nhịn được mở miệng hỏi: "Trần thống lĩnh, Dạ đại phu đã thả chưa?"

Tề Quân Hành xoay người lại, kéo tay hắn lạnh lùng hỏi: "Làm sao? Không tin trẫm ư?"

"Hả, không phải, Cơ Nhi chỉ muốn biết Dạ đại ca có bị thương không thôi, Cơ Nhi sợ trong ngục có thị vệ đánh hắn." Mạc Nhiễm Thiên thật thà giải thích.

Tề Quân Hành nghe vậy, nhìn về phía Trần Chấn hỏi: "Dạ đại nhân thế nào rồi?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, Dạ đại nhân đã được tướng quốc đại nhân thả rồi, trên người chỉ là vết thương nhỏ, hẳn là không nghiêm trọng nữa." Trần Chấn thành thật trả lời.

"Ừm, được chưa? An tâm chưa?" Tề Quân Hành nhướn mày nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, trong long nhãn có phần bất mãn.

"Hắc hắc, an tâm, an tâm rồi, Cơ Nhi không phải hỏi một chút thôi sao? Tốt xấu nơi này cũng chỉ còn lại hai người Cơ Nhi cùng Dạ đại nhân, quan tâm cũng là lẽ dĩ nhiên."

"Có đúng không? Trẫm biết ở ngoài kinh còn có mấy chục binh lính nữa đâu rồi, chuẩn bị làm gì a, Vũ tiên sinh?" Tề Quân Hành vạch trần mấy chục binh lính tứ hoàng tử cố ý lưu lại.

"A, ha ha, không phải là hy vọng hoàng thượng thay đổi tâm ý, có thể phát binh sớm hai ngày, chờ tin tức tốt lành của Bình Châu sao? Hoàng thượng, ngươi nói phải không?" Mạc Nhiễm Thiên cầm tay Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành tàn nhẫn lườm hắn: "Ngươi tốt nhất nên xác định rõ ràng, ngươi đã là người của trẫm!" Nói xong dùng sức kéo hắn, dắt đi.

Mạc Nhiễm Thiên chu chu môi, lập tức đi theo. Trong lòng thầm nghĩ mình để lại binh lính tất nhiên là hữu dụng, muốn con cáo già này phát binh sớm hai ngày, chỉ sợ còn khó hơn lên trời.

Đoàn người đi tới Cảnh Dương Cung của Dương quý phi, tiểu thái giám Tiểu Mộc Tử vội vàng chạy vào thông báo.

Vừa vào nội thất, thanh âm suy yếu liền truyền ra.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng." Dương quý phi vẻ mặt trắng bệch, trên người đắp chăn mỏng, cố sức đứng lên. Mạc Nhiễm Thiên có thể chứng kiến dưới lớp chăn mỏng trượt xuống kia, vải trắng băng bó khắp nơi trên người y, thương thế như thế nào, có thể tưởng tượng được.

"Ái phi không cần đứng lên, cứ dưỡng thương đi. Lý công công, bảo thái y phải dùng thứ tốt nhất." Tề Quân Hành dặn Lý công công.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, nghĩ thầm, dối trá quá, có Thiên Lộ Hoàn tốt như vậy hắn tiếc rẻ không cho, còn làm bộ rất thương yêu y.

"Đa tạ hoàng thượng." Trên mặt Dương quý phi tuy vậy lại không có lấy một vết thương, mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên bên cạnh không tiến vào, nước mắt lã chã tuôn rơi, làm cho Mạc Nhiễm Thiên luống cuống tay chân.

"Quý phi nương nương đừng thương tâm, hoàng thượng chỉ là nhất thời thất thố, không có lần sau mà." Mạc Nhiễm Thiên cuống quýt, vội vàng mở miệng an ủi.

Khuôn mặt Tề Quân Hành trông rất khó coi, nhìn Dương quý phi mà lạnh lùng nói: "Ái phi đang trách trẫm đấy ư?"

"Không, không, thần thiếp không dám." Dương quý phi bị dọa đến mức càng khóc dữ hơn.

"Cơ Nhi, đi thôi, để ái phi nghỉ ngơi đi." Tề Quân Hành kéo Mạc Nhiễm Thiên đi, tâm trạng phiền não dị thường.

Mạc Nhiễm Thiên vốn định mở miệng chửi Tề Quân Hành, suy nghĩ xong lại không lên tiếng, gửi tới Dương quý phi một ánh mắt đồng tình, rồi cũng đi ra ngoài.

"Thật là mất hứng!" Tề Quân Hành nổi giận đùng đùng đi trước, còn Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn không nói gì với hắn.

Trong Triêu Thiện Các, Tề Quân Hành vẻ mặt âm trầm nhìn Mạc Nhiễm Thiên không để ý đến bữa cơm.

"Tại sao không nói lời nào, rất thất vọng về trẫm ư?" Tề Quân Hành không nhịn được hỏi.

"A, không có, ăn cơm, hơ, ăn cơm thôi, hoàng thượng không phải đói bụng sao? Hắc hắc." Mạc Nhiễm Thiên cười giả lả.

"Bình thường thấy ngươi lắm lời như vậy, hiện giờ vì sao không nói, là trách trẫm vô tình ư?" Tề Quân Hành tâm trạng buồn bực, không muốn nghe hắn nói 'không phải'. (ý câu này là anh ý ko muốn ẻm nghĩ mình vô tình)

"Hoàng thượng, ngươi muốn Cơ Nhi nói cái gì chứ? Cơ Nhi chưa nói ngươi vô tình a, ngươi nghĩ như vậy ta cũng không có cách gì, ngươi không phải tự thấy khó chịu sao?" Mạc Nhiễm Thiên cười khổ nói với hắn.

"Hừ, chỉ sợ ngươi giấu trong bụng không nói!" Tề Quân Hành là đang ép buộc mà, rõ ràng không muốn nghe người ta nói bậy, nhưng lại hiếu thắng buộc người ta nói, nói ra lại sợ không vừa ý, Mạc Nhiễm Thiên rất biết loại tâm tính này.

"Hoàng thượng, oan uổng a, Cơ Nhi là người ruột để ngoài da, làm sao có thể lường gạt hoàng thượng không nói chứ? Đúng rồi, Cơ Nhi đang nghĩ, Mạc thái tử sắp tới đây rồi, hoàng thượng sẽ đối xử với Cơ Nhi ra sao đây? Có thể cho Cơ Nhi xuất cung không?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng tính toán làm sao có thể hoán đổi hai thân phận, lại không làm Tề Quân Hành nghi ngờ.

"Ngươi đừng mơ! Ngươi có phải muốn thoát khỏi trẫm hay không?" Tề Quân Hành buông đũa, cả người khí lạnh tản ra.

"Hoàng thượng, ngươi thật xấu tính, Cơ Nhi không nói câu nào, chỉ hỏi một chút mà thôi, xem ngươi nghĩ đến chuyện gì kìa? Ai." Mạc Nhiễm Thiên cũng buông bát đũa thở dài.

"Hừ, thủ đoạn nhỏ này của ngươi trẫm còn nhìn không thấu sao?" Tề Quân Hành nhíu mày.

"Hoàng thượng, Cơ Nhi chỉ là đang nghĩ hoàng thượng nhung nhớ Mạc thái tử đã lâu, Cơ Nhi sợ hắn vừa đến, hoàng thượng sẽ không thèm liếc mắt nhìn Cơ Nhi nữa." Mạc Nhiễm Thiên u oán nhìn hắn.

"Nói bậy, không thể nào, hắn là một ngốc tử. Trẫm ban cho hắn một tẩm cung là tốt rồi, ngày thường tự có nô tài chơi đùa cùng hắn, trẫm vẫn sẽ thương yêu ngươi." Tề Quân Hành nhìn dáng vẻ Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng tự nhiên dâng lên một loại cảm giác khác thường. Hắn biết hắn không muốn Cơ Nhi rời xa hắn.

"Ai." Mạc Nhiễm Thiên thở dài sau đó lại không lên tiếng.

"Ngươi đến cùng muốn trẫm thế nào?" Tề Quân Hành thấy hắn không nói lời nào, trong lòng buồn bực.

"Hoàng thượng cũng ban cho Cơ Nhi một tòa cung điện đi, để Cơ Nhi có thể làm quen với cuộc sống đơn độc."

"Cơ Nhi ở trong tẩm cung của trẫm không được ư?" Tề Quân Hành khó chịu hỏi.

"A, hắc hắc, bỏ đi, được rồi, hoàng thượng, Cơ Nhi muốn ra khỏi cung một chuyến có được không? Ngày mai sẽ trở lại." Mạc Nhiễm Thiên khẩn cầu nhìn hắn.

"Đi đâu? Ngươi là ái phi của trẫm, sao có thể tùy tiện xuất cung?" Tề Quân Hành mặc dù trách cứ, nhưng rất tò mò.

"Cơ Nhi còn vài vật trong phủ của tướng quốc đại nhân, vả lại Cơ Nhi cũng muốn đi thăm Dạ đại ca một chút, hoàng thượng nếu tin tưởng lời Cơ Nhi nói, Cơ Nhi ngày mai sẽ trở lại." Mạc Nhiễm Thiên đang nghĩ chuyện viển vông.

"Không cho phép! Trong lòng ngươi còn nhớ tướng quốc đại nhân?" Tề Quân Hành tức giận hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn khinh bỉ, giận quá nói: "Ngươi nói có lý một chút có được không, ta cũng cho ngươi như vậy rồi, còn muốn cái P a, cho dù ta có muốn, hắn cũng không thèm nhìn ta!"

"Làm càn! Người đâu! Bắt hắn trói lại cho trẫm, nơi nào cũng không cho đi!" Tề Quân Hành bão nổi.

"Ngươi, ngươi, ngươi, ta chết cho ngươi xem!" Mạc Nhiễm Thiên biết Tề Quân Hành có phần quan tâm đến hắn, dùng thủ đoạn của nữ nhân cũng không tồi! Nói đoạn đem bát cơm đập xuống đất, chạy ra ngoài.

"Cơ Nhi, mau, mau ngăn hắn lại!" Tề Quân Hành nóng nảy.

"Cơ công tử, thỉnh quay về!" Trần Chấn ở ngoài cửa cản hắn.

"Nếu không có tự do, không bằng ta chết quách đi. Chẳng lẽ ta ngay cả chết cũng không chết được sao?" Mạc Nhiễm Thiên thấy Trần Chấn ở bên, trong lòng càng thêm bình tĩnh, xoay người nói với Tề Quân Hành đang đuổi theo, nói xong liền lao tới cột trụ đỏ thẫm ngoài cửa Triêu Thiện Các.

"Cơ Nhi!" Tề Quân Hành vội gọi.

Đúng như Mạc Nhiễm Thiên dự đoán, bóng dáng Trần Chấn chợt lóe, ôm lấy cổ Mạc Nhiễm Thiên.

"Buông ta ra, để cho ta chết đi, Cơ Nhi ta đường đường một nam tử hán, vậy mà lại giống như nữ tử không thể bước chân khỏi cửa, còn sống làm gì? Mất hết thể diện tổ tông. Bạo quân, bạo quân!" Mạc Nhiễm Thiên kịch liệt giãy dụa, oán giận Tề Quân Hành, mỗi người thị vệ chạy vào đều bị hắn hù dọa, chỉ thấy long nhan Tề Quân Hành nhanh chóng chuyển sang màu xanh.

"Đem hắn trói về tẩm cung của trẫm, trẫm muốn cho hắn không xuống giường được!" Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên, nói rành mạch từng chữ.

73. Chương 73: Lại Đây

Mạc Nhiễm Thiên nghe thấy, mém chút ngất xỉu luôn, không phải Tề Quân Hành lại muốn cường bạo chứ? Cường bạo hắn ư, vừa nghĩ loại đau nhức này, hắn lập tức nổi trận lôi đình.

"Ngươi là đồ bạo quân, cầm thú, súc sinh!" Trước hết cứ trút giận đã rồi hẵng nói.

Tề Quân Hành lạnh lùng lườm hắn một cái rồi vung tay áo bỏ đi, còn Mạc Nhiễm Thiên đáng thương một lần nữa bị trói chặt vứt vào trong tẩm cung của đồ biến thái kia.

"Cơ công tử, ai, lão nô khuyên ngươi vẫn là nên nghe lời hoàng thượng đi." Lý công công dùng ánh mắt thiện ý nhìn Mạc Nhiễm Thiên bị ném lên long sàng.

"Hừ, đối tốt với hắn cũng chỉ có đường chết, hắn là kẻ biến thái nhất!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ hét.

"Ai." Lý công công nhìn hắn một cái, thở dài xoay người đi.

Mạc Nhiễm Thiên lấy làm lạ Tề Quân Hành sao lại không tới, vội vàng gọi Lý công công: "Lý công công, hoàng thượng đâu?"

"Hoàng thượng đến ngự thư phòng, vừa rồi thấy ngự sử đại nhân vội vàng cầu kiến." Lý công công trả lời.

"A!" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa giật nảy mình, mới nhớ ra ngày mai đã đến kì hạn bảy ngày, Triển Ấp kia sẽ không lớn gan tới mức đến nói cho hoàng thượng chứ, chẳng lẽ gã không muốn sống nữa? Ngẫm lại, kẻ nhát gan này cũng không ngu đến thế chứ, trong lòng hắn yên tâm hơn một chút.

"Lý công công, ngươi có thể thông báo cho tướng quốc đại nhân, bảo hắn tiến cung không?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nói.

"Cái này, Cơ công tử tìm tướng quốc đại nhân sợ là không ổn, để cho hoàng thượng biết không phải càng hỏng bét sao?" Lý công công nhắc nhở.

"Này, ai, chẳng lẽ ta thật sự phải chết trên long sàng sao?" Mạc Nhiễm Thiên thở dài thườn thượt.

"Cơ công tử, lão nô từng nói, hoàng thượng ăn mềm không ăn cứng, lão nô cáo lui." Lý công công nói xong rất có thâm ý nhìn Mạc Nhiễm Thiên rồi lui ra ngoài.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức tự cởi trói, đầu óc lập tức suy chuyển.

Đi tới phía sau cửa, nhìn thấy Trần Chấn còn đang ở đó, hắn giật mình, hô lớn: "Trần thống lĩnh, mời vào."

Trần Chấn thấy Mạc Nhiễm Thiên ở cửa thì thất kinh, mình rõ ràng đã trói chặt hai tay hắn, hắn sao có thể cởi ra được nhỉ.

"Cơ công tử ngươi?" Trần khiếp sợ nhìn hắn.

"Hắc hắc, không có việc gì, được rồi, Trần thống lĩnh là sư huynh của tứ hoàng tử Mạc quốc phải không." Mạc Nhiễm Thiên đem hắn kéo vào phòng, khẽ giọng hỏi.

Chuyện này lại làm Trần Chấn giật nảy lên: "Ngươi, ngươi làm sao biết?"

"Trần thống lĩnh quên rằng Cơ Nhi chính là Vũ Tề sao? Tại hạ là môn khách của tứ hoàng tử a, tất nhiên là tứ hoàng tử nói với tại hạ, hy vọng vào lúc nguy nan, Trần thống lĩnh có thể giúp đỡ tại hạ một tay." Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nói.

"Cơ công tử muốn tại hạ giúp thế nào?" Trần Chấn trầm tư một chút rồi khẽ giọng hỏi lại.

"Đi tìm tướng quốc đại nhân, trước đêm mai nhất định phải cứu ta ra." Mạc Nhiễm Thiên nói thẳng mục đích.

"A, như vậy sao được, hoàng thượng sẽ giận dữ. Hơn nữa Cơ công tử làm sao biết tướng quốc đại nhân sẽ giúp ngươi?" Trần Chấn không tin.

"Ha ha, chỉ cần Trần thống lĩnh nói với tướng quốc đại nhân, Cơ Nhi cảm kích vô cùng." Mạc Nhiễm Thiên biết Thượng Quan Nghi nhất định sẽ giúp hắn, chỉ là vấn đề thời gian, nhưng ngày mai đã là thời khắc quyết định rồi, mình nếu không xuất hiện trước mặt ngự sử Triển Ấp, tin tức thái tử ở Tề quốc sẽ lập tức bị Tề Quân Hành biết.

"Được rồi, hạ quan sẽ giúp ngươi một lần! Nhưng thành công hay không tại hạ cũng không dám cam đoan." Trần Chấn nhìn Mạc Nhiễm Thiên gật đầu.

"Đa tạ Trần thống lĩnh, không trách được tứ hoàng tử nói Trần thống lĩnh cùng hắn là sư huynh đệ tốt nhất, cám ơn." Mạc Nhiễm Thiên tươi cười.

Ngự thư phòng, Tề Quân Hành vẻ mặt âm u, nhìn ngự sử Triển Ấp quỳ trên mặt đất, nói: "Nói thế thật sự là…"

"Hồi bẩm hoàng thượng, ngày ấy khi Công Tử Lâm vội vã trở về, hạ quan liền cảm thấy kì quái, cho nên cài thủ hạ vào trong đoàn người của hắn, sáng nay hạ quan nhận được tin hắn dùng bồ câu đưa tới, tin tức này tuyệt đối không sai. Công Tử Lâm có lẽ đã đoán trước được múc hoàng thượng trì hoãn hai ngày, cho nên điều động hai mươi vạn đại quân, kéo tới bên bờ Âm giang." Triển Ấp lần này là tới tranh công.

"Tuyên tướng quốc đại nhân, Triệu tướng quân tiến cung!" Tề Quân Hành cảm giác kế hoạch của mình bị làm cho rối loạn, hắn không ngờ rằng Công Tử Lâm đoán được hắn cố ý tấn công Thân quốc, vốn dĩ chỉ định phái mười vạn đại quân tấn công Bình Châu, hiện tại không tiếc tổn hao quân lương, điều thêm hai mươi vạn trấn bên Âm giang của Tề quốc, thật là giảo hoạt mà. Trong triều tất cũng có đại thần tiết lộ cơ mật, xem ra mình cũng cần nghiêm túc chỉnh đốn triều cương.

"Triển ái khanh, lần này ngươi có công, trẫm sẽ trọng thưởng cho ngươi, ngươi đi xuống đi, có tin tức gì lập tức báo lại." Tề Quân Hành cho Triển Ấp lui.

Triển Ấp đi rồi, Tề Quân Hành vẻ mặt tối tăm ngồi trên long ỷ, trong đầu tính toán kế hoạch lần này, năm mươi vạn binh lính mình còn chưa điều động, Thân quốc đã điều binh từ đô thành ra, không biết Mạc quốc có biết Thân quốc lần này dùng mười vạn binh mã để đối phó với bọn họ hay chưa, nếu là thế, Mạc quốc chỉ cần điều động quân đội từ Khánh Châu sớm mười ngày, hai ngày này cứ gắng cầm cự thì chưa chắc đã

bại. Nhưng mình lại cần đối phó với hai mươi vạn đại quân, lần này sợ là ăn trộm gà không được, rốt cuộc là kẻ nào đã tiết lộ bí mật ra ngoài.

"Người đâu, mang Cơ Nhi đến ngự thư phòng!" Tề Quân Hành nghĩ đến tài trí của Vũ Tề, không khỏi muốn nghe đánh giá của hắn một chút.

Mạc Nhiễm Thiên đang nhìn những bức họa Mạc thái tử được Tề Quân Hành treo đầy vách tường, càng nhìn khóe miệng càng co rút mạnh, đem hắn họa đến mức nữ tính hóa quá mức. Thì ra tên biến thái này thích bộ dạng đó, chẳng lẽ mình cũng phải trở nên uốn éo như thế? Nghĩ tới đây, Mạc Nhiễm Thiên lập tức rùng mình một cái.

"Cơ công tử, hoàng thượng cho mời!" Lý công công mặt mày hớn hở bẩm.

"Ồ, tới đâu vậy?" Mạc Nhiễm Thiên xoay người lại kì quái hỏi.

"Ngự thư phòng!"

"Tại sao lại bảo ta tới? Không có trò gian trá gì chứ?" Mạc Nhiễm Thiên nhếch mày.

"Lão nô không biết, nhưng tuyệt đối không phải là chuyện vừa rồi đâu, hoàng thượng buồn bã lo lắng, nhất định là chuyện trong triều." Lý công công giỏi về việc quan sát sắc mặt.

"Hứ!" Mạc Nhiễm Thiên hứ một tiếng, lại mau chóng đi tới đó, hắn rất muốn xem Tề Quân Hành đang giở trò gì?

Tiến vào ngự thư phòng, Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt khó chịu nhìn Tề Quân Hành nói: "Hoàng thượng gọi Cơ Nhi tới làm gì?"

Tề Quân Hành vẻ mặt lạnh lẽo nói: "Mạc quốc Bình Châu chỉ có một vạn binh lính, làm sao chống lại mười vạn đại quân Thân quốc?" Tề Quân Hành nói thẳng.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, không quay lại, đến lúc quay lại hắn kinh ngạc hỏi: "Hoàng thượng đã biết Thân quốc điều bao nhiêu binh lính tấn công Bình Châu?" Trong lòng âm thầm cả kinh, không biết tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm có biết tin này không.

"Hừ, ngươi vẫn nên mau mau nghĩ biện pháp bảo vệ Bình Châu đi!" Tề Quân Hành cười lạnh.

Mạc Nhiễm Thiên xoa xoa cằm, bắt đầu đi đi lại lại trong ngự thư phòng, khuôn mặt thanh tú nhăn lại.

"Sao nào? Vũ tiên sinh cũng không nghĩ được cách nào hay ư?" Tề Quân Hành châm chọc.

"Đừng làm ồn!" Mạc Nhiễm Thiên quát lên một tiếng, khiến Tề Quân Hành cũng phải kinh ngạc, nhưng Tề Quân Hành thật sự không nói nữa, khóe miệng thấp thoáng nét cười tà.

"Hoàng thượng làm sao biết Bình Châu chỉ có một vạn quân đội?" Mạc Nhiễm Thiên thở dài ngao ngán cho Mạc quốc, những nước khác biết rõ tình hình nước mình như lòng bàn tay, mình lại hoàn toàn không biết gì về họ cả, quốc gia như vậy phải phát triển như thế nào đây.

"Hừ, trẫm tự có tin tức, ngươi cứ cẩn thận suy nghĩ lại xem làm sao để cứu một vạn binh lính cùng mấy vạn dân chúng trong thành đi."

"Thỉnh hoàng thượng phát binh sớm hai ngày được không?" Mạc Nhiễm Thiên cũng là vẻ mặt nhạo báng mà mở mồm cười đùa, bởi vì hắn biết Tề Quân Hành chính là muốn Bình Châu bị tiêu diệt.

Tề Quân Hành giận dữ nói: "Vì cứu các ngươi, Thân quốc lại vừa phái hai mươi vạn đại quân hướng tới Tề quốc, ngươi bảo trẫm giúp như thế nào đây?"

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, Thân quốc này thật là ngoan độc.

"Hoàng thượng không cần sợ hãi a, ngươi không phải điều động năm mươi vạn ư, không lẽ sợ hai mươi vạn của bọn họ?" Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên tươi cười.

"Hừ, trẫm không sợ, chẳng qua là đến lúc này tất phải làm căng mối quan hệ với Thân quốc, đánh nhau chỉ có thể lưỡng bại câu thương, ngươi nói trẫm làm như vậy có phải rất thiệt thòi hay không?" Tề Quân Hành cười lạnh đến càng sâu.

"Vậy ngươi không giúp Mạc quốc nữa, chỉ e sang năm long ỷ của ngươi cũng phải đổi thành của Thân quốc." Mạc Nhiễm Thiên không sợ hắn không ra binh, hắn ta không thể không ra.

"Ngươi, được được được, trẫm không nói được ngươi, vậy trẫm hỏi ngươi, nếu như trẫm mượn cơ hội này tấn công Thân quốc thì có nắm chắc hay không?" Tề Quân Hành hiện tại không sợ Mạc Nhiễm Thiên biết rồi.

Mạc Nhiễm Thiên kì quái nhìn hắn một chút rồi nói: "Quả nhiên nhân tâm bất túc a, ai." (nhân tâm bất túc: chưa đủ thấu tình đạt lý)

Tề Quân Hành mạnh mẽ co rút khóe miệng, nói: "Trẫm nói cho ngươi cũng không sao! Thống nhất thiên hạ là mục tiêu của trẫm! Trẫm tin rằng mình có thể khiến cho dân chúng trong thiên hạ an cư lạc nghiệp."

"Ta thấy ngươi là cướp đoạt mới đúng? Ngươi nói thống nhất là có thể thống nhất a, ngươi cho rằng đó là hậu cung của ngươi đấy à, quốc lực của Thân quốc còn mạnh hơn Tề quốc, lần hành động này của ngươi, dù có đánh thắng, cũng tất phải rước lấy sự trả thù của Thân quốc, nếu ngươi muốn Mạc quốc chúng ta sẽ giúp ngươi, chỉ sợ là chúng ta trải qua một trận đánh ở Bình Châu xong, cũng là lòng có dư mà lực không đủ, đến cuối cùng thống nhất thiên hạ chính là Thân quốc, không phải Tề quốc ngươi, trước khi ăn miếng bánh lớn này, ngươi cũng không suy nghĩ kĩ vị thế của mình sao, Tề quốc mặc dù lớn mạnh hơn Mạc quốc, nhưng so với Thân quốc, ngươi tự nhận có thể bằng họ?" Mạc Nhiễm Thiên nói năng cực kì trôi chảy, Tề Quân Hành nghe đến sửng sốt, cuối cùng lặng im không lên tiếng, long nhan càng lạnh lẽo vô cùng.

"Hừ, thủy quân của nước ta lợi hại lắm, kỵ binh phương bắc của bọn chúng có tác dụng gì chứ, trẫm cũng không tin bọn họ có khả năng vượt qua Âm giang." Tề Quân Hành không phục, hai năm này hắn dốc sức vì nước, chỉ vì muốn trở nên mạnh nhất trong tam quốc.

"Ngươi cũng nói kỵ binh của bọn họ lợi hại, cho dù ngươi thắng một trận ở Âm giang thì đã sao? Ngươi có thể đánh tới đô thành Thân quốc ư? Hoàng thượng, chiến tranh không thể theo cảm tính, người chịu khổ vẫn là dân chúng." Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên trở nên mềm nhũn.

Tề Quân Hành nhìn hắn một cái, rốt cuộc không phản bác.

"Tướng quốc đại nhân, Triệu tướng quân đến!" Thanh âm của Lý công công truyền vào, theo sát là Thượng Quan Nghi cùng Triệu Trạch mướt mát mồ hôi chạy tới.

Thượng Quan Nghi nhìn thấy Cơ Nhi ở một bên liền sửng sốt, sau đó vội vàng quỳ xuống đất thi lễ, trong đầu lập tức đoán được hoàng thượng dùng Thiên Lộ Hoàn trị hết vết thương của Cơ Nhi, nhất thời trong lòng thư thái không ít, y vẫn lo lắng chuyện Dạ Tích Tuyết sắp cứu Cơ Nhi ra.

"Ái khanh bình thân!" Tề Quân Hành điều chỉnh tâm trạng, sắc mặt hơi dịu xuống.

"Triệu tướng quân, quân lệnh truyền đi chưa?"

"Hồi bẩm hoàng thượng, thần đang làm, ngày mai tế cờ xong sẽ tiến về Âm giang." Triệu Trạch không biết đã xảy ra chuyện gì, mồ hôi còn đang thấm ướt áo bào.

"Trẫm bỏ kế hoạch ban đầu, Thân quốc điều động hai mươi vạn đại quân canh giữ bên Âm giang, Triệu tướng quân chỉ cần trấn thủ, không cần động thủ." Tề Quân Hành lắc đầu.

"Hoàng thượng, Thân quốc sẽ xuất binh ư? Thật sao?" Triệu Trạch thất kinh.

Thượng Quan Nghi sửng sốt nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi đáng yêu với y, nhưng một màn này đúng lúc lọt vào mắt Tề Quân Hành.

"Cơ Nhi lại đây, đấm đấm bả vai giúp trẫm. Triệu tướng quân, vì sao ngươi không thu được bất cứ tin tức gì, thị vệ ngươi phái tới Thân quốc đâu?" Tề Quân Hành bảo Mạc Nhiễm Thiên xong lại sửa giọng lạnh lùng chất vấn Triệu Trạch.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó xịu môi đi tới chỗ Tề Quân Hành, đôi tay không tình nguyện xoa bóp vai cho hắn, nhưng ánh mắt lửa nóng cứ nhìn về phía Thượng Quan Nghi khôi ngô tuấn tú, làm cho ánh mắt Thượng Quan Nghi nhìn về phía hắn cũng nóng lên.

"Hoàng thượng, vi thần trong thời gian này cũng thu được tin tức, Thân quốc triệu tập ba mươi vạn quân đội, vốn tưởng rằng để đối phó Mạc quốc, không nghĩ tới hai mươi vạn là kiềm chế chúng ta." Triệu tướng quân mồ hôi vẫn chảy ròng, tâu lên.

"Tướng quốc đại nhân, trẫm muốn ngươi tra xem trong triều ai đem tin tức tiết lộ cho Công Tử Lâm, trảm cả nhà!" Tề Quân Hành đột nhiên giận dữ nói.

"Ưm!" Tề Quân Hành đột nhiên kêu lên một tiếng, ngẩng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang bóp bả vai hắn, thì ra Mạc Nhiễm Thiên bị hắn dọa đến giật nảy mình đã tăng thêm lực tay, đau đến mức Tề Quân Hành kêu một tiếng, quay đầu ném cho Mạc Nhiễm Thiên một ánh mắt trách cứ.

"Hắc, xin lỗi hoàng thượng, Cơ Nhi không phải cố ý, chỉ là ngài cứ giết a giết a, hù dọa Cơ Nhi rồi." Mạc Nhiễm Thiên lập tức dịu dàng giúp hắn xoa bóp bả vai.

"Đối với gian tế không nên như vậy ư?" Tề Quân Hành hỏi ngược lại.

"A, Cơ Nhi cho rằng phạt một người là đủ rồi, không cần giết cả nhà, dù sao phụ nữ và trẻ nhỏ là vô tội phải không? Hơn nữa có thể cho người ta một cơ hội, dù sao con người luôn luôn phạm sai lầm, ví dụ như không cưỡng lại được ma lực của đồng tiền, sức hấp dẫn của mỹ nhân, v.v..., hoàng thượng nghĩ sao?" Mạc Nhiễm Thiên biết hắn là Bình đại nhân cùng Liêu đại nhân.

"Tâm địa ngươi thật tốt! Ái khanh, tìm ra, trẫm tự mình thẩm vấn!" Tề Quân Hành ra lệnh cho Thượng Quan Nghi.

"Dạ, vi thần lập tức đi làm!" Thượng Quan Nghi nhanh chóng nói.

"Các ngươi đi xuống đi, trẫm suy nghĩ chuyện chiến sự lần này một chút!" Tề Quân Hành hận kế hoạch của mình bị đánh vỡ, bị Thân quốc ràng buộc như thế, trong lòng khó mà nuốt trôi.

"Dạ, thần cáo lui!" Hai người đồng thanh, sau đó cùng lui về sau.

"Tướng quốc đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên gọi Thượng Quan Nghi lại, điều này làm cho sắc mặt Tề Quân Hành càng thêm khó coi.

"Cơ công tử có chuyện gì?" Thượng Quan Nghi trong lòng rung mạnh, lập tức kìm nén những gợn sóng trong lòng, tỉnh táo mà hỏi thăm.

"Đại nhân, Dạ đại ca nghỉ ở đâu, hắn có khỏe không?" Ánh mắt Mạc Nhiễm Thiên nhìn Thượng Quan Nghi phát ra tín hiệu "ủy khuất", làm cho Thượng Quan Nghi rất lo lắng.

"Cơ công tử yên tâm, Dạ đại phu ở khách điếm, vi thần vốn định bảo hắn ở trong phủ của ta, hắn kiên quyết không chịu, nhưng cũng không có ai gây khó dễ." Thượng Quan Nghi vội vàng đáp, sợ hắn lo lắng.

"Ồ, đại nhân có thể giúp Cơ Nhi truyền tin không?" Mạc Nhiễm Thiên buồn bã nói.

"Cơ công tử mời nói!" Thượng Quan Nghi mặc dù đáp, nhưng vẫn nhìn sắc mặt Tề Quân Hành một chút.

"Thỉnh đại nhân nói với Dạ đại ca, bảo hắn không cần lo lắng cho ta, hoàng thượng đối với ta rất tốt, còn có, trong tam quốc dịch quán Cơ Nhi còn để lại vài vật, bảo hắn đi lấy." Mạc Nhiễm Thiên tin Dạ Tích Tuyết biết ý của hắn, hắn biết mình có thể còn chưa thể ra khỏi cung, để Dạ Tích Tuyết đi lừa Triển Ấp cũng không sao.

"Được, vi thần nhất định chuyển lời, vi thần cáo lui." Thượng Quan Nghi khom người nói, y không dám nhìn Mạc Nhiễm Thiên nữa, hơi thở lạnh như băng của Tề Quân Hành càng ngày càng mạnh rồi.

"Đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên lại gọi y lại, bởi vì Mạc Nhiễm Thiên nhớ rằng phấn dịch dung của mình không còn bao nhiêu, phải dặn Dạ Tích Tuyết giúp hắn làm thêm mới được.

Thượng Quan Nghi đổ mồ hôi trán, Tề Quân Hành long nhan biến đen.

"Cơ công tử còn có việc?" Thanh âm Thượng Quan Nghi biểu hiện không nhịn được, y tin rằng Mạc Nhiễm Thiên biết ý của y, hắn cứ làm như thế, nhất định sẽ chọc giận hoàng thượng.

“Mạc thái tử từ biên cảnh lại đây còn bảy tám ngày, thỉnh Dạ đại nhân sớm đi nghênh đón.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ rồi nói.

“Trẫm sẽ phái người nghênh đón!” Tề Quân Hành rốt cuộc nghe không nổi nữa, hắn cảm giác chính là Cơ Nhi không muốn Thượng Quan Nghi đi, hai người bắn ám hiệu.

“Vi thần cáo lui!” Thượng Quan Nghi lập tức vội vã rời đi, trong lòng lại lo cho Mạc Nhiễm Thiên.

“A, ngươi làm gì?” Tiếng hét chói tai của Mạc Nhiễm Thiên làm cho Thượng Quan Nghi đã xuất môn lại đau lòng.

“Ngươi, ngươi thích tướng quốc đại nhân như vậy à?” Tề Quân Hành ôm cả người Mạc Nhiễm Thiên vào lòng, hai tay vòng qua, đem hắn áp giữa mình và ngự án.

“Hoàng thượng, ngươi nói bậy bạ gì đó?” Mạc Nhiễm Thiên không chịu được, mắt trợn trắng đáp.

“Hừ, ngươi cho rằng trẫm là người mù sao?” Tề Quân Hành vươn tay, giữ cằm hắn, làm cho hắn nhìn thẳng vào mình.

“Ngươi có bệnh đa nghi à! Cơ Nhi đã là người của ngươi, ngươi còn muốn thế nào?” Mạc Nhiễm Thiên gạt tay Tề Quân Hành ra.

“Vậy à? Chỉ sợ ngươi không biết! Nếu ngươi đã nói ngươi là người của trẫm thì hôn trẫm đi!” Tề Quân Hành nhìn đôi môi hồng đặc biệt diễm lệ của hắn mà yêu cầu.

“A, hoàng thượng, này, nơi này là ngự thư phòng!” Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc nói.

“Trẫm muốn ở nơi nào cũng được!” Tề Quân Hành nhìn môi hắn, đột nhiên phát hiện môi hắn đỏ một cách không bình thường.

“A, không, không được đâu!” Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu, đáng thương nhìn Tề Quân Hành.

“Hửm?” Tề Quân Hành hừ lạnh, long mục nhìn hắn giận dữ.

“Ai. Hôn thì hôn vậy.” Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn nhìn chằm chằm môi mình, quýnh cả lên, vội vàng cúi đầu, môi trực tiếp hôn lên mặt Tề Quân Hành, sau đó chậm rãi hôn xuống cổ hắn.

Tề Quân Hành sửng sốt, khóe miệng cười lạnh, nhưng lập tức ôm chặt lấy hắn, nhắm mắt lại, nhìn xem Mạc Nhiễm Thiên chuẩn bị lúc nào hôn môi mình.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng, hận không thể đâm Tề Quân Hành một đao, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể ôm lấy hắn, vừa hôn vừa liếm cổ và lổ tai hắn, chỉ sợ mình không cẩn thận đụng tới môi hắn.

74. Chương 74: Ngự Án Phong Lưu

Thân thể Tề Quân Hành nổi lên phản ứng, tuy trong đầu còn đang thắc mắc vì sao Cơ Nhi không cho hắn hôn môi?

“Ha, được chưa?” Mạc Nhiễm Thiên diễn trò xong ngẩng đầu lên nhìn Tề Quân Hành. Vừa nhìn thấy dục vọng nhàn nhạt trong đôi mắt Tề Quân Hành, hắn liền sợ hãi, không phải hắn ta muốn làm một lần nữa đấy chứ.

Tề Quân Hành chăm chú nhìn đôi môi hắn rồi hỏi: “Vì sao không hôn môi trẫm?”

“A, cái này, ha ha, miệng Cơ Nhi rất hôi!” Mạc Nhiễm Thiên quýnh lên.

“Trẫm không chê.” Tề Quân Hành nhíu mày.

“A, hắc hắc, kì thật, kì thật là vì môi Cơ Nhi có độc, sợ lây cho hoàng thượng, người xem môi Cơ Nhi có phải đỏ đến mức bất bình thường không? Trước kia Cơ Nhi không phải như thế, sau này không biết bị ai

hạ độc, liền trở thành thế này, người nào hôn môi Cơ Nhi, môi người đó cũng sẽ biến thành như vậy. Sắc môi hoàng thượng biến đỏ như thế này, có phải hơi kì quặc không?" Mạc Nhiễm Thiên tiên hạ thủ vi cường, bởi vì hắn sợ Tề Quân Hành đã nhìn ra sắc môi hắn.

"Có chuyện này ư?" Tề Quân Hành bán tín bán nghi.

"Vậy Cơ Nhi hôn nha, môi hoàng thượng có trở nên giống nữ nhân, cũng chớ trách Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên làm bộ hai tay ôm đầu hắn, đôi môi đỏ chu chu lên chầm chậm tiến lại gần môi hắn.

"Không cần." Trước khi đôi môi Mạc Nhiễm Thiên kịp chạm vào môi hắn, Tề Quân Hành đã vội vàng đẩy ra, hắn không muốn trở nên yêu dị, Cơ Nhi nhỏ gầy thanh tú, môi đỏ như vậy trông rất mê người, nhưng mình là bậc cửu ngũ chí tôn lại trở thành như vậy, kì quái lắm.

Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên còn căng thẳng hơn hắn ta nhiều, chỉ sợ chiêu "Lấy tiến làm lùi" này không dùng được, nhưng không ngờ rằng Tề Quân Hành thật sự không muốn, hắn lập tức mặt mày hớn hở nhìn Tề Quân Hành.

"Không hôn môi có thể hôn chỗ khác." Tề Quân Hành long mục thâm thúy nhìn vào mắt hắn.

"A, hoàng thượng, hắc hắc, Cơ Nhi mệt, muốn trở về ngủ, hoàng thượng là hoàng đế tốt, hẳn là nên đi phê tấu chương." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng trườn từ trên người hắn xuống, nếu làm lần nữa, tiểu pp của mình gặp họa chắc rồi.

"Trẫm cũng muốn ngủ." Tề Quân Hành không buông hắn ra, ngược lại càng ôm càng chặt hơn, hắn ghé vào tai Mạc Nhiễm Thiên nói: "Tiểu Cơ Nhi, không đau chứ?" Thanh âm kia nghe thật mờ ám.

"A, đau, đau chết mất, hoàng thượng, ngươi đừng đùa nữa." Mạc Nhiễm Thiên lập tức trưng ra vẻ mặt cầu xin.

Tề Quân Hành không vui, dục hỏa vừa bị hắn châm ngòi, lại đã mất hứng rồi, đành nhìn cái miệng nhỏ bé của hắn mà nói: "Vậy Cơ Nhi hãy dùng nơi này giúp trẫm đi." Nói xong kéo tay Mạc Nhiễm Thiên qua, nắm lấy long căn của mình.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên giật giật, lần trước cố nén cảm giác ghê tởm, dùng miệng phục vụ cho hắn, lúc này lại muốn làm những hành động biến thái nọ ư. Nghĩ đến cảm giác ghê tởm phát ói ấy, Mạc Nhiễm Thiên tái mặt, giận dữ lườm Tề Quân Hành mà quát lên: "Lão tử mặc kệ, ghê chết đi được!"

"Láo xược! Cái gì ghê tởm, ngươi chỗ này của trẫm ghê tởm?" Tề Quân Hành căm tức lườm Mạc Nhiễm Thiên.

"A, không, không phải, chỉ là về khoản này kỹ thuật của Cơ Nhi quá kém, hoàng thượng ngài tìm người khác đi." Lúc này Mạc Nhiễm Thiên không dám chọc giận hắn.

"Hừ, không được thì phải học!" Tề Quân Hành vén long bào, đem phô ra long căn của mình, hai tròng mắt Mạc Nhiễm Thiên muốn rớt xuống luôn, trong lòng nguyền rủa hắn thêm một vạn lần.

"Không nghe lời hử? Cẩn thận pp ngươi." Tề Quân Hành đè đầu hắn xuống.

Mạc Nhiễm Thiên cắn răng, cương quyết không cúi đầu, giằng co tay đôi với Tề Quân Hành, nhìn long căn thâm hồng, thổ trứ lộ châu, hắn tức giận đến mức gân xanh trên đầu giật liên hồi, nnd, sao mình lại suy đồi tới mức này, tên biến thái này sao lại muốn mình làm loại chuyện này chứ. (thâm hồng = thẫm đỏ, thổ trứ lộ châu: thổ trứ: phun trào – lộ châu: giọt sương ~> thổ trứ lộ châu: thứ gì đó trăng trắng đang ra ha. Hảo trần trụi nga! *bỏ chạy*)

"Cơ Nhi, thật sự không muốn?" Tề Quân Hành không ấn nổi đầu hắn xuống.

"Hoàng thượng, như vậy được không?" Mạc Nhiễm Thiên nghe giọng điệu này đã biết hắn sắp phát hỏa, lập tức cầm thứ cự đại của Tề Quân Hành, bắt đầu an ủi nó.

"Ha. Chầm chậm một chút, ngươi muốn đau chết trẫm a." Tề Quân Hành vừa thoải mái lại vừa bởi động tác thô lỗ của Mạc Nhiễm Thiên mà cảm thấy đau đớn.

“Dạ, dạ, Cơ Nhi chậm lại đây.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức thả chậm động tác, hắn thật sự không muốn dùng miệng giúp Tề Quân Hành.

“Ưm.” Tề Quân Hành cũng không làm khó hắn nữa, tựa vào long ỷ hưởng thụ cảm giác thoải mái Mạc Nhiễm Thiên đem lại cho hắn.

“Cơ Nhi, ngươi là ái phi của trẫm, phải biết hầu hạ trẫm.” Tề Quân Hành hài lòng nói.

Mạc Nhiễm Thiên run run khóe miệng, hận không thể hoạn Tề Quân Hành, chất dịch nhầy nhụa này làm hắn cảm thấy ghê muốn chết được, mình từ khi nào biến thành nam kỹ thế này.

“Hoàng thượng có nhiều ái phi như vậy, không thiếu một Cơ Nhi, đúng rồi, hoàng thượng, Mạc thái tử là tên ngố, hắn không biết hầu hạ thì làm sao bây giờ? Ngươi cũng cường bạo ư.” Mạc Nhiễm Thiên thử dò xét.

“Trẫm sẽ thương y, y cũng sắp tới rồi, trẫm chờ đợi ngày này suốt hai năm, mỗi khi nằm mơ đều mơ thấy hắn.” Tề Quân Hành đột nhiên mở mắt, bên trong đó có màu sắc như mộng ảo.

“Hoàng thượng, ngươi nói như vậy, không phải làm tổn thương trái tim Cơ Nhi ư?” Mạc Nhiễm Thiên bất mãn nhìn hắn.

“Ồ, Tiểu Cơ Nhi, trẫm cũng thích ngươi, trẫm sau này có hai người các ngươi hầu hạ là được, ngu thái tử không hiểu, ngươi có thể dạy hắn, trẫm muốn chơi đùa cùng hai người các ngươi.” Dục vọng trong mắt Tề Quân Hành đột nhiên nổi lên mạnh mẽ.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên ngay lập tức bị chấn động, nnd, tên biến thái này còn muốn chơi đùa với hai người, đùa chết hắn nha! Mạc Nhiễm Thiên càng nghĩ càng giận, hai tay cũng không tự giác nắm chặt lại.

“A, Cơ Nhi, ngươi nhẹ chút đi, đừng đem bảo bối của trẫm phá hủy, sau này ai tới thương ngươi.” Tề Quân Hành vừa nói vừa vuốt ve khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên.

“Hoàng thượng, ta đau tay quá, ngươi ra nhanh chút đi nha!” Mạc Nhiễm Thiên hận chết rồi.

“Chuyện này ha, như vậy đi. Lý công công!” Tề Quân Hành đột nhiên gọi ra phía cửa đối diện.

“Nô tài ở đây!” Lý công công lập tức đi vào, thấy Mạc Nhiễm Thiên ngồi trên đùi Tề Quân Hành, đã biết chuyện gì xảy ra.

“Dầu hoa hồng của trẫm đâu?” Tề Quân Hành hỏi.

“Hoàng thượng, ở chỗ này!” Lý công công vẫn mang theo bên mình, thuốc viên, thuốc bôi trơn đều có sẵn, có thể thấy được lối sống đế vương thối nát của Tề Quân Hành.

“Ừ, ngươi đi ra ngoài đi!” Tề Quân Hành lấy dầu hoa hồng Lý công công đặt trên ngự án mang tới.

“Cơ Nhi, nằm trên ngự án đi!” Tề Quân Hành đẩy hắn xuống, thì ra tay Mạc Nhiễm Thiên cơ bản không thể đạt tới yêu cầu của hắn.

“Hoàng, hoàng thượng, ngươi muốn làm gì? Vết thương của Cơ Nhi còn chưa lành.” Mạc Nhiễm Thiên mặt mũi trắng bệch.

“Ha ha, cho ngươi nhìn một chút hiệu quả của Thiên Lộ Hoàn, lần này trẫm sẽ không làm đau ngươi, đừng bắt trẫm phải chờ!” Tề Quân Hành cường ngạnh áp hắn xuống bên ngự án.

Mạc Nhiễm Thiên thấy pp đột nhiên mát lạnh, hai tay liều mạng bấu chặt ngự án, hận đến nghiến răng nhưng lại không có cách nào.

Thân thể bị ngón tay Tề Quân Hành xâm nhập, ngón tay bôi dầu hoa hồng vừa cứng lại vừa lạnh, làm cho Mạc Nhiễm Thiên rùng mình một cái, nỗi sợ hãi xông thẳng tới thần kinh hắn, hắn sợ cảm giác đau đớn như bị xé rách này chết mất.

“Thả lỏng, không đau nữa rồi, ngươi xem pp ngươi sắp lành hẳn rồi, Tiểu Cơ Nhi sẽ dễ chịu hơn.” Ngón tay Tề Quân Hành di chuyển ở bên trong, Mạc Nhiễm Thiên phát hiện bên trong mình thật sự không đau, hơn nữa còn có cảm giác tê dại.

“Được rồi, cứ như vậy, trẫm muốn Cơ Nhi thỏa mãn một lần!” Tề Quân Hành rút ngón tay tay, đem cự vật của mình chậm rãi tiến vào.

“Ưm…a…” Cảm giác trướng lên làm cho Mạc Nhiễm Thiên cau chặt mày, trong miệng không tự chủ phát ra thanh âm phối hợp.

“Ô, ấm áp thật!” Tề Quân Hành ngẩng đầu, trong miệng phát ra tiếng gầm nhẹ khàn khàn, dưới thân không nhịn được di động theo quy luật, hai tay nâng eo Mạc Nhiễm Thiên, làm cho độ cong của hắn thích hợp với tư thế của mình hơn.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên có cảm giác không nhịn được, mặc dù cảm thấy rất mất mặt, nhưng cảm giác thoải mái rất mãnh liệt, hơn nữa lại làm ở trong ngự thư phòng, làm cho hắn cũng thấy hưng phấn khó hiểu, có cảm giác mình thật sa đọa.

“Tiểu Cơ Nhi, ngươi rên lên a, trẫm thích nghe!” Tề Quân Hành càng dùng sức va chạm.

Mạc Nhiễm Thiên cắn môi dưới, hận mình bỗng dưng lại thích loại cảm giác này, vì không muốn mất mặt, hắn sống chết nhịn xuống không rên thành tiếng.

“Rên a, Tiểu Cơ Nhi, ái phi của trẫm.” Tề Quân Hành dụ dỗ.

“Ta, ta không phải! A.” Mạc Nhiễm Thiên tức giận quay đầu lườm Tề Quân Hành, đáng tiếc cái miệng nhỏ nhắn vừa mở ra đã vô ý thức rên rỉ, làm cho khuôn mặt hắn đỏ bừng, ngượng ngùng vạn phần.

“Không rên trẫm sẽ đánh ngươi!” Tề Quân Hành phát lên pp Mạc Nhiễm Thiên một chưởng, nhưng lực cũng không mạnh.

“A, ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên giận điên lên.

“Rên lên, rên cho trẫm nghe, nếu không trẫm ra không được, phải làm thật lâu!” Tề Quân Hành uy hiếp hắn.

“A… Ưm…, dùng sức, ngươi chưa ăn cơm a, dùng lực chút, a.” Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn phát hỏa, kêu to lên, nhưng còn châm chọc Tề Quân Hành dùng không đủ lực.

“Được lắm, cho ngươi biết sự lợi hại của trẫm!” Tề Quân Hành bị kích thích, càng thêm dùng sức.

“A…, ô…, còn chưa đủ, dùng sức, dùng sức!” Mạc Nhiễm Thiên lớn tiếng rên rỉ, ngay cả Lý công công cùng bọn thị vệ đứng bên ngoài ngự thư phòng đều nghe được mặt đỏ tới mang tai, quý phi nương nương này lợi hại quá.

Cả ngự án lắc lư, một cuộc đại chiến kích tình chính thức bắt đầu.

Hoan ái chấm dứt khi chân hai người đều đã nhũn ra, Tề Quân Hành nằm ở trên lưng Mạc Nhiễm Thiên không nhúc nhích, Mạc Nhiễm Thiên thở hào hển, có thể cảm nhận được nhịp tim mãnh liệt của Tề Quân Hành, khóe miệng thoáng hiện ra một nét nhạo báng.

“Hoàng thượng, mệt không.” Mạc Nhiễm Thiên mở miệng nói, kì thật chân hắn cũng mềm nhũn tới mức không muốn cử động.

“Tiểu Cơ Nhi còn muốn, trẫm có thể lập tức làm thêm một lần!” Tề Quân Hành thở gấp mà nói.

“Đừng lên mặt, ngươi cho rằng hoàng đế là vạn năng đích a, giả bộ cái gì mà giả bộ!” Mạc Nhiễm Thiên muốn mắng nhiếc hắn.

“Không giả bộ, trẫm có thể uống thuốc, thỏa mãn tiểu Cơ Nhi một ngày một đêm được không?” Khóe miệng Tề Quân Hành lộ ra nét cười tà.

“A, đừng, đừng, ta nói đùa thôi, Cơ Nhi đủ rồi.” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng xin tha, nnd, sao mình không nghĩ ra hoàng đế xưa nay đều có vật tráng dương nhỉ, mình bị hắn ngoạn một ngày, không biết chừng tới mệnh cũng chẳng còn. Hảo hán không ngại thiệt trước mắt.

“Ha ha ha, quay về tẩm cung đi.” Tề Quân Hành cũng đã tiêu hao quá nhiều thể lực.

Mạc Nhiễm Thiên bĩu bĩu môi nói: “Ngươi còn không xuống đi!” Thì ra hai người còn chưa tách ra.

"Trẫm thích như vậy." Tề Quân Hành ôm chặt Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, sao lại cảm thấy gã hoàng đế này đang làm nũng vậy nhỉ, hắn bỗng cảm thấy gai người.

Buổi tối, Mạc Nhiễm Thiên nằm trên long sàng nghĩ xem Dạ Tích Tuyết cùng Thượng Quan Nghi không biết lúc nào tới cứu hắn, trong lòng hồi hộp, hoàng thượng còn chưa trở lại, nghe Lý công công nói hắn ta còn đang ở ngự thư phòng phê tấu chương ban ngày, tấu chương một đống lớn, ít nhất cũng phải đến đêm khuya, bởi vì hắn ta đã dành toàn bộ thời gian ban ngày quẫy nhiễu Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên giật mình, nhảy khỏi long sàng, đi xuống dưới đất.

"Bình An, Phát Tài!" Mạc Nhiễm Thiên chào hỏi.

"Đại, đại hiệp, sao ngươi lại tới nữa?" Hai người thiếu chút nữa bị hắn hù chết.

"Ai, ta nhàm chán a, hoàng thượng còn chưa trở lại, ta tới thăm các ngươi một chút, các ngươi mỗi ngày ở dưới đất cùng đám tử thi này, không phải không được nói chuyện sao?" Mạc Nhiễm Thiên tám chuyện.

"Ai, chúng ta cũng không còn cách nào a, trừ lúc dùng bữa, Lý công công đem thức ăn tới lãnh cung, chúng ta đi tới ăn, những lúc khác chúng ta đều ở dưới này, tượng sáp Ám quý phi cũng vừa mới làm xong." Bình An kể khổ.

"Nơi này thông đến lãnh cung ư?" Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc.

"Đúng vậy, là một tòa lãnh cung bỏ đi, cách khá xa những tòa cung điện có phi tử ở, đại hiệp hiện tại được sủng ái phải không? Chúng ta không biết tin tức bên ngoài, đại hiệp được ban danh hiệu gì thế?" Bình An hai người cũng thật là nhàm chán.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép nói: "Ta đoán là thay thế Ám quý phi. Nhưng, trong mắt hoàng thượng đều như nhau thôi, ai chọc giận hắn, vẫn sẽ rơi vào kết cục như Ám quý phi."

"Thế thì đại hiệp cũng nên cẩn thận, nghĩ biện pháp đừng làm cho hoàng thượng nằm mơ."

"Hắc, kì thật ta cũng thấy lạ, hoàng thượng rốt cuộc gặp ác mộng gì, lại làm ra những hành động biến thái gì?" Mạc Nhiễm Thiên tò mò, nhưng hắn không biết lòng hiếu kì sẽ hại chết người.

"Đại hiệp, ta thấy ngươi không biết vẫn tốt hơn." Phát Tài lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, bọn họ mỗi lần nhận được thi thể, toàn thân kinh khủng đến mức làm cho người ta nhìn thấy mà giật mình.

"Ha, được thôi, Ám quý phi này thật giống người thật nha." Mạc Nhiễm Thiên vuốt bức tượng, trầm trồ khen ngợi sự tinh xảo của nó.

"Thì chính là người thật mà." Bình An nói thầm một tiếng.

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời bị hù dọa, rụt tay về, sau đó nghĩ tượng sáp nơi đây tất cả đều là người thật, trong lòng lại sợ hãi, nơi này có thể có quỷ không, lá gan Tề Quân Hành cũng thật lớn quá nha.

"Ha ha, người chết thì có gì phải sợ, như vậy rất đẹp phải không? Đáng tiếc không tìm được đôi mắt kia, nếu không chờ nó được làm xong, đó chính là kiệt tác tuyệt vời nhất." Phát Tài lại nhìn đôi mắt Mạc Nhiễm Thiên.

"Các ngươi đừng nhìn ta, ta không có ngày đó đâu, các ngươi cứ tùy tiện tìm đi, sau đó cho hoàng thượng xem qua một chút, giải trừ ác mộng của hắn ta." Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng.

"Không vội, nghe nói Mạc thái tử sắp tới rồi, hoàng thượng ôm người thật ngủ có lẽ cũng không nằm mơ nữa, tượng sáp này sẽ đợi đến một ngày Dương quý phi hoặc đại hiệp ngươi bất hạnh chết đi, là hoàn thiện đầy đủ rồi." Phát Tài lắc đầu nói.

Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt khó coi, nhìn hai con người vì không được tiếp xúc với ánh mặt trời, sắc mặt trắng bệch này, tức giận mà trừng mắt: "Đừng có nói hươu nói vượn, có thể hoàng thượng có Mạc thái tử rồi, sẽ không còn như vậy nữa. Được rồi, mặt đạo đi như thế nào, ta muốn qua lãnh cung xem một chút."

"Đại hiệp lại muốn làm gì?" Bình An kinh ngạc hỏi.

"Có thể làm gì ư, nhàm chán a." Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn một cái.

"Lãnh cung có cái gì hay đâu, hiện giờ tối đen, rất ghê người. Buổi tối chúng ta cũng không dám đi ra ngoài." Phát Tài nói.

"Xí, nơi này của các ngươi toàn tử thi mà còn không sợ, thì sợ gì?" Mạc Nhiễm Thiên thật sự rất buồn cười.

Bình An cùng Phát Tài có vẻ không nghĩ tới chuyện này, liền gãi gãi đầu.

"Từ gian thạch thất kia đi vào, đại hiệp tự ngươi đi đi." Phát Tài đáp.

"Được!" Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy một ngọn đèn, xoay người đi tới gian thạch thất được chỉ, bên trong như cũ vẫn là những tượng sáp đã hoàn thành, mỗi cái đều giống y như người thật, Mạc Nhiễm Thiên lấy thêm can đảm, nhìn kĩ vách tường, sau đó thấy được một hòn đá nổi lên giống như trước, liền đi tới nhấn một cái, bên cạnh mở ra cánh cửa, Mạc Nhiễm Thiên đưa mắt vào trong nhìn xung quanh, là một địa đạo, vì vậy can đảm đi vào.

Địa đạo vẫn kéo dài ra ngoài, quanh co khúc khuỷu, có thể thấy được công trình dưới đất cực kỳ lớn, xem ra hoàng gia đều có địa đạo để chạy trốn như TV nói, không biết Mạc quốc có hay không, nghĩ đến Mạc quốc, Mạc Nhiễm Thiên lại nhớ tới khuôn mặt anh tuấn của Mạc Nghị Thần, trong lòng hơi nhớ người nam nhân thương yêu mình như ngọc đó. Ngọc điệp y tặng mình không dám đeo trên người, để ở chỗ Dạ Tích Tuyết, ai, lúc nào mới có thể gặp lại y đây.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghĩ vừa đi, phải mất thời gian một chén trà mới đi tới cuối, theo lệ hắn tìm được hòn đá, nhấn một cái, cửa đá mở, bên ngoài mặc dù tối đen, nhưng có ánh trăng chiếu rọi.

Mạc Nhiễm Thiên căng thẳng, nhưng dù sao hắn cũng là cảnh sát, tài cao gan lớn, ra khỏi cửa đá, trước mắt chính là một gian phòng cũ kỹ, nhưng không phải rách nát tồi tàn mà chỉ là hơi cũ kỹ, ở giữa còn bày một cái bàn lớn, chắc là hai người kia ăn cơm cần dùng.

Ra bên ngoài, cửa phòng mở rộng, bên ngoài gió mát từng trận, bóng cây chập chờn, thật là có chút dọa người, Mạc Nhiễm Thiên đi tới bên ngoài nhìn lên trời hít một hơi thật sâu, vừa định nhìn chung quanh một chút, nơi này đến cùng là ở phía nào của hoàng cung, nhưng lại phát hiện ra một bóng người nhảy qua nóc nhà, làm cho lòng hiếu kì của hắn nổi lên, nghĩ thầm ai lại đến lãnh cung này nhỉ? Không phải là Dạ đại ca chứ, người có võ công mà mình biết chỉ có hai người Dạ đại ca cùng Trần Chấn mà thôi, thật là lạ nha.

Lòng hiếu kì làm cho hắn bước nhanh hơn ra sân, đi tới chỗ bóng đen vừa chạy tới, nhìn kĩ, thấy bóng đen đi vào một tòa viện tử, Mạc Nhiễm Thiên vô cùng hồi hộp, lập tức theo sau, thấy người nọ đi vào viện tử có biển Gia Nguyên Các, Mạc Nhiễm Thiên ghi nhớ trong lòng, len lén theo vào.

Trong phòng ánh sáng yếu ớt, chốc lát sau bên trong truyền ra thanh âm của nữ tử.

Mạc Nhiễm Thiên nghe được, nhất thời ngẩn ra.

75. Chương 75: Thân Thủy Nhi

(sau khi đọc xong chương này có thể liên hệ mị cung cấp máu a)

Nữ tử trong lãnh cung nói một câu: "Trần đại ca, hoàng thượng bỏ ý định tấn công Thân quốc rồi ư?"

"Đúng vậy, thật may mắn, nếu không lại là một trận chiến tranh, ai." Giọng nói của nam tử này khiến cho Mạc Nhiễm Thiên khiếp sợ không thôi, bởi vì đó là của thống lĩnh ngự lâm quân – Trần Chấn.

Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ chẳng lẽ Trần Chấn là người của Thân quốc, thế thì nữ tử bên trong đó là ai?

"Trần đại ca, hôm nay đã xảy ra chuyện gì thế? Huynh có vẻ rất mệt mỏi." Giọng nói êm dịu của nữ tử thật là dễ nghe.

"Thủy Nhi, ta không có việc gì, hôm nay muội thế nào? Thiếu cái gì thì cứ nói với Trần đại ca nha." Giọng điệu của Trần Chấn khó có khi nào tràn đầy dịu dàng như lúc này.

"Thủy Nhi tốt lắm, cám ơn Trần đại ca, không cần đâu, nơi này tuy là lãnh cung, nhưng nhờ có Trần đại ca, cái gì cũng không thiếu. Kì thật Trần đại ca công việc bận rộn, cũng không cần mỗi ngày đều phải đến thăm Thủy Nhi."

"Thủy Nhi, Trần đại ca mang muội bỏ trốn có được không?" Trầm mặc một lúc, sau đó Trần Chấn dịu dàng hỏi.

"Trần đại ca, cám ơn huynh, từ sau khi anh trai ta đem ta cho Tề Vương, Thân quốc đã không còn gì để ta lưu luyến, nếu không phải Trần đại ca cứu Thủy Nhi trong lúc nguy nan nhất, Thủy Nhi đã là cô hồn dã quỷ. Thủy Nhi không có nơi để đi, chi bằng ở trong lãnh cung này cầu một cuộc sống thanh tĩnh." Trong giọng nói của nữ tử có phần đau thương, làm cho Mạc Nhiễm Thiên nghe xong cũng không khỏi đồng tình với nàng. Nữ tử này là người Thân quốc, xem ra Trần Chấn cũng là người Thân quốc rồi.

"Thủy Nhi còn trách ca ca muội sao?" Trần Chấn hỏi.

"Có gì để mà trách đây, địa vị của nữ tử vốn không như nam nhi, vì quan hệ giữa hai nước, tặng đồ cho nhau cũng là chuyện thường, chỉ là Thủy Nhi không ngờ đại ca lại đem ta tặng cho Tề Vương, mọi người đều biết Tề Vương âm tình bất định, âm ngoan tà nịnh, tàn bạo lãnh khốc, khi đó anh trai ta có thể chọn lựa, nhưng vì sao không đem ta tới Mạc quốc, mà lại đưa tới Tề quốc, để Thủy Nhi chịu lăng nhục, Thủy Nhi nghĩ mãi mà không rõ." Nữ tử nghẹn ngào.

[âm tình bất định = tính cách không đoán trước được, âm ngoan tà nịnh: độc ác tàn nhẫn]

"Thủy Nhi, chớ đau lòng, anh của ngươi hắn, hắn có thể cũng có nỗi khổ tâm."

Mạc Nhiễm Thiên còn đang phỏng đoán ca ca của nữ tử này là vị nào của Thân quốc? Khó có khả năng là muội muội của hoàng đế, hoàng đế đã rất già rồi, chẳng lẽ là thái tử Thân Liệt?

"Hừ, hắn có nỗi khổ tâm ư? Hắn là thừa tướng của một quốc gia, nếu không phải vì hắn muốn lấy lòng hoàng thượng, làm sao lại hy sinh ta chứ, Trần đại ca, ta rất hận hắn. U u." Thủy Nhi khóc nấc lên.

Mạc Nhiễm Thiên nghe được, kinh ngạc, Thủy Nhi này lại là muội muội của thừa tướng Thân quốc Thân Vô Kỵ, nơi này thật là phức tạp quá, vì tình hữu nghị giữa hai nước, tặng nữ nhân là chuyện rất bình thường, nhưng đem muội muội mình tặng cho tên bạo quân Tề Vương thì có hơi tàn nhẫn.

"Thủy Nhi đừng khóc, ai, Trần đại ca mang muội cao chạy xa bay được không?" Trần Chấn bên trong nhẹ nhàng ôm bờ vai Thủy Nhi.

"Không, Trần đại ca, Thủy Nhi không đi đâu cả, Thủy Nhi là tàn hoa bại liễu, thẹn với tình yêu của Trần đại ca, cứ mặc cho Thủy Nhi chết già ở chốn này đi."

"Thủy Nhi, muội đừng như vậy, Trần đại ca không chê, Thủy Nhi, Trần đại ca thích, thích muội." Trần Chấn mặt đỏ bừng, thổ lộ với người con gái mình yêu, từ nhỏ Trần Chấn cùng Mạc Tử Viêm bái sư học nghệ, sau khi y trở lại Thân quốc thì làm thị vệ trong phủ Thân Vô Kỵ, khi đó y cũng đã thích vị cô nương này nhiều lắm, cho đến tận khi nàng bị tặng cho Tề quốc, y quá giận dữ nên đã trở mặt với Thân Vô Kỵ, không chút do dự mà đi theo, có điều Thân Thủy Nhi cũng không biết rằng y là vì nàng mà đến. Còn Trần Chấn vào cung cũng tốn rất nhiều công sức, trước tiên là giả ngu hiến nghệ, sau đó giả bộ khốn cùng không có chỗ dung thân, cuối cùng rốt cuộc được Tề Vương yêu mến vời vào cung. Sau khi tiến cung y một mặt luôn cần cù chăm chỉ lại thành thật, được Tề Vương tín nhiệm, mặt khác vẫn tìm kiếm Thủy Nhi, sau này mới biết Thủy Nhi được phong làm Thân quý nhân đã bị Tề Vương tống vào lãnh cung, y liền dần dần gần gũi nàng, chăm sóc nàng, hy vọng có một ngày có thể mang nàng cao chạy xa bay.

Thân Thủy Nhi duyên dáng nhìn Trần Chấn trung thực thật thà, đột nhiên thấy tức cười nói: "Trần đại ca, huynh thật khờ, Thủy Nhi không phải không biết tình cảm huynh dành cho Thủy Nhi, nhưng Thủy Nhi chỉ là một tần phi bị phế bỏ, không xứng với huynh, Thủy Nhi cũng không muốn hại huynh." Từ khi được y chăm sóc, Thân Thủy Nhi đã biết Trần Chấn yêu nàng, huống chi từ lúc nàng còn ở Thân quốc cũng đã thấy nam nhân này nhìn nàng đến ngây ngốc.

"Thủy Nhi, muội đừng nói như vậy, Trần đại ca không quan tâm chuyện này, thật đấy." Trần Chấn nôn nóng.

Mạc Nhiễm Thiên ở bên ngoài thầm nghĩ, trong một xã hội như vậy, một đại nam nhân như Trần Chấn lại si tình với nữ nhân như thế này đúng là hiếm có, không khỏi có phần đồng tình với hắn.

"Trần đại ca, ý tốt của huynh Thủy Nhi xin nhận, Thủy Nhi chỉ muốn ở lại nơi này yên lặng chết già." Thân Thủy Nhi không muốn hại một người thành thực như Trần Chấn, nàng tuy chỉ là một nữ tử không đáng giá tiền, nhưng dù sao cũng là phi tử của hoàng thượng, nếu để hoàng thượng biết được, hai người đều chỉ có một con đường chết.

Trần Chấn trầm mặc, trong ánh mắt thâm tình lộ vẻ đau xót.

Mạc Nhiễm Thiên giật mình, nghĩ ra cách xuất cung, trong lòng đắc ý đến mức lồng ngực thở phập phồng

"Ai?" Trần Chấn không phải người bình thường, y vào lãnh cung cực kì cẩn thận, mắt mở bốn phía, tai nghe tám hướng, chỉ sợ hại Thủy Nhi, lúc này bỗng nhiên nghe được tiếng hít thở, trong lòng hoảng hốt, thoắt cái bay vọt lên, đứng trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, khiến Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến té ngã trên mặt đất.

"Trần thống lĩnh, ngươi muốn hù chết Cơ Nhi a." Mạc Nhiễm Thiên thản nhiên vỗ vỗ mông đứng lên.

"Cơ công tử, sao ngươi lại tới đây?" Trần Chấn kinh ngạc hỏi, nhưng khi thấy hắn, tâm trạng y thoải mái hơn không ít, ít ra bọn họ vẫn có điểm chung.

"Hoàng thượng phê tấu chương, ta buồn chán quá mới đi loanh quanh một chút, thấy ngươi chạy qua bên này liền theo lại, hắc hắc, không ngờ Trần thống lĩnh là một người si tình nha." Mạc Nhiễm Thiên cười y.

Trần Chấn mặt đỏ tới mang tai, lúng túng nói: "Cơ công tử đều nghe thấy ư?"

"Đúng vậy, Thủy Nhi cô nương thật khờ, có người nam nhân tốt với mình như thế, sao nàng lại không chịu hiểu chứ, để ta giúp ngươi khuyên nàng." Mạc Nhiễm Thiên đi vào phòng.

Trần Chấn vốn dĩ nổi lên sát ý với Mạc Nhiễm Thiên, còn đang do dự, lại nghe hắn nói như thế thì thấy yên lòng, có lẽ trong tiềm thức y hy vọng Mạc Nhiễm Thiên có thể thuyết phục Thủy Nhi, tài ăn nói của Vũ tiên sinh ngay cả hoàng thượng cũng tán thưởng kia mà.

Thân Thủy Nhi vô cùng sợ hãi, e dè nhìn ra cửa, thấy Mạc Nhiễm Thiên cười meo meo bước vào, trong mắt chuyển thành kinh ngạc. Còn Mạc Nhiễm Thiên mắt thấy nữ tử nhỏ bé trước mắt vận một bộ quần áo hơi cũ nhưng rất sạch sẽ, trong lòng đột nhiên nghĩ tới Lam nhi ở trong tẩm cung Mạc quốc thái tử, không biết bệnh của nàng đỡ nhiều chưa.

"Cơ công tử, nàng chính là Thủy Nhi, Thủy Nhi đừng sợ, hắn là sủng phi của hoàng thượng Cơ công tử." Trần Chấn giới thiệu hai người với nhau.

Mạc Nhiễm Thiên há hốc mồm, liếc Trần Chấn đáp lại: "Cái gì sủng phi cơ chứ, không phải thiếu chút nữa bị hắn đùa chết sao, nnd, sớm muộn gì ta cũng ngoạn trả hắn."

"Phốc!" Thủy Nhi thấy này nam tử thanh tú lại hài hước, không khỏi nở nụ cười, nhất thời bầu không khí liền dịu đi.

"Thủy Nhi ra mắt cơ công tử." Thủy Nhi cúi người thi lễ.

"Thủy Nhi cô nương không cần đa lễ, Thủy Nhi cô nương tiến cung bao lâu rồi?" Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu vào đề.

"Thủy Nhi tiến cung sắp được hai năm, Thủy Nhi bị đưa vào cung khi hoàng thượng đăng cơ." Thủy Nhi hồi tưởng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra vẻ mặt thê lương.

"Thủy Nhi làm sao phải vào lãnh cung vậy? Chọc giận hoàng thượng sao?"

"Thủy Nhi cũng không biết, tối hôm đại hôn, hoàng thượng gọi mười người thị tẩm, ngày hôm sau, mười người chúng ta đều bị đưa vào lãnh cung, Thủy Nhi cũng không biết tại sao." Thủy Nhi nhớ lại đêm hôm

đó, trong lòng nàng cũng hơi thích vẻ anh tuấn bá khí Tề Quân Hành, chẳng ngờ rằng hắn căn bản không thích nữ nhân.

"A, vậy, vậy ngươi thị tẩm chưa?" Mạc Nhiễm Thiên rất tò mò, Trần Chấn một bên lại càng khẩn trương.

Thủy Nhi vẻ mặt đỏ bừng, ngượng ngùng nhìn vào mắt Trần Chấn, nàng làm sao biết được Mạc Nhiễm Thiên lại hỏi như vậy.

"A, thật xấu hổ quá, ta chỉ tò mò thôi mà, hoàng thượng quả là rất biến thái." Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình đã quá đáng rồi.

"Đêm đó, hắn, hắn kiểm tra chúng ta có phải xử nữ hay không, cho nên mười người chúng ta đều thị tẩm rồi." Thủy Nhi nói xong khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng đến rối tinh rối mù, đầu cúi thấp xuống tận ngực.

"Xí, hắn lợi hại như vậy ư? Không phải đã uống thuốc chứ, súc sinh!" Mạc Nhiễm Thiên mở mồm mắng to.

"Không. Hắn chỉ là phá rồi đổi người." Thủy Nhi nói khẽ tới không thể khẽ hơn.

"A, càng là súc sinh, nếu muốn đem các ngươi vào lãnh cung, vì sao vẫn làm hại các ngươi như vậy, thật là buồn cười." Mạc Nhiễm Thiên lúc bấy giờ mới vỡ lẽ, thì ra là thế, phá của người ta rồi thay người, rõ ràng không để cho các nàng tái giá.

"Thủy Nhi! Khổ thân muội." Trần Chấn nắm tay nàng, thương tiếc vì nàng, nữ tử này căn bản là chưa trải qua loại chuyện nam hoan nữ ái, nếu có chỉ là đau đớn trong một chốc lát kia.

"Không, không có việc gì, Thủy Nhi đã sớm quên rồi." Tay Thủy Nhi hơi từ chối, nhưng vẫn không tránh ra, Trần Chấn nắm chặt lấy tay nàng.

"Chuyện kiểu này ngươi nghìn vạn lần đừng có nhớ, coi như bị chó cắn, ta hiện tại chính là nghĩ như vậy, gã khốn kia quả thực chính là một con chó điên. Thủy Nhi, Trần đại ca là nam nhân tốt, ngươi còn trẻ, không bằng theo hắn đi. Hiện tại nam nhân có thể đối tốt với nữ tử như vậy chắc hẳn đã tuyệt chủng rồi nha." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói giúp, hắn nhìn ra được, Thủy Nhi với Trần Chấn cũng không phải không hề có cảm giác.

"A, Cơ công tử chớ có nói bậy, Thủy Nhi là khí phi trong lãnh cung, nếu làm như vậy, sẽ hại Trần đại ca." Thủy Nhi lập tức đỏ mặt lắc đầu.

[khí phi: phi tần bị ruồng bỏ]

"Cái gì khí phi, đó là hoàng thượng mắt mù, Thủy Nhi, Cơ đại ca khuyên ngươi a, ngươi như vậy là tự làm khổ mình, ngươi ngẫm lại xem ngươi tuổi còn trẻ như vậy, đúng là lúc hào hoa phong nhã, cứ giam mình trong chốn lãnh cung này, ngươi bằng lòng sao? Bất luận là ai đều có quyền theo đuổi hạnh phúc, không nên để lời nói của thế nhân giam hãm, bởi vì cái thứ thế tục chết tiệt này không công bằng với nữ nhân, nữ nhân thì đã sao nào, nữ nhân cũng có thể để người ta thương, để người ta yêu, Thủy Nhi, đừng làm khổ mình. Muốn làm cái gì thì làm cái đó, làm vậy cuộc sống mới có ý nghĩa, lúc về già nhớ lại cũng rất tốt phải không? Trần đại ca là nam nhân tốt ngàn năm khó kiếm, Thủy Nhi phải biết quý trọng. Ngươi không muốn rời khỏi nơi này cũng không sao cả, dù sao hậu cung này cũng không có người, Trần đại ca cũng có thể đến đây mà, các ngươi có thể chăm sóc lẫn nhau, nương tựa nhau nha, Trần đại ca, ngươi nói có đúng không?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức nháy mắt với Trần Chấn.

[chị lạy em, em nói vừa thôi cho chị nhờ. Em mà diễn thuyết nữa là chị lăn đùng ra đới. T_T]

"Thủy Nhi, ta, ta sẽ trân trọng muội, quý trọng muội cả đời." Trần Chấn cũng không ngốc, thừa dịp Mạc Nhiễm Thiên đang cổ vũ hết sức, cũng vội vàng biểu lộ.

Thủy Nhi ngẩng đầu lên, kinh ngạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, lại nhìn một chút Trần Chấn vẻ mặt chân thành, đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn lại đỏ lên, ngượng ngùng quay đầu đi.

Biểu hiện làm cho Mạc Nhiễm Thiên biết nữ tử đã bị lay động rồi, ngẫm lại ở lãnh cung đã gần hai năm, nàng có thể chịu được tịch mịch thật đúng là không dễ dàng, Mạc Nhiễm Thiên lập tức làm động tác chu môi với Trần Chấn, sau đó cười nói: "Ta đi đây, hôm nào trở lại thăm các ngươi, hai người các ngươi cứ tâm sự đi nha." Ý của Mạc Nhiễm Thiên rất rõ ràng, bảo Trần Chấn rèn sắt khi còn nóng, hôn người ta.

Trần Chấn cảm kích liếc nhìn hắn một cái, y biết mình đã nợ Cơ công tử một ân tình rất lớn.

Thủy Nhi kinh ngạc nhìn qua, Mạc Nhiễm Thiên đã chạy trốn, hắn cũng không muốn làm bóng đèn.

"Thủy Nhi, Cơ công tử nói không sai, Trần đại ca muốn chăm sóc muội cả đời, cho dù phải chết sớm, ta cũng cam tâm tình nguyện, Thủy Nhi, muội có đồng ý không?" Trần Chấn cầm đôi bàn tay Thủy Nhi, mặt đối mặt khẩn cầu nhìn Thủy Nhi, khuôn mặt Thủy Nhi càng thêm đỏ bừng diễm lệ, tràn đầy ngượng ngùng, trong lòng vô cùng vui vẻ, nàng đâu có thích cô độc sống nốt quãng đời còn lại, chỉ là không chạy không thoát khỏi thế tục thôi, nhưng hiện giờ nhờ mấy câu ngắn ngủi của Mạc Nhiễm Thiên, nàng nhất thời sáng tỏ, mình cũng phải tranh thủ hạnh phúc, mà nam nhân trước mắt vẫn một lòng yêu mình – không còn nghi ngờ gì chính là sự lựa chọn tốt nhất.

"Trần đại ca, huynh thật sự không chê Thủy Nhi ư?" Thân Thủy Nhi nhẹ nhàng hỏi.

Trần Chấn đem nàng ôm chặt trong lòng, nghiêm túc nói: "Thủy Nhi có thể không ghét bỏ Trần đại ca, đã là ân huệ lớn nhất ông trời ban cho Trần đại ca rồi."

Thủy Nhi rất cảm động, chậm rãi vòng hai tay ôm lưng Trần Chấn, tựa lồng ngực vững chãi của hắn, nhắm hai mắt lại.

Trần Chấn mừng phát cuồng, sau hai năm cố gắng y rốt cuộc có được lòng mỹ nhân, y ôm Thân Thủy Nhi thật chặt, dường như muốn đem nàng dung nhập vào trong cơ thể mình.

"Ư." Thủy Nhi bị y ôm thật chặt, đến mức không thở nổi.

"Đúng rồi, xin lỗi Thủy Nhi, Trần đại ca thật là vui, không làm muội bị thương chứ?" Trần Chấn vội vàng buông nàng ra, thầm trách mình quá mức thất thố.

Đôi mắt Thủy Nhi quyến rũ nhìn vẻ chân thành của y, mỉm cười lắc đầu.

"Thủy Nhi." Trần Chấn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, động tâm vạn phần, ánh mắt không không tự chủ dừng lại trên môi nàng, đầu cũng không tự giác tiến lại gần.

Thân Thủy Nhi nhìn bộ dáng của hắn càng thêm đỏ mặt, kiều mị như hoa, trái tim nhảy loạn lên, vừa mới quay lại không nhìn y, môi Trần Chấn đã nhanh chóng ngậm đôi môi nhỏ nhắn của nàng, tay ôm nàng vào trong lòng, tình ý trong hai năm này thoáng chốc liền trút xuống, lưỡi chui vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng hút lấy hương thơm y từng tha thiết ước mơ.

"Ưm..a..." Thủy Nhi cũng rất xúc động, trong miệng phát ra âm thanh yêu kiều quyến rũ, làm cho Trần Chấn càng không kiềm chế được, đột ngột ôm lấy Thủy Nhi, vội vàng đi tới sương phòng phía sau.

"Trần đại ca, đừng, đừng như vậy." Thủy Nhi nhớ lại lúc Tề Vương chiếm đoạt nàng, đau đến mức tê tâm liệt phế, bỗng trở nên sợ hãi.

Trần Chấn dịu dàng đem nàng đặt ở trên giường, thấy được sự sợ hãi trong mắt nàng, biết nàng đang nghĩ gì, y khẽ hôn nàng rồi nói: "Thủy Nhi, tin Trần đại ca được không? Trần đại ca sẽ hảo hảo thương yêu nàng."

Khuôn mặt Thủy Nhi cứ nóng bừng lên không dứt, nàng có thể cảm nhận tình dục nồng đậm trong mắt Trần Chấn, nhẹ gật đầu với người yêu mình, sau đó nàng mắc cỡ tới ngay cả cổ cũng đỏ lên.

"Ôi, Thủy Nhi." Trần Chấn quá kích động, một lần nữa lại hôn môi nàng, hai người bắt đầu dây dưa nồng nhiệt.

Trần Chấn rất nhẹ nhàng, một bên hôn môi, một bên bàn tay dần dần di chuyển xuống dưới mà tìm kiếm, động tác êm ái vạn phần. Chậm rãi cởi quần áo Thủy Nhi, luồn tay vào sau chiếc yếm trắng, sờ lên phần còn chưa được khai khẩn nọ.

"A." Thủy Nhi bị cảm giác xa lạ kích thích liền mắc cỡ, muốn dùng bàn tay nhỏ đẩy Trần Chấn ra.

Trần Chấn thuận thế rời môi, hôn xuống, cởi bỏ cái yếm, thấy được cảnh sắc tươi đẹp nhất.

"Đừng, đừng nhìn." Thủy Nhi mắc cỡ co rúm người lại.

“Thủy Nhi, nàng đẹp quá.” Trong mắt Trần Chấn phát ra những tia tán thưởng. Y không nhịn được mà cúi đầu, cầm ở một viên hồng đậu đang run run trong không khí.

“A, Trần đại ca.” Cả thân thể Thủy Nhi giật nảy lên một chút.

“Thủy Nhi, gọi ta là phu quân đi.” Trần Chấn muốn kết hôn với Thủy Nhi, đây vẫn là giấc mộng của y.

“A, Trần đại ca huynh, a.” Thủy Nhi vạn phần kinh ngạc.

“Thủy Nhi, Trần đại ca rất yêu nàng, muốn vĩnh viễn sống cùng nàng.” Trần Chấn cúi xuống, thành khẩn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng của Thủy Nhi.

“Phu quân.” Thủy Nhi tin y, e thẹn thốt ra hai chữ khiến Trần Chấn kích động vạn phần.

“Ôi, Thủy Nhi, nương tử của ta.” Trần Chấn nói xong lần nữa hôn nàng, lửa tình hoàn toàn thiêu đốt.

Hôn môi, vuốt ve, hai người cùng nhiệt tình, Trần Chấn vì muốn làm tốt khúc dạo đầu, không để Thủy Nhi sợ hãi, nhẫn nhịn đến mức mồ hôi tuôn đầm đìa trên trán.

Rốt cuộc thời điểm tới mấu chốt, khi Trần Chấn tách hai chân Thủy Nhi ra, Thủy Nhi vẫn sợ hãi.

“Thủy Nhi, đừng sợ, phu quân sẽ nhẹ nhàng mà.” Trần Chấn lừa nàng, bàn tay càng là hết sức mơn trớn.

“Phu quân, sẽ, sẽ rất đau.” Thủy Nhi nhíu chặt đôi mày thanh tú.

“Một chút nữa là ổn rồi, đừng sợ được không? Tin tưởng phu quân, nàng xem, phu quân cũng nhịn không được.” Trần Chấn hiện tại đang chịu hành hạ nha.

Thân Thủy Nhi nhìn y mồ hôi đầm đìa, có chút đau lòng, cắn răng một cái gật đầu nhắm hai mắt lại, mặc cho Trần Chấn đem hai chân nàng tách ra.

“A.” Một cơn đau thốn, làm cho Thủy Nhi kêu to thành tiếng, sau đó thanh âm bị Trần Chấn nuốt hết trong miệng.

Thân Thủy Nhi bởi vì trước kia từng một lần bị Tề Quân Hành phá trinh, sau khi chảy ra máu xử nữ không tiếp tục làm nữa, cho nên sau hai năm, thân thể giống như xử nữ, đau đớn là chuyện không thể tránh được.

“Phu quân, đau quá, u u.” Thủy Nhi khóc như mưa, ủy khuất nhìn Trần Chấn.

“Thủy Nhi, đúng rồi, xin lỗi.” Trần Chấn không dám cử động, đau lòng hôn những giọt lệ của Thủy Nhi đang rớt xuống, chờ Thủy Nhi thích ứng.

Đau đớn qua đi, sự khó chịu trong cơ thể làm cho Thủy Nhi cử động hông.

“A.” Trần Chấn kêu một tiếng, khuôn mặt trướng thành màu gan heo.

“Phu quân.” Thủy Nhi biết y vì mình chịu đựng rất khổ cực.

“Thủy Nhi, đau nói cho ta biết.” Trần Chấn chậm rãi di động theo quy luật, không dám thương tổn người con gái dưới thân.

Đau đớn chậm rãi giảm bớt, thế vào đó là cảm giác tê dại, trống rỗng, khó chịu, dường như muốn cái gì, lại nói không được.

“Phu quân.” Thủy Nhi êm ái gọi tên Trần Chấn, khuôn mặt nhuốm màu tình dục.

Trần Chấn cảm nhận được sự thích ứng của nàng, động tác cũng bắt đầu nhanh hơn.

“Ưm…a…” Thủy Nhi phát hiện mình phát ra thanh âm quyến rũ, cả kinh lấy tay bịt miệng mình.

“Nương tử, đừng thẹn thùng, phu quân thích nghe!” Trần Chấn cười, động tác cũng bắt đầu trở nên kịch liệt.

“Ưm…a…, ô.” Bỗng chốc giường lớn đong đưa, đầy phòng xuân sắc, lãnh cung không còn giá lạnh.

Mạc Nhiễm Thiên ở ngoài cửa sổ nghe được mặt đỏ tới mang tai, hắn vốn định rời đi, nhưng lại muốn nghe xem tình cảm của bọn họ phát triển tới đâu. Ai dè Trần Chấn hành động mau lẹ quá, hại hắn nghe xong

một nửa cũng không bỏ đi được, đúng là thói hư tật xấu của con người mà! Hiện tại vật dưới thân lại đứng thẳng lên, gã hoàng đế kia chết tiệt kia chỉ biết thỏa mãn bản thân, chưa từng giúp hắn giải quyết phía trước, ngay cả liếc mắt một cái cũng chưa từng, hại hắn hiện giờ không thể làm gì khác hơn là tự dùng tay an ủi mình.

Giờ là tiết mục tiếp máu tẩm bổ nga:

Mọi người ăn đi cho bổ máu.

76. Chương 76: Đáng Sợ

Mạc Nhiễm Thiên tự làm cho mình phóng ra một lần, cả người dễ chịu hơn không ít, vội vàng trở lại địa đạo dưới đất, hắn biết Trần Chấn nợ hắn một mối ân tình, hắn cần lợi dụng triệt để mối ân tình ấy.

"Ai nha, đại hiệp, sao ngươi chậm như vậy, không sợ hoàng thượng trở về sao?" Bình An, Phát Tài còn sốt sắng hơn cả hắn.

"Hắn về rồi hả?" Mạc Nhiễm Thiên hoảng hốt.

"Không biết, ngươi mau đi đi, hoàng thượng mà biết ngươi ở dưới này, cả ba người chúng ta đều mất mạng." Phát Tài giục.

Mạc Nhiễm Thiên vội vã trở về, cũng may là Tề Quân Hành còn chưa trở lại, hắn thở ra một hơi rồi nằm trên long sàng, đến khi Tề Quân Hành trở về, hắn đang ngủ ngon lành, Tề Quân Hành nhìn hắn mà cười rồi cũng lên giường ngủ theo, nhưng nghĩ đến việc có thể sẽ gặp ác mộng, Tề Quân Hành lại không dám ngủ, sợ mình gặp ác mộng sẽ làm Cơ Nhi bị thương.

Nửa canh giờ sau, Tề Quân Hành rốt cuộc không chống đỡ được cơn buồn ngủ, nằm bên cạnh Mạc Nhiễm Thiên ngủ.

Canh ba nửa đêm, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cảm thấy trên lưng một trận đau nhức, làm cho hắn bừng tỉnh lại, còn chưa hiểu mô tê gì, đã thấy lồng ngực nhói lên, sau đó một thanh chủy thủ sắc bén đang theo đà đâm vào mình.

Mạc Nhiễm Thiên phản ứng theo bản năng, một phát bắt được cánh tay cầm chủy thủ. Bởi vì Tề Quân Hành khi ngủ không thổi tắt nên, cho nên Mạc Nhiễm Thiên thấy được trên quần áo của Tề Quân Hành nhuộm đầy máu của hắn, hai con mắt trắng dã nhìn Mạc Nhiễm Thiên, dường như không thấy được tròng mắt, Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cảnh giác, Tề Quân Hành nhất định là đang nằm mơ, thật giống như quỷ nhập vậy.

"Hoàng thượng! Là ta, Cơ Nhi a, ngươi tỉnh lại đi!" Mạc Nhiễm Thiên phát hiện giờ phút này sức lực Tề Quân Hành lớn vô cùng, hắn sắp chống đỡ không nổi bàn tay đang cầm chủy thủ trên vai rồi.

"Trẫm muốn cho ngươi biết sự lợi hại của trẫm, xem ngươi còn dám khắp nơi câu dẫn người khác hay không!" Giọng nói Tề Quân Hành cứng nhắc vô nghĩa, sau đó tay kia lại vung về phía Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên còn đang ngẫm nghĩ ý của câu nói trên, mặt đã bị ăn một cái bạt tai, nhất thời lửa giận nghi ngút bốc lên. nnd, ngươi cứ nằm mơ đi, lão tử thừa dịp ngươi nằm mơ thu thập ngươi!

Mạc Nhiễm Thiên một chưởng đánh rơi chủy thủ trên tay Tề Quân Hành, đoạn đem hắn Tề Quân Hành dưới thân. Vừa giơ nắm tay lên muốn đánh Tề Quân Hành một trận, đột nhiên Tề Quân Hành lại vươn hai ngón tay, điểm một cái lên ngực hắn, Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình đột nhiên không thể động đậy được, sự thật này làm cho hắn bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, Tề Quân Hành biết võ công!

"Lý công công, cứu mạng!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức kêu to lên.

Lý công công không phụ sự trông chờ của hắn quả nhiên vội vàng chạy vào, thấy được Tề Quân Hành gạt Mạc Nhiễm Thiên ra sau đó liếc ông một cái, hai chân Lý công công phát run, ông biết hoàng thượng lại bắt đầu gặp ác mộng rồi.

"Lý công công, mau gọi người đến, cứu ta a!" Mạc Nhiễm Thiên kêu to, vết thương sau lưng làm hắn đau đến mức bắt đầu vã mồ hôi.

"Lý công công, đồ của trẫm đâu?" Tề Quân Hành cười lạnh một tiếng.

"Hoàng thượng, ở, ở cuối giường. Cơ công tử, người bảo trọng!" Lý công công nhìn Mạc Nhiễm Thiên đồng tình, đoạn lập tức cất bước bỏ chạy, bộ dáng kia thật không giống một lão nô tài.

Mạc Nhiễm Thiên cười khổ, ai nói cho hắn biết, tại sao Tề Quân Hành lại biết võ công a, sớm biết thế này hắn đã rút Oản kiếm tự vệ rồi, đến giờ ngoài đầu có thể cử động, miệng có thể nói, những nơi khác đều bất động.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Tề Quân Hành tìm đồ vật trên long sàng, chỉ chốc lát đã lôi ra một hòm gỗ lớn, Mạc Nhiễm Thiên không nhìn thấy, nhưng trong lòng đã bắt đầu khẩn trương.

Tề Quân Hành đảo tròng trắng mắt, ôm Mạc Nhiễm Thiên đang nằm bất động khỏi long sàng, để hắn đứng trên mặt đất. Mạc Nhiễm Thiên lúc này thấy được vật trong hòm gỗ, cả kinh đến mức tròng mắt muốn rớt xuống, đồ biến thái, mấy thứ này mà dùng trên người hắn, hắn không thể không chết.

Chỉ thấy Tề Quân Hành nhếch miệng cười nói: "Ái phi, trẫm sẽ thương ngươi." Nói xong dùng chủy thủ chậm rãi cắt quần áo Mạc Nhiễm Thiên, khiến hắn lo lắng không thôi.

"Hoàng thượng, ngươi, ngươi mau tỉnh lại a, sẽ chết người đó." Mạc Nhiễm Thiên cầu khẩn.

"Ái phi, trẫm yêu ngươi như vậy, vì sao muốn đi theo người khác, tại sao, tại sao?" Tề Quân Hành đột nhiên rống lên, chủy thủ cũng mất chính xác, vẽ loạn trên người Mạc Nhiễm Thiên.

"A, dừng tay, dừng tay, ngươi là đồ biến thái, nha, đau chết ta, cứu mạng a." Trước ngực Mạc Nhiễm Thiên huyết nhục mơ hồ.

"Ái phi, ngươi đẹp quá." Tề Quân Hành nhìn thân thể Mạc Nhiễm Thiên, đột nhiên lại đổi giọng.

"Hoàng thượng, ngươi đừng đùa nữa, ngươi tm gặp ác mộng gì thế." Mạc Nhiễm Thiên biết mình nói gì cũng vô dụng, việc duy nhất có thể làm chính là nhịn xuống.

Tề Quân Hành đột nhiên nhào tới vồ lấy Mạc Nhiễm Thiên, liếm loạn lồng ngực đầy thương tích của hắn hệt như ma cà rồng, làm cho Mạc Nhiễm Thiên kinh hoàng dựng tóc gáy.

"Ái phi, trẫm không cho phép ngươi nhớ người khác, ngươi là của trẫm! Chẳng lẽ trẫm không thể thỏa mãn ngươi?" Tề Quân Hành đột nhiên lại buông Mạc Nhiễm Thiên ra, đem mớ quần áo dính đầy máu tươi của mình cởi hết, lộ ra thân thể tinh tráng, Mạc Nhiễm Thiên cười khổ, xem ra mình lại sắp bị ngược đãi, ái phi trong mộng của hắn chẳng lẽ là Mạc thái tử? Thế tại sao lại nằm mơ thấy hắn đi cùng người khác? Giờ nhớ lại, chẳng trách hắn ta cường bạo mình trước mặt Thượng Quan Nghi, thì ra là tiềm thức.

Tìm loạn trong rương gỗ, cuối cùng Tề Quân Hành rút ra một cây gậy gỗ có gai, Mạc Nhiễm Thiên nhìn thấy, bị dọa đến xanh mặt, cây gậy gỗ này không quá to, ước chừng cũng lớn bằng long căn Tề Quân Hành, nhưng những cái gai lớn này làm cho người ta không rét mà run, để cho hắn ta chọc cái này vào, nửa cái mạng của mình cũng không còn.

Nhìn hắn cầm cây gậy gỗ đến gần, Mạc Nhiễm Thiên hô lớn: "Hoàng thượng, cái này không được a, hoàng thượng, thần thiếp trong chỉ có mình người không có người khác a, thần thiếp toàn tâm toàn ý yêu người." Mạc Nhiễm Thiên hiện giờ đang liều mạng, có lời nào dễ nghe đều nói ra hết, hy vọng không phải chịu cái thứ đau đớn biến thái này.

"Ái phi, trẫm thích cùng ngươi chơi đùa, đến đây!" Tề Quân Hành cười meo meo mà đem Mạc Nhiễm Thiên quay một vòng, vào lúc Mạc Nhiễm Thiên tưởng rằng pp mình sắp nở hoa, thanh gỗ mang gai kia cũng không đâm vào trong mà đánh vào lưng hắn.

"A. Đồ khốn kiếp, ta chửi mười tám đời tổ tông nhà ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy da thịt trên lưng hắn đều bị lóc xuống hết rồi, đau đến mức muốn ngất xỉu.

"Ái phi, ngươi xem, đẹp quá, giống như vẩy cá." Tề Quân Hành dùng mộc côn cào vài cái, sau đó ném xuống, lại ôm lấy hắn, tàn nhẫn liếm lưng hắn, nước miếng trơn dính làm cho Mạc Nhiễm Thiên càng thêm đau đớn khó chịu, hắn thấy Thiên Lộ Hoàn của mình rơi dưới đất.

"Đẹp cái đầu mẹ ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên không thể động đậy, chỉ đành chịu đựng nỗi đau đớn trước mắt.

Tề Quân Hành liếm một lúc lại bắt đầu cặm cụi tìm đồ vật trong rương, ánh mắt Mạc Nhiễm Thiên cũng dõi theo, chỉ sợ hắn ta tìm ra thứ gì đó dọa người, nhưng nhìn vẻ mặt Tề Quân Hành, dường như là rất hưng phấn, ánh mắt trắng dã, còn cười cười, nhìn rất đáng sợ.

Một cây roi da ngắn xuất hiện trong tay Tề Quân Hành, Mạc Nhiễm Thiên đã đau đớn khó nhịn, trước sau đều huyết nhục mơ hồ, làm sao còn chịu được roi của hắn ta.

"Hoàng thượng, đừng đùa, còn Cơ Nhi sẽ chết đó, không ai cùng ngươi đùa nữa đâu." Nước mắt Mạc Nhiễm Thiên rơi như mưa, nnd, sao mình lại gặp phải chuyện này! Ai nói cho hắn với, tại sao Tề Quân Hành lại biết điểm huyệt a.

"Ái phi, thử cái này xem!" Tề Quân Hành quả nhiên như Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ, đem roi quất trên người hắn.

"A." Mạc Nhiễm Thiên vốn dĩ thương tích đầy người, bị roi quất liền choáng váng đầu óc, hung hãn cắn răng lườm Tề Quân Hành.

"Ồ, ái phi thật là lợi hại! Ba!" Một roi đánh xuống, càng thêm nặng tay, nhất thời lồng ngực Mạc Nhiễm Thiên không chỉ có đầy dấu thập tự, mà còn có cả dấu gạch đỏ nữa.

"Ha ha, thích quá!" Tề Quân Hành ném roi da xuống ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên thề nếu hiện tại hắn có thể động đậy, thế nào cũng phải đem đầu gã súc sinh này cắt lìa khỏi cổ mới thôi.

"Ái phi, ngươi ngọt ghê!" Tề Quân Hành quỳ xuống liếm hạ thân Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên cả kinh, quần bị lột ra, mệnh căn (bird đóa) của mình đang phiêu đãng trong gió, thấy ánh mắt trắng dã kinh khủng kia phát ra tia hưng phấn, sắc mặt Mạc Nhiễm Thiên trắng bệch như tờ giấy.

"Ái phi, thật là ngươi!" Tề Quân Hành đột nhiên ôm chặt Mạc Nhiễm Thiên khóc toáng lên, làm Mạc Nhiễm Thiên cũng hồ đồ luôn, thấy mệnh căn không dám nhìn người của hắn cũng không cần kích động thành như vậy chứ, chẳng lẽ hắn thấy qua của Mạc thái tử.

"Hoàng thượng, là ta, ngươi mau giải huyệt đạo cho ta đi mà, lão tử sắp đau chết rồi!" Mạc Nhiễm Thiên định bụng lừa Tề Quân Hành.

"Không, ái phi sẽ chạy, sẽ theo người chạy mất, nói đi, tiện nhân kia là ai!" Tề Quân Hành đột nhiên thái độ đại biến, đứng lên, đôi mắt trắng dã phẫn nộ nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Không ai, không ai cả, thần thiếp chỉ có một mình hoàng thượng thôi, thật đấy, ta thề mà." Mạc Nhiễm Thiên sợ chết khiếp cái kiểu tâm tình bất định của hắn ta.

"Ngươi nói dối, trẫm thấy ngươi chạy, nói đi, là ai!" Mặt Tề Quân Hành trở nên càng thêm kinh khủng hơn.

"Không có a, ta thật sự không có." Mạc Nhiễm Thiên khóc không ra nước mắt.

"Trẫm không thể để bất kì kẻ nào chạm vào ngươi, ai muốn chạm ngươi thì phải chết! Ngươi là của trẫm, chỉ có thể là của trẫm!" Tề Quân Hành đột nhiên đem Mạc Nhiễm Thiên kéo vào long sàng, đem hắn nằm trên giường, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ tương lai pp nở hoa giờ khắc này vẫn là trốn không thoát.

Tề Quân Hành lại tìm đồ trong rương gỗ, Mạc Nhiễm Thiên toàn thân đau vô cùng, cũng không biết Tề Quân Hành lại muốn làm gì hắn, bị dọa đến nước mắt lưng tròng, mẹ ơi, gã đại biến thái này khi nào mới tỉnh mộng cơ chứ.

Đột nhiên phía sau bị nhét vào vật cứng, rất lạnh lẽo, Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, quay đầu thấy Tề Quân Hành cầm một cây ngọc trụ đâm vào, độ lớn không khác so với cây gậy gỗ ban nãy là mấy.

"A, đau, đau quá! Hoàng thượng tha mạng a!" Mạc Nhiễm Thiên bị cực vật khuếch trương đến mức sắc mặt xanh mét, nhưng trong lòng vẫn thầm cảm thấy may mắn không phải là cây gậy gỗ kia.

"Nhét vào ngươi, sau này chỉ có trẫm có thể lấy ra! Hiểu chưa." Tề Quân Hành đem ngọc trụ cắm vào thật sâu.

"A, đồ khốn!" Bị đâm đến cùng, Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc ngất đi.

Tỉnh lại lần nữa, Tề Quân Hành vẫn chưa tỉnh mộng, đôi mắt trắng dã kia đang nhìn hắn, miệng còn ngao ngao gọi, Mạc Nhiễm Thiên là vì đau quá mà tỉnh lại, mỗi lần Tề Quân Hành đi vào đều làm hắn đau tới tận tim.

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy cả người vô lực, đau đớn không chịu nổi, ý thức chậm rãi bay mất, đôi mắt tràn ngập cừu hận lườm Tề Quân Hành một cái, rồi lâm vào trong bóng tối.

Sáng sớm ngày thứ hai, Lý công công bị tiếng hét thê thảm của Tề Quân Hành kéo vào nội thất, chỉ thấy Mạc Nhiễm Thiên toàn thân để trần, vết thương vô số, vết máu loang lổ, phía sau vẫn cắm cây ngọc trụ xanh biếc, hơi thở chỉ còn mong manh.

"Lý công công, dược, mau, Thiên Lộ Hoàn!" Tề Quân Hành khôi phục tình trạng bình thường, vẻ mặt hoảng sợ, nhìn một màn kinh hãi này thì đau xót vạn phần, mình sao có thể đối xử với Cơ Nhi như thế, trời ạ, mình rốt cuộc bị cơn ác mộng này hành hạ tới khi nào.

Lý công công lấy ra Thiên Lộ Hoàn trên người, lập tức nâng Mạc Nhiễm Thiên dậy nhét một viên vào trong miệng hắn, Tề Quân Hành tự giác lấy nước đút cho hắn, sau đó đem một viên khác bóp nát, bôi khắp thân mình Mạc Nhiễm Thiên, lúc rút ra cây ngọc trụ màu xanh biếc thấy toàn một màu đỏ, Tề Quân Hành nhất thời muốn giết mình.

"Hắn, hắn thế nào?" Thanh âm Tề Quân Hành có chút phát run.

"Hoàng thượng, dùng thuốc hẳn là không có việc gì." Lý công công biết thuốc này nếu không dùng, Cơ Nhi rất có thể hương tiêu ngọc vẫn như Ám quý phi, cũng may hoàng thượng không tiếc.

Tề Quân Hành lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Cơ Nhi, hốc mắt hắn hơi ướt, mình muốn sủng ái hắn, vì sao kết quả lại biến thành như vậy, những vết dao giống như vẩy cá này thật là do mình vẽ lên người hắn sao? Đến mình còn không dám nhìn nữa, Tiểu Cơ Nhi nhất định đau nhức chết, hắn nhất định hận chết mình.

Ngày đó, Tề Quân Hành không có lâm triều, Thượng Quan Nghi đã biết chắc chắn là xảy ra chuyện gì rồi, tìm cớ đi vào tẩm cung, thấy một màn tàn bạo này, nhất thời trong lòng đau đớn.

"Ái khanh, sao ngươi lại tới đây, hình như trẫm chưa triệu khanh tới!" Tề Quân Hành quay lại, thấy Thượng Quan Nghi vạn phần hốt hoảng nhìn Cơ Nhi trên giường, cơn ghen trong lòng không tự chủ được mà trào dâng.

"Hoàng thượng, thần lo cho hoàng thượng, cho nên qua đây nhìn một chút, các triều thần còn đang chờ hoàng thượng lâm triều." Thượng Quan Nghi lập tức quỳ xuống đất tâu, nhưng hắn không khống chế được hai tay đang phát run.

"Trẫm không phải đã sai Lý công công báo sao? Trẫm hôm nay không tảo triều!" Tề Quân Hành nén giận.

"Hoàng thượng, nhưng hôm nay năm mươi vạn binh lính làm lễ tế cờ xuất chinh, hoàng thượng là vua của một nước, có nên nói gì đó hay không?" Thượng Quan Nghi đã sớm nghĩ ra một cái cớ.

Tề Quân Hành sửng sốt nói: "Ái khanh, trẫm hôm nay thân thể khó chịu, việc này giao cho ngươi làm." Tề Quân Hành không muốn rời Cơ Nhi, phải đợi hắn tỉnh, nói xin lỗi hắn.

"Dạ, vi thần cáo lui!" Thượng Quan Nghi đáp ứng một tiếng rồi lui ra ngoài, trong khoảnh khắc bước ra khỏi nội thất, trong con ngươi Thượng Quan Nghi nổi lên hận ý.

Giữa trưa, Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc tỉnh lại, ý thức được tình trạng của mình, lập tức nhỏm dậy, sau đó thấy Tề Quân Hành vẻ mặt áy náy ngồi bên cạnh nhìn hắn.

"Cơ Nhi, ngươi tỉnh rồi à, thế nào, thân thể còn chỗ nào đau? Trẫm đã dùng ba viên Thiên Lộ Hoàn." Tề Quân Hành lo lắng nói, nhưng nhìn hắn tỉnh lại, trong lòng có ngạc nhiên lẫn vui mừng.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, cúi đầu nhìn thân thể mình, không còn vết thương đỏ máu, chỉ còn những vệt mờ mờ, không thể phủ nhận thuốc này quá thần kỳ, cũng may là có thuốc này. Hắn cảm thấy hạ thân cũng tốt hơn nhiều rồi, có lẽ bên trong cũng dùng qua dược, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, cũng may tỉnh lại không phải chịu hành hạ.

"Cơ Nhi, ta nói chuyện với ngươi a." Tề Quân Hành thấy hắn không nói lời nào có chút nóng lòng.

"Súc sinh!" Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng mở miệng, phẫn nộ nhìn về phía Tề Quân Hành, mặc dù vết thương tốt hơn nhiều rồi, nhưng loại ngược đãi đau đớn này làm hắn vĩnh viễn nhớ mãi trong lòng.

"Đúng, trẫm là súc sinh, trẫm xin lỗi ngươi, Cơ Nhi!" Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên chân thành nói.

Lần này làm Mạc Nhiễm Thiên sợ ngây người, hắn hoài nghi lỗ tai mình có vấn đề gì hay không vậy, nghe hoàng đế của một quốc gia nói xin lỗi hắn? Lại còn tự nhận là súc sinh?

"Cơ Nhi, trẫm sợ lắm!" Tề Quân Hành đem Cơ Nhi kéo vào trong lòng.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên run run, hắn biết Tề Quân Hành muốn nói gì, xem ra nam nhân này thích hắn, cho nên sợ bản thân ngược đãi hắn đến chết, cơn ác mộng không phải việc chính hắn khống chế được.

"Buông ta ra!" Mạc Nhiễm Thiên sau khi tỉnh táo liền đẩy ra.

"Cơ Nhi, tha thứ cho trẫm, sau này buổi tối trẫm ngủ liền cách ngươi xa xa một chút được không?" Tề Quân Hành chỉ có thể nghĩ được biện pháp này.

"Ngươi sao lại biết võ công?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ đến điểm này, nếu không phải Tề Quân Hành có thể điểm huyệt, hắn cũng sẽ không thê thảm như vậy, nếu biết rằng Tề Quân Hành có võ công, hắn đã sớm chạy, tại sao mình cái gì cũng không biết, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng rất hận, đường đường một đại nam nhân, cư nhiên bị ngược đãi như thế, chuyện này truyền ra thì mặt mũi hắn để đâu.

"A, trẫm sẽ không a." Tề Quân Hành mình cũng thấy khó hiểu, "Chẳng lẽ trẫm ở trong mộng biết võ công?"

"Quên đi, ngươi đi ra ngoài đi, ta hiện tại không muốn gặp ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên thở dài.

"Cơ Nhi." Tề Quân Hành rất thương tâm kêu lên.

"Biến! Chẳng lẽ ngươi cũng có thể để cho ta ngược đãi một lần sao?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên giận dữ hét lên.

Tề Quân Hành bị hắn hù dọa, lập tức đứng dậy rời đi: "Cơ Nhi, ngươi đừng kích động, trẫm đi đây, ngươi cứ an tâm nghỉ ngơi, có chuyện gì tìm Lý công công là được." Nói xong sợ Mạc Nhiễm Thiên tức giận, vội vàng đi ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên nghe được Tề Quân Hành ở bên ngoài phân phó Lý công công hầu hạ hắn.

Mạc Nhiễm Thiên rời giường, hoạt động thân thể một chút, phát hiện đã không còn trở ngại, thầm thấy may mắn, nhưng hắn đã cương quyết đêm nay phải rời cung, nếu chuyện này còn lặp lại lần nữa, mình có lẽ sẽ bị ngược đãi đến chết thôi.

Thay quần áo, cất kỹ hai viên thần dược, sau đó đi ra ngoài.

"Cơ công tử, ngươi muốn đi đâu?" Lý công công vội vàng đuổi theo.

"Ta đi loanh quanh một chút, trong này kinh khủng quá." Mạc Nhiễm Thiên muốn đi tìm Trần Chấn.

"Đúng vậy, Cơ công tử!" Lý công công chân thành theo sát phía sau hắn.

"Lý công công, ngươi không cần đi theo, ta cũng không phải không biết đường, ta tới ngự hoa viên ngồi một chút." Mạc Nhiễm Thiên biết Trần Chấn nhất định đang đi tuần tra, đến lúc đó gặp y tại ngự hoa viên là tốt nhất.

"Đúng vậy, Trần thống lĩnh, ngươi để ý Cơ công tử nhé!" Lý công công gọi một tiếng.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên cong lên, đúng là không mất chút công sức nào.

Trần Chấn đi vào mặt không chút thay đổi thỉnh an Mạc Nhiễm Thiên, sau đó hai người một trước một sau đi dạo ngự hoa viên.

Đêm khuya, mây đỏ nhuộm chân trời, Tề Quân Hành cùng Thượng Quan Nghi thương lượng quốc sự trong ngự thư phòng, sau khi trở lại tẩm cung, muốn cùng Cơ Nhi dùng bữa tối, Lý công công đầu đầy mồ hôi chạy lại thông báo: "Hoàng thượng, không thấy Cơ công tử đâu."

Nhất thời Tề Quân Hành long nhan tái nhợt, chân tay luống cuống.

77. Chương 77: Tướng Quốc Tình Thâm

Cả hoàng cung nhất thời mù mịt mây đen, Tề Quân Hành vạn phần tức giận, phong tỏa cả hoàng cung, đến nỗi ngay cả kinh đô, theo lời của hắn cũng phải đào ba thước, nhất định phải tìm bằng được Cơ Nhi.

"Trần thống lĩnh, thị vệ có nhìn thấy người nào khả nghi ra vào hoàng cung không?" Tề Quân Hành mặt rồng trắng bệch ngồi tại ngự thư phòng hỏi tất cả các thủ vệ trong hoàng cung, một bên là Thượng Quan Nghi làm vẻ mặt kinh ngạc hết thảy.

"Bẩm báo hoàng thượng, hạ quan đã một mực dò xét, chưa thấy bất cứ người nào khả nghi ra vào." Trần Chấn trấn định một chút rồi tiến lên đáp lời.

"Bẩm báo hoàng thượng, nghe có cung nữ nói rằng, trên nóc hậu cung hình như từng có xuất hiện một nam tử che mặt, tuy nhiên nhiều người lên xuống nhưng lại không thấy một bóng người, các nàng ấy đều không dám lên tiếng." Một hậu vệ khác bẩm báo.

"Cái gì?" Tề Quân Hành giận dữ,"Sao lại có chuyện này? Đi hỏi minh bạch ngay! Tướng quốc đại nhân, đêm đó Dạ đại phu ở nơi nào?" Tề Quân Hành lập tức nghĩ ngay đến Dạ Tích Tuyết có khi đã đem Cơ Nhi cứu đi.

"Hoàng thượng, Dạ đại phu tại nhà trọ tu dưỡng, thần vẫn phái thủ hạ theo dõi hắn, nhất cử nhất động đều khó có khả năng qua khỏi mắt giám thị của thần!" Thượng Quan Nghi lập tức khẳng định.

"Hoàng thượng, có thể hay không Cơ công tử tự mình chạy?" Lý công công mặt già tái nhợt, sợ hãi nói.

Tề Quân Hành nhất thời mặt tái đi, nghĩ Cơ Nhi rất có khả năng tự mình chạy, hắn nhất định là hận chết mình, trong lòng Tề Quân Hành nhói lên một trận đau đớn.

"Khó có khả năng, hắn không có võ công, khó có khả năng chạy khỏi hoàng cung, nhất định là có người đem hắn cứu ra ngoài, trẫm nhất định phải tìm được người này, đem hắn bầm thây vạn đoạn!" Tề Quân Hành trong long mục phát ra hào quang tàn bạo.

Trần Chấn quỳ trên mặt đất thân thể không khỏi run nhẹ, nhưng ngay lập tức bình tĩnh lại. Hồi tưởng lại buổi chiểu Cơ Nhi bỏ đi đã đến nói chuyện với hắn.

"Ha Ha, Trần thống lĩnh hồng quang đầy mặt, chắc chắn chuyện tốt, cùng Thủy Nhi cô nương tiến triển như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên đương nhiên trong lòng biết rõ ràng, vẫn luôn bội phục nam nhân này biết rèn sắt khi còn nóng, lập tức nhắc đến Thủy Nhi.

Trần Chấn đỏ mặt, cảm kích nói:"Đa tạ Cơ công tử thành toàn. Cơ công tử có điều gì muốn tại hạ cống hiến chút sức lực thì cứ việc phân phó. Trần Chấn nhất định sẽ giúp."

"Ha ha ha, hảo, sảng khoái! Cơ Nhi hiện tại làm phiền Trần thống lĩnh một chuyện." Mạc Nhiễm Thiên nói thẳng.

Trần Chấn sửng sốt ngay lập tức nói:"Cơ công tử thỉnh nói!"

"Trần thống lĩnh hẳn là biết rõ hoàng thượng ngược đãi các phi tần rất cổ quái chứ?" Mạc Nhiễm Thiên nhẹ giọng nói.

Trần Chấn lập tức gật đầu, khó hiểu nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Thành thật mà nói, Cơ Nhi bị hoàng thượng ngược đãi hai lần, thiếu chút nữa là chết đi, sợ sẽ bị ngược đãi như súc sinh cho tới chết, nên Cơ Nhi có ý định rời khỏi hoàng cung, thỉnh Trần thống lĩnh giúp đỡ."

"A, này, này, Cơ công tử, cái này thì hạ quan phải giúp thế nào đây a?" Trần Chấn nóng nảy, hắn cũng không có ý muốn giúp Cơ nhi, sẽ mang theo tổn thất cho hắn, cuộc sống hạnh phúc của hắn với Thủy Nhi vừa mới bắt đầu.

"Ngươi đừng vội, ta không nhờ ngươi cứu ta ra ngoài, ngươi chỉ cần trước khi trời tối, lúc hoàng thượng còn chưa quay về tẩm cung, mặc y phục dạ hành, che mặt đi, ở nóc hậu cung nhảy ra vài cái, giả làm dấu hiệu có thích khách, bị cung nữ chứng kiến là tốt rồi, sau đó ngươi không cần làm gì cả, cứ tiếp tục là Trần thống lĩnh, đương nhiên ngươi phải cẩn thận đừng cho người khác nhận ra ngươi," Mạc Nhiễm Thiên muốn hắn tạo dấu hiệu giả, sau đó để chính hắn trốn xuống mật thất dưới lòng đất.

"Vậy, không thành vấn đề, nhưng Cơ công tử có khả năng tự mình ra ngoài sao?" Trần Chấn khó hiểu nói.

"Ân, cái này Trần thống lĩnh không cần lo lắng, chỉ cần làm được việc rìa là tốt rồi, được rồi, tốt nhất ngươi nên làm cho Tướng quốc đại nhân tiến cung, ta muốn hoàng thương hoài nghi hắn của Dạ đại phu, còn có mời ngươi đi dặn dò Dạ đại phụ một ít chuyện" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ một chút rồi nhẹ giọng dặn dò.

"Hảo, hạ quan lập tức làm, vậy Cơ công tử bảo trọng." Trần Chấn cân nhắc một chút, chỉ cần hắn ở hậu cung xuất hiện một chút, hắn là không có vấn đề gì, lập tức vội vã đi.

……

"Trần thống lĩnh, trẫm lệnh ngươi đem cả hoàng cung lật tung lên cũng phải tìm được Cơ quý phi!" Tề Quân Hành mặt rồng còn đang cơn thịnh nộ.

"Thủ hạ tuân chỉ!" Trần Chấn từ hồi tưởng bừng tỉnh lại, lập tức lĩnh mệnh đi, trong lòng không khỏi lo lắng Cơ công tử không biết đã xuất cung chưa, chuyện phát sinh cũng vừa có một canh giờ mà thôi.

Mạc Nhiễm Thiên dưới lòng đất đang cùng Bình An Phát Tài trò chuyện, hắn không vội, biết hiện tại mình nhất định ra ngoài sẽ bị phát hiện, hắn phải chờ Dạ Tích Tuyết tới cứu hắn, Trần Chấn đã nói Dạ đại ca nửa đêm canh ba đến hậu cung cứu hắn, khi đó hoàng thượng nhất định phỏng đoán hắn đã rời cung.

"Cơ công tử, ngươi thật sự là to gan lớn mật!" Bình An khiếp sợ nghe hắn nói muốn chạy trốn ra ngoài.

"Chẳng lẽ ta cứ phải ở chỗ này mà bị hắn ngược đãi sao? Cái thứ súc sinh đó đúng không phải người, lão tử ta chịu đủ rồi. Ngày nào đó rơi vào tay ta, ta cũng phải làm cho hắn nếm thử tư vị ngược đãi." Mạc Nhiễm Thiên hận đến nghiến răng.

"Cơ công tử, vậy ngươi lúc nào đi, hoàng thượng bất cứ lúc nào cũng có thể đến." Phát Tài vội la lên.

"Nửa đêm, hiện tại ra ngoài chẳng khác gì tự chui đầu vào lưới, ta từ sau cung trực tiếp đi ra ngoài, được rồi, cám ơn hai người các ngươi a." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng cười, thật sự là cảm ơn hai người ngày mỗi ngày đều đối với hắn rất buồn cười.

"Cơ công tử ngươi bình an rời đi cũng là cảm tạ ta, bị bắt được, hoàng thượng nhất định sẽ biết được chúng ta bao che ngươi, đến lúc đó chúng ta cùng theo Cơ công tử vĩnh biệt." Bình An thở dài nói.

"Yên tâm, ta sẽ bình an rời đi, hơn nữa một ngày nào đó. Ta rồi sẽ trở về thăm các ngươi, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến mình dùng thân phận thái tử đi vào, không biết vẻ mặt hai người này sẽ thế nào.

Bình An cùng Phát Tài vừa nghe, hai mặt nhìn nhau.

Thượng Quan Nghi mặc dù nhận được thông báo của Trần Chấn, nhưng không biết Cơ Nhi chưa rời hoàng cung, không khỏi lo lắng trong lòng, lập tức rời hoàng cung tới nhà trọ Dạ Tích Tuyết đang nghỉ.

"Dạ đại phu, Cơ Nhi có trở về không?" Thượng Quan Nghi vẻ mặt khẩn trương hỏi Dạ Tích Tuyết đang trong phòng nghỉ ngơi.

"Tướng quốc đại nhân, không có a, hắn ra ngoài rồi sao?" Dạ Tích Tuyết cố ý không cho Thượng Quan Nghi biết.

"A, vậy hắn đi đâu a, thật là cấp bách, hoàng thượng hạ lệnh phong thành, phong tỏa hoàng cung, dù phải đào ba thước cũng phải tìm được Cơ Nhi, bổn tướng sợ hắn lại bị bắt trở về." Thượng Quan Nghi khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ lo lắng.

"A, xem ra hoàng thượng rất để ý Cơ Nhi." Dạ Tích Tuyết nhất thời nhíu mi chặt, cứ như vậy, cho dù Mạc Nhiễm Thiên thoát ra, cũng không có nơi trốn a.

"Không sai, hoàng thượng tối qua như phát tác ác mộng, Cơ Nhi bị đánh cả người đầy thương tích, bất quá Lý công công nói hoàng thượng không tìm ra ba khối Thiên Lộ Hoàn để Cơ Nhi chữa thương, có thể thấy được hoàng thượng đối Cơ Nhi rất coi trọng, phải biết rằng Ám quý phi sắp chết, hoàng thượng cũng không nguyện ý dùng thần dược như vậy." Thượng Quan Nghi vui mừng.

"Súc sinh! Bạo quân!" Dạ Tích Tuyết hận đến nắm tay thật chặt, nhưng Thượng Quan Nghi vẻ mặt lại xấu hổ, biết rằng chính mình mang quốc quân của y ra mắng, mặc dù Cơ Nhi đối với Tề Quân Hành tràn ngập oán hận, nhưng tốt xấu cũng là quân thần.

"Dạ đại phu, bổn tướng thấy, hiện tại an toàn của Cơ Nhi là quan trọng nhất, bổn tướng sợ hắn lại bị hoàng thượng bắt trở về, sợ là cũng không có cơ hội thoát ra, ai, hắn trốn đi đâu, hiện tại khắp nơi đều là thị vệ a."

"Cám ơn tướng quốc đại nhân đã quan tâm Cơ Nhi như thế." Dạ Tích Tuyết nhìn ra được y thiệt tình lo lắng Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha ha, Dạ đại phu khách khí, Cơ Nhi là một hài tử đáng yêu. Bổn tướng cũng không nguyện ý nhìn hắn bị hoàng thượng hành hạ mà chết." Thượng Quan Nghi khuôn mặt tuấn tú hơi nóng.

"Cơ Nhi thông minh lanh lợi, tướng quốc đại nhân không cần lo lắng." Dạ Tích Tuyết cũng chỉ có thể nói như vậy, y muốn cho Mạc Nhiễm Thiên quyết định có tin hay không Thượng Quan Nghi, đêm nay vừa là bảy ngày trời, y muốn đi gặp trước Triển Ấp rồi mới có thể đến hoàng cung cứu người, hy vọng Mạc Nhiễm Thiên có thể trốn kĩ.

"Điều này cũng đúng, Vũ tiên sinh tài trí hơn người, hoàng thượng cũng chưa chắc có khả năng vượt được qua hắn, xem ra là bổn tướng quá lo lắng rồi." Thượng Quan Nghi nhìn Dạ Tích Tuyết không một chút nào lo lắng, cũng đã đoán được Cơ Nhi nhất định không nguy hiểm, chỉ là mình không được bọn họ tín nhiệm mà thôi, Cơ Nhi, ngươi vì sao không tin bổn tướng, ai.

Thượng Quan Nghi trở lại tướng quốc phủ, phát hiện tướng quốc phủ bị thị vệ lật khắp mấy lần, y giận dữ nói: "Ai cho các ngươi lục soát tướng quốc phủ!" Bất quá trong lòng y đã cảm giác được.

"Tướng quốc đại nhân bớt giận, tiểu nhân cũng chỉ theo lệnh hoàng thượng, đây là thủ dụ của hoàng thượng!" Một người thị vệ đưa cuốn thủ dụ cho Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi mở ra nhìn, phía trên ngự bút phê "Tra rõ tướng quốc phủ!" Nhất thời khuôn mặt tuấn tú tái nhợt, xem ra hoàng thượng không tin mình.

"Vậy các ngươi tra ra cái gì chưa?" Thượng Quan Nghi âm thanh lạnh lùng nói.

"Đã làm phiền tướng quốc đại nhân, thủ hạ xin rút lui!" Thị vệ vừa nói cùng các huynh đệ rút ra ngoài. Thượng Quan Nghi dựa vào ghế lớn ngồi xuống, trong lòng buồn bực.

Nửa đêm, Mạc Nhiễm Thiên đã sớm đi cùng Bình An và Phát Tài ra ngoài cửa, mở cửa đá ra chính là lãnh cung, Mạc Nhiễm Thiên lẳng lặng chờ Dạ Tích Tuyết đến.

Dạ Tích Tuyết một thân vận y phục màu đen, vừa muốn xuất môn, đã bị vẻ mặt cười lạnh của Thượng Quan Nghi ngăn cản.

"Dạ đại nhân muộn như vậy đi đâu a? Ngươi không biết ngươi đã bị hoàng thượng giám sát sao?"

"Tướng quốc đại nhân, hạ quan bụng đói, đi ra ngoài một chút." Dạ Tích Tuyết cả kinh, xem ra hoàng thượng đối với Tiểu Thiên rất khẩn trương. Y âm thầm tự trách vì sao đi bằng đường cửa sổ.

"Ha ha ha, có đúng không? Vậy bổn tướng bụng cũng đói, cùng nhau thì thế nào, bổn tướng biết mấy nhà vẫn chưa đóng cửa." Thượng Quan Nghi cười khẩy nói.

Dạ Tích Tuyết khuôn mặt tuấn tú lúc trắng lúc xanh, nay tướng quốc đại nhân rõ ràng là biết mình muốn đi gặp Tiểu Thiên, cho nên vẫn luôn trông coi chặt chẽ.

"Dạ đại nhân, người lỗi lạc không nói lời có ẩn ý, Dạ đại nhân cứu Cơ Nhi sao?" Thượng Quan Nghi đem cửa đóng lại nói.

Dạ Tích Tuyết lạnh lùng nhìn hắn không lên tiếng.

"Thành thật mà nói, Dạ đại nhân có ý muốn giúp Cơ Nhi, các ngươi có thể đi đâu? Hoàng thượng sẽ không buông tha tìm kiếm, mà ngay cả tướng quốc phủ của bổn tướng đều bị hắn lật lên hết, ngươi nghĩ hắn sẽ không chú ý ngươi sao? Chỉ cần bổn tướng giúp ngươi, ngươi mới có thể chạy ra khỏi tầm mắt hoàng thượng! Bổn tướng cũng không nguyện ý chứng kiến Cơ Nhi bị hành hạ trong hoàng cung, không bằng Dạ đại nhân cho bổn tướng giúp các ngươi, thế nào?" Thượng Quan Nghi lạnh nhạt nói.

Dạ Tích Tuyết không rõ y ý gì, lãnh đạm nói: "Tướng quốc đại nhân vì sao muốn giúp Cơ Nhi?"

"A, bổn tướng nói qua, Cơ Nhi là hài tử tốt, bổn tướng thích điểm thông minh lanh lợi của hắn, hy vọng hắn có thể ở tướng quốc phủ làm khách của bổn tướng, Dạ đại nhân cảm thấy thế nào?" Thượng Quan Nghi kì thật là muốn đem Cơ Nhi trốn đi.

Dạ Tích Tuyết khóe miệng nhếch lên nói: "Tướng quốc đại nhân không sợ hoàng thượng biết sao?"

"Ha ha ha, bổn tướng tự có nơi đem Cơ Nhi trốn đi, chờ Mạc thái tử đến, hoàng thượng cũng sẽ không chấp Cơ Nhi, đến lúc đó Cơ Nhi chỉ cần cải trang, không một ai chú ý." Thượng Quan Nghi đều muốn tốt, y thích Cơ Nhi, hy vọng có thể vĩnh viễn giữ lại cậu.

"Tạ ơn đại nhân, ta nghĩ việc này phải do Cơ Nhi mình quyết định mới được, hạ quan hiện tại có việc, tướng quốc đại nhân có thể hỗ trợ không?" Dạ Tích Tuyết nhất định phải nhanh chạy tới tam quốc dịch trạm, Triển Ấp nhất định đang chờ giải dược.

"Dạ đại nhân có thể đem Cơ Nhi tới phủ ta có được hay không? Hiện tại cũng chỉ có phủ của bổn tướng là an toàn nhất." Đây chính là điều kiện của Thượng Quan Nghi.

Dạ Tích Tuyết trong lòng tính toán thật lâu, cảm thấy hiện tại quả thật là thời kì rắc rối, đem Tiểu Thiên cứu ra trốn nơi nào cũng là một vấn đề đau đầu, nếu Thượng Quan Nghi giúp bọn họ, sẽ không cần phải trốn đông trốn tây.

Thượng Quan Nghi khóe miệng cười cười cúi đầu suy nghĩ về Dạ Tích Tuyết, y tin rằng Dạ Tích Tuyết nhất định sẽ đáp ứng.

"Được rồi, hạ quan giờ đi cứu Cơ Nhi, tối nay sẽ trèo tường vào Linh Khê Các, tướng quốc đại thân nghĩ thế nào?" Dạ Tích Tuyết ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Nghi, trong đôi mắt Thượng Quan Nghi không hề có chút lừa gạt y.

"Hảo, bổn tướng giờ sẽ về chuẩn bị, Dạ đại nhân vẫn đi từ phía sau thôi, phía trước bổn tước sẽ dặn dò. Nhất định phải đem Cơ Nhi cứu trở về!" Thượng Quan Nghi bừng tỉnh, ngoài ra đối với Dạ Tích Tuyết còn lộ ra ánh mắt khẩn cầu, làm cho Dạ Tích Tuyết trong lòng chấn động.

Một chén trà sau, Dạ Tích Tuyết đi tới tam quốc dịch quán, dặn dò Mạc Nhiễm Thiên, chuẩn bị hai viên dược hoàn, mình thì mặc đồ đen mặt dùng khăn che kín, đợi ngự sử Triển Ấp xuất hiện.

Tối nay tinh quang u ám, ánh trăng bị một mảng mây đen bao phủ, Dạ Tích Tuyết tại một gốc cây đại thụ thấy Triển Ấp đang hướng bên này đi đến, giờ này dịch quán ngoài nô tài luôn hằng ngày dọn dẹp thì không có người khác.

Triển Ấp lo lắng nhìn nhìn tứ phía, tựa vào dưới thân cây đợi Mạc Nhiễm Thiên đến.

Dạ Tích Tuyết cười lạnh một tiếng, phi thân xuống, vỗ lưng hắn.

"A, đại hiệp, đại hiệp, ngươi rốt cuộc cũng tới rồi, tiểu nhân cái gì cũng chưa nói ra ngoài, thỉnh đại hiệp giải dược a." Triển Ấp lập tức quỳ xuống đất.

"Ân, đem cái này uống trước!" Dạ Tích Tuyết bóp chặt yết hầu, trước tiên cho hắn một viên dược hoàn màu trắng.

Triển Ấp trên mặt mừng rỡ, lập tức đem viên dược hoàn nuốt hết.

"Hắc hắc, đa tạ đại hiệp, vậy tiểu nhân xin cáo lui!" Nói xong xoay người chạy một mạch.

Dạ Tích Tuyết cười lạnh một tiếng, chặn hắn lại, chân không chạm đất.

"A, a, đại hiệp tha mạng a." Triển Ấp bị dọa đến nỗi nước mắt chảy ròng ròng.

"Ăn cái này!" Dạ Tích Tuyết đem một viên dược hoàn màu đen trực tiếp ném vào miệng hắn.

"Ấy, đây là cái gì?" Triển Ấp lần nữa suýt thì tiểu ướt quần, Dạ Tích Tuyết ngại hắn có ác tâm, liền đem hắn ném lại góc tường, thanh âm lạnh lùng nói: "Thuốc này chỉ có thể duy trì tính mạng ngươi một tháng, một tháng sau nếu không có giải dược, dạ dày sẽ thối rữa."

"Oa ô, đại hiệp a, là vì sao a, Triển Ấp ta không có làm chuyện gì thương thiên hại lý a, u u." Triển Ấp khóc đến mặt đẫm nước mắt.

"Ngươi đừng lo lắng, lần này qua đi, bản thân cũng sẽ không hạ dược ngươi nữa, bất quá trước tiên ngươi phải hoàn thành một chuyện!" Dạ Tích Tuyết khinh bỉ nhìn tên nam nhân cao lớn thô kệch.

"Đại hiệp mời nói, chuyện gì?" Triển Ấp lập tức thấy có hy vọng.

"Có biết hôm nay trong hoàng cung xảy ra chuyện gì không?" Dạ Tích Tuyết âm thanh lạnh lùng nói.

"A, có phải Cơ quý phi của hoàng thượng bị người ta bắt đi? Chẳng lẽ lại là đại hiệp?" Triển Ấp suy tư một chút rồi kinh ngạc nói.

"Ngươi trở về nói cho tên cẩu hoàng đế kia, rằng Quý Phi đã bị người ta bắt đi Thân quốc." Dạ Tích Tuyết không trả lời hắn, trực tiếp hạ mệnh lệnh.

"A, này, hoàng thượng chưa chắc sẽ tin a." Đôi mắt đen của Triển Ấp láo liên không ngừng.

"Mặc kệ hắn có tin hay không, ngươi chỉ cần nói như vậy là được, về phần ngươi phải làm thế nào để hoàng thượng tin tưởng ngươi, đó là chuyện của ngươi." Dạ Tích Tuyết biết Triển Ấp một bụng tâm gian trá, vì cái mạng của hắn, hắn tất nhiên là đối với Tề Quân Hành nói sinh động như thật.

"A, đại hiệp, ngươi, đây không phải để cho ta đi chịu chết sao?" Triển Ấp khóc lóc thảm thiết.

"Cút mau!" Dạ Tích Tuyết cho hắn một cước, xoay người lên cây, trực tiếp hướng dịch trạm bên ngoài lao đi, Triểu Ấp bị dọa đến nỗi hai chân run run, nếu mình không làm theo, vị cao thủ này có lẽ sẽ lấy đi tính mạng a, mệnh mình tại sao lại khổ như vậy, đều là do cái tên Yến Nhi chán ghét kia, cư nhiên câu dẫn mình, hại mình suy bại đến nước này, đáng tiếc tên kia cư nhiên bị tướng quốc đại nhân nhìn trúng, mình vẫn không đụng vào hắn được. Triển Ấp trong lòng buồn bực, vừa nghĩ vừa đi ra dịch trạm.

Tiếng gõ mõ điểm canh ba vang lên, Dạ Tích Tuyết xuất hiện nhìn vào lãnh cung, nguyên nhân là vì lãnh cung có mấy chục tòa, Dạ Tích Tuyết sẽ tìm được Mạc Nhiễm Thiên rồi báo cho Gia Nguyên Các, là lãnh cung của Thủy Nhi.

Trần Chấn lúc này đang ở đây, từ tối hôm qua cùng Thủy Nhi cùng nhau tương giao, Trần Chấn đáp ứng Thủy Nhi mỗi đêm đều sẽ tới lãnh cung bồi nàng, hai người có thể nói là ân ái vô cùng, Thủy Nhi cũng vạn phần cảm kích Cơ Nhi.

Dạ Tích Tuyết vừa đến, Trần Chấn chợt nghe thanh âm rồi chạy ra.

"Ai?" Trần Chấn nhìn Dạ Tích Tuyết, thấp giọng hỏi.

"Trần thống lĩnh, là ta! Cơ Nhi đâu?" Dạ Tích Tuyết tin Trần Chấn, bởi vì mọi tin tức của Cơ Nhi đều là Trần Chấn cho biết.

"Tại hạ cũng không biết, hắn hẳn là đã trốn đi." Trần Chấn nghĩ đến tối hôm qua Cơ Nhi đột nhiên xuất hiện trong lãnh cung, đã ngờ rằng hoàng cung này tất có bí đạo.

"Canh ba, thế nào mà còn không đến, không lẽ lại có chuyện xảy ra."Dạ Tích Tuyết lo lắng không thôi, y sợ mình đã đến chậm.

"Dạ đại ca!" Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên truyền tới, sau đó Dạ Tích Tuyết chứng kiến vẻ mặt đầy ý cười của Mạc Nhiễm Thiên đang đi tới.

"Cơ công tử, ngươi thật là trốn ra, thị vệ cơ hồ lần cả hoàng cung, ngay cả cái lãnh cung này cũng tra xét ba bốn lần, tại hạ rất lo lắng." Trần Chấn nói.

"Cám ơn Trần thống lĩnh, được rồi, ngày mai ngự sử Triển Ấp sẽ nói cho hoàng thượng ta đã bị bắt tới Thân quốc rồi, hy vọng Trần thống lĩnh có thể giúp hắn một phen." Mạc Nhiễm Thiên cân nhắc vô cùng chu đáo.

Trần Chấn sửng sốt một lúc rồi cũng gật đầu.

"Dạ đại ca, đi thôi, trời sáng thì phiền toái lắm. Trần thống lĩnh, sau này còn gặp lại!" Mạc Nhiễm Thiên nói xong, hai người nhanh chóng rời đi, để lại Trần Chấn đang nghĩ thầm: "Vì sao là lại là tới Thân quốc? Không phải là Mạc quốc sao?"

Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên bay ra khỏi hoàng cung, hướng tướng quốc phủ bay nhanh tới.

"Tiểu Thiên, hiện tại kinh đô nơi nào cũng lục soát tìm ngươi, chúng ta đi tướng quốc phủ trốn có được không?" Dạ Tích Tuyết nói bên tai.

"A, hoàng thượng lợi hại như vậy, phong tỏa hoàng cung, còn phong tỏa cả kinh đô sao?" Mạc Nhiễm Thiên thất kinh, khó trách, hắn trốn ở bí đạo quả không biết Tề Quân Hành làm cái gì.

"Đúng vậy, mấy ngày liên tiếp ngay cả tướng quốc phủ cũng bị lục soát, Thượng Quan Nghi rất tức giận." Dạ Tích Tuyết đáp.

"Ha ha ha, xem ra hoàng thượng chống lại ý kiến của các quan, đi thôi, nếu lục soát như vậy thì an toàn vẫn hơn." Mạc Nhiễm Thiên vẫn chuẩn đổi thân phận thái tử trước, theo Thượng Quan Nghi làm tốt quan hệ.

Hai người vạn phần cẩn thận bay xuyên qua các đường phố, ở giữa vẫn đụng phải vài binh lính tuần tra, lén lút, cuối cùng cũng tới ngõ nhỏ phía sau tướng quốc phủ.

Xoay người đi vào, Linh Khê Các đèn vẫn sáng, Dạ Tích Tuyết biết nhất định là Thượng Quan Nghi còn đang chờ, xem ra y thật là có ý.

Lặng lẽ đẩy cửa đi vào, Thượng Quan Nghi ngồi trên ghế lập tức nhảy dựng lên.

***

"Cơ Nhi, Dạ đại nhân, các ngươi trở về, bổn tướng hiện tại rất lo lắng." Thượng Quan Nghi nhìn sắc mặt tái nhợt của Mạc Nhiễm Thiên liền quan tâm nồng đậm.

"Ách, đại nhân, ngươi còn chưa ngủ a, cám ơn ngươi." Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, hai tay đã bị Thượng Quan Nghi nắm chặt ở trong tay.

"Có bị thương nhiều không? Hoàng thượng thật sự rất bạo ngược." Thượng Quan Nghi quan tâm, đem hắn toàn thân kiểm tra một lần.

"Ách, thật nhiều rất nhiều, đại nhân, Cơ Nhi không có việc gì." Mạc Nhiễm Thiên thấy Dạ Tích Tuyết khuôn mặt tuấn tú bỗng rất âm lãnh, vội vàng rút tay ra, phải nhìn vết thương một lần nữa, trong lòng lại hơi đau.

Thượng Quan Nghi sửng sốt, cảm thấy mình quan tâm quá độ.

"Không có việc gì là tốt rồi, trong thành cảnh giới nghiêm ngặt, Cơ Nhi tạm thời ở lại nơi này, nhưng Dạ đại phu ngươi nên quay về nhà trọ, binh lính của hoàng thượng còn đang theo dõi ngươi, hoàng thượng nghĩ Cơ Nhi nếu trốn ra hoàng cung, nhất định sẽ đến tìm ngươi. Chúng ta không thể lộ chân tướng."

"Dạ đại ca, vậy ngươi trở về đi thôi, dù sao ngày mai Triển Ấp tiến cung, hoàng thượng sẽ rút lệnh phong tỏa." Mạc Nhiễm Thiên xoay người lo lắng địa nói với Dạ Tích Tuyết.

"Xin chỉ giáo?" Thượng Quan Nghi vừa nghe, hồ đồ không hiểu.

"Đại nhân, ngày mai ngự sử Triển Ấp sẽ nói báo với hoàng thượng Cơ Nhi bị người bắt đi Thân quốc. Vì vậy, hoàng thượng cũng nên bỏ tìm kiếm đi." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng lộ ra nét tươi cười.

Thượng Quan Nghi nhíu mi chặt: "Triển Ấp vì sao lại nói như vậy? Chẳng lẽ hắn là người của các ngươi?"

"Đương nhiên không phải, hắn là kẻ nhát gan lúc nào cũng sợ hãi, sử dụng sao được." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra ánh mắt xem thường.

"Tướng quốc đại nhân, hạ quan có chút lời muốn nói với Cơ Nhi, thỉnh đại nhân ra ngoài một chút có được hay không?" Dạ Tích Tuyết nói, y không thích Thượng Quan Nghi nhìn Cơ Nhi với ánh mắt rực lửa như vậy.

"A, hảo, hảo, cũng đã khuya rồi, Cơ Nhi, bổn tướng sáng mai sẽ trở lại gặp ngươi. Dạ đại nhân hao tổn sức quá rồi." Thượng Quan Nghi nói xong xoay người đi, hắn biết hai người này nhất định có nhiều chuyện cần thương lượng.

Thượng Quan Nghi vừa đi, Mạc Nhiễm Thiên còn chưa kịp quay đầu lại đã bị Dạ Tích Tuyết ôm vào lòng, đôi môi mỏng lập tức ngậm đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên vào, hai mắt nhắm nghiền, nhiệt tình rồi lại run rẩy cùng nhau hôn nồng nhiệt.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kích động, cũng đem y ôm chặt lấy, nhiệt tình đáp lại. Hắn biết Dạ Tích Tuyết vì mình mà tiến cung mấy ngày, nhất định là hết thảy lo lắng, hắn cũng vì y đau lòng.

"Ân a." Thanh âm mê người từ miệng từ Mạc Nhiễm Thiên thốt ra, làm huyết mạch Dạ Tích Tuyết giãn nở, hạ thân bắt đầu cương lên, chọc thẳng đúc chỗ bắp đùi Mạc Nhiễm Thiên. Làm Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt không thôi.

"Tiểu Thiên, Dạ đại ca lo lắng gần chết." Hai người cùng thở hồng hộc, Dạ Tích Tuyết mới buông đôi môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên không có việc gì." Mạc Nhiễm Thiên hai mắt sáng nhìn y, hắn biết y là người đáng tín nhiệm nhất.

"Không có việc gì mới là lạ, tên cẩu hoàng đế đối với ngươi như thế nào, ta cũng biết cả, hận sao không thể đem hắn bằm thây vạn đoạn!" Dạ Tích Tuyết hung ác nói.

"A." Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt tuấn tú đỏ bừng, cảm thấy mình bị ngược đãi, hắn cũng biết, thật ra con mẹ nó đau chết người rồi.

"Tiểu Thiên, sau này đừng làm chuyện kiểu này, Dạ đại ca đau lòng lắm." Dạ Tích Tuyết ánh mắt thâm tình.

"Ân, chờ ta trong thân phận thái tử đi đến, ta sẽ để Tề Quân Hành nợ máu trả bằng máu, Dạ đại ca, ngươi không biết tên khốn đó là cực ái thái tử. Ha ha ha, ta thể nào cũng sẽ ngược chết hắn!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng âm u.

"A, vậy là tốt rồi, Dạ đại ca còn sợ ngươi trong thân phận thái tử lại phải chịu tội." Dạ Tích Tuyết nhìn khóe miệng cười tà của Mạc Nhiễm Thiên.

"Không đâu, lần này là ta tính sai, tên Tề Quân Hành gặp ác mộng cư nhiên sẽ phải luyện võ công, lão tử bị hắn điểm huyệt nói, cho nên bị ngược đãi một trận."

"Cái gì? Cẩu hoàng đế luyện võ công?" Dạ Tích Tuyết thất kinh.

"Ta cũng thấy kì quái, bất quá hắn tựa hồ cũng chỉ ở trong mộng mới có thể luyện võ công, hơn nữa cặp mắt kia là màu trắng, không thấy được tròng mắt, giống như quỷ nhập vào người vậy." Mạc Nhiễm Thiên nhớ đến tên Tề Quân Hành kia, lông tơ đã đứng thẳng.

"Không xong rồi, xem ra hắn trúng phải thi độc gọi là "Thi nhãn" a." Dạ Tích Tuyết cả người run lên, vạn phần sợ hãi nói.

"A, chẳng trách, ta nói người này như thế nào cũng có thể biến thành cái bộ dạng kinh khủng kia, mộng du cũng không trở thành như vậy." Mạc Nhiễm Thiên càng kinh ngạc, Tề Vương trúng độc, vậy là ai hạ độc...?

"Loại độc này là do một người thường tiếp xúc với thi thể trong đêm khuya mới có thể bị lây, người này tại chịu kích thích, sẽ phát tác, đêm khuya tính tình đại biến, con mắt biến màu trắng, căn bản không biết mình đang làm cái gì cả. Nghe nói là trong nội tâm chỉ muốn phát tiết. Cụ thể ta cũng không rõ ràng, chỉ là nghe sư phụ nhắc qua. Tề Vương như thế nào lại trúng phải loại độc này?"Dạ Tích Tuyết cảm thấy khó hiểu.

"Ta biết, bởi vì hắn thường cùng thi thể ở một chỗ."vMạc Nhiễm Thiên toàn thân run run, hiện tại xem ra, Tề Vương hai năm trước cũng đã giết người vô số, sau lại gặp Mạc thái tử, trong lòng u buồn, mới bắt đầu phát tác, đem Mạc thái tử trở thành đối tượng để phát tiết.

"Cái gì?" Dạ Tích Tuyết cảm thấy kì quái.

"Dạ đại ca, dưới long sàng của Tề Quân Hành có bí đạo, bí đạo đi thông với mấy gian mật thất, bên trong tất cả đều là tượng người, ta thiếu chút nữa bị hù chết."Mạc Nhiễm Thiên giải thích cho y, cả người ôm lấy y, nửa đêm kể chuyện này, thật kinh khủng.

Dạ Tích Tuyết ôm hắn ngồi trên ghế nói: "Cái gì? Tên cẩu hoàng đế này thật quá tàn bạo, được rồi, Tiểu Thiên là từ nơi đó đi ra sao?"

"Ân, bí đạo thông với lãnh cung, nếu không có bí đạo, ta cũng không thể nào thoát ra được. Tên cẩu hoàng đế kia tựa hồ đã yêu Cơ Nhi, được rồi, ngươi xem." Mạc Nhiễm Thiên lấy ra hai viên thần dược từ trong người ra.

"Đây là cái gì?" Dạ Tích Tuyết nhìn hắn đem khăn gấm mở ra.

"Đây là hai viên thần dược, ta bị hắn ngược đãi rồi dựa toàn bộ vào dược này, đây là thần dược hiệu quả phi thường, là bảo bối của hoàng thượng, Ám quý phi sắp chết hắn cũng không chịu cho y dược này, Dạ đại ca, ngươi cầm phòng thân đi." Mạc Nhiễm Thiên đem viên dược đưa cho Dạ Tích Tuyết.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết trong lòng vô cùng cảm động nói: "Không, Dạ đại ca có võ công, không cần cái này, vẫn là Tiểu Thiên nên cầm, để phòng ngừa vạn nhất."

"Dạ đại ca, ta còn muốn tiến cung, lần sau lại đi lừa gạt, Dạ đại ca có võ công, nếu bị thương nhất định là trọng thương, huynh cầm đi, ngươi xem, trên mặt ngươi chỗ nào cũng có vết thương." Mạc Nhiễm Thiên đau lòng vuốt lên vết thương của y.

"Cái này không cần lo ngại, qua một thời gian sẽ mất đi thôi, Tiểu Thiên, chính bởi vì đệ sẽ lại tiến cung đối mặt với tên khốn kia, Dạ đại ca mới lo lắng, đệ cầm lấy đi, Dạ đại ca không cần đâu." Dạ Tích Tuyết kiên quyết.

"Dạ đại ca, huynh nói không cần, Tiểu Thiên sẽ tức giận đấy, ta muốn lừa tên khốn kia, huynh không biết hắn rất keo kiệt sao, thiếu chút nữa khiến ta muốn bóp chết hắn, cầm lấy đi! Ta sẽ lại lừa hắn." Mạc Nhiễm Thiên trong đôi mắt to có chút tức giận nhìn Dạ Tích Tuyết.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết ôm chặt lấy hắn, tinh nhãn có chút ướt át.

Hai người ôm nhau một hồi, Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói: "Dạ đại ca, huynh về đi thôi, ta sợ lũ thị vệ của hoàng thượng biết, được rồi, ngày mai huynh tiến cung hướng hoàng thượng đòi người, như vậy hắn sẽ không hoài nghi huynh nữa, sau đó huynh hãy nói đi Thân quốc tìm ta, rời Tề quốc."

"A, vậy, ta làm sao có thể trở lại bên đệ đây?" Dạ Tích Tuyết vẫn muốn cùng Tiểu Thiên cùng nhau tiến cung.

"Ha ha, huynh không phải biết dịch dung sao? Đến lúc đó quay về làm thị vệ của thái tử, cùng ta tiến cung thì tốt, được rồi, Dạ đại ca, ngươi nhìn lớp dịch dung của ta xem, ta sợ Thượng Quan Nghi sẽ biết."

"Ha ha ha, không đâu, lần này nguyên liệu dịch dung có khả năng rất lâu, trừ môi của đệ nếu ăn gì đó sẽ dễ dàng bị rụng ra, những thứ khác cũng chẳng sao, nghìn vạn lần đừng cho ai đụng chạm lên lông mi đệ. Mũi và khóe mắt, chỉ cần lúc rửa mặt chú ý chút là được." Dạ Tích Tuyết nghiêm túc nhìn mặt hắn.

"Nga, hảo." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng yên ổn không ít.

"Tiểu Thiên, Dạ đại ca sẽ đi về trước." Dạ Tích Tuyết nói.

"Nga, Dạ đại ca, ngươi phải cẩn thận đấy." Đến nỗi cả hai người không thở nổi, Dạ Tích Tuyết mới buông hắn ra, nhìn hắn vẫy vẫy tay, lặng yên không tiếng động mà đi.

Đêm nay, Mạc Nhiễm Thiên ở trên giường lật qua lật lại ngủ không được, nghĩ đến rất nhiều chuyện, đặc biệt là việc Tề Quân Hành trúng độc, tại sao Bình An cùng Phát Tài không trúng, chẳng lẽ Tề Quân Hành đi Mạc quốc đã bị phụ hoàng kích thích, cho nên phát tác? Như vậy hắn trước giờ đã giết những ai? Có thuốc giải độc hay không? Có phải hay không như bọn họ nói Mạc thái tử tới rồi là có thể giải độc, mình không phải lại có cơ hội đánh một trận ác liệt sao? Nghĩ đến đây, Mạc Nhiễm Thiên da đầu tê dại.

Ngày thứ hai, Thượng Quan Nghi vội vã lâm triều, mang đến tin tức khiếp sợ, hậu cung tối hôm qua đã chết mười vị tần phi, Dương quý phi vì thân thể chưa khôi phục, tránh được một kiếp, toàn bộ mười người bị Tề Vương hành hạ đến chết, nguyên nhân chết đi mười người, không thể gạt được triều thần, tin tức này lờ mờ mà khuếch tán ra, Tề Quân Hành tàn bạo càng thêm làm cho bách quan sợ hãi.

Mạc Nhiễm Thiên mở to đôi mắt như chuông đồng, bất khả tư nghị nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của Thượng Quan Nghi, không thể tin được đây là thật sự.

"Cơ Nhi, ngươi như thế nào rồi?" Thượng Quan Nghi đi tới, ngồi lên ghế.

"Trời ạ, tại sao lại có thể như vậy? Là vì ta sao? Có phải bởi vì ta không?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng sợ hãi đến mức run lên, nhất định có thể là do mình chạy trốn, kích thích Tề Quân Hành, làm thi độc trong hắn tphát tác trở nên bạo ngược.

"Cái này không liên quan đến ngươi, hoàng thượng hành hạ phi tần trong cung là chuyện tất cả mọi người đều biết, lần này chết đến mười người, làm cho mọi người rất khiếp sợ." Thượng Quan Nghi lắc đầu thở dài.

"Vậy hoàng thượng đối với Cơ Nhi bị cao nhân bắt đi Thân quốc có chuyện gì?" Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói.

"Hắn đã truyền quân lệnh cho Triệu Trạch tướng quân, cần phải ngăn cản thích khách để cứu ngươi. Nếu không Triệu Trạch tướng quân sẽ mất đầu!" Thượng Quan Nghi khuôn mặt tuấn tú ngưng trọng, hoàng thượng tựa hồ rất yêu thương Cơ Nhi.

"A, như vậy, ta không phải là sẽ hại người?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức như ăn phải khổ qua, mặc dù Tề quốc có chết bao nhiêu người đối với hắn chẳng thiệt hại gì, nhưng đây đều là những nhân mạng, vì hắn mà chết, hắn có chút làm không được.

"Hy vọng Mạc thái tử nhanh lên một chút, để hoàng thượng quên ngươi đi." Thượng Quan Nghi lo lắng vạn phần.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng chất chứa nhiều điều, không lên tiếng.

Thượng Quan Nghi nhìn hắn lo lắng, vội vàng cười nói: "Cơ Nhi, Thủy Nhi hầu hạ ngươi tốt không, đứa bé kia cơ trí, sẽ không đi nói lung tung."

"A, hảo, ta cũng thích hắn." Mạc Nhiễm Thiên hiện tại không thể đi ra ngoài sân, sợ bị những người khác biết, cho nên đồ ăn hàng ngày cũng phải có người hầu hạ mới được, Thủy Hỏa hai người này là yên tâm nhất.

"Cơ Nhi, ngươi ủy khuất vài ngày, chờ phong thanh qua, bổn tướng sẽ mang ngươi ra ngoài du ngoạn một chút được không?" Thượng Quan Nghi tinh nhãn tràn ngập chờ mong.

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn y, đột nhiên nói: "Đại nhân, ngươi không ngại Cơ Nhi đã bị hoàng thượng như vậy sao?"

Thượng Quan Nghi khuôn mặt tuấn tú ảm đạm một chút, sau đó lập tức cười nhạt nói: "Đại nhân không ngại, chỉ cần Cơ Nhi còn sống, Cơ Nhi có bằng lòng theo đại nhân hay không?" Thượng Quan Nghi muốn đem người này thành người của mình.

"A." Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đỏ ửng, cà lăm nói: "Đại nhân trước không phải không thích Cơ Nhi sao?"

"Cơ Nhi, khi đó đại nhân không có cách nào khác cùng hoàng thượng tranh, hiện tại nếu ngươi không muốn theo hoàng thượng, vậy theo đại nhân có được không? Đại nhân nhất định sẽ hảo hảo thương ngươi." Thượng Quan Nghi đi tới bên cạnh hắn, nhẹ nhàng mà kéo hắn vào lòng.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật, suy nghĩ rồi nói: "Nhưng là nếu hoàng thượng biết, vậy Cơ Nhi không phải sẽ hại đại nhân sao?"

Thượng Quan Nghi sửng sốt nói: "Không đâu, đại nhân sẽ bảo vệ ngươi, hoàng thượng có Mạc thái tử nên cũng không tưởng nhớ ngươi, đến lúc đó hắn biết, ta nghĩ hắn cũng chỉ yêu một người là thái tử."

"Nhưng, nhưng, Cơ Nhi là tàn hoa bại liễu, thật sự không xứng với đại nhân, trước Cơ Nhi muốn theo đại nhân, đại nhân, hiện tại Cơ Nhi không còn mặt mũi gặp đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên giả bộ như oán phụ.

Thượng Quan Nghi vừa nghe, lập tức quỳ trước mặt hắn, ngẩng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên ôn nhu nói: "Cơ Nhi, đại nhân thật sự không thèm để ý đâu, hoàng thượng đối đãi với ngươi như vậy, chỉ làm cho đại nhân đau lòng thay ngươi, cho nên lần này đại nhân nhất định phải làm cho Dạ đại nhân đem ngươi đến đây, Cơ Nhi chẳng lẽ không biết tâm ý của đại nhân sao?"

Mạc Nhiễm Thiên tinh nhãn lóe lên nhìn Thượng Quan Nghi đầy chân thành, trong lòng có chút cảm động nho nhỏ.

"Cơ Nhi hiểu được, bất quá, Cơ Nhi vẫn là muốn quay về Mạc quốc, dù sao ta là môn khách của tứ hoàng tử, Mạc Thân hai nước lập tức sẽ khai chiến, Cơ Nhi hy vọng có thể giúp đỡ được một chút."

"A, tứ hoàng tử đã đem ngươi tặng Tề Vương, ngươi trở về không ổn." Thượng Quan Nghi lộ ra vẻ mặt thương tâm.

"Ha ha ha, sao có thể, Tử Viêm nhất định là mười hai phần hoan nghênh Cơ Nhi." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến Mạc Tử Viêm đối với mình sắp xếp, trong lòng ấm áp.

"Cơ Nhi chẳng lẽ cùng tứ hoàng tử cũng là?" Thượng Quan Nghi cảm thấy Mạc Nhiễm Thiên đối với Mạc Tử Viêm tựa hồ có cảm tình.

"A, đại nhân, ngươi nói bậy bạ gì đó a." Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm lên màu đỏ, mị nhãn như tơ nhìn Thượng Quan Nghi liếc mắt một cái.

Thượng Quan Nghi lập tức bị hắn nhìn vậy cả người khô nóng, mấy ngày nay vì hắn quan tâm, đều không đi tìm thị thiếp, không khỏi một chút ngo ngoe muốn động.

"Cơ Nhi không phải nói thích đại nhân sao? Chẳng lẽ lúc ấy là gạt ta ư?" Thượng Quan Nghi đứng dậy, đem hắn kéo đi hướng nội thất.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng giật giật, có điểm biết y muốn làm gì, trong lòng giãy dụa, nếu hắn biết mình là thái tử, có thể sẽ lần nữa cùng Tề Vương tranh đoạt.

"Làm sao vậy, chẳng lẽ Cơ Nhi thích hoàng thượng, không thích đại nhân sao?" Thượng Quan Nghi kéo hắn tại giường lớn ngồi xuống.

"A, sao có khả năng, cái tên kia biến thái, súc sinh, ta cả đời đều khó có thể thích hắn!" Mạc Nhiễm Thiên oán hận nói.

"Ha ha ha, Cơ Nhi, nhưng dù sao đại nhân là của hoàng thượng, ngươi mắng như vậy không tốt lắm đâu, vậy Cơ Nhi vẫn thích đại nhân sao?" Tay Thượng Quan Nghi bắt đầu vuốt ve lên tay hắn, Mạc Nhiễm Thiên muốn lùi về nhưng bị Thượng Quan Nghi nắm chặt.

"Đại, đại nhân, Cơ Nhi, Cơ Nhi thương nhưng không có tốt." Mạc Nhiễm Thiên nói vậy cho có lệ.

"A, hoàng thượng không phải dùng Thiên Lộ Hoàn sao? Như thế nào còn không có tốt?" Thượng Quan Nghi thất kinh, bắt đầu kiểm tra.

"Ngoại thương thì tốt không sai biệt lắm, chỉ là bên trong, nội thương vẫn còn không tốt." Mạc Nhiễm Thiên nói xong vẻ mặt đỏ bừng, hắn biết Thượng Quan Nghi biết ý gì.

"Vậy có nặng lắm không, đại nhân có dược, mặc dù không có thần kỳ như Thiên Lộ Hoàn, bất quá cũng dùng rất được, đại nhân đi lấy đến cho ngươi bôi." Thượng Quan Nghi lập tức đứng dậy.

"A, đại nhân không cần, qua vài ngày sẽ khỏi thôi." Mạc Nhiễm Thiên kéo y, nếu y ở đây, bôi thuốc chẳng phải sẽ lộ sao.

"Cơ Nhi, ngươi có biết hay không, đại nhân một lòng thương ngươi." Thượng Quan Nghi lập tức ngồi trở lại bên giường, đem hắn ôn nhu kéo vào lòng buồn bã nói, nhưng lại đổi lấy Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến.

78. Chương 78: Kế Hoạch Tà Ác

Khi Thượng Quan Nghi vào phòng Mạc Nhiễm Thiên, Dạ Tích Tuyết đã thúc ngựa rời khỏi kinh đô Tề quốc, tức tốc chạy tới Thân quốc.

Giữa trưa, bên ngoài ánh nắng chói chang, nhưng bên trong ngự thư phòng, Tề Quân Hành sắc mặt đen thui, lạnh lùng đáng sợ.

"Hoàng thượng, Dạ đại phu đã phi ngựa rời thành, xem ra Triển đại nhân không nói bừa." Một thị vệ phụ trách theo dõi Dạ Tích Tuyết vào báo cáo.

"Nực cười, Thân quốc có kẻ nào dám cướp người của trẫm!" Tề Quân Hành lửa giận ngập trời, vỗ bàn đứng bật dậy.

Thượng Quan Nghi mồ hôi nhễ nhại lại bị triệu vào cung, hoàng thượng hiện giờ có thể nói là hỉ nộ vô thường, y cũng không đoán nổi bước tiếp theo nên làm thế nào đây?

"Hoàng thượng, có thể là Công Tử Lâm hay không, lần trước là hắn tặng Cơ Nhi qua đây." Thượng Quan Nghi thấy mọi người đều không dám lên tiếng, hoàng thượng sẽ càng tức giận, suy nghĩ một chút liền nói.

"Công Tử Lâm? Chẳng lẽ hắn cho rằng trẫm không giúp Thân quốc thì ngay cả người cũng phải đòi về? Cơ Nhi chỉ là một nam thị mà thôi." Tề Quân Hành nhướn mày.

"Hoàng thượng, Cơ Nhi cũng là Vũ tiên sinh, thần thiết nghĩ Công Tử Lâm nhất định là biết tài năng của Vũ tiên sinh, có tâm ái tài, cho nên mới cứu người ra. Hoàng thượng nghĩ thế nào?" Thượng Quan Nghi đoán mò một mạch, chỉ cần không liên lụy đến y, hoàng thượng cũng sẽ không hoài nghi Cơ Nhi ở trong tướng quốc phủ của y.

Tề Quân Hành liếc nhìn Thượng Quan Nghi, không tiếp tục đề tài này mà lại hỏi ngược lại: "Ái khanh, trẫm sai ngươi điều tra chuyện gian tế, đã tìm được hay chưa?"

Thượng Quan Nghi sửng sốt trả lời: "Thần vẫn đang điều tra, đêm Công Tử Lâm ở đây, hắn ở Long Hương Các cùng Liêu đại nhân và Bình đại nhân, thần cho rằng hai người này đáng tình nghi lớn nhất."

"Nghiêm gia tra hỏi." Tề Quân Hành hừ lạnh một tiếng.

"Vâng, hạ quan lập tức đi làm!" Thượng Quan Nghi càng vã mồ hôi hột, hoàng thượng cũng không dễ gạt nha.

Mọi người rời khỏi ngự thư phòng, Tề Quân Hành yếu đuối ngã xuống long ỷ, đôi mắt mất đi tiêu cự, hắn nhớ Cơ Nhi, nhớ những chuyện đã qua.

“Người đâu!” Đột nhiên ánh mắt sáng sáng lên, hắn hô một tiếng.

“Hoàng thượng, có nô tài ở đây!” Lý công công chạy lại.

“Bảo người lập tức đi đón Mạc thái tử, trẫm đợi không được!” Tề Quân Hành lớn tiếng nói.

“Vâng, hoàng thượng!” Lý công công xoay người đi, Trần Chấn ở một bên lại nhíu mày.

Tề Quân Hành thầm sợ hãi, hắn sợ mình nhớ Cơ Nhi nhiều quá, buổi tối gặp ác mộng càng dữ hơn, biết mình đã ngược chết mười người, hắn càng thêm sợ hãi, tại sao có thể như vậy, dường như những cơn ác mộng của mình ngày một nghiêm trọng hơn. Hiện tại chỉ hy vọng Mạc thái tử có thể cứu hắn, hắn không muốn gặp ác mộng thêm nữa.

Ban đêm, ánh sao sáng rõ, Thượng Quan Nghi vẻ mặt mệt mỏi đi tới phòng Mạc Nhiễm Thiên, Thủy Nhi nhu thuận lui ra, nó rất vui vì Cơ Nhi đã về, bởi vì trừ nó cùng Hỏa Nhi, không ai biết Cơ Nhi chính là Mạc thái tử. Thái tử bị bắt vào cung mấy ngày nay, làm hại hai đứa nhỏ sa sút tinh thần, cả ngày lo lắng không thôi, cứ liên tục mong ngóng Thượng Quan Nghi hỏi thăm tình hình Cơ Nhi ở trong cung. Hiện giờ Cơ Nhi đã về, bọn họ càng cẩn thận giữ bí mật của Mạc Nhiễm Thiên, lại còn chăm sóc chu đáo, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy rất ấm áp.

“Đại nhân, Dạ đại ca lúc nào mới về?” Mạc Nhiễm Thiên buồn bực cả ngày.

“Vì diễn trò nên phải làm thật chút, hắn muốn chạy xa một chút, thoát khỏi tầm mắt của hoàng thượng mới có thể trở về, đoán chừng phải tới tối mai, sao thế, Cơ Nhi lo cho Dạ đại nhân?” Thượng Quan Nghi cũng không phải kẻ đần, ánh mắt ngầm mang cảm tình của Dạ Tích Tuyết nhìn Cơ Nhi sớm đã nói cho y rằng Dạ Tích Tuyết cũng thích Cơ Nhi, chỉ không biết Cơ Nhi đối với hắn ta thế nào.

“Đúng vậy, Dạ đại ca là người Cơ Nhi tin tưởng nhất nha, aiz.” Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, nói đêm mai mới về được, trong lòng liền trở nên buồn bã.

“Cơ Nhi không tin đại nhân ư?” Khuôn mặt Thượng Quan Nghi biến sắc, tức giận đi tới bên hắn.

“A, không phải, nhưng dù sao Cơ Nhi và đại nhân cũng không quá thân quen, còn Dạ đại ca luôn đi cùng với ta.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn y một cái, đoạn thành thật trả lời.

Thượng Quan Nghi lộ ra biểu cảm đáng thương mà hỏi hắn: “Chẳng lẽ Cơ Nhi không nhớ lúc ở tẩm cung hay sao?” Thượng Quan Nghi nhìn đôi môi hắn, khi đó sự nhiệt tình của Cơ Nhi làm cho tim y tan chảy.

“A, đại nhân, ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên cố ý tỏ ra ngượng ngùng.

“Cơ Nhi, đại nhân thích ngươi.” Ánh mắt Thượng Quan Nghi lập tức sáng lên.

“A, Cơ Nhi biết rồi, đại nhân, thời gian không còn sớm nữa, ngươi, ngươi trở về ngủ đi.” Mạc Nhiễm Thiên bị y nhìn như vậy thì thật sự đỏ mặt.

“Cơ Nhi, đại nhân muốn ở lại.” Thượng Quan Nghi nâng khuôn mặt đang cúi thấp của Mạc Nhiễm Thiên lên.

“Đại nhân, cái này… cái này…Cơ Nhi…” Mạc Nhiễm Thiên luống cuống, chẳng lẽ mình lại thất thân?

“Cơ Nhi đừng căng thẳng, đại nhân không chạm ngươi là được, chỉ muốn ôm ngươi ngủ có được không?” Thượng Quan Nghi tưởng rằng thương thế của hắn còn chưa lành hẳn.

“A, vậy… như vậy hôm nay nha, ngày mai Dạ đại ca tới, huynh ấy phải ở nơi này.” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói.

“Đại nhân sẽ sắp xếp chỗ ở cho hắn ta, ngươi không cần lo lắng.” Thượng Quan Nghi không chịu bỏ qua cơ hội ở cùng Mạc Nhiễm Thiên.

“A, không cần, ta muốn Dạ đại ca ở đây, ta sợ người khác thấy sẽ xảy ra chuyện.” Mạc Nhiễm Thiên cũng không thích mỗi ngày đều phải đối mặt với Thượng Quan Nghi, mặc dù y ngọc thụ lâm phong, nhưng mỗi khi đứng bên cạnh y, mình vẫn có cảm giác giống như nữ tử, ý của y chính là muốn hắn làm thị thiếp của y.

"Không được, Cơ Nhi sau này là thị thiếp của đại nhân, làm sao có thể ở cùng một phòng với Dạ đại nhân được?" Thượng Quan Nghi mình trực tiếp tuyên bố quyền sở hữu với Cơ Nhi.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng: "Đại nhân, ngươi lầm rồi, sau khi sóng gió qua đi Cơ Nhi phải quay về Mạc quốc, ta không làm thị thiếp gì cả, ngươi đối tốt với Yến Nhi là được."

"Cái gì, ngươi còn muốn trở về, đại nhân không cho phép!" Thượng Quan Nghi trầm mặt.

"Cơ Nhi muốn đi, chẳng lẽ đại nhân có thể giữ lại? Ta không phải không thể đi được!" Mạc Nhiễm Thiên bốc hỏa, vì sao mình đi tới bất cứ đâu đều không có tự do.

"Ngươi, ngươi, đại nhân nuôi ngươi không được ư?" Mặt Thượng Quan Nghi đầy đau xót.

"Á, không, không phải ý này, Cơ Nhi có chuyện quan trọng, phải về Mạc quốc." Mạc Nhiễm Thiên thấy y thương tâm, không khỏi mềm giọng hơn, bịa đại một cái cớ.

"Việc quan trọng gì, chẳng lẽ là ở bên hoàng thượng tìm được bí mật gì, muốn trở về Mạc quốc mật báo?" Mặt Thượng Quan Nghi trở nên lạnh lẽo.

"Ngươi đi chết đi, ngươi nghĩ ta như vậy à, ngươi đừng có đem mọi người nghĩ thành phức tạp như vậy có được không hả, ta chỉ muốn khi trở về có thể an tâm mà sống, không muốn làm thị thiếp của người khác!" Lửa giận của Mạc Nhiễm Thiên bốc nghi ngút trên đỉnh đầu.

Khuôn mặt Thượng Quan Nghi lập tức hiện rõ vẻ xấu hổ, ngại ngùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà nói: "An tâm mà sống ở nơi này của đại nhân cũng được, Cơ Nhi không muốn làm thị thiếp của đại nhân, thì làm tướng quốc phu nhân được không?" Thượng Quan Nghi nghiêm túc hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa té ngã, cái miệng nhỏ nhắn co rút nửa ngày mới dừng lại được.

"Phu, phu nhân? Ngươi để ta chết đi còn hơn!" Mạc Nhiễm Thiên không muốn để ý đến y nữa, quay đầu vào nội thất đi ngủ, muốn hắn làm phu nhân, cứ cho hắn quách một dao còn hơn.

"Sao thế, tướng quốc phu nhân không tốt sao, đây chính là vinh quang a." Thượng Quan Nghi không hiểu.

"Được rồi, vinh quang đúng không, ta đây ngay cả quý phi nương nương cũng không làm, há lại muốn làm phu nhân của ngươi? Ta nói đầu các ngươi có phải bị cửa kẹp hay không chớ, rõ rang thấy ta, ta là nam nhân sờ sờ ra đó, nào phải phu nhân gì, muốn làm cũng là làm tướng quốc đại nhân, không phải tướng quốc phu nhân! Biến, mau cút ra! Nnd!" Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn bị chọc giận.

"A, Cơ Nhi, nhưng ngươi?" Thượng Quan Nghi nghĩ thầm hắn vốn là nam thị, vì sao không thể lấy làm phu nhân nhỉ, nam thị ở chỗ này đều được nam nhân lấy về, không làm phu nhân chính là thị thiếp, cái này có gì không đúng?

"Ngươi cái gì mà ngươi, biến xa xa một chút, lão tử từ hôm nay trở đi không cho người áp, muốn áp cũng phải là ta áp người khác!" Mạc Nhiễm Thiên thở hổn hển bất bình mà tuyên bố.

Thượng Quan Nghi nghe được, khuôn mặt tuấn tủ đỏ lên, nhìn Mạc Nhiễm Thiên nằm thẳng đơ trên giường, giật mình, lập tức cũng bò lên giường, nhẹ giọng nói: "Cơ Nhi à, thì ra ngươi cũng thích đùa nha." Bộ dáng kia đầy vẻ mờ ám.

"Hớ!" Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, nhìn Thượng Quan Nghi trên giường, lấy làm khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ đại nhân đồng ý để Cơ Nhi áp?"

"Cái này, nếu như Cơ Nhi muốn ngoạn, cũng có thể, nhưng đại nhân cũng muốn, thế nào?" Thượng Quan Nghi nghiêng người nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn rồi đáp lời, thế nhưng nói xong nhìn khuôn mặt tuấn tú của hắn đỏ gay như phát bệnh.

"Oh my God!" Mạc Nhiễm Thiên buột miệng thốt ra những lời này, thì ra Thượng Quan Nghi là dạng vừa công vừa thụ nha, có điều tiểu huynh đệ đáng xấu hổ của hắn có thể ra gặp người hay không đây.

"Cơ Nhi làm sao thế?" Thượng Quan Nghi đương nhiên không hiểu thứ tiếng Anh phô trương của hắn.

"Không, không có gì, đêm nay Cơ Nhi không muốn ngoạn, ngủ, ngủ đi nào." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên chịu đả kích rất lớn.

"Cơ Nhi, sao ngươi lại bài xích đại nhân thế?" Thượng Quan Nghi khó chịu trong lòng, mình đã nhượng bộ hắn như vậy rồi, hắn còn muốn thế nào nữa.

"A, không có a, Cơ Nhi mệt lắm." Mạc Nhiễm Thiên thở hắt ra, nhắm mắt lại.

Thượng Quan Nghi rối lòng, rướn người lên, kề sát mặt Mạc Nhiễm Thiên, nhìn đôi môi đỏ hồng kia đoạn hôn lên.

Cảm giác dòng điện kích thích lập tức lan truyền, làm cho Thượng Quan Nghi càng hôn sâu hơn, còn Mạc Nhiễm Thiên lại mở to hai mắt không nhúc nhích, chỉ là cau mày nhìn gương mặt tuấn mỹ của Thượng Quan Nghi gần trong gang tấc, vẻ mặt nhắm mắt tìm tòi kia, vẻ mặt xúc động kia, tất thảy đều nói rõ nam nhân này chứng thật là thích mình, trong lòng hắn gào lên một tiếng, xem ra mình lại có thêm một người nhập mạc chi tân rồi.

(Nhập mạc chi tân: 1, vị khách thường xuyên và được hoan nghênh. 2, bạn lâu dài)

Thượng Quan Nghi hát xong vở "Độc giác hí", rời khỏi đôi môi hắn, mắt sang lên mà nói: "Ngủ đi, bảo bối!" Sau đó gục đầu bên cạnh mình nhắm mắt lại, bình ổn nội tâm đầy xao động của mình.

(Độc giác hí: vở kịch một vai)

"Đại nhân, nếu có một ngày, bị hoàng thượng biết, hoàng thượng lại muốn đem Cơ Nhi đoạt lại, ngươi sẽ làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên đang hỏi một vấn đề rất sâu sắc.

Thượng Quan Nghi nói: "Đại nhân sẽ không để chuyện này xảy ra."

Mạc Nhiễm Thiên nhếch mép nói: "Ta nói nếu như, nếu như ta lại bị hắn bắt lấy rồi ngược đãi, giam lại, ngươi có thể cứu ta không?"

Thượng Quan Nghi mở mắt, xoay người lại nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đoạn nghiêm túc trả lời: "Đại nhân nhất định sẽ cứu ngươi ra."

"Dù có phải cùng hoàng thượng trở mặt cũng sẽ cứu Cơ Nhi ra chứ?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi lại.

Thượng Quan Nghi trầm tư một lát rồi nói: "Hoàng thượng quá mức bạo ngược, ta nghĩ trong triều cũng không ít người có con cái chết trong hậu cung, nếu đã tới hoàn cảnh này, đại nhân sẽ lien hợp triều thần ra sức can ngăn cản, nếu hắn không biết hối cải, triều thần chắc chắn thất vọng, đến lúc đó chia năm xẻ bảy, ta nghĩ hắn sẽ không vì ngươi mà vứt bỏ ngôi vị hoàng đế đâu."

Mạc Nhiễm Thiên nghe xong, thầm nghĩ Thượng Quan Nghi có thể ngồi vào vị trí tướng quốc đại nhân này, trong triều nhất định có thế lực trợ giúp cho y, nếu mình muốn sau này thống nhất tam quốc, hẳn y có thể giúp mình, khóe miệng liền thoáng hiện một nét mỉm cười.

"Cám ơn tình cảm của đại nhân, Cơ Nhi cảm kích vô cùng, không ngờ rằng Cơ Nhi chỉ là một bách tính bình thường có thể nhận được sự quan tâm của đại nhân, Cơ Nhi thật sự không ngờ tới a." Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười nhìn y.

"Ai nói Cơ Nhi là bách tính bình thường, Cơ Nhi thông minh lanh lợi, hoàng thượng không thể đối tốt với ngươi đó là tổn thất của hắn, nhưng chính vì nguyên nhân như thế, Cơ Nhi mới có thể ở lại bên đại nhân, đại nhân nhất định không phụ ngươi, sáng mai đại nhân sẽ đưa tất cả thị thiếp trong phủ đi, chỉ còn lại một mình Cơ Nhi thôi, được không?" Thượng Quan Nghi quyết tâm muốn giữ Mạc Nhiễm Thiên.

"A, không nên đâu, đại nhân gây ra động tĩnh lớn như vậy, dù sao cũng sẽ khiến cho hoàng thượng chú ý, hơn nữa ngươi vứt bỏ bọn họ, bọn họ thật đáng thương." Mạc Nhiễm Thiên không đành lòng, vả lại sau khi hắn khôi phục thân phận thái tử rồi thì, không thể nào một người đóng hai vai diễn được nữa.

"Vậy, vậy chờ sóng gió qua đi, đại nhân sẽ lo cho bọn họ có tương lai tốt, kì thật những người này đều là mỹ nam tử các quốc gia dâng tặng cho hoàng thượng, nhàm chán lắm. À phải rồi, Cơ Nhi, vì sao ngươi phải đưa Yến Nhi qua đây cho đại nhân? Đại nhân đến hiện tại còn chưa hiểu. Nhưng đại nhân không hề thích nam hài kia chút nào." Thượng Quan Nghi tò mò hỏi.

"Hắc, đại nhân không phải đã sủng hạnh y rồi sao? Thượng người ta rồi lại nói không tốt, ngươi cũng quá thất đức đó chứ." Mạc Nhiễm Thiên cười nhạo y.

Khuôn mặt Thượng Quan Nghi đỏ bừng, y đáp lại: "Nói bậy nào, còn không phải tại ngươi à!" Thượng Quan Nghi thốt ra.

"A, đâu có chuyện gì liên quan tới ta?" Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái.

"Ngươi, ngày đó ngươi câu dẫn đại nhân, quên rồi à?" Khóe miệng Thượng Quan Nghi hiện lên nét cười tà.

"A, đại nhân ngươi không phải rất ngạo mạn bỏ đi sao?" Mạc Nhiễm Thiên châm chọc y.

"Đúng, đúng là thế, nhưng bị tiểu bảo bối ngươi đốt lên lửa dục rồi, chỉ có thể tìm người phát tiết." Thượng Quan Nghi thành thật giải thích.

"Hừ! Đáng ghét!" Mạc Nhiễm Thiên nghe không được tự nhiên, xoay người nghiêng mặt sang phía khác.

"Tiểu bảo bối ghen tị đó ư?" Trái ngược với hắn, Thượng Quan Nghi nhìn điệu bộ này thì ngạc nhiên vui mừng không thôi.

"Đừng gọi ta là tiểu bảo bối, buồn nôn muốn chết ấy, muốn tiết dục thì tìm Yến Nhi đi, lão tử buồn ngủ rồi!" Mạc Nhiễm Thiên kéo chăn nhắm mắt lại không để ý tới y nữa, trong lòng quả thật có chút chút ghen tị. Thật kì quái, mình quan tâm tới những việc này làm gì, nhất định là não úng nước rồi.

"Cơ Nhi, đừng như vậy nữa mà, đại nhân từ nhỏ tới lớn, còn chưa từng thích ai cả, ngươi là mối tình đầu của đại nhân, cũng là người duy nhất đại nhân muốn cùng chung sống tới đầu bạc rang long." Thượng Quan Nghi xúc động, cách một lớp chăn mỏng đem ôm Mạc Nhiễm Thiên vào lòng.

Mạc Nhiễm Thiên bất động, cũng không nói lời nào, trong lòng hơi cảm động, cũng có chút vui mừng.

"Cơ Nhi, ngủ rồi à?" Ôm thật lâu, Thượng Quan Nghi thấy hắn không nói tiếng nào, bèn mở miệng hỏi.

"Đại nhân, ngủ đi, đừng nghĩ mông lung nữa, Cơ Nhi khó có thể cùng đại nhân vĩnh viễn ở cùng một chỗ." Mạc Nhiễm Thiên không muốn y nuôi hy vọng nữa.

Thượng Quan Nghi đột ngột kéo Mạc Nhiễm Thiên đối mặt với y, khuôn mặt tuấn tú trầm xuống, đoạn y hỏi hắn: "Tại sao, đại nhân đối với ngươi tốt như vậy, vì cớ gì ngươi muốn làm đại nhân tổn thương, vì sao hả? Muốn trêu chọc đại nhân chăng?"

Mạc Nhiễm Thiên mở to hai tròng mắt thanh minh, nhìn đôi mắt buồn bã của Thượng Quan Nghi in bóng trong đó, đột nhiên toét miệng cười: "Đại nhân, Cơ Nhi nếu làm chuyện có lỗi với Tề quốc, có lỗi với hoàng thượng, có lỗi với đại nhân, đại nhân còn có thể yêu thương Cơ Nhi như trước không?"

Sắc mặt Thượng Quan Nghi đột nhiên tái nhợt: "Cơ Nhi đã làm chuyện gì hả, chẳng lẽ Cơ Nhi thật sự là gian tế của Mạc quốc trà trộn vào nước ta ư?"

"Nếu Cơ Nhi nói đúng thì sao?" Mạc Nhiễm Thiên muốn thử y.

Thượng Quan Nghi đột ngột giật nảy mình, hai tay run rẩy chỉ vào hắn: "Chẳng lẽ trước đây ngươi đối với ta hết thảy đều là giả, tiến cung cũng câu dẫn hoàng thượng, rốt cuộc ngươi là ai? Có mục đích gì?"

Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được cười nói: "Đại nhân, ngươi chớ sốt sắng thế, Cơ Nhi chẳng qua chỉ đổi cách nói khác, nói rõ Cơ Nhi trong lòng đại nhân vẫn không đủ sức nặng, cho nên Cơ Nhi sao phải lưu lại nơi này chứ?"

"Ngươi, Cơ Nhi, loại chuyện này không nói đùa được đâu, mặc dù đại nhân rất thích ngươi, nhưng tục ngữ nói rất đúng: "Tiên quốc hậu gia", mặc dù hoàng thượng hiện giờ khiến ta thất vọng, nhưng hắn vẫn là hoàng đế của Tề quốc ta, đại nhân là tướng quốc đại nhân của Tề quốc, không thể nào phản bội Tề quốc được." Thượng Quan Nghi chính khí lẫm liệt mà nói.

"Đại nhân thật là người trung can nghĩa đảm, Cơ Nhi bội phục, có đại nhân ở đây, há sợ ngoại địch xâm nhập chứ, đại nhân yên tâm, Cơ Nhi chỉ là một người bình thường, chẳng lẽ còn có thể làm chuyện gì thương tổn Tề quốc sao?" Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên thầm cười lạnh, yêu của y chính là đặt quốc gia lên trên hết, tuy là hành động của bậc đại trượng phu, nhưng quả thật là bất lợi đối với mình, vốn tưởng rằng còn có thể nói cho y mình chính là Mạc thái tử, hiện giờ xem ra không đáng tin.

"Cơ Nhi, nếu đêm nay ngươi đã nói ra những lời này, đại nhân không thể không đề phòng, đại nhân không cho phép ngươi rời khỏi tướng quốc phủ nửa bước, nếu không đừng trách đại nhân không khách khí!" Khuôn mặt Thượng Quan Nghi đột nhiên biến sắc, nghiêm khắc vô cùng, y tuyệt đối không thể để Cơ Nhi gây ra chuyện gì bất lợi đối với Tề quốc.

Mạc Nhiễm Thiên nghe được lời này thì lửa giận bừng bừng, trừng mắt nhìn y mà rằng: "Ngươi, ngươi không tin ta đến thế ư, ngươi, ngươi biến!"

"Cơ Nhi, đừng trách đại nhân, đại nhân là thần tử của Tề quốc, phải có trách nhiệm suy nghĩ cho Tề quốc, ngươi cứ ngoan ngoãn ở lại trong tướng quốc phủ, đại nhân sẽ không bạc đãi ngươi. Ngủ đi!" Thượng Quan Nghi nói xong không còn để ý tới Cơ Nhi nữa.

"Hừ, thật là yêu ta." Mạc Nhiễm Thiên châm chọc một câu, cũng không nói nữa, trong lòng rất thất vọng với Thượng Quan Nghi, xem ra mình bị Tề Vương đối đãi như thế, còn chưa đủ khiến y đau lòng vì mình, thật là một đại trung thần, xem ra khó đối phó đây, nhưng cái mình muốn làm hiện giờ chính là khiến trung thần biến thành gian thần, làm cho minh quân hóa thành hôn quân.

Hai người đồng sàng dị mộng, đều theo đuổi những suy nghĩ vẩn vơ, lòng Thượng Quan Nghi là cay đắng, mà Mạc Nhiễm Thiên lại là bất đắc dĩ, đối mặt với quốc gia thì tình cảm vĩnh viễn chỉ là thứ nhỏ bé mà thôi, đổi lại là hắn, có lẽ hắn cũng sẽ làm như vậy.

Ngày thứ hai, khi Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại, Thủy Nhi đi vào hầu hạ.

"Công tử, ngươi cùng đại nhân cãi nhau đó à?" Thủy Nhi nhẹ nhàng hỏi, nó biết đại nhân và công tử còn chưa có hành phòng.

"Sao?" Mạc Nhiễm Thiên nuông chiều hỏi, việc này cũng nhìn ra được?

"Viện này bốn phía đều có thị vệ đóng giữ, hơn nữa Thủy Nhi thấy sắc mặt đại nhân không được tốt."

"Cái gì!" Mạc Nhiễm Thiên thoạt tiên là kinh hãi, sau đó là nổi trận lôi đình, xem ra lần này hắn tính nhầm rồi, tự đi chui đầu vào lưới. Lần này Thượng Quan Nghi cũng thật là tàn nhẫn, lại thật sự muốn giam mình sao.

"Công tử không muốn ở lại à? Kì thật đại nhân rất tốt nha." Thủy Nhi không muốn Mạc Nhiễm Thiên rời đi.

"Tốt cái p ấy (p=butt), dám làm chuyện ép uổng người khác như thế, lại nói, Thủy Nhi ngươi cũng biết thân phận của ta, ta phải vào cung, bằng không Tề Vương sẽ đổi ý, dân chúng Mạc quốc sẽ gặp nạn, ta nhất định phải ra ngoài. Làm tướng quốc phu nhân của y? Y nghĩ hay nhỉ!" Nhiễm Thiên buồn muốn chết được.

"Ai, Thủy Nhi không muốn thấy đại nhân và công tử căng thẳng như vậy đâu, công tử, nếu nói cho đại nhân ngươi chính là Mạc quốc thái tử thì sao?" Thủy Nhi đề nghị.

"Không thể, làm thế hắn càng nghĩ ta tiếp cận hoàng đế là có ý đồ, tuyệt đối không được, Thủy Nhi, ngươi nghìn vạn lần không thể nói a." Mạc Nhiễm Thiên lo lắng dặn.

"Công tử không cho nói, Thủy Nhi tất nhiên sẽ không nói, nhưngcông tử giờ bị giam ở chỗ này, làm sao ra ngoài được đây?"

"Đêm nay Dạ đại ca sẽ trở về, để huynh ấy cứu ta ra ngoài là tốt rồi, ta không tin, đám thị vệ này có thể ngăn được Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên vô cùng tin tưởng Dạ Tích Tuyết.

"Vậy cũng tốt, nhưng công tử cần gì phải nói với Thủy Nhi." Thủy Nhi nhu thuận hỏi.

"Thủy Nhi, cám ơn ngươi cùng Hỏa Nhi, sau này công tử nhất định sẽ báo đáp các ngươi." Mạc Nhiễm Thiên cảm động nói.

"Công tử ngươi nói cái gì vậy, không có công tử sẽ không có ta cùng Hỏa Nhi, nói cái gì báo đáp, là chúng ta báo đáp công tử mới đúng." Thủy Nhi vội vàng khoát tay.

Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc lộ ra vẻ mặt tươi cười sung sướng.

Ban đêm, Mạc Nhiễm Thiên lo lắng ở trong phòng chờ Dạ Tích Tuyết đến, đồng thời Thượng Quan Nghi cũng đang chờ Dạ Tích Tuyết, y sớm đoán được Mạc Nhiễm Thiên sẽ nhờ Dạ Tích Tuyết cứu hắn đi ra ngoài, cho nên y sớm đi tới viện tử của Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngươi tới làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên sầm mặt với y.

"Cơ Nhi, ngươi đừng như vậy nữa, đại nhân vì muốn tốt cho ngươi thôi, ngươi cứ an tâm ở lại đây được không?" Thượng Quan Nghi nhìn thái độ của hắn, trong lòng có chút khó chịu. Tại sao hai người phải biến thành như vậy.

"Biến! Thật không ngờ rằng ngươi sẽ đối xử như vậy với Cơ Nhi, Cơ Nhi mắt mù, trước đây lại đi thích ngươi, ngươi cùng cẩu hoàng đế kia đều cùng một giuộc!" Mạc Nhiễm Thiên mắng.

"Mặc kệ ngươi nghĩ như thế nào, đại nhân sẽ không để ngươi rời khỏi tướng quốc phủ đâu!" Khuôn mặt Thượng Quan Nghi thoắt biến, y lạnh nhạt nói một câu.

"Ngươi, ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đến ngón tay phát run.

Đúng lúc này, Dạ Tích Tuyết tới. Với võ công cao cường như y quả nhiên có thể tránh được thủ vệ, đi vào phòng, thấy Thượng Quan Nghi ở đó, y sửng sốt.

"Dạ đại ca, ngươi rốt cuộc đã trở về!" Mạc Nhiễm Thiên cao hứng nhào về phía y, Dạ Tích Tuyết lập tức tiếp được, không biết vì sao đêm nay Tiểu Thiên lại nhiệt tình vậy.

Thượng Quan Nghi hừ lạnh một tiếng, đi ra ngoài, khóe mắt nhìn nước trà y đã phân phó Thủy Nhi đem vào lúc trước.

"Tiểu Thiên, chuyện gì xảy ra thế? Tướng quốc đại nhân sao vậy?" Dạ Tích Tuyết buông hắn xuống, khó hiểu hỏi.

"Dạ đại ca, ngươi mệt rồi, đến uống miếng nước, sau đó chúng ta còn phải rời đi, Thượng Quan Nghi hỗn đản này muốn ta làm tướng quốc phu nhân."

"Cái gì? Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Dạ Tích Tuyết cầm chén trà Mạc Nhiễm Thiên đưa cho, uống một hơi cạn sạch, ngồi ở nhuyễn tháp ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên mà hỏi.

"Ai, ta vốn tưởng rằng có thể chia rẽ quan hệ của hắn cùng hoàng đế, ai ngờ hắn lại trung thành tới chết, nói ta có âm mưu, cũng trách ta đã nói không muốn ở lại, muốn quay về Mạc quốc, khiến cho hắn hoài nghi. Hiện giờ hắn tăng mạnh phòng vệ trong phủ, không cho ta đi."

"Chúng ta đi ngay đi." Dạ Tích Tuyết lập tức đứng lên, ai ngờ đầu óc choáng váng, lại ngồi xuống.

"Dạ đại ca, huynh sao vậy?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi.

"Không ổn rồi, nước này có nhuyễn cốt tán!" Dạ Tích Tuyết lập tức vận công trừ độc.

"Phanh!" Cửa mở, Thượng Quan Nghi mang theo mấy thị vệ đeo đao xông vào.

"Mẹ kiếp, ngươi dám hạ độc!" Mạc Nhiễm Thiên nhún người đánh về phía Thượng Quan Nghi, hắn muốn giết y.

Trường đao phát sang kề trên cổ Mạc Nhiễm Thiên, làm cho hắn nhào tới một nửa cũng chỉ có thể dừng lại.

"Đem hắn trói lại!" Thượng Quan Nghi lãnh đạm nói.

"Hèn hạ, vô sỉ! Ngươi là đồ tiểu nhân!"Mạc Nhiễm Thiên mắng to, nhìn Dạ Tích Tuyết nằm ở nhuyễn tháp không nhúc nhích, biết rằng y bị trúng độc rất nặng, ai bảo mình rót một chén lớn chứ. Trà này là Thủy Nhi mỗi ngày đều đưa vào, thế nào cũng chẳng thể ngờ Thượng Quan Nghi dám hạ độc vào trong.

"Dạ đại phu, xin lỗi nhé, phải để ngươi chịu thiệt vài ngày thôi! Đem hắn đưa tới viện tử bổn tướng đã chuẩn bị trước đi, trông coi cẩn thận đấy!"Thượng Quan Nghi hạ lệnh, sau đó có Dạ Tích Tuyết hai chân đang nhũn ra được hai thị vệ khiêng ra cửa, Dạ Tích Tuyết lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, thầm trách mình không cẩn thận.

Hai tay Mạc Nhiễm Thiên bị trói gập sau lưng, nhưng hắn vốn dĩ chẳng sợ, thứ nhất Thượng Quan Nghi không nỡ giết hắn, thứ hai, sợi dây này cũng không làm khó được hắn.

"Đồ khốn, ngươi rốt cuộc muốn thế nào, nếu Dạ đại ca có gặp chuyện gì không hay, ta sẽ không tha thứ cho ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên nói xong thấy Thủy Nhi kinh hoảng chạy vào, hiển nhiên còn không biết nơi này đã xảy ra chuyện gì? Sao thái tử điện hạ lại bị trói lại thế này.

"Thủy Nhi, rót trà mời Cơ công tử!" Thượng Quan Nghi đã từng nếm thử cơn bộc phát của Mạc Nhiễm Thiên, lần trước còn bị hắn đánh cho một quyền, nên y cảm thấy cũng nên cho hắn uống nhuyễn cốt tán.

"A, trà này?" Thủy Nhi thắc mắc nhìn Thượng Quan Nghi cùng Mạc Nhiễm Thiên.

"Trà này bị đại nhân tốt của các ngươi hạ nhuyễn cốt tán rồi!" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh.

"Đại nhân, tại sao a?" Thủy Nhi không tin hỏi lại, giờ nhớ lại chả trách gì sau bữa tối, đại nhân bảo nó đem trà này tới, thì ra là định bắt Dạ đại nhân.

"Thủy Nhi, ngươi chừng nào thì dài dòng như vậy hả, còn không mau đi đi!" Thượng Quan Nghi lạnh lùng nhìn Thủy Nhi, trong mắt tràn đầy uy nghiêm.

Thủy Nhi rất khó xử, nước mắt như mưa, nó hy vọng thái tử điện hạ cùng đại nhân có thể sống cùng nhau, ai ngờ chuyện lại biến thành như vậy.

"Thủy Nhi, ngươi thật to gan!" Thượng Quan Nghi nâng giọng mắng.

"Ngươi hung dữ cái gì chứ, Thủy Nhi không mất hết nhân tính như ngươi, Thủy Nhi, cầm lại đây đi, ta uống, dù sao hắn cũng là súc sinh mà thôi! Cơ Nhi đã quen rồi!"Mạc Nhiễm Thiên nói với Thủy Nhi.

"Công tử." Thủy Nhi nước mắt lưng tròng đem chén trà lại.

"Đến đây, đừng khóc, không có gì."Mạc Nhiễm Thiên đau lòng cho thằng bé, nhưng hắn không có tay cầm nước, đành phải để Thủy Nhi đem chén trà cho hắn uống.

Mạc Nhiễm Thiên uống hết một chén sau, Thủy Nhi lập tức lấy lại chiếc chén, khóc chạy ra ngoài, nó thấy ghét đại nhân quá, muốn tìm Hỏa Nhi thương lượng, cứu công tử ra ngoài.

Thượng Quan Nghi cười lạnh nhìn Mạc Nhiễm Thiên ngã trên giường, sau đó lạnh lùng nói: "Ngươi ngoan ngoãn mà ngủ, sau này đại nhân lại đến xem ngươi." Nói xong xoay người đóng cửa đi ra ngoài.

"Ngươi đi chết đi!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn bóng lưng y rời khỏi mà thóa mạ một tiếng.

Thủy Nhi khóc chạy vào phòng Hỏa Nhi kể lại chuyện vừa trải qua, Hỏa Nhi ôm nó an ủi: "Ngươi đừng khóc, chúng ta nghĩ biện pháp cứu công tử ra là được mà."

"Nhưng ngộ nhỡ đại nhân phát hiện thì sao? Hơn nữa bên ngoài canh phòng nghiêm ngặt nha, công tử cùng Dạ đại nhân đều trúng nhuyễn cốt tán, làm sao mà trốn được." Thủy Nhi lo lắng phân tích.

"Thủy Nhi, ngươi lần trước nói công tử thích đại nhân, đại nhân không thích công tử?" Hỏa Nhi thắc mắc.

"Đúng vậy, nhưng bây giờ giống như ngược lại, đại nhân muốn lấy công tử làm tướng quốc phu nhân, nhưng công tử còn nhiều chuyện, khẳng định là không muốn, hai người vì vậy mà cãi nhau, đại nhân không cho công tử đi, liền hạ nhuyễn cốt tán với hai người."

"Vậy thì xem ra hai người vẫn thích nhau, kì thật công tử cũng khờ nha, hắn đã bị Mạc quốc đưa tới làm con tin, sao còn muốn về Mạc quốc, làm tướng quốc phu nhân của chúng ta chẳng tốt hơn à?" Hỏa Nhi nghiêng đầu tự hỏi.

"Nhưng thái tử điện hạ còn chưa tiến cung a, làm sao ở lại đây được, đại nhân không biết công tử chính là thái tử nha." Thủy Nhi vội la lên.

"Như vậy làm cho đại nhân biết a, như vậy đại nhân cũng không dám cãi cọ cùng hoàng thượng, cũng sẽ thả công tử ra ngoài a." Hỏa Nhi nghĩ.

"Hỏa Nhi, ngươi hồ đồ hả, Tề Vương rất bạo ngược, hai ngày nay vì chuyện công tử mất tích, hậu cung đã chết không ít người, ta sợ công tử tiến cung lại bị ngược đãi a, còn không bằng làm tướng quốc phu nhân của chúng ta, ta cảm thấy đại nhân sẽ đối tốt với với công tử." Thủy Nhi cũng rất mâu thuẫn.

"Ai, phải làm gì bây giờ, nói cũng không được, không nói cũng không được?" Hỏa Nhi gãi gãi đầu.

Kì thật trong hai đứa nhỏ này, Thủy Nhi láu cá hơn Hỏa Nhi, chỉ là vừa rồi bị dọa cho mất hồn mất vía, hiện tại nhìn bộ dạng Hỏa Nhi khờ khờ khạo khạo, nó chợt nảy ra một ý.

"Hỏa Nhi, chúng ta trước hết cứ cải thiện mối quan hệ giữa công tử cùng đại nhân đã, sau đó đại nhân biết hắn là thái tử thì không thể không đưa vào cung, nhưng lúc này đại nhân nhất định đã yêu công tử thâm sâu, nhất định sẽ tìm mọi cách đem hắn cứu từ tay Tề Vương ra, đến lúc đó công tử cũng yêu đại nhân, hắn sẽ không nỡ rời đại nhân, sẽ làm tướng quốc phu nhân của chúng ta." Thủy Nhi mở đôi mắt to tròn nhìn Hỏa Nhi.

"Đúng nha, Thủy Nhi, ngươi thông minh thật đó, nhưng hiện giờ công tử nhất định hận đại nhân đến chết, bằng cách nào giúp hai người làm hòa đây?" Hỏa Nhi cười hỏi.

"Hắc hắc, cái này còn không dễ sao, một ngày vợ chồng trăm ngày ân ái, Thủy Nhi để cho bọn họ mỗi ngày đều làm vợ chồng, vậy không phải cảm tình càng sâu à, Hỏa Nhi, ngươi đến hiệu thuốc mua chút đồ này nha." Thủy Nhi kề sát lỗ tai Hỏa Nhi thì thầm, Hỏa Nhi nghe được, vẻ mặt ranh mãnh mà cười Thủy Nhi: "Thủy Nhi, ngươi hư lắm nha. Nhưng biện pháp này tốt lắm đó, ta phải đi đây, thừa dịp Yến công tử ngủ mới dễ xử lý, nếu không thì phiền phức lắm."

"Uhm, ta đây đi chuẩn bị bữa ăn khuya, hắc hắc." Thủy Nhi cười đến rất tà ác.

79. Chương 79: Giải Dược

Dạ Tích Tuyết bị giam trong một gian sương phòng, ngoài cửa hai thị vệ, trước cửa hai thị vệ, sau cửa hai thị vệ lúc nào cũng trợn mắt nhìn y, bởi vì tướng quốc đại nhân có cảnh báo bọn họ rằng kẻ này có võ công cao cường, muốn bọn họ trông coi kỹ lưỡng, nếu để hắn chạy thoát, bọn họ mang đầu tới gặp, cho nên hai người cũng không dám khinh suất.

Dạ Tích Tuyết cười lạnh một tiếng. Nằm thẳng đơ trên giường, toàn thân chẳng còn chút sức lực nào, nhưng y không hề nao núng, chỉ lặng lặng điều tức, y tin rằng một ngày không được thì hai ngày, hai ngày không được thì ba ngày, y nhất định sẽ khôi phục công lực, đem Tiểu Thiên cứu ra.

Thượng Quan Nghi vội vội vàng vàng giải quyết hết mọi việc, sau đó trở về phòng Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên đã thiếp đi, cũng bởi hắn không còn cách gì khác cả. Trúng phải nhuyễn cốt tán toàn thân vô lực, lại chẳng có việc gì để làm, chỉ còn cách đi ngủ mà thôi. Hắn tin rằng Thủy Nhi nhất định sẽ cứu hắn, hắn chỉ cần chờ thôi là được.

Nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang say ngủ, Mạc Nhiễm Thiên hơi mỉm cười. Cơ Nhi lúc này vừa yên bình lại nhu hòa, sẽ không giương nanh múa vuốt với y. Sauk hi rửa mặt y chậm rãi lên giường, chậm rãi nằm xuống, vươn tay định ôm hắn ngủ, chẳng ngờ vừa chạm vào, Mạc Nhiễm Thiên liền choàng tỉnh.

"Ngươi muốn làm gì? Đừng chạm vào ta!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ quát lên một tiếng, sau đó khó nhọc xoay người lại, trợn mắt nhìn vẻ sượng sùng của Thượng Quan Nghi, bởi vì dây trói trên tay hắn còn chưa được cởi bỏ.

"Cơ Nhi, ta đánh thức ngươi sao?" Thượng Quan Nghi dung giọng điệu ôn hòa, y không muốn lại cãi nhau với hắn nữa, bởi vì gây chuyện với hắn, tâm tình y cả ngày đều bất ổn, mình làm như thế chỉ với mục đích muốn giữ hắn lại, cũng vì phiền toái không cần thiết.

"Biến, ngươi tới đây làm gì? Nhìn ngươi thật đáng ghét." Mạc Nhiễm Thiên hễ nhìn thấy y lại tức giận, trợn mắt mà nhìn.

"Cơ Nhi, đừng như vậy nữa, đại nhân cũng vì thương ngươi nên mới làm như vậy, ngươi an tâm lưu lại được không? Coi như ta cầu ngươi đấy." Thượng Quan Nghi trưng ra vẻ mặt đáng thương.

"Ngươi thôi đi, ta đây sẽ không tin tưởng ngươi nữa đâu, ngươi so với Tề Vương nào có tốt hơn gì, lại càng dối trá, ti tiện, vô sỉ!" Mạc Nhiễm Thiên mắng xong không thèm nhìn đến y nữa, nhắm mắt lại tiếp tục ngủ.

Thượng Quan Nghi sửng sốt, y bất đắc dĩ cười khổ, nằm ngã vào một bên, nhìn đỉnh giường thở dài.

Đúng lúc này, tiếng đập cửa vang lên, Thượng Quan Nghi ngẩng đầu hỏi: "Là Thủy Nhi sao?"

Cửa mở ra, Thủy Nhi đi vào, hai tay bưng khay hỏi: "Đại nhân, công tử, dùng bữa khuya thôi, Thủy Nhi đặc biệt làm bữa ăn khuya, hy vọng đại nhân cùng công tử đừng cãi nhau nữa, đại nhân, ngươi cởi trói cho công tử đi, để công tử cũng ăn một chút đi."

Thượng Quan Nghi ngồi dậy, Mạc Nhiễm Thiên cũng khó nhọc xoay người ngồi dậy, nhưng trên mặt hắn vẫn đầy vẻ khó chịu.

"Thủy Nhi, cám ơn ngươi, ta không ăn đâu, nhìn thấy người này ta không muốn ăn." Mạc Nhiễm Thiên tàn nhẫn trừng mắt lườm Thượng Quan Nghi, kế đó lại mỉm cười mà đối đáp với Thủy Nhi.

"Thủy Nhi, đại nhân cũng ăn không vô, các ngươi ăn đi." Thượng Quan Nghi bị hắn nói như vậy, cũng chẳng còn lòng dạ nào mà ăn nữa.

Thủy Nhi ngẩn ra, rồi ngước đôi mắt rung rung nhìn hai người họ, nói không nên lời. Nó chậm chạp xoay người định ra ngoài, miệng khẽ ư hử vài tiếng nghẹn ngào. Điều đó làm Mạc Nhiễm Thiên mềm nhũn cả lòng, thầm trách mình quá quắt, Thủy Nhi có lòng tốt làm bữa ăn khuya, mình còn không cảm kích.

"Thủy Nhi, ta ăn, tên hỗn đản này không ăn, vậy công tử ăn ngon." Tức thì Mạc Nhiễm Thiên gọi Thủy Nhi lại.

Thủy Nhi nhanh nhẩu xoay người lại, vẻ mặt ngạc nhiên vui mừng: "Công tử nói thật ạ?"

"Đương nhiên là thật rồi, công tử có lừa ngươi bao giờ chưa, ngươi bưng lại đây cho ta, công tử ta không còn khí lực, còn bị người ta trói, không tự ăn được." Mạc Nhiễm Thiên gật đầu cười khổ với nó, nhìn Thủy Nhi vui vẻ tươi cười, khiến lòng hắn dễ chịu hơn không ít, nhưng hắn vẫn không quên châm chọc Thượng Quan Nghi.

"Đại nhân giúp ngươi cởi trói!" Thượng Quan Nghi biết hắn trúng nhuyễn cốt tán, cũng yên tâm đem dây trói trên tay hắn mà cởi bỏ.

Thượng Quan Nghi cởi dây trói cho hắn rồi rời giường, ngồi trên nhuyễn tháp nhìn Thủy Nhi đút đồ ăn khuya cho Mạc Nhiễm Thiên. Y thầm khen Thủy Nhi biết cách chăm sóc người khác, kịp thời đến hòa hoãn quan hệ của bọn họ.

Mạc Nhiễm Thiên ăn được hơn phân nửa, hắn nói: "Thủy Nhi, công tử no rồi, cám ơn Thủy Nhi, ăn ngon lắm!."

"Ưm, công tử nếu thích ăn, Thủy Nhi ngày nào cũng làm cho công tử ăn nha, hì hì." Thủy Nhi cười tươi rói, thu dọn rồi chạy ra ngoài, lúc đóng cửa cũng không quên làm vẻ mặt nhíu mày bĩu môi thật tức cười với Thượng Quan Nghị, làm Thượng Quan Nghi sửng sốt, Thủy Nhi có ý gì đây?

Mạc Nhiễm Thiên nằm xuống, nhắm mắt lại, ăn no quả nhiên là thoải mái, hắn một lần nữa lại mơ màng thấy buồn ngủ.

"Ha ha ha, Cơ Nhi, ăn no chưa? Thủy Nhi đứa nhỏ này đúng là thảo mai." Thượng Quan Nghi tìm cách hòa hoãn bầu không khí.

"Hừ, tay nghề của Thủy Nhi vốn không tồi, tính tình cũng tốt, còn tốt hơn chủ nhân của nó gấp trăm lần." Mạc Nhiễm Thiên thuận tiện châm chọc hắn.

"Ai, Cơ Nhi à, hai chúng ta không thể nói chuyện một cách bình thường được hả?" Thượng Quan Nghi rất buồn, mình đã gắng hết sức lấy lòng hắn rồi mà.

“Bổn công tử không có gì để nói với ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên lăn tận vào góc giường, tạo khoảng cách với Thượng Quan Nghi.

“Ngươi!” Tâm tình Thượng Quan Nghi đang tốt bỗng nhiên xìu xuống.

“Hừ! Mặc kệ ngươi thấy thế nào, ngươi đừng mơ tưởng rời khỏi nơi này.” Thượng Quan Nghi đột nhiên lạnh lùng nói.

“Ta cũng nói cho ngươi biết, trừ phi ngươi chặt chân ta, ta sớm muộn gì cũng sẽ rời khỏi đây, rời khỏi con rùa đen nhà ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên cũng không chịu yếu thế.

“Ngươi! Được! Được lắm, bổn tướng sẽ chặt chân ngươi!” Thượng Quan Nghi tức giận ngút trời.

“Chặt đi, ngươi chặt đi, giết chết ta là tốt nhất, Cơ Nhi nhãn kiến bất vi tịnh!” Mạc Nhiễm Thiên âm thầm sợ hãi, kẻ này sẽ không chặt đứt chân mình chứ.

(nhãn kiến bất vi tịnh: nhắm mắt làm ngơ)

Thượng Quan Nghi trừng mắt nhìn hắn, toàn thân tức giận đến phát run, cuối cùng y nhảy khỏi giường, vung tay áo rời đi.

Nhiễm Thiên hừ lạnh một tiếng, không để ý nữa, nhủ thầm đi càng tốt, càng đỡ phải phiền lòng.

“Đại nhân, ngươi, ngươi đi à?” Thủy Nhi đang chờ ngoài sân nghe được động tĩnh, nó đã lén lút thả xuân dược vào đồ ăn khuya, đại nhân mà đi mất, ai giải dược cho công tử bây giờ.

“Tâm trạng đại nhân không vui, không qua đêm ở đây. Ai, tính tình Cơ Nhi ngang ngạnh quá, nhốt hắn vài ngày rồi hẵng nói.” Thượng Quan Nghi nói xong vội bỏ đi.

“Đại nhân, ngươi không được đi nha!” Thủy Nhi nằng nặc kéo y lại.

“Vì sao?” Thượng Quan Nghi xoay người, thấy được khuôn mặt lo lắng thật quái lạ của Thủy Nhi.

“Đại nhân, cái này, cái này, Thủy Nhi thả xuân dược vào đồ ăn, nếu ngươi đi rồi, Cơ công tử thế nào cũng khô nóng mà chết không còn nghi ngờ nữa.” Thủy Nhi sốt ruột, vội vàng khai tuốt tuồn tuột tất cả mọi chuyện, sau đó đỏ mặt.

“Cái gì? Thủy Nhi, ngươi to gan lắm, sao phải làm thế hả?” Thượng Quan Nghi lạnh giọng mắng, sau đó nhớ tới điệu bộ tức cười Thủy Nhi làm với y ban nãy, ra là nó nhắc nhở y.

Thủy Nhi thoáng cái liền quỳ trên mặt đất, giọt ngắn giọt dài mà thưa: “Đại nhân, Thủy Nhi không muốn đại nhân và công tử cãi nhau ầm ĩ, hy vọng đại nhân cùng công tử ân ân ái ái, nhưng mà hai ngày nay, các ngươi ngoài cãi nhau ra cũng là cãi nhau, đại nhân thích công tử, công tử cũng thích đại nhân, tại sao lại ồn ào như vậy, Thủy Nhi muốn các ngươi hòa hảo, cho nên mới……”

Thượng Quan Nghi nhìn Thủy Nhi thật lâu, sau rồi thở dài: “Ngươi đứng lên đi, ai, ta cũng không muốn Cơ Nhi hận ta a, nhưng ngươi cứ như vậy, có thể nào khéo quá hóa vụng hay không?” Thượng Quan Nghi có đôi chút lo lắng.

“Không đâu mà, đại nhân, công tử rất mềm lòng nha, hơn nữa ăn mềm không ăn cứng, đại nhân ngươi dịu dàng với hắn một chút, công tử sẽ yêu đại nhân.” Thủy Nhi nhanh nhảu hiến kế.

“Hảo, đại nhân trở về, nếu lần này thành, đại nhân sẽ có quà cho Thủy Nhi!” Trong lòng Thượng Quan Nghi kì thật cũng rất cao hứng, mình rốt cuộc có cơ hội rồi.

“Đại nhân không cần phải tặng gì cho Thủy Nhi cả, chỉ cần tốt với công tử là được, Thủy Nhi cáo lui.” Thủy Nhi nói xong, vèo cái bỏ chạy mất. Thượng Quan Nghi nhăn mặt nhíu mày, thắc mắc, đứa nhỏ này với Cơ Nhi có quan hệ tốt như thế tự bao giờ?

Mạc Nhiễm Thiên nằm ở trên giường nghĩ ngợi vơ vẩn, đột nhiên bụng nóng rần lên. Thoạt tiên hắn thấy khó hiểu lắm, nhưng rồi chẳng mấy chốc cả người đều trở nên khô nóng, trong lòng hắn không khỏi kinh hãi, chẳng lẽ thức ăn đêm có độc à?

"Thủy Nhi!" Mạc Nhiễm Thiên hướng ra ngoài cửa phòng gọi một tiếng, không ai trả lời. Hắn định rời giường thì phát hiện toàn thân vô lực, nhưng cảm giác khô nóng trong cơ thể ngày càng mãnh liệt hơn, sau đó hắn phát hiện ra tiểu kê kê của mình đột nhiên ngóc đầu dậy, hại hắn mặt đỏ như gấc, tim thì đập bang bang dồn dập không thôi, trong lòng cũng đoán được mình hẳn đã trúng xuân dược rồi, sao Thủy Nhi phải làm vậy chứ? Chẳng lẽ là muốn hắn cùng Thượng Quan Nghi hòa hảo? Nhất định là thế rồi! Nó không muốn mình và y cãi nhau. Nhưng giờ ngay cả Thượng Quan Nghi cũng đi mất tiêu rồi, hắn phải làm gì đây? Thủy Nhi này khéo quá hóa vụng, hại chết hắn rồi.

"Thủy Nhi!" Mạc Nhiễm Thiên thử gọi lại một tiếng, hắn nhận ra mình nóng đến không chịu nổi nữa, vội vàng nằm xuống rồi đem y phục cởi loạn xạ, quay cuồng lăn lóc trên giường, lửa dục bắt đầu thiêu đốt khiến hắn khó chịu đến mức cuối cùng không thể làm gì khác hơn là dùng tay nắm tiểu kê kê đang cứng đanh của mình mà an ủi, nhưng dường như chẳng cải thiện được gì, hắn tự nhủ rằng mình không thể chết trong tư thế dâm loạn thế này nha, Thủy Nhi này nhiệt tình cộng với ngu dốt bằng phá hoại mà!

Cửa phòng đột nhiên bị mở toang, Thượng Quan Nghi chứng kiến Mạc Nhiễm Thiên đang khỏa thân nằm lăn lăn, y cả kinh hỏi: "Cơ Nhi, ngươi sao thế?"

"Ngươi, sao lại quay về, có phải ngươi xúi giục Thủy Nhi hạ xuân dược không?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ, khả năng này cũng có thể nha.

"Trong lòng ngươi đại nhân ta xấu xa như vậy sao? Là Thủy Nhi hạ, vì nó không muốn hai người chúng ta cãi nhau. Đại nhân vừa mới đi khỏi, Thủy Nhi đã níu lại khai rằng nó thả xuân dược trong đồ ăn của ngươi, ai, ngươi, ngươi không sao chứ?" Thượng Quan Nghi tới bên giường đẩy đẩy hắn.

"A, Thủy Nhi chết bầm này, làm chuyện ngốc nghếch gì không biết! Ta nóng quá! Mau cho ta giải dược a!" Trán Mạc Nhiễm Thiên đã đẫm một tầng mồ hôi.

"Cái này không giải dược, chỉ cần tìm người hành phòng là có thể giải. Cơ Nhi, đừng nóng vội, đại nhân giúp ngươi." Thượng Quan Nghi vội cởi quần áo chuẩn bị trên giường.

"Không, ta không muốn ngươi, mau tìm Dạ đại ca đến, ta muốn huynh ấy!" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng kêu nhặng xị. (=)) Thiên ơi là Thiên)

Thượng Quan Nghi đang cởi quần áo bỗng khựng lại, trong đôi mắt là sự lạnh lùng cùng khó chịu. Nhìn khuôn mặt non nớt của Mạc Nhiễm Thiên đỏ tới mức bất bình thường, y lạnh giọng hỏi: "Ngươi, đã sớm có quan hệ với Dạ Tích Tuyết phải không?"

"Đồ khốn, ngươi, mau gọi huynh ấy đến đây đi, ta không muốn ngươi, nhanh lên một chút đi!" Mạc Nhiễm Thiên cắn răng gượng nói.

"Ngươi đừng mơ! Ngươi không muốn ta sao, được thôi, vậy ngươi chịu khó nhịn đi, ta xem ngươi còn có thể nhịn tới khi nào!" Thượng Quan Nghi tựa người vào đầu giường, không chạm vào Mạc Nhiễm Thiên, mà lạnh lùng nhìn hắn đang chịu hành hạ.

"A, ngươi, cái đồ rùa đen nhà ngươi!" Cả thân mình Mạc Nhiễm Thiên đều phớt hồng.

Thượng Quan Nghi cười lạnh, nhìn Mạc Nhiễm Thiên không ngừng lăn qua lăn lại, ngay cả tiết khố cũng kéo xuống ráo.

Lửa dục bùng cháy hừng hực, thần trí Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu mơ mơ hồ hồ, nhưng hắn tàn nhẫn cắn môi, dù chỉ còn sót lại một tia thanh tỉnh, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không cầu xin Thượng Quan Nghi, có bị lửa dục thiêu chết cũng không cầu.

"A…ư…." Môi dưới bị hắn cắn đã bật máu, khối keo trên môi tróc ra một mảng, nhưng hắn đã không tự chủ được, tay nắm tiểu huynh đệ của mình mà an ủi, nhưng còn xa mới đủ. Toàn thân hắn như rơi vào ổ kiến lửa, ngứa ngáy khó nhịn.

Thượng Quan Nghi mặc dù nhẫn tâm trừng phạt hắn, nhưng nhìn thân mình hắn bóng loáng như ngọc, thân thể phấn hồng mềm mại, mạch máu y cũng trướng căng lên.

"Tiểu bảo bối, cầu ta, cầu ta đại nhân liền thỏa mãn ngươi!" Thượng Quan Nghi thấy môi dưới hắn chảy máu như vậy cũng có hơi đau lòng, nhưng cũng bởi vết máu che lấp nên Thượng Quan Nghi chưa phát hiện

ra môi Mạc Nhiễm Thiên biến sắc.

"Ngươi, ngươi đừng mơ!" Mạc Nhiễm Thiên mở cặp mắt đỏ au, nghiến răng nghiến lợi đáp.

"Hừ, ngươi đúng là có khả năng kiềm chế!" Thượng Quan Nghi cởi hết quần áo, nhưng vẫn không chạm vào hắn, Mạc Nhiễm Thiên mở to mắt nhìn y, không ngừng nuốt nước miếng. Cảm giác có nhu cầu mãnh liệt đang tập kích hắn.

Hắn nhất quyết nhắm hai mắt lại, cắn lưỡi, thần chí khôi phục chút đỉnh, nhưng máu tươi càng chảy xuống từ khóe miệng.

"Cơ Nhi, ngươi làm gì thế hả?" Thượng Quan Nghi tưởng rằng hắn cắn lưỡi tự sát, thốc tháo xông lại: "Cơ Nhi, ngươi đừng như vậy, đại nhân giúp ngươi! Lập tức giúp ngươi mà!" Nói xong Thượng Quan Nghi vội kéo bàn tay đang tự an ủi của Mạc Nhiễm Thiên ra, cúi đầu, tiểu kê kê cứng rắn mà nóng rực làm y cảm thấy hắn sắp bùng cháy.

"Ô..ư..." Nước mắt Mạc Nhiễm Thiên rơi tí tách, thân thể hơi nảy lên, miệng y có tác dụng hơn tay mình nhiều lắm, cảm giác khô nóng trong người giảm xuống không ít, khiến hắn dễ chịu hơn rất nhiều, nhưng đầu lưỡi bị hắn cắn đến đau điếng ấy.

Đôi mắt Thượng Quan Nghi cũng phủ màu tình dục.

"A, ta, ta không cầu ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên gần từng chữ, thanh âm cũng rất mơ hồ, đồng thời ngẩng đầu nhìn Thượng Quan Nghi đang rất ra sức.

Thượng Quan Nghi lấy tay thay thế cho mồm, y đau lòng trả lời hắn: "Được rồi được rồi, không tranh cãi nữa nha, tiểu Cơ Nhi, ngươi đừng đối xử với bản thân như thế, đại nhân đau lòng chết mất." Nhìn đôi môi Mạc Nhiễm Thiên rướm máu, trong thâm tâm Thượng Quan Nghi cảm nhận được nỗi đau đớn rõ ràng.

"A." Tiểu kê kê run rẩy một hồi, phun ra chất dịch màu trắng, sắc đỏ bất thường trên gương mặt Mạc Nhiễm Thiên đã giảm bớt không ít, nhưng cảm giác trống rỗng nghiêm trọng trong cơ thể vẫn không ngừng hành hạ hắn.

Thượng Quan Nghi mỉm cười, mắt nhìn con mèo nhỏ đáng yêu một cách chăm chú: "Nơi này của Cơ Nhi đáng yêu lắm nha."

Mạc Nhiễm Thiên lập tức trợn mắt nhăn nhó: "Ngươi muốn giễu cợt ta đấy à?" Trong lòng đã thông suốt, mình bị hắn nhìn thấy rồi, thân phận thái tử này sớm muộn cũng lộ tẩy mất thôi.

"Ha ha ha, không cười nữa, đại nhân thật sự chưa từng thấy vật nhỏ nào xinh đẹp như ngươi." Thượng Quan Nghi rất cưng chiều lau sạch sẽ cho bảo bối nhà y.

"Nha a." Mạc Nhiễm Thiên hít vào một hơi, cảm giác khi cọ xát vẫn thật là mãnh liệt, trong lòng lại nghĩ lời này của y buồn nôn chết đi được ấy.

"Tiểu Cơ Nhi, ngươi còn muốn ha?" Thượng Quan Nghi nhoài người nằm trên thân hắn, đôi tay vuốt ve lông ngực hắn, đồng thời thỉnh thoảng còn khe khẽ nhéo tiểu chu quả của hắn mấy cái.

"A đừng, đừng có chạm nơi đó." Mạc Nhiễm Thiên mẫn cảm khó chịu.

"Tiểu Cơ Nhi, ở lại đây đi mà, đại nhân nhất định sẽ rất rất yêu chiều ngươi, cho ngươi cả đời khoái khoái lạc lạc." Thượng Quan Nghi nói xong cúi người hôn hắn. chất keo dính đã bong ra hết để lộ màu môi kim phấn, cảm giác bị điện giật truyền lan qua cơ thể cả hai, nhưng Thượng Quan Nghi còn mải mê hôn hắn nên chưa phát hiện.

"Ư...a..." Thanh âm mê người bật thốt ra. Mạc Nhiễm Thiên do tác dụng của dược lực, cả người vẫn khó chịu không thôi, không ngừng giãy giãy.

"Ngoan, tiểu bảo bối, đại nhân thỏa mãn ngươi nha." Thượng Quan Nghi hôn môi hắn, nói mơ hồ vài tiếng, bàn tay cũng men xuống tìm kiếm.

Mạc Nhiễm Thiên vừa tức vừa xấu hổ. Hắn cắn môi, cố nén không để y chạm vào, khốn nỗi thân thể vẫn không khỏi tự chủ mà dính vào y, mà đặc biệt là khi ma sát tới nơi nóng rực kia, càng hận không thể khiến y thỏa mãn hắn ngay tức thì.

"Tiểu Cơ Nhi, sao ngươi đẹp vậy?" Thượng Quan Nghi cúi đầu khẽ liếm hai tiểu chu quả diễm lệ nọ, thỉnh thoảng còn buông câu cảm thán.

"A. Nha." Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc không nhịn được, hai chân cuốn lấy vòng eo Thượng Quan Nghi, khẩn cầu y tiến vào.

"Tiểu bảo bối, không nhịn được ha?" Thượng Quan Nghi ngẩng đầu, mỉm cười nhìn khuôn mặt nhỏ thanh tú diễm lệ của Mạc Nhiễm Thiên.

"Ư…ưm…" Mạc Nhiễm Thiên rất muốn cắn môi dưới để có thế không phát ra thanh âm này, đáng tiếc ngón tay kia mang cho hắn cảm thụ mãnh liệt làm hắn sắp dục hỏa đốt người mất thôi.

"Hô..Trời!" Thượng Quan Nghi không nhịn được, dáng vẻ này của Cơ Nhi khiến y hận không thể lập tức thỏa mãn hắn. Đột ngột nâng hai chân hắn lên, y tiến thẳng vào khiến hắn thoải mái mà khẽ rên lên vài tiếng.

"A!" Mạc Nhiễm Thiên sau đó phát ra thanh âm thỏa mãn, Thượng Quan Nghi bắt đầu tăng tốc độ di động theo quy luật, giường lớn lay động, Mạc Nhiễm Thiên cắn môi không ra tiếng, nhưng những thanh âm ngắt quãng vẫn chẳng thể ngừng vọng ra.

"Ô… tiểu bảo bối, ngươi tuyệt quá!" Thượng Quan Nghi buông chân hắn xuống, nghiêng mình vịn vào đùi hắn, mãnh liệt va chạm, khuôn mặt tuấn tú nhuốm màu tình dục, nhìn Mạc Nhiễm Thiên bằng ánh mắt sáng rực rỡ.

Thật lâu sau đó, Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc cũng chịu tha cho môi dưới của hắn, vệt máu bị nước miếng thanh tẩy, sắc môi kim phấn lộ ra rõ mồn một, sáng lấp lánh, kiều diễm động lòng người.

Thượng Quan Nghi kinh ngạc mở to mắt, muốn ngừng di động, nhưng bên trong Mạc Nhiễm Thiên không ngừng co rút, hại y không cách nào khống chế, tuy nhiên trong lòng có cỡ nào kinh ngạc.

"Tiểu bảo bối, sao môi ngươi đột nhiên lại biến sắc?" Thượng Quan Nghi vừa động thân vừa kinh ngạc hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe liền quýnh cả lên, hắn biết chất keo trên môi hẳn là bong hết trơn rồi. Hai chữ kích động viết rõ trên mặt, cũng bởi vậy mà hắn co rút mãnh liệt một chặp.

"A!" Thượng Quan Nghi lập tức hét lớn một tiếng, không khống chế mà mạnh mẽ tiến vào vài cái, đem tinh hoa vùi vào thật sâu trong cơ thể Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha…" Mạc Nhiễm Thiên cũng hét to một tiếng, va chạm tới cuối cùng khiến hắn toàn thân run rẩy từng hồi, co rút vài cái, để rồi theo sự dừng lại của Thượng Quan Nghi mới dần lắng xuống, hai người đồng thời đạt tới cao trào.

"Cơ Nhi, ngươi rốt cuộc là ai?" Thượng Quan Nghi thở hổn hển nằm xuống bên cạnh Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng cũng đã ngấm ngầm đoán được người duy nhất trên đời này có sắc môi kim phấn.

Mạc Nhiễm Thiên đưa tay sờ sờ môi mình rồi cười khổ, xem ra hắn đã bại lộ rồi. Dục hỏa trong cơ thể dần dần lắng xuống, hắn xoay người liếc nhìn Thượng Quan Nghi và nói: "Đại nhân cảm thấy Cơ Nhi là ai?"

"Cơ Nhi là Mạc quốc thái tử Mạc Nhiễm Thiên đúng không?" Thượng Quan Nghi quay đầu nhìn hắn, mắt vẫn không ngừng dõi theo đôi môi mỹ lệ ấy.

"Đại nhân không phải đã biết rồi sao, còn hỏi mà làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên bình tĩnh đáp.

"Cơ Nhi, ngươi thật sự là Mạc thái tử? Mạc thái tử không phải bị đần độn sao?" Thượng Quan Nghi mặc dù đã nhận định, nhưng Mạc Nhiễm Thiên tự thừa nhận như vậy cũng khiến y rung động, cứ nhớ tới việc mình cùng đệ nhất mỹ nam tam quốc Mạc thái tử có quan hệ đó, trong lòng lại kích động vạn phần! Lại tưởng tượng chuyện này nếu đến tai hoàng thượng, thì sẽ chẳng có cách nào giải thích cả, nhưng dù chết y cũng không hề có chút hối hận. Đương nhiên khiến y ngạc nhiên nhất chính là chuyện Mạc thái tử thế mà không bị đần độn như lời đồn đãi, chẳng những không ngốc, hơn nữa còn thông minh dị thường.

"Bệnh của bổn thái tử một tháng trước đã lành hẳn rồi, tướng quốc đại nhân có phải rất thất vọng không?" Mạc Nhiễm Thiên gượng cười, sau này hắn còn có thể giả khờ trước mặt hoàng đế được nữa chăng?

"Không, không phải, chỉ là đại nhân không ngờ mà thôi, Cơ Nhi, không, thái tử điện hạ lại đến sớm vậy?" Thượng Quan Nghi có phần mất tự nhiên trước thái độ của hắn.

"Ha ha, bổn thái tử đã tới ngay từ đầu rồi, vì ta đã ngờ muốn Tề Vương xuất binh giúp nước ta, hắn nhất định hội muốn lấy ta làm trao đổi, cho nên sớm tới muộn đều như nhau cả, có điều cũng không ngờ tới lại xảy ra nhiều chuyện như vậy. Đại nhân, giờ thì ngươi biết tại sao ta không thể ở lại rồi chứ, bởi vì Tiểu Thiên nhất định là người của Tề Vương, bây giờ đại nhân có thể giao giải dược nhuyễn cốt tán cho ta cùng Dạ đại ca rồi chứ?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nhìn thẳng vào y.

"Tiểu Thiên." Thượng Quan Nghi nhìn mặt hắn, khẽ hỏi: "Đây là mặt của ngươi đó sao?"

"Không phải!" Mạc Nhiễm Thiên ngay lập tức dùng sức vuốt vuốt lông mày, khóe mắt cùng sống mũi mình vài cái. Đôi mày thay đổi, cong vút như phượng, đôi mắt thay đổi, càng thêm to tròn sáng sủa, sống mũi cũng thay đổi, cao thẳng tuấn tú, lau đi chút keo dính còn vương lại trên đôi môi mỏng, lại lộ ra đôi môi sắc kim phấn, lấp lánh sáng khiến cho người ta vừa nhìn đã muốn cạp.

Thượng Quan Nghi nhìn đến ngơ ra, đôi mắt này mà không chớp thì giống bức họa Tề Vương treo trong phòng như đúc, không, phải nói là càng thêm linh hoạt: đôi mắt kia không có sự trì trệ như trong bức họa, mà là tràn ngập những sắc thái tình cảm, một tuyệt thế mỹ nam dường ấy, mình mới vừa rồi lại hành phòng cùng hắn, nghĩ tới đây gương mặt Thượng Quan Nghi đỏ bừng lên, cảm thấy lâng lâng hạnh phúc.

"Đại nhân đỏ mặt làm gì? Chẳng lẽ khuôn mặt này của bổn thái tử đẹp đến thế à?" Mạc Nhiễm Thiên nhếch đôi mày phượng, cười khuôn mặt anh tuấn mang theo vài phần ngượng ngùng của Thượng Quan Nghi.

***

"Mạc thái tử thật sự là nhân trung long phụng, diễm quan thiên hạ, hạ quan chỉ không ngờ rằng mình có phúc khí lớn đến nhường này." Thượng Quan Nghi kích động lên giọng tự mãn.

(diễm quan thiên hạ: chính là Mister World đó)

"Phúc khí? Ha ha, cùng bổn thái tử lên giường là có phúc khí ha? Chỉ sợ đối với đại nhân cũng không có lợi gì, bổn thái tử ít hôm nữa phải tiến cung, chỉ cần trước mặt hoàng thượng nhắc tới tướng quốc đại nhân ngươi, ngươi nói ngươi sẽ có kết quả gì?" Mạc Nhiễm Thiên cố ý dọa y.

"A, nhưng, Cơ Nhi, ngươi, sẽ nói thật hả?" Thượng Quan Nghi khôi phục bình thường.

"Đại nhân đã đối xử với Cơ Nhi thế nào chứ?" Mạc Nhiễm Thiên cười tà.

"Cơ Nhi, mặc kệ ngươi là ai, ngươi là Cơ Nhi của ta, mặc dù việc tiến cung này, đại nhân ta không ngăn cản được, nhưng ta thích ngươi, ta không muốn Cơ Nhi sẽ đối xử với ta như vậy được không?" Thượng Quan Nghi dùng ánh mắt lửa nóng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt này thật sự quá quá hoàn hảo mà, khiến y phải động lòng.

"Hừ, đại nhân cảm thấy mình đối xử với Cơ Nhi rất tốt ha, sao Cơ Nhi không thể đối xử với đại nhân như thế chứ, ngươi không phải nói Cơ Nhi là gian tế, muốn đem Cơ Nhi vĩnh viễn giam lỏng hay sao?" Mạc Nhiễm Thiên mở to cặp mắt nhìn y, đó là một loại trải nghiệm khác, khiến Thượng Quan Nghi càng thêm ái mộ.

"Cơ Nhi, ta không biết mà, nếu ngươi nói cho ta sớm một chút, ta cũng sẽ không đối xử với ngươi như vậy đâu, coi như đại nhân sai rồi có được không?" Thượng Quan Nghi nhớ tới lời Thủy Nhi ban nãy, Cơ Nhi ăn mềm không ăn cứng, hiện giờ nhớ lại mới biết Thủy Nhi vì lý do gì lại tốt với Cơ Nhi đến vậy, là bởi vì Thủy Nhi cùng Hỏa Nhi từng được Mạc thái tử cứu giúp, xem ra mình nghĩ chưa đủ tỉ mỉ rồi.

"Hừ, ta là Mạc thái tử, ngươi lại muốn làm gì ta?" Mạc Nhiễm Thiên không thèm tin con rùa đen này nữa nha.

"A, Cơ Nhi, ta gọi ngươi Cơ Nhi quen miệng mất rồi, tâm ý của đại nhân với ngươi lẽ nào ngươi còn không biết, đại nhân có thích ngươi, mới muốn ngươi lưu lại, ngươi chẳng lẽ thật sự một chút cũng không cảm giác

được sao? Đại nhân yêu ngươi a." Thượng Quan Nghi nói xong đánh bạo ôm Mạc Nhiễm Thiên vào lòng.

Mạc Nhiễm Thiên vô lực, cọ cựa giãy dụa vài cái, khẽ bĩu bĩu môi: "Thế giờ ngươi biết ta là Mạc thái tử rồi, chẳng lẽ ngươi không còn cần ta nữa, định đem ta giao cho hoàng đế, còn để hoàng đế đối xử với ta như vậy à?"

"Cơ Nhi, đừng sợ, đại nhân nhất định sẽ nghĩ cách giúp ngươi, không cho hoàng thượng xử tệ với ngươi vậy nữa đâu, nhưng Cơ Nhi thật lòng thích đại nhân có được không?" Thượng Quan Nghi được ăn đệ nhất mỹ nam thiên hạ, tính tình cũng thay đổi, hắn càng hy vọng Mạc thái tử có thể thật lòng yêu mình.

Mạc Nhiễm Thiên cười thầm, ra vậy, nam nhân đều giống nhau cả, hư vinh, xem ra mình hơi vụng về rồi, có điều như vậy cũng tốt, ít nhất y có tình cảm với mình, hiện giờ lại càng thích thêm, hy vọng là có thể lợi dụng được.

"Cơ Nhi vốn thích đại nhân mà, chỉ vì đại nhân mỗi lần đều khiến Cơ Nhi thất vọng thôi. Giờ đây nếu Cơ Nhi đã khôi phục thân phận, sợ cũng không có thể cùng đại nhân như thế này nữa, đại nhân vẫn nên bỏ ý định này đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên cố ý nói như vậy.

"Không, Cơ Nhi, trước là đại nhân không tốt, đại nhân nhất định sẽ đền bù cho ngươi, Cơ Nhi nhất định phải thích đại nhân, được không? Ngươi xem, vừa rồi chúng ta hòa vào nhau tốt đẹp nhường nào." Thượng Quan Nghi phát hiện rằng khi ôm Mạc Nhiễm Thiên hạ phúc lại ngo ngoe biểu tình nha, hơn nữa khuôn mặt này càng mỹ lệ hơn trước nhiều lần, làm sao y nhẫn nại được đây.

"Đại nhân, ngươi sao có thể như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên hờn dỗi, thân thể di di một chút, hắn liền cảm nhận được phía dưới Thượng Quan Nghi rối loạn.

"Cơ Nhi, ngươi đẹp quá, thật sự đẹp quá, đem tâm đại nhân cũng câu đi mất rồi." Thượng Quan Nghi gần như dại đi, nhích lại gần đôi môi kim phấn nhạt màu của Mạc Nhiễm Thiên.

"A. Đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt đẩy y ra, té ra mình đại động phải một con sói đói.

"Cơ Nhi, ta yêu ngươi." Thượng Quan Nghi đột nhiên nghiêng người áp Mạc Nhiễm Thiên dưới thân, đôi mắt rơi vào cơn yêu đương mộng mị, thấy vậy Mạc Nhiễm Thiên cầm rớt xuống đất, có cần phải quá khích thế không hả? (hooligan rồi (-__-))

"Đại nhân, ngươi, ngươi xuống đi, ta là Mạc thái tử, ngươi không thể như vậy nha!" Mạc Nhiễm Thiên toan đẩy y xuống.

"Mạc thái tử, Tiểu Thiên, Cơ Nhi, đều là đại nhân khờ quá." Thượng Quan Nghi đột nhiên nghiêm túc, làm cho Mạc Nhiễm Thiên giật nảy mình, sao y giống bị trúng tà thế nhỉ.

"Đại nhân, ngươi tỉnh lại đi, bổn thái tử muốn vào cung hầu hạ hoàng thượng! Ngươi xuống đi!" Mạc Nhiễm Thiên cũng nghiêm túc nói.

Khuôn mặt Thượng Quan Nghi đột nhiên thay đổi, lộ ra biểu cảm đau xót, chăm chăm nhìn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên hồi lâu rồi thở dài, trở mình, than thở: "Vì sao ngươi lại là Mạc thái tử."

"Ớ, nếu ta không phải Mạc thái tử, ta làm sao gặp được đại nhân cơ chứ, lần đầu tiên gặp đại nhân ta đã bị vẻ anh tuấn tiêu sái của đại nhân quyến rũ, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cười nũng nịu.

"A, thật hả?" Thượng Quan Nghi lại bay lên mây lần nữa, ngẩng đầu thì thấy mặt hắn đỏ bừng, càng nhìn càng đẹp, càng xem càng thích, càng ngắm càng yêu.

Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt nhìn y nhõng nhẽo, chu chu cái mỏ, vẻ mặt muốn nói bao nhiêu mê người thì có bấy nhiêu mê người.

"Nga, tiểu bảo bối, ngươi còn nhìn đại nhân như vậy, đại nhân sẽ nhịn không được nữa đó." Thượng Quan Nghi lòi đuôi sói, ôm chặt Mạc Nhiễm Thiên.

"Hơ, ngươi buồn nôn vừa thôi, nhìn ta đẹp vậy à? Ngươi có biết xấu hổ không?" Mạc Nhiễm Thiên trợn mắt.

"Ha ha ha, đại nhân ta chỉ mất thể diện trước mặt bảo bối thôi." Thượng Quan Nghi đúng là buồn nôn mà, nói xong rồi thì hôn môi Tiểu Thiên, Mạc Nhiễm Thiên nổi da gà đầy người, nhìn không ra tướng quốc đại nhân nha.

"Tiểu bảo bối, hoàng thượng phái người đi đón ngươi rồi." Thượng Quan Nghi vừa nói vừa sờ soạng khắp người hắn.

"Cái gì? Nhanh vậy hả?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi.

"Hôm qua hạ chỉ, hình như là vì y sợ hãi việc mình làm chết mười tần phi, nên muốn đem ngươi về cung sớm một chút. Lại nói tiếp, tối hôm qua không có ai chết cả, đại nhân còn đang thắc mắc, Cơ Nhi biết sao tối qua hoàng thượng không nằm mơ không?" Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên tái mặt hỏi lại: "Lẽ nào hắn xuống mật thất ôm tượng sáp hình ta kia?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới đó lập tức kinh hoàng dựng tóc gáy.

Thượng Quan Nghi lập tức lườm hắn: "Nếu nó hữu dụng, cũng không cần chết nhiều phi tần như vậy, hai năm nay nhiều ít cũng chết vài trăm người rồi."

"A, đúng là tạo nghiệt mà, thế sao tối qua hắn không gặp ác mộng?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kì hỏi, chẳng lẽ có người giải Thi Nhãn Độc cho hắn?

"Ha ha ha, hoàng thượng bảo Trần thống lĩnh đánh hắn bất tỉnh, nên mới bình an qua được một đêm, nhưng sáng hôm sau lâm triều muộn hơn một canh giờ, nghe Lý công công nói đầu hoàng thượng đau muốn nứt ra, xem ra chiêu này cũng không thể dùng thường xuyên a." Thượng Quan Nghi cau mày kể.

"Ha ha ha, thật hả? Ha ha ha, cười chết ta mất, hắn tàn nhẫn với cả bản thân mình ha." Mạc Nhiễm Thiên cười ha ha.

"Cơ Nhi, ngươi không cảm thấy hoàng thượng kì thật cũng rất đáng thương sao? Thật không biết tại sao mỗi ngày đều gặp ác mộng nữa?" Thượng Quan Nghi lo lắng.

"Ai, đại nhân, ngươi chưa từng nhìn thấy hắn lúc phát mộng hả, Cơ Nhi bất hạnh thấy được lúc đó, hoàng thượng phát mộng hệt như quỷ vậy, tròng mắt trắng dã nha, đáng sợ lắm á, hắn không biết mình làm gì, chỉ biết ngược đãi người ta, mà giấc mơ của hắn cũng kì quặc cơ, ban đầu là tốt, thế nhưng cuối cùng hình như là có người phản bội hắn, hắn liền bị kích thích mà ngược đãi người khác, ta có hét gọi thế nào hắn cũng không tỉnh lại. À đúng rồi, hắn còn biết võ công nữa. Bằng không ta cũng không có thảm như vậy đâu, thiếu chút nữa bị hắn giết ngoéo rồi, đúng là không phải người mà!" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến nỗi đau đớn khi đó, trong lòng hãy còn hãi.

"A, sao có thể như vậy, hình như chỉ có Lý công công gặp qua, nhưng ông ta không dám hé răng." Thượng Quan Nghi hoảng sợ nói.

"Hắn trúng một loại thi độc gọi là Thi Nhãn Độc! Dạ đại ca nói cho ta biết." Mạc Nhiễm Thiên đắc ý khoe khoang.

"A, thi độc, không phải sẽ chết người sao? Sao lại biến thành ác mộng được nhỉ?" Thượng Quan Nghi có nghe người già kể lại, người trúng phải thi độc, sống không được bao lâu.

"Cái này ta không rõ, Dạ đại ca nghe sư phụ huynh ấy kể, đại nhân có thể hỏi huynh ấy." Mạc Nhiễm Thiên hồi đáp.

"Độc này có giải không?" Thượng Quan Nghi vội vàng hỏi.

"Không biết, chắc là khó lắm, ta thấy Dạ đại ca nói đến cái này sắc mặt cũng thay đổi luôn, hiện tại ta tại lo lắng cho mình, mọi người nói Mạc thái tử tiến cung thì hoàng thượng có thể không gặp ác mộng nữa, nhưng hắn trúng độc, cũng không phải tâm bệnh, ta sợ lắm á, đại nhân, phải làm sao bây giờ, Cơ Nhi cũng không muốn bị ngược đãi nữa đâu." Mạc Nhiễm Thiên giả bộ sợ hãi.

"Đừng sợ đừng sợ, sẽ không, ngày mai đại nhân đi hỏi xem độc này có thuốc giải hay không." Thượng Quan Nghi yêu thương ôm chặt lấy hắn.

"Nếu không có giải dược thì làm thế nào bây giờ?" Mạc Nhiễm Thiên cố ý hỏi, hắn muốn xem thử trọng lượng của mình trong lòng y, Cơ Nhi hắn không coi trọng, còn Mạc thái tử?

"Vậy…đại nhân sẽ kêu Trần thống lĩnh mỗi đêm đều đánh hắn bất tỉnh ha." Thượng Quan Nghi suy nghĩ một chút rồi trả lời.

"Ha ha ha, ngươi không sợ hoàng thượng ngày hôm sau tỉnh lại sẽ giết ngươi à." Mạc Nhiễm Thiên nở nụ cười, xem ra mị lực của thái tử có lớn hơn chút.

"Sẽ không, chỉ cần đại nhân nói là vì bảo vệ thái tử, hắn cũng không đành lòng nhìn ngươi chịu khổ đâu, ngươi là bảo bối trong lòng hắn mà." Thượng Quan Nghi rất chắc chắn.

"Chẳng lẽ Tiểu Thiên không phải người đại nhân thích hay sao?" Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ nhìn y khó chịu.

Thượng Quan Nghi không nhịn được lại dây dưa trên môi hắn một chút, cảm giác bị điện giật trôi qua, y mới khàn khàn cất lời: "Cơ Nhi vĩnh viễn là tâm can bảo bối của ta. À phải, Cơ Nhi, vì sao môi ngươi lại kì lạ vậy. Từ lần trước đại nhân được hưởng thụ cảm giác thần kì đó, kết quả là ngày nhớ đêm mong, muốn trải nghiệm lần nữa." Hai mắt Thượng Quan Nghi sáng ngời nói.

"Cái này Cơ Nhi cũng không biết, có lẽ trời sinh như thế, đúng rồi, đại nhân, ngươi giúp Cơ Nhi nghĩ cách đi, hoàng thượng muốn tới đón Mạc thái tử, phải làm sao bây giờ?" Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn động sắc tâm, vội vàng chuyển đề tài.

"Cái này đơn giản thôi, cứ nói ngươi đã tới đây trước nên mới bỏ qua sự tiếp đón của sử tiết quan là được rồi, chỉ cần vào cung sớm hơn một ngày, hoàng thượng sẽ không so đo nữa đâu." Thượng Quan Nghi vừa nói vừa lén lút kéo tay Mạc Nhiễm Thiên, đặt tay hắn lên nơi nào đó, Mạc Nhiễm Thiên nhất thời đỏ hết cả mặt, muốn rụt về sau, nhưng bị Thượng Quan Nghi gắt gao ngăn chặn.

80. Chương 80: Làm Tiểu Công

"Đại nhân, ngươi không thấy mệt hả?" Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, cảm giác vật kia nóng giãy đến bỏng cả tay.

"Tiểu bảo bối, nhìn thấy ngươi ta liền hết mệt." Thượng Quan Nghi vlại hôn môi hắn nữa, cảm giác kia làm y trầm luân trong đó.

"Ai nha, ghét quá đi." Mạc Nhiễm Thiên hờn dỗi một chút, mở đôi mắt to lườm y: "Mau đưa giải dược ra đây!"

"A, ngày mai được không? Đại nhân không mang theo trên người." Thượng Quan Nghi cười gượng.

"Không được, lập tức lấy ra đây, ta toàn thân vô lực, khó chịu lắm." Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ.

"Không sợ, không sợ, đại nhân hầu hạ ngươi." Mặt Thượng Quan Nghi sặc mùi tình dục.

"Thôi đi, như vậy khó chịu lắm, nhanh đi lấy đi. Để Cơ Nhi hầu hạ đại nhân có phải tốt không nào?" Mạc Nhiễm Thiên ngượng ngập nói.

"Tiểu bảo bối nói thật à?" Thượng Quan Nghi lập tức động tâm, nhỏm dậy, ngạc nhiên vui mừng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đại nhân, cớ sao ngươi cứ luôn hoài nghi lời Cơ Nhi nói vậy, ghét quá, không tin coi như xong." Mạc Nhiễm Thiên thầm cười lạnh, nha, đều là bọn sói đói.

"Được được được, lập tức đi lấy đây, Thủy Nhi!" Thượng Quan Nghi mặt mày hớn hở, lớn tiếng hô to ra bên ngoài, sau đó đem hai tay, đắp chiếc chăn mỏng lên mình Mạc Nhiễm Thiên đang lõa thể.

Cửa mở ra, Thủy Nhi đỏ mặt cúi đầu chạy vào, nó ở bên ngoài nghe ngóng hồi lâu, biết đại nhân cùng thái tử điện hạ đã hành phòng, trong lòng hưng phấn không thôi.

"Thủy Nhi, đem cái bình nhỏ ở phía sau giá sách thứ hai của đại nhân mang vào đây." Thượng Quan Nghi lập tức phân phó.

"Vâng thưa đại nhân!" Thủy Nhi xoay người định rời đi.

"Thủy Nhi, oắt con chết bầm, muốn hại chết bổn thái tử ha, cái đồ vô lương tâm nhà ngươi." Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được mắng nó một câu. Lại nghĩ, nếu theo như lời Thượng Quan Nghi nói, thì tất cả mọi bảo bối của y đều được cất giấu đằng sau giá sách.

Thủy Nhi mới rồi còn cúi đầu, lúc này lập tức nơm nớp lo sợ mà ngẩng lên. Thấy khuôn mặt tuyệt thế dung nhan quen thuộc, nó thốt lên: "Thái tử điện hạ, người sao thế?"

"Ngươi còn dám nói, nếu không phải ngươi hạ dược, bổn thái tử sao lại bị đại nhân phát hiện chứ?" Mạc Nhiễm Thiên khẽ lườm nó một cái.

"A, thái tử điện hạ, xin lỗi người, Thủy Nhi chỉ muốn đại nhân cùng công tử làm hòa, không ngờ sẽ làm công tử bị phát hiện." Thủy Nhi mếu máo chực khóc.

"Thủy Nhi, mau đi đi!" Thượng Quan Nghi giục nó, sau đó đem Mạc Nhiễm Thiên ôm vào lòng: "Cơ Nhi bị đại nhân phát hiện không tốt hay sao, thái tử điện hạ của ta." Thượng Quan Nghi lại hôn một cái lên mặt hắn.

"Ai nha, ngươi đừng có buồn nôn như vậy có được không, hở một tí lại hôn ta." Mạc Nhiễm Thiên trợn mắt.

"Không được, đại nhân ta nhịn không được, chỉ muốn mỗi ngày đều nâng niu bảo bối ngươi trong lòng, từng giây từng phút đều hôn ngươi." Thượng Quan Nghi sến súa quá.

"Ngươi, chưa từng thấy kẻ nào vừa buồn nôn vừa vô vị như ngươi đó." Mạc Nhiễm Thiên thật sự phục bản thân mình, mười người đàn ông thì được cả mười, chẳng sai lấy một.

"Ha ha ha, đại nhân chỉ thích Cơ Nhi thôi, người khác muốn đại nhân nói, đại nhân còn không có nói đâu nha." Thượng Quan Nghi vẫn tự hào, đem hắn ôm càng chặt hơn.

Mạc Nhiễm Thiên co quắp khóe môi, hắn thật không biết nói gì với nam nhân này nữa, không ngờ rằng khi mình khôi phục thân phận thái tử, thái độ của Thượng Quan Nghi lại chuyển biến, đúng là không thể ngờ được nha. Kì thật Mạc Nhiễm Thiên không biết rằng, trong hai năm này, Thượng Quan Nghi nhìn bức họa trong tẩm cung của Tề Quân Hành còn nhiều hơn cả hắn, Mạc Nhiễm Thiên tiên nhân chi tư đã sớm đi sâu vào lòng y, y cũng cùng một dạng mê luyến tương tự như Tề Vương, chẳng qua là y không tự nhận ra mà thôi. Kì thật cả triều đình này, những vị đại thần thường được ngắm qua bức họa Mạc Nhiễm Thiên ít nhiều đều mê luyến Mạc thái tử, lần nọ mọi người ganh đua cướp đoạt hai người mỹ nam mà Tề vương nói có đôi mắt và sống mũi giống Mạc thái tử trong số hai mươi người kia là đã có thể nhìn ra.

"Đại nhân, chừng nào ngươi đem giải dược cho Dạ đại ca?" Mạc Nhiễm Thiên nhớ đến Dạ Tích Tuyết vẫn trúng độc.

"Ha ha ha, đừng lo mà, thuốc này chỉ làm cho người ta thân thể nhuyễn ra, không có sức mà thôi, giải chậm vài ngày cũng không nghiêm trọng." Thượng Quan Nghi không muốn Dạ Tích Tuyết quấy rầy y cùng Mạc Nhiễm Thiên ân ân ái ái nha.

"A, đại nhân, thôi đi, cứ đem giải dược cho Dạ đại ca đi, dù sao đại nhân cũng biết rồi, Cơ Nhi sẽ không chạy nữa, đợi vài ngày nữa trực tiếp tiến cung, đại nhân nói có được hay không?" Mạc Nhiễm Thiên không muốn Dạ Tích Tuyết chịu khổ.

Thượng Quan Nghi trầm tư một chút rồi nói: "Không phải là không thể được, ta chỉ e hắn quấy rầy hai chúng ta, ta muốn mỗi ngày đều đến qua đêm cùng tiểu bảo bối."

Một lần nữa, khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên co quắp: "Việc này sao có thể được, đại nhân chẳng thương Cơ Nhi chút nào cả, Cơ Nhi vào cung sẽ bị ngược đãi nha, ngươi cũng không để Cơ Nhi nghỉ ngơi nữa, hu hu." Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất chớp chớp mắt, hòng chớp ra nước mắt.

"A, được rồi được rồi được rồi mà, tiểu bảo bối, đừng khóc nha, đại nhân theo ý ngươi được chưa nào?" Thượng Quan Nghi mềm lòng.

"Ưm, cám ơn đại nhân, chu!" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh trong lòng, nhưng vẫn giả đò cao hứng hôn y một cái.

"Ha ha ha, tiểu bảo bối!" Thượng Quan Nghi lập tức lại đè hắn xuống mà hôn ngấu nghiến, bàn tay ẩn dưới chăn bắt đầu dò dẫm tìm kiếm.

"A, đại nhân, thật đáng ghét, Thủy Nhi sắp đến kìa, ư...ư..." Mạc Nhiễm Thiên sợ xấu hổ, như bây giờ mà nói, dẫu sao hắn vẫn có cảm giác mình không tốt đẹp gì cho cam.

"Thì có sao, Thủy Nhi quen rồi." Thượng Quan Nghi bình chân như vại, bình thường hắn phát tiết trong phòng nam thị, thị đồng đều ở bên hầu hạ, y chỉ ngoại lệ với riêng Mạc Nhiễm Thiên mà thôi, cũng không phải y muốn ngoại lệ, mà là trong tiềm thức, không muốn phô bày vẻ đẹp của hắn trước mặt những kẻ khác.

"A, ngươi cút đi!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cả giận đẩy y ra, mặc dù vô lực, nhưng Thượng Quan Nghi vẫn khó hiểu nhìn hắn hỏi: "Sao thế, tiểu bảo bối."

"Ngươi, ngươi thật ghê tởm!" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến lúc y làm chuyện đó còn để cho những người khác nhìn, liền cảm thấy buồn nôn, mặc dù ngay sau đó y liền hiểu được, chuyện đó ở thế giới này là vô cùng bình thường, lúc mình bị Tề Vương cường bạo, y cùng Lý công công đều nhìn thấy. Nghĩ tới đây, trong đầu Mạc Nhiễm Thiên bỗng hiện ra khuôn mặt Tề Quân Hành, hắn hận không thể cắn chết kẻ kia.

"Tiểu bảo bối, chúng ta cứ đắp chăn lại, không nhìn thấy được." Thượng Quan Nghi đâu chịu dừng, tay liền nắm tiểu kê kê của hắn.

"A, ngươi không thể dừng lại một chút sao." Mạc Nhiễm Thiên chấn động, sau đó mặt đỏ như gấc mà nhanh chóng hất tay y ra.

"Đại nhân, dược này..." Thủy Nhi chạy xộc vào, chứng kiến Thượng Quan Nghi đang đè lên Mạc Nhiễm Thiên, tay hai người ở dưới chăn dây dưa không rõ. Khuôn mặt nó hồng lên, nó nghĩ đại nhân nhất định rất thích thái tử điện hạ, lần này còn nhịn không nổi nữa.

Hiện giờ khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên còn đỏ hơn quả cà chua. Sức lực yếu đến mức không thể đẩy Thượng Quan Nghi ra làm hắn có cảm giác mình cứ hệt như nữ nhân bị nam nhân áp vậy.

"Khốn nạn, mau mang được đến đây đi!" Mạc Nhiễm Thiên khẽ mắng y một tiếng.

"Tuân lệnh bảo bối!" Lại hôn một cái, sau đó xoay người đi xuống, tiếp nhận Thủy Nhi dược Thủy Nhi mang tới: "Thủy Nhi, đại nhân muốn tặng ngươi thật nhiều thứ nha, ha ha, đi ra ngoài đi." Thượng Quan Nghi tinh thần phấn chấn.

"Cám ơn đại nhân, chúc đại nhân cùng thái tử điện hạ ân ân ái ái." Thủy Nhi nói xong ngó thấy sắc mặt xấu hổ của Mạc Nhiễm Thiên, cười chạy ra ngoài.

Mạc Nhiễm Thiên hung hang cấu tay Thượng Quan Nghị một cái, mất mặt quá à.

"A, tiểu bảo bối, ngươi dã man ghê đó." Thượng Quan Nghi kêu oai oái.

"Đưa dược đây!" Mạc Nhiễm Thiên thấy Thủy Nhi đã đóng kĩ cửa phòng thì lập tức hất chăn, vươn tay đòi dược.

"Ha ha ha, Cơ Nhi có khí lực rồi thì phải hầu hạ đại nhân chu đáo nha." Khuôn mặt Thượng Quan Nghi trở nên vô cùng dâm đãng, chỉ cần nghĩ tới việc Mạc Nhiễm Thiên sẽ hầu hạ y như thế nào, tiểu đệ đệ của y đã cứng lên rồi.

"Ngươi, đúng là hết thuốc chữa mà!" Vừa lúc để cho Mạc Nhiễm Thiên trông thấy, mắc cỡ nạt y.

"Ha ha ha, ta hết thuốc chữa vì tiểu bảo bối đó." Thượng Quan Nghi không them để ý.

Mạc Nhiễm Thiên nhận dược hoàn, sau đó nuốt xuống.

Dược hiệu không có hiệu quả nhanh như vậy, nhưng vừa nuốt dược xuống, Thượng Quan Nghi đã không nhịn được nữa mà đè hắn xuống, lại không ngừng hôn hắn, trước là miệng, sau tai, sau đó là đến cần cổ ưu nhã, cứ chậm rãi hướng xuống, cả người cơ hồ đều quỳ trên người Mạc Nhiễm Thiên, cái lưỡi linh hoạt lướt qua mỗi tấc da thịt trên người Mạc Nhiễm Thiên, ngay cả ngón tay ngón chân cũng không bỏ sót, làm cho

Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể một thân nổi da gà, thở hổn hển. Không thể phủ nhận, người này mặc dù sến rện, nhưng tán tỉnh hiệu quả đến mức độ quả thật làm cho hắn vô cùng thoải mái, nhưng cảm giác thoải mái đi qua để lại nỗi khó chịu và trống rỗng cũng càng nhiều.

"A...ưm..." Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn người đang liếm bắp đùi hắn, hai tay hắn nắm chặt góc chăn, sau đó phát hiện mình có thể dung lực, xem ra nhuyễn cốt tán đã được giải rồi.

Tiểu kê kê hùng tráng ngẩng đầu, khí thế mười phần, Mạc Nhiễm Thiên cười tà mà rằng: "Đại nhân, nha, đừng, đến đây, để Cơ Nhi hầu hạ đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên bò lên.

"Ư, được, Cơ Nhi thật là ngọt." Lưỡi Thượng Quan Nghi còn đang tham quan bên môi hắn, dâm ta khởi nói, sau đó thoải mái mà nằm xuống mở to tinh mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đại nhân, ngươi đã nói để Cơ Nhi áp đúng không?" Mạc Nhiễm Thiên cười tà.

"A." Thượng Quan Nghi lập tức lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, tình huống này chính là hắn áp y nha, mặc dù đã từng nói như vậy, nhưng dù sao chưa thử qua, y hơi sợ hãi.

"Chẳng lẽ đại nhân gạt Cơ Nhi?" Mạc Nhiễm Thiên quỳ giữa hai chân y, khuôn mặt nhỏ xịu xuống, vẻ rất khả ái, một tay cũng học Thượng Quan Nghi, mơn trớn cúc hoa chưa được khai khẩn của y. Mạc Nhiễm Thiên lần trước cường bạo tứ hoàng tử xong lại hại bản thân phải đau lòng nên lần này hắn muốn thử lại xem, tốt xấu gì mình cũng là nam nhân, tư vị nam nhân mình cũng chưa từng chính thức được thử qua, nhìn mấy tên đại nam nhân này trên người hắn vô cùng vui sướng, mình lại muốn thử. Có điều, vì không muốn bi kịch phát sinh nữa, hắn giúp Thượng Quan Nghi bôi trơn.

Sắc mặt Thượng Quan Nghi thật khó coi, nửa xanh nửa đỏ. Trong lòng y vẫn còn hơi e dè. Cuối cùng nhận thấy bộ dạng tha thiết mong chờ của Mạc Nhiễm Thiên, y cắn rang nói: "Đến đây đi!" Hy sinh vì vật nhỏ khả ái này, chẳng lẽ y không thể hay sao.

"A, he he, cám ơn đại nhân, đại nhân ngươi thả lỏng nha." Mạc Nhiễm Thiên đem ngón giữa chen vào.

"A, đau quá, đau quá, đau quá!" Thượng Quan Nghi sắc mặt đại biến, liên tục kêu ba tiếng đau quá, cảm giác này làm y vô cùng khó chịu.

"Đại nhân, ngươi nhẫn nại một chút đi, Cơ Nhi không phải cũng cho ngươi ngoạn sao?" Mạc Nhiễm Thiên không tha, thẳng đến khi ngón tay đi vào hẳn, cảm giác bên trong khiến hắn khó mà thích ứng nổi, mềm, ẩm ướt, rất ấm, còn hơi nhu động nữa.

"Nga, Cơ Nhi, ngươi, ngươi tha ta đi, ta không ổn rồi." Thượng Quan Nghi bị một ngón tay này đi vào đã cắn răng chịu đựng đến đầu đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, tiểu đệ đệ phía trước càng lâm vào trạng thái ngủ quên.

"Không được, đại nhân đã nói thương Cơ Nhi, Cơ Nhi còn chưa thử qua mà, giờ muốn thử xem." Mạc Nhiễm Thiên nhõng nhẽo, ngón tay bắt đầu co rút.

"A, cứu mạng, Cơ Nhi, không được, đại nhân thật sự không được!" Hai tay nắm chặt góc chăn cũng trắng bệch.

"Hừ, không được cũng phải làm, đã nhận lời thì phải làm!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức rút ngón tay ra, đem tiểu kê kê của mình thay thế.

"Nga. Đừng kẹp, đừng kẹp! Không được." Mạc Nhiễm Thiên đầm đìa mồ hôi, mặc dù lúc mới đi vào cảm giác chặt khít ấm nóng làm hắn thấy rất dễ chịu, nhưng ngay sau đó, Thượng Quan Nghi không nhịn được mà co rút, làm cho hắn đau, thằng nhỏ lập tức tiết ra, ngay cả động còn chưa kịp động đã hết đạn.

"A, đau quá, Cơ Nhi, sao thế." Thượng Quan Nghi ngoài đau đớn ra, còn không biết hắn đã tiết, đang cố gắng hít sâu thích ứng.

Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến, vẻ mặt buồn xo, mình thật không phải nam nhân mà. Y chậm rãi ngã xuống bên cạnh Thượng Quan Nghi, Thượng Quan Nghi quay đầu nhìn, sau đó ha ha cười.

"Cười cái p ngươi, cũng không phải ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên thẹn quá hóa giận.

"A, ha ha ha, tiểu Cơ Nhi, ngươi, ngươi thật đáng yêu nha, tốt như vậy nha, đại nhân thật đúng là sợ chịu không nổi đó, ha ha ha." Đại tướng quốc Thượng Quan Nghi cứ thế cười bò lăn trên giường.

Mạc Nhiễm Thiên cười không nổi, nghĩ đến hai lần thất bại đau đớn của mình, trong lòng buồn bã khó tả.

"Tiểu Cơ Nhi, lúc này đến phiên đại nhân rồi nha, để đại nhân dạy ngươi, mách nhỏ cho ngươi nha, làm thế nào để nhanh như vầy?" Xem ra mặc kệ là ai, ở trên giường cũng đều không thoát khỏi thốt ra mấy lời nói tục, đường đường tướng quốc đại nhân cũng cùng lại nói với Mạc Nhiễm Thiên vấn đề này.

"Biến đi, ngươi nghĩ rằng ta thích thế hả, ta còn hận không thể cường bạo ngươi đó! NND, ông Trời không có mắt a!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận chửi Trời.

"A, ha ha ha, tiểu bảo bối, ngươi đừng kích động nữa, không sao cả, đây là chuyện từ hai phía, hai người thoải mái là quan trọng nhất, đại nhân thấy tiểu bảo bối ở dưới có vẻ dễ chịu hơn nhiều lắm." Thượng Quan Nghi thật sự không thể nhịn cười, còn đâu oai nghiêm của một tướng quốc.

Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn một cái, tức giận nhắm mắt lại, ông Trời nhất định muốn trêu ngươi mình đây mà, sao mình có thể trái ý Trời cơ chứ, ai.

Thượng Quan Nghi thấy hắn tức giận lắm, rốt cuộc dừng cười, nằm ở trên người hắn hôn.

"Tiểu bảo bối, đừng nóng giận nữa, nếu ngươi không hài lòng, lần tới đại nhân lại cho ngươi thử được không nào?" Nói xong cắn một viên chu quả.

"Nha." Mạc Nhiễm Thiên ngửa đầu, đôi mắt đẹp nhìn y, đột nhiên phát hiện nam nhân này có chút đáng yêu nha. Y bằng lòng làm tiểu thụ vì mình, đối lập với mấy tên Mạc gia kia, chẳng tên nào chịu cho mình lên trên cả. Mạc Nhiễm Thiên mới phát hiện ra Thượng Quan Nghi thật sự động tâm với mình.

Có cảm động sẽ có tình cảm mãnh liệt, Mạc Nhiễm Thiên kéo y lại, chủ động hôn môi, đầu lưỡi vói vào trong miệng, cùng lưỡi y dây dưa một chỗ. Lúc này hai người đều động tình, môi lưỡi quấn quanh, tiếng nước miếng chi chi không ngừng.

Ngoài phòng nguyệt quang sáng tỏ, gió mát hiu hiu, hai đứa nhỏ Thủy Nhi cùng Hỏa Nhi ngồi chực dưới cửa sổ phòng Mạc Nhiễm Thiên nghe lén, xem chừng thích ý lắm.

Tinh thần vui vẻ, ngày thứ hai Thượng Quan Nghi vẻ mặt hồng hào mà lâm triều, Trần Chấn vừa thấy y đã nói: "Tướng quốc đại nhân không xong rồi!"

Thượng Quan Nghi cả kinh hỏi: "A, có chuyện gì vậy?" Khuôn mặt tươi cười lập tức biến thành nghiêm túc.

"Hoàng thượng, hoàng thượng lại ngược chết hai người rồi." Trần Chấn lau mồ hôi mà báo.

"Cái gì? Ngươi không đánh bất tỉnh hắn à?" Thượng Quan Nghi tưởng rằng sau sự kiện mười người, hoàng thượng mỗi đêm đều sẽ để Trần Chấn đánh hắn bất tỉnh, ai dè lại gặp chuyện rắc rối này nữa. Nếu còn tiếp tục như vậy, triều thần cũng chẳng còn cách nào phục hắn cả, mặc dù hoàng thượng trị quốc không tồi, nhưng cũng quá tàn khốc bạo ngược. Khiến người ta lo lắng chính là việc nhị hoàng đệ của hoàng thượng Tề Hằng, vào hai năm trước, lúc Tề Quân Hành đăng cơ đã rời khỏi kinh thành rồi. Nếu mọi chuyện xảy ra theo hướng đó, nhóm đại thần ủng hộ Tề Hằng đăng cơ trước kia nhất định sẽ nảy ra ý đồ xấu.

"Vấn đề là hạ quan quả thật đánh hoàng thượng bất tỉnh a, nhưng khi hoàng thượng tỉnh lại trong tẩm cung lại có thêm hai khối thi thể, hơn nữa cũng là phi tần của hoàng thượng, đại nhân ngươi nói chuyện này có quái lạ không chứ?"

"Cái gì?" Thượng Quan Nghi bị dọa đến kêu to lên.

"Tại hạ có hỏi hoàng thượng, hoàng thượng cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng hắn nói khi tỉnh lại rất đau đầu, hẳn là bị tại hạ đánh bất tỉnh, nhưng sao lại có thêm người chết nhỉ, hơn nữa nhìn thảm thương y như những phi tần đã bị hoàng thượng ngược chết lúc trước đó." Trần Chấn cũng thấy quái, chẳng lẽ chưởng kia của mình không đánh hoàng thượng bất tỉnh? Hay là hoàng thượng nửa đêm tỉnh lại?

"Hỏi Lý công công chưa?" Khuôn mặt Thượng Quan Nghi đã lạnh như băng.

"Lý công công nói ông ấy không biết vì sao đêm qua đột nhiên ngủ say, so với hoàng thượng còn say hơn, lúc hoàng thượng kêu to lên, ông ta mới tỉnh giấc." Trần Chấn đáp.

"Không xong rồi, xem ra trong triều có người nhân cơ hội gây chuyện thị phi, Trần thống lĩnh, ngươi lập tức đi thăm dò, nhị vương gia quay về kinh chưa?" Ý nghĩ đầu tiên của Thượng Quan Nghi chính là có người muốn nhân cơ hội mưu đồ soán vị.

Trong lòng Trần Chấn chấn động, lập tức nhận lệnh rời đi.

Thượng Quan Nghi vội vàng chạy tới ngự thư phòng, lần này phiền toái của hoàng thượng không phải nhỏ nha.

Nhớ lại năm đó Tề Quân Hành là thái tử cùng nhị hoàng tử Tề Hằng vì tranh ngôi vị hoàng đế, ganh đua mượn sức y, y cuối cùng vẫn theo Tề Quân Hành, bởi vì không ai biết kì thật y cùng Tề Quân Hành là bạn chí cốt. Nhưng khi y phát hiện ra mưu đồ của nhị hoàng tử, thái hoàng lại bất ngờ mất, lưu lại di chiếu, thái tử thuận lợi kế vị, nhị hoàng tử không ra tay cũng thất bại.

Khi đó trong triều đã có không ít triều thần bị hắn mượn sức, chuẩn bị tâu với thái hoàng chuyện phế thái tử, lý do đương nhiên là bởi vì Tề Quân Hành phong lưu thành tính, cường bạo thị thiếp, không để ý tới triều chính, còn nhị hoàng tử lại là vì nước vì dân, mỗi ngày đều lâm triều.

Kì thật Tề Quân Hành đúng là vì không muốn mình trở thành bia bắn của kẻ khác nên mới giả đò như vậy thôi. Chỉ có Thượng Quan Nghi khi đó theo giúp hoàng thượng đọc sách mới biết Tề Quân Hành rất chuyên chú học tập đạo trị quốc. Nhưng cũng may là ông Trời giúp hắn, để hắn thuận lợi đăng cơ, vừa đăng cơ liền đại xá thiên hạ, được dân chúng ủng hộ, nhị hoàng tử thấy mình vô vọng, không thể làm gì khác hơn ngoài chán nản rời kinh. Tề Quân Hành niệm tình huynh đệ, cũng không truy cứu nữa, những người ủng hộ hắn trong triều cũng vì thấy kết cục đã định mà bỏ nhị hoàng tử.

Đột nhiên chuyện này xảy ra, nhất định sẽ xảy ra tranh chấp.

Tề Quân Hành sắc mặt xanh mét ngồi trong ngự thư phòng, thấy Thượng Quan Nghi vào, hắn lo lắng nói: "Ái khanh, xảy ra chuyện rồi!"

Thượng Quan Nghi cũng căng thẳng nói: "Thần đã nghe, hoàng thượng ngươi cẩn thận ngẫm lại, đến cùng có phải ngài nửa đêm tỉnh lại gặp ác mộng hay không?"

"Trẫm đã hoàn toàn xác định mình căn bản chưa từng tỉnh lại, nếu có tỉnh lại, giai đoạn giữa hai cơn mơ, trẫm sao lại hoàn toàn không biết gì cả." Tề Quân Hành khẳng định. "Hơn nữa, ái khanh không cảm thấy rất kì quái sao, Lý công công hai năm qua chưa bao giờ ngủ sớm hơn trẫm, vì sao tối qua lại ngủ say vậy, trẫm cho rằng nhất định là bị người hạ dược, xem ra trẫm đắc tội với người nào đó."

"Nếu thật sự là như vậy, thần thiết nghĩ có thể là nhị vương gia đã trở về, gần đây trong triều đình lòng người hoang mang, không ít con cái các đại thần lần lượt đều bị hoàng thượng…… Khụ khụ, bọn họ bất mãn thế nào có thể hiểu được, lúc này nếu như có người kích động, tất sẽ hưởng ứng, thần đã dặn dò Trần thống lĩnh đi nghe ngóng hành tung của nhị vương gia rồi." Thượng Quan Nghi tức thì phân tích.

"Ái khanh nghĩ rất giống trẫm, đúng là diệt cỏ không diệt tận gốc, gió xuân thổi lại sinh!" Tề Quân Hành vỗ mạnh lên án thư.

Mấy ngày sau, hoàng đế bảo Trần Chấn đánh mình bất tỉnh, sau đó ngủ trong phòng, mà bởi vì chuyện này, chuyện Cơ Nhi dường như bị lãng quên.

Một vài ngày sau, lúc lâm triều, vị quan nghênh đón Mạc thái tử cũng không gặp được hắn, làm cho Tề Quân Hành nổi cơn thịnh nộ.

"Hoàng thượng bớt giận, ngày mai mới là hạn chót, thần nghĩ nhất định Mạc thái tử sẽ đến, Mạc quốc sao có thể đùa với tính mạng dân chúng được chứ?" Mạc Nhiễm Thiên vốn hôm nay phải tiến cung rồi, nhưng Thượng Quan Nghi không nỡ, dù thế nào cũng muốn dùng dằng tới hôm sau, Mạc Nhiễm Thiên cũng đành bất đắc dĩ đợi thêm.

Tề Quân Hành ngẫm lại cũng đúng, lửa giận cũng tạm thời lắng xuống: "Các vị ái khanh còn có gì trình tấu không? Không có việc gì bãi triều!"

Thượng thư Long Cách đột nhiên tiến lên bẩm: "Bệnh của hoàng thượng đã đỡ hơn chưa a?"

"Ái khanh có ý gì, trẫm bị bệnh lúc nào?" Lòng Tề Quân Hành nổ ầm một cái, rốt cuộc chuyện gì cần tới cũng phải tới rồi.

"Hoàng thượng trước liên tục gặp ác mộng, hậu cung tần phi tử thương vô số, con trai lão thần cũng bất hạnh qua đời, hoàng thượng chẳng lẽ không cho thần một lời giải thích nào sao?" Long Cách dường như có chuẩn bị mà đến, nói thẳng một mạch.

"Con gái lão thần cũng trong số đó, hoàng thượng cũng nên giải thích với thần a. Thần còn không được thấy thi thể của con gái mình. Hoàng thượng nói tiểu nữ còn đang ở hậu cung, vậy có thể cho lão thần gặp được không!" Lão thần Hồ Lan cũng bước ra khỏi hàng mà tâu, khẩu khí mãnh liệt.

Nhất thời hai mươi mấy triều thần lần lượt bước ra khỏi hàng quỳ xuống, yêu cầu gặp con mình.

"Lớn mật, các ngươi còn biết phân biệt quân thần không hả?" Thượng Quan Nghi phẫn nộ quát lên.

"Tướng quốc đại nhân, ngươi không có con, đương nhiên không biết nỗi khổ tâm này, lão thần cũng chỉ muốn gặp con một lần, hoàng thượng nói bọn họ ở hậu cung rất tốt, vậy có thể đi ra gặp chúng thần được không, để chúng thần có thể giải trừ mối nghi hoặc này." Thượng thư Long Cách tiếp tục dẫn đầu mà tâu.

"Không sai! Hoàng thượng cho thần một lời giải thích, chúng thần lập tức câm miệng, ủng hộ ngô vương, trái lại, hoàng thượng đã để chúng thần thất vọng rồi." Hồ Lan phụ họa.

"Đúng vậy đúng vậy, chúng thần muốn một minh quân, hoàng thượng nên cho chúng thần một lời giải thích!" Có người ồn ào.

Tề Quân Hành sắc mặt trắng bệch, trong lòng kinh hãi, hắn không ngờ một nửa triều thần đều phản đối hắn, bên trong đó không thiếu tướng quân, thủ thành, chiếm một nửa binh quyền bên ngoài, muốn trấn áp chỉ sợ lưỡng bại câu thương.

"Hoàng thượng là bậc minh quân, nếu mọi người biết hoàng thượng nhiễm bệnh, vì sao không thông cảm, hoàng thượng đã ở tìm thuốc chữa khắp nơi, các ngươi đợi một chút, hoàng thượng chắc chắn cho các ngươi một lời giải thích, đừng nên để người ta lợi dụng. Tề quốc có cường đại được như hôm nay, tất cả đều là công lao của hoàng thượng, các ngươi chẳng lẽ không thấy xấu hổ à?" Thượng Quan Nghi gắng ngăn cản.

"Tướng quốc đại nhân, hoàng thượng bệnh hai năm rồi, đến bây giờ còn không chữa khỏi, vậy còn phải chết bao nhiêu người nữa, hiện giờ ba nước đều biết ngô vương tàn bạo bất nhân, làm cho chúng thần cũng không thể ngẩng đầu a, ai." Long Cách lắc đầu thở dài.

**

Thượng Quan Nghi nhìn Tề Quân Hành, ngay cả y cũng chẳng thể ngờ có nhiều lão thần phản đối như thế, có cả những người theo phe thái tử lúc trước, cũng có đa số đứng ở phe bên kia, xem ra sự tàn bạo của Tề Vương khiến mọi người căm phẫn.

Sau một hồi im ắng tới nghẹt thở.

"Mọi người không cần nói nữa, từ hôm nay trở đi, trẫm giải tán hậu cung, đối với những tần phi đã chết, trẫm sẽ đền bù, những người khác cũng dẫn về đi, trẫm xin lỗi các ngươi." Tề Quân Hành lộ ra thần sắc bi thương, mình nên giải tán hậu cung từ sớm, cũng không đến nỗi chết nhiều người như vậy

"Hoàng thượng, chuyện này?" Thượng Quan Nghi kinh hãi, từ xưa đế vương người nào không có tam cung lục viện, như thế này còn ra thể thống gì.

Các đại thần các đều trợn mắt nhìn, đều cảm thấy khiếp sợ với hành động vừa rồi của hoàng thượng họ không khỏi đồng tình nhìn hắn.

"Trẫm đã quyết định, bãi triều!" Tề Quân Hành đứng lên từ long ỷ, nhìn một lượt triều thần của mình, sau đó cô đơn rời đi.

Bên trong ngự thư phòng, Thượng Quan Nghi khó hiểu mà hỏi: "Hoàng thượng, sao ngươi làm vậy?"

"Ái khanh, ngươi không thấy có một nửa số triều thần đã không còn ủng hộ trẫm sao? Hy vọng kế hoãn binh này của trẫm có thể đoạt lại tâm của thái tử đảng. Ái khanh, ngươi đi thăm dò xem có bao nhiêu người làm phản, trẫm lần này cần nhổ tận gốc." Tề Quân Hành phát ra khí thế làm cho người ta sợ hãi, sát ý cuồn cuộn.

"Thần tuân chỉ!" Thượng Quan Nghi không thể không bội phục mưu kế Tề Quân Hành đưa ra, co được duỗi được là đại trượng phu.

"Ái khanh, nhị vương gia đang ở đâu?" Ánh mắt Tề Quân Hành sắc bén, hoàn toàn không có vẻ đáng thương như lúc lên triều vừa rồi.

"Ở phủ thượng thư!" Thượng Quan Nghi cùng Tề Quân Hành quả nhiên không đoán sai, lần này nhị vương gia có chuẩn bị mà đến.

"Dạ đại phu từ Thân quốc trở về rồi hả?" Tề Quân Hành đột nhiên hỏi.

Thượng Quan Nghi sửng sốt hỏi: "Hoàng thượng sao lại hỏi vậy?" Nghĩ thầm Dạ Tích Tuyết cùng Cơ Nhi vẫn còn đang ở quốc phủ, hoàng thượng sao lại biết được?

"Ái khanh, quân thần chúng ta thân như huynh đệ, Dạ đại phu là thượng đại phu Mạc quốc, lần này thái tử đến đây, hắn cần phải đi theo, khó có khả năng đi Thân quốc tìm Cơ Nhi, Triệu tướng quân đã dùng bồ câu đưa tin, Dạ đại phu căn bản chưa qua Âm giang, như thế tính ra, hắn hẳn đã trở về kinh đô, chờ Mạc thái tử đến, nơi dừng chân tốt nhất là tướng quốc phủ của ngươi! Trẫm nói đúng không?" Tề Quân Hành nhìn Thượng Quan Nghi đang khiếp sợ.

"Hoàng thượng anh minh! Dạ đại phu đúng là ở phủ của hạ quan, ngày mai đi tiếp thái tử điện hạ cùng nhau tiến cung, thần không có ý lừa gạt hoàng thượng, chỉ vì Cơ Nhi còn chưa trở về, nói đến việc này sợ khiến hoàng thượng không hài lòng, thỉnh hoàng thượng thứ tội!" Thượng Quan Nghi thầm thấy may mắn, may là hoàng thượng chỉ biết một mà không biết hai.

"Nếu trẫm muốn trách ngươi thì cũng không nói ra, ai, cũng không biết Cơ Nhi ở Thân quốc ra sao đây? Sẽ có một ngày, trẫm nhất định đón hắn trở về!" Khuôn mặt Tề Quân Hành thoáng nét mong nhớ.

"Hoàng thượng không cần lo lắng, Cơ Nhi thông minh lanh lợi, sẽ không chịu thua thiệt đâu." Thượng Quan Nghi an ủi.

"Ừm, ái khanh đi xuống đi, trẫm muốn chuẩn bị một chút, ngày mai nghênh đón Mạc thái tử." Tề Quân Hành nói xong những lời này, long nhan biến đổi, mặt đầy vẻ hưng phấn.

81. Chương 81: Triền Miên

Thượng Quan Nghi trở lại tướng quốc phủ. Y đem chuyện trong triều kể cho Mạc Nhiễm Thiên nghe, Mạc Nhiễm Thiên thất kinh.

"Cái gì, sắc quỷ kia giải tán hậu cung?" Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên cũng biến sắc, giãy nảy lên.

"Ai, đúng vậy, lần này Cơ Nhi tiến cung phải cẩn thận nha." Thượng Quan Nghi lộ ra vẻ mặt không nỡ.

"NND, vậy không phải muốn ngược tử ta hay sao." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ hậu cung chỉ còn chừa lại một mình hắn thì sao chịu nổi tên khốn kia đây?

"Không đâu, chỉ còn một mình ngươi, hắn hẳn càng thêm quý trọng ngươi mới đúng. Biết rõ mình gặp ác mộng, buổi tối chắc chắn sẽ thả ngươi, đại nhân ta cũng sẽ đề nghị với hoàng thượng." Thượng Quan Nghi phân tích.

"Còn không có đủ đâu, Dạ đại ca nhất định phải đi cùng ta, nếu không ta chết chắc rồi." Mạc Nhiễm Thiên rất rất lo lắng, nhưng nếu có Dạ Tích Tuyết bên cạnh, hắn yên tâm hơn hẳn.

“Cơ Nhi, hoàng thượng có một yêu cầu quá đáng.” Thượng Quan Nghi chần chờ một chút, rốt cuộc vẫn nói ra.

“Cái gì? Hắn còn chưa gặp bổn thái tử mà đã có yêu cầu?” Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc.

“Không phải, hoàng thượng đã đoán được Dạ đại phu đang ở trong phủ. Lần này hắn muốn Dạ đại phu giúp một việc.”

“Vội gì chứ? Sao ta chẳng hiểu gì cả vậy, Dạ đại ca thì liên quan gì tới hắn?” Mạc Nhiễm Thiên thắc mắc.

“Hoàng thượng muốn Dạ đại phu giúp hắn giết người!” Thượng Quan Nghi nghĩ đến việc hoàng thượng đột nhiên hỏi chuyện về Dạ Tích Tuyết, kì thực là có mục đích.

“Cái gì? Giết ai? Không phải hắn có Trần Chấn à?” Mạc Nhiễm Thiên hỏi liền tù tì ba câu.

“Hoàng thượng không muốn làm lộ liễu như vậy, mặc dù chuyện này nhất định sẽ bại lộ, nhưng hoàng thượng có thể lấy cớ, cho nên muốn mời Dạ đại phu đến thượng thư phủ giết nhị vương gia Tề Hằng!” Thượng Quan Nghi khẽ giọng nói.

“Lấy cớ là Mạc quốc sợ Tề quốc thay đổi hoàng thượng, không ra binh giúp Mạc quốc, cho nên giết nhị vương gia?” Mạc Nhiễm Thiên phẫn nộ trừng mắt.

“A, hắc hắc, không phải, đương nhiên không phải ý này!” Thượng Quan Nghi cảm thấy Mạc Nhiễm Thiên thông minh quá mức cần thiết.

“Thế thì còn cớ gì nữa, đừng có gạt ta, nếu không Cơ Nhi không them để ý tới ngươi, hừ!” Mạc Nhiễm Thiên xoay người định bỏ đi.

“Tiểu bảo bối, ngươi đừng như vậy mà, đại nhân chưa nói xong.” Thượng Quan Nghi lập tức ôm chầm lấy hắn. Mấy ngày qua, hai người thường xuyên phiên vân phúc vũ, Thượng Quan Nghi càng ngày càng thêm thương yêu vật nhỏ khả ái này.

(phiên vân phúc vũ: vân vân vũ vũ

, bà con tự hiểu nga, ta để nguyên cho nó tế nhị ^^)

“Dạ đại nhân có thể dịch dung mà.” Thượng Quan Nghi vội vàng nói.

“Không, không đi, tại sao phải giúp bạo quân kia!” Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi.

“A, cái này ấy à, nếu thật sự đổi hoàng đế, đại nhân cùng hoàng thượng cùng vận mệnh, cũng chỉ có một con đường chết. Tiểu bảo bối, ngươi có nhẫn tâm nhìn đại nhân ta chết không? Giúp ta một lần được không.” Thượng Quan Nghi cũng làm nũng, hai người này lôi lôi kéo kéo trong Linh Khê Các, nhìn đến là tức cười.

Đúng lúc này, Dạ Tích Tuyết tới. Nhuyễn cốt tán của y đã được Mạc Nhiễm Thiên giải ngay sau hôm đó. Mặc dù hận không thể thịt ngay Thượng Quan Nghi, nhưng thân phận thái tử của Mạc Nhiễm Thiên đã bại lộ rồi, nơi nào cũng không còn an toàn, chỉ có thể thỏa hiệp một lần nữa.

“Dạ đại ca, huynh tới đúng lúc lắm.” Mạc Nhiễm Thiên cười với y, tay nắm tay y. Mối quan hệ giữa hai người đã không còn là bí mật, Thượng Quan Nghi nhất thời ghen đến nghiến rang trèo trẹo. Nói đến chuyện này lại thấy buồn cười, Mạc Nhiễm Thiên cũng phục lăn Thượng Quan Nghi rồi.

Nhớ kĩ hôm đó, ngày thứ hai, Dạ Tích Tuyết sau khi ăn giải dược liền vào phòng Mạc Nhiễm Thiên, vừa thấy Thượng Quan Nghi liền bổ cho một chưởng. Thượng Quan Nghi không cẩn thận, đầu vai trúng chưởng, ngã lăn xuống đất, giương đôi mắt đáng thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên cầu cứu.

“Dạ đại ca, đừng như vậy mà, đại nhân không có ác ý.” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng kéo Dạ Tích Tuyết đang tức điên máu kia lại.

“Tiểu Thiên, hắn không làm gì đệ đấy chứ?” Dạ Tích Tuyết vừa sủng ái lại lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên đã khôi phục dung nhan tuyệt mỹ của mình.

“A, không, không có.” Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt.

"Có, bổn đại nhân đã là người của Tiểu Thiên, hừ!" Thượng Quan Nghi vội vàng đứng lên nấp sau lưng Mạc Nhiễm Thiên. Bộ dạng đó khiến khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên rớt thẳng xuống đất.

"A, đại nhân, ngươi nói bậy gì thế?" Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, chẳng lẽ mình mới thượng y có chút xíu, y liền biến thành người của hắn, nhưng mà nghe cũng không tồi đấy chứ.

"Cái gì, ngươi dám nói hươu nói vượn!" Dạ Tích Tuyết tức giận vung tay lên, ánh mắt sắc bén nhìn Thượng Quan Nghi.

"Tiểu bảo bối, ngươi nói rõ ràng đi!" Thượng Quan Nghi không đem sự thật chuyện mình cùng Mạc Nhiễm Thiên ở cùng một chỗ nói cho Dạ Tích Tuyết, bởi vì hắn từ miệng Mạc Nhiễm Thiên trong miệng đã biết được, Tiểu Thiên cùng Dạ Tích Tuyết vốn là một đôi.

"Tiểu Thiên, này, chuyện gì?" Dạ Tích Tuyết đã ý thức được điều gì đó, nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt tuấn tú lộ ra vẻ thống khổ.

"Dạ đại ca, kì thật ta cùng đại nhân đã, khụ khụ, Dạ đại ca, đừng nóng giận, huynh ở trong lòng Tiểu Thiên vĩnh viễn là số 1." Mạc Nhiễm Thiên yếu ớt nói xong bèn ôm chặt Dạ Tích Tuyết.

Lòng Dạ Tích Tuyết đau đến không chịu nổi, cả thân thể cứng ngắc, nhưng y biết rất nhiều chuyện không thể tránh được, trong lòng càng thương hắn hơn, ôm hắn thở dài, có những lời này của hắn, y đã thỏa mãn lắm rồi.

"Hừ! Bất công!" Thượng Quan Nghi ghen tuông xì khói.

Mạc Nhiễm Thiên khinh khỉnh nhìn y: "Ngươi ngứa đòn có phải không? Nhớ kĩ, ngươi là bé, Dạ đại ca là lớn, nếu không thì biến đi!"

"A, tại sao hả, đại nhân ta là tướng quốc của một quốc gia đó." Thượng Quan Nghi lập tức khó chịu nhảy dựng lên.

"Chẳng tại sao cả, có đồng ý hay không là do ngươi, đêm nay ta cùng Dạ đại ca ngủ, ngươi biến đi cho ta!" Mạc Nhiễm Thiên hung hãn nói.

"Tiểu bảo bối, ngươi không công bằng!" Thượng Quan Nghi như ăn phải khổ qua, nghẹn ngào.

"Cái gì không công bằng, ta nói nha, ngươi là người của ta có phải không? Như vậy phải nghe ta, đi đi đi đi!" Mạc Nhiễm Thiên xua tay đuổi y như rơm rác.

Khóe miệng Dạ Tích Tuyết giật lại giật hai cái, rốt cuộc cũng cười. Y ôm Mạc Nhiễm Thiên thật chặt trong ngực, Thượng Quan Nghi sôi máu, cuối cùng đáng thương nói: "Đêm mai đến phiên ta chứ?"

"Biến đi!" Mạc Nhiễm Thiên đạp y một cước, sau đó không nhịn được trước cười rộ lên, người này có thể làm tướng quốc, thật sự là đánh chết hắn cũng không tin.

"Hì hì, tiểu bảo bối đáp ứng ta mới đi, nếu không ta chết cũng không đi!" Thượng Quan Nghi kiên trì mặc cả.

"Không đi ta đánh ngươi!" Dạ Tích Tuyết trừng y.

"A, hai người các ngươi khi dễ ta, tiểu bảo bối, ngươi không thể không lương tâm như vậy, đại nhân ta đã vì ngươi hiến dâng cả lần đầu tiên của mình đó! Huhu." Thượng Quan Nghi làm bộ giống như oán phụ, làm cho Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hắn và y có một điểm giống nhau, đó chính là giả bộ.

"A!" Mạc Nhiễm Thiên bật kêu lên, hắn có chút e dè liếc nhìn Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết cũng đồng thời nhướn mày nhìn lại hắn.

"Ngươi, ngươi! Biết rồi, ngươi đi ra ngoài mau, mất mặt quá!" Mạc Nhiễm Thiên hết cách đành phải dụ dỗ y, bằng không cái chuyện chưa đến một phút đồng hồ của mình mà lòi ra thì mình tiêu đời.

"Hì hì, tiểu bảo bối nói rồi đó." Thượng Quan Nghi hớn ha hớn hở nói. Y kéo hắn qua hôn một cái thật sâu rồi mới tung tăng chạy đi.

Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt, không dám cả nhìn Dạ Tích Tuyết, giống như mình vừa phạm vào một sai lầm lớn.

"A!" Đột nhiên Dạ Tích Tuyết ôm hắn, giảo hoạt nhìn khuôn mặt đỏ thẫm của hắn: "Tiểu Thiên, cái gì gọi là lần đầu tiên của đại nhân a, giờ ngươi càng ngày càng ham chơi đó."

"A, hắc hắc, Dạ đại ca, ngươi đừng nghe hắn nói hươu nói vượn. Chỉ là thử thôi mà, ta sẽ không làm vậy với Dạ đại ca đâu, chắc chắn đó!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức lắc đầu lắc đầu như trống lắc.

Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên lúc này thật đáng yêu. Sau đó y ôm hắn vào giường, rất nhớ hắn, nhớ đến mức đau lòng.

"Dạ đại ca, ngươi đừng tức giận nha, Tiểu Thiên sau này sẽ không thế nữa." Mạc Nhiễm Thiên thấy y không nói lời nào bỗng thấy lo lắng. Dạ Tích Tuyết là một nam nhân rất manly, chắc chắn y sẽ không chịu làm vậy.

"Tiểu Thiên, bảo bối!" Dạ Tích Tuyết tha thiết gọi tên hắn, thế rồi cúi đầu hôn lên đôi môi màu kim phấn.

"Dạ đại ca!" Mạc Nhiễm Thiên ngây ngô mà dụ hoặc lấp kín khoang miệng cả hai, nhiệt tình không thể vãn hồi, hai người môi lưỡi dây dưa không rời, tiếng nước miếng chi chi không ngừng lại bị nuốt lấy, hai người gắt gao ôm nhau, Dạ Tích Tuyết áp hắn trên giường.

"Tiểu Thiên, Dạ đại ca rất nhớ ngươi."Trong đôi mắt Dạ Tích Tuyết có chút mông lung, khiến Mạc Nhiễm Thiên nhìn mà thấy đau lòng: "Dạ đại ca, Tiểu Thiên biết." Mạc Nhiễm Thiên ôm y, chủ động hôn y lần nữa. Nam nhân này luôn luôn ở bên mình, nhìn mình cùng người khác cùng nhau, tâm sự này, hắn hiểu rất rõ.

Nụ hôn nồng nhiệt qua đi, Dạ Tích Tuyết mỉm cười nhìn khuôn mặt bé nhỏ phiếm hồng của Mạc Nhiễm Thiên mà nói: "Tiểu Thiên, mấy ngày nay đệ thế nào?"

"Dạ đại ca đừng lo lắng Tiểu Thiên, Tiểu Thiên tự biết chăm sóc bản thân mà." Mạc Nhiễm Thiên lại đau lòng.

"Không phải, ngươi xem ngươi bị Tề Vương ngược đãi thành như vậy, Dạ đại ca sau này cũng sẽ không rời khỏi ngươi nữa, nếu hắn tiếp tục làm vậy, ta sẽ giết hắn, Dạ đại ca mặc kệ cái gì quốc gia, chỉ biết là không thể để Tiểu Thiên chịu ủy khuất." Dạ Tích Tuyết nghiêm túc nói.

Mạc Nhiễm Thiên rung động, nam nhân này, vậy mà mình lại làm tổn thương y nữa.

"Dạ đại ca, xin lỗi huynh, Cơ Nhi lưng đeo sứ mạng, cho nên rất nhiều chuyện cho dù có tình nguyện hay không vẫn buộc phải làm, tiếp theo phải câu dẫn hoàng thượng, làm cho hắn biến thành hôn quân, còn có tướng quốc đại nhân, cũng phải mượn sức hắn, Tiểu Thiên không có bản lãnh gì, chỉ có thể lấy sắc mà thôi, hy vọng có một ngày có thể làm Mạc quốc cường đại, dân chúng không bị khi dễ, Tiểu Thiên cũng có thể an tâm trở về." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ sau khi thống nhất tam quốc rồi, hẳn là hắn và Tiêu Hương Hương có thể về nhà rồi.

"Tiểu Thiên, đừng nói nữa, Dạ đại ca hiểu mà." Dạ Tích Tuyết ôm chặt lấy hắn, y cảm thấy thương xót hắn, tại sao hắn lại là thái tử Mạc quốc chứ.

"Uhm." Mạc Nhiễm Thiên nhu thuận cuộn tròn trong lòng Dạ Tích Tuyết.

Hai người tâm linh tương thông, không ai lên tiếng, thật lâu sau, Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt hỏi Dạ Tích Tuyết: "Dạ đại ca huynh… có muốn không?" Lời này của Mạc Nhiễm Thiên chỉ là đang nói bừa, bởi vì dưới thân Dạ Tích Tuyết sóng ngầm mãnh liệt. Mạc Nhiễm Thiên thấy thắc mắc, vì sao y hãy còn có thể nhẫn nại được.

Khuôn mặt Dạ Tích Tuyết cũng nóng lên, y nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà thủ thỉ: "Tiểu Thiên rất khổ cực rồi, Dạ đại ca thương ngươi lắm, không muốn làm, Dạ đại ca nhẫn nại được."

Mạc Nhiễm Thiên nghe xong, nhìn khuôn mặt anh tuấn của y một hồi lâu, đột nhiên một giọt lệ rơi xuống, y ôm lấy Dạ Tích Tuyết nghẹn ngào.

"Tiểu Thiên, sao nào, đừng khóc nha, bảo bối." Dạ Tích Tuyết luống cuống tay chân, quýnh quáng dùng tay áo thay hắn gạt nước mắt.

Nỗi cảm động trong lòng Mạc Nhiễm Thiên không có cách nào hình dung được, từ khi hắn đến thế giới này, đây dường như là lần đầu tiên hắn cảm nhận được tình cảm ấm áp, tình cảm một cách đúng nghĩa.

"Bảo bối, đừng khóc, trái tim Dạ đại ca bị ngươi khóc nát rồi." Dạ Tích Tuyết hôn nhẹ lên mặt hắn, khẽ liếm đi giọt nước mắt trong suốt. Trong lòng Dạ Tích Tuyết cũng vạn phần kích động, y cảm nhận được tình yêu Mạc Nhiễm Thiên dành cho y, mặc dù không biết bao nhiêu, nhưng ít ra Tiểu Thiên yêu y là điều chắc chắn.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên sau này sẽ không rời xa huynh nữa." Tay Mạc Nhiễm Thiên ôm chặt vòng eo kiên cố của Dạ Tích Tuyết, đôi môi đỏ mọng dần tiến lại gần môi Dạ Tích Tuyết, mùi vị mằn mặn đan xen trong miệng lại tốt đẹp như vậy. Hai lưỡi chuyển động, muôn hình vạn trạng, vĩnh viễn không chia lìa.

"Bảo bối, Dạ đại ca thật sự không nhịn được." Tiểu đệ đệ của Dạ Tích Tuyết bành trướng đến khó chịu.

"Không nhịn được thì không nên nhẫn nại, Tiểu Thiên muốn huynh!" Mạc Nhiễm Thiên nhiệt tình liếm lên cổ Dạ Tích Tuyết, tiếp đó chậm rãi đi xuống, hắn cũng không nhịn được nha.

"Ha, bảo bối!" Dạ Tích Tuyết gầm nhẹ, vật nhỏ khả ái này quyến luyến ngay trước ngực y. Vạt áo bị hai tay giật ra, lộ ra vòm ngực màu mật sắc. Đầu lưỡi cuốn quanh một viên chu quả, khiến cho dục vọng của Dạ Tích Tuyết càng thêm mãnh liệt.

Đầu Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục hướng xuống phía dưới, tay cũng theo đó mà giúp Dạ Tích Tuyết cởi bỏ quần ngoài. Mạc Nhiễm Thiên mắt to sáng ngời, không khỏi miệng đắng lưỡi khô, nuốt ực một ngụm nước miếng.

"Bảo bối, đến đây nào." Dạ Tích Tuyết nhanh chóng kéo hắn lên, sau đó nghiêng người đặt hắn dưới thân: "Dạ đại ca hầu hạ ngươi, không cần bảo bối hầu hạ Dạ đại ca." Dạ Tích Tuyết đương nhiên biết mình còn không chủ động, Mạc Nhiễm Thiên sẽ giúp y dùng miệng, y sao có thể nhẫn tâm làm thế với hắn chứ.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên tự nguyện mà." Mạc Nhiễm Thiên thẹn thùng không thôi, nhìn khuôn mặt tuấn tú nhuốm màu tình dục khiến thân thể Dạ Tích Tuyết bỗng chốc càng khô nóng.

"Không, Dạ đại ca không nỡ." Nói xong Dạ Tích Tuyết đem quần áo Mạc Nhiễm Thiên cởi bỏ hết, lặp lại hành động của Tiểu Thiên với y, lửa tình lập tức bùng cháy lên.

Chỉ chốc lát, "Ưm..a…" Tiếng thở gấp vang lên, từng đợt sóng dai dẳng kéo dài, mãi đến khi cả hai người sức cùng lực kiệt mới chấm dứt……

**

"Tiểu Thiên, gì thế?" Dạ Tích Tuyết nhìn vẻ mặt khó chịu của Thượng Quan Nghi, thắc mắc hỏi Mạc Nhiễm Thiên.

"Tề Vương muốn huynh đi ám sát nhị vương gia." Mạc Nhiễm Thiên vừa nói vừa trầm tư.

"Hả? Vì sao?" Dạ Tích Tuyết giật nảy mình, lâu nay y đã không còn giết người nữa.

"Dạ đại phu, ngươi cứ giúp hoàng thượng lần này đi. Trong triều phân tranh rất lợi hại, thành thật mà nói, đoạn thời gian này bổn tướng đã xem xét tình hình chung quanh, lại không ngờ rằng thì ra gay cả thái tử đảng cũng bắt đầu phản đối hoàng thượng rồi. Vương vị của hoàng thượng có thể nói là đầy rẫy nguy cơ, nhị vương gia nhân cơ hội muốn đoạt vị, có đến hơn phân nửa triều thần ủng hộ hắn, ta có thể không sốt ruột hay sao?" Thượng Quan Nghi nhanh chóng giải thích.

"Hắc, đúng lúc lắm, tên cẩu hoàng đế này tàn bạo bất nhân, bị đoạt vị cũng không có gì kì quái cả." Dạ Tích Tuyết cùng Mạc Nhiễm Thiên có cùng suy nghĩ.

"A!" Thượng Quan Nghi nhếch môi, nhìn Mạc Nhiễm Thiên như muốn cầu cứu.

"Việc này không vội, ta phải cẩn thận ngẫm lại đa. Dạ đại ca là người của ta, có đi hay không do ta làm chủ. Ngươi cứ về hầu hoàng thượng đi, ngày mai ta tiến cung rồi hãy nói. Hơn nữa bổn thái tử chưa từng

thấy nhị vương gia, nếu giết lầm người tốt thì cũng không được! Hơn nữa các ngươi còn chưa nghĩ tới sao, nhị vương gia chết rồi thì cũng còn có các vương gia khác, đây là vấn đề của hoàng thượng, cũng không phải giết nhị vương gia là có thể giải quyết. Triều thần không ủng hộ hắn, ắt sẽ lấy cớ nâng đỡ vương gia khác, có hiểu hay không?" Cho dù Mạc Nhiễm Thiên tính toán cái gì, hắn không thể bởi vì tình cảm riêng với Thượng Quan Nghi mà quên đi mục đích của mình.

"A, cái này, hắc hắc, việc này không vội. Nhị vương gia hiện tại trốn trong thượng thư phủ, tưởng rằng hoàng thượng không biết, ngày mai lâm triều hoàng thượng vạch trần Long Cách, nhị vương gia không thể không tiến cung diện thánh. Đến lúc đó Cơ Nhi có thể gặp được hắn. Về phần các vương gia khác, đều là hạng vô dụng, muốn bồi dưỡng cũng không dễ dàng gì, không lẽ triều thần không muốn Tề quốc cường đại hay sao?" Thượng Quan Nghi nghĩ một chút rồi nói.

"Hừ, nghĩ đơn giản quá nhỉ, vậy ngươi ra ngoài trước đi, ta cùng Dạ đại ca cần phải thương lượng chút chuyện" Mạc Nhiễm Thiên đuổi y.

Thượng Quan Nghi mân mân khóe môi, khiến Mạc Nhiễm Thiên rớt cằm: "Ngươi đường đường là tướng quốc đại nhân, hết chuyện để làm rồi hay sao?"

"Có a, rất nhiều, hiện tại lúc này, sao lại không có chuyện gì làm chứ." Thượng Quan Nghi vội vàng đáp.

"Vậy ngươi còn nán lại đây làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên phục y lăn lóc rồi đó.

"Cơ Nhi ngày mai phải vào cung rồi, đại nhân không nỡ, muốn nhìn thêm mà." Thượng Quan Nghi rất đáng thương mà nói.

Mạc Nhiễm Thiên mềm lòng. Nhìn Dạ Tích Tuyết một chút, sau đó hắn đi tới bên người Thượng Quan Nghi, mềm giọng nói: "Đứng lề mề thêm nữa làm gì, ta không phải chỉ vào trong cung thôi sao, ngươi suốt ngày đều có thể đến trong cung, cũng có thể mỗi ngày thấy ta nha." Mạc Nhiễm Thiên kéo tay y, Thượng Quan Nghi như vậy thật đáng yêu.

"Nhưng, ngươi là của hoàng thượng." Thượng Quan Nghi rất ủy khuất, "Đại nhân t muốn cho a thật không nỡ để ngươi tiến cung, ai." Thượng Quan Nghi ôm chặt hắn.

"Thế thì giết quách cẩu hoàng đế kia đi. Tiểu Thiên sẽ không vào." Dạ Tích Tuyết thấy cảnh này thì ăn đầy một bụng tử khí. Tướng quốc đại nhân mấy ngày nay cứ như đường mạch nha ấy, một chốc lại dính lấy Tiểu Thiên, khiến y nổi trận lôi đình.

Thượng Quan Nghi nhoẻn miệng cười: "Giết không được, giết không được a, ai, Tề quốc hiện giờ đã lầm vào thời buổi loạn lạc rồi."

"Đại nhân, ngươi cũng đừng gấp rút quá, cái gì cũng chưa có bắt đầu mà, đi, làm việc đi, quay về lại nói tiếp." Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe được bốn chữ thời buổi loạn lạc, tâm trạng vui sướng hẳn lên.

Thượng Quan Nghi đi rồi, Mạc Nhiễm Thiên kéo Dạ Tích Tuyết vào phòng, thận trọng nói: "Dạ đại ca, người này huynh không được giết đâu. Hắc hắc, hiện tại có thêm một nhị vương gia, Tề Quân Hành đau đầu lắm nhỉ."

"Uhm, Dạ đại ca hết thảy đều nghe lời ngươi." Dạ Tích Tuyết gật đầu đồng ý, y biết mình không thông minh như Tiểu Thiên, hắn nhất định có đạo lý của hắn.

"Đi, đi đến chỗ Yến Nhi!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nói.

"A, tại sao?" Dạ Tích Tuyết bị câu nói đột ngột này làm choáng váng.

"Ha ha ha. Đi sẽ biết." Mạc Nhiễm Thiên thần bí nói.

Mạc Nhiễm Thiên dưới sự dẫn dắt của Thủy Nhi, đi vào phòng Yến Nhi. Yến Nhi vừa gặp Mạc Nhiễm Thiên, trong chốc lát, khuôn mặt sợ hãi đến biến sắc, sau đó quỳ rạp xuống đất nói: "Tham kiến thái tử điện hạ."

"Yến Nhi, đứng lên đi, đoạn thời gian này ở tướng quốc phủ có được không?" Mạc Nhiễm Thiên biết rõ còn hỏi.

Khuôn mặt Yến Nhi trắng bệch, cố nặn ra một nụ cười: "Đa tạ thái tử điện hạ ngày đó đem Yến Nhi tặng tướng quốc đại nhân, bằng không Yến Nhi không biết hiện tại đang ở phương nào." Yến Nhi vẫn rất cảm kích Mạc Nhiễm Thiên đã giúp y, mặc dù trước kia y hận hắn lắm, nhưng giờ thái độ của y với Mạc Nhiễm Thiên đã thay đổi hẳn.

"Yến Nhi, thái tử điện hạ xin lỗi ngươi, ngươi cũng đừng gạt ta. Ngươi ở chỗ này cũng không tốt phải không? Tướng quốc đại nhân độc sủng giai nhân ở Linh Khê Các, các thị thiếp khác đều không để ý, bổn thái tử hôm nay mới vừa đến cũng đã nghe nói, ngày mai bổn thái tử sẽ tiến cung, Yến Nhi nếu như không muốn ở lại tướng quốc phủ, bổn thái tử sẽ bảo tướng quốc đại nhân thả ngươi có được không?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới nghĩ lui, Yến Nhi chỉ biết Vũ Tề là hắn mà không biết Cơ Nhi cũng là hắn, hơn nữa đoạn thời gian này mình chưa từng ra khỏi Linh Khê Các, bên ngoài mọi người cũng không biết người ở bên trong là ai, mà Yến Nhi đã tưởng rằng Cơ Nhi bị bắt đi Thân quốc, y cũng không biết tung tích của thái tử điện hạ vì bị Thượng Quan Nghi xuống lệnh cấm y ra khỏi sương phòng.

"Tạ thái tử điện hạ quan tâm Yến Nhi, nhưng Yến Nhi có thể đi nơi nào đây?" Yến Nhi không chiếm được tình cảm của Thượng Quan Nghi, ý nghĩ cũng trở nên tiêu cực.

"Yến Nhi biết đánh đàn không?" Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói.

"Dạ biết, Yến Nhi từ nhỏ đã học cầm kỳ thi họa, đáng tiếc, ai." Hắn nhớ lục hoàng tử Mạc Hiên chọn trúng mình giữa chúng mỹ nam, cũng hận cậu đã vì thái tử điện hạ mà đưa mình tới Tề quốc.

"Vậy là tốt rồi, Yến Nhi có nguyện ý tới Câu Lan Viện lớn nhất Tề quốc không?"

"A." Khuôn mặt Yến Nhi tái nhợt.

"Đừng nóng vội, không phải bảo ngươi đi bán thân, ngươi có thể bán nghệ không bán thân, bổn thái tử sẽ dặn dò trước, nếu gặp được khách nhân ngươi thích thì có thể đi theo người ta, phó thác chung thân, còn hơn sống ở nơi này mà không được sự sủng ái của chủ nhân. Bổn thái tử sẽ thường xuyên đi thăm ngươi." Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nói.

"Thái tử điện hạ muốn Yến Nhi làm chuyện gì sao?" Yến Nhi cũng không ngốc.

"Ha ha ha, bổn thái tử đã biết Yến Nhi thông minh mà. Yến Nhi là người Mạc quốc, bổn thái tử cũng là người Mạc quốc, chúng ta là người một nhà, bổn thái tử lần này đến Tề quốc phụ trách sứ mạng trọng đại, ta không muốn quốc gia của mình trở thành đối tượng để Tề quốc cùng Thân quốc khi dễ, cho nên bổn thái cần mượn sự trợ giúp của ngươi, ngươi có bằng lòng hay không?" Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi nói.

Yến Nhi nghe xong cực kì sửng sốt, nhưng rất nhanh sau đó y liền hiểu được ý tứ của thái tử. Y nhẹ giọng nói: "Thái tử điện hạ muốn Yến Nhi thu thập tình báo tại Câu Lan Viện?"

"Không sai, Yến Nhi thật thông minh, bổn thái tử sẽ giúp ngươi tiến vào Long Hương Viện, đó là nơi hoàng thượng cùng triều thần hay lui tới, lấy nhan sắc cùng tài nghệ của Yến Nhi, nhất định thành hoa khôi, đến lúc đó Yến Nhi có thể chọn lựa khách nhân mình thích, bổn thái tử sẽ phái người bảo vệ an toàn cho ngươi, ngươi có bằng lòng vì Mạc quốc làm chuyện này không? Đến lúc đó, Mạc quốc cường đại lên, bổn thái tử nhất định sẽ đón ngươi về nước, gia quan tấn tước!"

Yến Nhi do dự nhìn Mạc Nhiễm Thiên, không biết nên trả lời như thế nào, mình ở tướng quốc phủ mặc dù không được tướng quốc sủng ái, nhưng ăn mặc không lo, đáng tiếc là quá mức nhàm chán. Nếu như đi câu lan viện, chính là tự hạ thân phận, nhưng có khả năng tìm được người yêu mình, cũng có thể giúp một phần cho Mạc quốc, quan trọng nhất là có thể được thái tử điện hạ trọng dụng. Nếu được việc, có thể làm vẻ vang cho tổ tiên.

"Yến Nhi, ngươi chậm rãi cân nhắc, trước bữa tối trả lời bổn thái tử là được. Bổn thái tử ngày mai sẽ phải tiến cung, cũng là lúc Mạc quốc xuất binh, ai." Mạc Nhiễm Thiên lộ vẻ u buồn, khiến Yến Nhi hiểu được mình cũng chỉ là đối tượng bị đưa vào cung cho Tề Vương đùa bỡn mà thôi.

"Thái tử điện hạ, Yến Nhi bằng lòng, đồng ý phối hợp với thái tử điện hạ!" Yến Nhi đột nhiên ưỡn ngực nói. Thái tử điện hạ có thể hy sinh như vậy, vì sao mình làm không được, đây cũng là một cơ hội khiến mình hãnh diện.

"Thật sao? Cám ơn ngươi Yến Nhi. Vậy bổn thái tử sẽ lập tức phái người an bài, ngày mai đưa ngươi đi Long Hương Các, ta sẽ bảo Dạ đại phu thỉnh thoảng liên lạc với ngươi, ngươi cứ an tâm ở tại nơi đó, ít nhất sẽ không nhàm chán giống ở chỗ này, cám ơn ngươi Yến Nhi." Mạc Nhiễm Thiên cao hứng nói. Long Hương Các đúng là một nguồn tình báo rất tốt, không biết mình phải ở lại Tề quốc bao lâu, tin tức bên ngoài phải nhờ vào y.

"Dạ, Yến Nhi nhất định không phụ sự nhờ vả của thái tử điện hạ, ngày khác, thái tử điện hạ nhất định phải mang Yến Nhi quay về Mạc quốc, Yến Nhi cho dù chết, cũng muốn chết ở quê hương mình." Đúng vậy nha, ai muốn chết ở nơi đất khách quê người cơ chứ.

"Uhm, Yến Nhi, thái tử điện hạ hứa với ngươi, nhất định cho ngươi nở mày nở mặt quay về Mạc quốc." Mạc Nhiễm Thiên không ngờ rằng Yến Nhi lại yêu nước như thế.

"Thái tử điện hạ, quan hệ giữa Yến Nhi cùng mười chín mỹ nam khác Mạc quốc đưa tới cũng không tồi, bọn họ hiện tại đều ở phủ của các vị đại thần, Yến Nhi sẽ đi thăm từng người, có thể giúp thái tử điện hạ nắm bắt mạng lưới thông tin lớn hơn nữa." Yến Nhi đắc ý nói.

"Thật tốt quá Yến Nhi, ngươi thật sự là một nhân tài, thái tử điện hạ trước tiên ở nơi này cúi đầu cảm ơn ngươi đã giúp đỡ Mạc quốc." Mạc Nhiễm Thiên lui lại một bước, khom người chín mươi độ trước Yến Nhi. Yến Nhi nhất thời bị dọa sợ, tiến lên nâng hắn dậy, kích động không tả nổi, thái tử điện hạ vậy mà lại cúi đầu trước một nam thị nho nhỏ như y. Điều này khiến trong thời gian hai năm sau, y luôn trung thành tận tâm với Mạc Nhiễm Thiên, thu thập vô số tình báo quan trọng giúp Mạc Nhiễm Thiên, để Mạc Nhiễm Thiên kéo sụp thế lực chống lưng quan trọng nhất của Tề quốc, việc này sẽ nói sau.

Hết thảy đều sắp xếp ổn thỏa, rạng sáng ngày thứ hai, Mạc Nhiễm Thiên thay phục sức xa hoa của thái tử Mạc quốc, đầu đội ngọc quan thái tử, bên hông buộc ngọc điệp Mạc Nghị Thần tặng, trang phục thích hợp, ngồi trên cỗ kiệu Thượng Quan Nghi đã chuẩn bị trước. Dạ Tích Tuyết cũng thay trang phục võ sĩ, đai lưng bội kiếm, cùng đi ở bên, công thêm hành lý xe ngựa, đoàn người đi quanh thành môn, tiến đến hoàng cung.

Đồng thời vào lúc này, Thượng Quan Nghi tâm trạng căng thẳng vào lâm triều.

82. Chương 82: Hành Hung Tề Vương

Trên Triêu điện, Tề Quân Hành chau mày. Phía dưới triều thần cúi đầu tranh luận không ngớt làm cho hắn đau đầu vạn phần. Đúng lúc đó, Lý công công bên ngoài hô một tiếng: "Mạc quốc thái tử giá lâm!" Tề Quân Hành đứng bật dậy từ trên long ỷ, trên điện cũng bất chợt lặng ngắt như tờ. Mọi người đều đồng loạt quay đầu ra ngoài cửa lớn, chờ nhìn thấy đệ nhất mỹ nam của tam quốc.

"Mạc thái tử giá lâm!" Lý công công lại hô một lần.

Lúc này Tề Quân Hành mới nhận ra mình đã quá kích động, quên cả nói: "Tuyên vào!"

"Khụ khụ khụ, tuyên vào!" Tề Quân Hành cố dằn lại sự kích động trong nội tâm, phủi phủi long bào rồi ngồi trên long ỷ.

Chiếc kiệu của Mạc Nhiễm Thiên được hạ xuống. Hắn cùng Dạ Tích Tuyết một trước một sau đi vào đại điện.

Còn chưa bước chân vào cửa đã nghe thấy tiếng người hít vào. Thì ra những đại thần đứng gần cửa nhất đã nhìn thấy hắn trước, đương nhiên ngoài kinh ngạc ra thì là tán thưởng.

Mạc Nhiễm Thiên thoáng một nét cười nhạt. Hắn nghĩ nên làm cho mình có bộ dạng dằn độn một chút, bởi vì hắn và Thượng Quan Nghi, Dạ Tích Tuyết đã giao hẹn, muốn không bị hoàng thượng ngược đãi, tốt nhất hắn nên giả bộ làm ngốc tử.

Chầm chậm đi về phía trước, đôi mắt to lộ ra vẻ mờ mịt nhìn Tề Quân Hành đang ngồi trên long ỷ. Giờ phút này Tề Quân Hành đang ngồi trên long ỷ mà hai tay liên tục phát run, ngạc nhiên lẫn vui mừng đều viết rõ trên mặt.

"Dạ đại ca, hắn chính là hoàng đế ca ca sẽ tốt với Thiên nhi sao?" Mạc Thiên nhiễm đi tới phía trước, mắt to đáng yêu lại mê hoặc nhìn Tề Quân Hành, nói ra những lời giống như một đứa nhỏ.

Tiếng bàn tán lại lần nữa vang lên, nhưng lần này đã thay đổi đề tài, đều nói thái tử dần độn, lắc đầu tỏ vẻ đáng tiếc, đương nhiên những cặp mắt sói này cũng không quên tham lam ngắm nhìn khuôn mặt tinh tế tuyệt mỹ của Mạc Nhiễm Thiên.

"Tại hạ Mạc quốc thượng đại phu Dạ Tích Tuyết mang theo thái tử điện hạ khấu kiến Tề Vương bệ hạ, Tề Vương vạn tuế vạn vạn tuế." Dạ Tích Tuyết tha Mạc Nhiễm Thiên lại, cũng bắt hắn quỳ xuống.

"Không thích. Đại ca ca, nhà của ngươi thật lớn, so với phụ vương còn lớn hơn nha. Hì hì, chơi vui quá." Mạc Nhiễm Thiên vui vẻ đầy sức sống.

"Tề Vương thứ tội, thái tử điện hạ có bệnh trong người, cho nên có chút khờ khạo, xin Tề Vương chớ so đo. Điện hạ, đừng ngốc nữa!" Dạ Tích Tuyết làm bộ nghiêm mặt nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Huhu, Dạ đại ca khi dễ Thiên nhi, đại ca ca, mau cứu Thiên nhi, huhu." Ngay tức khắc, Mạc Nhiễm Thiên ngồi xuống ăn vạ trên nền Kim Loan Điện, khóc hu hu, chẳng khác nào một đứa nhỏ ba tuổi, làm cho rất nhiều đại thần che miệng cười trộm.

"Bãi triều!" Tề Quân Hành đột nhiên gầm lên một tiếng, đứng dậy đi về phía Mạc Nhiễm Thiên.

Các đại thần kinh ngạc, lập tức rời khỏi Triêu Điện. Chỉ còn lại bốn người Thượng Quan Nghi, Dạ Tích Tuyết, Mạc Nhiễm Thiên, Tề Quân Hành.

"Tại sao bọn họ đi hết a, vì sao đại ca này không đi?" Mạc Nhiễm Thiên mở to mắt nhìn về phía Thượng Quan Nghi. Thượng Quan Nghi suýt rớt cằm, không thể không bội phục tài diễn xuất của Mạc Nhiễm Thiên, phối hợp với khuôn mặt nhỏ này, thật là khiến người ta thương yêu.

Tề Quân Hành bước xuống bậc thềm, đứng ở bên người Mạc Nhiễm Thiên, chăm chú ngắm nhìn khuôn mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên, tâm tình phức tạp. Mạc Nhiễm Thiên chột dạ, làm bộ đáng yêu nhăn mày, bĩu môi. Thấy Tề Quân Hành còn không lên tiếng, sợ hắn nhận ra mình, lại chạy tới nép sau lưng Dạ Tích Tuyết, làm bộ sợ hãi run cầm cập.

"Điện hạ, ngươi sao thế, hắn chính là hoàng thượng ca ca ha." Dạ Tích Tuyết cười thầm trong bụng, y biết Mạc Nhiễm Thiên làm như vậy nhất định có đạo lý của hắn.

Tề Quân Hành bị hắn dọa giật nảy mình, thấy hắn nhìn mình mà lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, đột nhiên đột nhiên cảm thấy tủi thân, muốn kéo Mạc Nhiễm Thiên nhưng lại không kéo được.

"Hắn, hắn, hắn không phải đại ca ca, huhu, hắn là biến thái nha. Thiên nhi nhớ ra rồi, trước kia hắn lừa gạt Thiên nhi, đem Thiên nhi ra sau giả sơn, nói muốn chơi với Thiên nhi, huhu. Hắn là biến thái đó, hắn cởi quần Thiên nhi, Thiên nhi rất sợ hãi, hắn còn đè nặng Thiên nhi không cho Thiên nhi động đậy, huhu. Dạ đại ca, Thiên nhi không thích đại ca ca, chúng ta về nhà có được không, ta muốn về nhà, huhu, biến thái biến thái." Mạc Nhiễm Thiên vừa khóc vừa quấy, cũng may trên tay hắn có bôi sang nhãn dược, vừa quệt một cái, mắt liền cay xè đến rơi lệ.

(sang nhãn dược: thuốc làm cho cay mắt đó)

Khuôn mặt Tề Quân Hành tái nhợt, vừa xanh lại vừa đỏ. Thượng Quan Nghi nhướn mày, y cũng không biết thì ra Tề Quân Hành từng làm thế với Tiểu Thiên.

"Điện hạ, ngoan nào, không ngoan Dạ đại ca sẽ không mang ngươi về nhà. Chúng ta đến ở nhà đại ca ca một thời gian nha, nam tử hán đại trượng phu, nói lời phải giữ lời, Thiên nhi nhất định nhớ lầm người rồi, vị đại ca này không phải gã biến thái kia đâu." Dạ Tích Tuyết thật muốn bật cười thành tiếng, thì ra Tiểu Thiên có thể trêu chọc Tề Vương như vậy, thấy sắc mặt Tề Quân Hành vô cùng xấu hổ, trong lòng thật thoải mái.

"Thiên nhi, trẫm không phải biến thái, không sợ nha, đến đây nào, để đại ca ca nhìn ngươi một chút." Tề Quân Hành đến bây giờ mới từ ngạc nhiên vui mừng xen lẫn kích động mà tỉnh lại, vươn tay, muốn chạm vào tiểu mỹ nhân một chút, lúc này, hắn hoàn toàn quên Cơ Nhi.

Mạc Nhiễm Thiên càng trốn ra sau, sợ hãi nhìn Tề Quân Hành, lắc đầu.

"Điện hạ!" Dạ Tích Tuyết làm bộ hung dữ mắng.

**

"Huhuhu, Thiên nhi sợ, Dạ đại ca, không muốn." Mạc Nhiễm Thiên bám lấy quần áo Dạ Tích Tuyết. Dạ Tích Tuyết muốn đẩy hắn lên trước, hắn liền lui về phía sau.

Tề Quân Hành xấu hổ không thôi, không nghĩ tới chuyện cách hai năm, ngu thái tử này còn nhớ rõ hắn, thật không biết nên cười hay là nên khóc.

Thượng Quan Nghi đột nhiên mở miệng: "Hoàng thượng, xem ra thái tử điện hạ còn chưa quen, hoàng thượng đừng nóng vội, dần dần hắn sẽ quen."

Tề Quân Hành thất vọng buông hai tay, nhìn Mạc Nhiễm Thiên, rồi đột nhiên nghiêm túc nói: "Trẫm sẽ không tổn thương ngươi."

"Thiên nhi, ngươi xem, đại ca ca đã nói sẽ không làm ngươi đau, ngươi phải lễ phép biết chưa nào?" Dạ Tích Tuyết nghiêm khắc nói.

Mạc Nhiễm Thiên trề môi, bất mãn lườm Dạ Tích Tuyết một cái, sau đó kích động nhìn Tề Quân Hành, hỏi hắn: "Ngươi, ngươi thật sự không phải cái biến thái kia ha? Nhưng giống quá nha."

Tề Quân Hành thấy có thể xoay chuyển tình thế, lập tức cười ha ha lấy lòng hắn: "Đương nhiên không phải, đại ca ca là người tốt, Thiên nhi có muốn ăn thứ ngon không, đại ca ca mang ngươi đi được không nào?" Bộ dạng kia suýt nữa khiến cho ba nam nhân đứng đây nghẹn đến nội thương.

Mạc Nhiễm Thiên làm bộ rất muốn, sau đó nhìn Dạ Tích Tuyết hỏi: "Dạ đại ca, Thiên nhi có thể đi không?"

"Đương nhiên, đi đi. Chờ Dạ đại ca tới đón ngươi." Dạ Tích Tuyết vội vàng cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên tái quay lại đầu, nhìn Tề Quân Hành, nhăn mày, vừa nguy hiểm lại vừa sợ.

"Đi thôi, chỗ kia của đại ca ca có rất nhiều đồ ăn ngon." Tề Quân Hành cố gắng nói, sau đó đưa tay về phía hắn.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn nhìn tay hắn, sau đó lại quay đầu nhìn nhìn Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết gật gật đầu. Mạc Nhiễm Thiên cười toe, đem bàn tay nhỏ bỏ vào trong tay Tề Quân Hành, mắt to tỏa sáng nhìn Tề Quân Hành. Bỗng chốc, Tề Quân Hành kích động nhìn Dạ Tích Tuyết cùng Thượng Quan Nghi, lại nhìn Mạc Nhiễm Thiên, vành mắt đỏ lên.

"Hoàng thượng, thái tử điện hạ đêm nay ở chỗ nào?" Thượng Quan Nghi nhắc nhở.

Sắc mặt Tề Quân Hành lập tức xanh mét, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đáng yêu như vậy, vội vàng tươi cười nói: "Sửa lại Phong Lâm Các làm tẩm cung cho thái tử điện hạ, Dạ đại nhân cũng ở đó. Trẫm sợ điện hạ thiếu Dạ đại nhân lại không quen, trẫm buổi tối ở tại tẩm cung của mình, chờ trẫm khỏi bệnh rồi, lại đi Phong Lâm Các." Tề Quân Hành nhìn khuôn mặt của Mạc Nhiễm Thiên trắng mịn mà non mềm, không có cách nào tưởng tượng được cảnh mình gặp ác mộng lại ngược chết hắn. Mình nhất định là điên rồi, mặc dù biết rằng nếu như ngủ bên cạnh hắn, căn bệnh này có thể không phát tác nữa, nhưng không vội, cứ từ từ.

"Đa tạ hoàng thượng, hạ quan cáo lui!" Dạ Tích Tuyết rất yên tâm, Thượng Quan Nghi cũng an tâm, hai người rời khỏi Triêu điện.

"Thiên nhi, khả nhân nhi của trẫm." Tề Quân Hành nắm hai tay Mạc Nhiễm Thiên, hai người đứng đối mặt nhau. Đôi long mục tràn đầy tình cảm ngắm nhìn Mạc Nhiễm Thiên, lại dừng lại nơi đôi môi màu kim phấn nọ. Hắn nhớ hai năm trước khi hắn cưỡng hôn Mạc Nhiễm Thiên, cảm giác dòng điện tiêu hồn, đôi mắt trở nên thâm thúy, hắn muốn một lần nữa nếm thử hương vị này.

(khả nhân nhi: người trong mộng)

“Đại ca ca, ngươi đang nhìn cái gì thế?” Mạc Nhiễm Thiên nghệch ra,“Chúng ta không đi ăn cái gì sao? Đại ca ca lừa gạt Thiên nhi à.”

Hồn Tề Quân Hành đang ở trên mây lúc này mới bay về, hắn liền thả một tay ra, tay kia kéo Mạc Nhiễm Thiên, vừa đi vừa cười nói: “Đại ca ca sẽ không lừa gạt Thiên nhi, giờ chúng ta đi ăn đồ ngon thôi, Thiên nhi đói bụng không?”

“Ân, lâu lắm rồi Thiên nhi không được ăn đồ ngon, Thiên nhi thích nhất là thủy tinh hà giáo, dao trụ thủy đản (1), nơi này của đại ca ca có không?” Mạc Nhiễm Thiên mắt to chớp chớp, chớp độ chính hắn còn cảm thấy mắt sắp rút gân tới nơi rồi, hắn sợ mình tỏ ra nghiêm túc, Tề Quân Hành sẽ có cảm giác quen thuộc, sớm muộn gì cũng bị nhận ra.

(thủy tinh hà giáo: bánh bao nhân tôm, dao trụ thủy đản: viên ngọc ở trong nước. Chi tiết hình dưới)

“Có. Không có đại ca ca bọn họ làm ngay lập tức được không?” Tề Quân Hành sủng ái cười dỗ dành.

“Nga, cũng được nha, cám ơn đại ca ca, phụ hoàng dặn ăn đồ người khác cho phải nói cám ơn, hì hì.” Mạc Nhiễm Thiên thầm phục mình, đúng là một diễn viên bẩm sinh.

“Thiên nhi là đứa bé ngoan!” Tâm trạng buồn bực kéo dài đã nhiều ngày của Tề Quân Hành nay bởi tiểu nhân nhi này mà bay biến sạch. Hiện giờ hắn thấy cả người đều thoải mái, muốn cưng chiều Tiểu Thiên. Nỗi nhớ đằng đẵng hai năm trời trong nháy mắt được xoa dịu.

Mạc Nhiễm Thiên cười hì hì bám theo hắn, lòng lại thầm trợn mắt với hắn, hắn mới đúng là kẻ ngốc, hừ, thù của mình còn chưa có báo đâu.

Tề Quân Hành sai ngự thiện phòng những món Mạc Nhiễm Thiên thích ăn, sau đó hai người tới trước ngự hoa viên tản bộ, giờ phút này trời đã sáng bảnh, không khí càng mát mẻ.

“Đại ca ca, tại sao trong hoa viên của ngươi không có các ca ca tỷ tỷ xinh đẹp?” Mạc Nhiễm Thiên chuẩn bị moi thông tin.

Tề Quân Hành sửng sốt: “Sao Thiên nhi lại hỏi vậy?”

“Bởi vì trong nhà Thiên nhi có rất nhiều phi tần của phụ hoàng, đại ca ca cũng là hoàng đế, sao lại không có? Đại ca ca không thích chơi trò chơi ha?” Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

“Bởi vì đại ca ca đang đợi Thiên nhi đến, nên đuổi bọn họ đi hết rồi, sau này cũng chỉ chơi cùng Thiên nhi thôi được không?” Tề Quân Hành bị nói trúng tim đen, nhìn khuôn mặt vừa đáng yêu vừa xinh đẹp tuyệt trần đó, hận không thể lập tức yêu thương. Nghĩ là làm, hắn dần dần dẫn Tiểu Thiên theo hướng tẩm cung của mình. Buổi tối không thể cùng hắn, ban ngày thì không có vấn đề.

Mạc Nhiễm Thiên âm thầm chửi bới, nnd, tên khốn này đúng là đồ giả dối.

“Đại ca ca cũng thích chơi cởi quần ha?” Mạc Nhiễm Thiên tiến thêm một bước dụ dỗ hắn.

“Tiểu Thiên thường chơi a? Cùng ai chơi?” Tề Quân Hành trầm mặt, hắn không thích vấn đề này.

“Không phải, phụ hoàng không cho Thiên nhi chơi. Có lúc Thần ca ca chơi cùng Thiên nhi. Cái người giống đại ca ca ấy, lần trước cũng muốn chơi cùng Thiên nhi, nhưng Thiên nhi không biết hắn, hắn làm Thiên nhi đau.” Mạc Nhiễm Thiên khích hắn.

“Đừng sợ Thiên nhi, đại ca ca sẽ không làm vậy. Bây giờ Thiên nhi muốn chơi không, đại ca ca chơi cùng ngươi?” Tề Quân Hành lại muốn dụ dỗ ngu thái tử.

“Lâu rồi Thiên nhi không chơi, phụ hoàng nói không được chơi với người lạ. Thiên nhi vừa mới biết đại ca ca, không muốn chơi.” Mạc Nhiễm Thiên trề môi, vạn phần mê người, làm cho hạ thân Tề Quân Hành căng cứng lên đau nhức, trời ạ, quá mê người, hắn muốn đặt Tiểu Thiên dưới thân, hung hăng cưỡng bức.

“A, cái này, Thiên nhi, đại ca ca sau này mỗi ngày đều ở cùng Thiên nhi, đừng lo, Thiên nhi đã lâu không chơi, nhất định rất muốn chơi, chi bằng chúng ta chơi đùa xong rồi hẵng ăn cơm, dù sao hiện giờ vẫn còn sớm.” Tề Quân Hành đang làm sói xám lừa gạt dê non đây.

Mạc Nhiễm Thiên cố tình nhăn mặt nhíu mày suy nghĩ nửa buổi trời, đến khi mặt Tề Quân Hành mặt đầy dục niệm, hắn không nhịn nổi cười.

"Thiên nhi, đại ca ca sẽ làm Thiên nhi rất thoải mái." Tề Quân Hành chỉ ngại không thể lập tức kéo hắn vào.

"Được rồi, đại ca ca không được lừa gạt Thiên nhi nha, Thiên nhi rất sợ đau. Lần trước Thần ca ca làm Thiên nhi đau quá." Mạc Nhiễm Thiên tủi thân kể.

"Sẽ không, sẽ không đâu, đại ca ca sẽ rất nhẹ nhàng, đến đây, đến tẩm cung đại ca ca đi." Tề Quân Hành cười như hồ ly, rốt cuộc cũng lừa được chú dê con vào hang, không nhịn được chỉ muốn ăn hắn.

Mạc Nhiễm Thiên vừa vào tẩm cung, thấy bức họa của mình, lập tức hưng phấn kêu to: "Oa, thiệt nhiều Thiên nhi nha, đẹp quá đẹp quá, đại ca ca, là ngươi họa ha?"

"Đúng vậy, ngươi xem đại ca ca thích Thiên nhi nhiều biết bao." Tề Quân Hành bắt đầu lộ nguyên hình, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đứng trước bức họa, liền ôm lấy hắn từ phía sau, tay vén tóc hắn, môi phủ lên nơi cổ trắng nõn bóng loáng của Mạc Nhiễm Thiên, hít sâu một hơi, đột nhiên long nhan biến sắc, vì sao hương vị thái tử cùng Cơ Nhi giống nhau như thế, nghĩ đến Cơ Nhi ở Thân quốc xa xôi, hai tròng mắt Tề Quân Hành chợt ảm đạm.

"A, đại ca ca, ngươi thật đáng ghét a, Thiên nhi còn chưa xem xong mà." Mạc Nhiễm Thiên âm thầm nguyền rủa gã sắc quỷ này.

"Thiên nhi, đến đây, lát nữa lại xem, đại ca ca muốn chơi trò chơi." Tề Quân Hành đem hắn kéo vào gian phòng trong, chỉ một thoáng liền cởi hết áo mình, lộ ra vòm ngực tráng kiện, sau đó nhìn Mạc Nhiễm Thiên vẫn không nhúc nhích nhìn mình, dung nhan tuyệt mỹ, đôi môi kim hồng, dục hỏa trong lòng dấy lên, đi tới Mạc Nhiễm Thiên trước mặt.

"Mỹ nhân, trẫm rốt cuộc đợi được ngươi, từ lần gặp trước, trẫm ngày nhớ đêm mong, hôm nay rốt cuộc có thể hoàn thành tâm nguyện." Tề Quân Hành kích động nâng đôi môi Mạc Nhiễm Thiên đỏ mọng mê người.

"A." Giây tiếp theo, Tề Quân Hành kêu thảm thiết, máu mũi chảy ròng, cả người đã nằm bẹp dưới chân Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên đánh một quyền vào mũi Tề Quân Hành, ngay sau đó giáng quyền thứ hai vào bụng hắn, sau đó nhảy ra, giả bộ sợ hãi nhìn Tề Quân Hành đau đến kêu oai oái.

"Hoàng thượng!" Lý công công nghe được tiếng kêu thảm thiết vội vàng mang theo thị vệ chạy vào, vừa thấy cảnh tượng này thì sợ ngây người, Tề Quân Hành chỉ mặc khố vàng, quỳ rạp trên mặt đất, máu mũi chảy không ngừng, vẻ mặt rất khốn đốn.

"Huhuhu, bại hoại, đại ca ca là đồ trứng thối!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên khóc nấc lên.

"Thiên nhi, sao nào?" Tề Quân Hành khốn khổ hỏi han, trong lòng nghĩ mãi mà không rõ.

"Huhu, phụ hoàng nói ai gọi Thiên nhi là "Mỹ nhân" đều là đồ trứng thối, nhất định phải đánh như vậy, huhu, đại ca ca trứng thối, Thiên nhi muốn về nhà, Dạ đại ca, huynh ở đâu, Thiên nhi muốn về nhà." Mạc Nhiễm Thiên khóc toáng lên, nước mắt nước mũi tèm lem, dáng điệu so với Tề Quân Hành còn đáng thương hơn.

"Thiên nhi, đừng khóc nữa, là đại ca ca nói sai rồi, đừng sợ đừng sợ! Lý công công, đứng đần ở đó làm gì!" Tề Quân Hành biết lý do thì buồn muốn chết, ai bảo mình lại gọi hắn "Mỹ nhân"chứ, bỗng dưng vô cớ bị đánh, ngoạn cũng ngoạn không được, còn chọc tiểu nhân nhi khóc.

"Hoàng thượng, đây là?" Lý công công phục hồi tinh thần lại lập tức đem Tề Quân Hành nâng dậy, thị vệ vội vàng đi gọi ngự y.

"Thiên nhi muốn Dạ đại ca, huhu." Mạc Nhiễm Thiên càng khóc càng to.

"Nhanh đi gọi Dạ đại nhân tới." Tề Quân Hành bất đắc dĩ nói, lần này đau đến mức hắn chỉ có thể nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mạc Nhiễm Thiên thấy Tề Quân Hành dáng vẻ khốn đốn, trong lòng cực kì sảng khoái, xem ta làm thế nào trừng trị ngươi đây.

Ngự y cũng tới, Dạ Tích Tuyết vội vã chạy tới, vừa thấy tình huống liền vội vàng nói: "Điện hạ, xảy ra chuyện gì vậy? Hoàng thượng?"

"Huhu, Dạ đại ca!" Mạc Nhiễm Thiên giống như thấy người thân liền nhảy phắt lên người Dạ Tích Tuyết, con mắt hồng hồng, mếu máo: "Đại ca ca muốn cùng Thiên nhi chơi trò chơi, nhưng hắn gọi Thiên nhi "Mỹ nhân", huhu, hắn biến thái, phụ hoàng thuyết nói ai gọi Thiên nhi là "Mỹ nhân đều là biến thái, phải đánh hắn thật mạnh, tay Thiên nhi đau quá." Mạc Nhiễm Thiên nói xong giấu mặt trên vai Dạ Tích Tuyết, cả người run run không thôi, mọi người tưởng rằng hắn đang khóc, chỉ có Dạ Tích Tuyết biết hắn đã không nhịn được đang cười.

"A, hoàng thượng thứ tội, Thiên nhi không hiểu chuyện, hoàng thượng khai ân!" Dạ Tích Tuyết vội vàng xin giúp Mạc Nhiễm Thiên.

Tề Quân Hành cảm thấy mặt mũi mình đều mất hết, nhưng vẫn giả đò bình thản nói: "Trẫm không nghiêm trọng, trước mang Thiên nhi đi ăn cái gì đi, ngự phòng hẳn đã làm xong đồ ăn."

"Dạ, Thiên nhi, ngươi, còn không xin lỗi!" Dạ Tích Tuyết vỗ lưng hắn.

Đúng lúc Mạc Nhiễm Thiên đã cười đến nước mắt đều chảy ra, quay đầu sang vẻ mặt lên án trừng Tề Quân Hành đau đến không dậy nổi đang nằm bẹp trên giường, bĩu môi: "Đại ca ca, xin lỗi, lần sau ngươi không được gọi Thiên nhi là "Mỹ nhân" nha, Thiên nhi sẽ đánh ngươi đó. Được rồi được rồi, Dạ đại ca, chúng ta ăn cái gì đi." Nói xong Mạc Nhiễm Thiên nhe rang cười, Tề Quân Hành nhắm mắt, thì ra vật nhỏ này là vì có cái ăn mới nói xin lỗi hắn.

"Không nghiêm trọng, các ngươi đi xuống đi!" Tề Quân Hành phất phất tay, ngự y đang giúp hắn bôi dược cao vào bụng, một quyền này Mạc Nhiễm Thiên đánh không nể nang gì.

Hai người vừa ra khỏi tẩm cung hoàng đế, Mạc Nhiễm Thiên cùng Dạ Tích Tuyết nhìn nhau, sau đó cùng phá lên cười.

"Tiểu Thiên, đệ diễn tốt quá, Dạ đại ca bái phục đệ." Dạ Tích Tuyết bả vai hãy còn run run mà khen.

"Hắc hắc, giờ mới chỉ là bắt đầu thôi, ta muốn trả lại những gì hắn đã làm với ta, hừ, cho hắn nếm thử thế nào gọi là đau!" Mạc Nhiễm Thiên nghiến răng nghiến lợi.

"Ha ha, nhưng đệ phải cẩn thận, đừng để lộ chân tướng." Dạ Tích Tuyết lo lắng.

"Không đâu, ta cứ giả ngu, hắn cũng chẳng dám làm gì ta, huynh không thấy hắn đối xử với ta vô cùng tốt sao? Ha ha."

"Sắc quân, ăn cái gì mà phải đến tẩm cung hắn chứ, hắn muốn làm gì, chơi trò chơi? May cho hắn là chưa làm được gì." Dạ Tích Tuyết khinh khỉnh nói.

"Ha ha ha, rất buồn cười, Tiểu Thiên chưa từng tưởng tượng được bộ dạng Tề Quân Hành lúc bị lừa gạt lại đáng cười như thế." Mạc Nhiễm Thiên lại không nhịn được cười ha ha.

"Suỵt! Đừng lớn tiếng như vậy, bị người phát hiện thì nguy." Dạ Tích Tuyết vội vàng ra hiệu bảo hắn ngừng lại, dứt lời liền thấy hai người từ phía trước đi tới, bốn người gặp nhau, đều sửng sốt.

Hai người này đúng là Dương quý phi cùng tiểu thái giám Tiểu Mộc Tử, Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm Tề Quân Hành không phải giải tán hậu cung rồi sao, y còn ở đây làm gì? Xem ra bệnh đã khỏi nhiều rồi.

"Ngươi. Ngươi chẳng lẽ là Mạc thái tử?" Dương quý phi lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, ngữ điệu chừng như đã khẳng định, còn ai có thể xinh đẹp như thế, lại còn rất giống mình nữa.

"Dạ đại ca, hắn là ai vậy? Tại sao khuôn mặt giống Thiên nhi quá vậy?" Mạc Nhiễm Thiên lại bắt đầu giả ngu, trong lòng vẫn lo lắng vừa rồi mình hi hi ha ha ầm ĩ như vậy liệu có bị y nghe thấy không.

"Đây là Dương quý phi của hoàng thượng, Tiểu Thiên, tham kiến quý phi nương nương đi! Mạc quốc thượng đại phu Dạ Tích Tuyết tham kiến quý phi phương nương!" Dạ Tích Tuyết cùng Dương quý phi từng gặp mặt một lần, chính là ngày đầu tiến cung, nhưng ngày đó y có gắn thêm một nốt ruồi giả.

"Bình thân, quả nhiên là Mạc thái tử, thật sự là báu vật của trời, Dạ đại phu nhìn quen quá nha, ngươi và bổn cung gặp nhau ở đâu rồi nhỉ?" Dương quý phi không nhớ ra, chỉ cảm thấy Dạ Tích Tuyết rất quen mắt.

"Hồi quý phi nương nương, hạ quan từng tùy theo Vũ tiên sinh tiến cung, được thấy thiên nhan của nương nương." Dạ Tích Tuyết thật thà bẩm báo.

"Nha, đúng rồi, khi đó khóe mắt ngươi có một nốt ruồi đen, sao giờ không có nữa?" Dương quý phi lặng yên hiểu ra, sau đó vẫn khó hiểu.

"Cái này, cái này là Vũ tiên sinh bảo hạ quan gắn vào." Dạ Tích Tuyết rùng mình.

"Hừ, Vũ tiên sinh không phải Cơ quý phi sao, các ngươi vì sao nhiều lần giả thần giả quỷ, có ý đồ gì?" Dương quý phi vô cùng nhạy cảm, y cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nói ra được là chỗ nào, ánh mắt nghiêm khắc nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca, ca ca này đáng sợ quá, chúng ta đừng chơi với hắn nha, Thiên nhi muốn ăn!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức kéo Dạ Tích Tuyết đi, trong lòng dấy lên một tia bất an, thật không lường được y lại không xuất cung.

"Quý phi nương nương, thứ hạ quan vô lễ, thái tử điện hạ đói, hoàng thượng bảo tại hạ dẫn hắn đi dùng bữa, cáo từ." Dạ Tích Tuyết thấy nên rời đi ngay lập tức.

"Ừm, đi đi, bổn cung đi gặp hoàng thượng!" Dương quý phi cũng không ngăn bọn họ.

Hai bên ngược đường, đi tới một nửa Dương quý phi đột nhiên quay lại nhìn bóng lưng Mạc Nhiễm Thiên cùng Dạ Tích Tuyết, càng nhíu chặt mày, lại nói không ra tại sao.

"Không xong rồi, Dương quý phi này cảnh giác rồi." Mạc Nhiễm Thiên nhẹ giọng nói với Dạ Tích Tuyết.

"Ân, ta cũng thấy vậy, y rất thận trọng, chúng ta không thể không phòng ngừa, cẩn thận một chút vẫn hơn."

"Kì quặc, sao hắn chưa bị tống khỏi cung, chẳng lẽ không sợ hoàng thượng ngược đãi hắn, lần trước thiếu chút nữa là chết rồi, thật kì quái, nếu là ta đã sớm chạy rồi, Dạ đại ca, quay về hỏi thăm một chút." Mạc Nhiễm Thiên cau mày nói.

"Ừm." Dạ Tích Tuyết cũng rất thận trọng, hai người đi tới ngự thiện phòng.

Bên trong tẩm cung Tề Quân Hành, chỉ thấy Tề Quân Hành nằm ngửa trên long sàng, máu mũi đã ngừng chảy, nhưng lại bị bầm tím, có thể thấy được một quyền này Mạc Nhiễm Thiên rất dùng sức, giờ nghĩ lại, bộ dáng nhu nhược mà lại có khí lực lớn như vậy, thật giống Cơ Nhi quá.

"Thần thiếp tham kiến hoàng thượng!" Dương quý phi đi vào thi lễ.

"Ái phi bình thân, thân thể ổn hơn chưa?" Tề Quân Hành đã hối hận vì những hành vi tàn ác của mình, càng thêm sủng ái vị quý phi duy nhất không đồng ý xuất cung, đồng ý ở lại bầu bạn với hắn này.

"Cám ơn hoàng thượng, thần thiếp đã không đáng ngại nữa, hoàng thượng sao vậy?" Dương quý phi ngồi trên long ỷ, lo lắng nhìn Tề Quân Hành.

"Không có gì, ái phi đến có việc gì thế?" Tề Quân Hành không muốn kể chuyện mất mặt kia.

"Hoàng thượng, thần thiếp mới vừa rồi ở trên đường đụng phải Mạc thái tử cùng Dạ đại phu." Dương quý phi buồn bã nói.

"Uhm, bọn họ hôm nay mới vừa vào cung, ái phi không cần lo lắng, thái tử bị đần độn, ngươi nhường nhịn hắn chút là được, trẫm giống sau này vẫn sủng ái ngươi, sau này này hậu cung chỉ còn lại hai người các ngươi, trẫm không thương các ngươi thì thương ai." Tề Quân Hành cảm thấy thẹn với y.

"Đa tạ hoàng thượng." Dương quý phi trong lòng cao hứng, mặt đỏ ửng, lần này giải tán hậu cung, mình không chịu rời đi, cũng là bởi vì biết hoàng thượng cũng không phải là người vô tình, y cũng biết hoàng

thượng khi gặp ác mộng giống như bị quỷ ám, không thể kiểm soát hành vi của mình. Y yêu nam nhân này, cho nên quyết định lưu lại, muốn giúp hoàng thượng tìm biện pháp chữa trị.

"Phải rồi hoàng thượng, sao thần thiếp lại cảm thấy Mạc thái tử rất giống Cơ quý phi vậy nhỉ? Trừ khuôn mặt đẹp hơn, những thứ khác giống nhau như đúc ấy, hoàng thượng cảm thấy sao?"

Tề Quân Hành sửng sốt, hắn tập trung rất nhiều vào việc Mạc thái tử đến, nhưng lại bỏ qua vấn đề này, vừa rồi còn nghĩ nắm đấm của Mạc thái tử và Cơ Nhi không khác nhau là mấy, hiện giờ giống như Dương quý phi nói, hắn bắt đầu ngẫm lại.

"Hoàng thượng cũng cảm thấy sao?" Dương quý phi thật cao hứng, Tề Quân Hành không có quát y.

"Không thể nào, thái tử khờ khạo như thế, bộ dáng kia không giống giả vờ." Tề Quân Hành hồi tưởng dáng vẻ ngốc nghếch của Mạc Nhiễm Thiên.

"Hoàng thượng có thương Mạc thái tử không?" Dương quý phi nhìn Tề Quân Hành chăm chú.

Tề Quân Hành đỏ mặt, không lên tiếng, cũng chẳng khác nào đồng ý.

"Thần thiếp vừa rồi còn nghe tiếng cười của Mạc thái tử ở bên ngoài." Dương quý phi buồn bã nói.

Nhất thời sắc mặt Tề Quân Hành thay đổi.

83. Chương 83: Ngộ Nhập Bí Đạo

Ngày đầu tiên Mạc Nhiễm Thiên lấy thân phận thái tử vào cung trôi qua một cách yên lành trong tình trạng giả ngây giả dại, Tề Quân Hành quả nhiên không triệu hắn đến nữa, nhưng lại vời Thượng Quan Nghi vào hỏi.

Sau khi Thượng Quan Nghi từ tẩm cung của Tề Quân Hành đi ra, sắc mặt y trở nên nghiêm trọng. Y vội vội vàng vàng chạy tới Phong Lâm Các – nơi ở của Mạc Nhiễm Thiên.

Phong Lâm Các, hai tiểu thái giám đang hầu hạ Mạc Nhiễm Thiên tắm rửa, trong khi Mạc Nhiễm Thiên khờ dại chơi đùa với bong bóng nước.

"Thượng Quan ca ca, sao ngươi lại tới đây, có mang đồ ăn ngon tới không~?" Mạc Nhiễm Thiên thấy Thượng Quan Nghi chạy vào với vẻ mặt khẩn trương thì kinh hãi lắm, xem ra xảy ra chuyện rồi.

"Các ngươi đi ra ngoài đi, bổn tướng tự hầu hạ thái tử tắm rửa!" Thượng Quan Nghi nghiêm khắc nói với hai vị thái giám.

"Dạ?" Tiểu thái giám khoảng mười ba mười bốn tuổi Tiểu Khánh Tử khó xử hỏi lại. Tất cả mọi người đều biết Thượng Quan Nghi không phải là thái giám, sao có thể để y hầu thái tử điện hạ tắm chứ. Vả lại thái tử bị thiểu năng, nếu y nổi thú tâm, cái mạng nhỏ của bọn nô tài như cậu cũng tiêu luôn.

"Dạ cái gì mà dạ, chẳng lẽ ngươi hoài nghi bổn tướng? Chán sống rồi à?" Thượng Quan Nghi bực bội.

"Thượng Quan ca ca, Thiên nhi tắm xong rồi~." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đứng lên từ trong thùng gỗ. Thân hình hắn cao mà thanh thoát, da trắng thịt hồng, còn cả thứ nho nhỏ đáng yêu dưới bụi rậm kia nữa, tất cả đều làm ba người ở đây đỏ bừng mặt. Thượng Quan Nghi ngoài động tâm ra, không thể không xoay lưng về phía sau.

Hai tiểu thái giám lập tức giúp hắn lau khô thân thể rồi phủ thêm một bộ trường bào tơ lụa hảo hạng. Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ nói với một tiểu thái giám: "Tiểu Khánh Tử, đi lấy đồ ăn ngon đi, Thiên nhi đói~."

"Vâng thưa thái tử điện hạ." Nói xong đưa mắt nhìn Thượng Quan Nghi, sau đó ra ngoài cùng một tiểu thái giám khác.

"Xảy ra chuyện gì à?" Mạc Nhiễm Thiên trở về bộ dạng nghiêm túc.

“Hoàng thượng bắt đầu hoài nghi ngươi chính là Cơ Nhi, bảo đại nhân ta tới thử thăm dò. Ngươi để hắn nhìn ra sơ hở ở chỗ nào vậy?” Thượng Quan Nghi nhíu mày hỏi.

“Không phải hắn, là Dương quý phi, đã biết người kia vô cùng nhạy cảm mà, phải nghĩ cách dẹp bỏ sự hoài nghi của hắn thôi.” Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu suy nghĩ.

” Đêm nay Hoàng thượng không tới, nhưng hắn nhất định sẽ phái người giám thị, ngươi phải cẩn thận, bị hắn biết không thể tránh khỏi một trận loạn đánh.” Thượng Quan Nghi quan tâm.

“Không có gì, hắn không nỡ giết ta, có điều ta còn chưa trả được thù, cũng không muốn bị lộ nhanh như vậy. À đúng rồi, Thân quốc cùng Mạc quốc cũng sắp khai chiến, quân đội của hắn chắc cũng sắp tới Âm giang rồi.” Mạc Nhiễm Thiên tương đối quan tâm cái này.

“Bồ câu báo tin đã về, đã tới Âm giang, nhưng…” Thượng Quan Nghi xấu hổ nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

“Cái gì? Nói mau!” Mạc Nhiễm Thiên trầm giọng.

“Hoàng thượng ra lệnh cho bọn họ đóng quân tại Ba Bộ Sơn cách Âm giang năm mươi dặm, chờ lưỡng quốc khai chiến mới đóng quân bên bờ Âm giang, giả tư thế tiến công.” Thượng Quan Nghi thấy khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng tối.

“Quả thực là súc sinh mà, táng tận lương tâm, hắn muốn nhìn dân chúng Bình Châu chết đây mà.” Mạc Nhiễm Thiên hai đấm nắm chặt, lo lắng Mạc Tử Viêm cùng mạc kính hai người, không biết có thể hay không ngăn cản hai ngày.

“Cái này, hoàng thượng cũng có cái khó của người.” Thượng Quan Nghi phân bua giúp Tề Quân Hành.

“Khó cái p, chẳng qua là hắn nham hiểm, sớm hơn hai ngày hay muộn hơn hai ngày chẳng phải đều có thể uy hiếp Thân quốc sao, hắn muốn chừa lại danh dự cho Thân quốc, nhưng danh dự này lấy từ dân chúng Bình Châu a! Ta thật hy vọng Thân vương không tiếp nhận, bọn họ cũng có hai mươi vạn đại quân, tốt nhất cả hai đều lưỡng bại câu thương!” Mạc Nhiễm Thiên tức giận.

“Cái này, Tiểu Thiên, ai, năm mươi vạn đánh với hai mươi vạn cũng không thể thua được, chỉ sợ thật sự chọc giận Thân vương, gã chắc chắn sẽ phái đại quân tấn công Tề quốc. Tề quốc có Âm giang thiên hiểm (địa thế nguy hiểm trời sinh), quân đội lại càng tinh thông thủy chiến, cũng chưa chắc đã bại trận, nhưng lưỡng bại câu thương là nhất định.” Thượng Quan Nghi phân tích.

“Thân quốc sở trường kỵ binh, quả thật rất khó vượt qua Âm giang, nhưng ta tin rằng Thân vương cũng không phải kẻ ngu xuẩn, lần này tuy không khai chiến, nhưng lòng cũng sẽ ghi hận với Tề Vương, các ngươi tưởng rằng chừa lại cho Thân vương một chút mặt mũi, phóng nắm lửa vào Mạc quốc thì gã sẽ cảm kích chăng. Hừ, mặc kệ ngươi có tin hay không, sớm muộn gì cũng sẽ gặp bất trắc!” Mạc Nhiễm Thiên hối hận mình trước kia đã khuyên Tề Vương không tham chiến, sợ chiến tranh xảy ra, khổ dân chúng. Xem tình hình hiện giờ, dân chúng nước mình gặp đại nạn rồi, Bình Châu chật hẹp nhỏ bé sau khi rời khỏi, mặc dù hắn đã chỉ cho Mạc Kính cách phòng thủ, nhưng dù sao thời gian có hạn, chỉ như muối bỏ bể mà thôi. Một vạn binh lính chống chọi với mười vạn đại quân Thân quốc, sợ là một ngày cũng chịu không nổi.

Thượng Quan Nghi u buồn Mạc Nhiễm Thiên bốc hỏa ngập trời, không có cách nào a.

“Tiểu Thiên, ngươi đã ở Tề quốc rồi, cũng đừng quan tâm đến chuyện này nữa, con người đều có số mệnh, sống chết do trời, không phải do người định đoạt,” Thượng Quan Nghi muốn xoa dịu hắn.

“Ai. Đừng nói nữa, phiền lắm, dù sao ta cũng sẽ tính tất cả chuyện này lên người Tề Quân Hành, hừ!” Mạc Nhiễm Thiên quả thật không có cách.

“Vậy Tiểu Thiên đã có cách làm cho hoàng thượng hết nghi ngờ ngươi chưa?”

“Ta sẽ có cách.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ một lát, đã có một kế.

Ban đêm, trăng sáng treo ngọn cây, Dạ Tích Tuyết vội vã trở về.

“Dạ đại ca, thế nào?” Mạc Nhiễm Thiên vội vàng đuổi tiểu thái giám ra ngoài rồi hỏi.

"Dương quý phi kia không chịu rời đi, chỉ sợ là đối với Tề Vương tình ý sâu đậm, nhưng Tiểu Thiên, ngươi đoán Dương quý phi là ai?" Dạ Tích Tuyết tươi cười.

Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy hắc tuyến nhìn y, không lên tiếng, sao hắn biết được chứ, tổng cộng chỉ biết có vài người thôi. Dạ Tích Tuyết lại hưng phấn quá đỗi.

"Hắc hắc, Dạ đại ca quên mất, không ngờ Dương quý phi trước khi vào cung là nam thị của nhị vương gia, sau đó bị nhị vương gia đuổi đi, y không chỗ nương thân, bị lừa vào Câu Lan Viện. Đại tướng quân Triệu Trạch nhìn thấy y, cảm thấy rất giống Tiểu Thiên nên đem y dâng cho hoàng thượng. Hắc hắc." Dạ Tích Tuyết vô cùng hưng phấn.

"Cái gì, thật không ngờ nha, Dạ đại ca tin này từ đâu vậy, có đáng tin không?" Mạc Nhiễm Thiên cũng hưng phấn, chỉ cần Dương quý phi cùng nhị vương gia có một chút liên lạc, như vậy nhất định được hoàng thượng tín nhiệm.

"Hắc, ngươi quên Triển Ấp rồi à, hắn là con sắc quỷ nha, lúc đầu là hắn nhìn trúng Dương quý phi trước, lại bị Triệu Trạch dùng sức mạnh cướp đi mất, Dương quý phi sợ chịu nỗi khổ da thịt, tự nói ra."

"Tốt quá, chắc hẳn Dương quý phi cũng không dám nói việc này với hoàng thượng. Việc này mà lộ ra, hơn nữa lại đúng lúc Tề Quân Hành đang phiền não, hắc." Trong mắt Mạc Nhiễm Thiên hiện một tia giảo hoạt.

"Hoàng thượng chưa tới à?" Dạ Tích Tuyết đột nhiên hỏi.

"Chưa, Dương quý phi quả nhiên đã nhắc với hoàng thượng, hiện giờ hoàng thượng đã hoài nghi ta rồi, ta muốn đêm nay giải trừ mối nghi ngờ của hắn. Dạ đại ca, ngươi phải lén theo sau ta, ta sợ hắn phát ác mộng, mình gặp nạn." Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói.

"Sao, Tiểu Thiên muốn tới chỗ hoàng thượng?" Dạ Tích Tuyết giật mình hỏi.

"Không sai, hoàng thượng biết nếu như ta là Cơ Nhi, buổi tối nhất định không dám đến tẩm cung hắn. Đây không phải minh chứng tốt nhất sao?" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh.

"Lời này không sai, nhưng quá nguy hiểm." Dạ Tích Tuyết lo lắng khuyên.

"Cho nên Dạ đại ca phải luôn theo sát Tiểu Thiên nha, thành thật mà nói, nhớ tới bộ dáng kia của hắn, thật là có điểm sợ hãi. À đúng rồi, Dạ đại ca, Thi Nhãn Độc thật sự không có giải dược à?" Trước đó Mạc Nhiễm Thiên đã hỏi chuyện này một lần rồi, chỉ là vẫn chưa từ bỏ ý định.

"Thật sự không có, sư phụ cũng không nói." Dạ Tích Tuyết lắc đầu.

"Ai, có khi ngẫm lại hắn cũng quả thật tội nghiệp, nhưng cứ nghĩ đến việc hắn giết người vô số, đây có lẽ chính là báo ứng." Mạc Nhiễm Thiên thở dài.

"Ai, nhưng bệnh của hắn mà không chữa khỏi, sợ là người chết còn có thể nhiều." Dạ Tích Tuyết cau mày.

"Nhưng là không có thuốc nào cứu được a, không giúp được hắn." Mạc Nhiễm Thiên nhún nhún vai, lập tức thay quần áo đơn giản rồi cùng Dạ Tích Tuyết đi tới tẩm cung Tề Quân Hành.

"Đại ca ca, đại ca ca, Thiên nhi đến thăm ngươi ~." Mạc Nhiễm Thiên làm bộ cao hứng lon ton chạy vào tẩm cung.

"Thái tử điện hạ, ngươi đừng vào!" Lý công công ngăn cản không kịp, Dạ Tích Tuyết ở phía sau chậm rãi theo tới.

"Dạ đại nhân dừng bước! Dương quý phi còn đang ở bên trong!" Lý công công không giữ ngu thái tử lại, nhưng lại cản Dạ Tích Tuyết. Dạ Tích Tuyết nghe nói: "Dương quý phi còn đang ở trong" thì thắc mắc lắm, bộ y không sợ Tề Quân Hành phát ác mộng sao.

"Vâng, đúng vậy, Dạ đại nhân dừng bước, lão nô vào xem." Lý công công toát mồ hôi.

"Đại ca ca, các ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên có chút buồn rầu, tới thật là không phải lúc, Dương quý phi đang gục đầu trên khố hạ Tề Quân Hành, hầu hạ hắn.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nhảy vào, Dương quý phi bị dọa đến lập tức trượt ra khỏi long căn Tề Quân Hành, nước miếng còn dấp dính ở trên đỏ.

Tề Quân Hành cũng là vẻ mặt bừng đỏ, Dương quý phi kéo tấm chăn vàng óng bên cạnh phủ lên bộ vị trọng yếu của Tề Quân Hành.

"Đại ca ca, các ngươi đang chơi trò chơi a, đại ca ca không phải nói theo Thiên nhi chơi sao? U u, thì ra là lừa gạt Thiên nhi, u u, bại hoại!" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng không ngăn được nỗi sợ hãi tràn ngập, nhưng biết lúc này là mấu chốt nhất, không khỏi nước mắt rơi như mưa nhìn Tề Quân Hành, ủy khuất vạn phần.

"Thiên nhi như thế nào tới? Đừng khóc, đại ca ca hôm nào lại cùng ngươi chơi, Dạ đại nhân đâu? Lý công công!" Tề Quân Hành vội vàng hô, song tiếng hô này làm cho mũi hắn đau đến nhăn lại.

Lý công công cùng Dạ Tích Tuyết vội vàng đi vào.

"Hoàng thượng thứ tội, lão nô không ngăn nổi thái tử điện hạ, hắn chạy quá nhanh." Lý công công giải thích.

"Tham kiến hoàng thượng, tham kiến Dương quý phi, điện hạ vẫn nháo(ồn ào, ầm ĩ) muốn tới thăm đại ca ca, tại hạ cũng không ngăn nổi, hoàng thượng thứ tội!" Dạ Tích Tuyết cũng giải thích.

"Dẫn hắn đi xuống đi, sáng mai trẫm tới gặp hắn." Tề Quân Hành chẳng còn sức phát hỏa nữa, cùng Dương quý phi cũng là bởi vì hai người nói xong liền động tình, bụng mình còn có chút đau, Dương quý phi chủ động giúp hắn thổi tiêu.

"Không muốn, không muốn, Dạ đại ca, bọn họ đang chơi trò chơi, Thiên nhi cũng muốn chơi, Thiên nhi lâu rồi không chơi, đại ca ca nhất định là bị Thiên nhi đánh nên không cho Thiên nhi chơi, u u. Nếu không Dạ đại ca theo Thiên nhi chơi được không?" Mạc Nhiễm Thiên vừa khóc lại vừa nhảy, sau đó nhảy lên người Dạ Tích Tuyết kéo quần áo y.

Chuyện này làm Tề Quân Hành kích động, long nhan trầm xuống nói: "Thiên nhi không được nghịch ngợm, trò chơi này chỉ có thể chơi cùng đại ca ca!"

"Điện hạ xuống đi, không thể như vậy, điện hạ!" Dạ Tích Tuyết đột ngột đem hắn đẩy ra, Mạc Nhiễm Thiên thuận thế ngã trên mặt đất.

"Oa oa……" Mạc Nhiễm Thiên khóc lớn lên, hai chân đá loạn, bộ dáng kia quả thật không khác gì ngốc tử.

"Đúng là ngốc tử!" Dương quý phi khinh bỉ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, thầm nghĩ xem ngươi giả bộ tới khi nào.

"Ngươi, ngươi mắng ta, u u, Dạ đại ca cũng khi dễ ta, đại ca ca không thích Thiên nhi, u u, Thiên nhi phụ vương, u u." Mạc Nhiễm Thiên lăn lộn trên mặt đất.

"Điện hạ, đứng lên, không được như vậy!" Dạ Tích Tuyết bất đắc dĩ cười khổ một chút, đành tới kéo Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên vung tay lên tát lên mặt Dạ Tích Tuyết một cái, vang đến mức khiến tất cả mọi người bị dọa đến ngây ngẩn cả người.

"Dạ đại ca, bại hoại, đánh ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên đánh vào thân y, nhưng lại đau lòng.

"Điện hạ!" Dạ Tích Tuyết nín nhịn.

"Lý công công, Thiên Lộ Hoàn!"

Lý công công lập tức dâng lên một viên, Tề Quân Hành nuốt vào bụng, hắn vốn không muốn sử dụng tiên dược cho vết thương nhỏ này nhưng hiện giờ thấy bộ dáng ai cũng không dỗ được của Mạc Nhiễm Thiên, chỉ còn hắn làm thôi.

"A, đại ca ca ăn cái gì hay quá, Thiên nhi cũng muốn~!" Mạc Nhiễm Thiên nhào tới trên người hắn.

"Hết rồi, đại ca ca đã nuốt vào." Tề Quân Hành bất đắc dĩ nói, còn mở rộng miệng cho hắn nhìn.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức chu môi, phủ lên môi hắn, đầu lưỡi quấy đảo trong miệng hắn, giống như muốn đem viên dược hoàn kia móc ra.

Tề Quân Hành chỉ cảm thấy môi một trận tê dại, trái tim nhảy rộn, khuôn mặt hồng hồng, khi vừa định đẩy hắn ra, Mạc Nhiễm Thiên đã rời khỏi miệng hắn, bĩu môi: "Hết rồi, u u, đại ca ca, không cho Thiên nhi, u u." Bàn tay nhỏ đánh lên người hắn.

"Dừng tay, ngươi cái này ngốc tử, đến cùng thật khờ hay giả ngu!" Dương quý phi bay lên một chưởng, đem Mạc Nhiễm Thiên đánh bay đi.

"Điện hạ!" Dạ Tích Tuyết vội vàng nâng Mạc Nhiễm Thiên ngã xuống đất dậy, đau lòng không thôi, hung tợn nhìn về phía Dương quý phi nói: "Dương quý phi, Thiên nhi vẫn là một đứa nhỏ, không hiểu chuyện!"

Tề Quân Hành trong lòng cũng không thoải mái, vốn định quát Dương quý phi, nhưng nghĩ đến Mạc Nhiễm Thiên có khả năng chính là Cơ Nhi, không bằng thử hắn xem, điều này lại càng khiến Dương quý phi được cổ vũ.

"Hài tử, ha ha ha, bổn cung thấy Dạ đại nhân là thị vệ của Vũ tiên sinh, ngốc tử này e rằng là Cơ quý phi, các ngươi tưởng rằng có thể lừa gạt được hoàng thượng sao? Thân ảnh của hắn cùng Cơ quý phi giống nhau như đúc, Cơ quý phi, đừng giả bộ, giả bộ không được đâu." Dương quý phi cười lạnh.

"Oa oa…… Bại hoại bại hoại, đánh Thiên nhi, Thiên nhi liều mạng với ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên bỗng dưng bị hắn đánh một cái, nhất thời nổi trận lôi đình, mặc kệ hoàng thượng có nhận biết hay không, đánh trước rồi tính tiếp.

Chỉ thấy hắn từ trên mặt đất đứng lên, cũng mặc kệ Tề Quân Hành nằm đó, bò lên trên giường, lôi Dương quý phi qua, giật tóc y.

**

"A, buông tay, đồ điên!" Dương quý phi vừa hô vừa đẩy hắn ra, khí lực cũng không nhỏ, hai người lăn lộn trên long sàng.

"Ngươi mới là đồ điên, ngươi dám đánh Thiên nhi, Thiên nhi cắn chết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên giả bộ lên cơn điên, mở rộng miệng cắn vai Dương quý phi.

"A." Dương quý phi bị đau kêu thảm thiết, một cước đem Mạc Nhiễm Thiên đá văng, Mạc Nhiễm Thiên đập vào cơ quan trên long sàng, có tiếng "Lộc cộc" vang lên sau đó tấm ván gỗ mở ra.

"A." Mạc Nhiễm Thiên biết đã đến lúc, liền kéo theo Dương quý phi, hai người cùng nhau rơi xuống, lộn tròn mấy vòng, tiếng kêu thảm thiết khiến long nhan Tề Quân Hành tức giận đến xanh mét, bí mật này nếu bị bọn họ phát hiện…

"Hoàng thượng, điện hạ!" Dạ Tích Tuyết gấp đến độ muốn theo xuống.

"Dạ đại phu!" Tề Quân Hành giận dữ quát, hắn đã đứng lên được, tác dụng thần kì của Thiên Lộ Hoàn làm cho bụng hắn không còn đau, nhưng trị được nội thương, thì trị không hết ngoại thương, trừ phi hắn chấp nhận dùng một viên nữa. Nhưng cái mũi bị bầm tím mấy ngày nữa cũng khỏi thôi, hắn cũng không nỡ dùng.

"Hoàng thượng, này, vậy phải làm sao bây giờ!" Thầm nghĩ cửa gỗ đã đóng chặt, không nghe được bất cứ thanh âm gì, nhưng Dạ Tích Tuyết kì thật không lo lắng, ysớm từ trong miệng Mạc Nhiễm Thiên biết được cái này là mật đạo dưới đất.

"Đi ra ngoài, không có lệnh trẫm, ai cũng không cho phép đi vào, trẫm sẽ dẫn người lên, Lý công công!" Tề Quân Hành uy nghiêm nói.

Dạ Tích Tuyết không thể làm gì khác hơn là lui ra ngoài, Tề Quân Hành lập tức xoay người nhảy vào tủ quần áo.

"A." Mạc Nhiễm Thiên cùng Dương quý phi thét chói tai ngã nhào xuống đất, Bình An cùng Phát Tài sớm nghe được thanh âm, cầm bàn chải đứng chờ, nhưng thấy hai người khi xuống đến nơi, trên mặt đều không có vết thương, bèn liếc mắt nhìn nhau, đầu hiện đầy dấu chấm hỏi, hoàng thượng mỗi lần ném ai tới đều là

vết thương vô số, nếu không phải chết, thì cũng chỉ còn một hơi thở tàn, nhưng đây chính là hai người sống sờ sờ nha.

"Ai nha, đồ điên, đau chết bổn cung." Dương quý phi hai tay xoa đầu, vẻ mặt thống khổ.

"Các ngươi là ai?" Bình An cùng Phát Tài thấy hai khuôn mặt này, phát ra ánh mắt kinh diễm (kinh ngạc + ái mộ).

"A, đánh ngươi, đánh ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục giả ngu, hắn biết Tề Quân Hành lập tức sẽ xuống.

"Ngươi còn đánh, ngươi tưởng rằng bổn cung không dám đánh ngươi sao?" Dương quý phi cũng nóng tính, vươn tay ra, hai người lại túm lấy nhau đánh lộn, thấy vậy Bình An cùng Phát Tài cầm rớt thẳng xuống đất.

"Đánh ngươi!" Hai người lăn qua lăn lại, tới trước một tượng sáp vừa mới làm xong, Mạc Nhiễm Thiên cố ý bị y kéo, làm đổ tượng sáp, tượng sáp chưa khô lập tức vỡ ra, lộ ra một cái khe lớn, bên trong khuôn mặt cùng thân hình một người lộ ra.

"A, này, đây là cái gì?" Dương quý phi bị dọa đến mặt trắng bệch, cũng buông Mạc Nhiễm Thiên ra, lui về phía sau, Mạc Nhiễm Thiên cố ý nhìn trái nhìn phải đầy thắc mắc. Đúng lúc này Tề Quân Hành đã âm trầm xuất hiện ở phía sau bọn họ. Chỉ là giấu ở một góc không đi ra.

"A, đây là cái gì, hì hì, chơi hay quá nha~" Mạc Nhiễm Thiên biết thành bại ở một lần hành động này, ôm lấy tượng sáp, chậm rãi mở rộng vết nứt sang hai bên.

"A, đừng nhúc nhích, ngốc tử, đó là người chết!" Dương quý phi đã nhìn ra, thấy Mạc Nhiễm Thiên không sợ một chút nào, nghĩ thầm chẳng lẽ hắn thật là khờ tử, là mình lầm sao.

"A, người chết?" Mạc Nhiễm Thiên kéo vết nứt,"A!" Một khuôn mặt nửa xanh nửa trắng hiện ra, cái này cho dù là ngốc tử cũng sẽ sợ hãi, hắn lập tức bị dọa đến ném xuống, xoay người ôm lấy Dương quý phi cũng đang hoảng loạn phía sau, hai người không đánh nhau nữa, ôm nhau run như cầy sấy.

"Đây là nơi nào?" Dương quý phi hàm răng đánh vào nhau lập cập hỏi Bình An Phát Tài, đem Mạc Nhiễm Thiên ôm đến nghẹt thở, còn Tề Quân Hành vẫn không nói chuyện, chỉ nấp ở phía sau bọn họ, khuôn mặt tuấn tú âm lãnh vô cùng, trong lòng tính toán xử lý chuyện này như thế nào.

"Đây là mật đạo dưới đất, các ngươi làm sao xuống đây được?" Bình An hỏi.

"Bổn cung cùng thái tử đánh nhau trên long sàng không biết như thế nào lại lăn xuống." Dương quý phi cố trấn định.

"Ngươi là Dương quý phi? Hắn là Mạc thái tử?" Phát Tài đi tới trước mặt bọn họ nghiêm túc xem mặt bọn hắn.

"Thật hoàn mỹ a." Bình An xoa xoa tay nhìn chằm chằm gương mặt hoàn mỹ của Mạc Nhiễm Thiên.

"A, Thiên nhi sợ! Thiên nhi muốn Dạ đại ca, u u" Mạc Nhiễm Thiên lập tức quay đầu tựa vào trên vai Dương quý phi, không dám nhìn bọn họ, khóe mắt thấy bóng dáng Tề Quân Hành, cũng không lên tiếng, chỉ là cười thầm trong lòng, không biết hắn sẽ xử trí Dương quý phi cùng mình thế nào đây.

"Không sai, các ngươi là ai?" Dương quý phi vỗ vỗ lưng Mạc Nhiễm Thiên, tiếp tục hỏi, hiện tại chỉ có hai người bọn họ.

"Hắc hắc, chúng ta là thợ hóa trang, các ngươi xem, bọn họ thật xinh đẹp biết bao!" Bình An thối lui, để Dương quý phi thấy phía sau hắn còn có vài cái tượng sáp.

"Ám, Ám quý phi?" Dương quý phi lại một lần nữa run lập cập, không dám tin nhìn tượng sáp Ám quý phi.

"Đúng vậy,đẹp không? So với người thật còn đẹp hơn, nếu đem hai người các ngươi làm thành tượng sáp như vậy, nhất định sẽ là vật phẩm hoàn mĩ nhất trên đời, hắc hắc." Hai người giơ bàn chải đi về phía bọn họ.

"Các ngươi, các ngươi đừng tới đây, hoàng thượng sẽ mau chóng tới đây, hắn, hắn là thái tử Mạc quốc!" Dương quý phi bị dọa đến vội vàng đem Mạc Nhiễm Thiên đẩy ra trước mặt.

Mạc Nhiễm Thiên vừa mới đồng tình với y vì y đã vỗ về mình, đến giờ thì toàn bộ đều bay biến sạch.

"A, không được Thiên nhi, không muốn, đại ca ca cứu mạng a, u u." Mạc Nhiễm Thiên lập tức khóc nấc lên.

"Hắn thật là khờ tử?" Bình An kì quái hỏi.

"Đúng, đúng vậy, nếu không ngốc, như thế nào lại đi ôm người chết, các ngươi giết hắn, thả ta đi ra ngoài đi, hắn đẹp hơn ta nhiều lắm. Dương quý phi vội vàng nói.

"Ánh mắt của ngươi rất giống hắn, chúng ta móc mắt ngươi ra được chứ?" Phát Tài hung tợn tiến lại gần Dương quý phi, mà Bình An cười khà khà nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Mỹ nhân, giết ngươi thật đáng tiếc, không bằng trước hết để cho đại gia ta hưởng thụ một chút?" Bình An lộ ra vẻ mặt dâm tục.

"A!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức duỗi tay đánh vào mũi Bình An, sau đó đánh một quyền nữa vào bụng Bình An, sau đó dầm đầu hắn xuống, tay đấm chân đá một trận. Y hệt động tác đánh Tề Quân Hành, điều này làm cho Tề Quân Hành nép phía sau bấm bụng cười, bắt đầu hoài nghi Dương quý phi suy đoán sai

"Không được gọi Thiên nhi là "Mỹ nhân" nha, gọi nữa Thiên nhi lại đánh~!" Mạc Nhiễm Thiên đứng lên thổi thổi tay mình, mếu máo: "Đau quá, u u, Thiên nhi muốn về nhà." Sau đó nhìn về phía Dương quý phi cùng Phát Tài đang ngơ ngác nhìn hắn.

"NND, thật là đồ ngốc tử, xui xẻo, a, đau chết mất." Bình An máu mũi chảy ròng, kêu oai oái.

"Khụ khụ khụ!" Tề Quân Hành nhịn không được nữa.

"Đại ca ca, cứu cứu Thiên nhi~!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt bắn ra hào quang lóe sáng, cả người nhảy phốc lên, dính chặt trên người Tề Quân Hành.

"Thần tham kiến hoàng thượng!" Phát Tài vội vàng quỳ xuống đất nghênh đón, Bình An gian nan bò dậy, tay bịt mũi, trong miệng nói gì chẳng rõ.

"Nơi này không còn chuyện của các ngươi, đi ra ngoài!" Tề Quân Hành đem Bình An Phát Tài đẩy ra một gian mật thất khác.

"Hoàng, hoàng thượng!" Khuôn mặt trắng bệch của Dương quý phi đang nhìn hắn.

"Đại ca ca, Thiên nhi không thích nơi này, chúng ta đi ra ngoài tìm Dạ đại ca đi." Mạc Nhiễm Thiên cọ cọ trên mặt Tề Quân Hành.

"Thiên nhi ngoan nha, đừng sợ, đại ca ca ở đây.~" Tề Quân Hành nói xong nhìn về phía Dương quý phi còn đang kinh hoảng, long mục bắn ra sát ý, ngốc tử không biết nơi này để làm gì, nhưng Dương quý phi thì không thể cam đoan.

"Hoàng thượng, thần thiếp nhất định vi hoàng thượng giữ bí mật, không hề nhắc đến việc này nữa! Hoàng thượng tha mạng!" Dương quý phi mặt trắng bệch,"Cộp" Một tiếng quỳ rạp xuống dưới chân Tề Quân Hành.

84. Chương 84: Ác Mộng Đột Tỉnh

Mạc Nhiễm Thiên bấm bụng cười, xem ra Dương quý phi cũng không ngốc, biết mình phát hiện đại bí mật của hoàng thượng, hoàng thượng rất có khả năng giết y diệt khẩu.

"Đại ca ca, Thiên nhi không thích ở chỗ này, mùi khó ngửi quá~." Mạc Nhiễm Thiên tự nhủ thấy ngươi đáng thương như vậy, tạm cứu ngươi một lần này.

"Ái phi đứng lên đi, nể lòng trung thành tận tâm của ngươi đối với trẫm, lần này tạm tha cho ngươi, ái phi ngươi phải quản cái miệng mình đó." Tề Quân Hành nghiêm khắc nhìn Dương quý phi, khẩu khí lạnh như băng.

"Đa tạ hoàng thượng, thần thiếp nhất định ghi nhớ trong lòng." Dương quý phi lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Thiên nhi, ngươi xem thấy gì cũng không được nói với người khác nha, nếu không đại ca ca đánh mông ngươi, biết chưa?" Tề Quân Hành nói với Mạc Nhiễm Thiên trong lòng hắn.

"U u, Thiên nhi không muốn bị đánh mông, không muốn." Lập tức hai tay ôm mông, trưng ra vẻ mặt đáng thương (như puppy).

"Hoàng thượng, xem ra thần thiếp đã lầm, thái tử điện hạ không phải Cơ quý phi." Dương quý phi nhìn Mạc Nhiễm Thiên ngây thơ mà nói.

"Cái này trẫm tự biết chừng mực, đi lên đi." Tề Quân Hành ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên, trở lại con đường phía dưới tủ quần áo. Dương quý phi nơm nớp lo sợ theo sát phía sau, trong lòng thầm thở phào tránh được một kiếp, nhưng cứ nghĩ đến tượng sáp của Ám quý phi, y lại không nhịn được rùng mình một cái.

Bước ra khỏi tủ áo, Dương quý phi được cho lui, Mạc Nhiễm Thiên một lần nữa vô hại bò lên trên long sàng bảo Tề Quân Hành: "Đại ca ca, bây giờ còn rơi xuống đâu nữa?"

"Thiên nhi, đừng quậy nữa, trời chiều rồi, bảo Dạ đại ca mang ngươi về ngủ, ngày mai đại ca ca chơi cùng ngươi được không?" Tề Quân Hành ủ rũ.

"Không muốn, Thiên nhi muốn chơi với đại ca ca, tại sao đại ca ca lại chơi cùng ca ca lúc nãy mà không chơi với Thiên nhi!" Mạc Nhiễm Thiên giả ngu, hắn biết Tề Quân Hành cũng không hoàn toàn tin tưởng hắn.

Tề Quân Hành sửng sốt dỗ dành: "Đại ca ca ngày mai lại chơi cùng ngươi, ngoan nha." Tề Quân Hành ngồi trên long sàng ôm hắn.

"Không muốn, Thiên nhi muốn cùng đại ca ca ngủ cơ." Nói xong nằm thẳng xuống long sàng, nhắm mắt lại.

Tề Quân Hành sầu não. Hắn sao lại không muốn cùng khả nhân nhi này chơi đùa chứ, chỉ sợ mình không cẩn thận ngủ thiếp đi, đem khả nhân nhi ngược chết mất.

"Thiên nhi, đại ca ca hay gặp ác mộng, Thiên nhi ngủ cùng đại ca ca sẽ gặp yêu quái đó nha. Về ngủ chỗ Dạ đại ca được không nào?" Tề Quân Hành ôm lấy hắn.

"A, Thiên nhi cũng nằm mơ nha, nhưng trong mộng của Thiên nhi chính là tiên nữ tỷ tỷ đó, không phải yêu quái, hì hì, đại ca ca không sợ, Thiên nhi bảo tiên nữ tỷ tỷ đánh yêu quái chạy!" Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên đang cười sằng sặc.

"Thật vậy hả?" Tề Quân Hành kinh hãi, sau đó lại vui mừng, chẳng lẽ tiểu nhân nhi này thật sự là cứu tinh của mình?

"Thật đó, Thiên nhi chưa bao giờ gạt người, đại ca ca có thể hỏi Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên chu môi.

"Lý công công!" Tề Quân Hành hưng phấn kêu to một tiếng.

"Có nô tài!" Lý công công lập tức chạy vào.

"Gọi Trần thống lĩnh tới! Nói với Dạ đại nhân thái tử điện hạ đêm nay thị tẩm." Tề Quân Hành phân phó.

Lý công công ngẩng đầu nhìn nhìn hai con mắt to tròn của Mạc Nhiễm Thiên, sau đó lĩnh mệnh đi, Mạc Nhiễm Thiên biết ông ta có thể đang thầm mặc niệm cho mình.

"Vi thần tham kiến hoàng thượng, thái tử điện hạ!" Trần Chấn tới ngay tức thì.

"Ái khanh bình thân, đêm nay ngươi ở ngoài cửa này hầu hạ, nếu nghe được tiếng khóc của thái tử điện hạ thì lập tức đi vào đánh trẫm bất tỉnh, hiểu chưa?" Tề Quân Hành dặn dò.

"Vâng, thuộc hạ hiểu rồi!" Trần Chấn cũng thoáng nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên nhếch lên, cảm thấy bọn họ đều nghĩ mình chết chắc rồi.

"Thiên nhi, bảo bối của trẫm." Tề Quân Hành yên tâm đem hắn kéo vào trong lòng.

"Đại ca ca, ca ca vừa rồi hư quá, cấu Thiên nhi đau quá!" Mạc Nhiễm Thiên vén áo lên, đưa tay cho Tề Quân Hành nhìn.

Tề Quân Hành thấy mấy chỗ bầm tím kia thì vô cùng xót xa, lấy tay giúp hắn xoa xoa rồi nựng: "Không đau, không đau, tí nữa đại ca ca sẽ đánh đòn hắn nha."

"Uhm, đại ca ca thật tốt!" Mạc Nhiễm Thiên cao hứng cười đến hai mắt cong cong.

"Thiên nhi, vòng tay của ngươi đẹp quá, rất xứng với Thiên nhi." Tề Quân Hành chăm chú nhìn hình phượng hoàng trên vòng tay.

"Hì hì, đây là Tử Viêm ca ca cho Thiên nhi, Thiên nhi thật thích." Mạc Nhiễm Thiên thấy Tề Quân Hành sắp chạm vào mắt phượng, lập tức rụt lại.

Tề Quân Hành đột nhiên giận dữ: "Thiên nhi, ngươi đừng giả bộ, ngươi là Cơ Nhi có đúng không?" Tề Quân Hành đột nhiên nghĩ đến trên tay Cơ Nhi cũng có một vòng tay, mặc dù không nhìn kĩ, nhưng hình như không khác nhau mấy.

"A, đại ca ca, ngươi nói gì? Ai là Cơ Nhi a?" Mạc Nhiễm Thiên thất kinh, chẳng lẽ hắn đã thấy vòng tay này lúc mình là Cơ Nhi, cho dù có thấy đi chăng nữa cũng không thể xác định là giống nhau như đúc được, ở chỗ này, nam thị mang vòng tay cũng không thiếu, hắn nhất định đang thử mình.

Tề Quân Hành mặt rồng âm trầm, đột nhiên tiến đến bên hắn hít hà: "Mà ngay cả mùi vị đều giống nhau, ngươi vẫn còn giả bộ?"

"Đại ca ca, ngươi nói cái gì a, u u, đại ca ca bại hoại, Thiên nhi phải đi về, u u." Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng kinh hãi, phân vân có nên thừa nhận hay không.

"Hoàng thượng!" Trần Chấn lập tức chạy vào, thấy thái tử điện hạ đang khóc, nhưng mắt hoàng thượng cũng không thay đổi, liền thắc mắc.

"Khụ khụ, còn chưa có chuyện gì." Tề Quân Hành bất đắc dĩ nói, Trần Chấn nhếch nhếch mép lui ra ngoài.

"Thiên nhi! Ngươi thật không phải Cơ Nhi? Kì thật ngươi là Cơ Nhi trẫm càng thích, trẫm sẽ không trừng phạt ngươi, Cơ Nhi, thừa nhận đi." Tề Quân Hành nhìn thẳng vào mặt hắn mà nói.

"Đại ca ca bại hoại, không chơi trò chơi, Thiên nhi đi đây." Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn, bĩu môi muốn xuống giường.

"Thiên nhi, chậm đã, đại ca ca sai rồi, đến, chúng ta chơi trò chơi được không?" Tề Quân Hành lập tức ôm lấy hắn, đem hắn áp trên giường. Mặc kệ hai người có phải cùng một người hay không, hắn đều là hắn, hơn nữa Thiên nhi thật sự có nằm mơ sao?

"A, đại ca ca, ngươi nhẹ thôi, Thiên nhi sợ đau, u u." Thiên nhi bị hắn chặn lại, quát to một tiếng.

"Thiên nhi đừng khóc." Tề Quân Hành vội vàng bịt miệng hắn lại, sợ Trần Chấn lại đi vào, sau đó dỗ dành: "Đại ca ca sẽ nhẹ tay, Thiên nhi biết chơi trò chơi gì nào?"

"Không phải thoát quần à?" Thiên nhi chớp chớp mắt, nghĩ bụng chẳng lẽ hắn không nghi ngờ, hắn nào biết rằng Tề Quân Hành hiện tại sắc dục huân (hun) tâm rồi.

"Uhm, phải cởi quần trước đã. Tề Quân Hành nở nụ cười, nhìn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên, cái đuôi lang sói đã lộ rõ.

"Đại ca ca cởi trước đi, mọi người cùng nhau cởi, xem ai nhanh hơn nha, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên lúc này mới gọi là chơi trò chơi.

"Được rồi, bắt đầu nha." Tề Quân Hành cười nói, sau đó vội vàng cởi sạch, xong việc hắn kinh ngạc hỏi Mạc Nhiễm Thiên: "Thiên nhi, sao lại không cởi ra?"

"Đại ca ca, ngươi thật là lợi hại, là ca ca lợi hại nhất Thiên nhi từng gặp đó." Mạc Nhiễm Thiên giễu cợt.

Tề Quân Hành đỏ mặt bảo: "Thiên nhi không phải nói thi đấu sao? Đến đây, đại ca ca giúp ngươi cởi." Sau đó trở mình, đưa tay kéo quần hắn.

Mạc Nhiễm Thiên đá vào ngực hắn, túm chặt quần, sợ hãi nói: "Đại ca ca là đồ trứng thối xấu xa, phụ hoàng nói ai cởi quần Thiên nhi đều là đồ bại hoại, Thiên nhi đồng ý mới được cởi." Khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tức giận.

"Lão khốn kia!" Tề Quân Hành lấy tay bưng ngực, mặc dù không đau lắm, nhưng đủ khiến hắn sầu não rồi.

"Ai là lão khốn?" Mạc Nhiễm Thiên làm bộ khó hiểu hỏi.

"A, Thiên nhi ngoan, phụ hoàng ngươi còn nói gì nữa?" Tề Quân Hành thật sự không muốn bị đánh nữa.

"Ư, Thiên nhi không nhớ." Mạc Nhiễm Thiên làm bộ đang vắt óc suy nghĩ.

"Không nhớ cũng không sao cả, Thiên nhi tự mình cởi quần được không? Nếu không chơi trò chơi thế nào đây? Bây giờ khuya lắm rồi, tất cả mọi người đều buồn ngủ." Tề Quân Hành giở trò dụ dỗ lừa gạt.

"A, đại ca ca. Ca ca vừa rồi có ăn chỗ đó của ngươi. Thiên nhi cũng muốn ăn." Mạc Nhiễm Thiên nhìn long căn nghênh ngang của hắn mà nói.

Tề Quân Hành mừng rỡ, lập tức đáp: "Được được được, đại ca ca cho Thiên nhi ăn." Tề Quân Hành vội vàng nằm xuống, chuẩn bị hưởng thụ.

Mạc Nhiễm Thiên cười ranh mãnh, hắn ta nghĩ mình thực sự sẽ làm loại chuyện mắc ói này sao, lúc này tranh thủ phế luôn hắn đi.

"Đại ca ca, Thiên nhi ăn nha, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên cười ngốc nghếch.

Tề Quân Hành đột nhiên toàn thân nổi gai ốc, mắt thấy đầu Mạc Nhiễm Thiên đang cúi thấp, hắn đột nhiên ngăn lại: "Thiên nhi, đêm nay không ăn nữa, hôm nào khác ăn được không? Đến đây, cho trẫm hôn nào."

"Tại sao? Ca ca được ăn a?" Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ may mà nhà ngươi biết điều đó.

"Ca ca kia ăn xong còn chưa rửa, không sạch sẽ, cho nên không được ăn." Tề Quân Hành lộ ra một ánh mắt xem thường giải thích cho hắn.

"A. Lần sau cho Thiên nhi ăn nha, Thiên nhi muốn cắn cắn." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra bộ dáng thèm thuồng chảy nước miếng.

Tề Quân Hành thầm thở phào. Suýt nữa mệnh căn bị phế luôn rồi.

"Thiên nhi ngoan nào, cởi quần ra." Mạc Nhiễm Thiên lề mề đến bây giờ còn chưa cởi quần.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên ngáp dài, vỗ vỗ miệng nói: "Thiên nhi buồn ngủ rồi, không muốn chơi, ngày mai lại chơi nữa. Thiên nhi muốn gặp tiên nữ tỷ tỷ." Nói xong ngã vào một bên hai mắt nhắm nghiền.

Mặt Tề Quân Hành lúc trắng lúc xanh. Cũng không biết có nên nổi giận không đây, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt trong sáng của Mạc Nhiễm Thiên, nghĩ bụng không phải người này đang đùa giỡn hắn chứ, nhưng cuối cùng vẫn chỉ có thể thở dài, mặc quần vào nằm xuống.

Hai người không nói lời nào, rất nhanh cơn buồn ngủ kéo tới, Tề Quân Hành ngủ thiếp đi, Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cũng bắt đầu khẩn trương, chuẩn bị chạy trốn.

Đáng tiếc Tề Quân Hành chậm chạp chưa phát Thi Độc, một cử động nhỏ Mạc Nhiễm Thiên cũng không dám, tưởng rằng hắn còn chưa ngủ, nhưng mình cũng buồn ngủ rồi.

Rốt cuộc trong lúc Tề Quân Hành còn chậm chạp chưa phát tác, Mạc Nhiễm Thiên cũng ngủ thiếp đi mất.

Lần thứ hai tỉnh lại, là nghe được Tề Quân Hành nói mơ. Mạc Nhiễm Thiên nhanh chóng quay đầu nhìn, chỉ thấy Tề Quân Hành mồ hôi túa đầy mặt, hai tay huơ huơ, giống như đang chống lại cái gì, sau đó hai mắt mở ra, Mạc Nhiễm Thiên giật nảy mình: hai tròng mắt hắn trắng dã.

"Ngươi, ngươi là ai? Điện hạ! Ngươi rốt cuộc trở lại bên người trẫm." Tề Quân Hành thấy Mạc Nhiễm Thiên lập tức hai mắt trắng dã chảy ra nước mắt, thấy vậy khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên không ngừng co quắp, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì vậy.

"Đại ca ca?" Mạc Nhiễm Thiên đề phòng hắn làm bộ.

"Đại ca ca là ai? Là kẻ xấu đem cướp ngươi đi à? Trẫm giết hắn, điện hạ là của trẫm, là của trẫm!" Tề Quân Hành đột nhiên giận dữ, nước mắt vẫn lưu lại trên mặt, vẻ mặt đầy thịnh nộ.

"Ngươi, sao mắt ngươi trắng thế, đáng sợ quá!" Mạc Nhiễm Thiên vẫn giả bộ.

"Cái gì mắt trắng? Trong mắt trẫm sao lại trắng được?" Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên rất kì quái, sao lúc này có thể nói chuyện với hắn, lần trước hắn hoàn toàn không nghe lời mình nói, chẳng lẽ là bởi vì mặt mình giống với người trong giấc mộng của hắn?

"Ngươi, ngươi là đang nằm mơ sao?" Mạc Nhiễm Thiên cẩn thận dò hỏi.

"Trẫm không mộng a, trẫm đang ở cùng thái tử điện hạ. Trẫm rất vui vẻ, điện hạ, ngươi cũng đừng rời khỏi trẫm." Tề Quân Hành đem Mạc Nhiễm Thiên ôm vào trong lòng.

"Ơ, ngươi vẫn muốn cùng với ta ha?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

Tề Quân Hành xem thường nhìn Mạc Nhiễm Thiên, sau đó cọ cọ đầu hắn, ôn nhu nói: "Điện hạ lại quên rồi, trẫm vĩnh viễn chỉ cùng điện hạ ở cùng một chỗ."

Mạc Nhiễm Thiên phát hiện hắn chứng thật là đang mộng, chẳng lẽ giấc mơ và hiện tại giống nhau, liền đẩy hắn ra nhảy xuống giường, lôi ra rương gỗ dưới giường.

"Ngươi, ngươi có biết mấy thứ này không?" Mạc Nhiễm Thiên lấy roi ra hỏi hắn.

"Ở đâu ra vậy? Dưới long sàng của trẫm sao lại có mấy thứ này? Điện hạ, đây không phải trẫm, không phải trẫm, ngươi đừng hiểu lầm." Tề Quân Hành hình như rất sợ Mạc Nhiễm Thiên tức giận.

"Hừ, chính là ngươi! Nếu không sao lại ở dưới long sàng của ngươi, có phải ngươi chuẩn bị đánh Thiên nhi hay không?" Sau khi phát hiện điều này, Mạc Nhiễm Thiên mừng như điên a, thì ra hắn thật sự rất yêu mình.

"Không, không phải, thật sự không phải trẫm, điện hạ tin trẫm a." Tề Quân Hành lại bắt đầu rơi nước mắt.

"Lại đây, Thiên nhi muốn chơi đùa, ngươi đứng vững!" Mạc Nhiễm Thiên cầm roi da ngắm nghía.

"A, cái này, cái này đau lắm." Tề Quân Hành càng trợn mắt lớn hơn.

"Còn nói không phải ngươi? Sao ngươi biết là rất đau?" Mạc Nhiễm Thiên vờ tức giận.

"Không phải, không phải, điện hạ đừng nóng giận, trẫm cho ngươi đánh." Tề Quân Hành lập tức bò xuống giường đứng vững, bộ dáng có điểm thấy chết không sờn.

Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày, vốn đang chuẩn bị khi hắn bị Thi Độc phát tác, bảo Dạ Tích Tuyết đến giáo huấn hắn, xem ra giờ mình có thể tự trút giận rồi.

"Đánh ngươi, ngươi có trách Thiên nhi không?" Mạc Nhiễm Thiên vô tội dò hỏi.

"Sẽ không, điện hạ, ngươi đánh đi." Tề Quân Hành mở phanh ngực.

"Được, đây là ngươi tự tìm đó!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười khùng khục.

Dứt lời, Mạc Nhiễm Thiên không chút lưu tình quất một roi quất lên ngực Tề Quân Hành, lập tức máu ứa ra.

"A." Tề Quân Hành kêu thảm thiết một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

"Binh!" Cửa bị đá văng, Trần Chấn cùng Dạ Tích Tuyết lập tức kích động vọt vào. Sau đó hai người sợ ngây người, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang cầm roi.

"Cút ra, không có lệnh trẫm, không cho phép đi vào!" Tề Quân Hành quay đầu nhìn hai người một cái, họ bị tròng mắt trắng dã dọa sợ tới mức lùi ra ngay lập tức, nhưng hai người đều yên tâm.

"Hoàng thượng có đau không?" Mạc Nhiễm Thiên từ cười khùng khục biến thành cười đểu.

"Không, không đau, nữa đi! Chỉ cần điện hạ vui vẻ, không đi theo người xấu là tốt rồi." Tề Quân Hành lộ ra vẻ mặt si mê.

"Được, tiếp nha!" Mạc Nhiễm Thiên lại quất một roi, roi này càng thêm mạnh, đau đến mức hắn phải kêu lên. Mạc Nhiễm Thiên đưa cho hắn đôi giày trên đất: "Cắn! Xoay người lại!"

Tề Quân Hành đầu đầy mồ hôi, giương đôi mắt trắng dã đáng thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên, cắn giày xoay người lại.

"Ba! Ba!" Liên tục hai roi, phía sau lưng Tề Quân Hành đã xuất hiện những dấu thập đan xen, huyết nhục mơ hồ. Tề Quân Hành cũng một cái lảo đảo lao tới trước một bước. Trong miệng phát ra tiếng "U u" đau đớn.

"Lại đây!" Mạc Nhiễm Thiên ném roi, bới vật trong rương, tìm thấy cây gậy gai, hắn cười đểu, hương vị này hắn vĩnh viễn nhớ kỹ.

"Điện hạ, cái này, không được, không được." Ý nghĩ của Tề Quân Hành giống hệt Mạc Nhiễm Thiên lúc đó, hai tay lập tức ôm mông.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng, lấy ra một ngọc trụ màu xanh biếc: "Yên tâm, địa phương kia dùng cái này! Cam đoan hoàng thượng rất đã nghiền, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười lớn.

"Điện hạ, đừng chơi cái này, đau lắm!" Tề Quân Hành vẻ mặt thống khổ.

"Không chơi sao được, chơi vui lắm." Mạc Nhiễm Thiên nghiến răng nghiến lợi.

"Điện hạ, chúng ta chơi cái khác." Tề Quân Hành lập tức ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên, đem hắn áp trên long sàng, không cho Mạc Nhiễm Thiên cơ hội ngược đãi hắn.

"Ngươi làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến nhảy dựng lên.

"Điện hạ, trẫm, trẫm muốn hôn ngươi, có thể chứ?" Hai tròng mắt Tề Quân Hành nhìn đôi môi kim phấn.

"Ngươi đến cùng là nằm mơ thật, hay là nằm mơ giả?" Mạc Nhiễm Thiên kì quái hỏi.

"Trẫm không có mộng, nếu nằm mơ, cũng vĩnh viễn không muốn tỉnh, trẫm muốn/ vĩnh viễn cùng điện hạ ở cùng một chỗ." Tề Quân Hành nói xong không chờ Mạc Nhiễm Thiên trả lời, liền hôn lên môi hắn.

Đột nhiên, chuyện lạ xuất hiện, khi dòng điện chạy qua, cả người Tề Quân Hành bắt đầu run run, hơn nữa càng ngày càng kịch liệt, khiến Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ thụt lùi vào góc giường nhìn hắn.

Tề Quân Hành từ trên giường lăn xuống, co quắp trên mặt đất.

"Ngươi, ngươi sao thế?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, nhưng không dám chạm hắn.

Tề Quân Hành run rẩy một lúc thì ngừng lại, con mắt đã nhắm lại, khi mở mắt ra một lần nữa đã khôi phục màu đen bình thường.

"A." Tề Quân Hành đau đớn kêu lên, hắn cúi đầu nhìn những vết thương trên người, sau đó nhướn mi hỏi Mạc Nhiễm Thiên: "Chuyện gì xảy ra vậy? Trẫm tỉnh mộng ư?"

"Đại ca ca, ngươi khỏi bệnh rồi sao? Mới vừa rồi thật đáng sợ a." Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, hắn đã tỉnh lại, như vậy xem ra, môi mình chính là giải dược của hắn.

"Ha ha ha, trẫm thật sự tỉnh rồi, ha ha ha, trẫm khỏi bệnh rồi sao? Là Thiên nhi đánh yêu quái trong mộng sao?" Tề Quân Hành cười ha ha.

"Đại ca ca để Thiên nhi đánh ngươi a, ngươi xem trên người ngươi đầy máu kìa." Mạc Nhiễm Thiên làm bộ rất sợ hãi.

"Ha ha ha, không đáng ngại, Thiên nhi ngoan, đừng sợ! Ha ha ha, trẫm rất vui!" Tâm trạng hiện tại của Tề Quân Hành rất khó hình dung, mặc dù trên người rất đau, nhưng mừng rỡ vạn phần, mình không gặp ác mộng, như vậy là mình sẽ không không còn giết người, Thiên nhi, thật sự là cứu tinh của hắn.

Tề Quân Hành sau phút mừng rỡ mới thấy đau đớn, vội vàng gọi Lý công công vào dâng Thiên Lộ Hoàn, nhưng Lý công công nói với hắn Thiên Lộ Hoàn chỉ còn ba viên. Tề Quân Hành sửng sốt, sau đó chỉ ăn một viên, rồi cẩn thận để cho Trần Chấn vào bôi thuốc cho hắn, còn Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên hỏi đã xảy ra chuyện gì?

"Dạ đại ca, đại ca ca thật là khủng khiếp, ánh mắt của hắn biến màu trắng, sau đó ôm Thiên nhi khóc, sau đó muốn Thiên nhi đánh hắn, không đánh hắn, hắn sẽ đánh Thiên nhi, cho nên Thiên nhi không thể làm gì khác hơn là đánh hắn, đánh xong ánh mắt của hắn trở lại bình thường, sau đó, sau đó cười như người điên, u u, Thiên nhi sợ, Dạ đại ca, chúng ta về thôi." Mạc Nhiễm Thiên âm thầm cười đến rút gân, khiến mặt mũi Tề Quân Hành mất hết, sau đó còn nói với hắn rằng đánh hắn chính là cách để tỉnh cơn ác mộng.

Tề Quân Hành xấu hổ, nhìn mọi người nói: "Khụ khụ khụ, chuyện của trẫm không được lộ ra ngoài, người vi phạm tru di cửu tộc, biết chưa?"

"Vâng, hoàng thượng!" Mọi người ở đây đều nể mặt hắn, nhưng lại bấm bụng cười thầm.

"Hoàng thượng, Thiên Lộ Hoàn hết rồi, hoàng thượng sao chịu được đòn đau đây?" Lý công công quan tâm hỏi.

Tề Quân Hành sửng sốt nói: "Thuốc này hoàn là tiên hoàng lưu lại, đã không còn nữa, ai, xem ra chỉ có chịu nỗi khổ da thịt, Thiên nhi, lần sau có thể nhẹ chút không?" Tề Quân Hành dịu dàng nói với Mạc Nhiễm Thiên.

"A, nhưng đại ca ca muốn Thiên nhi đánh mạnh a, ngươi, ngươi còn bảo Thiên nhi dùng cái đó, Thiên nhi không biết dùng thì làm sao bây giờ?" Mạc Nhiễm Thiên chỉ vào rương gỗ mà trả lời.

Mọi người quay đầu nhìn, lập tức đều là mặt lộ vẻ xấu hổ, còn Tề Quân Hành vẻ mặt đỏ bừng, vội vàng một cước đem cái rương đá vào dưới long sàng rồi nhìn Thiên nhi nói: "Thiên nhi, chúng ta sau không chơi cái này, Trần thống lĩnh, trẫm ra lệnh ngươi đi làm vài thứ vô hại đến đây."

"A, cái này cái này, vâng, hoàng thượng!" Trần Chấn lập tức lộ ra gương mặt như ăn phải khổ qua.

Lúc này trời bắt đầu sáng, thương thế của Tề Quân Hành cũng tốt hơn nhiều, Lý công công mặc long bào cho hắn.

"Thiên nhi, ngươi trở về ngủ tiếp, trẫm vào triều sớm, hôm nay trẫm muốn gặp tên nhị vương gia đang trốn tránh kia, ha ha." Tề Quân Hành tâm tình tốt đẹp, tin tưởng mười phần.

"Đại ca ca, Thiên nhi muốn đi, Thiên nhi không muốn ngủ. Thiên nhi cũng muốn đi chơi được không?" Mạc Nhiễm Thiên níu long bào hắn.

"Thiên nhi, không được quấy nữa! Ngoan ngoãn đi ngủ, trẫm bãi triều lại đến thăm ngươi." Tề Quân Hành vẻ mặt nghiêm túc.

"U u, không muốn, đại ca ca bại hoại! Thiên nhi không chơi với ngươi, cũng không quan tâm tới ngươi nữa, u u. Dạ đại ca, phụ hoàng lâm triều đều mang Thiên nhi đi chơi, đại ca ca bại hoại." Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt với Dạ Tích Tuyết.

Tề Quân Hành sửng sốt nói: "Chuyện gì vậy?"

"Hoàng thượng, mỗi lần hoàng thượng lâm triều điện hạ đều ngồi trên Kim Loan Điện chơi đùa, ai." Dạ Tích Tuyết lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Vậy còn ra thể thống gì?" Tề Quân Hành kinh ngạc hỏi.

"Oa oa, đại ca ca bại hoại!" Mạc Nhiễm Thiên đánh lên mặt hắn một cái! Sau đó mắt to lườm hắn, miệng nhếch lên thật cao mà nói: "Thiên nhi không chơi với đại ca ca nữa."

Mọi người hai mặt nhìn nhau, cái tát này của Mạc Nhiễm Thiên khiến Tề Quân Hành xây xẩm mặt mày.

"Hoàng thượng tha mạng! Điện hạ không hiểu chuyện, thỉnh hoàng thượng tha mạng!" Dạ Tích Tuyết lập tức quỳ xuống vi Mạc Nhiễm Thiên xin tha.

"Hừ, Thiên nhi không chơi với hắn nữa, kệ hắn bị yêu quái ăn thịt!" Mạc Nhiễm Thiên thật đúng là sợ hắn nổi giận đánh mình.

Tề Quân Hành khôi phục lại, lạnh lùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên một hồi lâu, sau đó mới thở dài nói: "Ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời, không được nghịch ngợm, đại ca ca mới mang ngươi đi."

"Dạ dạ, yeah." Mạc Nhiễm Thiên lập tức gật đầu như giã tỏi, sau đó cả nhảy cẫng lên người hắn.

85. Chương 85: Thượng Quan Tiểu Thụ

"Hoàng thượng giá đáo!" Giọng nói lanh lảnh của Lý công công vang vọng triều đình.

"Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Trên Triêu điện, văn võ bá quan chia làm hai hàng, quỳ xuống thi lễ.

Tề Quân Hành bước từng bước dài tiến đến long ỷ, chậm rãi ngồi xuống sau đó lớn tiếng nói: "Chúng ái khanh bình thân!" Giờ phút này Mạc Nhiễm Thiên cười ngu ngơ đi sau hắn, thấy hắn ngồi xuống, Mạc Nhiễm Thiên cũng rất tự nhiên ngồi xuống tấm thảm đỏ dưới chân.

Chúng thần ngẩng đầu nhìn lên, tất cả mọi người đều thất kinh, chuyện gì thế này, tiếng ồn ã ngay tức thì vang lên.

"Chúng ái khanh không cần kinh hoảng, Thiên nhi là ái phi của trẫm, ngây thơ vô hại, để hắn ngồi đây không có gì nghiêm trọng, các khanh có chuyện gì hãy tấu lên!" Tề Quân Hành mở lời giải thích.

"Hoàng thượng, này, này không phù hợp quy củ tổ tông a!" Thượng thư Long Cách bước ra khỏi hàng.

"Hửm? Gần đây ái khanh dường như có rất nhiều ý kiến với trẫm?" Tề Quân Hành long nhan âm trầm.

"Thần không dám, chỉ là hoàng thượng, quy củ tổ tông không thể phế, hậu cung không được can dự triều chính, Mạc thái tử lại càng không nên xuất hiện trên Triêu điện, chúng đồng liêu nói có phải không?" Long Cách tát nước theo mưa.

"Hoàng thượng, chuyện này quả thực không nên." Sĩ đại phu Hồ Lan lập tức hưởng ứng, rất nhiều đại thần cũng đều bước ra khỏi hàng phản đối, tựa như sớm có dự mưu.

Mạc Nhiễm Thiên giả dạng ngớ ngẩn nhìn nhìn Tề Quân Hành, Tề Quân Hành cúi đầu mỉm cười với hắn, sờ sờ đầu hắn, sau đó long mục sắc bén nhìn về phía các đại thần phản đối hắn mà nói: "Chúng ái khanh thật là đồng tâm hiệp lực a. Thượng thư đại nhân, nhị đệ của trẫm ở chỗ của ngươi thật là tốt a, nhưng sao không thấy hắn ghé thăm hoàng huynh này một chút?" Tề Quân Hành nói xong lời cuối cùng, giọng nói cũng đanh hơn rất nhiều.

Mọi người từ thắc mắc chuyển sang kinh ngạc, đều nhìn về phía Long Cách.

"Hoàng thượng thứ tội, nhị vương gia cũng là mới vừa đến phủ thượng của vi thần không lâu, đang tìm mỹ nam, để hiến cho hoàng thượng." Long Cách đầu óc khôn khéo, xoay chuyển mau lẹ, nhưng lão vẫn chột dạ vì tin tức linh thông của Tề Quân Hành, bởi vì Tề Hằng đến mấy ngày, chưa từng ra khỏi thượng thư phủ, xem ra phủ thượng của mình có gian tế.

"Tướng quốc đại nhân? Người đâu?" Tề Quân Hành sâu xa nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

"Hoàng thượng, nhị vương gia đã được vi thần mời tới, đang ở ngoài điện chờ." Thượng Quan Nghi nói xong, cười lạnh nhìn Long Cách, mà Long Cách lập tức toát mồ hôi hột.

"Truyền nhị vương gia tiến vào điện!" Tề Quân Hành trầm giọng nói, một tay còn đang sờ sờ đầu Mạc Nhiễm Thiên, làm cho Mạc Nhiễm Thiên muốn rớt cằm, ta là con mèo Ba Tư dưới chân ngươi đó hả? Nhưng hắn có thể được lâm triều đã là Tề Quân Hành đặc biệt khai ân, cũng không thể quá đáng hơn nữa, bởi vì hắn phải biết hoạt động cùng rắc rối của Tề quốc.

"Truyền nhị vương gia tiến vào điện!" Thanh âm Lý công công vừa truyền ra, một nam nhi bảy thước tiến vào điện, một thân quan phục, chính khí ngời ngời, Mạc Nhiễm Thiên lập tức thấy trước mắt sáng ngời. Nam nhân này vóc người cao lớn rắn chắc, khí chất cao quý, lông mày vút cao, giờ phút này hơi hơi nhếch lên, đôi mắt nhìn thẳng Tề Quân Hành đang ngồi trên long ỷ, long hành hổ bộ, chậm rãi bước tới. Nhưng Mạc Nhiễm Thiên có chú ý tới ánh mắt của người kia lại chăm chú nhìn Thượng Quan Nghi.

(long hành hổ bộ: tả bước đi của một người như rồng như hổ)

"Thần đệ tham kiến hoàng thượng, ngô vương vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!" Tề Hằng chậm rãi hạ bái.

"Hoàng đệ bình thân, trẫm thật sự là tủi thân, hoàng đệ đến kinh thành mấy ngày, như thế nào không thấy tiến cung gặp trẫm, tốt xấu gì chúng ta cũng là hai huynh đệ." Tề Quân Hành hết sức châm chọc.

"Hoàng thượng thứ tội, thần đệ vốn định hồi kinh sẽ đi gặp hoàng huynh, chỉ là muốn vì hoàng huynh chuẩn bị một phần lễ vật, cho nên trì hoãn." Tề Hằng sắc mặt không đổi, chậm rãi nói, làm cho Mạc Nhiễm Thiên không thể không bội phục sự bình tĩnh của hắn.

"Ha ha ha, vậy trẫm đa tạ hoàng đệ, nhị hoàng đệ lần này đến kinh thành muốn ở lại bao lâu? Hoàng cung này của trẫm hiện tại trống rỗng, không bằng hoàng đệ vào ở cùng trẫm, để trẫm có người bầu bạn, được không?" Tề Quân Hành trở mặt như lật bàn tay.

"Hoàng huynh vì sao giải tán hậu cung? Thần đệ nghe nói hoàng huynh bệnh nặng, không biết đã đỡ hơn chưa?" Tề Hằng hỏi thẳng.

"Ha ha ha, không dối gạt hoàng đệ, bệnh này của trẫm quả thật đã bị từ lâu, nhưng đáng mừng chính là trẫm tối hôm qua đã chữa khỏi, ha ha ha." Tề Quân Hành sớm đoán được đám người này sẽ lấy cớ là hắn bị bệnh. Điều này làm cho hắn không khỏi sủng ái nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang ngồi dưới đất nghịch ngón tay mình.

"Hả? Thần kỳ như thế, chúc mừng hoàng huynh, không biết chữa khỏi như thế nào, thần đệ rất tò mò, có thể nói rõ hay không?" Tề Hằng vừa nói ra câu này, các đại thần phía dưới lại rối loạn, ngay cả Thượng Quan Nghi không biết rõ tình hình cũng lấy làm kinh hãi, nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên giả ngây giả dại, chẳng lẽ Tiểu Thiên thật sự có khả năng chữa khỏi bệnh của hắn?

"Ha ha ha, đây là giải dược của trẫm, Thiên nhi, nói cho bọn họ Thiên nhi có phải đã đuổi yêu quái trên người đại ca ca đi hay không nào?" Tề Quân Hành khẳng định, tiếp đó đứng lên, đem Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy rồi lại trở về long ỷ, hết sức sủng ái. Toàn bộ điện xôn xao.

"Hì hì, yêu quái của đại ca ca bị tiên nữ tỷ tỷ của Thiên nhi đánh đi." Mạc Nhiễm Thiên cười khúc khích nhìn về phía Tề Hằng, hắn cảm thấy nếu để cho người này làm hoàng đế, so với Tề Quân Hành càng khó đối phó, bởi vì người này rõ ràng có khí thế của đế vương, mình nhìn không ra nhược điểm của hắn, ít nhất Tề Quân Hành là "mê giai".

"Ha ha ha, chúng ái khanh nghe rõ chưa?" Tề Quân Hành cười xong sau đó lạnh lùng nhìn khắp điện.

"Hoàng thượng đang đùa sao, ai chẳng biết Mạc thái tử là ngốc tử! Lời của hắn cũng có thể tin hay sao?" Tề Hằng rốt cuộc nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, hai người đối mặt, Tề Hằng sửng sốt, Mạc Nhiễm Thiên hé môi cười.

"Hoàng đệ không tin trẫm?" Tề Quân Hành tức giận lên cao.

"Thần đệ không dám!" Tề Hằng vội vàng khom người.

"Đại ca ca, Tề ca ca này là người xấu sao? Hay là buổi tối bảo yêu quái đánh hắn đi, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên cho Tề Quân Hành một ý tưởng.

"Ha ha, Thiên nhi ngoan, đi xuống đi." Tề Quân Hành buông Mạc Nhiễm Thiên, sau đó giơ tay ra lệnh cho Lý công công bên cạnh: "Điện hạ. Đến bên này!" Đem Mạc Nhiễm Thiên dẫn đi.

"Chúng ái khanh, trẫm biết trước bệnh của trẫm làm cho mọi người trong lòng bất an, nhưng bệnh này của trẫm quả thật đã tìm được lương dược rồi, nếu ai không tin, đêm nay cứ đến tẩm cung của trẫm, Lý công công, an bài tẩm cung cho nhị vương gia! Trẫm còn chưa cùng nhị hoàng đệ tâm sự. Bãi triều!" Tề Quân Hành nói xong, long mục quét quanh chúng thần một cái, sau đó tay áo vung lên, đi thẳng.

"Tướng quốc đại nhân, hoàng thượng nói là thật hay giả?" Có một thái tử đảng đã lung lay mà hỏi Thượng Quan Nghi.

"Ha ha, vua không nói chơi, Trương đại nhân nếu không tin, buổi tối có thể đến xem, Long đại nhân, ngươi sẽ đến xem chứ?" Thượng Quan Nghi xoay người mỉm cười với Long Cách.

Long Cách mặt tái nhợt, liếc nhìn sắc mặt âm trầm của nhị vương gia Tề Hằng, lúc này, hơn phân nửa triều thần đã lui ra.

"Tướng quốc đại nhân, hai năm không gặp, càng thấy anh tuấn a, chuyện hoàng thượng ngươi hiểu rõ nhất, hai năm này hắn bị bệnh đã hại chết bao nhiêu người, tất cả mọi người đều rõ cả, chẳng lẽ ngươi không cảm thấy hắn tàn nhẫn sao?" Tề Hằng nhìn Thượng Quan Nghi, giọng nói từ tốn mà trầm trọng, đôi mắt tuy vậy lại phát ra thứ ánh sáng khác thường.

"Ha ha ha, nhị vương gia, hoàng thượng tuy có chỗ không đúng. Nhưng hạ quan thấy Tề quốc cường thịnh, dân chúng đích an cư lạc nghiệp. Hoàng thượng cũng đã giải tán hậu cung, tất cả mọi người cũng đã hiểu rõ lòng chân thành của người, làm người, ai chẳng có khuyết điểm, nhị vương gia sao không khoan dung một chút chứ?" Lời này của Thượng Quan Nghi cũng nhắc khéo Tề Hằng hoàng thượng đã biết mưu kế của bọn họ, bọn họ cũng đủ thông minh, không nên u mê không tỉnh ngộ mãi như vậy.

"Tướng quốc đại nhân thật sự tin lời ngốc tử kia?" Tề Hằng có tình cảm với Thượng Quan Nghi, hai năm trước cũng định mượn sức y, ai ngờ không thành công, nhưng đối với y, hắn vẫn có một phần tình cảm khác, từ lúc còn là một tiểu hoàng tử sống trong nhung lụa, hắn cũng đã thích bám gót Thượng Quan Nghi đọc sách.

"Nhị vương gia, hắn là Mạc thái tử! Không phải ngốc tử." Thượng Quan Nghi hơi giận phản bác: "Còn nữa nhị vương gia cũng nên biết hoàng thượng đối với Mạc thái tử có khúc mắc, Mạc thái tử đến, giải bệnh hoàng thượng cũng không phải không có khả năng."

"Hừ, đêm nay qua xem một chút đi, bổn vương không tin chút nào." Tề Hằng khinh miệt.

Thượng Quan Nghi nhìn hắn một hồi lâu, cuối cùng vẫn là lắc đầu, y rất muốn nói cho hắn rằng, nếu Tề Quân Hành không thể ngăn hắn lại, vừa rồi hoàng thượng sao nhắc đến vấn đề này trên Triêu điện. Ngay từ đầu khi đi theo Tề Quân Hành, y cũng đã nhìn ra khí phách cùng ngoan độc trong con người hắn, nhưng Tề Hằng không thấy được điều này sao? Nếu cứ tiếp tục như vậy, sợ rằng đến mạng cũng khó giữ.

"Thượng Quan, bổn vương không cùng ngươi nói chuyện chính sự, hai năm không gặp, mọi người đi ra ngoài uống một chén được chứ?" Tề Quân Hành đột nhiên đổi chủ đề.

"Nhị vương gia, muốn uống cũng có thể, chúng ta đi ngự hoa viên đi." Thượng Quan Nghi kì thật cũng muốn khuyên nhủ hắn.

"Ha ha ha, nếu Thượng Quan nói như vậy, chúng ta đây đi ngự hoa viên. Long đại nhân, chuyện bổn vương đã dặn dò, nhớ phải làm đó." Tề Hằng dặn Long Cách một câu, sau đó làm tư thế mời Thượng Quan Nghi đi.

Thượng Quan Nghi giật mình sau đó đáp lễ: "Nhị vương gia thỉnh!"

"Thượng Quan, bổn vương cũng gọi tên ngươi, ngươi không thể gọi bổn vương là Hằng như năm xưa sao?" Tề Hằng có chút u buồn nhìn Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi lại sửng sốt, trước kia y đối với chuyện tình cảm vẫn có phần u mê, nhưng hai năm qua đi, y đã hiểu được thế nào gọi là yêu. Đặc biệt là hiện tại y đã yêu tiểu nhân nhi kia.

"Khụ, Hằng, hai năm này ngươi đi nơi nào?" Thượng Quan Nghi ho nhẹ một chút, sắc mặt lạnh nhạt nói.

"Ta đi Thân quốc, thấy được Thân quốc thật cường đại, Tề quốc chúng ta vẫn không thể so sánh được, hy vọng cả đời ta chính là làm cho Tề quốc cường đại nhất, nhưng phụ hoàng không có cho ta cơ hội này, ai." Tề Hằng không hề tự xưng bổn vương trước mặt Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi cả kinh nói: "Đi Thân quốc?" Thầm nghĩ hiện tại hắn nhất định có đầy bụng hoài bão muốn thể hiện.

"Không sai, Thân Vô Kỵ là người khiến ta khâm phục nhất, ta trà trộn hai năm trong phủ thừa tướng của hắn học được không ít điều hay, ha ha." Tề Hằng quay đầu mỉm cười ấm áp với Thượng Quan Nghi.

"Hoàng thượng từng nhiều lần phái người tìm ngươi, tìm khắp không thấy, ai." Thượng Quan Nghi thở dài.

"Hừ, hắn tìm ta? Có chuyện tốt gì!" Tề Hằng không cần đoán đã biết Tề Quân Hành muốn nhổ cỏ tận gốc.

"Hoàng thượng vốn định phong ngươi làm vương, ban cho ngươi đất phong, không ngờ vương gia ngươi chạy nhanh như vậy!" Thượng Quan Nghi khinh bỉ đáp.

"Cái gì? Hắn mà có lòng tốt như vậy ư, từ khi đó đích hắn cũng đã tàn bạo bất nhân, bổn vương sẽ không tin hắn. Thượng Quan, ta vẫn muốn hỏi ngươi, vì sao chọn hắn, ta đối xử với ngươi không tốt ư?" Vẻ mặt Tề Hằng tràn đầy đau đớn.

"Hằng, ngươi?" Thượng Quan Nghi hoàn toàn nhíu chặt mày.

"Khụ khụ khụ, ta chỉ là cảm giác được ngươi không có lý do đi theo hắn mà thôi." Khuôn mặt Tề Hằng thoáng trở nên đỏ ửng.

"Ha ha, chuyện này nói dài lắm, đi thôi, ta bảo ngự trù phòng làm chút đồ nhắm, ngồi dưới lương đình (chòi nghỉ mát) uống một chút đi." Thượng Quan Nghi cũng không có ác ý gì với hắn, dù sao đều là cùng nhau lớn lên, trong lòng y rất muốn khuyên hắn bỏ những ý nghĩ hồ đồ đó đi.

"Được!" Tề Hằng phi thường vui vẻ, hai người vừa đi vừa tán gẫu.

Bên trong ngự thư phòng, Tề Quân Hành đau đầu nhức óc, Mạc Nhiễm Thiên không cho hắn phê tấu chương, nghịch ngợm đến mức dứt cũng không ra.

"Thiên nhi, đại ca ca bận việc xong lại chơi với ngươi, ngoan nha, Lý công công mang Thiên nhi đi ngự hoa viên chơi." Tề Quân Hành không có biện pháp, không thể làm gì khác hơn là đẩy hắn ra ngoài.

"Hừ, đại ca ca bại hoại, không chơi với Thiên nhi, Thiên nhi không để ý tới ngươi." Mạc Nhiễm Thiên rất khờ dại nói xong, bỏ chạy ra ngoài.

"Điện hạ, chờ lão nô đã!" Lý công công vội vàng cười khổ đuổi theo, Tề Quân Hành thở dài ngồi xuống phê tấu chương.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghêu ngao hát vưa chạy về Phượng Lâm Các của mình. Thấy Dạ Tích Tuyết không có ở đây, đem Tiểu Khánh Tử quay mòng mòng như chong chóng, sau đó hắn lại chạy tới ngự hoa viên, buổi sáng mà, chỗ đó là dễ chịu nhất, mà Lý công công đáng thương sao đuổi kịp hắn được, chỉ một loáng đã không thấy tăm hơi hắn đâu.

Đang lúc Mạc Nhiễm Thiên chạy vào ngự trong hoa viên, xa xa thoáng trông Thượng Quan Nghi và một nam nhân khác đang ngồi trong lương đình quay lưng về phía mình, bụng bảo tên này hôm nay lâm triều chẳng thèm nhìn đến mặt ta, chẳng lẽ có chuyện gì xảy ra?

Giờ phút này Tề Hằng vừa uống vài chén, tiếp thêm can đảm, hắn bèn cầm tay Thượng Quan Nghi nói: "Thượng Quan, giúp ta, hắn không đáng, ta nhất định sẽ đối xử tốt với ngươi."

Thượng Quan Nghi cả kinh, nhìn một mảnh thâm tình trong mắt Tề Hằng, không khỏi lấy làm lạ mà hỏi: "Hằng, ngươi sao vậy?"

"Thượng Quan, nhiều năm như vậy, ngươi chỉ che chở hắn, chứ chưa từng thật tình chú ý tới ta, nhưng ngươi có biết hay không từ nhỏ đến lớn, trong mắt ta chỉ có một người là ngươi, ngươi biết không? Ta rời kinh thành, nguyên nhân có một nửa là bởi vì ngươi lựa chọn hắn, nhưng lại không chọn ta." Hai mắt Tề Hằng rũ xuống.

Thượng Quan Nghi không thể rút tay lại, nên đành lúng túng nói: "Hằng, ngươi có lầm hay không, ta cùng hoàng thượng không phải như ngươi nghĩ, chúng ta chỉ là quân thần mà thôi." Thượng Quan Nghi cho rằng Tề Hằng nhất định tưởng rằng hắn cũng là nhập mạc chi tân (bạn đời, người yêu) của Tề Quân Hành.

Tề Hằng quả nhiên nhanh chóng ngẩng đầu lên, giật mình nói: "Chẳng lẽ ngươi khi đó chọn hắn, không phải bởi vì ngươi thích hắn?" Trong đôi mắt Tề Hằng có cả ngạc nhiên, vui mừng và khó hiểu.

Khóe miệng Thượng Quan Nghi giật giật: "Hằng, ngươi lầm rồi, khi đó ta chọn hắn là bởi vì ta không chỉ thấy được sự tàn bạo của hắn, ta cũng thấy được hắn quan tâm đến chuyện triều chính, coi trọng dân chúng, hơn nữa ta hiện tại đã là tướng quốc, nam thị trong phủ vô số, sao có thể cùng hoàng thượng..., ngươi, ngươi, ngươi nghĩ đi đâu vậy, ai."

"Thật sao? Vậy ngươi có thể cho ta một cơ hội không?" Tề Hằng ánh mắt tỏa sáng nhìn Thượng Quan Nghi.

“Hằng, ngươi buông ta ra trước đã, ai, ta bị ngươi làm cho hồ đồ rồi, ngươi hiểu lầm rồi.” Thượng Quan Nghi thấy ánh mắt hắn càng ngày càng nóng rực, khuôn mặt tuấn tú không khỏi đỏ lên, giãy dụa cánh tay bị hắn cầm.

“Thượng Quan, ta, ta……” Tề Hằng vẫn nắm chặt không buông.

“Thượng Quan ca ca, Thiên nhi cũng muốn ăn!” Mạc Nhiễm Thiên đi tới, thấy hai người tay trong tay, tức giận đến khóe miệng phát run, nụ cười trên mặt cũng vô cùng mất tự nhiên. Tên kia dám trốn ta đi yêu đương vụng trộm nha.

“Tiểu, Tiểu Thiên!” Thượng Quan Nghi ngẩng đầu lên, thấy vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên vô cùng kì quái, bị dọa đến đứng bật dậy, đồng thời giật tay ra khỏi bàn tay Tề Hằng.

“Mạc thái tử?” Tề Hằng sắc mặt không tốt, thầm trách Mạc Nhiễm Thiên quấy rầy bọn họ, nhưng tuyệt thế dung nhan ấy vẫn khiến hắn phải kinh ngạc, thế gian thật sự có một mỹ nam như vậy sao, không trách được hoàng thượng nổi giận vì hắn, trước không nhìn kĩ, giờ thấy nụ cười của hắn gần ngay trước mắt, nhất thời cảm thán vạn phần.

“Thượng Quan ca ca cùng Tề ca ca chơi trò hôn nhau à? Tiểu Thiên thấy vừa rồi các ngươi cầm tay nhau nha, hì hì, xấu hổ xấu hổ.” Mạc Nhiễm Thiên cố ý chọc giận Thượng Quan Nghi.

“A, Tiểu Thiên, ngươi, ngươi hiểu lầm rồi, không, không có, thật sự không có.” Thượng Quan Nghi luống cuống, Tiểu Thiên cũng không phải khờ thật, hắn rõ ràng đang trách mình.

Tề Hằng cảm thấy thật buồn cười bèn nói: “Thượng Quan, ngươi làm gì phải khẩn trương như vậy, hắn không hiểu.”

“A, chuyện này, bị hiểu lầm vẫn không tốt lắm.” Thượng Quan Nghi cười khổ đáp, khuôn mặt tuấn tú hồng hồng, thấy vậy trong lòng Mạc Nhiễm Thiên rất thích.

“Thiên nhi cái gì cũng hiểu, là chơi trò hôn nhau a.” Mạc Nhiễm Thiên chỉ vào môi mình mà nói,“Chính là chơi trò hôn nhau, hôn xong chính là sờ sờ, sau đó là cởi quần, hai vị ca ca có phải muốn chơi trò này không?” Mạc Nhiễm Thiên mắt to tỏa sáng nhìn Tề Hằng.

Tề Hằng sửng sốt sau đó đỏ bừng mặt nói: “Điện hạ, chuyện này không thể nói lung tung.”

“Oa, đó chính là ca ca cùng Thượng Quan ca ca chơi đùa có phải hay không? Hảo hâm mộ nha, Thiên nhi cũng muốn chơi.” Mạc Nhiễm Thiên căng thẳng mà nói tiếp.

Tề Hằng đích mặt càng đỏ hơn, ẩn tình nhìn vào mắt Thượng Quan Nghi.

“Tiểu Thiên, ngươi nói bậy bạ gì đó, không có, thật sự không có mà, nếu có Thượng Quan ca ca sẽ bị sét đánh chết!” Thượng Quan Nghi vội vàng thề độc.

“Thượng Quan, ngươi làm sao vậy, quýnh lên như vậy?” Tề Hằng thấy trán Thượng Quan Nghi đổ mồ hôi, không khỏi càng thấy kì quái.

“U u, Thượng Quan ca ca không cho Thiên nhi chơi hôn nhau, không cho Thiên nhi chơi, Thiên nhi ghét ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên cố ý kích thích hắn.

“Điện hạ, ngươi, ngươi thích Thượng Quan ca ca?” Tề Hằng không vui nói.

“Ừ ừ, ôm Thượng Quan ca ca rất thoải mái, như con gái ấy, hì hì.” Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ ngươi bị người ta coi là tiểu thụ, mà vẫn còn vui vẻ như vậy, tức điên người.

“Tiểu Thiên, ngươi, ngươi mau về đi!” Thượng Quan Nghi biết Mạc Nhiễm Thiên nhất định là tức giận, mới có thể nói mập mờ như vậy, nhưng mà nói như vậy, có phải là hắn đang ghen không?

“U u, Tề ca ca, Thượng Quan ca ca khi dễ ta.” Mạc Nhiễm Thiên mếu máo, ủy khuất vạn phần nhìn Tề Hằng.

Tề Hằng sửng sốt, thầm nghĩ hắn chỉ là ngốc tử, không biết yêu đương là gì, đối với Thượng Quan cũng chỉ là ca ca mà hắn thích, sao mình có thể chấp một ngốc tử được.

“Ha ha ha, điện hạ cùng Thượng Quan ca ca có từng chơi hôn nhau chưa?” Tề Hằng tùy tiện hỏi hỏi.

“Hì hì, chơi rồi chơi rồi.” Mạc Nhiễm Thiên cười khúc khích.

“Cái gì? Chơi thế nào, cởi quần?” Tề Hằng đứng lên, liếc nhìn Thượng Quan Nghi bên cạnh đang cười khổ. Còn Thượng Quan Nghi nghĩ thầm Tiểu Thiên là đang muốn đùa chết y đây mà.

“Hì hì, không nói cho Tề ca ca, Thượng Quan ca ca, ôm một cái.” Minh Mạc Nhiễm Thiên leo lên người Thượng Quan Nghi.

“Tiểu Thiên, mau xuống đi, bị hoàng thượng thấy là nguy đó.” Thượng Quan Nghi cũng đoán không ra Mạc Nhiễm Thiên đến cùng là muốn giở trò gì.

Mạc Nhiễm Thiên đáng yêu lắc đầu, nhìn y nói: “Hôn mới xuống! Chu.” Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ với y, lúc này hai tay Mạc Nhiễm Thiên vòng quanh cổ Thượng Quan Nghi, khoảng cách hai môi gần sát nhau.

Thượng Quan Nghi sửng sốt, nhìn sắc môi kim phấn của hắn, nhất thời đỏ mặt, y rất muốn hôn, nhưng Tề Hằng kia mắt như dao găm bắn về phía y.

“Thiên nhi, đừng nghịch nữa, xuống đi, nếu không Thượng Quan ca ca sẽ tức giận.” Thượng Quan Nghi dứt khoát đẩy hắn ra.

“U u, Tề ca ca, Thượng Quan ca ca khi dễ ta, u u, Thiên nhi muốn chơi hôn nhau, Tề ca ca chơi với Thiên nhi.” Mạc Nhiễm Thiên mắc cười, xoay người nhào vào lòng Tề Hằng, người này vừa cao vừa to, tráng kiện mạnh mẽ, thật ra rất có cảm giác an toàn.

Tề Hằng vẫn không nhúc nhích, lạnh như băng liếc nhìn Thượng Quan Nghi một cái, sau đó nhìn khuôn mặt non nớt của Mạc Nhiễm Thiên, đột nhiên cúi đầu hôn phớt lên môi Mạc Nhiễm Thiên.

“Hằng!” Thượng Quan Nghi lập tức tiến lên đẩy Mạc Nhiễm Thiên ra, nhưng khi hai môi chạm nhau, chỉ trong khoảnh khắc nhưng dòng điện kia vẫn làm Tề Hằng kinh ngạc, không khỏi chạm tay lên môi mình.

“Tiểu Thiên!” Thượng Quan Nghi dữ tợn lườm hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lườm lại y, mặt câng câng tỏ vẻ bất cần.

Tề Hằng nhìn về phía Thượng Quan Nghi nói: “Thượng Quan, ngươi thích hắn phải không?”

“Hằng, ngươi nói bậy bạ gì đó, hắn là người của hoàng thượng!” Thượng Quan Nghi một thân tức giận, không thể chịu đựng được Tiểu Thiên bị Tề Hằng hôn.

“A, thật à? Vậy ngươi vì sao phải cuống lên như vậy, chẳng lẽ là vì ta?” Mắt Tề Hằng lại tỏa sáng nhìn về phía Thượng Quan Nghi đang hầm hầm tức giận.

“Hằng, ngươi đừng có u mê không chịu tỉnh ngộ nữa, ta và ngươi còn có thể ngồi xuống tán phiếm, là bởi vì tình nghĩa của chúng ta khi còn nhỏ, ngươi đừng hiểu lầm, ta đối với ngươi không có bất cứ tình cảm gì vượt ra ngoài tình bạn cả, chỉ hy vọng ngươi có thể an an phận phận làm nhị vương gia của ngươi, ta sẽ nói tốt với hoàng thượng, lời đã hết, ngươi tự thu xếp, ta tiễn thái tử điện hạ về tẩm cung.” Thượng Quan Nghi nói xong kéo Mạc Nhiễm Thiên tức giận vội vã rời đi, Mạc Nhiễm Thiên bên bị hắn kéo đi, bên quay đầu lại nhìn Tề Hằng, chỉ thấy Tề Hằng đã lạnh như băng, đứng im như tảng đá gắt gao nhìn chằm chằm hai người bọn họ rời đi.

“Tề ca ca tạm biệt, lần sau chúng ta lại chơi hôn nhau, a, Thượng Quan ca ca, đau quá, u u.” Mạc Nhiễm Thiên lại khóc lóc ầm ĩ suốt cả dọc đường.

86. Chương 86: Hoàng Cung Thâu Tình

(XIN LỖI VÌ TỚI BÂY H MỚI ĐĂNG CHƯƠNG MỚI ĐƯỢC.)

(Vụng trộm trong hoàng cung)

Thượng Quan Nghi tức giận kéo Mạc Nhiễm Thiên đi về Phượng Lâm Các, trên đường đi qua một ngọn giả sơn, Mạc Nhiễm Thiên kéo kéo, dẫn y đi tới phía sau. Nơi này cây cối um tùm, nhưng thật ra rất bí ẩn, không dễ dàng bị người ta nhìn thấy.

"Ngươi muốn làm loạn tẩm cung à, coi chừng bị người ta trông thấy." Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái, hai người đứng ở sau giả sơn nhỏ giọng nói chuyện.

"Tiểu Thiên, sao ngươi lại để Tề Hằng hôn?" Thượng Quan Nghi sặc mùi ghen tuông.

Mạc Nhiễm Thiên ngồi xuống một phiến đá: "Hừ, ngươi có tư cách gì nói ta, ngươi và hắn có quan hệ gì, sao phải cầm tay nhau?" Mạc Nhiễm Thiên cũng đang ghen tuông ngập trời.

"Ta oan uổng a, là hắn kéo tay ta, không phải ta kéo hắn." Thượng Quan Nghi vội la lên.

"Vậy ngươi cũng đồng ý cho hắn kéo, nói mau, hai người các ngươi trước kia có phải là một đôi hay không, không trách được trông ngươi như tiểu thụ. Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên càng nghĩ càng giận.

"A, cái gì! Tiểu bảo bối, ngươi không thể nói lung tung a, ta cùng hắn không có gì cả, cũng là hôm nay mới phát hiện thì ra hắn vẫn luôn thích ta, ta cũng bị dọa đến nhảy dựng." Thượng Quan Nghi ngồi xổm xuống ôm lấy hắn.

"Thật đấy, bằng không sao ta lại cho bảo bối lần đầu tiên của ta cơ chứ?" Thượng Quan Nghi thấy Mạc Nhiễm Thiên như con hổ giấy, liền cười hì hì nhìn hắn, trong mắt đầy sủng nịch.

"Ha ha, ngươi mặt dày quá đi, cái kia gọi gì là lần đầu tiên." Mạc Nhiễm Thiên tự nghĩ đến mình, cũng cười.

"Tiểu bảo bối, tối hôm qua hoàng thượng không làm gì ngươi chứ?" Thượng Quan Nghi cọ mặt vào gò má hắn.

"Hắn có thể thế nào, ta giả ngu, còn có thể không đối phó được hắn sao?" Mạc Nhiễm Thiên đắc ý.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, ngươi giả bộ ngốc nghếch thật giống lắm. Ha ha." Thượng Quan Nghi lại ôm chặt hắn thêm một chút.

"Ngươi giễu cợt ta hử?" Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa cúi người,"Ôm chặt như vậy làm chi, buông ra."

"Tiểu bảo bối, tối hôm qua ta lo lắng cho ngươi quá, một đêm không ngủ." Thượng Quan Nghi lộ ra vẻ mặt đáng thương mà nói tiếp: "Ngươi làm thế nào trị được Thi Độc của hắn hay vậy?"

"Hắc, nói đến thật là kì quái, lúc phát tác hắn chỉ hôn ta một chút liền tỉnh lại, ngươi nói đêm nay ta có nên hôn cho hắn tỉnh lại không, đám đại thần kia chẳng phải muốn tới nhìn hay sao?"

"A, sao có thể như vậy, vậy, vậy không phải sẽ nhìn thấy ngươi lõa thân sao?" Thượng Quan Nghi khó chịu càu nhàu.

"Cái gì mà lõa thể, chỉ hôn môi thôi mà." Mạc Nhiễm Thiên buồn cười nhìn y, phát hiện vẻ mặt ghen tuông của y cũng có chút đáng yêu.

Thượng Quan Nghi xụ môi rồi nói: "Xem ra phải để mọi người xem, bằng không Tề Hằng kia biết hoàng thượng vẫn chưa khỏi bệnh sẽ càng muốn kéo hoàng thượng xuống, đám đại thần này cũng bởi điểm ấy mới phản đối hoàng thượng, ngươi nhất định phải cứu hoàng thượng a, nếu không đại nhân cũng gặp nạn theo đó."

Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đi nghĩ lại rồi đáp: "Kì thật ta không muốn cứu, cho triều thần hạ bệ hắn đi."

"Không được, không được, cho dù không cứu, hoàng thượng cũng không thể hạ vị được, ngươi không phải không biết hoàng thượng đã nổi lên sát tâm rồi. Chỉ là chuyện sớm muộn, không giết người tất nhiên là tốt, nhưng nếu thật sự phải đi đến bước này, phỏng chừng hoàng thượng sẽ tàn sát hàng loạt, theo lời hắn chính là nhiều nhất một lần nữa bồi dưỡng triều thần mới. Cho nên tiểu bảo bối, ngươi phải cứu cứu mọi người, làm cho hoàng thượng chậm rãi thu hồi quyền lực, chậm rãi chỉnh đốn, ít nhất không cần giết chóc bừa bãi, được không? Tề Hằng cũng không phải người quá xấu xa gì, ta thật không nỡ nhìn hắn chết thảm." Thượng Quan Nghi vội vàng phân tích.

“Hắc, mất nửa ngày, thì ra là ngươi không nỡ nhìn tình nhân cũ bỏ mạng nha.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đã cân nhắc, nhưng vẫn muốn trêu chọc y.

“A, không phải, không phải thế, tiểu bảo bối, ngươi lại muốn đi đâu, trong lòng đại nhân ta chỉ có một mình ngươi thôi, không có người khác.” Thượng Quan Nghi nghiêm túc nói.

“Hừ, coi như ngươi hiểu chuyện đấy, để ta nhìn thấy ngươi và hắn sờ sờ soạng soạng nữa, ta cắt ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên nắm lấy dưới khố y.

“Nga, tiểu bảo bối buông tay buông tay, đau.” Mệnh căn của Thượng Quan Nghi bị hắn cầm.

Mạc Nhiễm Thiên buông tay ra tiếp tục nói: “Chuyện Yến Nhi thế nào?”

“Hắc hắc, đại nhân ta đã dặn dò lão bản Long Hương Các, cũng thả các nam thị khác trong phủ đi rồi, sau này trong lòng ta chỉ có tiểu bảo bối thôi, hì hì, tiểu bảo bối đã vui lòng chưa? Cho đại nhân hôn một cái nào.” Thượng Quan Nghi như muốn tranh công, trề môi về phía Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên co rút khóe miệng một chặp, rồi đành thở dài hôn lên đôi môi mỏng nọ, hai người lập tức ôm siết nhau, hôn đến long trời lở đất, hơi thở ngắt quãng.

“Tiểu bảo bối.” Thượng Quan Nghi thở hào hển, buông Mạc Nhiễm Thiên ra, thanh âm khàn khàn, trong ánh mắt tràn đầy tình dục. Y thì thào nói: “Đại nhân muốn ngươi.”

“A. Bây giờ ư?” Mạc Nhiễm Thiên bị dọa đến nhảy dựng: “Ngươi mắc bệnh gì thế, đây là đâu hả? Ngươi không sợ bị người khác thấy?” Quay đầu chung quanh, phát hiện nơi này thật đúng là bí ẩn, thật là một nơi lý tưởng để yêu đương vụng trộm.

“Chúng ta khe khẽ một chút, không có ai thấy cả, đại nhân muốn a, ngươi xem.” Thượng Quan Nghi không thẹn thùng mà đem trường bào vén lên, tụt lại tiết khố đằng sau, hỏa long dâng trào, sáng lóa mê người.

“Ngươi, đáng ghét!” Mạc Nhiễm Thiên mắc cỡ, khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng lườm y một cái, người này thật càng ngày càng khó chịu, nhưng nghĩ đến việc y vì mình mà giải tán gia quyến, không khỏi có chút thương y.

“Ư…a….” Từ môi Mạc Nhiễm Thiên tràn ra thanh âm dễ nghe, hai tay vòng qua ôm cổ y, nhiệt tình đáp lại nụ hôn của y.

Thượng Quan Nghi mừng rỡ, càng thêm động tình, thân thể trượt xuống phía trước Mạc Nhiễm Thiên, tụt lại tiết khố đằng sau, giúp hắn giải quyết trước.

Mạc Nhiễm Thiên ấn đầu y, nhắm mắt lại, hưởng thụ khoái cảm mang lại từ khoang miệng ấm áp của y, thẳng đến khi tiết ra, toàn bộ vào bụng Thượng Quan Nghi.

“Tiểu bảo bối, ngươi ngọt quá.” Thượng Quan Nghi xoa xoa miệng đứng lên cười nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đỏ bừng.

“Ngươi mắc ói quá đi!” Mạc Nhiễm Thiên hờn dỗi trách y một câu.

“Hì hì, tiểu bảo bối thích là tốt rồi.” Thượng Quan Nghi để hắn xoay người ra sau, tay vịn giả sơn, vén trường bào lên, dùng ngón tay tiến vào trong tiểu cúc đã ướt át của Mạc Nhiễm Thiên.

“A, chán ghét, đừng lãng phí thời gian!” Mạc Nhiễm Thiên thúc giục.

“A, bảo bối kiên nhẫn một chút a.” Thượng Quan Nghi bị hắn nói như vậy, còn nhẫn nại thế nào được nữa, vội vàng giương nòng súng, vào tận cùng bên trong.

“A.” Mặt Mạc Nhiễm Thiên nhăn chặt lại, tên này cũng quá thô bạo mà.

“Tiểu bảo bối, xin lỗi, có phải rất đau hay không.” Thượng Quan Nghi thấy hắn giống như rất đau, lập tức rút ra.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên cảm giác y cố ý trêu chọc mình, quay đầu sang hung hăng lườm hắn một cái: “Ngươi trả thù ta có đúng không?”

"Hắc hắc, tiểu bảo bối, ngươi gì vậy, đại nhân thương ngươi a." Thượng Quan Nghi nói dối trắng trợn, y thật sự muốn trừng phạt tiểu bảo bối của mình chút chút, ai bảo hắn để Tề Hằng hôn cơ chứ, nhưng ngay sau đó y lại vội vàng đem hỏa long của mình điên cuồng tìm vào trong tiểu cúc hoa của hắn, chậm rãi di động theo quy luật.

"A, ngươi, ta sẽ tính toán với ngươi sau, a." Khoái cảm kéo tới, hắn nào có thể để ý tới nhiều chuyện như vậy. Mạc Nhiễm Thiên nói chuyện đều đã đứt quãng không thành từ, còn Thượng Quan Nghi đã bắt đầu tiến công thần tốc.

Thật lâu, Thượng Quan Nghi rốt cuộc ôm lấy phía sau lưng Mạc Nhiễm Thiên bất động, mà Mạc Nhiễm Thiên mềm nhũn tựa vào giả sơn, hai người đều há miệng thở dốc, tư vị đánh du kích thật vô cùng kích thích, huống chi là trong ngự hoa viên của hoàng thượng.

"Tiểu bảo bối, ngươi giỏi quá, đại nhân yêu ngươi chết mất." Y đem đầu rúc vào lưng hắn.

"Vậy ngươi đi chết đi." Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói, hắn chính là khó chịu.

"Không đâu, đại nhân muốn cả đời ở cùng một chỗ với Tiểu Thiên." Thượng Quan Nghi gia tăng lực đạo nơi cánh tay.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe môi: "Một ngày nào đó ta sẽ rời đi, nơi này không phải nhà của ta."

"Không, không được, tiểu bảo bối nơi nào cũng không thể đi, ở lại Tề quốc, đại nhân không cho phép ngươi đi." Thượng Quan Nghi đột ngột thấy hoảng sợ, y rất sợ hắn rời đi, tại trong cung ít nhất còn nhìn thấy hắn, nhưng đi thì không nhìn thấy được.

"Nghi, nếu ta thực sự đi, ngươi đi theo ta sao?" Mạc Nhiễm Thiên lần đầu tiên kêu tên y, nghiêm túc quay đầu nhìn y hỏi.

Thân thể Thượng Quan Nghi chấn động một chút rồi sau đó bất động, y chậm rãi rút ra, không cẩn thận tinh hoa rớt xuống quần Mạc Nhiễm Thiên, y vội vàng rửa sạch, sau đó đau khổ nhìn vào mắt Mạc Nhiễm Thiên, nói: "Tiểu bảo bối, ta thật sự không biết."

"Ha ha ha, không biết coi như xong, ta cũng không biết lúc nào có thể quay về, có lẽ sẽ chết ở chỗ này cũng không chừng." Mạc Nhiễm Thiên lập tức mở miệng cười, hắn chỉ là hỏi một chút, nhưng trong lòng lại có chút ê ẩm.

"Tiểu bảo bối, đừng nói bậy, đại nhân không thích nghe cái này." Thượng Quan Nghi sắc mặt nghiêm túc hơn rất nhiều, vừa nghĩ đến hắn sẽ chết, tim y cũng đau nhức.

"Ừm, được rồi, mau đi ra đi, e là bây giờ Lý công công đang lo lắng." Mạc Nhiễm Thiên dứt bỏ phiền não, đem mình sửa sang lại chỉnh tề, hắn phải đi tắm rửa đổi lại quần, cảm giác dính dấp này khó chịu quá.

"Tiểu bảo bối, đại nhân không nỡ." Thượng Quan Nghi lần nữa ôm lấy hắn.

"Biến đi, buồn nôn, đi thôi, Hằng của ngươi vẫn chờ ngươi đấy." Mạc Nhiễm Thiên không thích bầu không khí trầm trọng như vậy.

"Tiểu Thiên!" Thượng Quan Nghi nhếch miệng, hung tợn nhìn hắn: "Ngươi đừng nói lung tung, ta cùng hắn không có bất cứ quan hệ gì."

"Ha ha ha, biết rồi, quýnh lên như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên buồn cười xoa lên gương mặt y, sau đó nháy mắt với y một cái liền rời khỏi.

"Tiểu Thiên, buổi tối, nhớ kĩ đừng quên." Thượng Quan Nghi lại nhắc nhở hắn một chút, sau đó nhìn hắn gật đầu, cười.

Mạc Nhiễm Thiên mất tích nửa canh giờ, Lý công công tìm khắp cả hoàng cung, cuối cùng thở hồng hộc đứng ngoài cửa thư phòng, phân vân không biết có nên nói cho hoàng thượng không.

"Lý công công, Thiên nhi đâu?" Tề Quân Hành đi ra hỏi, trong lòng hắn vẫn đang suy nghĩ làm thế nào để Tề Hằng tin rằng bệnh của mình đã được Thiên nhi chữa khỏi, nhưng chính hắn cũng không chắc chắn, tối

hôm qua đột nhiên mình tỉnh lại, Thiên nhi đến cùng là dùng phương pháp gì, chẳng lẽ thật muốn trước mặt triều thần quất hắn một trận, hắn phải tìm Thiên nhi hỏi một chút.

"Hoàng, hoàng thượng, lão nô không đuổi kịp điện hạ, hắn không biết chạy đi đâu rồi, nghe thị vệ nói đi ngự hoa viên, nhưng lão nô đi đến đó lại không thấy ai, ai. Chạy nhanh quá." Lý công công mặt già tái nhợt.

"Trẫm đi Phượng Lâm Các xem một chút." Tề Quân Hành nói xong cất bước rời đi.

Muốn đến Phượng Lâm Các phải đi qua tẩm cung của mấy vị tần phi khác, Tề Quân Hành đột nhiên phát hiện có vẻ như tẩm cung của mình cách Thiên nhi hơi xa, hắn nghĩ bụng phải đổi tẩm cung của Tiểu Thiên sang sát vách mới được, quay lại sẽ phái Lý công công đi làm.

Đi hết một đường, phía trước chính là Phượng Lâm Các, giờ phút này Mạc Nhiễm Thiên đang ở cửa viện nói chuyện với Dương quý phi, điều này làm cho Tề Quân Hành sửng sốt, muốn nghe thử xem bọn họ nói cái gì, lập tức núp vào, Trần Chấn theo ở phía sau bị dọa đến nhảy dựng, cũng vội vàng núp vapf.

"Thiên nhi, ngươi đi đâu vậy? Sao thân thể có mùi ghê vậy." Dương quý phi người mặc hoa y, đầu đội ngọc quan, nhìn qua cũng tuấn mỹ vô cùng, chỉ là hiện tại một tay che mũi làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất muốn đánh y.

"Ca ca, ngươi mới thối ấy, hừ, Thiên nhi muốn đi tắm." Mạc Nhiễm Thiên mếu máo quay đầu, trong lòng thầm kinh hãi Dương quý phi thính mũi quá đi, tinh hoa của Thượng Quan Nghi còn ở trong quần hắn, hắn đang vội vàng về tắm rửa, không ngờ lại bị Dương quý phi chặn cửa.

"Thiên nhi, ngươi có phải vừa chơi trò chơi với ai." Dương quý phi tinh tế nhìn toàn thân Mạc Nhiễm Thiên, cái loại mùi vị này y quen thuộc vô cùng.

"Ngươi, ngươi đáng ghét, ngươi tìm Thiên nhi có chuyện gì, lại muốn đánh Thiên nhi sao?" Mạc Nhiễm Thiên lo lắng.

"Ca ca cũng đến cùng Thiên nhi chơi trò chơi được không?" Dương quý phi nảy ra kế hay.

"Không muốn, ngươi không giống nam nhân, Thiên nhi không thích." Mạc Nhiễm Thiên thầm muốn vào nhà.

"Ai nói, Thiên nhi, đến, cho ca ca xem quần ngươi một chút nào." Dương quý phi bất chợt xông tới kéo quần Mạc Nhiễm Thiên, hắn cảm giác được Mạc Nhiễm Thiên nhất định là cùng nam nhân vụng trộm, mùi vị kia rất nồng đậm. Từ nhỏ y đã có cái mũi thính như cẩu, tí xíu cũng có thể đoán được. Không ngờ bắt được Mạc Nhiễm Thiên, cũng tốt, cho hoàng thượng xem bảo bối của người đã làm ra chuyện gì.

"A, ngươi buông tay!" Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu đạp y, nếu bị y tụt quần, đó chính là tội chứng mình ăn vụng.

"Đến đây đi, đừng xấu hổ, ngươi rốt cuộc chơi với ca ca nào, nói ra, ca ca sẽ tha cho ngươi." Dương quý phi ăn một cước, liền dụ dỗ hắn.

Tề Quân Hành bên kia đã nắm chặt tay, hắn biết Dương quý phi rất thính mũi, nghĩ đến vừa rồi Thiên nhi đã bị người ăn, hắn không khỏi mặt rồng xanh mét, nếu biết kẻ kia là ai, nhất định phải giết hắn, dám lừa gạt Thiên nhi.

"Dạ đại ca, cứu mạng a, u u, bại hoại, không cho cởi quần Thiên nhi, u u." Mạc Nhiễm Thiên lập tức giãy khỏi Dương quý phi, muốn chạy trốn.

"Mau, bắt lấy hắn!" Dương quý phi vội vàng lệnh cho hai tiểu thái giám bắt lấy Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên nóng lòng, nếu mình dùng Oản Kiếm thì y nhất định sẽ biết mình giả ngu, không thể làm gì khác hơn là gọi Dạ Tích Tuyết, đáng tiếc Dạ Tích Tuyết có việc đi ra ngoài từ sáng, còn chưa có trở lại.

"A, a, cứu mạng a, chán ghét, chán ghét, u u." Mạc Nhiễm Thiên liều mạng giãy dụa, ba người cũng không làm gì được hắn.

"Dừng tay!" Tề Quân Hành nhìn không được nữa.

“Hoàng, hoàng thượng, tham kiến hoàng thượng, thần thiếp chỉ là, chỉ là, hoàng thượng tha mạng!” Dương quý phi lại một lần nữa bị dọa đến sắc mặt tái nhợt, nếu hoàng thượng tưởng rằng y phi lễ Mạc thái tử thì nguy to.

“Đại ca ca, u u, hắn khi dễ Thiên nhi, u u, bại hoại, bại hoại!” Mạc Nhiễm Thiên thầm thở phào, vội vàng nhảy lên người Tề Quân Hành, bám lấy hắn.

**

“Thiên nhi, không khóc, chuyện gì vậy? Trên người ngươi có mùi gì?” Tề Quân Hành không đoán được, cố ý hỏi.

“A, không, không có a.” Mạc Nhiễm Thiên làm bộ ngửi ngửi, sau đó mê mang lắc đầu, trời biết hắn hiện giờ lo lắng thế nào.

“Hoàng thượng, thần thiếp ngửi thấy trên người điện hạ có, có cái loại mùi, khụ khụ khụ.” Dương quý phi đỏ bừng mặt, “Thần thiếp không, không ý gì khác, chỉ là sợ điện hạ có phải hay không bị người ta lừa.”

“Thiên nhi, đến đây nào, cho trẫm nhìn một chút, có phải có ca ca nào chơi với ngươi hay không?” Tề Quân Hành dụ dôx.

“U u, các ngươi bại hoại, không có, không có.” Mạc Nhiễm Thiên thầm than thế này là xong hết rồi, kết quả ăn vụng, mình cũng không thể khai ra Thượng Quan Nghi.

“Thiên nhi ngoan, có phải ca ca hư nào lừa ngươi không, không nói đại ca ca sẽ tức giận!” Tề Quân Hành đã bắt đầu tức giận, đương nhiên không phải giận Mạc Nhiễm Thiên, mà là hận không thể đem cái tên đã lừa gạt Thiên nhi kia ra chặt từng khúc.

“U u, Thiên nhi không biết.” Mạc Nhiễm Thiên khóc.

“Ngoan, chúng ta đi vào xem được không? Nói cho đại ca ca, ai khi dễ ngươi.” Tề Quân Hành sắc mặt đen xì, thì ra Thiên nhi bị người ta lừa thật.

“Đại ca ca, Thiên nhi không muốn nói.” Mạc Nhiễm Thiên đã không giấu nổi nữa.

Dương quý phi cười âm hiểm, cũng đi vào theo, Tề Quân Hành thấy vậy, bảo y cùng Trần Chấn ở ngoài, sau đó kéo Mạc Nhiễm Thiên đến trước giường.

“Thiên nhi, đem quần cởi ra, đại ca ca nhìn một chút tên khốn kia có làm ngươi bị thương không.” Tề Quân Hành tức giận đến mức hai tay phát run.

“Không, không muốn, không có bại hoại, là hảo ca ca.” Mạc Nhiễm Thiên trong lòng nghĩ ra một kế.

“Ai? Là ai?” Tề Quân Hành sắc mặt tái nhợt, Tiểu Thiên không nhận, hắn còn hy vọng, lần này, hắn cảm giác được trái tim mình không chịu nổi.

“Thiên nhi không nói đâu, chính là người đó.” Mạc Nhiễm Thiên cố ý sợ hãi nhìn hắn.

“Nói!” Tề Quân Hành tức giận.

“U u, đại ca ca dữ quá! Thiên nhi không nói. Ca ca kia bảo Thiên nhi không được nói.” Mạc Nhiễm Thiên cười thầm.

“Thiên nhi, ngoan nào, đến cùng là ca ca nào, đến đây, cởi quần ra trước, đại ca ca giúp Thiên nhi tắm rửa được không, trên người ngươi thật khó ngửi.” Tề Quân Hành cố nén loại xúc động muốn giết người.

“Nga.” Mạc Nhiễm Thiên lúc này ngoan ngoãn cởi quần, Tề Quân Hành vừa nhìn thấy dấu vết loang lổ chưa khô thì môi mím thành một đường, cả người phát ra khí lạnh, hung hăng kéo quần Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng căm giận ngút trời, bảo bối của mình lại bị người ta ăn, vấn đề là mình còn chưa được ăn, là ai? Mình nhất định phải giết hắn!

“Người đâu!” Tề Quân Hành đột nhiên xoay người hướng ra phía ngoài hô lớn.

“Có hạ quan!” Trần Chấn vội vàng chạy vào, thấy khuôn mặt vặn vẹo của Tề Quân Hành liền đoán ngay ra thái tử điện hạ nhất định là ngốc nghếch bị người ta lừa ăn mất rồi, ai, ngốc tử a.

“Tìm ra tên súc sinh kia, ngũ mã phân thây! Trẫm muốn đích thân thấy!” Tề Quân Hành nghiến răng nghiến lợi, thanh âm khủng bố.

“Thần tuân chỉ!” Trần Chấn bị dọa đến nhảy dựng, nhìn một chút Mạc Nhiễm Thiên trên giường, chỉ thấy hắn nhíu mày, lúc này có lẽ vẫn còn ngốc nghếch tự hỏi chuyện gì xảy ra? Nhưng Trần Chấn đã nhận lệnh, vội vã đi làm.

“A, đại ca ca, không muốn a, vị ca ca kia tốt lắm, hắn tốt với Thiên nhi lắm, lúc chơi trò chơi, Thiên nhi cũng rất thoải mái, ca ca còn nói sau này sẽ thường xuyên tìm Thiên nhi chơi, đại ca ca không nên giết hắn, Thiên nhi còn muốn cùng hắn chơi trò chơi!” Mạc Nhiễm Thiên lộ ra bộ dáng ngượng ngùng.

“Ai! Rốt cuộc là ai?” Tề Quân Hành không chịu được, nổi giận trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, hắn thấy rất đau đớn, trái tim như bị ai đó đục khoét.

“U u, đại ca ca thật quá đáng sợ! U u.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm, việc này còn không làm hắn tức hộc máu.

Tề Quân Hành xoay người đi ra ngoài ba bước, há mồm thở dốc, hắn thật sự không thể phát giận với Thiên nhi.

“U u, đại ca ca gạt người, không giúp Thiên nhi tắm rửa, ca ca kia bảo Thiên nhi mau mau trở về tắm rửa, đừng cho đại ca ca phát hiện, bằng không sau này không chơi với Thiên nhi, u u, Thiên nhi bị đại ca ca phát hiện, ca ca kia sau này không chơi với Thiên nhi nữa, u u.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn bộ dạng khốn đốn của hắn, trong lòng vui vẻ, có câu là ngược tâm không bằng ngược thân, ngược chết hắn, ai bảo hắn ngược mình.

“Thiên nhi, đừng nói nữa, đừng nói!” Tề Quân Hành giận dữ hét.

Mạc Nhiễm Thiên bị vẻ mặt hắn dọa đến sợ mất mật, không thể làm gì khác hơn là mếu máo, tỏ vẻ rất ủy khuất nhìn hắn.

“Thiên nhi, nói cho đại ca ca, ca ca kia là ai được không? Sau này đại ca ca với ngươi chơi, nhất định làm cho Thiên nhi càng thoải mái được không?” Một chén trà sau, Tề Quân Hành mới bình tĩnh lại, chậm rãi đi dỗ Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên nghiêng đầu nói: “Có phải Thiên nhi nói, đại ca ca sẽ không giết ca ca kia?”

Tề Quân Hành sửng sốt nói: “Thiên nhi rất thích ca ca kia?”

“Hì hì, ca ca kia rất dễ nhìn, vừa cao lớn vừa anh tuấn, còn tốt với Thiên nhi, hì hì, Thiên nhi rất thích hắn, chỉ là?” Mạc Nhiễm Thiên ngậm miệng không nói tiếp.

“Chỉ là cái gì?” Tề Quân Hành nắm chặt thành giường, Mỗi câu nói của Mạc Nhiễm Thiên đều như mũi tên bắn thẳng vào tim hắn.

“Chỉ là lúc chơi trò chơi, hắn đem Thiên nhi đặt trên mặt đất, lưng Thiên nhi đau quá.” Mạc Nhiễm Thiên cởi quần áo, đem dấu vết tạo thành khi tựa vào giả sơn cho Tề Quân Hành nhìn.

Tề Quân Hành hoàn toàn điên rồi.nhớ lại hai năm trước, mình cũng lừa hắn ra ngoài, đem hắn áp tại bụi cỏ sau giả sơn, lại bị hắn quyền đấm cước đá, cuối cùng mình cường bạo hắn, lại bị người phát hiện, chuyện lần này giống y như đúc, bất đồng chính là Thiên nhi đã tiếp nhận người đó.

“A……” Tề Quân Hành không chịu được, ôm đầu xông ra ngoài, đó là giấc mơ của hắn, trong giấc mơ có người cùng hắn đoạt Thiên nhi, Thiên nhi liền đi theo người khác, tên nam nhân kia là ai, mình chưa bao giờ thấy rõ ràng, chẳng lẽ hết thảy đều là thật.

87. Chương 87: Cưỡng Bách Thượng Quan(cưỡng Bức Thượng Quan Nghi)

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Tề Quân Hành đang giận dữ la hét trước cửa như kẻ điên, khàn giọng rách phổi, trong lòng cảm giác rất sung sướng, nam nhân này nhất định là rất mê luyến mình, hai năm nay hàng đêm đều mơ tới mình, cảm tình đối với mình như thế nào không cần phải hỏi, lần này chắc hẳn thương tâm sâu sắc, nhưng, đáng đời, Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi, đứng lên đi tắm rửa.

Tề Quân Hành kêu gào đến rách họng, sau đó ngồi ở thềm đá trên cửa lớn ôm đầu khóc, dọa cho đám nô tì thái giám xanh cả mặt, vội vàng tránh cho xa, cho tới bây giờ chưa từng thấy hoàng thượng thất thố như thế.

Thật lâu sau, trong lòng Tề Quân Hành bình phục chút ít, nhưng vẫn nghiến răng nghiến lợi, hai đấm nắm chặt.

Rất nhanh, Trần Chấn cau mày đi vào, thấy Tề Quân Hành trên mặt đất, hắn bị dọa đến nhảy dựng lên.

"Hoàng thượng, xảy ra chuyện gì vậy?" Trần Chấn vội bước lại phía Tề Quân Hành, Tề Quân Hành lập tức ngẩng đầu, thấy Trần Chấn đến, Tề Quân Hành túm chặt y phục của hắn, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Là ai? Rốt cuộc là ai?"

"Hoàng thượng, bớt giận a, long thể quan trọng!" Trần Chấn rất bất đắc dĩ, ra là hoàng thượng để tâm đến chuyện này a, trông thấy long nhan còn ướt vệt nước mắt, làm cho Trần Chấn biết Tề Vương rất yêu thái tử điện hạ.

"Nói mau! Ai? Trẫm muốn đem hắn bầm thây vạn đoạn!" Tề Quân Hành không nhịn được, cả người tức giận mà đem Trần Chấn đẩy ra, nghiêm khắc nhìn hắn.

"Hồi bẩm hoàng thượng, nghe cung nữ nói, trước khi thái tử điện hạ xuất hiện ở hoa viên, lúc ấy trong ngự trong hoa viên, nhị vương gia cùng tướng quốc đại nhân đang nói chuyện, thái tử điện hạ tới chơi, sau đó ba người đều không thấy." Trần Chấn nói hết sự thật.

"Cái gì?" Tề Quân Hành sửng sốt, sau đó cả giận nói: "Đem hai người tuyên đến cho trẫm!"

"Vâng, hoàng thượng!" Trần Chấn lĩnh mệnh rời đi.

Tề Quân Hành xoay người đi vào, thấy Mạc Nhiễm Thiên đã thay quần áo, không khỏi sửng sốt, ngốc tử cũng chưa chắc toàn bộ ngu, cũng tự biết tắm rửa thay quần áo.

"Thiên nhi, trẫm muốn bắt sống kẻ đã khi dễ ngươi, ngươi chỉ cho đại ca ca, rốt cuộc là kẻ nào!" Tề Quân Hành đi lên, thắt đai lưng giúp Mạc Nhiễm Thiên.

"A, đại ca ca bắt ai?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, động tác mau lẹ quá đi, mặc dù trong lòng mình đã dự tính trước, nhưng vẫn vạn phần lo lắng.

"Mới vừa rồi Thiên nhi phải đi ngự hoa viên sao?" Tề Quân Hành nhìn hắn cười dịu dàng.

"Uhm ư, phụ hoàng nói, buổi sáng ngự hoa viên trong lành, không khí tốt nhất, cho nên mỗi ngày đều phải đến một chút, như vậy thân thể mới khỏe, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên đáng yêu nhìn Tề Quân Hành.

"Đại ca ca sau này chiều nào trước khi lâm triều cũng cùng Thiên nhi đi chơi ngự hoa viên được không?" Tề Quân Hành cưng chiều hỏi.

"Oa, thật vậy chăng? Quá tuyệt vời, nhưng mà..." Mạc Nhiễm Thiên muốn nói lại thôi, đầu cúi thấp xuống, vần vò hai bàn tay trắng nõn.

"Nhưng mà cái gì? Nói cho đại ca ca." Tề Quân Hành nắm tay hắn.

"Nhưng đại ca ca bồi Thiên nhi, thì Thiên nhi sẽ không thể cùng vị ca ca kia chơi trò chơi." Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu chu miệng nhìn Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành thật vất vả mới bình tâm lại được, nhưng lại bị lửa giận thiêu đốt một lần nữa, cả người đều trở nên âm trầm, long mục đầy sát ý.

"A, đau quá! Đại ca ca bại hoại! Luôn làm đau Thiên nhi, u u." Mạc Nhiễm Thiên biết Tề Quân Hành tức giận, bởi vì tay mình bị hắn siết đau quá.

"Không đau không đau, Thiên nhi ngoan, đại ca ca không phải cố ý, đại ca ca giúp Thiên nhi thổi thổi." Tề Quân Hành vội vàng đem tức giận vứt đi hết, cầm bàn tay nho nhỏ của Mạc Nhiễm Thiên đặt ở bên mép thổi thổi, Mạc Nhiễm Thiên nhìn bộ dáng nghiêm túc của hắn, đột nhiên trong lòng có chút khó chịu, liền rụt tay về: "Không đau, đại ca ca, chúng ta đi ra ngoài chơi đi." Mạc Nhiễm Thiên không thích loại cảm giác này, đối cái bạo quân, không thể nhân từ, mình chẳng lẽ đã quên nỗi đau hắn gây ra sao?

"Thiên nhi, chờ đã, Thiên nhi còn chưa nói cho đại ca ca, ca ca kia là ai?" Tề Quân Hành vội vàng kéo Mạc Nhiễm Thiên đã chực chạy ra ngoài lại.

"Không muốn, Thiên nhi muốn giữ bí mật, hì hì." Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên cũng rất rối loạn, không biết người hắn tìm được là ai?

"Thiên nhi, người nọ có tốt bằng đại ca ca không?" Tề Quân Hành giật mình liền vội vàng hỏi.

"Ân, hắn tốt với Thiên nhi lắm, khen Thiên nhi xinh đẹp, còn nói Thiên nhi là người đẹp nhất, hắn rất thích cùng Thiên nhi chơi trò chơi, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên chính là muốn không ngừng kích thích hắn.

"Thiên nhi, ngươi lớn rồi, sau này người khác muốn chơi với ngươi, ngươi cũng không thể đáp ứng, nếu không đại ca ca sẽ rất tức giận." Tề Quân Hành sợ chuyện kiểu này lại lặp lại, hắn nhất định phải phái người theo sát Thiên nhi mới được, nếu không lại để bị người lừa gạt thì sao.

"Hừ, Thiên nhi sẽ không tùy tiện đáp ứng ai đâu, vị ca ca kia thật sự tốt lắm, tốt hơn đại ca ca, đại ca ca hung dữ với Thiên nhi, còn không chơi với Thiên nhi, Thiên nhi không thích đại ca ca." Mạc Nhiễm Thiên chu miệng quay đầu.

Tề Quân Hành cả người phát run, trong lòng đau xót, sau đó đem Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng mà ôm vào trong lòng dịu dàng nói: "Là đại ca ca sai rồi, đại ca ca sửa được không? Đại ca ca sau này đều cùng Thiên nhi đi chơi, cũng không hung dữ với Thiên nhi, Thiên nhi có thể thích đại ca ca không?" Tề Quân Hành rất khát vọng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ân? Cái này để Thiên nhi nghĩ đã, đại ca ca sẽ nghe Thiên nhi nói?" Mạc Nhiễm Thiên đột ngột hỏi.

"Đúng vậy, chỉ cần Thiên nhi thích đại ca ca, được không?" Tề Quân Hành cơ hồ là khẩn cầu.

"Thế cũng chưa đủ, hì hì, hôn." Mạc Nhiễm Thiên cho hắn chút lợi nhỏ, hôn môi Tề Quân Hành, đem Tề Quân Hành kích động đến run người, gắt gao ôm khả nhân nhi, càng hôn càng sâu.

Linh lưỡi thăm dò trong cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, câu dẫn đầu lưỡi kia cùng hắn triền miên.

"A." Tiếng rên khe khẽ từ trong miệng Mạc Nhiễm Thiên tràn ra, khuôn mặt cũng đỏ lên, kĩ thuật hôn của người này tốt lắm, làm cho trong lòng hắn căng thẳng.

"Tiểu bảo bối, đừng rời bỏ đại ca ca, không được đi theo người khác, đại ca ca sẽ vĩnh viễn yêu ngươi, bảo vệ ngươi." Tề Quân Hành buông môi hắn ra, mặt đối mặt, chạm mũi vào nhau, trong miệng thốt nên một lời thề, thân mật vô cùng.

"Đại ca ca nói thật không? Nếu Thiên nhi làm cho đại ca ca rất tức giận, đại ca ca có đánh Thiên nhi hay không?" Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu tính toán kế hoạch thoát thân.

"Không đâu, nhưng mà Thiên nhi phải ngoan nha, đừng làm cho đại ca ca quá tức giận, đại ca ca sẽ buồn chết mất." Tề Quân Hành đem tay hắn kéo qua đến đặt tại lòng mình thượng.

Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên như phải bỏng, lập tức rụt lùi về, làm cho Tề Quân Hành sửng sốt hỏi: "Sao vậy?"

"Không, không có gì." Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên trở nên trắng bệch.

"Tiểu bảo bối, ngươi không được đi chơi cùng các ca ca khác nhé, được không? Ngươi muốn chơi, đại ca ca lúc nào cũng có thể cùng ngươi chơi." Tề Quân Hành hy vọng Mạc Nhiễm Thiên có chút ý thức.

"Nhưng mà chỉ chơi với một mình đại ca ca thì không vui đâu." Mạc Nhiễm Thiên chu miệng, trong lòng lại cười đến nghiêng ngả.

Sắc mặt Tề Quân Hành trầm xuống: "Thiên nhi còn chưa chơi với đại ca ca, đi chơi với đại ca ca là thích nhất đó, sau này sẽ không thích cùng người khác chơi nữa."

"Thật à? Nhưng ca ca kia thật là lợi hại, khiến cho Thiên nhi thật thoải mái, muốn đi chơi nữa cơ, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên trưng ra vẻ mặt ngây dại, nghĩ thầm lời này để Thượng Quan Nghi nghe được, nhất định vui chết luôn ấy.

Tề Quân Hành lại bắt đầu không khống chế được, nhắm mắt, thở hắt ra sau đó lại tiếp tục: "Đi thôi, Thiên nhi, để đại ca ca xem là vị ca ca nào lợi hại như vậy, đại ca ca có thể học tập nga." Tề Quân Hành một bụng tử khí, còn phải lừa gạt hắn nói ra, tâm trạng hắn thế nào cũng có thể tưởng tưởng được

"Thật à, ưm ưm." Mạc Nhiễm Thiên lúc đó mới vui vẻ gật đầu, làm cho Tề Quân Hành thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ, mặc kệ là Thượng Quan Nghi hay là Tề Hằng, đụng đến tiểu bảo bối của hắn thì phải chết!

Tề Quân Hành kéo Mạc Nhiễm Thiên về ngự thư phòng, ngồi trên long ỷ, còn sai Lý công công mang nhuyễn tháp ở trong ra cho Mạc Nhiễm Thiên nằm ở bên, Trần Chấn đem Thượng Quan Nghi cùng Tề Hằng gọi tới, còn bản thân hắn phụng mệnh đeo đao mà đứng, những người khác hết thảy đều không được tới gần ngự thư phòng.

Thượng Quan Nghi cùng Tề Hằng sắc mặt đều rất không tốt, đã sớm nghe Trần Chấn nói đến nguyên nhân hoàng thượng triệu bọn họ từ trên đường, Thượng Quan Nghi càng lo lắng cho Mạc Nhiễm Thiên, không biết Tề Quân Hành sẽ làm gì hắn, đi tới ngự thư phòng, thấy Mạc Nhiễm Thiên nằm ở nhuyễn tháp nhìn hắn, lập tức yên tâm không ít, nhưng lập tức lại trở nên căng thẳng.

Tề Hằng không thể giải thích được, thái tử điện hạ bị người khác dụ dỗ? Cưỡng gian, ngu ngốc thật, có liên quan gì tới hắn chứ, sau khi thấy Thượng Quan Nghi mang theo Mạc Nhiễm Thiên đi mất, hắn cũng rời khỏi ngự hoa viên, nhưng hắn bị lạc đường, chờ Thượng Quan Nghi trở về chỉ đường cho hắn. Nhưng khiến sắc mặt hắn không tốt chính là hắn đang hoài nghi Thượng Quan Nghi cưỡng gian. Cưỡng gian thái tử điện hạ, trong lòng hắn vốn đã không có hi vọng, nên càng thêm buồn bực.

"Nhi vương gia, tướng quốc đại nhân, trẫm hiện tại hỏi các ngươi một câu, hy vọng các ngươi thành thật giải thích, nếu không đừng trách trẫm không niệm tình huynh đệ, không niệm tình quân thần!" Tề Quân Hành vẻ mặt đen như đít nồi.

"Hoàng thượng, chuyện gì làm cho hoàng thượng tức giận như thế?" Thượng Quan Nghi thấy Mạc Nhiễm Thiên đang cười khẩy, trong lòng càng thêm trấn định.

"Hai người các ngươi nói vừa rồi là ai đã chơi đùa với Thiên nhi?" Tề Quân Hành lạnh lùng hỏi.

"Cái gì chơi đùa?" Tề Hằng cố ý thắc mắc, kì thật cũng là châm chọc Tề Quân Hành, coi một tên ngốc là châu báu mà cất giữ, chuyện này khiến hắn không khỏi nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, mà Mạc Nhiễm Thiên lúc này cũng nhìn hắn, trề môi với hắn, bộ dáng kia giống như muốn hôn hắn, làm cho hắn nghĩ đến nụ hôn ở ngự hoa viên, nhất thời khuôn mặt tuấn tú đỏ lên, không dám nhìn Mạc Nhiễm Thiên nữa.

Động tác mờ ám như thế không qua được ánh mắt Tề Quân Hành, hắn nhất thời vỗ mạnh xuống thư án: "Trần thống lĩnh, đem nhị vương gia giam vào thiên lao, đại hình hầu hạ!" Tề Quân Hành đã nhận định chính là Tề Hằng dụ dỗ Mạc Nhiễm Thiên? Cưỡng gian Mạc Nhiễm Thiên, bằng không hắn vì sao nhìn Thiên nhi lại đỏ mặt, mà Thiên nhi vì sao chu miệng muốn hôn hắn.

"Hoàng thượng, thần đệ phạm vào tội gì? Phải dùng đại hình?" Tề Hằng đứng thẳng, thẳng thắn đối kháng với Tề Quân Hành.

"Ngươi, ngươi súc sinh này! Mình làm chuyện gì còn không thừa nhận, Thiên nhi, có phải người này chơi đùa cùng ngươi không?" Tề Quân Hành chỉ vào Tề Hằng, nhìn sang Mạc Nhiễm Thiên chứng thực.

Mạc Nhiễm Thiên cố ý sợ hãi nhìn Tề Hằng, lại nhìn một chút Tề Quân Hành, sau đó chu miệng nói: "Thiên nhi không muốn nói, ca ca sẽ không thích Thiên nhi, u u." Nói xong mếu máo khóc nấc lên, khiến Tề Hằng xanh mặt.

"Thiên nhi đừng khóc, không phải nói sẽ kể cho đại ca ca sao, là hai người bọn hắn sao?" Tề Quân Hành vội vàng đi qua ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên đang ngồi ở trên nhuyễn tháp mà hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên nước mắt lưng tròng nhìn Tề Quân Hành, sau đó ủy khuất nói: "Thiên nhi không nói có được không, đại ca ca sẽ đánh chết ca ca."

Tề Quân Hành quay đầu hung hăng lườm Tề Hằng một cái, hắn cũng đã hoàn toàn nhận định là Tề Hằng.

"Thái tử điện hạ, bổn vương cùng ngươi không cừu không oán, ngươi vì sao phải đổ oan cho bổn vương!" Tề Hằng tức giận nói.

"Điện hạ, ngươi cẩn thận ngẫm lại, đừng nói lung tung, có phải là vị ca ca này hay không, ca ca này vẫn ở cùng một chỗ với bổn tướng mà." Thượng Quan Nghi vội vàng mở miệng nói, y đã đoán ra mưu kế của Mạc Nhiễm Thiên, nhưng y biết việc này nếu Tề Hằng làm, Tề Quân Hành sẽ có lý do giết hắn, nhưng tất phải kích thích triều thần phẫn nộ, cuối cùng chỉ còn lại có đại tàn sát, sự bạo ngược của Tề Vương sẽ khiến cho dân chúng bất an. Hơn nữa Tề Hằng với mình cũng xem như có tình có nghĩa, chết đi rất đáng tiếc, nếu hắn không có tâm phản loạn, mà còn giúp đỡ Tề quốc, thì chính là một đại nhân tài.

Mạc Nhiễm Thiên len lén lườm y một cái, sau đó nghĩ nghĩ một chút rồi nói: "Thượng Quan ca ca gạt người, Thượng Quan ca ca rõ ràng cùng Thiên nhi ở cùng một chỗ, sao lại ở cùng ca ca kia được."

"A!" Thượng Quan Nghi kinh ngạc, sao Tiểu Thiên lại chỉ y, điều này làm cho Tề Quân Hành cùng Tề Hằng đều bị dọa nhảy dựng lên.

"Ái khanh, chẳng lẽ là ngươi?" Tề Quân Hành đích chuẩn bị bùng nổ.

"Không, không phải, điện hạ, ngươi cũng đừng nói lung tung a." Thượng Quan Nghi vội vàng sờ sờ trán.

"Hì hì, chơi vui quá, nhìn hai người các ngươi bị dọa kìa, ha ha ha, Thiên nhi thật vui." Mạc Nhiễm Thiên cười lớn hoa tay múa chân mà nói.

"Thiên nhi, đến cùng là ai a?" Tề Quân Hành cảm giác được mình sắp mệt chết đi được, tiểu hài tử đang vui đùa, mà trong lòng mình lại rối rắm không chịu nổi.

"Điện hạ, lời không thể nói lung tung, bổn vương cùng tướng quốc đại nhân luôn ở cùng nhau, sao có thể rảnh rỗi chơi đùa cùng ngươi, ngươi thật ngu ngốc!" Tề Hằng thấy Thượng Quan Nghi mồ hôi đầm đìa, trong lòng đã đoán ra được, hắn vạn phần đau đớn, nhưng không thể để Thượng Quan Nghi gặp chuyện rủi ro.

"U u, ngươi bại hoại, là ngươi, là ngươi khi dễ ta, đại ca ca, giết hắn, hắn là bại hoại, hắn hôn miệng Thiên nhi." Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ ngươi gọi ta ngốc tử, ta đây sẽ ngốc cho ngươi xem.

"Cái gì?" Tề Quân Hành cả giận nói, sau đó ánh mắt chất vấn nhìn về phía Tề Hằng.

"Cái này, hoàng thượng, là, là không cẩn thận thôi, Thượng Quan ở đây, hoàng thượng có thể chứng thực, là điện hạ muốn chơi hôn môi, hoàng đệ chỉ là bị hắn hôn một chút." Lúc này lại đến phiên Tề Hằng quýnh quáng, mồ hôi cũng nhỏ xuống ròng ròng.

"A, ngươi gạt người, là ngươi hôn Thiên nhi, u u, ngươi nói dối." Mạc Nhiễm Thiên khóc lớn lên.

"Thiên nhi đừng khóc, đến cùng xảy ra chuyện gì, đại ca ca sẽ bênh ngươi." Tề Quân Hành cũng không biết tin ai, bị Mạc Nhiễm Thiên quay mòng mòng, cảm giác càng ngày càng phức tạp.

"Ái khanh, ngươi nói đi!" Tề Quân Hành thấy Mạc Nhiễm Thiên không nói lời nào, trừng mắt nhìn Tề Hằng, không thể làm gì khác hơn là hỏi Thượng Quan Nghi.

"A, cái này, thần cùng nhị vương gia tán dóc trong ngự hoa viên, thái tử điện hạ chạy đến, nói muốn chơi hôn nhau, cho nên……" Thượng Quan Nghi thật sự không biết nói như thế nào mới tốt.

"Cho nên?" Tề Quân Hành trừng mắt nhìn Thượng Quan Nghi, chờ hắn nói nốt đoạn sau.

"Cho nên, cho nên thần đệ hôn nhẹ lên môi hắn một chút, thần đệ không ý tứ gì khác, là muốn hắn chơi xong sẽ nhanh chóng rời đi, thần biết tội!" Tề Hằng bỗng dưng nhận lỗi, kì thật hắn không muốn thấy Thượng Quan Nghi khó xử.

“Đại ca ca, ngươi xem, Thiên nhi không có nói láo.” Mạc Nhiễm Thiên đắc ý nói.

Tề Quân Hành khóe miệng co quắp hai cái nói: “Vậy ngươi đến cùng có hay không có theo Thiên nhi chơi đùa?”

“Thần đệ không dám!” Tề Hằng kiên định nói.

“Chính là ngươi, tướng quốc đại nhân?” Tề Quân Hành quay đầu nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

“Hoàng thượng, việc này, việc này…” Thượng Quan Nghi cười khổ, nhìn một chút Mạc Nhiễm Thiên, không biết nên hay không nên thừa nhận, thầm nghĩ thừa nhận chưa chắc sẽ chết, nhưng đại hình là không thiếu được, hơn nữa mình sau này sợ là sẽ không còn được gặp lại Thiên nhi.

“Ha ha, Thượng Quan ca ca rất phiền muộn kìa, ai kêu ngươi không cùng Thiên nhi chơi hôn nhau, hì hì, đại ca ca chúng ta đánh hắn có được không?” Mạc Nhiễm Thiên đem Thượng Quan Nghi dọa dẫm, sau đó lại giúp y.

“Thiên nhi, đừng làm rộn! Đến cùng là ai?” Tề Quân Hành đột nhiên đem hắn đẩy ra, đứng dậy.

“Oa, u u, đại ca ca bại hoại, đã nói không hung dữ với Thiên nhi cơ mà, Thiên nhi không thích ngươi, Thiên nhi muốn ca ca dịu dàng cơ, u u.” Mạc Nhiễm Thiên khóc toáng lên rồi chạy như bay ra ngoài.

“Trần thống lĩnh, xem hắn đi tìm ai! Mang người tới đây!” Tề Quân Hành khóe miệng co quắp, mất nửa ngày, thì ra không phải hai người này, trong lòng hắn dễ chịu rất nhiều.

Tề Hằng cùng Thượng Quan Nghi liếc mắt nhìn nhau, trong mắt Tề Hằng đầy bi thương, hắn biết nhất định là Thượng Quan Nghi, bằng không sắc mặt hắn sẽ không tái nhợt như thế, hơn nữa hắn đã nhìn ra Thượng Quan thích thái tử điện hạ, nhưng mà, dụ dỗ? Cưỡng gian có vẻ hơi khó nghe, nhưng vì sao Mạc Nhiễm Thiên nói Thượng Quan Nghi không hôn hắn? Vậy chỉ có một khả năng, thái tử giả ngu, hắn đang bảo vệ Thượng Quan Nghi, hai người vốn là có tình, hiện tại nghĩ lại, Mạc Nhiễm Thiên ngây ngốc xuất hiện tại ngự hoa viên, đầu tiên nói hai người bọn họ nắm tay, Thượng Quan Nghi lại khẩn trương như vậy, hết thảy đều là bởi vì Mạc thái tử ăn dấm chua, sau đó Thượng Quan sợ hắn tức giận đi khuyên bảo, hai người xảy ra quan hệ, vừa nghĩ như vậy, ánh mắt Tề Hằng nhìn Thượng Quan Nghi càng thêm trách móc, không ngờ Thượng Quan là người có tình như thế.

“Hai người các ngươi nghe đây, Thiên nhi là bảo bối của trẫm, trẫm không cho phép bất luận kẻ nào làm vấy bẩn hắn! Có là huynh đệ, ái thần cũng không được!” Tề Quân Hành nghiêm túc nhìn hai người nói.

“Đi xuống đi, trẫm mệt!” Tề Quân Hành còn đang rối lòng vì nam tử giấu mặt kia.

Tề Hằng cùng Thượng Quan Nghi vội vàng thối lui, Thượng Quan Nghi định đi trước tìm Mạc Nhiễm Thiên, bước chân chuyển hướng đi tới Phượng Lâm Các.

“Thượng Quan, là ngươi đúng không?” Tề Hằng kéo Thượng Quan Nghi lại mà hỏi.

“Ngươi nói bậy bạ gì đó?” Thượng Quan Nghi buồn bực bất an, khẩu khí tất nhiên là không tốt, lúc này hai người đã bước vào một tòa lâu trống không trước các tiểu viện.

Tề Hằng đem Thượng Quan Nghi kéo vào, Thượng Quan Nghi muốn giãy dụa, nhưng đánh không lại Tề Hằng, bị hắn đặt ở trên tường viện.

“Ngươi cho rằng ngươi gạt được ta sao? Ngươi ở trong lòng ta suốt hơn mười năm, nhất cử nhất động của ngươi, có là biến hóa nhỏ nhất ta cũng có thể nhìn ra, là ngươi đúng không?” Giọng Tề Hằng cũng trở nên lạnh lùng.

“Hằng, ngươi điên rồi, ngươi đến cùng muốn làm gì?” Thượng Quan Nghi đẩy không ra hắn, càng thêm buồn bực, tuấn mi nhíu chặt.

“Ngươi rõ ràng tiễn thái tử về tẩm cung, lại nói vẫn cùng ta ở cùng một chỗ, ngươi muốn cứu ta hay là cứu mình?” Tề Hằng chăm chú nhìn y, rất nghiêm túc nói.

Thượng Quan Nghi nhìn hắn một cái, không nói chuyện.

"Thái tử là giả ngu, có đúng hay không? Hắn vốn muốn hãm hại ta, ngươi vừa nói, hắn liền khiến hoàng thượng rối loạn, cuối cùng nói cả hai người đều không phải, hắn không ngu một chút nào."

Thượng Quan Nghi kinh hãi, nhưng y dù sao cũng là đại nhân vật, lập tức cười lạnh nói: "Hằng, ngươi đúng là nghĩ lung tung, ta hoàn toàn nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì, tại hạ còn có rất nhiều chuyện phải làm, tẩm cung của ngươi ở Lam Đình Các, xin cứ tự nhiên."

"Ha ha ha, Thượng Quan, ta hiểu rất rõ ngươi." Tề Hằng cười lớn, nhiên thanh âm lại là kiềm nén, cuối cùng đem Thượng Quan Nghi gắt gao ngăn chặn nói: "Bổn vương chưa từng nghĩ đến Thượng Quan sẽ có một ngày si tình như vậy, đáng tiếc người nọ lại không phải bổn vương, đáng tiếc, Thượng Quan, bổn vương từ nhỏ đã yêu ngươi, ngươi không thèm liếc mắt nhìn ta, ta không quan tâm, ta vẫn có thể chờ ngươi lớn lên, nhưng ta không nghĩ tới chính là ngươi lại cùng hoàng thượng thích một người, ngươi nói ta nếu nói cho hoàng thượng biết, hắn sẽ đối xử với ngươi thế nào?"

"Ngươi cho rằng hắn sẽ tin ngươi?" Thượng Quan Nghi lườm hắn.

"Ha ha ha, nếu như ta nói ta cũng không ở cùng ngươi, mà là nói chuyện cùng một tiểu cung nữ tên Nô nhi, hoàng thượng sẽ hiểu được tất cả mọi chuyện." Tề Hằng cười lạnh.

Thượng Quan Nghi sửng sốt, sau đó cắn răng nói: "Ngươi đến cùng muốn làm gì, nếu như Thiên nhi một mực chắc chắn là ngươi, ngươi nói hoàng thượng sẽ tin ngươi sao? Ta cũng vậy, ta đang cứu ngươi!"

"Thiên nhi? Thế nếu hoàng thượng biết rằng Mạc thái tử cũng không ngu thì sao?" Tề Hằng nhếch mép cười ta.

"Ha ha ha, bổn tướng không biết Mạc thái tử khờ thật hay giả khờ, Hằng, ta khuyên ngươi đừng gây chuyện." Thượng Quan Nghi càng ngày càng kinh hãi.

"Được, ta có thể làm như cái gì cũng không biết, nhưng mà?" Tề Hằng nhìn khuôn mặt hắn có chút kích động, khóe miệng càng lúc càng nhếch lên.

"Nhưng cái gì?" Thượng Quan Nghi rất muốn lập tức rời khỏi.

"Nhưng mà như vậy." Tề Hằng đột nhiên dùng sức đè lên Thượng Quan Nghi, hung hăng hôn môi Thượng Quan Nghi.

"Ưm..ưm..!" Thượng Quan Nghi giãy dụa, liều mạng đẩy hắn ra, thở hổn hển nói: "Ngươi điên rồi a!"

"Đúng vậy, ta điên rồi, ta yêu ngươi, ngươi như thế nào có thể đi yêu ngốc tử kia, ta muốn ngươi trở lại bên cạnh ta, nếu không ta khiến cho Mạc thái tử bị lộ! Ngươi cũng khó thoát khỏi cái chết! Tư thông với ái phi của hoàng thượng, tội này không phải đùa đâu." Tề Hằng lộ ra vẻ mặt dữ tợn.

"Ngươi, ngươi, đồ khốn!" Thượng Quan Nghi dùng ống tay áo hung hăng chùi môi mình, còn thóa mạ hắn.

"Thượng Quan, Hằng cũng có thể cho ngươi vui sướng, ngươi thích chơi đùa kích thích không? Bổn vương thỏa mãn ngươi." Tề Hằng thấy y lau môi, đôi mắt càng trở nên thâm sâu, đột nhiên, ngón tay điểm huyệt Thượng Quan Nghi, miệng tươi cười giảo hoạt.

"Ngươi, ngươi biết võ công?" Thượng Quan Nghi vạn phần giật mình.

"Bổn vương chưa từng nói là không có, Thượng Quan, bổn vương sẽ hảo hảo thương ngươi!" Nói xong ôm lấy Thượng Quan Nghi đang trong tình trạng kinh hãi vô cùng, phi thân vào một tẩm cung bỏ hoang.

"Ngươi, ngươi thả ta xuống, nếu không ta kêu lên đó." Thượng Quan Nghi kinh hoảng.

"Gọi đi, để mọi người xem đường đường một tướng quốc đại nhân yêu đương vụng trộm là như thế nào." Tề Hằng không sợ một chút nào, hắn biết Thượng Quan Nghi rất trọng sĩ diện.

"Ngươi đến cùng muốn thế nào, ta là nam nhân, không phải nam thị!" Thượng Quan Nghi bị hắn đặt trên giường, không nhịn được sợ hãi run rẩy.

"Bổn vương không quan tâm ngươi là nam nhân hay là nam thị, bổn vương chỉ biết người đó là ngươi!" Tề Hằng áp người, hôn lên môi Thượng Quan Nghi.

88. Chương 88: Thượng Quan Bị Cưỡng Bạo

Thượng Quan Nghi không thể ngờ rằng Tề Hằng có một mặt cường thế như vậy, y ngậm chặt môi không cho hắn xâm phạm, trong lòng càng kích động, trong tẩm cung nhàn trí này sẽ có ai tới cứu y?

(nhàn trí: bỏ không, không dùng tới)

Tề Hằng cưỡng hôn Thượng Quan Nghi, thấy y nhắm chặt hai mắt không chịu đáp lại, nỗi tức giận trong lòng hắn càng thêm sâu.

"Ngươi quan tâm đến cái tên thái tử ngốc kia đến vậy?" Tề Hằng hung tợn nói, mặc dù hắn đã nhìn ra Mạc Nhiễm Thiên đang giả ngu, chỉ là một chốc một lát không thể sửa đổi được cách gọi.

"Hằng, cầu ngươi đừng làm chuyện điên rồ, chặt đứt tình bạn giữa chúng ta!" Thượng Quan Nghi lãnh đạm nhìn hắn.

"Thượng Quan, tại sao ngươi thích hắn, hắn không phải mới đến vài ngày sao? Chẳng lẽ ngươi cũng là người nông cạn, nhìn trúng sắc đẹp của hắn?" Khuôn mặt Tề Hằng vặn vẹo thống khổ.

"Việc này không liên quan đến ngươi, xin ngươi buông ta ra, đừng làm cho ta hận ngươi cả đời." Thượng Quan Nghi sẽ không nói bất cứ cái gì tiết lộ bí mật của Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngươi thật sự chưa từng thích ta, cho dù là khi còn bé?" Tề Hằng hy vọng nhìn chằm chằm Thượng Quan Nghi.

"Tề Hằng, đừng u mê nữa, ta không muốn làm nam thị, cũng chưa bao giờ có tình cảm với ngươi, đối với ngươi chỉ có tình bằng hữu mà thôi. Ta rất lo lắng ngươi lần này trở về, cho nên muốn khuyên ngươi, ngươi đừng làm chuyện điên rồ." Thượng Quan Nghi chậm rãi nói, âm điệu dường như không có lấy một tia nhấp nhô.

"Thượng Quan, ta yêu ngươi, ta có thể làm nam thị của ngươi, ta không quan tâm, chỉ hy vọng ngươi ở bên cạnh ta, ta thậm chí có thể lập tức rời đi, chỉ cần ngươi theo ta đi." Tề Hằng quả thật tình sâu nghĩa nặng với Thượng Quan Nghi.

"Ngươi, ngươi đừng chấp mê bất ngộ nữa, ta sẽ không thích ngươi đâu, nể tình nghĩa giữa ta và ngươi, ngươi an tâm làm vương gia của ngươi, ta sẽ cầu xin hoàng thượng, phong ngươi làm tướng quốc, ngươi vẫn có thể thực hiện khát vọng của mình tại Tề quốc!" Thượng Quan Nghi hy vọng có thể lay động hắn.

Tề Hằng sửng sốt, sau đó đem đầu dán vào lồng ngực Thượng Quan Nghi không lên tiếng.

"Hằng, ngươi mau buông ta ra, ta có thể làm như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra." Trống ngực Thượng Quan Nghi đập dồn dập.

Tề Hằng ngẩng đầu lên, mắt ầng ậng nước, trìu mến nhìn Thượng Quan Nghi nói: "Chỉ có ngươi hiểu ta rõ nhất, cho đến tận bây giờ ta cũng chỉ muốn thực hiện hoài bão của mình thôi, phụ hoàng chưa cho ta cơ hội, tại sao đến bây giờ ngươi cũng không cho ta cơ hội."

Thượng Quan Nghi sửng sốt rồi lại nhẹ giọng nói: "Ngươi có thể thực hiện khát vọng của mình, có đề nghị gì có thể đề xướng với hoàng thượng, hoàng thượng cũng không phải người cổ hủ, ngươi xem dân chúng rất yên ổn, có thể biết hắn cũng rất dụng tâm cai trị Tề quốc, hắn cũng hy vọng Tề quốc cường đại a. Ngươi có thể giúp hắn, các ngươi là hai huynh đệ, vì sao phải thành thù?" Thượng Quan Nghi chân thành khuyên bảo hắn.

"Không, Thượng Quan, ngươi sai lầm rồi, hắn sẽ không dễ dàng tha thứ cho ta." Tề Hằng phản bác.

"Có chứ, trước kia có thể sẽ không, nhưng hiện tại hắn bị bệnh đã hại chết rất nhiều người, hắn đã hiểu ra rất nhiều, nếu không cũng sẽ không giải tán hậu cung!"

"Hắn cũng không phải tự nguyện giải tán, đó chỉ là kế hoãn binh của hắn, ngươi nghĩ rằng ta không biết ư, đó là hắn muốn lôi kéo sự đồng tình, người có biết hiện tại có bao nhiêu triều thần phản đối hắn không, nếu

không có một chiêu này, người của thái tử đảng cũng đã đứng ở bên ta rồi, hắn thật sự là giảo hoạt, âm hiểm!" Tề Hằng không tin.

Thượng Quan Nghi trong lòng kinh hãi, xem ra cách làm của Tề Quân Hành hắn cũng biết, cái hắn không biết chính là Tề Vương cố tình giải tán hậu cung, một là người chết quá nhiều, hai là Mạc thái tử đã tới, ba là vừa đúng lúc này, một mũi tên trúng ba cái đích, cho nên Tề Hằng nghĩ đó là mưu kế của hắn.

"Ai, ngươi đấu không lại hắn, buông tay đi!" Thượng Quan Nghi thở dài.

"Hừ, Thượng Quan, ngươi vì sao ủng hộ hắn như vậy, trung tâm đối với hắn như vậy?" Tề Hằng vẫn không cam lòng.

"Bởi vì hắn chính là Tề quốc chi vương được trời định, không thể thay đổi, ngươi chết tâm đi." Thượng Quan Nghi khuyên hắn không được cũng tức giận, không thể làm gì khác hơn là hù hắn.

"Cái gì! Không thể nào!" Tề Hằng giận run người.

"Ngươi mau thả ta, lời ta muốn nói đã hết, ngươi thích thế nào thì cứ làm thế ấy đi, đừng có hối hận!" Thượng Quan Nghi định không nói rồi lại nói, trong lòng vẫn lo lắng cho Mạc Nhiễm Thiên.

Tề Hằng nhìn Thượng Quan Nghi đến ngây người, Thượng Quan Nghi cũng lạnh lùng nhìn hắn, thời gian từng phút từng giây trôi qua.

**

Đột nhiên Tề Hằng hôn Thượng Quan Nghi, thật sự đem đầu lưỡi len vào.

Thượng Quan Nghi giận run người, vừa định cắn hắn một nhát, đã bị Tề Hằng bóp chặt cằm, đau đến mức y không thể ngậm mồm lại, trong mắt tràn đầy phẫn nộ.

"Ưm…ư……" Bị Tề Hằng đối xử thô bạo, Thượng Quan Nghi không thể không phát ra thanh âm phản kháng.

Tề Hằng hôn đến no nê mới buông Thượng Quan Nghi ra, nhìn y mà nói: "Ta chính là không tin Tề Hằng ta cái gì cũng không chiếm được, cho dù không chiếm được ngôi vị hoàng đế, ta cũng phải chiếm được ngươi!" Nói xong hắn xé áo Thượng Quan Nghi, quan phục của Thượng Quan Nghi bị cởi ra, lộ ra lồng ngực bóng loáng, hai chu quả màu đỏ ở trong không khí lập tức mẫn cảm mà sừng sững đứng lên.

"Ngươi, ngươi dừng tay, ngươi muốn làm gì?" Thượng Quan Nghi trong lòng sợ hãi không thôi.

Tề Hằng mạnh bạo cúi đầu, cắn một bên chu quả, bên kia cũng bị bàn tay hắn xoa nắn, tùy ý chà đạp.

"Không, không, buông ta ra, Hằng, cầu ngươi!" Thượng Quan Nghi khẩn cầu.

Tề Hằng một bên dùng đầu lưỡi liếm chu quả, một bên ngước mắt ngắm nhìn khuôn mặt anh tú của Thượng Quan Nghi.

"Không, dù thế nào ta cũng không buông tay! Cho dù ngươi hận ta cả đời, ít nhất trong lòng của ngươi có ta." Tề Hằng nói xong, cúi xuống, hai tay cởi bỏ tiết khố Thượng Quan Nghi.

"A, không, đừng!" Thượng Quan Nghi nổi giận kêu một tiếng.

"Thượng Quan, xin lỗi, ta quá yêu ngươi!" Tề Hằng đưa tay điểm á huyệt của Thượng Quan Nghi, không quan tâm đến khuôn mặt thống khổ của Thượng Quan Nghi nữa.

Thượng Quan Nghi rốt cuộc nhắm hai mắt lại, một giọt nước mắt từ rơi xuống, đầu óc y bắt đầu từng chút từng chút nhớ lại khi y cùng Tiểu Thiên, không bận tâm Tề Hằng ở trên người hắn vuốt ve.

"Thượng Quan, hai năm này, ta nhớ ngươi đến tan nát cõi lòng, sao ngươi lại không liếc mắt nhìn ta một cái." Một tay an ủi tiểu đệ đệ của Thượng Quan Nghi, một tay lần xuống thăm dò bí huyệt của y, cảm giác đau đớn mãnh liệt làm cho Thượng Quan Nghi cắn chặt răng, không nghĩ tới mình có một ngày bị người ta cưỡng bạo, lại còn là người y muốn cứu, điều này làm cho y cảm thấy rất khó chịu.

"Thượng Quan, ngươi thật chặt! Ta sợ làm ngươi bị thương." Tề Hằng cởi quần áo, lộ ra cự long sậm màu.

Thượng Quan Nghi vẫn không nhúc nhích, cũng không mở mắt, cái gì đến sẽ đến, y chỉ hận mình vì sao phải cứu hắn, hẳn là nên để Tiểu Thiên vu tội cho hắn.

"Thượng Quan, ta tới đây, ngươi kiên nhẫn một chút!" Tề Hằng nâng chân Thượng Quan Nghi lên, liếc nhìn Thượng Quan Nghi, sau đó đem tiểu đệ đệ cứng rắn của mình tiến vào bí huyệt cơ hồ chưa từng khai khẩn qua của Thượng Quan Nghi.

Mặc dù có quá ngón tay khuếch trương và bôi trơn, nhưng chỉ một lát sau máu tươi từ mật huyệt chảy xuống, Thượng Quan Nghi đau đến muốn xỉu luôn, miệng không thể nói, thân không thể động, y cơ hồ là muốn chết đi.

"Thượng Quan, rất đau à? Ngươi chặt quá, ô, trời ạ." Tề Hằng không thấy được phía dưới y chảy máu, gian nan cử động, một tay trấn an tiểu đệ của Thượng Quan Nghi, nhưng bất cứ khoái cảm nào cũng không thể đẩy lùi sự đau nhức trong cơ thể, càng không có cách nào xoa dịu nỗi đau trong lòng Thượng Quan Nghi.

Thật lâu, Tề Hằng rốt cuộc vô cùng thỏa mãn tiết ra bên trong y, còn tiểu đệ đệ của Thượng Quan Nghi dưới sự trêu đùa của Tề Hằng, cũng bắn ra. Tinh hoa tiết ra, Thượng Quan Nghi mở hai tròng mắt tràn đầy tơ máu, tràn ngập hận ý nhìn Tề Hằng, sau đó lập tức ngất đi.

"Thượng Quan, ngươi sao vậy?" Tề Hằng bị dọa đến nhảy dựng lên, nâng người dậy, mới phát hiện khăn trải giường đã dính đầy máu tươi, khuôn mặt hắn trắng bệch, nỗi sợ hãi thật sâu trong nội tâm ập lấy hắn.

"Thượng Quan, xin lỗi, xin lỗi, ngươi tỉnh lại đi!" Tề Hằng vội vàng giải huyệt đạo cho Thượng Quan Nghi, vỗ vỗ mặt y, vẫn không có phản ứng.

Tề Hằng sợ hãi, vội vã đem quần áo mặc vào, lại kéo quần áo che cho Thượng Quan Nghi, rồi ôm y lao tới thái y quán.

Mạc Nhiễm Thiên biết mình cố ý chạy khỏi ngự thư phòng, hoàng thượng nhất định sẽ phái người đi theo, hắn chỉ cần vừa tiếp xúc ai, người đó sẽ trở thành nghi can đã chơi đùa với mình, cho nên hắn cũng không dám đi bừa, cho đến khi Trần Chấn đuổi theo, mới cười hì hì nhìn hắn nói: "Trần ca ca, cùng Thiên nhi chơi có được không?"

Sau phút sửng sốt, khuôn mặt Trần Chấn đỏ bừng, hắn tưởng rằng Mạc Nhiễm Thiên muốn chỉ trò chơi hành phòng, lập tức khoát tay nói: "Không, không, hạ quan không dám, thái tử điện hạ chẳng phải muốn đi tìm ca ca đã chơi với ngươi sao?"

"Không phải a, ca ca kia đã xuất cung từ sáng rồi, hì hì, Thiên nhi sẽ không ngốc nghếch nói ra đâu, Trần ca ca, chúng ta chơi trốn tìm có được không? Thiên nhi buồn lắm, chơi với ta đi." Mạc Nhiễm Thiên vốn là có chủ tâm vứt bỏ hắn, hắn muốn đi tìm Thượng Quan Nghi, tại sao Thượng Quan Nghi phải cứu Tề Hằng, đây chính là thời cơ tốt nhất để diệt trừ Tề Hằng, cho dù hắn ta không chết thì cũng phải ngắc ngoải, chẳng lẽ tên kia có tư tình gì với hắn ta? Mạc Nhiễm Thiên cực kì không thích phỏng đoán này.

"A, cái này, cái này." Trần Chấn rất khó xử, hắn nếu không đi tìm người, mình giải thích với hoàng thượng như thế nào đây.

"Đừng cái này, cái kia nữa, Thiên nhi đi trốn đây, Trần đại ca chờ một lát rồi tìm nha, Thiên nhi trốn ở ngự hoa viên." Mạc Nhiễm Thiên cố ý nói ra địa điểm, còn Trần Chấn cười thầm, nào có ai đem địa điểm ẩn thân nói ra trước.

"Được, chỉ chơi một lần thôi, chơi xong thái tử điện hạ mang Trần ca ca đi tìm vị ca ca đã chơi với Thiên nhi lúc trước được không? Nếu không, Trần ca ca không chơi trốn tìm đâu." Trần Chấn cố ý làm mặt lạnh lùng.

"Yeah, được thôi, nhưng phải tìm được Thiên nhi trước nha, hì hì, Thiên nhi đi trốn, Trần ca ca xoay người sang chỗ khác, không cho nhìn lén." Mạc Nhiễm Thiên cười thầm không thôi, nhìn Trần Chấn cao hứng xoay người, vội vàng chạy về phía ngự hoa viên, chạy đến một góc cảm thấy Trần Chấn khó mà nghe được thanh âm mình, liền vòng sang, chạy vào một con đường đá nhỏ, con đường này thông sang thái học phủ cùng thái y quán.

Mạc Nhiễm Thiên thấy cửa lớn của thái y quán khép hờ, trong lòng tò mò liền tiến lên nhìn lén, thấy bên trong một lão thái y râu tóc bạc phơ đang phơi thuốc bắc, hắn giật mình đẩy cửa mà vào, thầm nghĩ trong thái y quán có nhiều thứ tốt, mình có thể lấy chút dược phòng thân.

"A, ngươi, ngươi là ai? Lão thần tham kiến thái tử điện hạ!" Lão thái y chờ Mạc Nhiễm Thiên đóng cửa xoay người, khi chứng kiến tuyệt thế dung nhan kia, mới biết được vị này chính là chí bảo của hoàng thượng Mạc thái tử điện hạ.

"Lão thái y không cần đa lễ, bổn thái tử buồn quá, cho nên đi loanh quanh khắp nơi." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười đi lên trước nâng lão thái y dậy.

"Đa tạ thái tử điện hạ, thái tử điện hạ tới đây là...?" Lão thái y khó hiểu.

"Hắc hắc, lão thái y, nơi này của ông có thần dược Thiên Lộ Hoàn không?" Mạc Nhiễm Thiên thích thuốc này.

"A, thuốc này là tiên hoàng lưu lại cho hoàng thượng, nơi này của lão thần không phối ra được, thật xấu hổ." Lão thái y vẻ mặt áy náy, ông đã quyết tâm muốn chế ra loại dược này, đáng tiếc vẫn không có kết quả.

"A, như vậy a, bỏ đi vậy, có lương dược trị thương đặc biệt nào không?" Mạc Nhiễm Thiên chưa từ bỏ ý định, tới đây chủ yếu là để trộm thứ quý.

"Cũng có, mặc dù kém hơn Thiên Lộ Hoàn, nhưng chữa thương cũng nhanh gấp đôi so với dược thường, có thể làm liền da, xóa mờ vết sẹo, thái tử điện hạ chờ, lão thần đi lấy." Lão thái y lập tức tự hào mà nói.

"Cám ơn lão thái y, đúng rồi, có thuốc trị bệnh thiểu năng không?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ đến.

Lúc này lão thái y dường như cũng nhớ ra điều gì, xoay người lại, kinh ngạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Thái tử điện hạ sao lại...?" Hắn không ngốc a.

"Hì hì, lão thái y đừng hiểu lầm, bổn thái tử cũng không phải mỗi giây mỗi phút đều ngu, cũng sẽ có lúc bình thường, chỉ là trong đầu có những lúc mơ hồ, sẽ trở nên ngốc nghếch, cho nên xin hỏi một chút có lương dược chữa trị không."

"Thì ra là thế, thái tử điện hạ đi vào, lão thần châm cứu cho ngươi một chút, có phải bên trong não bị tích huyết, đè lên dây thần kinh không." Lão thái y rất chuyên nghiệp.

"A, không cần không cần, hắc hắc, bổn thái tử sợ đau. Bổn thái tử chỉ cần có dược ăn là được." Mạc Nhiễm Thiên cũng không muốn tự tìm khổ.

"Như vậy a, thế thì lão thần kê cho thái tử ít Tỉnh Thần Hoàn, khi đầu óc mơ hồ thì ăn một viên, hy vọng hữu hiệu, thuốc này còn có thể trị đau đầu." Lão thái y đi vào trong phòng, Mạc Nhiễm Thiên đi theo phía sau.

Những ngăn tủ chứa thuốc ngăn nắp xếp đầy phòng, mấy tiểu dược đồng đang làm việc, khi thấy Mạc Nhiễm Thiên đều kinh diễm dừng tay, nhìn hắn chăm chú.

"Khụ khụ khụ, vị này chính là Mạc thái tử điện hạ, không được vô lễ!" Lão thái y ho khan một tiếng.

Đám đồng tử vội vàng thi lễ, Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười bảo bọn họ cứ tiếp tục làm việc, mình còn mình theo lão thái y vào phòng dược thành phẩm, cũng là một đống ngăn tủ, phía trên dán tên hiệu, Mạc Nhiễm Thiên ngạc nhiên nhìn quanh, nhưng phần lớn hắn không hiểu, trăm thứ thuốc hầm bà lằn gì đó, hắn cũng không biết là cái gì, không dám lộn xộn.

"Thái tử điện hạ, đây là Địa Lộ Hoàn trị liệu ngoại thương, khụ khụ, lão thần phối không ra Thiên Lộ Hoàn, không thể làm gì khác hơn là kêu nó Địa Lộ Hoàn, để thái tử điện hạ chê cười rồi." Lão thái y cầm một bình ngọc nhỏ màu trắng đưa cho Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt già nua đỏ ửng.

"Cám ơn lão thái y, ngươi cũng đừng nói với hoàng thượng a." Mạc Nhiễm Thiên mở ra nhìn, một mùi thơm ngát thấm sâu vào trong cơ thể, bên trong không có nhiều dược lắm, nhưng từng khối trong suốt long lanh, vừa nhìn đã biết là thuốc tốt.

“Ha ha ha, tốt, thái tử điện hạ có làn da đẹp như vậy, có thuốc này rồi cũng không sợ lưu lại sẹo.” Lão thái y rất thích bộ dạng không ngốc nghếch của Mạc Nhiễm Thiên, cảm giác rất thân thiết.

“Ha ha, thật sự là thật, tốt quá.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức đem bảo bối giấu vào trong vạt áo, thầm nghĩ hai khối Thiên Lộ Hoàn cho Dạ đại ca, mình có Địa Lộ Hoàn cũng tốt rồi.

“Không cần khách khí, thần mặc dù không có nhiều lắm, nhưng trong cung cũng chỉ có hoàng thượng cùng quý phi có thể sử dụng.” Lão thái y mỉm cười nói.

“Đa tạ lão thái y.” Mạc Nhiễm Thiên lần nữa cúi đầu nói lời cám ơn.

“Ha ha, đây là Tỉnh Thần Hoàn, thái tử điện hạ cầm đi, khi quá tức giận hoặc phiền não, cũng có thể dùng để bình ổn tâm tư, giảm bớt khổ đau.” Lão thái y lại cho Mạc Nhiễm Thiên một bình thuốc màu đen.

“Đa tạ đa tạ, Thiên nhi thật không biết cảm ơn ông như thế nào, tóm lại cám ơn.” Mạc Nhiễm Thiên lòng thầm cảm động, mình cũng chỉ là một thái tử dị quốc, lão thái y này lại lấy dược quý đem tặng, mình đúng là chó ngáp phải ruồi.

“Thái tử điện hạ khách khí quá, ngươi có thể tới thái y viện, là cho lão thần mặt mũi, ha ha, nơi này của lão thần trừ đám đồ nhi và dược đồng, bình thường không có người khác đến, thái tử điện hạ có thể tới đây, coi như là duyên phận, coi như là chút lòng thành của lão thần.” Lão thái y trên mặt hiền hòa vô cùng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên tràn ngập từ ái.

“Cám ơn, cám ơn.” Mạc Nhiễm Thiên thật không biết nói cái gì cho phải.

Đúng lúc này, cửa chính bị một tiếng vang thật lớn đá văng, lão thái y mặt biến sắc, vội vã nói: “Có người tới, nhất định bệnh rất nghiêm trọng!” Nói xong lập tức xoay người chạy ra, Mạc Nhiễm Thiên tò mò lập tức đuổi theo.

“Thái y, thái y! Có người không, cứu mạng a.” Tề Hằng đầu đầy mồ hôi xộc vào, hắn bế Thượng Quan Nghi đang hôn mê, vừa muốn né tránh thị vệ tuần tra trong cung, giờ phút này trong lòng rối bời lại tiêu hao quá nhiều sức lực, cả người quần áo ướt đẫm, trên mặt cũng nóng đến đỏ bừng.

Lão thái y lập tức chạy ra, nhìn thấy là nhị hoàng tử trước kia, thất kinh, lại nhìn đến tướng quốc Thượng Quan Nghi trên tay hắn, càng kinh ngạc, vội la lên: “Mau, nhanh đến trong phòng, xảy ra chuyện gì vậy?”

Tề Hằng tức khắc ôm người vào một gian phòng sạch sẽ, đem Thượng Quan Nghi nhẹ nhàng buông xuống, liên tiếp lo lắng nói: “Thái y, t mau mau cứu Thượng Quan! Là ta hồ đồ a!” Tề Hằng hối hận không thôi.

“Ngươi, ngươi làm cái gì? Đại nhân sao vậy, xảy ra chuyện gì?” Mạc Nhiễm Thiên vốn định nhìn lén, lại nhìn thấy Thượng Quan Nghi hôn mê, cũng không nhịn được nữa nhảy ra, chạy ào tới bên giường.

“Thái tử điện hạ, ngươi, ngươi sao lại ở chỗ này?” Tề Hằng cũng bị Mạc Nhiễm Thiên dọa.

“Nói! Chuyện gì?” Cả người Mạc Nhiễm Thiên tản ra khí thế lạnh như băng.

Lão thái y đem cởi quần áo Thượng Quan Nghi, không thấy vết thương gì, không khỏi nhăn mày, sau đó chậm rãi kéo quần Thượng Quan Nghi xuống, chứng kiến một vệt máu lớn phía sau quần, lập tức lắc đầu nói: “Oan nghiệt a.”

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nhìn, máu tươi chảy ra đến mức nhìn thấy mà giật mình, sau đó hắn càng trợn lớn đôi mắt, thấy thái y lật qua tiểu huyệt huyết nhục mơ hồ của Thượng Quan Nghi, tim hắn như bị đâm một đao, cả người một cái lảo đảo, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Lão thái y, ngươi mau cứu cứu Thượng Quan, là ta hồ đồ, ta, ta đáng chết!” Tề Hằng quỳ gối trước giường, cũng không biết là quỳ lão thái y, hay là quỳ Mạc Nhiễm Thiên.

“Là, là ngươi cường bạo hắn?” Mạc Nhiễm Thiên mỗi chữ mỗi câu âm lãnh vô cùng, đôi mắt to đã nhuộm tơ máu, đáy mắt tràn ngập sát ý.

“Ta, ta yêu Thượng Quan a, ta biết người chơi đùa cùng thái tử điện hạ nhất định là Thượng Quan, hắn chết cũng không thừa nhận, vì bảo vệ ngươi trở mặt với ta, dưới sự giận dữ, ta liền, liền…” Nước mắt Tề Hằng chảy dài, tim hắn hiện giờ cũng đau đớn muốn chết.

"Ngươi, ngươi, ta giết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên phát uy, một cước đem Tề Hằng đá ngã xuống đất, cưỡi ở trên người hắn mà đánh đấm, căn bản không nể mặt mũi, trên mặt, trên người, từng quyền đều rất nặng, cho đến khi Tề Hằng đổ máu mũi, mắt sưng lên, khóe miệng máu tươi chảy ròng, lão thái y mới nói: "Thái tử điện hạ, dừng tay, đánh chết hắn mất." Lão thái y lập tức bắt được tay Mạc Nhiễm Thiên.

"Thái y, đại nhân thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức tỉnh ngộ, đi đến trước mặt Thượng Quan Nghi.

"Bị thương không nhẹ, ai, nhưng đừng quá lo lắng, không nguy hiểm đến tính mạng, chỉ là vết thương này sợ là thật lâu mới có thể khép lại. Lão thần đi lấy Địa Lộ Hoàn, phải đều đặn bôi hằng ngày mới được." Lão thái y toan chạy đi lấy dược.

"Chỗ này của ta có." Mạc Nhiễm Thiên lập tức lấy ra lọ dược đã cất đi, hắn hiện giờ càng hy vọng có Thiên Lộ Hoàn, loại đau đớn này hắn biết, cho nên hắn biết Thượng Quan Nghi vì sao lại chết ngất.

"Cái này ngươi cầm, lão thần còn có." Lão thái y vẫn một mực bảo hắn cất đi.

"Ngươi, ngươi là đồ súc sinh!" Mạc Nhiễm Thiên đứng lên, đạp hai cước lên bụng Tề Hằng, Tề Hằng kêu oai oái, cả người đau như vỡ ra, nhưng hắn biết như vậy cũng không thể sánh bằng nỗi đau trong lòng hắn.

"Ta là súc sinh, ta có lỗi với Thượng Quan!" Tề Hằng ôm lấy thân thể, thanh âm mơ hồ.

"Ngươi đi chết đi! Ta thật hối hận!" Mạc Nhiễm Thiên lại hung hăng một cước đá hắn vào tường, hắn vẫn không nhúc nhích.

Đám dược đồng sợ chết khiếp, láo nháo chạy ra hóng, thì ra cũng ngất rồi, nhưng thấy Mạc Nhiễm Thiên đang tức giận, ai cũng không dám đi giúp Tề Hằng xem vết thương.

"Ai, sao thế này?" Lão thái y cầm dược trở về, thấy một người nữa hôn mê, không khỏi thở dài, vội vàng giúp Thượng Quan bôi thuốc trước.

"Lão thái y, đại nhân lúc nào mới tỉnh?" Mạc Nhiễm Thiên lần nữa trở lại bên giường, vuốt ve mặt Thượng Quan Nghi, lòng đau vạn phần.

"Cái lão này thần cũng không dám xác định, vết thương bên trong nặng bao nhiêu, lão thần cũng không biết." Lão thái y lắc đầu.

"Nếu có Thiên Lộ Hoàn có thể lập tức tốt hơn phải không?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ đến, hắn không muốn thấy Thượng Quan Nghi thống khổ như vậy, mình bị cường bạo đã quen, hơn nữa mình vốn là tiểu thụ, nhưng Thượng Quan Nghi đường đường là đại nam tử, mặc dù khi cùng mình cùng nhau, rất sủng ái mà cho mình lên trên, nhưng nội tâm y tuyệt đối là không cho phép phát sinh chuyện bị nam nhân khác cường bạo, huống chi là kẻ có quan hệ thân thiết với y như Tề Hằng.

"Có thể, Thiên Lộ Hoàn là chí bảo trên đời, chỉ cần người không chết, bệnh gì cũng có thể trừ." Lão thái y lộ ra một ánh mắt tiếc hận.

"Ta đi lấy!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức liền xông ra ngoài.

Lão thái y muốn cản hắn, lão nghĩ thầm thứ dược trân quý như vậy sao hoàng thượng có thể tùy tiện cho người khác chứ, nhưng bóng dáng lướt qua Mạc Nhiễm Thiên quá nhanh, lão chỉ đành lắc đầu, xoay người sai đám dược đồng nâng Tề Hằng đang hôn mê vào căn phòng sát vách.

89. Chương 89: Thân Phận Bại Lộ

Mạc Nhiễm Thiên nhanh chóng chạy về Phượng Lâm Các của mình, Dạ Tích Tuyết vẫn không có ở đây, hắn biết Dạ Tích Tuyết đang chuẩn bị cho Yến Nhi, nhân tiện cùng y liên lạc với mười chín mỹ nam trong các phủ khác, nhất thời không thể trở về ngay được.

Mạc Nhiễm Thiên cũng không để ý tới chuyện đó, chạy như bay vào ngự thư phòng.

"Thiên nhi, chuyện gì vậy? Sao sắc mặt ngươi kém vậy?" Tề Quân Hành vừa phê tấu chương, vừa chờ Trần Chấn mang kẻ đã dụ gian Thiên nhi đến.

"Đại ca ca, cho Thiên nhi một viên Thiên Lộ Hoàn đi." Mạc Nhiễm Thiên nóng lòng, trực tiếp mở miệng.

"Cái gì? Xảy ra chuyện gì, Thiên nhi muốn Thiên Lộ Hoàn làm cái gì?" Tề Quân Hành lập tức từ long ỷ bước xuống, kiểm tra cả người Mạc Nhiễm Thiên rồi nói: "Thiên nhi bị thương nơi nào?"

"Không, không phải Thiên nhi, là, là tướng quốc đại nhân, hắn hiện tại hôn mê ở thái y quán! Đại ca ca mau cho Thiên nhi một viên, có thể cứu người, thái y nói chỉ có Thiên Lộ Hoàn mới có thể cứu hắn." Mạc Nhiễm Thiên nói rất nhanh, điều này làm cho Tề Quân Hành có chút kinh ngạc, giọng điệu của hắn cũng không như tiểu hài tử nữa.

"Cái gì, tướng quốc đại nhân, nói mau, xảy ra chuyện gì?" Tề Quân Hành nghe được điều này, cũng không có tâm tình truy cứu chuyện này, lập tức kinh ngạc hỏi thăm.

"Ai nha, ngươi đến cùng có cho không, chính ngươi đi xem a, đều là máu, thật đáng sợ!" Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình đã quên bộ dáng ngốc tử, trong lòng cả kinh, lại khôi phục giọng điệu tiểu hài tử.

"Đi, trẫm đi xem một chút. Lý công công, cầm dược đến đây!" Tề Quân Hành cũng tương đối để tâm đến trung thần như Thượng Quan Nghi, huống chi hiện tại là thời khắc mấu chốt, chuyện bên ngoài tình còn muốn y xử lý.

"Hoàng thượng,Thiên Lộ Hoàn chỉ còn hai viên, đêm nay hoàng thượng?" Lý công công nói trước, lão biết đêm nay triều thần sẽ đến xem hắn gặp ác mộng, theo thái tử điện hạ nói là phải đánh hắn một trận mới tỉnh lại được, phải làm thế nào đây.

Tề Quân Hành cau mày sau nói: "Đi trước xem một chút." Nói xong bị Mạc Nhiễm Thiên lôi đi thái y quán.

"Các ngươi không thể vào!" Mạc Nhiễm Thiên biết Thượng Quan Nghi không muốn để người ta biết chuyện này, cho nên cản lại tất cả thị vệ cùng nô tài theo tới, bao gồm Lý công công.

Tề Quân Hành sửng sốt, tiếp nhận bình thuốc từ Lý công công, đi vào trong.

Hoàng thượng đến làm cho lão thái y kinh sợ, mọi người quỳ xuống đất nghênh đón.

"Lão thái y, đại nhân thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên buông tay Tề Quân Hành chạy đến bên giường, khuôn mặt Thượng Quan Nghi tái nhợt khiến hắn thấy xót xa.

Tề Quân Hành nhanh bước lại cạnh giường, nghiêm khắc nói: "Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì? Lão thái y, ngươi nói đi!"

"Hồi bẩm hoàng thượng, đại nhân bị nhị vương gia cưỡng bạo, bên trong bị xuất huyết nhiều, cho nên hôn mê bất tỉnh." Lão thái y chỉ còn cách thành thực trả lời.

"Cái gì?" Tề Quân Hành cũng y hệt Mạc Nhiễm Thiên, nghe thấy vậy thì rất khiếp sợ.

"Súc sinh, súc sinh a!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận chửi bới.

"Tên súc sinh kia đâu?" Tề Quân Hành cũng tức giận đến mức như thiêu như đốt, hoàng cung từ sáng tới giờ đã có hai chuyện kiểu này xảy ra, sao hắn có thể không tức giận đến phát run chứ.

"Cái này, nhị vương gia tại phòng sát vách, đã hôn mê." Lão thái y liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"A, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Tề Quân Hành đầu hoa lên, tại sao bị cưỡng bạo cũng hôn mê, mà cưỡng bạo cũng hôn mê, chẳng lẽ Thượng Quan Nghi đem hắn đánh bất tỉnh?

"Là ta đánh, cái tên súc sinh kia, ta nhất định phải giết hắn! Nhưng ta muốn để đại nhân tỉnh lại, sau đó tự xử trí tên súc sinh này!" Mạc Nhiễm Thiên trong cơn tức giận, lại quên mất mình đang ngốc.

Tề Quân Hành chấn động, nhìn Mạc Nhiễm Thiên, phát ra hơi thở lạnh như băng, lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi.

"Thiên nhi, ngươi, ngươi không ngốc?" Thanh âm Tề Quân Hành phát run.

"A, chuyện này, hoàng thượng cứu người quan trọng, Thiên nhi sẽ giải thích với hoàng thượng sau, người cho đại nhân một viên dược hoàn trước đi." Mạc Nhiễm Thiên biết chuyện bại lộ, nghĩ thầm không xong rồi, nhưng cứu người quan trọng hơn.

Long nhanh Tề Quân Hành trong nháy mắt biến thành màu đen, không thể tin được nhìn Mạc Nhiễm Thiên: "Ngươi dám lừa gạt trẫm!"

"Ta sẽ giải thích với ngươi sau có được không, cứu người trước đi." Mạc Nhiễm Thiên nóng lòng, vội vàng trấn an, biết hết thảy đều đã bại lộ.

"Ngươi, ngươi, người đến!" Tề Quân Hành giận dữ thét.

Lý công công cùng Trần Chấn xộc vào, nhìn hoàng thượng sắc mặt xanh mét, không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Đem Mạc thái tử giam vào thiên lao! Hừ!" Tề Quân Hành phất tay áo bỏ đi.

"Đứng lại!" Mạc Nhiễm Thiên cũng phát hỏa, quát Tề Quân Hành: "Ngươi muốn trừng phạt ta cũng không sao, nhưng cứu đại nhân trước đã, bằng không ta sẽ hận ngươi cả đời!" Mạc Nhiễm Thiên khi nói lời này cả người lãnh liệt vô cùng, làm cho Tề Quân Hành cũng không khỏi run lên.

(lãnh liệt = lạnh lùng quyết liệt)

"Hừ! Ngươi dám uy hiếp trẫm, đừng mơ! Trần thống lĩnh, còn chưa động thủ!" Tề Quân Hành cảm thấy mình sắp điên rồi, không dám nghĩ đến chuyện này nữa, đặc biệt nghĩ đến chuyện nếu như Mạc Nhiễm Thiên không ngốc, như vậy không phải dụ gian, mà là Mạc Nhiễm Thiên tự nguyện, tim của hắn hoàn toàn tan nát.

"Cứu đại nhân, nếu không ngươi sẽ hối hận!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên tỉnh táo lại, thản nhiên nhìn Tề Quân Hành nói, sau đó đi theo Trần Chấn ra ngoài.

Tề Quân Hành nhìn ánh mắt lẫm liệt của hắn khi xoay người, trong lòng như bị dao đâm, đành nhìn sang Thượng Quan Nghi đang nằm trên giường.

"Lão thái y, hắn nghiêm trọng đến mức nhất định phải có Thiên Lộ Hoàn cứu?" Tề Quân Hành suy tư một chút rồi hỏi.

"Cái này, lão thần đã dùng Địa Lộ Hoàn, nhưng không biết vết thương bên trong nghiêm trọng bao nhiêu, không nguy hiểm, nhưng thời gian sẽ lâu một chút." Lão thái y cứ đúng sự thật mà trả lời.

"Thế vì sao thái tử lại muốn dùng Thiên Lộ Hoàn?" Tề Quân Hành trầm giọng nói.

"Cái này, có lẽ quan tâm sẽ bị loạn, không muốn đại nhân chịu đựng đau đớn dày vò." Lão thái y suy nghĩ cẩn thận rồi mới tâu.

Tề Quân Hành kì thật đã nghĩ tới, nhưng từ trong miệng ngoại nhân biết được Mạc Nhiễm Thiên quan tâm đến Thượng Quan Nghi một cách đặc biệt, hắn không khỏi khổ tâm, ghen tuông mãnh liệt, xem ra kẻ đã dụ gian nhất định là Thượng Quan Nghi.

Tề Quân Hành cuối cùng không ban Thiên Lộ Hoàn, trong lòng hắn hận, hận Thượng Quan Nghi phản bội, hận Mạc Nhiễm Thiên lừa gạt, nhưng không thể giết ai, cho nên hắn muốn để Thượng Quan Nghi đau đớn, ít nhất tất cả mọi người cùng nhau đau đớn.

"Lý công công, đi tìm Dạ đại nhân đến, trẫm muốn gặp hắn ở ngự thư phòng!" Tề Quân Hành chậm rãi thở ra một hơi.

"Hoàng thượng, tướng quốc đại nhân hắn?" Thái y dò hỏi.

"Cứ để hắn đau, càng đau càng tốt! Hừ!" Tề Quân Hành lại bừng bừng lửa giận, sau đó phất tay áo mà đi.

"Hoàng thượng, thái tử điện hạ hắn?" Lý công công theo phía sau dò hỏi.

"Ngươi đi trước xem hắn thế nào, bảo bọn chúng đừng xuống tay nặng quá." Tề Quân Hành trong lòng rất đau rất đau, nhưng nghĩ đến Mạc Nhiễm Thiên cả người bị đánh, càng thêm đau đớn, hắn không muốn phải hối hận.

"Vâng, hoàng thượng, chuyện đêm nay thì sao?" Lý công công nhắc nhở hắn.

Tề Quân Hành sửng sốt, trong lòng càng than thở, mình không thể rời xa hắn sao?

"Hủy bỏ! Bảo Long Cách, Hồ Lan tiến cung xem nhị vương gia trong lòng bọn họ, xem hắn rốt cuộc có chỗ nào mạnh hơn trẫm, hừ." Tề Quân Hành cân nhắc kỹ lưỡng rồi phán.

"Vậy thì tướng quốc đại nhân chẳng phải là..." Lý công công muốn giữ gìn mặt mũi cho Thượng Quan Nghi, dù sao đường đường là tướng quốc đại nhân lại bị người cường bạo, bảo y sau này phải ngẩng đầu thế nào đây.

"Trẫm muốn mọi người biết! Xem hắn còn có mặt mũi đoạt Thiên nhi với trẫm hay không!" Tề Quân Hành âm lãnh nói.

Lý công công thở dài lĩnh mệnh rời đi, Tề Quân Hành đứng thật lâu mới đi vào sương phòng Tề Hằng ở sát vách.

Chứng kiến cả thân mình Tề Hằng đã bị vải trắng bao kín, chỉ còn chừa lại hai con mắt, hai lỗ mũi cùng cái miệng sưng vù, hắn bị dọa đến giật nảy mình.

"Sao thế này? Nghiêm trọng như vậy?" Tề Quân Hành hỏi lão thái y phía sau.

"Hồi hoàng thượng, là thái tử điện hạ đánh, bởi vì quá mức tức giận, cho nên xuống tay đều rất nặng, ngực nhị vương gia cũng bị nội thương."

Tề Quân Hành trợn mắt há hốc mồm, Thiên nhi nhìn qua nhu nhược như thế, vậy mà có thể đem kẻ mình thô thịt dày như Tề Hằng đánh thành cái dạng này, nói ra sợ là không ai tin.

"Nhị vương gia mặc cho hắn đánh?" Tề Quân Hành nhíu mày.

"Đúng vậy, nhị vương gia sám hối không thôi, không có đánh trả." Lão thái y thành thật trả lời, nghĩ thầm nếu không phải mình kéo hắn lại, phỏng chừng nhị vương gia để cho hắn đánh chết không biết chừng.

"Hắn sao có thể làm chuyện cầm thú như thế chứ?" Tề Quân Hành giống như đang hỏi thái y, kì thật là trong lòng đang hoang mang.

Lão thái y xấu hổ không thôi: "Cái này, thần không biết."

"Uhm, cứ để hắn nằm đó, chậm rãi dưỡng thương đi." Tề Quân Hành nói xong vội rời đi, trong lòng nghĩ Thượng Quan Nghi nhìn thế nào cũng không giống nam thị, lần này thật là khổ cho y, nhưng, đáng đời y, ai bảo y dám cùng trẫm đoạt Thiên nhi, đáng chết!

Mạc Nhiễm Thiên cùng Trần Chấn một trước một sau đi tới, Trần Chấn còn không hiểu là có chuyện gì, vì sao hoàng thượng tức giận đến mức phải đem Mạc thái tử hắn sủng ái nhất giam vào thiên lao? Nơi kia đâu phải để người ở.

"Trần thống lĩnh, Thủy Nhi khỏe không?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên lên tiếng hỏi.

"A, ngươi, ngươi làm sao biết?" Trần Chấn bị dọa đến thụt lùi hai bước.

"Ha ha ha, ngươi nhìn không ra ta là ai sao?" Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười đáp.

"Ngươi, ngươi là Cơ công tử?" Trần Chấn biết trừ bỏ Cơ Nhi, không người nào biết Thân Thủy Nhi.

"Không sai, Trần đại ca, Thiên nhi đã bị hoàng thượng phát hiện, xin ngươi giúp Thiên nhi một việc, ở chỗ Dạ đại ca có hai viên Thiên Lộ Hoàn, bảo hắn mang cho tướng quốc đại nhân một viên, cám ơn ngươi." Mạc Nhiễm Thiên mắt thấy sắp tới thiên lao, vội vàng nói.

"Được, thái tử điện hạ yên tâm, tại hạ nhất định nói cho hắn, ngươi cũng không cầnlo lắn g, hoàng thượng chỉ là nhất thời tức giận, hết giận sẽ thả ngươi ra." Trần Chấn vui như gặp ông bạn già.

“Hy vọng là thế, ai, ta lo cho đại nhân quá, sợ hắn tỉnh lại không chịu được đả kích này.” Mạc Nhiễm Thiên lầm bầm, đi vào thiên lao tối tăm ẩm thấp.

“Hạ quan sẽ báo với điện hạ mọi chuyện, đừng quá lo lắng.” Trần Chấn khuyên, trong lòng cũng muốn Thượng Quan Nghi nên tiếp nhận sự thật này như thế nào.

Vừa vào thiên lao đã thấy mùi mốc meo xộc vào mũi, Mạc Nhiễm Thiên phải lấy tay bịt mũi.

“Trần thống lĩnh! Vị này là ai? Phạm tội gì?” Coi lao là một người trung niên ngoài bốn mươi, tên Trương Nhĩ.

“Trương đại nhân, vị này chính là Mạc quốc thái tử điện hạ, vì chọc giận hoàng thượng, cho nên bị đưa tới, nhưng hoàng thượng chỉ nhất thời cơn giận, Trương đại nhân cũng không thể hành hình.” Trần Chấn sợ mình đi, Mạc Nhiễm Thiên phải chịu khổ, vội vàng giải thích.

Trương Nhĩ sửng sốt nói: “Không được hành hình? Vậy tới nơi này làm gì, hoàng thượng đã dặn dò, phạm nhân bị tống vào thiên lao, phải ”chăm sóc” đặc biệt cẩn thận, không được sai sót, Trần thống lĩnh, ngươi muốn gây khó dễ cho hạ quan đó ư?”

“Trương đại nhân, bổn quan muốn tốt cho ngươi thôi, đã nói hoàng thượng là nhất thời tức giận, ngươi mà đánh hắn thật, thì không thể quay đầu lại nữa đâu, bổn quan chỉ muốn cứu ngươi thôi!” Trần Chấn hơi giận rồi.

“Được được, đa tạ Trần thống lĩnh nhắc nhở, hạ quan trước mắt sẽ không hành hình, nếu ngày mai hoàng thượng không tới đón người, thì cũng không thể trách hạ quan, hoàng thượng nếu giáng tội sao lãng chức trách, hạ quan không gánh nổi.”

“Trần thống lĩnh, đừng nói nữa, ta không có việc gì, hắn sẽ không tha cho ta đâu, ta không sao cả, Trần đại ca nhanh đi làm việc đi.” Mạc Nhiễm Thiên thấy Trần Chấn tức giận thì vội vàng ngăn hắn lại, đúng lúc lúc này Lý công công chạy vào nói với Trương Nhĩ: “Trương đại nhân, hoàng thượng có lệnh, đem thái tử điện hạ giam vào thiên lao, nhưng không được hành hình, may mà lão nô chạy đến kịp.” Lý công công vuốt vuốt mồ hôi rồi truyền lại.

“Lý công công, hoàng thượng đến cùng có ý gì?” Trần Chấn liền vội vàng hỏi.

“Lão nô cũng không hiểu được, có thể là giận quá mất khôn, nhưng hắn vẫn không đành lòng xử tệ với thái tử điện hạ, chỉ là muốn cho thái tử điện hạ chịu chút khổ mà thôi.” Lý công công nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà nói.

“Lý công công, tướng quốc đại nhân thế nào, hoàng thượng có ban cho hắn Thiên Lộ Hoàn không?” Mạc Nhiễm Thiên lo lắng chính là việc này.

“A, không, không có, nhưng thái tử điện hạ yên tâm, vết thương của tướng quốc đại nhân chỉ cần tĩnh dưỡng mấy ngày là tốt thôi, không cần thiết dùng Thiên Lộ Hoàn. Thiên Lộ Hoàn chỉ còn hai viên, không thể lãng phí a.” Lý công công nhăn mày.

“Lãng phí? Các ngươi có biết loại đau đớn này như thế nào không, các ngươi chưa thử qua, ta đã thử qua, lúc ấy đau đến muốn chết đi được! Hừ, đồ súc sinh, ta sẽ không tha cho hắn! Trần đại ca, vậy phiền ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói xong, bảo Trương Nhĩ mở một cánh cửa gỗ mà bước vào.

Trần Chấn cùng Lý công công thở dài ra khỏi thiên lao, hai người đều đi tìm Dạ Tích Tuyết.

Vì hai năm trước Tề Quân Hành đại xá thiên hạ, cho nên trong thiên lao cũng không có mấy người, nhưng đều đần mặt khi chứng kiến dung nhan Mạc Nhiễm Thiên.

“Hắn, hắn chính là Mạc quốc thái tử điện hạ, đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, ha ha ha, sinh thời lão tử có thể nhìn thấy thiên hạ đệ nhất mỹ nam, ông trời không bạc đãi ta.” Một kẻ điên tóc dài lộn xộn, vẻ mặt dơ bẩn đứng trước ô cửa nhìn Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên hơi giận lườm một cái, không để ý tới.

Mạc Nhiễm Thiên vừa ngồi xuống đống rơm lại nhảy dựng lên, thì ra dưới cỏ là hang ổ của bầy chuột, hắn sợ hãi, vội chạy ra cửa hét lên: “Trương đại nhân, cho bổn thái tử đổi nhà giam, đổi gian khác không có chuột!”

Trương Nhĩ đi tới, thở dài: "Thái tử điện hạ, thật xin lỗi, phòng giam nơi này đều có chuột cả, đổi lại nơi nào cũng đều giống nhau thôi, ngươi vẫn nên hi vọng hoàng thượng thả ngươi sớm chút đi, nơi này có cái ghế gỗ, ngươi chịu đựng chút đi." Trương Nhĩ cầm một cái ghế vào.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó là thở dài, mình ngồi lao, không phải hưởng thụ.

"Cám ơn Trương đại nhân." Tiếp nhận ghế gỗ, tựa vào chấn song gỗ mà ngồi xuống, hắn hiện tại chỉ có thể chờ.

Bên trong ngự thư phòng, Tề Quân Hành buồn bực đi qua đi lại, trong lòng như muốn ngăn cản chuyện gì đó, nhưng không thể thông thuận.

Sau nửa canh giờ, Dạ Tích Tuyết rốt cuộc trở về, ở trên đường nghe xong Trần thống lĩnh cùng Lý công công kể rành mạch mọi chuyện, khuôn mặt tuấn tú trở nên lãnh khốc vô cùng. Lập tức đem một viên Thiên Lộ Hoàn cho Trần Chấn và nói: "Trần thống lĩnh, phiền ngươi đem dược cho tướng quốc đại nhân, ta đi cầu hoàng thượng trước, thiên lao không phải nơi Tiểu Thiên có thể ở."

"Được!" Trần Chấn cầm thuốc đi thái y viện, Lý công công cùng Dạ Tích Tuyết thì vội vàng đi tới ngự thư phòng.

"Hoàng thượng!" Dạ Tích Tuyết người chưa tới, thanh âm đã truyền vào, cũng là do lo lắng Mạc Nhiễm Thiên quá mức, y không tưởng tượng được rằng mình đi ra ngoài làm việc, trong cung lại xảy ra sự kiện lớn như vậy, Tiểu Thiên bị lộ, cũng khó trách, tướng quốc đại nhân cùng Tiểu Thiên có tình, Tiểu Thiên quan tâm sẽ bị loạn, ai, sao lại gặp phải chuyện này chứ, tướng quốc đại nhân lúc này hẳn phải chịu đả kích lớn lắm.

"Nói mau, các ngươi vì sao lừa gạt trẫm!" Tề Quân Hành cũng không để ý hắn vô lễ, cấp bách muốn biết vì sao Thiên nhi muốn gạt hắn.

**

"A, cái này, kì thật chúng ta không có ác ý, chỉ là thái tử điện hạ cùng tứ hoàng tử là cùng đi tới Tề quốc, sợ bị hoàng thượng biết, mới cải trang, trong lúc tứ hoàng tử cùng hoàng thượng ước định thời gian, thái tử điện hạ lo lắng, cho nên giả trang Vũ Tề trước, sau lại diễn Cơ Nhi, cũng chỉ là muốn tiến cung xem hoàng thượng là người như thế nào trước, cầu hoàng thượng khai ân, thái tử điện hạ không chịu được nỗi khổ trong thiên lao." Dạ Tích Tuyết không biết Mạc Nhiễm Thiên có bị lộ hết mọi chuyện hay không, cho nên cứ đem tất cả nói ra tuồn tuột.

"Cái gì?" Tề Quân Hành càng kích thích lớn hơn nữa,"Hắn chính là Cơ Nhi?" Thanh âm trầm thấp kinh khủng.

"A, hoàng thượng còn không biết?" Dạ Tích Tuyết thầm nghĩ không xong rồi.

"Được, được, được lắm, các ngươi thật là to gan lớn mật, đem trẫm đùa đến xoay như chong chóng, ha ha ha, trẫm thật là một hôn quân! Ha ha ha, người đâu!" Tề Quân Hành đã giận tới cực điểm.

Lý công công đem thị vệ tiến vào.

"Đem hắn giam vào thiên lao!" Tề Quân Hành hận đến nghiến răng."Hoàng thượng, thái tử điện hạ thật sự không có ác ý, cầu hoàng thượng khai ân." Dạ Tích Tuyết bị mang đi ra ngoài vẫn còn lớn tiếng hô, y cũng không sợ thiên lao, trái lại còn thích thú, ysợ Tiểu Thiên chịu khổ trong thiên lao, mình đi vào vừa lúc có thể chiếu cố hắn, chuyện khác hết thảy sẽ để lại cho hoàng thượng tự nghĩ thông suốt, y biết chiếu theo sự yêu mến của hoàng thượng với Cơ Nhi cùng thái tử, bọn họ sẽ rất mau chóng được thả ra, hơn nữa bệnh của hoàng thượng cũng chỉ có Tiểu Thiên có thể trị.

Dạ Tích Tuyết vẫn lo lắng cho Thượng Quan Nghi nhiều lắm, vì Thượng Quan Nghi nếu gặp chuyện không may, như vậy người bị thương nhất định sẽ là Tiểu Thiên, ngày thường hai người thân mật thế nào đều lọt vào mắt y cả. Y biết Mạc Nhiễm Thiên đã yêu Thượng Quan Nghi, mặc dù đau lòng, nhưng nhìn Tiểu Thiên vui vẻ tươi cười, y không so đo, chỉ cần trong tim Tiểu Thiên cũng có y là y thỏa mãn rồi.

90. Chương 90: Ngã Bất Tại Ý (ta Không Thèm Để Ý)

Trong thái y quán, Trần Chấn đem Thiên Lộ Hoàn cho lão thái y xong, lại vội vã rời đi.

Lão thái y đem bóp nát thần dược, giúp Thượng Quan Nghi trong uống ngoài bôi mỗi bên nửa viên. Một chén trà sau, Thượng Quan Nghi yếu ớt tỉnh lại, lão thái y ở bên cạnh vừa ngạc nhiên vừa vạn phần vui mừng nhìn y, trong lòng tấm tắc khen tác dụng thần kỳ của dược.

Thượng Quan Nghi chớp mắt vài cái, thấy được sa trướng trên đầu giường, kí ức đột ngột ùa về, y liền quay đầu sang.

"Tướng quốc đại nhân, ngươi tỉnh rồi, thân thể còn khó chịu không?" Lão thái y mỉm cười hỏi han.

"Lão thái y? Bổn tướng sao lại ở chỗ này?" Thượng Quan Nghi kinh ngạc hỏi, không phải mình bị súc sinh kia cường bạo chết rồi sao?

"Là nhị vương gia đem ngươi tới." Lão thái y cứ theo sự thật mà nói.

Khuôn mặt Thượng Quan Nghi hơi biến sắc, không nói thêm gì nữa, nhưng nỗi ấm ức trong lòng y cũng có thể đoán được. Đường đường một nam nhi thân cao bảy thước, tướng quốc của một quốc gia, vậy mà lại bị cường bạo y hệt như nữ nhân.

"Tướng quốc đại nhân, ngươi dùng Thiên Lộ Hoàn đã lành lại rồi, không uổng công thái tử điện hạ lo lắng." Lão thái y nhắc nhở y.

Thượng Quan Nghi giật bắn mình: "Tiểu Thiên xảy ra chuyện gì? Hắn, hắn biết ta bị…" Thượng Quan Nghi bỗng cảm thấy sợ hãi.

"Đúng vậy, thái tử điện hạ đã biết được, còn đem nhị vương gia đánh trọng thương, sau đó đi cầu hoàng thượng Thiên Lộ Hoàn, hoàng thượng cũng nhìn ra hắn giả ngu, trong cơn tức giận đem hắn đánh vào thiên lao, ai." Lão thái y lắc đầu kể lại.

Thượng Quan Nghi đau xót, liền vội vàng hỏi: "Hoàng thượng có cho dược không?" Thượng Quan Nghi đã đoán được hoàng thượng có lẽ đã biết tất cả, nhưng nếu như có ban thuốc, chứng tỏ hoàng thượng cũng không muốn y chết.

Lão thái y lắc đầu nói: "Đây là Trần thống lĩnh mang tới từ chỗ Dạ đại nhân, nghe nói là trước kia thái tử điện hạ đã lừa được của hoàng thượng."

Thượng Quan Nghi ngồi dậy, thân thể quả thật không có gì bất thường, nhưng loại cảm giác này tựa hồ vẫn tồn tại như cũ, khiến y cảm giác mình nhơ nhuốc không chịu nổi.

"Cám ơn lão thái y, giờ bổn tướng phải đi cầu hoàng thượng." Lòng Thượng Quan Nghi u ám, y lập tức xuống giường.

"Tướng quốc đại nhân dừng bước!" Lão thái y kéo y lại.

"Sao?" Thượng Quan Nghi khó hiểu quay đầu hỏi, y muốn lấy cái chết đổi lấy sự tự do cho Tiểu Thiên.

"Tướng quốc đại nhân, lão thần không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng hoàng thượng đang tức giận, người dặn lão thần không bôi thuốc cho ngài, lại không đồng ý cho thái tử điện hạ thần dược, dường như là muốn ngươi đau đớn, hiện giờ ngươi đi chẳng lẽ muốn chịu chết hay sao?" Thái y suy nghĩ xong, vẫn quyết định khuyên can y.

Thượng Quan Nghi sửng sốt, xem ra hoàng thượng rất hận mình, ai.

"Vậy thì bổn tướng đến thiên lao xem một chút!" Thượng Quan Nghi sợ Tiểu Thiên bị đòn đau.

"Cũng không cần, tướng quốc đại nhân ở chỗ này đi, hoàng thượng mặc dù rất tức giận với thái tử điện hạ, nhưng đã dặn Lý công công không cho hành hình, ngươi đi chỉ chọc giận hoàng thượng thêm thôi."

"Thế bổn tướng phải làm gì? Ngay cả chết cũng không được sao?" Thượng Quan Nghi cảm thấy vô cùng khổ sở, tốt hơn hết mình nên bất tỉnh, mặt mũi không mất, cũng không lo chết rồi còn liên lụy Tiểu Thiên.

"Giả bệnh!" Lão thái y thần bí nói.

Thượng Quan Nghi sửng sốt, sau đó nhìn khuôn mặt già nua hiền lành của lão thái y, gật đầu. Đúng vậy, hắn cái gì cũng không thể làm, làm một chuyện gì sẽ chỉ làm hoàng thượng càng thêm tức giận, càng không thể tha thứ cho Tiểu Thiên, Tiểu Thiên sẽ càng chịu khổ.

"Thế nhị, à súc sinh kia đâu?" Thượng Quan Nghi đột nhiên nhớ tới Tề Hằng, muốn gọi nhị vương gia, nhưng nghĩ đến hành động của kẻ kia, y lại sửa mồm.

"Nhị vương gia ở phòng sát vách, còn chưa tỉnh, thái tử điện hạ xuống tay rất nặng, sợ là trong chốc lát cũng không thể tỉnh lại được, ai." Lão thái y lắc đầu.

Thượng Quan Nghi cảm động, y biết Mạc Nhiễm Thiên là vì y mới có thể bị hoàng thượng phát hiện, nhưng mình còn mặt mũi nào gặp hắn?

"Tên súc sinh kia biết võ công, sao lại bị Tiểu Thiên đánh thành ra như vậy?" Thượng Quan Nghi biết rõ còn cố hỏi.

"Nhị vương gia hối hận không thôi, không có đánh trả, cho thái tử điện hạ đánh, nếu không phải lão thần ngăn lại, người đã bị đánh chết rồi." Lão thái y cũng rất buồn bã, đã lâu lão không ra bên ngoài viện tử, không ngờ sự đời đã trở nên trái ngang đến nhường ấy.

Khuôn mặt Thượng Quan Nghi lạnh đến cực điểm. Y cực hận Tề Hằng, hận chết kẻ từ trước đến nay y vẫn coi là bạn tốt ấy, hắn dám làm vậy với mình! Xem ra người biết hẳn là không ít, mình còn mặt mũi nào làm quan trên triều nữa, Thượng Quan Nghi đột nhiên muốn từ quan.

"Tướng quốc đại nhân, ngươi phải nghĩ thông suốt một chút, Mạc thái tử vì ngươi mà liều mạng với hoàng thượng. Ngươi không được nghĩ tiêu cực, tất cả rồi sẽ ổn thôi." Lão thái y nhìn Thượng Quan Nghi, đã biết ngay y bị shock nặng, không dễ gì khôi phục được.

"Đa tạ lão thái y, Thượng Quan Nghi biết." Thượng Quan Nghi khách khí ôm quyền thi lễ, nhưng y sao có thể dễ dàng nuốt trôi cục tức này được?

Trong thiên lao, Mạc Nhiễm Thiên thấy Dạ Tích Tuyết cũng bị ném vào, cằm rớt thẳng xuống đất: "Huynh vào thế nào vậy, mang dược đến cho đại nhân chưa?"

"Ta bảo Trần thống lĩnh mang đến, ta nhớ đệ, lo đệ ở nơi này một mình sợ hãi." Dạ Tích Tuyết cười sủng ái.

Mạc Nhiễm Thiên cảm động, lườm y một cái: "Giờ thì tốt rồi, tin tức gì đều không nghe ngóng được." Mạc Nhiễm Thiên chia một nửa ghế cho Dạ Tích Tuyết ngồi.

"Ha ha ha, không phải có Trần thống lĩnh sao? Còn có Thượng Quan a, thương thế của hắn đã đỡ nhiều rồi." Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên, hắn cứ như vậy làm y đau lòng.

"Ai, hiện giờ ta rất lo cho hắn, chịu đả kích lớn như vậy, không biết có chia tay ta hay không." Mạc Nhiễm Thiên ngước cặp mắt đau thương nhìn Dạ Tích Tuyết.

"Đừng lo lắng, đệ tốt với hắn như vậy, nếu hắn có lòng, nhất định sẽ đứng lên được." Dạ Tích Tuyết an ủi.

"Dạ đại ca, huynh không hiểu nỗi thống khổ này đâu, Thượng Quan là một đại nam nhân, ta sợ hắn luẩn quẩn trong lòng, huynh nói nếu là huynh, huynh có thể nghĩ thoáng được không?" Mạc Nhiễm Thiên hiểu tâm trạng của Thượng Quan Nghi.

"A, ta, ta sẽ trực tiếp thiến tên kia, sau đó băm xác hắn cho chó ăn!" Dạ Tích Tuyết oán hận nói.

"Nhưng hiện giờ Thượng Quan cũng không năng thiến nhị vương gia, lại không thể băm hắn ta ra, huynh nói, hắn trút giận thế nào đây? Hơn nữa nhiều người biết chuyện như vậy, hắn sẽ cảm thấy không còn mặt mũi gặp ai."

"Tiểu Thiên sẽ để ý ư?" Dạ Tích Tuyết hỏi.

“Ha ha, ta là người nông cạn như vậy sao? Cũng không phải hắn tự nguyện, thành thật mà nói, ta sẽ không để ý một chút nào, chỉ là đau lòng vì hắn.” Mạc Nhiễm Thiên đau lòng.

“Lúc này, hắn để ý nhất hẳn là đệ, chỉ có đệ mới có thể xoa dịu vết thương trong lòng hắn.”

“Đáng tiếc ta không ra được, không biết bạo quân kia lúc nào thả ta ra ngoài.” Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày.

“Rất nhanh thôi, hắn phát bệnh còn cần đệ.” Dạ Tích Tuyết hừ nhẹ một tiếng.

“Chỉ hy vọng như thế, ta thật sự rất trên lo cho Thượng Quan, hắn đã ăn Thiên Lộ Hoàn, tại sao còn chưa tới gặp ta?” Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết mà hỏi.

“Chuyện này, sợ rằng hắn nhất thời không thể thích ứng nổi.” Dạ Tích Tuyết an ủi hắn, kì thật y cũng thấy hoang mang.

Mạc Nhiễm Thiên cúi đầu, hai người vai tựa vào nhau, không nói nữa.

Thời gian chờ đợi trôi qua rất chậm, từ khung cửa sổ nhìn ra bên ngoài, sắc trời đã tối, trong thiên lao, chỉ có một ngọn đèn mịt mù, Mạc Nhiễm Thiên cùng Dạ Tích Tuyết càng bồn chồn lo lắng.

Đột nhiên cửa thiên lao mở ra, Trần Chấn cầm theo một chiếc giỏ trúc bước vào, hàn huyên vài câu với Trương Nhĩ ở ngoài cửa, sau đó bước lại.

“Trần đại ca, Thượng Quan đại nhân thế nào rồi, sao còn chưa tới gặp Tiểu Thiên.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức hỏi.

“Ai, hạ quan đã gặp hắn, bệnh mặc dù đã tốt, nhưng rất đau lòng, hơn nữa hoàng thượng không biết hắn dùng Thiên Lộ Hoàn, còn bảo thái y không được bôi thuốc, muốn hành hạ đại nhân, hắn cũng không dám đến a, sợ lại liên lụy ngươi.” Trần Chấn nhìn Mạc Nhiễm Thiên với ánh mắt đầy thắc mắc.

“A, đúng vậy a, bạo quân kia sao có thể bỏ qua cho Thượng Quan, ta biết rồi, Trần đại ca, vậy huynh bảo hắn chớ suy nghĩ nhiều, Thiên nhi sẽ không để ý.” Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên hồng hồng.

“Điện hạ, kẻ cùng ngươi vui đùa chính là tướng quốc đại nhân phải không?” Trần Chấn chau mày.

“Hoàng thượng biết rồi?” Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên càng đỏ hơn.

“Uhm, đoán được, sắp điên rồi.” Trần Chấn mô tả sơ lược.

“Xảy ra chuyện gì?” Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt hỏi.

“Đem tranh họa thái tử trong tẩm cung toàn bộ đốt hết, mọi vật trong tẩm cung cũng bị đập gần hết rồi, Lý công công đang đau đầu đó.” Trần Chấn nói cho hắn biết phản ứng của Tề Quân Hành.

Mạc Nhiễm Thiên mím chặt môi, cúi đầu không nói chuyện, tại sao tim của hắn bắt đầu đau chứ?

“Trần thống lĩnh, vậy đêm nay hoàng thượng có thả Tiểu Thiên ra ngoài không?” Dạ Tích Tuyết liền vội vàng hỏi.

“Chuyện đêm nay triều thần đến dò xét đã bị hủy bỏ, Long Cách cùng Hồ Lan cũng đã biết chuyện tướng quốc đại nhân và nhị vương gia, bọn họ cũng không có dám lên tiếng nữa. Không biết hoàng thượng sẽ xử lý như thế nào, ai, lần này hoàng thượng chịu đả kích rất lớn, hạ quan chưa bao giờ thấy hắn thất thố như thế.” Trần Chấn lắc đầu nói.

“A, hắn quá đáng lắm, như vậy không phải cả triều văn võ bá quan đều biết Thượng Quan bị nhị vương gia cưỡng bạo? Bảo Thượng Quan làm sao có thể làm người đây, thật quá đáng, hắn cố ý, nhất định là cố ý, tức chết ta, đáng đời lắm, cho hắn chịu tội!” Mạc Nhiễm Thiên lập tức tức giận đến hai đấm nắm chặt, hắn ta rõ ràng biết mình cũng không muốn chuyện Thượng Quan bị nhiều người biết, nên mới chặn Lý công công cùng Trần Chấn ở cửa thái y quán, hiện giờ hắn lại không kiêng dè mà tuyên truyền ra ngoài, thật quá đáng.

“Ai, thái tử điện hạ, ngươi cũng không thể trách hoàng thượng a, hoàng thượng đối với ngươi cảm tình quá sâu.” Trần Chấn hiểu rất rõ.

“Thâm cái đầu hắn, bạo quân, ta hận chết hắn!” Mạc Nhiễm Thiên nổi giận đùng đùng, bác bỏ toàn bộ.

Dạ Tích Tuyết ôm ôm vai Mạc Nhiễm Thiên nói: "Tiểu Thiên, đừng nghĩ nữa, ăn cơm trước đi."

"Thái tử điện hạ bớt giận, ăn cơm trước đi, đây là hoàng thượng dặn ngự trù phòng làm." Trần Chấn giải thích.

Bên trong tất cả đều là thứ Mạc Nhiễm Thiên thích ăn, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên ngây ngẩn cả người, ngây ngốc nhìn Trần Chấn.

"Hoàng thượng mặc dù giận, nhưng trong lòng vẫn nghĩ đến thái tử điện hạ." Những lời này của Trần Chấn làm cho Mạc Nhiễm Thiên rối bời, xúc động đến mức muốn khóc lớn.

"Tiểu Thiên, ăn đi." Dạ Tích Tuyết cầm lấy chén cơm đưa cho hắn.

"Ta, ta ăn không vô." Mạc Nhiễm Thiên không biết vì sao trong lòng hắn khó như vậy chịu, đáng ra hắn phải quát tháo giận dữ, nhưng cuối cùng vẫn yên lặng liếc nhìn hai người, cúi đầu không nói nữa.

"Trần thống lĩnh, cám ơn ngươi." Dạ Tích Tuyết bất đắc dĩ nói.

"Đừng khách khí, ta đây đi thăm tướng quốc đại nhân một chút." Trần Chấn xoay người đi ra ngoài.

"Trần đại ca, xin ngươi nhất định phải nói cho hắn, mặc kệ thế nào, Tiểu Thiên yêu hắn!" Mạc Nhiễm Thiên cố lấy can đảm nói, sau đó vẻ mặt đỏ bừng, hắn biết những lời này có bao nhiêu quan trọng với Thượng Quan Nghi.

Trần Chấn sửng sốt, nhìn Mạc Nhiễm Thiên sau đó gật đầu xoay người đi.

"Tiểu Thiên, ngoan, ăn một chút gì đi."Trong lòng Dạ Tích Tuyết cay đắng vô cùng.

"Dạ đại ca, huynh?" Mạc Nhiễm Thiên biết những lời này của mình làm tổn thương y nhiều lắm, nhưng không đợi hắn nói xong, Dạ Tích Tuyết liền cười nói: "Dạ đại ca hiểu mà, đừng lo."

"Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên rốt cuộc không nhịn được rơi lệ, chỉ là lệ này đến cùng là vì ai mà rơi, vì chuyện gì mà rơi, chính hắn cũng không rõ.

Dạ Tích Tuyết biết hắn khổ tâm, ôm chặt hắn khẽ thở dài.

Mạc Nhiễm Thiên tựa vào lồng ngực y, khóc đến đứt ruột đứt gan, suy nghĩ càng trở nên mông lung, chỉ một chốc sau vành mắt đã đỏ hồng.

"Thì ra thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử, ngay cả khóc cũng đẹp như vậy, lão tử ta được chiêm ngưỡng rồi." Kẻ điên ở phía đối diện trợn mắt ngắm Mạc Nhiễm Thiên khóc.

"Biến!" Dạ Tích Tuyết oán giận quát một tiếng.

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu lên, có chút xấu hổ địa quệt nước mắt, nhìn kẻ đối diện, đột nhiên không nhịn được cười, mình làm cái gì vậy, đường đường một huấn luyện viên cảnh sát, lại chỉ vì chút chuyện nhỏ mà khóc lóc, chẳng lẽ mình là thụ thì liền hóa nữ tính sao? Không trách được ngay cả người điên cũng cười nhạo mình.

"Oa, đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử cười với lão tử, ha ha ha, cười, cười." Người điên nọ lập tức reo hò.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng, nhìn Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết lộ ra cười khổ.

"Lão điên, đừng ầm ĩ nữa, muốn ăn đập a!" Trương Nhĩ cau mày đi vào.

"Hắc hắc, dạ dạ, Trương đại nhân, lão tử ta hưng phấn a, đêm nay ngủ không được, hắc hắc……" Lão điên vui sướng.

"Ngủ không được cũng đừng làm ồn người khác!" Trương Nhĩ quát.

"Dạ dạ dạ! Lão tử tự vui một mình!" Người điên kia ngoác miệng cười rồi trốn vào xó tường.

Trương Nhĩ quay đầu sang nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Thái tử điện hạ không có việc gì chứ, oa, đồ ăn này thật thịnh soạn a." Trương Nhĩ nhìn sơn trân hải vị trong giỏ đến chảy nước miếng.

“Trương đại nhân thích thì cứ lấy ăn đi, nhưng ngươi phải giúp bổn thái tử một việc.” Mạc Nhiễm Thiên lại nghĩ ra một kế.

“Thái tử điện hạ cứ việc phân phó.” Trương Nhĩ lập tức mặt mày hớn hở.

“Hiện giờ ngươi đi nói với hoàng thượng, bổn thái tử ăn phải đồ không sạch sẽ, đau bụng sắp chết rồi.” Mạc Nhiễm Thiên phải thử một chút xem Tề Quân Hành đến cùng để ý mình tới trình độ nào.

“A, cái này?” Trương Nhĩ khó xử nhíu mày.

“Nhanh đi, không có việc gì đâu, hoàng thượng nói không chừng còn có thể thưởng cho ngươi, cho dù không thưởng ngươi, bổn thái tử sau khi rời khỏi đây cũng sẽ không bạc đãi ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên dụ dỗ.

“Được, hạ quan đi, nếu vô dụng, hạ quan cũng không phụ trách a.” Trương Nhĩ do dự nói.

“Vâng, cám ơn Trương đại nhân!” Mạc Nhiễm Thiên ôm quyền nói, sau đó xoay người cười tà với Dạ Tích Tuyết.

“Tiểu Thiên muốn làm gì thế?” Dạ Tích Tuyết buồn cười nhìn hai vành mắt hồng hồng của hắn, mới vừa khóc đến lê hoa đái vũ, giờ lại cười ngay được, đúng là trẻ con.

“Ta muốn ra ngoài, không ra ta đi khuyên Thượng Quan thế nào được, ngày mai Thân quốc cùng Mạc quốc sẽ khai chiến, chỉ có hoàng đế mới biết quân tình, ta nhất định phải biết, nếu không mau mau làm cho hắn tấn công Thân quốc, e Bình Châu trụ không được hai ngày.” Mạc Nhiễm Thiên nói tới đây không khỏi lo lắng.

Dạ Tích Tuyết cũng lập tức nhăn mặt nhíu mày, hy vọng Bình Châu vô sự.

Trầm lắng chỉ chốc lát, cửa thiên lao liền bị người đá văng, Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt ra hiệu với Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết lập tức ôm lấy hắn, đoạn ngồi phịch xuống nền đất bẩn.

“Thiên nhi, Thiên nhi!” Tề Quân Hành chưa thấy người đã thấy tiếng.

“Hoàng thượng, bên này!” Trương Nhĩ không ngờ hoàng thượng thật sự quan tâm thái tử điện hạ như thế, khi hắn chạy tới tẩm cung, bị Lý công công ngăn lại, sau đó bị thanh âm đồ vật rơi vỡ ở bên trọng dọa cho mất mật, nhủ thầm mình tới thật không phải lúc, ai dè Lý công công bẩm báo xong, chỉ thấy hoàng thượng đỏ mắt chạy ra, xốc vạt áo hắn mà hỏi: “Thiên nhi thế nào rồi, sao lại ăn phải thứ không sạch sẽ, nói!”

“A, thái tử điện hạ thân kiều thể quý, có thể ăn không quen thức ăn trong lao, cho nên bụng đau đến chết ngất, tiểu nhân sợ gặp chuyện không may, cho nên đến bẩm báo hoàng thượng!”

“Mau mang trẫm đi, nếu Thiên nhi xảy ra chuyện gì, trẫm cho toàn bộ các ngươi chôn cùng!”

Trương Nhĩ lúc ấy bị dọa đến mém chút tiểu ra quần, chỗ nào còn dám nghĩ có thưởng a.

“Thiên nhi, ngươi không sao chứ, còn không mau mở cửa!” Tốc độ biến sắc mặt của Tề Quân Hành nhanh như chớp, mới giây trước còn là vẻ mặt quan tâm lo lắng cho Mạc Nhiễm Thiên, giây tiếp theo đã quát Trương Nhĩ thật hung tợn.

“Tham kiến hoàng thượng!” Dạ Tích Tuyết kinh hãi hô lên,“Điện hạ đau bụng đến chết ngất đi, có thể thỉnh thái y đến xem hay không.”

“Mau, mau ôm hắn đi thái y quán, chẳng lẽ còn ở thiên lao ư, đều tại trẫm, mau lên!” Tề Quân Hành hối hận không thôi, vội vàng thúc giục, nhìn mặt Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng lên, đoán rằng hắn đau không chịu được mới khóc thành như vậy, chỉ cảm thấy lòng mình như tan nát.

“Hoàng thượng, ngươi để Thiên nhi chết đi.” Mạc Nhiễm Thiên làm bộ thều thào, kì thật trong lòng nghĩ vừa lúc tới thái y quán, có thể nhìn Thượng Quan Nghi một chút.

“Nói bậy! Trẫm sẽ không cho ngươi chết, mau lên!” Tề Quân Hành lập tức giận dữ nói.

“Nhưng hoàng thượng nói Thiên nhi lừa gạt hoàng thượng, đem Thiên nhi nhốt tại nơi này, không phải chính là muốn Thiên nhi chết sao? U u.” Mạc Nhiễm Thiên khóc nấc trong lòng Dạ Tích Tuyết.

"Là trẫm không tốt, Thiên nhi đừng khóc, tối nay sẽ giải thích với ngươi, trị hết bệnh trước đã." Tề Quân Hành dẫn đầu hướng đến thái y quán.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn trong lòng Dạ Tích Tuyết lộ ra tươi cười giảo hoạt.

91. Chương 91: Ái Thượng Liễu Ma

(Đã yêu sao?)

Hoàng cung vào ban đêm luôn luôn tương đối an tĩnh, gió nhẹ hiu hiu, dễ chịu vạn phần.

Khi đoàn người vội vã đi tới thái y quán, Thượng Quan Nghi đang tựa vào trên giường ngẩn người, nghĩ đến những lời Mạc Nhiễm Thiên đã nhờ Trần Chấn nhắn lại, trong lòng bồn chồn không yên. Y biết những lời Tiểu Thiên nói lúc này là đang an ủi mình. Bên cạnh một tiểu dược đồng chăm sóc y, vì giữ bí mật nên lão thái y không cho bất luận kẻ nào biết bệnh của Thượng Quan Nghi kì thật đã ổn rồi.

Đột nhiên tiếng người ầm ĩ làm cho Thượng Quan Nghi bừng tỉnh. Y vội vàng quay đầu bảo tiểu dược đồng: "Mau đi ra xem một chút, xảy ra chuyện gì lập tức báo lại."

"Dạ, tướng quốc đại nhân!" Dược đồng đứng dậy vội vã đi.

Ngoài cửa đại viện, thanh âm Tề Quân Hành vang lên: "Thái y, thái y, mau ra đây, các người chết đâu rồi! Đi, kéo người ra đây cho trẫm!" Tề Quân Hành cũng thật vô lý, nào có ai vừa vào đến nơi liền bắt người ta chờ tận cửa, thái y trong thái y quán đều đang trên giường ngủ, thế này rõ ràng là ép buộc.

Thị vệ lập tức lĩnh mệnh, may là lão thái y khoác áo đi ra, thấy một đám người thì bị dọa đến nhảy dựng.

"Lão thần tham kiến hoàng thượng!" Lão thái y quỳ xuống thi lễ.

"Không cần, mau nhìn Thiên nhi một chút, hắn làm sao vậy?" Tề Quân Hành lập tức hất tay sai khiến.

"A, thái tử điện hạ?" Lão thái y lại bị dọa đến nhảy dựng, làm sao mà mọi sự cứ dồn dập nối tiếp nhau thế này.

"Lão thái y, thái tử điện hạ trong thiên lao ăn phải đồ không sạch sẽ, bụng đau đến ngất đi, xin ông xem bệnh cho hắn." Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên tiến lên trước, sau đó Mạc Nhiễm Thiên trong lòng hắn lén nháy mắt với lão thái y.

"Vậy, vậy mau vào đi!" Lão thái y khóe miệng giật giật, ông đã biết Mạc Nhiễm Thiên chỉ đang giả bộ, nhưng cũng là duyên phận, ông thích đứa bé này.

Tề Quân Hành vội vàng ngăn những người khác lại, tự mình theo vào.

Dạ Tích Tuyết đem Mạc Nhiễm Thiên đặt trên giường sau đó đi ra ngoài, bởi vì Tiểu Thiên dặn y đi thăm Thượng Quan Nghi.

Lão thái y cố làm ra vẻ đem Mạc Nhiễm Thiên kiểm tra một lần rồi nói: "Thái tử điện hạ hiện tại cảm thấy như thế nào?"

"Lão thái y, Thiên nhi đau bụng quá, nhưng so với mới vừa rồi trong lao tốt hơn rồi." Mạc Nhiễm Thiên ra vẻ nghẹn ngào, làm cho Tề Quân Hành nghe xong đau lòng không thôi.

"Lão thái y, thế nào, có thuốc nào giảm đau hay không, nếu không có, trẫm còn hai viên Thiên Lộ Hoàn." Tề Quân Hành rất lo lắng hỏi han.

Mạc Nhiễm Thiên nghe thấy, trong lòng đau xót đáp: "Không cần, dược của hoàng thượng trân quý, lão thái y tùy tiện bốc thuốc cho Thiên nhi ăn đi."

Lão thái y âm thầm thở dài, hoàng thượng rõ ràng là yêu thái tử điện hạ, bệnh nhẹ như vậy mà hắn muốn dùng hai viên Thiên Lộ Hoàn, Thượng Quan Nghi và Nhị vương gia đều bị thương nghiêm trọng, hắn còn tiếc không cho.

"Hoàng thượng không cần phải gấp, lão thần có dược có thể trị bệnh cho thái tử điện hạ, lão thần đi lấy." Lão thái y xoay người đi ra ngoài.

Tề Quân Hành vội vàng ngồi bên mép giường, một đôi long mục yêu thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên: "Thiên nhi đừng lo, lập tức sẽ hết đau." Vừa nói vừa lo lắng cầm tay Mạc Nhiễm Thiên.

"Hoàng thượng, ngươi tha thứ cho Thiên nhi chứ?" Mạc Nhiễm Thiên bĩu môi hỏi.

Tề Quân Hành sửng sốt sau đó buồn bã nói: "Không tha thứ thì sao nào, người đau cuối cùng vẫn là trẫm."

"Hoàng thượng, kì thật Thiên nhi không cố tình lừa gạt hoàng thượng, Thiên nhi thích đùa nghịch mà thôi, hơn nữa Thiên nhi cũng không làm chuyện gì quá đáng." Mạc Nhiễm Thiên giải thích.

"Đừng nói nữa, chờ khỏi bệnh rồi trở về tẩm cung, thiên lao không phải nơi cho người ở, là trẫm quá tức giận thôi." Tề Quân Hành không muốn nhắc lại chuyện thương tâm, vừa nghĩ đến liền đau lòng.

"Cám ơn hoàng thượng, hoàng thượng, đại nhân thế nào rồi?" Mạc Nhiễm Thiên muốn dò xét thái độ của hắn với Thượng Quan Nghi.

Long nhan Tề Quân Hành lập tức biến sắc, lộ ra vẻ mặt phẫn nộ xanh hồng một trận. Thật lâu sau hắn mới nói: "Chờ hắn khỏi bệnh rồi trẫm sẽ xử lý."

"Hoàng thượng, kì thật Thiên nhi đã ở tướng quốc phủ thật lâu." Mạc Nhiễm Thiên rụt rè nói.

"Đừng nói nữa!" Tề Quân Hành lớn tiếng cắt đứt hắn, sau đó thanh âm lại chậm dần: "Thiên nhi, cầu ngươi đừng nói, trẫm không muốn bị đau lòng chết."

Mạc Nhiễm Thiên nghe lời này, trong lòng cũng đau theo, bàn tay nhỏ nắm lấy tay hắn: "Thiên nhi không nói, hoàng thượng đừng thương tâm." Mạc Nhiễm Thiên không biết vì sao, trước vẫn rất hận hắn, hiện tại nhìn hắn thống khổ, vậy mà không hận cho nổi.

Lão thái y kịp thời đi vào cho Mạc Nhiễm Thiên hai viên thuốc bổ, chớp mắt với hắn.

"Hoàng thượng, thái tử điện hạ uống thuốc này rồi nghỉ ngơi một chút là tốt rồi, không cần lo lắng." Lão thái y nói với Tề Quân Hành.

"Ừ, ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi." Tề Quân Hành cho ông lui.

"Hoàng thượng dùng bữa tối chưa?" Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu động não.

Tề Quân Hành sửng sốt: "Thiên nhi bụng đói à? Trẫm sai Trần thống lĩnh mang đồ ăn tới rồi cơ mà?"

Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn một cái: "Khi đó đã sớm đau chết đi, ăn sao được."

"Vậy trẫm bảo ngự thiện phòng nấu chút gì." Vừa nói vừa đứng lên ra ngoài cửa sai phái Lý công công.

"Ai nha, hoàng thượng, Thiên nhi bụng đau quá!" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên gọi kẻ đã ra ngoài kia lại.

"A, sao có thể như vậy?" Tề Quân Hành lập tức quay lại, sắc mặt tái nhợt lo lắng đứng bên giường.

"Thiên nhi, phải, phải đi nhà xí!" Mạc Nhiễm Thiên ôm bụng nói.

"Ah, vậy, vậy nhanh đi!" Tề Quân Hành sửng sốt kéo hắn ra ngoài, nhà xí ngay ở hậu viện.

"A, hoàng thượng người đừng đi, Thiên nhi đi một mình, nơi đó rất xú uế." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói.

"Chuyện này, được rồi, vậy trẫm đi dặn người chuẩn bị bữa tối, Thiên nhi có chuyện gì thì gọi lớn lên." Tề Quân Hành lúng túng dặn dò.

"Dạ dạ!" Mạc Nhiễm Thiên ôm bụng chạy ra sau hậu viện, đợi cho không nhìn thấy Tề Quân Hành nữa, lập tức xoay người chạy từ con đường nhỏ về tiền viện, chạy vào phòng Thượng Quan Nghi.

Bên trong phòng, Thượng Quan Nghi mặt không đổi sắc nghe Dạ Tích Tuyết khuyên bảo, cả người không chút tức giận. Y vốn đang rất lo lắng cho Tiểu Thiên, Dạ Tích Tuyết kể với y Tiểu Thiên đang giả bộ, lòng y mới chùng xuống được, chỉ là không biết phản ứng như thế nào, như thể thấy ai cũng đều xấu hổ.

"Đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên khẽ kêu một tiếng, lập tức chạy vào.

"Tiểu Thiên, đệ sao rồi? Hoàng thượng?" Dạ Tích Tuyết bị hắn bị dọa đến nhảy dựng, lập tức nhìn về phía ngoài cửa.

"Tiểu Thiên!" Thượng Quan Nghi kích động, nhìn hắn hô một tiếng, thanh âm có chút run run.

"Ta lừa gạt hoàng thượng thượng đi nhà xí, đại nhân, ngươi đừng nghĩ lung tung, không sao đâu." Mạc Nhiễm Thiên ngồi trên đầu giường, ôm cổ y, vỗ nhẹ lưng y nói tiếp: "Chuyện này chẳng có gì ghê gớm, Tiểu Thiên bị người cường bạo nhiều lần, chẳng phải vẫn sống tốt sao."

Thượng Quan Nghi cùng Dạ Tích Tuyết vừa nghe, đều giật giật khóe miệng.

"Tiểu Thiên, đại nhân ta không còn mặt mũi gặp người." Thượng Quan Nghi đem đầu tựa vào vai Mạc Nhiễm Thiên.

"Sao lại không còn mặt mũi, khuôn mặt này rất tuấn tú, Tiểu Thiên ta càng xem càng thích." Mạc Nhiễm Thiên buông y ra, nhìn khuôn mặt y mà trêu chọc.

"Tiểu Thiên! Có ai khuyên nhủ người khác như thế không?" Thượng Quan Nghi bất đắc dĩ nói.

"Có, là ta a, hì hì, không đau chứ, không có việc gì, loại đau nhức này Tiểu Thiên đã thử qua, quên đi là tốt rồi!" Mạc Nhiễm Thiên vẫn nói đùa.

"Tiểu Thiên, đại nhân ta muốn từ quan ở ẩn, hoàng thượng cũng không tha thứ cho ta, hơn nữa ta thật sự không có mặt mũi nào ở lại triều làm quan." Thượng Quan Nghi biết Mạc Nhiễm Thiên muốn làm cho y vui vẻ, nhưng y thật sự không vui lên được.

"Cái gì? Như vậy sao được, đại nhân đi thì Tiểu Thiên một mình ở lại trong cung không phải buồn bực chết ư, đừng nghĩ nhiều như vậy, chờ mọi chuyện dịu đi, hoàng thượng hết giận, đừng rời xa Tiểu Thiên được không?" Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, nếu y như con rùa đen rụt đầu mà trốn đi, mình không tìm được, vậy phải làm sao đây.

"Tiểu Thiên!" Thượng Quan Nghi lần nữa đem hắn ôm chặt.

"Tiểu Thiên, ngươi mau trở về, hoàng thượng sẽ phát hiện mất." Dạ Tích Tuyết lo lắng.

Thượng Quan Nghi cũng khẩn trương nói: "Mau trở về, đừng để bị hoàng thượng phát hiện."

"Vâng, vậy đại nhân phải đồng ý với Tiểu Thiên, không thể không nói cho Tiểu Thiên liền len lén chạy biết không? Nếu không Tiểu Thiên sẽ hận ngươi." Mạc Nhiễm Thiên có dự cảm không tốt.

"Được." Thượng Quan Nghi thâm tình nhìn Mạc Nhiễm Thiên rời đi, thấy hắn không có việc gì, tâm sự của mình mới giải quyết xong.

Mạc Nhiễm Thiên vội vã chạy về phòng mình, Tề Quân Hành đang ngồi ở bên trong ngẩn người.

"Hoàng thượng, Thiên nhi đã trở về." Mạc Nhiễm Thiên nhìn bóng lưng hắn có chút cô đơn, trong lòng có điểm chua xót.

"Thiên nhi, bụng không có việc gì chứ?" Tề Quân Hành phục hồi tinh thần lại, khóe miệng tươi cười với hắn, nhưng Mạc Nhiễm Thiên nhưng lại cảm giác được hắn cười cay đắng vô cùng, không khỏi thầm nghĩ: Mình chẳng lẽ thật sự quá đáng?

"Dạ, đã không có việc gì, không đau nữa, chúng ta trở về đi thôi." Mạc Nhiễm Thiên chủ động nắm tay hắn.

"Được, nhưng Thiên nhi không muốn đi xem tướng quốc đại nhân sao?" Tề Quân Hành đột nhiên nói, kì thật vừa rồi hắn một mực nghĩ đến vấn đề này.

"A, không, không được." Mạc Nhiễm Thiên ỉu xìu.

"Thiên nhi ghét bỏ hắn? Hay là vì sợ trẫm tức giận?" Tề Quân Hành nhìn thẳng vào trong đôi mắt to của hắn.

"Không, không phải, aiz, đại nhân hắn nhất định không muốn gặp Thiên nhi, chúng ta vẫn nên đi thôi, chờ hắn khỏe lại rồi trở lại thăm hắn." Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể nói như vậy, nếu không có lẽ lại kích thích hắn.

"Thiên nhi, đừng rời xa trẫm được không?" Tề Quân Hành đột nhiên ôm chặt hắn vào lòng.

"Ơ, hoàng thượng sao thế, Thiên nhi là phi tử của ngươi, đương nhiên sẽ không rời đi." Lòng Mạc Nhiễm Thiên chua xót.

Tề Quân Hành không lên tiếng, chỉ gắt gao ôm lấy hắn không nhúc nhích.

Thật lâu, Mạc Nhiễm Thiên thật sự không nhịn nổi nữa, không thể làm gì khác ngoài mở miệng nói: "Hoàng thượng, Thiên nhi thật đói bụng a, những thứ ăn được lúc trước đều xả ra hết rồi."

Tề Quân Hành đầu đầy hắc tuyến, đẩy hắn ra mà nói: "Thiên nhi không thể nhã nhặn chút sao? Đi thôi." Lập tức dắt hắn ra khỏi thái y quán.

Đoàn người Mạc Nhiễm Thiên vừa rời đi, Thượng Quan Nghi cũng rời giường cáo biệt lão thái y. Lão thái y khuyên mãi chẳng được, cũng chỉ đành để y đi.

Bên trong tẩm cung Tề Quân Hành, Lý công công sớm đã căn dặn nô tài dọn dẹp xong. Mạc Nhiễm Thiên tâm tình tốt hơn rất nhiều, dưới ánh mắt phức tạp của Tề Quân Hành ăn đến vui sướng, sau đó nằm ườn trên long sàng.

"Thiên nhi, nếu như trẫm gặp ác mộng, có muốn gọi Dạ đại nhân tới nhìn không?" Tề Quân Hành vẫn hơi sợ, lại không nỡ bảo hắn trở về Phượng Lâm Các ngủ, đành phải hỏi.

"Không cần, Thiên nhi sẽ đem ngươi chữa khỏi. Được rồi mà hoàng thượng, ngươi có biết bệnh này của ngươi là "Thi độc" hay không? Cũng là do ngươi tiếp xúc quá nhiều với người chết. Hoàng thượng, bỏ hết tượng sáp dưới kia đi, Thiên nhi sợ lắm." Mạc Nhiễm Thiên vội vàng nói.

"Trẫm cũng mới biết cách đây không lâu, aiz, là trẫm hồ đồ, đây là ông trời trừng phạt trẫm, ngày mai trẫm sẽ sai người lo việc này, đem đám tượng sáp đó chôn toàn bộ." Từ lúc Dương quý phi cùng Tiểu Thiên ngã vào mật đạo, Tề Quân Hành đã có ý muốn xử lý chuyện này, nếu không sớm muộn gì cũng làm cho người ta phát hiện, đây cũng là một nhược điểm.

"Ừm, hoàng thượng tốt lắm, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên rất vui vẻ vì hắn nhanh như vậy đã đồng ý.

Tề Quân Hành cởi long bào bò lên long sàng, đem hắn ôm vào lòng: "Chỉ cần Thiên nhi đừng rời bỏ trẫm, chuyện gì trẫm cũng đồng ý với ngươi." Thâm tình vạn phần.

Mạc Nhiễm Thiên có chút rung động, không nói chuyện, chỉ lẳng lặng nhìn đôi mắt tràn ngập nhu tình của hắn, sau đó đem môi mọng dâng tới.

Cảm giác tê dại lan truyền, hai người gắt gao ôm nhau, đầu lưỡi êm ái vô cùng, quấn quanh cùng một chỗ.

Đương lúc dục vọng không cách nào ức chế nữa, hai người đều cởi quần áo đối phương, hy vọng được càng nhiều.

Chân thành đối đãi, ẩn tình nhìn nhau, Mạc Nhiễm Thiên thoáng ý thức rằng mình có lẽ cũng đã yêu nam nhân cường thế này, không khỏi dừng động tác, ngây ngẩn cả người.

"Sao thế?" Tề Quân Hành khó hiểu hỏi, trong long mục nồng đậm tình dục.

"Không, không có gì." Mạc Nhiễm Thiên miễn cưỡng cười cười với hắn, trong lòng khó hiểu. Mình hận hắn như vậy, sao có thể yêu thương hắn, nhất định là mình lầm rồi, đây tuyệt đối là thông cảm.

"Thiên nhi đang nhớ hắn ta sao?" Tề Quân Hành dường như đột nhiên ý thức được cái gì, long nhan liền trở nên tái nhợt.

"A, ngươi nói bậy bạ gì đó, không có. Thiên nhi đang suy nghĩ chuyện ngày mai Thân quốc cùng Mạc quốc khai chiến." Mạc Nhiễm Thiên nói dối.

Tề Quân Hành không lên tiếng, chỉ là ngây ra nhìn hắn.

"Thật đấy, Thiên nhi không nhớ đến hắn, Thiên nhi cam đoan!" Mạc Nhiễm Thiên biết lấy cớ này rất khó tin, ai lại nghĩ đến việc đó vào lúc này.

"Aiz, trẫm còn có hai viên Thiên Lộ Hoàn, Thiên nhi cầm một viên cho hắn đi." Tề Quân Hành đột nhiên thở dài.

"Hoàng thượng, người, người tha thứ cho đại nhân?" Mạc Nhiễm Thiên thất kinh.

Tề Quân Hành lắc đầu, nhắm lại long mục buồn bã nói: "Trẫm mong rằng trong lòng ngươi chỉ có trẫm, nếu vết thương của hắn đã lành, ngươi sẽ không nhớ đến hắn nữa."

"Hoàng thượng, sao người lúc nào cũng không tin Thiên nhi chứ, Thiên nhi mới vừa rồi là đang nghĩ Thiên nhi có phải đã yêu hoàng thượng hay không, tại sao lại đau lòng, căn bản không nhớ đến đại nhân! Người hiểu lầm rồi." Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc giải thích.

Tề Quân Hành lập tức ngây ra như phỗng, không thể tin được hỏi: "Thiên nhi, ngươi, ngươi nói cái gì? Ngươi yêu trẫm?" Ngữ khí kích động càng không cần phải nói.

"A, Thiên nhi nói gì đó?" Mạc Nhiễm Thiên nhất thời vẻ mặt đỏ bừng.

"Thiên nhi nói thật sao? Thiên nhi, trẫm kích động quá, làm sao bây giờ đây?" Tề Quân Hành kích động đến mức hai tay run rẩy, căn bản không có cách nào dừng lại.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức trừng mắt: "Chuyện này đáng kích động như vậy sao?"

"Hoàng thượng, người rốt cuộc có ngủ hay không, không ngủ Thiên nhi ngủ trước." Mạc Nhiễm Thiên quay người vào trong, mặc kệ hắn.

"Bảo bối, trẫm là quá kích động, xin lỗi." Tề Quân Hành ăn nói lộn xộn, căn bản không có chút bộ dáng đế vương.

"Được rồi mà, đừng kích động, Thiên nhi chỉ là cảm thấy, còn chưa khẳng định, ngươi biểu hiện tốt, ta mới cân nhắc có nên yêu ngươi hay không." Mạc Nhiễm Thiên được voi đòi tiên.

"A?" Tề Quân Hành co rúm khóe miệng, đem hắn lật lại, bất mãn nhìn hắn hỏi: "Ngươi còn muốn như thế nào nữa, lừa trẫm còn chưa đủ sao?"

"Hehe, Thiên nhi không muốn thế nào cả, chỉ là hoàng thượng có thể lập tức cho năm mươi vạn quân đội của ngươi đến Âm giang, cứu Bình Châu được không?" Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

"Được thì được, nhưng sáng mai hẳn là đã khai chiến, có lẽ là không kịp." Tề Quân Hành nhíu mày nói.

"A, hiện giờ lập tức dùng bồ câu đưa tin, buổi tối ngày mai có thể đến nơi, vậy cũng có thể sớm một ngày rồi. Ta sợ Bình Châu chịu không nổi hai ngày a." Mạc Nhiễm Thiên vội la lên.

Tề Quân Hành sửng sốt: "Dùng bồ câu đưa tin cũng không nhanh như vậy, hiện giờ đi ngay hẳn là có thể sớm hơn nửa ngày. Không biết có cứu được hay không."

"A, vậy cũng được, hoàng thượng, Thiên nhi cầu ngươi, hiện tại liền viết ngay được không?" Mạc Nhiễm Thiên nóng lòng nói.

"Có phải trẫm làm như vậy, Thiên nhi sẽ toàn tâm toàn ý yêu trẫm hay không?" Tề Quân Hành vẫn canh cánh trong lòng với tình yêu của hắn, hắn sợ giấc mơ của mình, nam nhân trong mộng cướp đi Thiên nhi đến cùng là ai? Hắn nhất định phải đề phòng trước khi xảy ra.

"A." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên, buồn bực nhìn hắn.

"Làm không được sao? Ngươi, ngươi trong lòng còn có ai?" Tề Quân Hành trầm mặt xuống.

"Cái này không phải Thiên nhi có thể khống chế a, Thiên nhi từ nhỏ đến lớn bị người ta cường bạo vô số lần, chẳng lẽ là Thiên nhi nguyện ý sao? Huhu, Thiên nhi an tâm ở trong hoàng cung cùng hoàng thượng, chỉ là không biết sau này sẽ có chuyện gì phát sinh mà thôi." Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất chu miệng.

"Cái gì? Súc sinh!" Tề Quân Hành vừa nghe, tức giận đến cả người phát run, hoàn toàn quên đi mình cũng từng cường bạo hắn.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng cười thầm, hắn ta đang mắng chính mình đó ư.

"Thiên nhi, đừng khóc, sau này trẫm sẽ bảo vệ ngươi, không cho ngươi bị người khác khi dễ." Tề Quân Hành mềm lòng.

"Vậy hoàng thượng viết đi, viết xong chúng ta đi ngủ." Mạc Nhiễm Thiên trợn to đôi mắt ngập nước, dường như khiêu khích mà nhìn Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành sửng sốt, không nói hai lời, liền đứng lên mặc long bào, chạy về ngự thư phòng, trời ạ! Thiên nhi của hắn thật sự cam tâm tình nguyện gửi gắm cho hắn sao?

92. Chương 92: Đế Vương Công

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Tề Quân Hành chạy ra ngoài như lửa đốt mông, khóe miệng không khỏi mỉm cười. Trong đầu vừa chuyển bèn tạo dáng chăn mỏng che kín bộ phận nào đó, tay chống đầu, tóc đen trút xuống, quyến rũ động lòng người chờ Tề Quân Hành trở lại. Hắn nghĩ thầm _ xem hiện tại hoàng thượng tương đối có thành ý, hầu hạ hắn một lần đi. Nghĩ đến thời điểm mình là Cơ Nhi, tên bại hoại này mỗi lần chỉ thỏa mãn bản thân, đem hắn gạt sang bên cạnh, trong lòng không khỏi buồn bực _ lần này sẽ không như vậy chứ?

Tề Quân Hành trở lại sau một chén trà, long bào mở rộng. Sau khi vào tẩm cung nhìn thấy bộ dáng khêu gợi kia của Mạc Nhiễm Thiên, lập tức đem long bào ném, quần lót cũng cởi, lộ ra Hỏa Long cứng rắn bò đến bên cạnh Mạc Nhiễm Thiên, kích động nói: "Thiên nhi, trẫm đã truyền ra ngoài, sau trưa mai sẽ tới. Thiên nhi, nha."Tề Quân Hành lập tức ôm chặt hắn.

"Cảm ơn hoàng thượng." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng được trấn an chút ít, mềm nhẹ cười một tiếng với Tề Quân Hành. Tề Quân Hành nhìn ngây người.

Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt nhìn bộ dạng ngây người của hắn, sau đó gắt lên: "Hoàng thượng, người sững sờ cái gì, Thiên nhi buồn ngủ rồi."

Tề Quân Hành lập tức thanh tỉnh, thâm tình nhìn vào đôi mắt hắn: "Thiên nhi, Thiên nhi của trẫm, ngươi thật đẹp." Nói xong hôn lên môi Mạc Nhiễm Thiên.

"Chán ghét, hoàng thượng chẳng lẽ chỉ thích sắc đẹp của Thiên nhi?"Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày.

"A, không, không phải, chỗ nào của Thiên nhi trẫm cũng thích."Tề Quân Hành trên mặt tình dục nồng đậm, thanh âm trầm thấp mị hoặc, nghe rất thoải mái.

"Hừ, người vuốt mông ngựa sao."Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói.

"Tiểu pp của Thiên nhi sao lại là mông ngựa được?"Tề Quân Hành giảo hoạt cười một tiếng, bàn tay to luồn vào trong chăn, sờ tới sờ lui tiểu pp trơn nhẵn của hắn.

"A, ngươi, thật là sắc quỷ, sớm nghe nói Tề vương háo sắc, một chút cũng không sai." Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ nói.

"Ha ha ha, háo sắc là bản tính nam nhân, trẫm thừa nhận mình có một chút háo sắc, nhưng sau khi có Thiên nhi, trẫm sẽ không đụng đến những người khác nữa, trẫm bảo đảm." Tề Quân Hành nói rất chân thành.

“Xí, ngươi không phải còn có Dương quý phi sao? Chẳng lẽ để hắn tìm nam nhân khác, ngươi sẽ không ăn dấm?” Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ.

“A, chuyện này, chuyện này trẫm có cách xử lý. Thiên nhi, chúng ta lúc khác hẵng hàn huyên những chuyện mất hứng này, ngươi xem này, nó cũng đợi không kịp.” Tề Quân Hành kéo bàn tay nhỏ bé của Mạc Nhiễm Thiên bao trùm lên Hỏa Long của hắn.

“Hừ, nhìn người hôm nay biểu hiện không tệ, Thiên nhi sẽ hầu hạ người một hồi.”Mạc Nhiễm Thiên ngượng ngùng nhìn hắn.

“Không, để trẫm hầu hạ Thiên nhi.” Tề Quân Hành nói xong hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó lập tức phản ứng lại. Hai đầu lưỡi bay múa, vang lên thanh âm “chi chi”, Tề Quân Hành từ từ quỳ đứng dậy, đầu lưỡi trượt ra từ miệng Thiên nhi, thuận thế đến bên tai Mạc Nhiễm Thiên, rồi đến cổ, một đường lướt xuống dưới.

“A, hoàng thượng ~” thanh âm Tiểu Thiên cực kỳ mê người, miệng nhỏ khẽ nhếch đỏ tươi dị thường. Tề Quân Hành thấy vậy lại càng huyết mạch bành trướng, phía dưới càng thêm sưng, mơ hồ phát đau.

“A, đừng.” Tiểu Thiên nhẹ kêu, một tiểu chu quả xinh đẹp trước ngực bị Tề Quân Hành ngậm lấy, một viên khác thì dùng đầu ngón tay đùa bỡn, khiến cho Mạc Nhiễm Thiên ngứa ngáy đến mức thân thể run lên.

Tiếng rên của Tiểu Thiên rõ ràng làm cho Tề Quân Hành càng thêm hưng phấn, hàm răng bắt đầu niết nhẹ chu quả, đầu lưỡi càn quét, hung hăng liếm.

“A đừng, đau.”Tiểu Thiên cau chặt đôi mày tuấn mỹ, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đầy tình dục van xin Tề Quân Hành nhẹ chút.

“Thật xin lỗi, bảo bối, ngươi thật đẹp, trẫm không nhịn được.”Đúng vậy, trong cơ thể Tề Quân Hành vốn có nhân tố biến thái, nghe được thanh âm mê người như thế, không khỏi nghĩ muốn thô bạo.

“Ư…a….” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên ửng hồng lợi hại, mầm non phía dưới lại càng nhô lên cao cao. Cho đến lúc bàn tay Tề Quân Hành vây quanh, hắn mới cảm thấy nhận được chút ít an ủi.

“Bảo bối, nó thật đáng yêu, thật xinh đẹp.” Tề Quân Hành ngắm nhìn mầm non của hắn, trong lòng hối hận mình lúc trước chỉ biết thèm muốn hắn, chưa từng thấy nơi này của hắn thì ra là đáng yêu như thế.

Mạc Nhiễm Thiên giật giật khóe miệng _ mầm non của hắn cùng Hỏa Long của Tề Quân Hành gần như khác nhau gấp đôi, nhưng vì cái gì mỗi người đều nói đáng yêu, thật gặp quỷ.

“A, nhẹ chút, nhẹ chút nữa.” Mạc Nhiễm Thiên bị bàn tay to của hắn trên dưới dùng sức tương đối thô lỗ, khiến y đau đến kêu lên (chỗ này dùng ” y ” có được ko???)

“A, thật xin lỗi, trẫm chưa từng hầu hạ người khác, không quá hiểu. Trẫm sẽ từ từ học, Thiên nhi cảm thấy không đúng chỗ nào thì nói cho trẫm nha.” Tề Quân Hành cau chặt đôi lông mày, rầu rĩ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn có chút thống khổ của Mạc Nhiễm Thiên.

“Nhẹ chút là tốt rồi.”Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt lườm hắn một cái song trong lòng cảm động nói không ra lời. Vị vua cao cao tại thượng của một nước, lại cam nguyện hầu hạ mình.

“Ồ, như vậy sao?”Động tác của Tề Quân Hành dần trở nên nhẹ mà chậm.

“A, chán ghét, nhanh lên một chút nữa.”Mạc Nhiễm Thiên ngứa ngáy đến chết.

“Nga, nga, như vậy?”Tề Quân Hành vô cùng nghe lời.

“Ư…a….” Mạc Nhiễm Thiên yêu kiều nhắm mắt lại.

Tề Quân Hành đã sớm đầu đầy mồ hôi, nhưng nhìn dáng vẻ của Tiểu Thiên, trong lòng lại cảm thấy rất thỏa mãn. Bỗng nhiên hắn nghĩ đến một chuyện, cúi đầu, dùng khoang miệng ấm áp ngậm lấy tiểu khả ái của Mạc Nhiễm Thiên. Đột nhiên Mạc Nhiễm Thiên hét to một tiếng, đem tinh hoa toàn bộ xuất vào cổ họng hắn.

“Ơ, thật, thật xin lỗi.” Mạc Nhiễm Thiên thật sự không nhịn được.

Tề Quân Hành nuốt xuống, sau đó trầm giọng nói: "Thiên nhi, thì ra vật này ngọt à?"

"A, người thật đáng ghét!" Mạc Nhiễm Thiên kêu một tiếng nũng nịu, hắn không cảm thấy ngọt chi cả (hắn là Thiên nhi nha), chẳng lẽ mình có chút đặc biệt, thật chịu không được những nam nhân này.

"Ha ha, bảo bối, tới lượt trẫm sao?" Tề Quân Hành cũng cảm giác mình sắp nứt ra rồi, song hắn biết mình càng nhẫn nại, lại càng được thoải mái sảng khoá. Hơn nữa nhìn bảo bối dáng vẻ dâm đãng, thật là chuyện khiến cho người ta hưng phấn.

Mạc Nhiễm Thiên biết hắn thật rất yêu mình, bằng không cũng sẽ không nhẫn nại như thế, không khỏi có chút đau lòng. Y từ từ xoay người rồi qùy xuống.

Cảnh xuân tươi đẹp kích thích long mục Tề Quân Hành, cho dù có tự chủ hơn nữa cũng tan rã. Nhưng hắn vẫn cắn răng, giúp đỡ Thiên nhi bôi trơn trước.

Làm đủ khuếch trương thì " a " _ Mạc Nhiễm Thiên hét to một tiếng. Hỏa Long củaTề Quân Hành đã tiến vào, hắn cũng theo đó phát ra một tiếng gầm.

Tiết tấu nguyên thủy bắt đầu vang vọng, long sàng phát ra tiếng kẽo kẹt, mà càng lúc càng nhanh, càng ngày càng lớn.

"A, ư, nha…" Mạc Nhiễm Thiên thoải mái đến mức lớn tiếng kêu, lại càng kích thích Tề Quân Hành ra sức chinh chiến, triển hiện mị lực đế vương công của hắn. Chỉ có lúc này, hắn mới cảm thấy Thiên nhi thật sự thuộc về hắn.

Sau khi triền miên, Tề Quân Hành để cho Lý công công tiến vào thanh tẩy. Một lần nữa nằm trên long sàng,đã là gần canh một, Tề Quân Hành lại lo lắng chuyện sắp tới.

"Bảo bối, trẫm sẽ gặp ác mộng."Tề Quân Hành ôm Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói.

"Ngủ đi, đừng lo lắng, Thiên nhi sẽ cứu người." Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt mấy cái với hắn.

"Có phải hay không lại muốn đem trẫm quất một trận?"Lòng Tề Quân Hành vẫn còn sợ hãi, thật là rất đau đó.

" Uhm chuyện này, để xem tình huống đã. Hoàng thượng cũng không biết mình sẽ đã làm gì đâu, lần trước là ngươi xin Thiên nhi quất ngươi." Mạc Nhiễm Thiên buồn cười kể.

"A, có chuyện như vậy?" Tề Quân Hành trưng ra gương mặt khóc tang: "Thế trẫm không cảm thấy đau à?"

"Vâng, còn rất hưng phấn, bảo Thiên nhi quật mạnh một chút, còn nói muốn dùng ngọc trụ kia đâm phía sau người. Thiên nhi hạ thủ không được, may là hoàng thượng tỉnh lại." Mạc Nhiễm Thiên kể rất chân thành, nhưng trong lòng lại cười đến lật trời.

"A, Thiên nhi, không nên không nên, nếu trẫm van xin ngươi như vậy, ngươi ngàn vạn không được đáp ứng. Quất mấy cái là được rồi, được không?" Tề Quân Hành trong lòng sợ đến chết, mình lúc trước làm với Thiên nhi, hiện giờ lại muốn hắn làm ngược lại mình, đây nhất định là ông trời đang trừng phạt mình.

"Chuyện này, Thiên nhi nếu không nghe lời người, người sẽ giết Thiên nhi, chẳng lẽ Thiên nhi để hoàng thượng giết?"Mạc Nhiễm Thiên trêu chọc hắn.

Gương mặt vốn tuấn tú của Tề Quân Hành giờ trở nên buồn rầu héo úa, hắn nhìn Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất không thôi, thế nhưng lại không biết phải làm gì mới được. Hắn vốn không có cách nào khống chế mình, cũng không biết mình đã làm gì.

"Được rồi được rồi, biết đâu hôm nay không bị thì sao?" Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn đáng thương, có chút đau lòng, ôm hắn an ủi.

"Thiên nhi, ngươi nói sau này để các đại thần đến xem, trẫm còn đâu mặt mũi nữa, ai." Tề Quân Hành không cách nào tưởng tượng, mình bị Thiên nhi quất, bị hắn dùng ngọc trụ nhét vào hậu đình cho mọi người quan sát, sau này hắn sao có thể làm người.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức nghĩ tới Thượng Quan Nghi, không khỏi tức giận gắt: "Hoàng thượng cũng biết để người khác biết rồi sẽ rất mất thể diện?"

“A, Thiên nhi?” Tề Quân Hành kinh ngạc vì thanh âm của Mạc Nhiễm Thiên lạnh như băng, sau đó hai mắt hắn nhìn Tề Quân Hành đầy tức giận. Hắn biết là Mạc Nhiễm Thiên chỉ chuyện của Thượng Quan Nghi.

“Ngươi lại nhớ hắn?”Tề Quân Hành khổ sở.

“Chẳng lẽ sau này cũng không đối mặt sao? Thiên nhi nói thật cho hoàng thượng, Thiên nhi thích đại nhân, hi vọng hoàng thượng tha thứ hắn. Ngươi trừng phạt hắn đã đủ nặng rồi, hắn một đại nam nhân người để cho hắn đối mặt mọi người như thế nào, làm sao tại triều làm quan, ai chịu nổi bị mọi người chỉ chỏ.” Mạc Nhiễm Thiên lo lắng Thượng Quan Nghi, không biết hắn đã đỡ hơn chút nào chưa.

Tề Quân Hành sắc mặt tái nhợt, trong lòng quặn đau, nghe Mạc Nhiễm Thiên nói thích Thượng Quan Nghi, liền không nhịn được muốn giết hắn.

“Hoàng thượng, người cũng đừng tức giận, Thiên nhi cũng thích người, Thiên nhi hi vọng mọi người có thể chung sống hòa bình.” Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn tức giận, lập tức trấn an nói.

“Nhưng Thiên nhi không thể từ bỏ hắn, còn muốn cùng sống với hắn? Muốn trẫm đội nón xanh, cho người trong thiên hạ nhạo báng? ”Thanh âm Tề Quân Hành có chút lạnh.

“Thiên nhi không có nói như vậy, ai, bỏ đi, ngủ đi. Thiên nhi mệt rồi, đừng cãi nhau nữa.” Mạc Nhiễm Thiên kéo chăn, nhắm mắt lại, trong lòng tất cả đều là hình ảnh đôi mắt bi thương của Thượng Quan Nghi, tim hắn vô cùng đau đớn.

Tề Quân Hành nằm ngửa, đầu óc hỗn loạn không chịu nổi, nhưng không biết nên nói cái gì. Hai người không nói nữa, thời gian đã từ từ trôi qua.

Đêm càng sâu.

Mới vừa mơ mơ màng màng ngủ,Mạc Nhiễm Thiên lại bị thanh âm bên cạnh đánh thức, hắn biết ác mộng củaTề Quân Hành phát tác, vội vàng xoay người nhìn, lại thấy đôi mắt trắng dã.

“Hoàng thượng, người định làm gì vậy?”Mạc Nhiễm Thiên liền ngồi dậy, vội vàng hỏi.

“Thiên nhi, trẫm, trẫm không làm gì cả!”Tề Quân Hành nghe thấy lời nói của Mạc Nhiễm Thiên thì cả người chấn động, lộ ra bộ dạng sợ hãi, nói chuyện cũng bắt đầu phát run.

“Vậy còn không ngủ đi?”Mạc Nhiễm Thiên lớn tiếng.

Tề Quân Hành bị làm cho đến sợ lập tức nằm xuống, đôi mắt trắng dã chớp chớp vài cái: “Thiên nhi, hôm nay không đánh trẫm hả?” Thì ra là hắn lại nhớ được trong giấc mộng tối qua, Mạc Nhiễm Thiên dùng roi quất hắn.

“Ngươi ngủ yên một chút sẽ không đánh ngươi, nếu không trong rương gỗ còn có rất nhiều thứ, Thiên nhi còn chưa có thử qua đâu!” Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy ngạc nhiên vô cùng, trong tiềm thức hắn lại sợ mình.

“A, nha.” Tề Quân Hành cả người run lên, lập tức nhắm mắt lại khiến Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa không nhịn nổi bật cười _ hắn cứ như thế này chẳng phải tốt sao.

Sự thật chứng minh không dễ dàng như vậy, Tề Quân Hành căn bản ngủ không được, lật đông, lật tây, hai chân còn chà xát lung tung, làm cho Mạc Nhiễm Thiên phiền đến mức muốn cho hắn hai bạt tai.

“Ngươi đang làm gì đó? Ngứa đòn hả!” Mạc Nhiễm Thiên hung dữ quát.

Tề Quân Hành bị thanh âm đột ngột của hắn làm cho lăn một vòng về phía trước, rơi khỏi long sàng, cả người phát run bò dậy, ở mép giường đáng thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

“Được, ngươi không ngủ được, muốn Thiên nhi sẽ quất ngươi vài roi không?”Mạc Nhiễm Thiên không còn gì để nói nữa rồi, có cần bị hù dọa thành như vậy hay không, thật giống như địa vị hai người đổi cho nhau vậy.

“Đừng, đừng, Thiên nhi, trẫm sợ đau, nhưng trẫm ngủ không được.”Tề Quân Hành vội vàng cầu xin.

“Vậy ngươi muốn làm gì?”Mạc Nhiễm Thiên hỏi hắn.

“Không biết.” Tề Quân Hành tuy nói, nhưng ánh mắt lại nhìn về rương gỗ dưới long sàng. Thì ra là trong tiềm thức hắn còn muốn ngược đãi người, nhưng đối tượng không phải là Thiên nhi, mà là những người khác.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, đoạn bò dậy, Tề Quân Hành lập tức rút lui ba bước. Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu, đem rương gỗ kéo ra hỏi: “Ngươi muốn chơi cái này?” Mạc Nhiễm Thiên lấy ra ngọc trụ màu xanh biếc.

“Không, không phải!”Tề Quân Hành vội vàng ôm chặt cái mông của mình.

“Vậy là ngươi muốn chơi ta?” Mạc Nhiễm Thiên không giải thích được hành động của hắn, muốn hiểu rõ ràng hơn nữa.

“Không phải, không phải.” Tề Quân Hành vội vàng xua xua hai tay.

“Vậy ngươi nhìn cái này làm gì?”Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

Hai tròng mắt trắng dã của Tề Quân Hành chuyển chuyển, không nói chuyện.

“Nếu không Thiên nhi đem Dương quý phi gọi tới chơi?”Mạc Nhiễm Thiên giật mình ướm hỏi.

Quả nhiên, Tề Quân Hành lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười, vui vẻ gật đầu, cặp mắt trắng cũng nheo lại.

“Khốn kiếp!Ngươi muốn đem hắn đùa chết sao?”Mạc Nhiễm Thiên hiện tại biết hắn chẳng qua là sợ mình mà thôi, nếu là đổi lại người khác, hắn không e dè mà ngược đãi.

“A, không dám không dám!”Tề Quân Hành thấy Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy ngọc trụ tàn bạo đi về phía hắn, lập tức rút lui.

“Tới đây!Không đến ta liền đem cái này nhét vào!”Mạc Nhiễm Thiên giơ giơ ngọc trụ.

Tề Quân Hành lập tức vẻ mặt đưa đám đi tới bên cạnhMạc Nhiễm Thiên, hai tay còn ôm chặt lấy pp.

“Cầm lấy!”Mạc Nhiễm Thiên đem ngọc trụ đưa cho hắn, Tề Quân Hành lập tức nhanh chóng lắc đầu.

“Cầm lấy, bảo ngươi cầm, thì ngươi cầm đi, nếu không quất ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên hung hăng dọa.

Tề Quân Hành lập tức ủy khuất nhận lấy ngọc trụ ôm lấy trong tay, nhìn ngọc trụ này, đôi mắt trắng lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Vui vẻ chưa, cầm lấy cái này ngủ đi, có lẽ sẽ tốt hơn chút!”Mạc Nhiễm Thiên nói xong bò lên giường.

Tề Quân Hành không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn theo lên giường, ôm chặt ngọc trụ nhắm mắt lại, nhưng hai tay còn đang không ngừng vuốt ve ngọc trụ. Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng kéo lên, khẽ thở dài, nghĩ thầm _ biến thái chính là biến thái a.

“Tới đây!”Mạc Nhiễm Thiên mệt muốn chết được, còn tiếp tục như vậy thì đêm nay khỏi cần ngủ.

Tề Quân Hành lập tức xoay người lại nhìn, đôi mắt trắng dã còn mang theo sợ hãi.

Mạc Nhiễm Thiên hướng về phía hắn cong lên đôi môi đỏ mọng, Tề Quân Hành cũng không ngu xuẩn, bạch nhãn mừng rỡ vạn phần, lập tức đem miệng sáp lại gần.

Dòng điện chạy qua, Tề Quân Hành cả người kịch liệt run rẩy một lúc, ngừng lại, mở mắt _ vẫn là trắng, lại lấy tay vuốt ve thân thể Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên kỳ quái, cho là hôn là không đủ, một lần nữa hung hăng kéo đầu hắn, mãnh liệt hôn.

Tề Quân Hành hai mắt nhắm nghiền hưởng thụ, bàn tay to sờ lên tiểu pp của Mạc Nhiễm Thiên, một ngón tay từ từ xâm nhập phía sau hắn.

“A, ngươi làm gì vậy?”Mạc Nhiễm Thiên tức giận.

“Thiên nhi, trẫm, trẫm muốn ngươi.”Tề Quân Hành mở to cặp mắt trắng dã.

“A, không được, lúc trước đã làm rồi.”Mạc Nhiễm Thiên giật mình, tên này quả thực chính là sắc ma biến thái.

"Lúc nào, cùng ai, trẫm không cho phép, trẫm muốn, trẫm rất muốn!" Tề Quân Hành bỗng nhiên giống như nổi điên, đem áo lót trên người Mạc Nhiễm Thiên xé nát, đầu gục xuống cắn tiểu chu quả trước ngực hắn.

"A, ngươi là tên khốn kiếp, đau chết ta, ngươi muốn chết à!"Mạc Nhiễm Thiên dùng sức đẩy hắn ra.

"Đừng, đừng mà, Thiên nhi, chỉ một lần, một lần thôi là được rồi." Tề Quân Hành vừa thả mềm thanh âm, bàn tay to lại chuẩn xác sờ vào mầm non của Mạc Nhiễm Thiên giấu trong chăn, nhẹ nhàng khuấy động.

"A, a, ngươi, ngươi mau tỉnh lại, đừng, đừng động vào nơi đó."Mạc Nhiễm Thiên bị khoái cảm mãnh liệt hành hạ đến nói không hết câu.

"Trẫm muốn!" Tề Quân Hành lần nữa cúi đầu, Mạc Nhiễm Thiên không có biện pháp, khoái cảm khiến hắn dục cự hoàn nghênh (= nửa từ chối, nửa nghênh đón).

Cuối cùng tránh không được lại một lần phiên vân phúc vũ, Mạc Nhiễm Thiên rốt cục mệt mỏi ngủ say, còn Tề Quân Hành một bên mở to một đôi mắt đen nhánh sủng ái nhìn hắn. Thật ra thì sau khi Tiểu Thiên hôn hắn đã tỉnh lại, song nghĩ đến lúc trước mới làm một lần, Tiểu Thiên sẽ không chịu làm cho nên hắn giảo hoạt lại muốn thêm một lần, mà ngọc trụ xanh biếc còn để ở một bên…

93. Chương 93: Phong Khởi Vân Dũng

(Gió giục mây vần)

Ngày hôm sau Mạc Nhiễm Thiên ngủ đẫy giấc tỉnh dậy, thấy bên cạnh Tề Quân Hành vẫn còn nằm đó thì không khỏi giật mình.

"Hoàng, hoàng thượng, người, sao người không lên triều?" Mạc Nhiễm Thiên bị hoảng sợ đến thanh âm cũng phát run.

"Ha ha, bảo bối, sao ngươi lại bị dọa thành như vậy? Trẫm cũng không phải là quỷ. Hiện tại cũng giờ Thìn rồi, trẫm đã hạ triều rồi." Tề Quân Hành tức cười mà đem hắn kéo vào trong ngực.

"Ớ?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn phía bên ngoài _ quả nhiên trời đã sáng bảnh rồi. Vì Tề Quân Hành khi ngủ cũng không thổi tắt đèn hại hắn nhất thời không kịp phản ứng.

"Bảo bối, trẫm có một vấn đề muốn hỏi ngươi?" Khóe miệng Tề Quân Hành lộ ra nét cười tà.

"A, vấn đề gì?" Mạc Nhiễm Thiên không hiểu hỏi lại.

"Vì sao toàn thân trẫm không bị thương? Không phải đã nói rằng Thiên nhi rút roi ra mới có thể đánh tỉnh ư?" Tề Quân Hành đem đầu nhích lại gần gương mặt tuấn tú của hắn.

"Ề, cái này, mỗi đêm hoàng thượng phát mộng cũng không giống nhau mà." đầu óc Mạc Nhiễm Thiên lập tức chuyển động.

"Ồ, thế lần này trẫm làm sao tỉnh lại?" Tề Quân Hành sửng sốt.

"Thì, là vật kia đó, ngươi cầm nó liền tỉnh lại." Mạc Nhiễm Thiên thật ra cũng không biết hắn tỉnh lại lúc nào. Hắn chỉ vào ngọc trụ màu xanh biếc nơi cuối giường kia mà nói.

"A." Long nhan Tề Quân Hành thoắt cái thành trái cà chua chín: "Không, không thể nào."

"Tin hay không là tùy người!" Mạc Nhiễm Thiên liếc hắn một cái, trong bụng buồn cười cực kỳ.

Tề Quân Hành khóe miệng co giật một lúc lâu, trong lòng nhớ lại khi mình tỉnh lại quả thật là ôm vật này. Sau đó mình lại giả vờ cùng bảo bối ân ái một lần, sau đó nữa thì bảo bối cũng ngủ mất rồi, cũng không biết mình lúc nào thì tỉnh lại, làm sao khẳng định được là mình cầm vật này mà tỉnh lại được? Trừ phi hắn lừa gạt mình, nhưng rốt cuộc là làm sao tỉnh lại chính mình cũng không rõ ràng lắm.

“Làm sao vậy? Thật không tin à? Vậy tối nay ngươi thử ôm nó một lần nữa xem.” Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn không nói lời nào thì thấy lạ lắm.

Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, khóe miệng lộ ra vẻ bất đắc dĩ: “Tiểu Thiên, ngươi lại lừa gạt trẫm có phải hay không?”

“Lừa gạt cái gì?” Mạc Nhiễm Thiên lại càng kỳ quái.

Tề Quân Hành nói cũng không đúng, không nói cũng không đúng, cuối cùng thở dài: “Không có chuyện gì, đứng lên dùng đồ ăn sáng đi, Thân quốc khai chiến rồi.”

“A!” Mặt Mạc Nhiễm Thiên lập tức liền biến sắc,vội nhảy dựng lên la: “Sao? Bình Châu thế nào, đại ca cùng Tứ đệ có thể trụ vững không?”

Khóe miệng Tề Quân Hành thẳng đơ (chính là cái mặt poker face:| này), nhìn hắn nhíu mày nói: “Trẫm nhận được là thư phát hai ngày trước, Thân quốc đúng lúc khai chiến, những thứ khác phải tới hai ngày sau mới biết được.”

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, gãi gãi đầu, xem ra là ngủ đến hồ đồ.

Sau nửa canh giờ, Mạc Nhiễm Thiên vội vã mịt mờ đi tới Phượng Lâm Các của mình. Tề Quân Hành phái tám thị vệ đi theo hắn khiến hắn rất buồn bực, không thể làm gì khác hơn là trở về Phượng Lâm Các tìm Dạ Tích Tuyết.

“Dạ đại ca, ngươi không sao chứ?” Mạc Nhiễm Thiên đem thị vệ chặn ở ngoài cửa, đi vào trong sương phòng Dạ Tích Tuyết hỏi.

“Tiểu Thiên, tướng quốc đại nhân không thấy đâu!” Dạ Tích Tuyết lập tức nhảy dựng lên nói.

“Cái gì?” Gương mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên hơi tái đi: “Chuyện gì xảy ra?”

“Sáng nay Dạ đại ca tới thái y quán xem, thái y nói tối hôm qua sau khi chúng ta đi khỏi thì kiên quyết rời đi. Sau đó ta chạy tới tướng quốc phủ, nhưng không tìm thấy hắn, quản gia nói hắn chưa từng trở về, cũng không biết đi nơi nào.” Dạ Tích Tuyết không dám trực tiếp chạy đến tẩm cung hoàng thượng nói cho Mạc Nhiễm Thiên, sợ hoàng thượng nghe được lại giận Thượng Quan Nghi, không thể làm gì khác hơn là ở chỗ này chờ Tiểu Thiên.

“Tại sao có thể như vậy, hắn còn chưa nghĩ thông sao? Dạ đại ca, ngươi nhanh đi tìm xem hắn ở đâu, ta đi cầu hoàng thượng tìm người.” Mạc Nhiễm Thiên vạn phần lo lắng.

“Tiểu Thiên, hoàng thượng có thể sẽ tức giận.” Dạ Tích Tuyết nhắc nhở.

“Ta mặc kệ, người cũng mất tích rồi còn giận cái gì, nếu đại nhân thật sự không trở lại, ta hận chết hắn” cũng tại hắn để cho nhiều người biết như vậy, đoán chừng y cảm thấy không còn mặt mũi gặp mọi người _ Mạc Nhiễm Thiên lo lắng.

“Ai, Tiểu Thiên, ngươi cũng đừng gấp, có lẽ hắn chỉ là muốn yên tĩnh một mình, mấy ngày nữa sẽ trở lại thôi.” Dạ Tích Tuyết an ủi.

“Hi vọng là như thế, nếu không phải làm sao bây giờ?” Mạc Nhiễm Thiên vừa nghĩ tới nam nhân khả ái kia muốn vĩnh viễn rời đi xa hắn, tim hắn liền đau đớn.

Sau khi Dạ Tích Tuyết rời đi, Mạc Nhiễm Thiên đứng ngồi không yên, chạy tới ngự thư phòng của Tề Quân Hành. Tề Quân Hành đang phê duyệt tấu chương nhìn thấy hắn, bèn lập tức lộ ra nụ cười sủng ái.

“Thiên nhi, sao ngươi không nghỉ ngơi?”

“Hoàng thượng, đại nhân mất tích.” Mạc Nhiễm Thiên đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì?” Tề Quân Hành long nhan biến sắc: “Chuyện gì xảy ra, hắn không phải là bị thương rất nghiêm trọng sao? Còn có thể chạy được, trẫm còn chưa trừng phạt hắn đủ mà!”

"Vậy hoàng thượng phái người đi tìm hắn được không, tướng quốc phủ hắn cũng không trở về, Thiên nhi sợ hắn nghĩ không thông." Mạc Nhiễm Thiên lo lắng đi tới bên cạnh túm ống tay áo của Tề Quân Hành, nhưng không dám nói chuyện mình đem Thiên Lộ Hoàn cho hắn ăn.

Tề Quân Hành có chút đau đớn nhìn Mạc Nhiễm Thiên, không nói chuyện.

"Hoàng thượng, người chớ suy nghĩ lung tung, Thiên nhi là người của ngươi, Thiên nhi chẳng qua là lo hắn có thể tự sát. Dù sao đại nhân là một nhân tài, Tề quốc mất đi người này là một tổn thất lớn."

Tề Quân Hành sửng sốt, hắn dường như chỉ suy nghĩ chuyện Thượng Quan Nghi đoạt Thiên nhi của hắn, nhưng chưa từng nghĩ hắn cũng là tướng quốc đại nhân của Tề quốc. Tề Hằng còn đang trọng thương mang bệnh, nếu khỏi bệnh đoán chừng lại có thêm chuyện. Bên cạnh mình chỉ có hắn là đáng tin tưởng nhất, nhưng lúc này hắn lại đang bị tổn thương.

"Trẫm sẽ phái người tìm hắn trở lại, món nợ này trẫm còn chưa tính xong với hắn đâu, định chạy như vậy? Hừ!"

Mạc Nhiễm Thiên nghe được điều này, tâm lý được an ủi. Bất kể như thế nào, tìm trở về rồi hãy nói.

"Cảm ơn hoàng thượng, có biết tình hình hai nước dạo gần đây chưa?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức nói lái sang chuyện khác.

Tề Quân Hành lườm hắn một cái, Mạc Nhiễm Thiên vội vàng cười ngượng ngùng: "Hắc hắc, hoàng thượng có tin tức thì báo cho Thiên nhi, vậy Thiên nhi đi ra ngoài đây, Hoàng thượng ngươi cứ phê tấu chương đi!"

Tề Quân Hành xoay người ôm Mạc Nhiễm Thiên vào trong ngực, tàn bạo nói: "Trẫm không cho phép ngươi còn nhớ đến hắn!" Nói xong cúi đầu xuống, hung hăng giày xéo môi đỏ mọng của Mạc Nhiễm Thiên, cho đến khi không thở nổi mới buông hắn ra.

Mạc Nhiễm Thiên gương mặt tuấn tú ửng hồng, trừng mắt liếc hắn một cái mới chậm rãi nói: "Ngươi làm gì a, mới sáng sớm mà đã nóng tính như vậy, mặc kệ ngươi!" Nói xong xoay người đi.

"Thiên nhi, buổi trưa cùng trẫm dùng cơm." Tề Quân Hành biến chuyển cũng mau, lập tức khóe miệng lại cười nói.

"Biết rồi." Mạc Nhiễm Thiên trả lời xong đã chạy ra ngoài.

Thoáng một cái đã qua ba ngày, ngày thứ ba mưa phùn liên tục, sắc trời âm u.

Trong Phượng Lâm Các, Mạc Nhiễm Thiên đã giận đầy một bụng, một là Thượng Quan Nghi không tìm được, hai là khai chiến ba ngày rồi, tin tức còn chưa tới khiến hắn bồn chồn không dứt. Mỗi đêm còn bị sắc ma Tề Quân Hành này hành hạ hai lần, một lần trong trạng thái thanh tỉnh, một lần khác là trong trạng thái ác mộng của hắn, thật làm cho hắn vô ngữ (không nói được gì). Sao nam nhân này cứ như thiếu đói vậy, hiện giờ hắn hy vọng hắn đi cưng chiều Dương quý phi.

Mạc Nhiễm Thiên lười biếng nằm trên chiếc ghế lớn ở cửa, nhìn ngoài trời mưa dầm dề mà nhăn lại đôi mi thanh tú. Cách đó không xa tám thị vệ một tấc cũng không rời, hại hắn muốn đi đâu cũng chẳng được, không khỏi ngóng đợi Dạ Tích Tuyết mang cho hắn một chút tin tức.

Nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đến. Chỉ thấy Dạ Tích Tuyết đầy người nước mưa, vẻ mặt nghiêm túc đi đến.

"Dạ đại ca, xảy ra chuyện gì thế?" Mạc Nhiễm Thiên có dự cảm xấu.

"Đã xảy ra chuyện, Tiểu Thiên, ngươi cần phải bình tĩnh." Dạ Tích Tuyết vội vàng đem áo ngoài ướt sũng cởi ra, đứng ở trước mặt Mạc Nhiễm Thiên lo lắng dặn dò.

Gương mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên tái đi: "Được, đại nhân đã xảy ra chuyện gì?" Hắn cảm thấy thanh âm của mình đang run.

"Không, là Đại hoàng tử đã xảy ra chuyện." Dạ Tích Tuyết vội vàng nói, sợ hắn càng suy nghĩ lung tung.

"A, Bình Châu bị công phá? Đại ca hắn bị thương?" Mạc Nhiễm Thiên vội la lên.

"Bình Châu không bị phá, nhưng Đại hoàng tử hắn..." Dạ Tích Tuyết nhìn sắc mặt càng ngày càng trắng của Mạc Nhiễm Thiên, không biết nói tiếp như thế nào.

"Hắn làm sao vậy? Dạ đại ca, ngươi đừng làm ta sợ." Hốc mắt Mạc Nhiễm Thiên đã chứa đầy nước mắt.

"Đại hoàng tử, hắn hy sinh." Dạ Tích Tuyết vẻ mặt đau buồn, nói xong đem hắn ôm vào trong ngực.

Mạc Nhiễm Thiên sợ đến choáng váng _ tại sao có thể như vậy, Bình Châu không bị phá, nhưng người đã chết, không thể nào! Hắn đẩy Dạ Tích Tuyết ra, lại hỏi: "Không thể nào, Dạ đại ca, ngươi gạt ta, Bình Châu không bị phá, tại sao đại ca chết?"

"Ai, Tiểu Thiên, ngươi bình tĩnh một chút, chuyện là như vậy." Dạ Tích Tuyết đem hắn đẩy tới ghế lớn ngồi nghiêm chỉnh, sau đó bắt đầu nhanh chóng thuật lại câu chuyện.

Thì ra là ngày đầu tiên, mười vạn đại quân Thân quốc đã tới đối diện Âm giang, lần này người lãnh binh của họ là Thượng tướng quân Khương Chính của Thân quốc. Người này anh dũng thiện chiến, nhưng tính tình ngay thẳng, đôi khi còn tự cho mình là đúng.

Biết được Bình Châu chỉ có một vạn binh lính, hắn khinh địch phái một vạn binh lính vượt Âm giang. Đoạn sông Âm giang này cũng không xa Thân quốc, nên Mạc Tử Viêm cũng không dám mai phục trên sông, sợ không kịp thoát thân, chỉ có thể cố thủ thành Bình Châu, hi vọng không bị phá thành.

Trong lúc công thành, Tứ hoàng tử và Đại hoàng tử dựa theo mưu kế của Mạc Nhiễm Thiên, hạ độc ở sông đào bảo vệ thành, trên vách tường thành tưới dầu hỏa, đại môn đã sớm dày thêm mấy tấc, trên cổng thành đầy cung tiễn thủ. Cho nên khi Thân quốc lần đầu tiên tiến công, gặp phải thảm bại, một vạn binh lính bị chết cháy, bắn chết hơn phân nửa. Khương Chính lập tức hạ lệnh rút lui, giận đến mức hắn nổi trận lôi đình, đến lúc này, hơn nửa ngày đã qua.

Mạc Kính cùng Mạc Tử Viêm biết lần này ắt sẽ kích thích sự tức giận của Thân quốc, Khương Chính nhất định phái nhiều người tiến công. Quả nhiên lần thứ hai tiến công là ban đêm, lần này nhân số đạt đến hai vạn người.

Cửa thành bị đại mộc thung (cọc gỗ lớn) đụng đến lung lay sắp đổ, dầu hỏa cũng không còn kịp đốt ba thang mây địch nhân đang không ngừng đi lên nữa, cuối cùng ở trên cổng thành, hai quân giao chiến. Binh sĩ Bình Châu bởi trước đó đều thao luyện, lúc này lại có hai vị hoàng tử tự mình ra trận nên mọi người anh dũng vô cùng, bởi vì bọn họ không thể làm gì khác hơn là kiên trì hai ngày, là có thể giữ được mấy vạn dân chúng trong thành.

Trận chiến thứ hai đánh tới sau nửa đêm, Khương Chính rốt cục gióng trống thu binh, khiến Mạc Tử Viêm và Mạc Kính thở phào nhẹ nhõm. Nhưng lúc này song phương binh sĩ tử thương vô số, máu chảy thành sông, thảm trạng vô cùng, trên tường thành cơ hồ chất đầy thi thể.

Tuy bọn hắn biết lần này may mắn, nhưng một vạn binh lính chỉ còn không tới năm ngàn người, mà ngày mai đối diện bảy vạn đại quân lửa giận ngút trời ồ ạt tiến công trên sông kia, Bình Châu nhất định rơi vào tay giặc.

Các tướng lĩnh trọng yếu cả đêm thương lượng, rốt cục nghĩ ra một mưu kế.

Ngày hôm sau, mặt trời vừa mọc lên, trống trận cũng đã gõ vang, lần này Khương Chính tự mình lãnh binh. Một thân khôi giáp, ngồi trên lưng ngựa, uy phong lẫm lẫm, phía sau là bảy vạn đại quân, bày thế trận sẵn sàng nghênh chiến.

Sau đó một vị quan truyền lệnh tiến đến cửa thành kêu gọi đầu hàng.

"Người trong thành nghe đây! Biết điều một chút mở cửa thành đầu hàng, Đại tướng quân nói tha cho tính mạng dân chúng, bằng không sau khi đoạt thành tàn sát dân trong thành!"

Trên cổng thành Mạc Kính và Mạc Tử Viêm cũng là một thân khôi giáp, Mạc Tử Viêm lập tức nói trở về, hắn xuất ra nội lực, đem lời truyền khắp lỗ tai mọi người.

"Chúng ta tự biết thực lực cách xa, nhưng chuyện đầu hàng như vậy đại trượng phu há có thể làm. Như vậy đi, Đại tướng quân, chúng ta đánh cuộc được không, nếu như chúng ta thua, tự nguyện mở cửa thành đầu

hàng, nếu thắng, hôm nay coi như thôi thế nào? Mọi người cũng có thể giảm bớt thương vong!" Mạc Tử Viêm cố gắng trì hoãn một ngày, hắn biết Tiểu Thiên nhất định sẽ làm cho Tề vương đúng lúc xuất binh.

Khương Chính đối diện cũng là biết người võ, lập tức truyền tống nội lực nói: "Mạc tướng quân muốn đánh cuộc như thế nào?"

Khương Chính mặc dù nhận được quân lệnh, Bình Châu thành cần phải chiếm được trong vòng hai ngày, nhưng lòng hiếu kỳ, muốn nghe xem đánh cuộc gì. Hơn nữa có thể giảm bớt thương vong mà chiếm được Bình Châu, hoàng thượng nhất định sẽ trọng thưởng.

"Chúng ta một mình đấu!" Mạc Tử Viêm hô.

"Một mình đấu như thế nào? Mạc tướng quân cùng Bổn tướng quân sao?" Khương Chính cũng rất có lòng tin đối với võ công của mình, nhưng nghe Mạc Tử Viêm kêu gọi đầu hàng, cũng biết hắn không tồi, song cũng khơi dậy lòng háo thắng của hắn.

"Đại tướng quân nghĩ như thế nào?" Mạc Tử Viêm hỏi lại.

"Một chọi một thật giống như trò đùa, không bằng cử ra ba người, thế nào, người thắng hai lần mới coi là thắng?" Khương Chính cảm thấy chủ ý này không tệ.

"Được, Đại tướng quân xin tuyển tướng!" Mạc Tử Viêm biết mình nói ra hắn có thể đáp ứng đã là cho bên mình tranh thủ thời gian.

Thời gian kế tiếp, song phương cử ra ba người tranh tài.

Thứ nhất là Cổ Bình _ phó tướng của Khương Chính đấu với phó tướng của Mạc Kính là Dung Nhị, hai người đều không biết võ công, thực đả thực (có lẽ là đánh nhau mà không dùng nội công đó), cuối cùng Cổ Bình thắng được, khiến cho Thân quốc lên tiếng cười nhạo.

Trận thứ hai Mạc Tử Viêm tự mình ra sân, bởi vì hắn biết tinh thần đối với quân lính rất quan trọng, cho nên hắn nhất định phải thắng. Lần này hắn vừa ra sân, đối diện có thể ngăn cản chỉ có một người là Khương Chính. Hai người võ nghệ cũng rất tốt, trận chiến này suốt nửa canh giờ, cuối cùng Mạc Tử Viêm thắng hiểm, nhưng hai người cũng đã bị thương. Khương Chính bị thua một trận, trong lòng tức giận vô cùng, trận thứ ba phái ra thiếp thân thị vệ của hắn Lý Lập. Người này có võ công nhưng cũng không mạnh, nói cho hắn biết không nên hiển lộ võ công, nhưng có thể ngầm (ngầm dùng nội lực đó).

Bên này mọi người thương lượng, Mạc Kính nhất định kiên trì mình ra trận, mọi người ngăn không được hắn. Hắn mặc dù không có võ công, nhưng thao luyện cho tới nay cũng khiến cho hắn thân thủ nhanh nhẹn.

Vừa mới bắt đầu hai người lực lượng ngang nhau, nhưng theo thời gian, Lý Lập lại bắt đầu ngấm ngầm dùng võ công. Mạc Kính phát hiện thì trong lòng tức giận lắm, nhưng cũng chẳng làm gì được, vì không để mình thua, hắn cũng lấy ám tiễn giấu trong tay áo.

Khi sắp phát lực, khóe miệng Lý Lập âm hiểm cười, một quyền mang theo nội lực hung hăng đánh vào ngực Mạc Kính. Mạc Kính biết dù sao cũng thua, nhưng trận chiến này bất kể thế nào cũng thua không được, trong lòng vừa chuyển, không né tránh, khi nắm đấm kia đấm trúng ngực hắn, hắn bỗng nhiên kéo mạnh Lý Lập xuống mặt đất. Lý Lập cả kinh, ngã trên ngực hắn, ám tiễn của Mạc Kính cũng đâm sâu vào lồng ngực hắn, hai người té trên mặt đất không nhúc nhích. Hai bên binh lính không nói một lời, toàn trường yên lặng như tờ, bọn họ nhìn không ra là ai thắng ai thua.

Mạc Tử Viêm cả kinh từ trên tường thành bay xuống, bên này Khương Chính cũng bay tới.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, rồi rít động thủ gỡ Lý Lập ra, chỉ thấy Lý Lập ngực trúng tên, đã chết.

"Các ngươi lại giở trò thâm độc!" Khương Chính giận dữ.

"Không hẳn, hắn biết võ công!" Mạc Kính sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, miệng phun máu tươi, mắt to nhìn chằm chằm Khương Chính tiếp tục nói: "Đại tướng quân là cố ý, chuyện này truyền ra, Đại tướng quân mặt mũi ở đâu. Hôm nay Mạc quốc Đại hoàng tử ta lấy mạng đổi cho ngươi triệt binh nửa ngày, Đại tướng quân nghĩ như thế nào?" Mạc Kính càng nói khóe miệng máu chảy càng nhiều.

"Đại tướng quân, ngươi quá hèn hạ! Thật không ngờ ngươi đường đường Đại tướng quân một nước, lại phái thị vệ của mình xuất chiến, rõ ràng muốn giở trò với chúng ta. Cho dù cuối cùng tàn sát hàng loạt dân trong thành, cũng không thể bịt miệng Mạc Tử Viêm ta, chẳng lẽ ngươi cảm thấy ngươi nhất định có thể bắt được bổn hoàng tử? Mỗi người lùi một bước, thế nào?" Mạc Tử Viêm trong lòng giận dữ vô cùng, nhưng chiến tranh không thể hành động theo cảm tình, mình muốn bảo vệ mấy vạn dân chúng Bình Châu.

Khương Chính mặt một hồi xanh một hồi trắng, cuối cùng hung hăng nhìn Mạc Tử Viêm nói: "Được, chỉ nửa ngày thôi, tối cũng không tính!" Nói xong cũng không đợi Mạc Tử Viêm phản bác liền cứ thế quay đầu mà đi, sau đó vung tay lên, truyền lệnh "Rút lui!" tới bảy vạn binh lính toàn bộ rút lui đến đối diện Âm giang, đợi chờ đêm tối đến.

Mạc Tử Viêm vội vàng đem Mạc Kính ôm trở về thành, lúc này Mạc Kính đã thở ra nhiều, hít vào ít, hồi thiên bất lực (không thể xoay chuyển được nữa).

Quân y cũng đành bó tay, trong phòng một mảnh thê thảm.

"Tứ đệ!" Mạc Kính bỗng nhiên mở to hai mắt nhìn Mạc Tử Viêm bên giường đang truyền nội lực.

"Đại ca, ngươi có không có chuyện gì." Mạc Tử Viêm mũi rất xót, ánh mắt đỏ, bởi vì hắn biết Mạc Kính đã hết thuốc chữa. Ngũ tạng đều nát, nội lực đưa vào cũng hỗn độn không biết lưu thông hướng nào.

"Tứ đệ, không cần, đại ca tự biết, ngươi hãy nghe ta nói." Mạc Kính mỉm cười, thê lương vô cùng.

"Đại ca, ngươi nói, Tứ đệ nghe." Vừa nói vừa chảy nước mắt.

"Đừng khóc, Bình Châu sợ là giữ không được, mệnh ta chỉ đổi lại được một chút thời gian, ai, ta thật xin lỗi dân chúng Bình Châu." khóe mắt Mạc Kính cũng rơi xuống giọt lệ.

"Không, Đại hoàng tử, ngươi vĩnh viễn là anh hùng trong lòng dân chúng Bình Châu." Trong phòng toàn bộ thủ hạ quỳ ở trên mặt đất, mọi người lệ rơi đầy mặt.

"Ha ha, các ngươi cũng vậy! Tứ đệ, đại ca không xong rồi, ngươi nói với Tiểu Thiên, đại, đại ca sau này không có cách nào chăm sóc hắn, chỉ có thể ở trên kia phù hộ hắn." Trong lòng Mạc Kính chỉ có Mạc Nhiễm Thiên.

"Đại ca, ngươi chớ nói, hu hu." Mạc Tử Viêm rốt cục không nhịn được khóc lên.

"Đừng khóc, Tứ đệ, đại ca vẫn đối với ngươi không tốt, ngươi đừng trách đại ca, nhưng giờ đại ca đã nghĩ thông suốt rồi. Bất kể mẫu phi ta có phải do mẫu phi ngươi làm hại hay không, cùng Tứ đệ ngươi không có quan hệ, Tứ đệ, ngươi phải chăm sóc Tiểu Thiên, đại ca lo lắng nhất chính là hắn." Mạc Kính tay đã phát run nắm lấy tay Mạc Tử Viêm.

"Đại ca, Tứ đệ biết, ta nhất định sẽ chăm sóc cho Tiểu Thiên, ngươi yên tâm." Mạc Tử Viêm vội vàng nói, chuyện này cho dù hắn không nói, Mạc Tử Viêm cũng sẽ làm được.

"Ha ha ha, thế thì đại ca an tâm rồi, ai, đại ca rất nhớ Tiểu Thiên." Mạc Kính bỗng nhiên thanh âm nhẹ đi, đôi mắt mở to nhìn sa trướng (màn lụa), từ từ mất đi tiêu cự.

Nhất thời tiếng khóc khắp phòng, tin dữ vừa truyền ra, dân chúng Bình Châu toàn bộ quỳ trên mặt đất khóc nức nở.

Màn đêm nhanh chóng phủ xuống, dân chúng Bình Châu tay cầm vật cứng, chuẩn bị liều mạng cùng Thân quốc, nhưng đợi một canh giờ mới phát hiện quân đội Thân quốc đang rút lui. Mạc Tử Viêm mừng rỡ, biết nhất định là Tề quốc bên kia xuất binh rồi, mà một mạng của Đại hoàng tử thật sự đã cứu dân chúng toàn thành.

Dạ Tích Tuyết nói tới chỗ này lệ đã rơi đầy mặt, mà Mạc Nhiễm Thiên ở trên ghế không nhúc nhích, thật giống như cũng không nghe thấy, chỉ là gương mặt tuấn tú xám như tro tàn, lộ ra nồng đậm sầu bi.

"Tiểu Thiên, ngươi không sao chứ, Tứ hoàng tử bảo ngươi hãy bớt đau buồn, hắn, hắn nói hắn cũng rất nhớ ngươi, dặn ngươi bảo trọng thân thể." Dạ Tích Tuyết cuối cùng lại thêm một câu, sau đó lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn không nhúc nhích, đang lúc ấy thì Tề Quân Hành vẻ mặt vội vàng chạy vào.

"Thiên nhi, không xong, đã xảy ra chuyện!" Tề Quân Hành hô lớn.

"Hoàng thượng, điện hạ đã biết rồi. Đại hoàng tử vì dân chúng Bình Châu hy sinh, là anh hùng trong lòng nhân dân Mạc quốc!" Dạ Tích Tuyết đứng lên nói.

"Không phải là chuyện này, Đại hoàng tử chết trẫm cũng mới vừa biết, nhưng còn có một sự việc nghiêm trọng hơn." Tề Quân Hành nhìn Mạc Nhiễm Thiên hai mắt không có tiêu cự, lo lắng nói.

"Chuyện gì?" Dạ Tích Tuyết giật mình nói: "Là tướng quốc đại nhân sao? Hoàng thượng, điện hạ không thể chịu đả kích nữa."

Mạc Nhiễm Thiên đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn về phía Tề Quân Hành nói: "Là đại nhân cũng đã xảy ra chuyện sao?"

Tề Quân Hành liếc Dạ Tích Tuyết một cái nói: "Không phải, tướng quốc đại nhân còn tìm không được, là, là, Thiên nhi, ngươi phải bình tĩnh nha! Là, là phụ hoàng ngươi mắc bệnh băng hà rồi!" Tề Quân Hành lại cho nổ một quả bom có sức công phá lớn hơn.

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên cùng Dạ Tích Tuyết cơ hồ cùng kêu ra tiếng.

"Không thể nào! Phụ hoàng còn rất trẻ tuổi, ngươi gạt ta!" Mạc Nhiễm Thiên một phen túm long bào trước ngực Tề Quân Hành, hung hăng nói.

"Thiên nhi, buông tay, trẫm lừa ngươi làm gì, trẫm cũng là mới vừa rồi mới biết được, hoàng đế Mạc quốc băng hà, Lục hoàng tử Mạc Hiên lên ngôi. Phong Tứ hoàng tử Mạc Tử Viêm là Bình Châu Vương đời đời đóng tại Bình Châu, không được vào kinh thành!" Tề Quân Hành một hơi đem lời nói hết.

Mạc Nhiễm Thiên mắt mở to tới cực điểm, bỗng nhiên đem Tề Quân Hành đẩy ra, mình thì bất lực ngã xuống đại y tử (ghế lớn). Trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời không có chút huyết sắc nào, mất đi thần sắc.

"Thiên nhi, ngươi phải bình tĩnh, ai, sao bỗng dưng xảy ra nhiều chuyện vậy." Tề Quân Hành lo lắng lắc đầu.

"Điện hạ, hoàng thượng sao có thể băng hà?" Dạ Tích Tuyết cũng không tin, lúc này mới qua mấy tháng mà thôi, lúc đi, thân thể hoàng thượng hẳn còn khỏe mạnh, làm sao có thể thoáng cái mắc bệnh băng hà?

Mạc Nhiễm Thiên chỉ biết mình không thể tiếp tục nghĩ đến vấn đề này, vừa nghĩ hắn đã cảm thấy sống căn bản không có ý nghĩa. Đi tới trên đời này, người mình tin tưởng nhất, đồng bào chân chính của mình lại tàn nhẫn lừa gạt mình.

Tiêu Hương Hương, người đàn bà này thật là độc ác!

94. Chương 94: Nhất Dạ Bạch Đầu

(Một đêm bạc đầu)

Hôm ấy, Mạc Nhiễm Thiên ngồi chết lặng cả ngày trời, tối đến cũng là Tề Quân Hành thương hắn, ôm hắn lên giường. Mạc Nhiễm Thiên chẳng thiết ăn gì, ngay cả nước cũng không uống lấy một giọt, hệt như linh hồn thoát khỏi thân thể, điều này làm cho Tề Quân Hành gấp đến độ xoay quanh.

Nửa đêm, Tề Quân Hành nằm mơ, mở đôi mắt trắng dã như thể nhìn vào Mạc Nhiễm Thiên đang cực độ sợ hãi bên cạnh. Nhưng ngay khi nhìn hắn, toàn thân y bất giác sợ đến co quắp, rồi thoáng chốc tỉnh táo lại, tròng mắt trắng chớp mắt chuyển thành đen, nhưng trong mắt đầy sợ hãi. Vì Mạc Nhiễm Thiên đang ngủ bình thản kia, mái tóc đen nhánh đã hóa bạc, màu trắng như tuyết phủ kín quanh hắn, khuôn mặt nhỏ bé trong mái tóc trắng ấy lộ đầy vẻ quỷ dị, đôi mày liễu nhíu chặt lại, nhưng khóe miệng lại nhếch lên nụ cười

lạnh đầy ngờ vực. Tề Quân Hành nhìn đến ngây người, vươn tay từ từ sờ lên mái tóc trắng, trong lòng vạn phần đau đớn. Hắn biết Thiên nhi của hắn nhất định đã phải chịu kích thích đả kích quá lớn.

Nhiều ngày trôi qua, Mạc Nhiễm Thiên vẫn chẳng thiết nói chuyện, có chăng chỉ ăn một ít cháo, như si như dại mặc cho Dạ Tích Tuyết và Tề Quân Hành săn sóc. Mà y đối với mái đầu bạc của mình cũng làm như không thấy, thật khiến mọi người vạn phần lo lắng.

Kể ra cũng kì lạ, kể từ khi bị cú giật mình này xong, Tề Quân Hành cũng không gặp phải ác mộng nữa, nhưng đêm đêm đều phải lo lắng vì Mạc Nhiễm Thiên.

Mười ngày sau, tin tức một lần nữa truyền đến, Mạc Kính được truy phong làm An Bình Vương,dưới tường thành Bình Châu tạc một bức tượng đá để cho dân chúng tới bái tế.

Bên này, hai mươi vạn quân Thân quốc xảy ra xung đột cùng năm mươi vạn quân Tề quốc, sau hai bên lại đánh nhau, song phương chết mất mấy vạn. Tề Quân Hành bận đến mất tăm mất tích, còn Mạc Nhiễm Thiên dưới sự chăm sóc của Dạ Tích Tuyết, vẫn chẳng màng thế sự.

Nhẩm tính ngày, Tề Quân Hành rốt cục cũng hạ lệnh lui binh. Dù tiếp tục đánh xuống, Tề quốc nhất định thắng cuộc chiến này, nhưng nghĩ đến ngày sau Thân quốc trả thù, hắn vẫn nhịn xuống.Thân quốc cũng lui binh, lấy dãy núi này làm ranh giới.

(Edit: @@ "ranh giới" đúng không, ko sai chính tả đó chứ?) (Beta: Đúng rồi đó cô:3)

Hôm ấy, lúc Tề Quân Hành chạy vào, nom hắn như già thêm mấy tuổi.

"Thiên nhi, cho ngươi biết một tin tức tốt lành, tìm được Thượng Quan Nghi rồi." Tề Quân Hành đã sớm bỏ qua sự ghen tị, chỉ mong người trong lòng được bình an. Nhìn cậu trong khoảng thời gian này không mảy may tức giận, tim của hắn đau đớn hơn bất cứ điều gì.

Trong đôi mắt ngây dại của Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên xuất hiện một tia sáng, bắt đầu lấy lại tiêu cự, quay đầu nhìn về phía Tề Quân Hành.

Tề Quân Hành khổ sở không dứt. Hằng đêm hắn chăm sóc, an ủi cậu, cậu cũng không cảm giác được tẹo nào, ấy vậy mà vừa có tin tức của Thượng Quan Nghi, cậu đã phản ứng rồi, ai, xem ra vị trí của Thượng Quan Nghi trong lòng cậu cách xa hắn.

"Hắn ở đâu?" Mạc Nhiễm Thiên cuối cùng cũng chịu mở miệng nói chuyện.

"Hắn đã trở lại, ở bên ngoài!" Tề Quân Hành cười khổ.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, nhìn về phía Dạ Tích Tuyết bên cạnh, y cũng tiều tụy thấy rõ, Dạ Tích Tuyết gật đầu một cái với cậu.

"Để hắn vào đi!" Mạc Nhiễm Thiên buồn bã nói.

Tề Quân Hành lập tức sai Lý công công truyền Thượng Quan Nghi vào.Một thân bạch y, gầy gò không ít,nhưng khi Thượng Quan Nghi thấy Mạc Nhiễm Thiên đầu đầy tóc trắng nhìn y, mắt y cay xè, rơi lệ. Y từ từ đi tới trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, còn Tề Quân Hành tự giác lùi sang bên cạnh.

"Tiểu Thiên!" Giọng Thượng Quan Nghi còn mang theo tiếng nức nở.

"Chát!" Một cái tát rất vang, làm cho Thượng Quan Nghi lảo đảo, thiếu chút nữa ngã xuống. Tề Quân Hành cũng giật mình. Mạc Nhiễm Thiên hai tròng mắt rưng rưng, oán hận nhìn Thượng Quan Nghi: "Ngươi đi đi, ta không bao giờ… muốn nhìn thấy ngươi nữa!"

"Tiểu Thiên, thật xin lỗi, thật xin lỗi, đại nhân sai rồi, đại nhân ta sai rồi!" Thượng Quan Nghi quỳ rạp xuống đất khóc thất thanh. Sau khi biết hết thảy mọi chuyện, y mới vội vàng chạy về hoàng cung, y sợ Tiểu Thiên chịu không nổi đả kích. Chỉ đáng tiếc, đã quá muộn màng, nhìn mái tóc bạc, y biết mình đã phạm phải một sai lầm quá lớn.

"Ngươi còn trở về làm gì nữa? Cứ làm rùa rụt cổ của ngươi đi! Ngươi cút đi, cút!" Mạc Nhiễm Thiên hét lên như thể muốn phát tiết.

“Tiểu Thiên, ngươi đừng như vậy nữa, đại nhân thật sai rồi, ngươi hãy tha thứ cho ta!” Thượng Quan Nghi nhào tới ôm chặt lấy Mạc Nhiễm Thiên khóc nấc lên, nếu sớm biết thế này, mình dù gì cũng không rời xa cậu.

“Ngươi đi đi, ngươi đi đi, ta không muốn nhìn thấy ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên như phát điên mà đánh y, đẩy y, Thượng Quan Nghi sống chết không buông. Thấy vậy Tề Quân Hành và Dạ Tích Tuyết hai mắt đều đỏ.

“Thiên nhi, tướng quốc trở lại rồi, ngươi sẽ tha thứ cho hắn chứ?” Tề Quân Hành không thể tiếp tục nhìn thêm.

“Đúng vậy, Tiểu Thiên, đại nhân biết sai rồi, ngươi cho hắn một cơ hội đi.” Dạ Tích Tuyết cũng nói đỡ.

“Tiểu Thiên, đại nhân thật sai rồi, đại nhân thật xin lỗi ngươi, ngươi đánh chết ta đi.” Thượng Quan Nghi nước mắt ròng ròng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên, tim y như rỉ máu. Y biết mình rời đi cũng là một nguyên nhân lớn khiến cậu bạc đầu.

“Ban đầu ta nói ra sao, ta nói ta không quan tâm! Nhưng ngươi nghìn vạn lần không nên không nói một lời bỏ ta mà đi, ngươi cho rằng lời ta nói là gió bên tai sao?” Mạc Nhiễm Thiên nở nụ cười khổ.

“Tiểu Thiên, thật xin lỗi, là đại nhân hèn yếu, là đại nhân cảm thấy không còn mặt mũi gặp ai. Tiểu Thiên, đại nhân thật biết sai rồi, ngươi tha thứ ta.” Thượng Quan Nghi thanh âm cũng khàn khàn.

Mạc Nhiễm Thiên không nói nữa, cứ đứng như vậy để y ôm lấy, bốn người cơ hồ cũng không cử động, chỉ còn lại tiếng khóc của Thượng Quan Nghi.

Bỗng nhiên Mạc Nhiễm Thiên trước mắt tối sầm, từ từ ngã xuống.

“Tiểu Thiên ngươi làm sao vậy? Ngươi đừng dọa đại nhân!” Thượng Quan Nghi cũng may còn ôm cậu, lập tức hét lớn.

“Thiên nhi, mau, mau truyền thái y!” Tề Quân Hành khẩn trương.

Dạ Tích Tuyết cũng đoán chừng là Mạc Nhiễm Thiên suy nhược thân thể, đau lòng dẫn đến ngất, lập tức lấy Địa Lộ Hoàn từ trong ngực đút cho Mạc Nhiễm Thiên một viên, thế rồi ôm cậu vào trong phòng.

“Hoàng thượng, vi thần tội đáng chết vạn lần!” Thượng Quan Nghi quỳ rạp xuống trước mặt Tề Quân Hành.

“Ai, đứng lên đi, ngươi có thể trở lại là tốt rồi, Thiên nhi hắn, đã quá đau khổ rồi.” Tề Quân Hành đỡ y dậy.

Thượng Quan Nghi không thể tin được nhìn Tề Quân Hành, cái người luôn luôn bá đạo này, hắn bỏ qua cho mình?

“Cũng không phải trẫm tha thứ cho ngươi, nhưng Thiên nhi không có ngươi không được. Trẫm muốn ngươi tìm Thiên nhi đáng yêu hoạt bát lúc trước về cho trẫm, chứ không phải một người cả ngày không tức giận, ngươi có nguyện lấy công chuộc tội không?” Tề Quân Hành uy nghiêm nói.

Thượng Quan Nghi trong lòng cảm động không cần phải nói, lập tức rưng rưng bái tạ: “Đa tạ hoàng thượng, thần nhất định tìm về thái tử điện hạ ngây thơ khả ái.”

Dạ Tích Tuyết một bên rốt cục hơi mỉm cười, trong khoảng thời gian này y lo lắng thế nào khó ai có thể biết hết được?

Mạc Nhiễm Thiên hôn mê đến sáng hôm sau mới tỉnh lại.

Mở mắt ra liền thấy Thượng Quan Nghi cười híp mắt cầm một chén cháo bát bảo hạt sen long nhãn thơm phưng phức đi tới bên giường nói: “Tiểu bảo bối, đói bụng lắm không?”

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó dưới sự trợ giúp của Dạ Tích Tuyết cậu ngồi dậy, tựa vào trên người y. Thượng Quan Nghi bắt đầu đút cho Mạc Nhiễm Thiên.

Im lặng không lên tiếng, chỉ có tiếng ăn. Mạc Nhiễm Thiên vừa ăn vừa nhìn Thượng Quan Nghi _ gương mặt tuấn tú của y đã gầy đi thấy rõ, trong lòng cậu đau nhức, hốc mắt không nhịn được đỏ lên.

“Tiểu bảo bối, đừng khóc, đại nhân không có chuyện gì, đã nghĩ thông rồi, sau này không bao giờ… rời tiểu bảo bối mà đi nữa.” Thượng Quan Nghi biết cậu đang suy nghĩ gì.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức hít hít mũi lườm y một cái, nín khóc nói: "Ngươi bỏ đi, ta nghĩ ngươi đã tự sát."

Thượng Quan Nghi nhếch môi cười: "Sao có thể, đại nhân chẳng qua chỉ lên miếu trên núi ở cho yên tĩnh mấy ngày, không phải bây giờ đã trở lại rồi sao? Tiểu bảo bối đừng nóng giận, ăn nhiều một chút, nhìn ngươi gầy thế này khiến đại nhân đau lòng muốn chết."

"Hừ, sao ngươi không xuất gia làm hòa thượng đi." Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ.

"A, hắc hắc, không dối gạt bảo bối, đại nhân quả thật vốn có ý nghĩ này. Nhưng phương trượng nói ta trần duyên chưa dứt, không để cho ta xuất gia, hì hì, cho nên ta trở về." Thượng Quan Nghi trêu chọc.

"Có nghĩa là nếu ông ấy nói ngươi có thể xuất gia, ngươi sẽ không trở lại mà ở đó làm hòa thượng rồi?" Mạc Nhiễm Thiên đau lòng nói.

"Hắc hắc, sao có thể, đại nhân không có ngày nào là không nhớ tiểu bảo bối, nhớ không nhịn được, có khi xuất gia rồi còn mang đầu trọc chạy xuống dọa bảo bối, hì hì." Thượng Quan Nghi thâm tình vô cùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Hừ, ba hoa!" Tuy vậy Mạc Nhiễm Thiên lại vì những lời này của y mà thư thái hơn rất nhiều, hắn vẫn còn yêu mình.

"Đúng đúng, tiểu bảo bối nói gì cũng đúng, sau này đại nhân đều nghe theo tiểu bảo bối." Thượng Quan Nghi giống như nô tài.

Dạ Tích Tuyết giật giật khóe miệng, nghe hai người dở hơi nói chuyện với nhau, nhìn Mạc Nhiễm Thiên hơi mỉm cười, trong lòng nhất thời an tâm không ít.

"Tự ngươi nói nha, lần sau để cho ta lo lắng nữa, ta liền bóp chết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên hung ác đe dọa.

"Được được, không, đại nhân bảo đảm sẽ không bao giờ nữa, lần này làm bảo bối đau lòng, đại nhân cũng đau lòng a. Ta sẽ không bao giờ tái phạm nữa." Thượng Quan Nghi bảo đảm.

Mạc Nhiễm Thiên không khỏi có chút chua xót, nhìn y thật sâu.

"Làm sao vậy, có phải cảm thấy đại nhân anh tuấn tiêu sái hơn nhiều không. Trên núi kia không khí tốt, nước cũng trong mát, đại nhân ngươi hiện tại cũng da mịn thịt mềm, hắc hắc." Thượng Quan Nghi đặt cái bát không xuống, vén ống tay áo lên cho Mạc Nhiễm Thiên nhìn tay mình.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên kịch liệt rút gân, ngẩng đầu nhìn Dạ Tích Tuyết. Dạ Tích Tuyết cũng đang giật giật khóe miệng, Mạc Nhiễm Thiên đành bất đắc dĩ nói: "Tốt rồi, ta biết các ngươi dỗ cho ta vui, ta không sao. Ngươi a, đã gầy thành như vậy, còn không biết xấu hổ nói anh tuấn, khó coi chết đi được, còn gầy nữa ta cũng không cần ngươi. Cả Dạ đại ca nữa, ngươi nom như già hơn vài tuổi, râu mép cũng không cạo, cũng khó nhìn. Các ngươi còn khó coi như vậy nữa ta sẽ đi tìm mỹ nam khác."

Thượng Quan Nghi nhìn Dạ Tích Tuyết, hai người đầu đầy hắc tuyến, Dạ Tích Tuyết khó được hài hước nói: "Dạ đại ca già thế nào cũng kém Tiểu Thiên nha, ngươi nhìn ngươi xem, cũng một đầu tóc trắng rồi, sao biến trở về đây."

"Đúng vậy Tiểu Thiên, không quen phải không?" Thượng Quan Nghi cũng cau mày nói.

"Không có mà, ta cảm thấy rất tốt, vừa đặc biệt vừa đẹp mắt, các ngươi cảm thấy ta rất khó coi à?" Thật ra thì Mạc Nhiễm Thiên cảm giác mình tóc trắng cũng rất tuấn mỹ, hơn nữa nhìn càng thêm yêu dị.

"Không, thành thật mà nói dù một đầu tóc trắng, Tiểu Thiên cũng rất tuấn mỹ, nhưng thật hiếm thấy." Dạ Tích Tuyết nói.

"Đúng nha, người khác có thể nghĩ ngươi là yêu quái không?" Thượng Quan Nghi cẩn thận nói.

"Yêu cái đầu ngươi ấy! Ngươi chưa nghe nói một đêm buồn bạc đầu hay sao, còn không phải cái đồ vô lương tâm ngươi đả kích ta!" Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe liền tức giận, vung bàn tay vỗ "Bốp" một cái vào đầu y.

"A, đúng đúng, lỗi của đại nhân, hắc hắc, tiểu bảo bối như vậy cũng tuấn mỹ, không, là tuấn mỹ hơn, người gặp người thích a." Thượng Quan Nghi lập tức ôm đầu nói.

“Ha!”Mạc Nhiễm Thiên cười.

“Tiểu bảo bối, ngươi cười rồi, ha ha ha, cười, cười, tiểu bảo bối, ngươi đánh đại nhân mấy cái cho vui vẻ thêm chút!” Thượng Quan Nghi lập tức đưa đầu qua.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức thu hồi nụ cười, nhìn đầu của hắn, trong lòng biết ba người bọn họ lo lắng vì mình quá lâu, không khỏi nhìn về phía Dạ Tích Tuyết, vươn hai tay ra ôm lấy hông y, nép vào ngực y. Dạ Tích Tuyết há có thể không biết tâm tư của hắn, thở dài: “Tiểu Thiên, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta cũng sẽ ở bên cạnh ngươi.”

Thượng Quan Nghi ngẩng đầu thấy Mạc Nhiễm Thiên lại sắp khóc, vội vàng đoạt cậu từ trong ngực Dạ Tích Tuyết. Tiểu Thiên đang ôm eo Dạ Tích Tuyết, lập tức lớn tiếng hỏi: “Ngươi làm gì thế?”

“Không công bằng, tiểu bảo bối ôm hắn đã lâu rồi, nên đến phiên đại nhân.” Thượng Quan Nghi chu môi bất mãn.

“Ha ha ha.” Dạ Tích Tuyết cùng Mạc Nhiễm Thiên đồng thời nở nụ cười, Thượng Quan Nghi trước kia đã trở lại.

Thượng Quan Nghi thấy hai người cười, y đưa tay gãi gãi đầu, cũng cười ngu, y thấy may mắn vì mình đã trở lại.

Đến bữa tối, Tề Quân Hành loay hoay đến sứt đầu mẻ trán rốt cục cũng tới, thấy trên khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên có nụ cười, cũng an tâm hơn.

“Thiên nhi, ngươi rốt cục khỏe lại rồi, trẫm lo lắng gần chết.” Tề Quân Hành ôm cậu vào ngực.

“Thật xin lỗi hoàng thượng, để người lo lắng, Thiên nhi không có chuyện gì rồi.” Mạc Nhiễm Thiên kéo hắn tới trước bàn tròn, bữa tối đã chuẩn bị xong.

Sau khi hai người ngồi xuống, Mạc Nhiễm Thiên bảo Thượng Quan Nghi cùng Dạ Tích Tuyết cũng ngồi xuống. Hai người bọn họ nhìn Tề Quân Hành, không dám ngồi xuống.

“Ngồi đi, thời gian này trẫm bận quá, không rảnh chăm sóc Thiên nhi, hai người các ngươi phải chăm sóc hắn chu đáo biết chưa?” Tề Quân Hành rất hài lòng vì bọn họ đã khôi phục khả năng nói chuyện của Mạc Nhiễm Thiên.

“Vâng, hoàng thượng!” Hai người biết điều ngồi xuống.

“Đúng rồi, ái khanh, ngươi định lúc nào vào triều?” Tề Quân Hành thật sự là thiếu người.

“A, cái này, thần muốn từ quan, sau này chỉ cần chăm sóc Tiểu Thiên là được rồi.” Thượng Quan Nghi sợ gặp triều thần.

“Như vậy sao được, chuyện trẫm phiền lòng quá nhiều, chờ ngươi giúp trẫm xử lý.” Tề Quân Hành uy nghiêm.

“Hoàng thượng, ngươi để cho hắn thích ứng trước một chút nha, chớ có ép hắn.” Mạc Nhiễm Thiên hỗ trợ.

“Được, cho ngươi ba ngày suy nghĩ!” Tề Quân Hành lùi một bước.

Thượng Quan Nghi đem lời muốn nói nuốt xuống. Y đã quyết chí muốn từ quan, thật không muốn vào triều đối mặt với những đồng liêu kia.

“Thần tuân chỉ!”Trong lòng y tính để Mạc Nhiễm Thiên nói giúp hắn.

“Đúng rồi, tên súc sinh kia sao rồi?” Mạc Nhiễm Thiên chợt nhớ tới Tề hằng, ai ngờ vừa nhắc tới tên này, sắc mặt Thượng Quan Nghi trắng bệch, cúi đầu không lên tiếng.

“Vết thương đã khỏi rồi, hai ngày trước vừa trở về Lam Đình các. Trẫm còn chưa qua thăm hắn, nhưng nghe nô tài nói, hắn hình như đã thay đổi, cũng không còn liên lạc cùng Long Cách, Hồ Lan nữa. Bọn họ tới thăm hắn rất nhiều lần, cũng không biết còn muốn làm gì, hiện tại bệnh của trẫm đã ổn rồi, chẳng lẽ bọn họ còn có mưu đồ bí mật gì sao!” Tề Quân Hành long mục toát ra ánh sáng lạnh.

“Chỉ cần súc sinh kia từ bỏ tranh đoạt, những người khác cũng không làm được việc gì, hoàng thượng yên tâm đi.” Mạc Nhiễm Thiên an ủi: “Nhưng súc sinh này, ta lần trước đánh không đủ, ngày mai ta muốn lại

đi dạy dỗ hắn!" Mạc Nhiễm Thiên oán hận nói, nhìn Thượng Quan Nghi cúi đầu, trong lòng cậu vô cùng khó chịu, nhưng hắn biết nhất định phải để y đối mặt mới được.

Tề Quân Hành cũng nhìn Thượng Quan Nghi một cái, rồi nói: "Đừng đem hắn đánh chết là được, những cái khác trẫm mặc kệ!" Đây rõ ràng là "trợ Trụ vi ngược".

"Tốt lắm, đừng nói nữa, mọi người ăn cơm đi, lâu lắm không ăn cơm tử tế rồi." Mạc Nhiễm Thiên lên tinh thần, trước hết đau lòng giúp Thượng Quan Nghi gắp thức ăn vào bát, ngay sau đó lập tức trên đùi đau nhói, Tề Quân Hành ghen tức nhìn cậu.

"Hoàng thượng, ngươi cũng ăn nhiều một chút, thời gian này người nhất định rất cực khổ." Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười cười gắp thức ăn cho hắn, cuối cùng mới gắp cho Dạ Tích Tuyết: "Dạ đại ca, cực khổ cho ngươi." Hướng về phía y dịu dàng cười một tiếng.

Dạ Tích Tuyết trong lòng đã rất thỏa mãn, cũng ôn nhu cười cười với cậu.

Tề Quân Hành thật ra đã sớm biết Dạ Tích Tuyết cùng Tiểu Thiên quan hệ không đơn giản, lập tức dò hỏi: "Tiểu Thiên, ngươi cùng Dạ đại phu là quan hệ như thế nào?"

"A, cái này, hắc hắc, nói ra sợ hoàng thượng tức giận."Mạc Nhiễm Thiên cũng biết Tề Quân Hành biết quan hệ của cậu và Dạ Tích Tuyết, vì trong khoảng thời gian này, mình đều nằm trong lòng Dạ Tích Tuyết.

"Hừ, ngươi không nói tưởng trẫm không đoán được hả?" Tề Quân Hành lại lộ ra vẻ mặt ghen tức nhưng thấy Thượng Quan Nghi không ăn giấm cũng lấy làm lạ lắm. Hắn nào biết đâu rằng Thượng Quan Nghi sớm biết quan hệ của bọn họ, hơn nữa hớn hở đón nhận.

"Vậy cũng không cần nói nữa!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức cúi đầu ăn cơm, Dạ Tích Tuyết gương mặt tuấn tú đỏ bừng liếc nhìnTề Quân Hành đang trừng y, tim thình thịch đập loạn. Không biết hoàng thượng có tiếp nhận mình không?

"A, đau chết mất, hoàng thượng!" Đùi Mạc Nhiễm Thiên bị hắn dùng sức nhéo một cái, đau đến nhảy lên.

"Tiểu Thiên, ngươi không sao chứ?" Dạ Tích Tuyết quan tâm.

"Hừ, còn không nói? " Tề Quân Hành kéo cậu ngồi xuống.

"Hắc hắc, thật ra thì lúc ở Mạc quốc,Thiên nhi và Dạ đại ca là một đôi. Dạ đại ca là nam thị của Thiên nhi!" Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ một chút rồi nói.

" Phụt!" Thượng Quan Nghi rất không nhã nhặn đem miếng cơm trong miệng phun ra ngoài, không dám tin nhìn Dạ Tích Tuyết. Dạ Tích Tuyết vẻ mặt cười khổ, cuối cùng dưới ánh mắt hỏi thăm của Tề Quân Hành gật đầu.

Tề Quân Hành lập tức khóe miệng mãnh liệt giật giật, cuối cùng cười lớn.

"Ha ha ha, Dạ đại phu, thì ra là ngươi là, ha ha ha." Tề Quân Hành còn đâu dáng vẻ hoàng thượng, nghĩ đến một nam tử hán như Dạ Tích Tuyết lại là nam thị của Thiên nhi, thật sự không nhịn được.

"Ha ha ha." Thượng Quan Nghi cũng nở nụ cười nói: "Dạ đại nhân, ngươi được lắm."

Dạ Tích Tuyết cười khổ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, y biết Mạc Nhiễm Thiên nói như vậy đơn giản là để cho hoàng thượng dễ dàng tiếp nhận hắn, nhưng tôn nghiêm nam tử của mình coi như bị phá hủy. Song, có thể sống ở bên cạnh Tiểu Thiên, chuyện này nào có ý nghĩa gì.

"Này, hai người các ngươi thật là quá đáng, không cho phép nói với người khác nha, nếu không Dạ đại ca rất mất mặt, có nghe hay không?"Mạc Nhiễm Thiên còn thêm một câu.

"Ha ha ha…" Lần này, đầy phòng đều là tiếng cười lớn khiến Lý công công phía ngoài rốt cục thở ra một hơi.

95. Chương 95: Tam Nhân Đồng Hành (3p)

(Edit: Không lẽ để thô là "Ba người cùng làm" T^T) (Beta: Ba người cùng làm hay mà, gợi liên tưởng vãi >.<>

Ngày hôm sau, Thượng Quan Nghi không chịu tới Lam Đình Các của Tề Hằng, Mạc Nhiễm Thiên cứng rắn lôi kéo y tới đó. Dạ Tích Tuyết cười nhạt đi theo bên cạnh, nhiệm vụ hiện tại của hắn chỉ là bảo vệ Tiểu Thiên, bởi vì Thượng Quan Nghi đã nói Tề Hằng biết võ công. Cũng may lúc đó mình không đi ám sát hắn, bằng không bị phanh phui, vừa giết người không được, mà sự bạo ngược của Tề Quân Hành lại càng kích thích đại thần trong triều nổi giận.

"Tiểu Thiên, đại nhân không đi." Thượng Quan Nghi còn ở trên đường dùng dằng cùng Mạc Nhiễm Thiên, gương mặt tuấn tú tái nhợt, đây chính là vết sẹo cũ nha.

"Đi, sao không đi, chẳng lẽ ngươi muốn cả đời nhớ đến hắn trong lòng?" Mạc Nhiễm Thiên tức giận hỏi.

"Không, không phải, đại nhân đã quên rồi." Thượng Quan Nghi sợ nhìn thấy vẻ giận dữ Mạc Nhiễm Thiên. Giờ phút này Mạc Nhiễm Thiên một thân bạch y, một đầu tóc dài trắng, lại càng tuấn mỹ vô cùng. Hắn còn mang theo hơi thở xuất trần, làm cho người ta không dám nhìn gần.

"Quên rồi? Vậy thì ổn rồi, đi! Không đi, buổi tối cầm roi quất ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên uy hiếp.

"A." Thượng Quan Nghi lập tức mang vẻ mặt đưa đám. Tối hôm qua không có phần của y và Dạ Tích Tuyết, Tề Quân Hành bá đạo độc chiếm, còn nói gì mà tiếp nhận bọn họ, đáng tiếc một chút ngon ngọt cũng không được nếm, còn bị Tề Quân Hành dùng roi đuổi ra khiến Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp cười ngả nghiêng trong lòng Tề Quân Hành. Song Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên lúc gần đi nháy nháy mắt với mình, cũng biết sáng ngày hôm nay hắn nhất định sẽ đền bù bọn họ.

"A cái gì a, bảo ngươi đi đánh người, đem cục tức ném đi sẽ lại là một nam tử hán, nếu không cả đời đừng đụng vào ta!" Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái.

Thượng Quan Nghi lập tức nhìn về phía Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết lại khó có được vẻ nghịch ngợm mà nháy nháy mắt với y: "Đại nhân, không có nhiều thời gian lắm, còn chần chừ cái gì, nam tử hán đại trượng phu, sợ gì!"

"Ơ." Thượng Quan Nghi lập tức ngầm hiểu, Dạ Tích Tuyết bảo y đừng lãng phí thời gian, bởi vì buổi tối Mạc Nhiễm Thiên còn đi gặp hoàng thượng.

"Ngươi rốt cuộc có đi hay không? Không đi coi như xong, Tiểu Thiên đi tìm hoàng thượng, hừ!" Mạc Nhiễm Thiên đẩy y, cậu sao lại nghe không ra ám hiệu của Dạ Tích Tuyết chứ?

"Đi, đi, Lão tử hôm nay sẽ dạy dỗ cái tên súc sinh kia! Hừ! Ai sợ ai!" Thượng Quan Nghi bỗng nhiên ưỡn ngực một cái, tàn bạo nói. (to mồm gớm =.=)

"Ha ha ha, thế thì được rồi, không có việc gì. Ngươi không có mặt mũi, để cho hắn cũng không có mặt mũi không được sao, nhớ ngày đó Tiểu Thiên cường bạo Tứ hoàng tử, hừ! Ai bảo hắn dám cường bạo ta!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận kể.

"A, Tiểu Thiên, Mạc Tử Viêm cường bạo ngươi?" Thượng Quan Nghi ngạc nhiên hỏi.

"Đúng vậy a, nhưng sau đó ta rất nhanh chóng cường bạo lại! Hắc hắc, mùi vị kia khiến hắn cả đời đau đớn đó."

"Ngươi? Sao có thể?" Thượng Quan Nghi không tin nhìn đũng quần hắn.

"Cút ngay, ngươi nhìn nơi nào, ta không được sao? Không được ta cũng có thể dùng cái khác!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói, đây cũng là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng cậu.

"Ha ha ha ha, ta chỉ nói thôi mà, ha ha ha." Thượng Quan Nghi cười đến gãy lưng, vật nhỏ của tên tiểu tử này nếu có thể bạo hành thì mình đã sớm đau chết

"Dạ đại ca, không cho cười! Hai người các ngươi thật là quá đáng!" Mạc Nhiễm Thiên thấy một người cười rõ ràng, một người len lén cười, nhất thời gương mặt tuấn tú đỏ ửng, nha, quá mất mặt rồi, vội vàng vung tay áo đi vào Lam Đình Các.

Tề Hằng thương thế mới tốt lên không lâu, gương mặt tuấn tú còn dấu vết bị thương, một mình ngồi ngẩn ngơ ở đại sảnh nhìn cây đa trong viện.

Một tiểu thái giám thấy ba người Mạc Nhiễm Thiên đi vào, lập tức quỳ xuống hô: "Tham kiến thái tử điện hạ, tướng quốc đại nhân!" Rõ ràng bốn chữ "Tướng quốc đại nhân" khiến cho Tề Hằng đang ngẩn người lập tức đứng lên từ trên ghế, vẻ mặt khẩn trương, kỳ vọng nhìn. Hắn biết Thượng Quan Nghi mất tích nhiều ngày, hôm qua mới vừa trở về, luôn nghĩ y có tới gặp mình không. Y tới thật, khiến trong lòng hắn kích động vạn phần.

Khi thấy Mạc Nhiễm Thiên một đầu tóc trắng thì hắn thầm giật mình, nghe nói thái tử điện hạ một đêm tóc trắng, ra là thật. Phải chịu bao nhiêu kích thích mới có thể làm cho người một đêm tóc bạc? Ánh mắt lại nhìn Thượng Quan Nghi đứng phía sau, mặt y rõ ràng rất hốc hác, lòng hắn bỗng càng thêm kích động, bàn tay vịn chặt khung cửa, cả người hơi phát run.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn nổi giận đùng đùng đi phía trước, còn Thượng Quan Nghi khi ngẩng đầu nhìn thấy Tề Hằng đang nhìn hắn bằng vẻ mặt đầy hối lỗi thì dừng bước. Dạ Tích Tuyết phía sau đi lên đụng vào người y, sau đó kéo cánh tay y, mạnh mẽ kéo y tiến lên, Dạ Tích Tuyết hiểu – y đang sợ.

"Nhị vương gia, tinh thần thật tốt nha, bổn thái tử thấy ngươi trong khoảng thời gian này rất thoải mái đó nhỉ? Có biết hay không có người bởi vì ngươi mà thiếu chút nữa ngay cả mạng sống cũng không còn?" Mạc Nhiễm Thiên ý tứ châm chọc rõ mười mươi.

"Thái tử điện hạ, ngươi, ngươi tóc trắng?" Tề Hằng đưa ánh mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên, nhìn Mạc Nhiễm Thiên một thân trắng có chút thất thần – thật đẹp, quả thực là tiên nhân hạ phàm.

"Hử? Ngươi còn không biết xấu hổ mà hỏi, nếu không phải ngươi làm như vậy với Thượng Quan, khiến cho hắn bỏ ta mà đi, ta có thể như vậy?" Mạc Nhiễm Thiên tức giận.

Tề Hằng nhìn Thượng Quan Nghi đứng phía sau, lộ ra tình yêu say đắm và cả sự hối lỗi, sau đó mở miệng nói: "Thượng Quan, thái tử điện hạ, Bổn vương, đúng vậy, thật xin lỗi các ngươi!"

Thượng Quan Nghi dời ánh mắt đi chỗ khác, không biết nói gì, nhìn bộ dạng kẻ kia thê lương vô cùng, trong lòng y cũng chịu không nổi.

"Thượng Quan, ngươi làm gì vậy? Không phải tới trút giận sao? Đừng bảo với ta là ngươi mềm lòng đó?" Mạc Nhiễm Thiên tàn bạo trừng y.

Tề Hằng vừa nghe liền biết mục đích bọn họ tới đây, cười khổ: "Thượng Quan, ngươi muốn đánh thì đánh đi, đánh chết Bổn vương cũng không trách ngươi. Là Bổn vương hồ đồ đi thương tổn người mình thích nhất, khi đó thiếu chút nữa nghĩ rằng ngươi đã chết. Bổn vương thật sợ hãi, thật, bổn vương thật có lỗi." Tề Hằng bỗng nhiên hai mắt đỏ lên, kích động nhìn Thượng Quan Nghi.

"Ngươi, không cho ngươi nói chuyện với hắn, muốn lừa gạt đồng tình đúng không! Đánh chết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên bất chấp tất cả, giơ nắm đấm chào hỏi hắn.

"Tiểu Thiên!" Thượng Quan Nghi bỗng nhiên la Mạc Nhiễm Thiên.

"Làm sao, ngươi không nỡ hả? Thấy đáng thương? Không muốn báo thù rồi?" Mạc Nhiễm Thiên ghen tuông.

"Không phải vậy, thôi, nếu hắn biết sai rồi thì tạm tha cho hắn đi, đại nhân bỗng nhiên thấy không cần thiết." Thượng Quan Nghi đi lên trước kéo Mạc Nhiễm Thiên tới đây, thâm tình nhìn cậu tiếp tục nói: "Đại nhân có ngươi là đủ rồi."

"NND, ngươi có phải sốt cao lắm không?" Mạc Nhiễm Thiên kỳ quái nhìn y.

Thượng Quan Nghi kéo khóe miệng: "Không có, đại nhân thật nghĩ thông suốt rồi, cùng người như thế so đo chính là giảm thân phận, đại nhân coi như bị chó cắn một cái, đi thôi." Thượng Quan Nghi kéo Mạc

Nhiễm Thiên rời đi.

"A, như vậy coi như xong?" Mạc Nhiễm Thiên không thể tin được.

"Ngươi đem hắn đánh cũng đủ rồi, đi thôi, chúng ta chơi trò chơi đi, đại nhân hiện tại muốn cái này!" Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên nhíu nhíu mày, vẻ mặt đầy ẩn ý.

"Chơi cái đầu ngươi, thật không có tiền đồ, tự ngươi nói bỏ đi đó. Lần sau mà thấy ngươi nghĩ đến hắn, ta liền thiến ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên nảy sinh ác độc nói.

"Đại nhân nhớ tới hắn lúc nào? Đại nhân vẫn chỉ nghĩ tới ngươi, Tiểu Thiên ngươi chớ nói lung tung!" Thượng Quan Nghi lé mắt liếc cậu.

"Không phải nói loại nghĩ này, dù sao ngươi còn canh cánh trong lòng đối với chuyện này, ta sẽ không khách khí với ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên cấu y một cái.

"A, không, không đâu, đại nhân bảo đảm!" Thượng Quan Nghi kêu thảm một tiếng, vội xin tha.

"Ha ha, vậy thì đi thôi, tiếng kêu của đại nhân thật mất hồn." Mạc Nhiễm Thiên nhướn nhướn lông mày trêu chọc Thượng Quan Nghi.

"A, Tiểu Thiên!" Thượng Quan Nghi đỏ bừng cả mặt, lập tức khí khái nam tử bộc phát, lớn tiếng hô.

"Ha ha ha, nghe thấy rồi, nghe thấy rồi, đừng có lớn tiếng như vậy, đi thôi! Đúng rồi, Nhị vương gia, đại nhân nhà ta tâm địa mềm yếu ta tạm tha cho ngươi. Sau này ngươi nếu dám đối với hắn như vậy nữa, ta Mạc Nhiễm Thiên thề đem ngươi băm thành thịt vụn cho chó ăn!" Mạc Nhiễm Thiên nói xong lời cuối cùng thanh âm âm lãnh, phối hợp với một thân trắng, thật là có chút kinh khủng.

Tề Hằng thống khổ nhìn hết thảy, nhìn Thượng Quan Nghi, hắn biết mình đã mất đi y, ngay cả bằng hữu cũng không làm được rồi. Nhìn bóng lưng ba người rời đi, hắn nước mắt chảy ròng.

Thượng Quan Nghi nắm tay Mạc Nhiễm Thiên thật chặt, trong lòng cảm động vô cùng, lời nói cuối cùng của y với Tiểu Thiên chính là bộc lộ lòng y.

"Làm sao vậy, sao không nói gì." Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy y có chút kỳ quái.

"Tiểu Thiên, đại nhân đang cảm động, ha ha." Dạ Tích Tuyết nói giúp Thượng Quan Nghi.

"Hừ, ngươi không nói lời nào không ai bảo ngươi câm đâu!" Thượng Quan Nghi lập tức trừng Dạ Tích Tuyết đang cười.

"Không cho phép ngươi nói Dạ đại ca như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên một chưởng vỗ vào đầu y.

"A, đau! Tiểu bảo bối, ngươi thiên vị!" Thượng Quan Nghi lập tức chu môi, bất mãn nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ta cứ thiên vị đó, Dạ đại ca, chúng ta chơi trò chơi đi, đi, không để ý tới hắn." Mạc Nhiễm Thiên kéo bàn tay to dày của Dạ Tích Tuyết.

"Được!" Dạ Tích Tuyết nói xong, đem Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy, phi thân vào một gian cung điện bỏ không. Hiện tại hậu cung cơ hồ không có ai, khắp nơi là cung điện bỏ trống, chỉ có nô tài quét dọn vệ sinh mỗi ngày mà thôi.

"A, ta cũng muốn, các ngươi chớ có bỏ lại ta, chờ ta một chút!" Thượng Quan Nghi quýnh lên, vội vàng đuổi theo. May là y chạy nhanh nên thấy Dạ Tích Tuyết đem Mạc Nhiễm Thiên ôm vào đâu, lập tức chạy vào, đã nhìn thấy hai người ôm hôn nồng nhiệt.

"Không công bằng, không công bằng, ta cũng muốn!" Thượng Quan Nghi lập tức ghen tị đi tới từ phía sau ôm lấy eo Mạc Nhiễm Thiên, ý vị hôn cổ cậu.

"Ai nha, ngứa chết ta." Mạc Nhiễm Thiên đem hai người đẩy ra nói: "Như vậy không được, đại nhân, ngươi xếp hàng sau Dạ đại ca đi, xế chiều ta đi tìm ngươi có ổn không?" (Edit: *cười man rợ* Còn có thời gian biểu cơ đấy?) (Beta: sáng Dạ chiều Thượng tối Tề, vãi cả sức khỏe * cười bỉ *)

"Không muốn không muốn, ta muốn bây giờ." Thượng Quan Nghi không chịu, nhìn Dạ Tích Tuyết.

“Ngươi đừng mơ ta đợi tới chiều!” Dạ Tích Tuyết ở phương diện này cũng là chết cũng không nhường, hướng về phía Thượng Quan Nghi hung hăng nói.

“Vậy các ngươi chơi đoán số đi, cũng không thể một lúc hai người nha.” Mạc Nhiễm Thiên nói.

“A, hắc hắc, có thể, có thể, Tiểu Thiên thử một chút được không?” Thượng Quan Nghi nhìn Dạ Tích Tuyết, sau đó hướng về phía Mạc Nhiễm Thiên lộ ra vẻ mặt tục tĩu.

“A, có được không?” Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng cả khuôn mặt, kinh ngạc nhìn Dạ Tích Tuyết, còn Dạ Tích Tuyết lại gật đầu, thật ra thì ở quốc gia này, song phi là rất bình thường. (*che miệng cười*)

“A.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức bị hù dọa.

“Tiểu bảo bối, tới đây, đại nhân cùng Dạ đại nhân sẽ làm tiểu bảo bối rất thoải mái, như vậy cũng công bằng, hì hì.” Thượng Quan Nghi lập tức kéo cậu đi tới giường lớn phía trong.

Dạ Tích Tuyết cũng nghiêm túc, bắt đầu đem y phục của mình cởi xuống, sau đó hôn miệng Tiểu Thiên: “Bảo bối, Dạ đại ca cũng không muốn mỗi ngày phải đợi.”

“Ừ, đại nhân cũng không muốn đợi, ai nhịn được a, tối hôm qua đại nhân rất muốn đem hoàng thượng đánh ngất xỉu.” Thượng Quan Nghi cũng bắt đầu cởi quần áo, sau đó một đôi tay sờ lên y phục Mạc Nhiễm Thiên, giúp cậu cởi ra.

“Ha ha, ngươi hiện tại thật là lá gan càng lúc càng lớn rồi, lại muốn đánh bất tỉnh hoàng thượng.” Mạc Nhiễm Thiên buồn cười.

“Hừ, đại nhân nghĩ thông suốt rồi, cũng không muốn làm cái gì tướng quốc đại nhân, đại nhân sau này theo tiểu bảo bối, để hoàng thượng mệt mỏi một mình đi. Hừ, ai bảo hắn mỗi đêm đều muốn chiếm ngươi.” Thượng Quan Nghi quả thật tỉnh ngộ rất nhiều, hắn chỉ muốn sống cùng người yêu, chỉ có lúc này, hắn mới cảm thấy là hạnh phúc nhất.

“Bảo bối, sau này ta và đại nhân cũng chỉ có thể muốn ngươi ban ngày, ngươi buổi tối lại phải theo hoàng thượng ngủ, thân thể chịu nổi sao?” Dạ Tích Tuyết quan tâm.

Mạc Nhiễm Thiên gắt giọng: “Hai người các ngươi không thể để cho ta nghỉ ngơi à.”

“Không được, chúng ta đã rất ít rồi, để cho hoàng thượng ít hành hạ ngươi là được.” Thượng Quan Nghi cởi y phục của mình xuống, lập tức quỳ trên mặt đất kéo quần Mạc Nhiễm Thiên xuống, trực tiếp ở phía sau hôn lên pp của Mạc Nhiễm Thiên.

“A, đáng ghét, lớn…” Mạc Nhiễm Thiên chưa nói xong, cái miệng nhỏ nhắn lại bị Dạ Tích Tuyết hung hăng hôn, một tay Dạ Tích Tuyết còn rất nhanh nắm một viên chu quả đỏ tươi trước ngực cậu, từ từ vuốt ve, lượn vòng vòng.

Dạ Tích Tuyết linh lưỡi quay cuồng trong miệng cậu, cướp lấy chất mật bên trong, sau đó buông tha cho cái miệng nhỏ nhắn, nhẹ nhàng hôn vành tai ưu nhã kia, rồi lần xuống mặt và cổ.

Phía sau Thượng Quan Nghi lại càng toàn thân băng trướng.

Hai người tiền hậu giáp kích, đem Mạc Nhiễm Thiên trêu chọc đến cả người ngứa ngáy, trong cơ thể lại càng trống rỗng dị thường.

“A…ư….” Mạc Nhiễm Thiên không ngừng phát ra tiếng kêu rên mê người.

Thượng Quan Nghi không nhịn được, ở phía sau động thân đem của mình chôn vào, phát ra tiếng gầm nhẹ thỏa mãn.

“A…” Mạc Nhiễm Thiên cũng hét to một tiếng, Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên trướng đến đỏ bừng, lập tức quỳ xuống giúp cậu an ủi, đơn giản để cho Mạc Nhiễm Thiên thoải mái hơn, âm điệu lại càng uyển chuyển động lòng người. Mở ra hai tròng mắt sương mù, cậu thấy gương mặt tuấn tú của Dạ Tích Tuyết nhẫn đến vô cùng cực khổ, đau lòng y, cậu lập tức đổi tư thế, khom người xuống dùng miệng ngậm của y.

(đừng hỏi là cái gì “của mình” và “của y” nha = = ta ko có biết a a a a)

Tiết tấu trước sau giống nhau, thân ảnh trước sau luân phiên, cho đến khi ba người cũng kiệt sức, mới cùng nhau tê liệt ngã xuống giường thở hồng hộc.

"Tiểu bảo bối, hai người hầu hạ ngươi, có phải rất thoải mái hay không? " Thượng Quan Nghi ranh mãnh nói.

"Cút đi, mệt mỏi quá a, chân cũng mềm nhũn." Mạc Nhiễm Thiên sắc mặt hồng hồng, ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng không thể phủ nhận hai người làm thật rất thoải mái.

"Ha ha, lần sau nhớ làm trên giường, bảo bối thật là càng ngày càng đẹp." Dạ Tích Tuyết cũng cười nói.

"Các ngươi, đáng ghét." Mạc Nhiễm Thiên gắt.

"Ha ha, Dạ đại nhân, ngươi không phải là nam thị của tiểu bảo bối sao? Làm sao cũng…?" Thượng Quan Nghi thắc mắc, thật sự là Dạ Tích Tuyết dũng mãnh khiến y cũng bị kích thích. (=]]]]]]]])

"Ha ha ha, đại nhân, ngươi tin sao, ta gạt hoàng thượng đó, nếu không hắn làm sao có thể tiếp nhận các ngươi. Dạ đại ca là nam tử hán đường đường chính chính đó." Mạc Nhiễm Thiên thâm tình nhìn Dạ Tích Tuyết, đổi lấy một cái hôn yêu thương của Dạ Tích Tuyết.

"Hừ, chẳng lẽ đại nhân rất kém cỏi sao?" Thượng Quan Nghi lòng tự ái bị đả kích nghiêm trọng.

"Hắc hắc, đại nhân không phải, đại nhân cũng rất lợi hại nha." Mạc Nhiễm Thiên biết nam nhân kiêng kỵ cái này, huống chi hắn còn có bóng ma nên vội vàng an ủi y. Thật ra thì Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy hai người kia phối hợp thật tốt,nếu mới bắt đầu mình không thể nào thích ứng được Dạ Tích Tuyết thô to, đổi lại khi Thượng Quan Nghi tiến vào còn thư thả một chút, chờ mình hoàn toàn thích ứng, mới để cho Dạ Tích Tuyết tiến vào. Đó mới là cao triều mãnh liệt, thật sự sảng khoái, nghĩ tới liền chảy nước miếng.

Khi Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình nghĩ tới việc này liền chảy nước miếng thì giật mình, xem ra mình càng ngày càng dâm đãng.

"Tiểu bảo bối nghĩ gì thế? Vẻ mặt dâm đãng như vậy?" Thượng Quan Nghi vĩnh viễn có thể nhìn ra tâm tư Mạc Nhiễm Thiên.

"A, không có, không có." Mạc Nhiễm Thiên gương mặt tuấn tú quýnh lên.

"Không có? Đại nhân đoán nhất định là cảm thấy đại nhân cùng Dạ đại nhân hai người cùng nhau, rất thỏa mãn hả, tiểu lẳng lơ, còn không thừa nhận." Thượng Quan Nghi cười nhạo.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lập tức hung dữ nói với Thượng Quan Nghi: "Cái gì tiểu lẳng lơ? Khó nghe như vậy, ta không phải nữ nhân!"

"Đại nhân mặc kệ, ngươi chính là tiểu lẳng lơ, đại nhân thích gọi ngươi như vậy. Nếu không thêm một lần nữa đi, ngươi nhìn này, lại chảy nước rồi." Thượng Quan Nghi thật là đủ dâm đãng.

"A, không thể nào!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức dùng ngón tay của mình đi sờ phía sau mình, hành động này không thể nghi ngờ lại đem dục hỏa của hai đại nam nhân dấy lên cao ngất. Hai người liếc mắt nhìn nhau, ngầm hiểu, lập tức lại đem Mạc Nhiễm Thiên ngã xuống giường.

"A, các ngươi. Nha. A, đáng ghét. A." Cái miệng nhỏ nhắn của Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể phát ra thanh âm tan vỡ, trên người bộ phận nhạy cảm đều bị hai người kia khống chế.

Tình yêu thăng hoa, cảnh xuân vô hạn, lại một vòng kịch chiến bắt đầu.

96. Chương 96: Hắn Là Yêu Nghiệt

Thời gian qua mau như ngựa chạy, chớp mắt đã qua một tháng, Mạc Nhiễm Thiên náo loạn cả hoàng cung, ban ngày cùng Dạ Tích Tuyết, Thượng Quan Nghi lêu lổng, buổi tối bị Tề Quân Hành nghiền ép, ba nam

nhân đối với cậu sủng ái vô cùng, cuộc sống gia đình trôi qua cũng rất thư sướng, cậu không muốn suy nghĩ sự tình khác, qua ngày nào biết ngày ấy.

Một hôm, ngoài cung có người cầu kiến Mạc Nhiễm Thiên, đi vào Phượng Lâm các nhìn, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy mình dường như đã từng gặp người này.

"Tại hạ Dung Nhị từng là Phó tướng của Đại hoàng tử, lần trước thái tử điện hạ đi ngang qua Bình Châu, có nhớ được hạ quan hay không?" Dung Nhị ôm quyền hành lễ, thấy Mạc Nhiễm Thiên một đầu tóc trắng thì kinh sợ đến trợn trừng hai mắt.

"À, đúng rồi, bổn thái tử nhớ ra rồi, Dung tướng quân sao lại tới đây?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến Mạc Kính, trong lòng đau nhức, không muốn nhớ lại.

"Hạ quan bây giờ là phó tướng Bình Châu Vương, Tứ vương gia sai hạ quan đưa một phong thư." Dung Nhị từ lấy thư tín trong lòng ngực đưa cho Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Tử Viêm không còn là Tứ hoàng tử nữa, mà đã là Tứ vương gia rồi.

"Dạ đại ca, ngươi đưa Dung tướng quân đi nghỉ ngơi trước, tối nay chúng ta nói thêm." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi, chắc hẳn hắn đã rong ruổi ngày đêm.

"Đa tạ thái tử điện hạ, hạ quan cáo lui!" Dạ Tích Tuyết đưa hắn lui xuống.

Mạc Nhiễm Thiên thu hồi nụ cười trên mặt, mở thư ra, phía trên chi chít chữ, cậu vừa nhìn đã nhận ra đó là nét bút của Mạc Tử Viêm.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn nhìn, sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, từ xanh lại biến thành trắng, cuối cùng bóp nát bức thư, hai tay đặt trên ghế, giận run người.

Chuyện cậu không muốn nghĩ đến rốt cuộc đã được chứng minh rồi, cậu buộc phải đối mặt.

Chỉ chốc lát sau, Thượng Quan Nghi đã từ quan tươi cười đi đến, trên tay còn cầm cái lồng chim, rảo bước về phía Mạc Nhiễm Thiên. Chú chim bên trong còn đang hớn hở hót líu lo.

"Tiểu Thiên, ngươi lại làm sao thế?" Thượng Quan Nghi thấy cậu sắc mặt không đúng, lập tức để xuống lồng chim xuống quan tâm hỏi han.

Mạc Nhiễm Thiên một đôi mắt to thù hận nhìn tầng không ngoài cửa, không có tiêu cự, tựa như không nhìn thấy Thượng Quan Nghi.

"Tiểu Thiên, ngươi đừng hù dọa đại nhân a." Thượng Quan Nghi lắc lắc cậu.

Mạc Nhiễm Thiên phục hồi tinh thần lại, rất nghiêm túc, chăm chú nhìn Thượng Quan Nghi, càng làm cho Thượng Quan Nghi giật mình.

"Đại nhân, ngươi yêu Tiểu Thiên hay không?" Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên hỏi.

"Tiểu bảo bối, ngươi nói cái gì đó, đại nhân không yêu ngươi còn có thể yêu ai?" Thượng Quan Nghi lập tức trưng ra khuôn mặt tươi cười.

"Vậy có phải Tiểu Thiên làm gì, ngươi sẽ làm cái đó không?" Mạc Nhiễm Thiên gương mặt căng thẳng.

"Tiểu Thiên, ngày hôm nay ngươi rốt cuộc làm sao vậy?" Thượng Quan Nghi rất thắc mắc: "Có chỗ nào không thoải mái à?"

"Đúng không?" Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên hét to một tiếng, giận dữ trừng Thượng Quan Nghi.

"Đúng! Đại nhân đã đi theo Tiểu Thiên rồi, Tiểu Thiên muốn đại nhân tự tử, đại nhân cũng không do dự!" Thượng Quan Nghi lập tức đứng thẳng người, đáp nhanh.

"Đây là ngươi nói nha, chờ Dạ đại ca trở lại, ta muốn nói cho các ngươi biết một chuyện lớn." Mạc Nhiễm Thiên ngồi xuống.

"Chuyện lớn gì thế, Tiểu Thiên, có phải xảy ra chuyện gì không?" Thượng Quan Nghi vẻ mặt khẩn trương hẳn lên, một tháng này đã quen thư thái, bỗng nhiên không khí khẩn trương thật đúng là không kịp thích ứng.

Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái, sau đó thấy Dạ Tích Tuyết sắc mặt nặng nề trở lại, trực tiếp đi tới trước mặt Mạc Nhiễm Thiên hỏi: "Có phải Mạc quốc đã xảy ra chuyện?"

"Dạ đại ca, ngươi nhớ trước kia Tiểu Thiên từng có một nguyện vọng vĩ đại không?" Mạc Nhiễm Thiên không trả lời trực tiếp hỏi ngược lại.

Dạ Tích Tuyết sửng sốt, sau lại hoảng sợ hỏi: "Tiểu Thiên, ngươi không an tâm ở Tề quốc sao?"

Thượng Quan Nghi rất buồn bực, y căn bản cũng không biết hai người kia đang nói chuyện gì, nên tức giận nói: "Các ngươi đang nói cái gì vậy, có thể nói rõ ràng chút không, đem đại nhân ta làm ngoại nhân phải không? Hừ!"

"Vào nhà!" Mạc Nhiễm Thiên kéo tay Thượng Quan Nghi, ba người vào gian trong.

"Nghi, Tiểu Thiên yêu ngươi, cho nên không muốn giấu diếm ngươi, Tiểu Thiên nói nha, ngươi chớ giật mình đó, cũng đừng tưởng rằng Tiểu Thiên điên, Tiểu Thiên ta rất chân thành, đại nhân hiểu không?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn Thượng Quan Nghi nói.

Thượng Quan Nghi biết mỗi lần Tiểu Thiên gọi hắn "Nghi", vậy khẳng định là có việc xảy ra, vội vàng nghiêm túc gật đầu.

"Các ngươi ngồi xuống!" Mạc Nhiễm Thiên đẩy bọn họ ngồi xuống chiếc ghế cạnh cửa sổ.

Dạ Tích Tuyết cùng Thượng Quan Nghi cũng đều sắc mặt nghiêm trọng, cảm thấy Tiểu Thiên thay đổi.

"Dạ đại ca, Nghi, ta đời này chưa từng thật tình hận ai, như hoàng thượng, Tứ đệ, khi họ ngược đãi Tiểu Thiên, Tiểu Thiên hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng hiện tại ngoài yêu ra thì không còn hận nữa, đó không phải hận chân chính!

Nhưng người này, hơn một tháng này Tiểu Thiên không muốn nhớ tới trong lòng, bởi vì Tiểu Thiên muốn làm con rùa rụt đầu, mỗi ngày có thể thật vui vẻ cùng mọi người ở chung một chỗ, cần gì tự tìm phiền não chứ, nhưng Tiểu Thiên làm không được, thật không được, chuyện gì đến rồi sẽ đến, mọi chuyện đã được chứng thực, cũng đem lửa hận của Tiểu Thiên hoàn toàn đốt lên, Tiểu Thiên muốn thề, thề làm cho nữ nhân ác độc này vĩnh viễn cũng không chiếm được thứ nàng muốn, nàng muốn cái gì, ta Mạc Nhiễm Thiên sẽ phải đoạt lấy từ tay nàng! Ta muốn báo thù cho phụ hoàng!" Mạc Nhiễm Thiên gương mặt tuấn tú vì kích động mà đỏ lên.

"Tiểu Thiên, uhm, là kẻ nào?" Dạ Tích Tuyết có chút sợ hỏi, hắn đã mơ hồ dự cảm được.

"Ha ha ha, là một người Tiểu Thiên cho là nàng thật lòng tốt với ta, trợ giúp ta, nhưng nàng làm hết thảy chỉ vì bản thân mình! Nàng mưu hại phụ hoàng, buộc phụ hoàng viết di chiếu, để cho nhi tử mình lên ngôi thượng vị, mình phía sau buông rèm nhiếp chính và quyết định mọi việc, nàng lại còn muốn làm Từ Hi thái hậu. Tiêu Hương Hương a Tiêu Hương Hương, ngươi ác độc, mưu kế khiến Mạc Nhiễm Thiên ta cũng phải tự ti a." Mạc Nhiễm Thiên mắt to sáng quắc đầy cừu hận.

"Mạc quốc Tiêu thái hậu?" Thượng Quan Nghi quá sợ hãi, Dạ Tích Tuyết sắc mặt nặng nề gật đầu.

"Các ngươi biết mục đích cuối cùng của nàng là cái gì không? Ha ha ha, ban đầu nàng lừa gạt ta, thì ra là đây hết thảy không phải vì ta, mà là vì chính nàng, cái gì mà trong Thánh Tử Miếu có hòa thượng, tinh thông dị tượng, toàn bộ là đánh rắm! Chỉ đơn giản là muốn ta hy sinh mình cứu Mạc quốc, ta thật là ngốc, thật là đần a, sớm biết như thế, ta nên để cho Mạc quốc diệt vong!" Mạc Nhiễm Thiên mặt lộ vẻ thống khổ.

"Tiểu Thiên, ngươi đừng kích động, từ từ nói, ngươi muốn làm cái gì, Dạ đại ca đều ủng hộ ngươi!" Dạ Tích Tuyết đứng lên ôm lấy cậu.

"Tiểu Thiên, Xú bà nương kia khi dễ ngươi ra sao, nàng một nữ nhân lại còn dám tạo phản!" Thượng Quan Nghi cũng đau lòng vì Tiểu Thiên.

"Đúng, nàng chính là muốn tạo phản, nàng muốn thống nhất tam quốc, đẩy nhi tử nàng thượng vị, thật ra thì nàng phía sau màn cầm giữ triều chính, như thế bằng với nàng có cả thiên hạ! Mà ta chỉ là một con cờ của nàng! Hơn nữa còn là con cờ cam tâm tình nguyện, thật là buồn cười a! Ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên hận, thật hận! Mọi người đều xuyên việt mà đến, dù gì nàng và mình đều là người cùng một nước, ai biết

từng bước đều là âm mưu. Nữ nhân này trong vài năm đã sớm trở nên âm hiểm ác độc mà ép mình, mình vậy mà vẫn tin tưởng nàng, vẫn coi nàng là người thân, thật là nực cười.

"Cái gì! Nữ nhân này điên rồi!" Thượng Quan Nghi từ trên ghế bị làm cho sợ đến nhảy lên.

"Không, nàng không điên, hơn nữa nàng thật có thể làm được, cho nên ta muốn nàng đến cuối cùng cái gì cũng không chiếm được, muốn nàng bị cô lập!" Mạc Nhiễm Thiên tròng mắt đen bắn ra lợi quang kinh người, khiến cho Dạ Tích Tuyết cùng Thượng Quan Nghi cũng âm thầm kinh hãi.

"Tiểu Thiên muốn làm gì?" Dạ Tích Tuyết hỏi.

"Ta muốn làm cho nàng nếm thử cảm giác từ đỉnh cao hi vọng rơi xuống vực sâu, nàng không phải là lợi dụng ta sao? Tốt, ta liền để nàng lợi dụng, ta muốn giúp nàng đoạt thiên hạ!" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nhìn hai người, còn gương mặt Thượng Quan Nghi đã trắng bệch.

"Tiểu Thiên, ngươi điên rồi, ngươi không phải hận nàng sao?" Thượng Quan Nghi kinh ngạc nói.

"Đúng, cũng là bởi vì quá hận nàng, cho nên phải giúp nàng đoạt thiên hạ." Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn.

"Ý của ngươi là đoạt được, sau đó để nàng làm nữ vương?" Thượng Quan Nghi có lẽ không nghĩ tới Mạc Nhiễm Thiên muốn làm hoàng đế.

"Ha ha ha, Nghi, ngươi thật không hiểu ta, đáng đánh!" Mạc Nhiễm Thiên chạy đến, đánh mông y một cái, Thượng Quan Nghi "A" một tiếng vội vàng né tránh, rất bất mãn nhìn Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt cười gian.

"Vậy Tiểu Thiên rốt cuộc có ý gì?" Thượng Quan Nghi chu môi.

"Ta sẽ không để cho nàng làm nữ vương, dĩ nhiên một người đàn bà thông minh như nàng cũng sẽ không đi làm nữ vương, nàng muốn nhi tử mình làm hoàng đế, nhưng ta muốn đoạt lấy ngôi vị hoàng đế từ tay nhi tử nàng!" Hai tròng mắt Mạc Nhiễm Thiên tinh quang chợt lóe.

"Cái gì, Tiểu Thiên ý của ngươi là ngươi, ngươi muốn hoàng đế?" Thượng Quan Nghi coi như đã hiểu.

"Làm sao? Không thể?" Mạc Nhiễm Thiên liếc xéo.

"Không, không phải, chẳng qua là Tiểu Thiên ngươi là nam thị, không có loại quy tắc này a." Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang trừng mắt với y, giọng liền nhỏ dần nhỏ dần.

"Hừ, cổ hủ!" Mạc Nhiễm Thiên khinh thường.

"Ừm, Tiểu Thiên, ngươi muốn làm gì?" Thượng Quan Nghi suy nghĩ thoáng, y dĩ nhiên hiểu chuyện gì cũng có khả năng, ngay cả nữ nhân cũng có thể buông rèm nhiếp chính và quyết định sự vụ, thì nam thị làm hoàng đế cũng không quá đáng.

"Ngươi nhất định giúp ta?" Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày.

"Tiểu Thiên, lời này của ngươi thật làm cho đại nhân thương tâm, nếu cuối cùng Tiểu Thiên ngươi làm hoàng đế, đại nhân nhất định sẽ giúp." Thượng Quan Nghi ưỡn ngực nói.

"Thật à? Muốn ngươi lật đổ Tề quốc ngươi cũng giúp?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn chằm chằm vào y.

"A, tại sao muốn lật đổ Tề quốc?" Thượng Quan Nghi cực kỳ kinh ngạc.

"Ta chuẩn bị lấy Mạc quốc cầm đầu thống nhất tam quốc, Tiêu Hương Hương nữ nhân này mặc dù ác độc, nhưng sau khi Mạc Hiên thượng vị, lấy trí tuệ của nàng, Mạc quốc nhất định phát triển mạnh mẽ! Cuối cùng nhất định xuất binh tấn công Tề quốc và Thân quốc, thống nhất tam quốc, còn việc ta muốn làm chính là tăng nhanh bước tiến của nàng, sớm ngày trở lại Mạc quốc, hừ hừ." Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh.

"Về Mạc quốc rồi làm gì?" Thượng Quan Nghi liền vội hỏi.

"Câu dẫn Mạc Hiên, buộc hắn hạ vị, nàng muốn cho ta làm hoàng hậu của nhi tử nàng, ha ha, ta mạn phép muốn ngược lại, hơn nữa Mạc Hiên nếu chịu buông tha cho ngôi vị hoàng đế, Tiêu Hương Hương nhất định trở mặt với nó, đến lúc đó thì có trò hay rồi, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên đã tính toán đâu vào đó.

"Tiểu Thiên, ngươi có phải quá tự tin rồi không? Hoàng đế Mạc quốc hiện giờ nhất định sẽ thích ngươi chứ?" Thượng Quan Nghi không tin.

"Ta tin!" Dạ Tích Tuyết đáp thay Mạc Nhiễm Thiên: "Lục hoàng tử từ nhỏ đã yêu Tiểu Thiên, lễ trưởng thành của cậu ta là do Tiểu Thiên hầu hạ."

"A, việc này, nhưng con người sẽ thay đổi nha!" Thượng Quan Nghi vẫn còn do dự.

"Thay đổi thì sao, chẳng lẽ bằng trí tuệ của ta và ngươi, còn không kiểm soát được nó?" Mạc Nhiễm Thiên châm chọc Thượng Quan Nghi.

"A, hơ, thế, thế Tiểu Thiên muốn đại nhân làm cái gì?" Thượng Quan Nghi rất có lòng tin với trí tuệ của mình.

"Dạ đại ca, Yến nhi bên kia thế nào rồi?" Mạc Nhiễm Thiên không đáp hỏi ngược lại Dạ Tích Tuyết.

"Rất tốt, mười chín mỹ nam kia đều muốn trở lại Mạc quốc, đương nhiên là dốc hết tất cả vốn liếng của mình, mê hoặc mấy vị quan trong triều kia đến choáng váng đầu óc, đối với thánh chỉ của hoàng thượng có thể kéo dài thì kéo dài. Cho nên ngươi cứ để ý hoàng thượng một chút, ban ngày không thấy tăm hơi, nghe Lý công công nói hắn loay hoay sứt đầu mẻ trán, trách Thượng Quan đại nhân không chịu giúp hắn." Dạ Tích Tuyết vội vàng mỉm cười nói.

"Tốt, đại nhân, biết phải làm gì không?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía Thượng Quan Nghi.

Thượng Quan Nghi lập tức gật đầu đáp: "Vi thần biết!" Nói rồi cười, y coi Mạc Nhiễm Thiên là hoàng đế.

"Cút đi, đứng đấn chút." Mạc Nhiễm Thiên cấu y.

"A, đau, buông tay buông tay, đại nhân biết rồi." Thượng Quan Nghi đau đến giơ chân.

Mạc Nhiễm Thiên buông y ra một chút rồi ôm y nói: "Vậy ngươi nói nghe chút, biết phải làm sao rồi?" Mạc Nhiễm Thiên mở to mắt chớp chớp mấy cái.

"Tiểu Thiên, ngươi ôm đại nhân như vậy, đại nhân đầu óc thất lại, nếu không trước làm một chút rồi hãy nói?" Thượng Quan Nghi vội vàng ôm cậu hôn một cái, dòng điện tê dại để khiến y cả người thoải mái.

"Dạ đại ca, hắn muốn ở dưới kìa, ngươi lên đi!" Mạc Nhiễm Thiên giận đến thiếu chút nữa té xỉu.

"A, Tiểu Thiên, ngươi cũng đừng chọc ta, đại nhân bây giờ nhìn thấy tên kia còn toàn thân sợ hãi đây." Thượng Quan Nghi ủy khuất nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Hắn bây giờ không phải là có Dương quý phi sao? Ngươi bị dọa gì, hắn không dám, ta nói thật đấy, muốn động đến người của ta, đem hắn thiến cho chó ăn." Mạc Nhiễm Thiên nhăn mày nhăn mặt.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, chiêu này của ngươi thật tuyệt, không để hắn xuất cung, còn tặng Dương quý phi cho hắn, giúp hoàng thượng giải quyết một chuyện phiền phức." Thượng Quan Nghi tán thưởng.

"Hắc, bọn họ vốn có một chân (ý là có chuyện mờ ám), hoàng thượng biết a, còn nữa ngươi không thấy ánh mắt Dương quý phi nhìn Nhị vương gia, rõ ràng có tình ý, ta liền làm chút chuyện tốt, bằng không hai người cũng vườn chăn đơn gối chiếc, sớm muộn gì cũng gây chuyện, đúng không?" Mạc Nhiễm Thiên đắc ý nói.

"Tiểu Thiên thật là thông minh, hoàng thượng bây giờ đối với ngươi là muốn gì được đó rồi." Thượng Quan Nghi ôm cậu cười ha hả không ngừng.

"Ai, hắn dù sao cũng là hoàng thượng, ở trên giường có lẽ nghe ta, nhưng ta dù sao cũng không thể tham gia chính sự, cho nên đại nhân, việc này giao cho ngươi." Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày với Thượng Quan Nghi.

"Tốt, đại nhân ngày mai sẽ khôi phục chức quan, giúp Tiểu Thiên giành chính quyền, nhưng Tiểu Thiên muốn thưởng cho đại nhân thế nào đây?" Thượng Quan Nghi luồn tay vào vạt áo Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngươi nếu thật sự ngoan ngoãn, một lòng với Tiểu Thiên, Tiểu Thiên sẽ thương ngươi cả đời." Mạc Nhiễm Thiên chân thành nói.

"Ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên và Dạ Tích Tuyết cười lớn lên, đại nhân này a bị Mạc Nhiễm Thiên ngày ngày trêu cợt, cũng không để ý chuyện mình là nam thị, da mặt cũng dày hơn vài thước.

Mạc Nhiễm Thiên hôn một cái lên mặt y: "Ái phi, giờ Tiểu Thiên sẽ thương ngươi nha."

"Tốt, tới đi, tới nha." Thượng Quan Nghi lập tức động thủ cởi quần áo Mạc Nhiễm Thiên, Dạ Tích Tuyết cũng đi lên, ba người mỗi ngày ăn ý không cần nói cũng biết.

Đông đi xuân tới, hoa nở hoa tàn, đảo mắt qua hai năm.

Trong hai năm này, Mạc Nhiễm Thiên đã học xong điểm huyệt, mặc dù không có nội lực, nhưng hiệu quả cũng rất tốt, lúc đầu Thượng Quan mỗi lần đều bị cậu điểm huyệt cứng đơ, giận đến dựng râu trợn mắt.

Thượng Quan Nghi vì vị trí ở hậu cung sau này của mình, xem như tận tâm tận lực, dĩ nhiên không phải là phát triển Tề quốc, mà là nơi nơi lừa gạt Tề Quân Hành, để cho Tề Quân Hành cho là Tề quốc đang ngày càng cường đại, thật ra thì vẫn dừng lại như hai năm trước, dĩ nhiên Tề Quân Hành mỗi đêm bị Mạc Nhiễm Thiên mê đảo đến không biết trời trăng gì, căn bản sẽ không nghĩ tới Thượng Quan Nghi cùng mười chín vị triều thần đang âm thầm lười biếng.

Mạc Nhiễm Thiên đoán không sai, Mạc quốc nhanh chóng lớn mạnh, tin tức đưa về đều cho thấy Mạc quốc đột nhiên phát triển thần tốc, đã ngầm vượt qua Tề quốc, Thân quốc hai năm qua mặc dù không có phát triển mau như Tề quốc, nhưng một đời cường quốc vẫn không thể coi nhẹ, đặc biệt là oán hận đối với Tề quốc, rốt cục hai năm sau hoàn toàn bộc phát.

Hướng Thiên điện, Tề Quân Hành như đứng đống lửa, như ngồi đống than, nhìn năm mươi vạn đại quân của mình tan rã khi đối kháng với năm mươi vạn đại quân của Thân quốc, đau lòng vạn phần, cũng may có Âm giang hiểm yếu, không đến nổi mất nước, nhưng một kích thảm trọng này, càng làm cho Tề quốc nguyên khí tổn thương nặng nề. Mà chuyện xấu thành đôi, Thân quốc thậm chí liên tục hạ chiến thiếp, dự định ba tháng sau tiến công lần nữa, Tề Quân Hành mặt trắng bệch ngồi ở trên long ỷ, không biết làm sao cho phải, dù mau thế nào, cũng không cách nào trong ba tháng bỗng nhiên một lần nữa chỉnh đốn quân đội a.

"Hoàng thượng, không bằng chúng ta cầu hoà?" Thượng Quan Nghi can gián.

Tề vương lạnh lùng nhìn Thượng Quan Nghi một cái: "Ái khanh, vì sao quân đội nước ta không chịu nổi một kích như thế? Năm mươi vạn binh lính, lại thương vong hơn phân nửa, ngươi bảo trẫm ứng phó sao với trận chiến tiếp theo đây, cho dù có Âm giang hiểm trở, cũng ngăn không được trăm vạn thiết kỵ Thân quốc! Sao có thể như vậy, sao có thể như vậy?!" Tề Quân Hành thống khổ không chịu nổi.

"Bởi vì Tề quốc có yêu nghiệt!" Một vị lão thần bước ra khỏi hàng, hai tròng mắt trợn ngược, căm tức nhìn Tề Quân Hành.

"Càn rỡ, Cảnh đại nhân! Ngươi nói nhăng gì đó!" Thượng Quan Nghi cả giận nói, đại thần này là trung đại phu Cảnh Nguyên.

"Hạ quan không thể không nói, trong hai năm qua, hoàng thượng, còn ngươi nữa tướng quốc đại nhân, cũng vây quanh Mạc thái tử, đối với chuyện triều chính được chăng hay chớ, còn có những thứ triều thần đầu óc mơ màng kia, mọi người cũng không hỏi chuyện chính sự, các ngươi nói Tề quốc có thể nào không bại, nước chi tương vong (mất nước), tất có yêu nghiệt a." Cảnh đại nhân mắt già rưng rưng, triều đình này vẫn còn ông và mấy cựu thần còn quan tâm Tề quốc, đáng tiếc nhiều lần can gián cũng bị Thượng Quan Nghi lấy cớ này cớ kia bác bỏ, hiện giờ mắt thấy thiết kỵ Thân quốc đã tới, ông thấy vô cùng đau đớn.

"Càn rỡ! Ý ngươi nói Mạc thái tử là yêu nghiệt?" Thượng Quan Nghi cả người phát ra lãnh khí.

"Chẳng lẽ không đúng, một đầu tóc trắng, tuyệt thế khuynh thành, thiên hạ chỉ có một người, Tề quốc khi không có hắn dân giàu nước mạnh, xem giờ thành cái dạng gì rồi, hoàng thượng, ngươi nếu còn quan tâm cơ nghiệp tổ tông, hãy giết Mạc thái tử này đi!" Cảnh đại thần quỳ rạp xuống đất, nước mắt tuôn đầy mặt, cũng có mấy cựu thần khác quỳ xuống.

"Ngươi, các ngươi, trẫm biết trẫm vô năng, nhưng chuyện này không liên quan đến Mạc thái tử, hắn chẳng qua là hậu cung quý phi của trẫm, cũng không tham gia vào chính sự, cớ sao lại nói hắn là yêu nghiệt." Tề

Quân Hành nghe vậy cũng tức giận, huống chi còn muốn giết Mạc Nhiễm Thiên.

"Tề quốc bỏ mình, hoàng thượng nghĩ lại a!" Cảnh đại nhân đầu lắc lắc, đau lòng vô cùng.

"Cảnh đại nhân, xem ra ngươi già nên hồ đồ rồi!" Thượng Quan Nghi tức giận nói, muốn giết tiểu bảo bối của mình? Liều mạng với ngươi.

"Vâng, hạ quan già rồi hồ đồ, nhưng cũng biết quốc gia sắp mất rồi, hoàng thượng, giết yêu nghiệt kia đi!" Cảnh đại nhân dập đầu.

"Giết yêu nghiệt, giết yêu nghiệt!" Mấy người khác cũng căm giận bất bình.

Tề Quân Hành liếc nhìn Thượng Quan Nghi, hai người cũng trắng bệch mặt.

97. Chương 97: Đạp Thượng Chinh Trình

(Hiu hiu, bé bị đuổi đi rồi)

Trong đại sảnh Phượng Lâm các, Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt âm trầm ngồi ở chính vị, nghe Thượng Quan Nghi thuật lại tình hình trên điện, hai chữ "yêu nghiệt" kia khiến khóe miệng hắn gợn lên nụ cười âm lãnh (âm lãnh: âm u lạnh lẽo). Giờ phút này Mạc Nhiễm Thiên đã không còn là con người bốc đồng của hai năm trước nữa, hắn trở nên thâm trầm nội liễm hơn (thâm trầm: sâu sắc, nội liễm: hướng nội), suy nghĩ toàn bộ cục diện, nắm giữ nhất cử nhất động của cả ba quốc gia.

Mạc Tử Viêm và hắn thường xuyên trao đổi thông tin, Mạc Tử Viêm cũng đã nhất trí cùng Nhị vương gia Mạc Nghị Thần, ngấm ngầm súc tích lực lượng, chờ ngày Tiểu Thiên trở về. Dĩ nhiên Mạc Tử Viêm và Mạc Nghị Thần hợp tác, hoàn toàn dựa vào mảnh "ngọc điệp" Mạc Nhiễm Thiên phái người mang đến, và thêm một câu "lưỡng tình nhược thị trường cửu thì, hựu khởi tại triêu triêu mộ mộ!"(*). Thấy nó Mạc Nghị Thần nỗi nhớ lan tràn, chỉ có thể hóa tương tư thành sức mạnh, nắm chắc ý đồ của Tiêu Hương Hương và Mạc Hiên, âm thầm thu mua triều thần, lôi kéo quan hệ, chuẩn bị cho sự trở lại của Mạc Nhiễm Thiên. Thật ra thì cái chết của phụ hoàng họ cũng đủ khiến bọn họ hận chết Tiêu Hương Hương.

(*) 2 câu thơ cuối trong bài "Thước kiều tiên", nghĩa là:

Hai tình ví phỏng mãi lâu dài,

Đâu cứ phải mai mai tối tối.

Về phần Thân quốc, Ngự sử Triển Ấp ở Thân quốc có nhiều bạn bè, ít nhiều gì cũng có chỗ hữu dụng, Mạc Nhiễm Thiên còn tự thân tới lãnh cung của Thân Thủy Nhi nghe tính tình của Thừa tướng Thân quốc Thân Vô Kỵ, dĩ nhiên Thượng Quan Nghi xung phong nhận việc tới chỗ Tề Hằng hỏi thăm chuyện Thân quốc.

Mấu chốt nhất là trong thư Mạc Tử Viêm gửi cũng có nhắc tới chuyện Thân quốc, năm đó hắn rời Tề quốc đến Thân quốc thăm dò tin tức, để mười thủ hạ ở bên đó, chuẩn bị cho việc tình báo. Mười người này giờ cũng đã lẫn vào các nơi khắp Đô thành Thân quốc, truyền tin qua lại với Mạc Tử Viêm, trên tay Mạc Nhiễm Thiên có danh sách mười người này.

"Tiểu Thiên, giờ phải làm sao?" Thượng Quan Nghi cau mày hỏi.

"Hiện giờ hoàng thượng chỉ có thể chọn một con đường, nếu hắn không muốn Tề quốc diệt vong cũng chỉ có thể cầu hoà, phải biết dựa vào sự trợ giúp của Mạc quốc là chuyện không thể nào. Tiêu Hương Hương càng muốn tốt nhất để hai nước khai chiến, nàng ngồi giữa làm ngư ông thu lợi. Hừ!"

"Nàng không sợ Thân quốc diệt Tề quốc rồi diệt nàng ư?" Thượng Quan Nghi không hiểu hỏi lại.

"Hừ, hiện giờ nàng ắt hẳn tin tưởng quốc gia mười phần phồn thịnh, cánh cũng cứng rắn, huống chi Mạc quốc địa hình dễ thủ khó công, nàng sẽ không ngốc đến mức tự tổn thất lực lượng của mình. Dĩ nhiên nàng cũng đã ngờ tới trận chiến này Thân quốc dù có thắng thì nguyên khí cũng bị tổn thương nặng nề, cứ thế,

nàng là có thể vượt qua Thân quốc, hà cớ gì nàng phải sợ. Nếu Thân quốc làm không tốt, nàng còn có thể nhân cơ hội tấn công, nhưng hẳn là không nhanh đến thế, cho nên đại nhân, nhất định phải ngăn cản ý định liều chết của hoàng thượng, việc đó sẽ chỉ làm Tiêu Hương Hương đắc ý, dân chúng sinh linh đồ thán, tuyệt đối không thể được!" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nói.

"Nhưng triều thần muốn ngươi chết, phải làm sao bây giờ, mười chín triều thần kia nhất định sợ hoàng thượng đổ trách nhiệm cho họ, họ nhất định cũng sẽ đẩy Tiểu Thiên ngươi ra thế mạng, đại nhân thật muốn giết cái lão Cảnh Nguyên kia, tức chết ta." Thượng Quan Nghi lo lắng nói.

"Đừng lo lắng, Tiểu Thiên sẽ không chết, Tề quốc còn cần ta tới cứu mà! Đại nhân, Dạ đại ca, Tiểu Thiên quyết định rồi, có lẽ sẽ tổn thương hai người, nhưng nếu như Tiểu Thiên không chết, sau này hai người và Tiểu Thiên sẽ cả đời nắm tay!" Mạc Nhiễm Thiên thâm tình nhìn hai người họ.

"Tiểu Thiên, ngươi muốn làm gì, đại nhân sợ." Thượng Quan Nghi có cảm giác xấu.

"Đại nhân, Tề quốc vẫn chưa tới thời điểm diệt vong, cho nên lần này nhất định phải cầu hòa bằng bất kể giá nào, mà Tiểu Thiên là một trong số đó."Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên thở dài.

"Cái gì! Ngươi muốn đi Thân quốc thì đại nhân phải làm sao bây giờ?" Thượng Quan Nghi lập tức mắt đỏ.

"Thân Vô Kỵ cũng là kẻ cực kì háo sắc, hơn nữa giờ là lúc hắn ta và Thái tử Thân Liệt âm thầm lục đục với nhau, Thân Vương sắp không xong rồi, lúc này có thể không chiến tranh đương nhiên là chuyện tốt. Mặc dù Thân Vô Kỵ chủ chiến, nhưng Thái tử Thân Liệt lại phản đối. Nếu như lúc này Tề quốc cầu hòa, đưa lên châu báu, mỹ nam, cắt đất cầu hòa, Thân Vô Kỵ cũng có mặt mũi, mà Tề quốc cũng có thể đổi lấy mấy năm bình an." Mạc Nhiễm Thiên trầm ngâm phân tích.

"Nhưng, Tiểu Thiên, sao ngươi phải ủy khuất mình?" Thượng Quan Nghi rất đau lòng, Dạ Tích Tuyết cũng vẻ mặt ưu sầu.

"Hừ, nếu còn như vậy, ta cũng sẽ bị họ coi là yêu nghiệt mà đem đi thiêu chết, bằng không sao có thể dập tắt sự phẫn nộ của bá quan trong triều, cũng đến thời điểm ta nên cho họ một câu trả lời rồi. Thượng Quan, ngươi đi nói với hoàng thượng đi." Mạc Nhiễm Thiên đã quyết định, hắn đi Thân quốc còn vì có ý riêng.

"Tiểu Thiên, đại nhân muốn đi cùng ngươi!" Thượng Quan Nghi khẩn trương.

"Không được! Ngươi phải ở lại đây, tương lai thành đại sự, Tiểu Thiên còn cần ngươi."Mạc Nhiễm Thiên lập tức cự tuyệt.

"Không, đại nhân không muốn! Đại nhân muốn đi theo Tiểu Thiên! Nếu không sống còn có ý nghĩa gì? Tiểu Thiên, xin ngươi đừng bỏ đại nhân lại!" Thượng Quan Nghi thống khổ.

"Nghi! Ngươi hãy nghe ta nói, chúng ta sẽ gặp lại nhau sớm thôi, ngươi nhất định phải giúp Tiểu Thiên, ở Tề quốc này, Tiểu Thiên cũng chỉ có thể tin ngươi." Mạc Nhiễm Thiên cũng rất thương tâm.

"Tiểu Thiên, cần gì phải như vậy? Đại nhân không chịu nổi cuộc sống không có ngươi."Thượng Quan Nghi nhìn Mạc Nhiễm Thiên, nước mắt tuôn rơi.

(Edit: Ta thấy Tiểu Thiên còn công hơn bạn Thượng Quan này ấy, à tất nhiên là chưa tính tới tiểu điểu của bé Thiên >_<>

Mạc Nhiễm Thiên ôm y, dựa đầu vào bả vai y mà nói: "Nghi, tạm thời chia lìa chỉ vì sau này gần nhau, Tiểu Thiên ngày nào cũng sẽ nhớ ngươi." Mạc Nhiễm Thiên sao bỏ y được, chẳng qua là lần đi nhất định chịu nhiều tủi nhục, Thượng Quan Nghi yếu ớt, e rằng y chịu không được.

(Edit: Đó, anh í là nhược công đã được cộp mác mà) (Beta: Nhược quá còn gì:v thôi leo lên được người em ấy cũng là tốt rồi)

Thượng Quan Nghi dùng sức ôm Mạc Nhiễm Thiên, không biết nên nói gì đây.Y biết dù có nói gì chăng nữa cũng không ngăn cản được sự thật này, chẳng lẽ mình đứng nhìn hắn vì bị coi là yêu nghiệt mà bị thiêu chết sao?

" Ngoan! Chúng ta sẽ sớm gặp lại nhau, Tiểu Thiên cam đoan với ngươi!"Mạc Nhiễm Thiên vỗ nhẹ lưng y.

“Hoàng thượng không nhất định sẽ đồng ý, hắn cũng không nỡ xa Tiểu Thiên.” Thượng Quan Nghi còn một chút chần chừ.

“Aiz, đến lúc này rồi, chẳng lẽ hắn thật sự muốn phá hủy cơ nghiệp của tổ tông sao? Tiểu Thiên đã trải qua một lần rồi, lần thứ hai cũng chẳng hề hấn gì.” Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

“Tiểu Thiên, sao trời cao nỡ bất công với ngươi thế này?” Lòng Thượng Quan khó chịu đến cực điểm.

“Ha ha, có lẽ trời cao muốn phái ta tới thống nhất ba quốc gia, vì cái gọi là ”phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân” chăng? Thời gian ba nước tách ra cũng đã lâu, trời cao phái Tiểu Thiên tới thống nhất đó.” Mạc Nhiễm Thiên an ủi y.

Thượng Quan Nghi khẽ đẩy Tiểu Thiên ra, ấp úng hỏi lại: “Phân lâu tất hợp, hợp lâu tất phân? Tiểu Thiên, câu này sâu sắc lắm! Giờ thì đại nhân thật sự tin tưởng ngươi là do trời cao phái xuống.” Thượng Quan Nghi lộ ra ánh mắt sùng bái.

Mạc Nhiễm Thiên thấy y khóe miệng kéo thẳng (mặt poker face), nhưng vẫn mặt dày nói thế, như thể đó là một chuyện đương nhiên vậy.

“Tin là tốt rồi, Tiểu Thiên dựa vào đại nhân.” Mạc Nhiễm Thiên rất chân thành nhìn vào mắt y.

“Ừ, đại nhân hứa với ngươi.” Thượng Quan Nghi ngoài miệng mặc dù đáp ứng, nhưng lại lộ ra vẻ mặt luyến tiếc.

“Dạ đại ca, chuẩn bị đi, muốn làm gì thì làm nhanh đi, hẳn sắp phải đi rồi.”Mạc Nhiễm Thiên nói với Dạ Tích Tuyết.

“Được, Tiểu Thiên!” Dạ Tích Tuyết vĩnh viễn ủng hộ Mạc Nhiễm Thiên, không phản đối, cũng chẳng hề nghi ngờ khiến cho Mạc Nhiễm Thiên rất cảm động.

Đêm, trăng sao mờ mịt. Trên long sàng, Tề Quân Hành mặt khổ qua, than thở.

“Tiểu Thiên, chỉ có cái cách này thôi à? Ngươi thông minh như vậy, giúp trẫm nghĩ thử xem, trẫm không muốn mất ngươi.” Tề Quân Hành đã biết ý định của Mạc Nhiễm Thiên.

“Aiz, nếu Thiên nhi có cách, còn phải dâng mình lên tận cửa sao? Chỉ sợ Thiên nhi hại hoàng thượng, hại Tề quốc thôi.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn mà đau lòng.Nam nhân này, từ hận đến yêu, đã trải qua nhiều như vậy, giờ muốn tự tay hắn đưa mình ra ngoài là rất tàn nhẫn với hắn.

“Thiên nhi, trẫm không muốn làm hoàng thượng, trẫm mệt mỏi quá! Trẫm chỉ muốn cùng Thiên nhi cả đời bình bình an an, không bằng chúng ta tìm một chỗ ẩn cư được không? Trẫm đem ngôi vị hoàng đế truyền cho Tề Hằng.” Tề Quân Hành mắt sáng lên, hắn bỗng nhiên nghĩ ý này đúng là không tồi.

“Không, không được!” Khổ tâm của Mạc Nhiễm Thiên trong hai năm qua không thể uổng phí, đổi vời Tề Hằng sau này không phải là tạo thêm một kẻ địch mạnh sao, ngàn vạn không thể.

“Thiên nhi, tại sao? Thiên nhi không muốn sống với trẫm sao?” Tình ý của Tề Quân Hành với Mạc Nhiễm Thiên hai năm qua càng thêm sâu nặng. Đối với chuyện Dạ Tích Tuyết và Thượng Quan Nghi cùng Thiên nhi, hắn cũng chỉ đành nhắm một con mắt mở một con mắt. Mặc dù nội tâm chua xót, nhưng Thiên nhi mỗi đêm vẫn ngủ cùng hắn, cho nên trong lòng hắn cũng thăng bằng, quan trọng hơn là hắn không muốn Thiên nhi thương tâm khổ sở.

“Dĩ nhiên không phải, Hoàng thượng, Thiên nhi rất muốn cùng hoàng thượng vĩnh viễn ở chung một chỗ, nhưng không có chia tay, làm sao có thể lâu dài ở chung một chỗ đây. Quốc gia loạn lạc, dân chúng lầm than, Hoàng thượng, lúc này ngươi không được trốn tránh, phải dũng cảm đối mặt, cứu dân chúng từ trong nước sôi lửa bỏng.” Mạc Nhiễm Thiên làm suy yếu Tề quốc chỉ vì tương lai thống nhất nhanh hơn, cũng không nghĩ có ai thay thế được vị trí của Tề Quân Hành.

“Nếu muốn trẫm hy sinh Thiên nhi, trẫm tình nguyện phụ người trong thiên hạ.” Tề Quân Hành không thiết tha gì, vị trí hoàng đế này hắn làm đủ rồi, cũng rất mệt mỏi.

“Hoàng thượng, đừng nói ngốc thế, cho dù vì Thiên nhi, ngươi cũng phải kiên trì. Thiên nhi sẽ có ngày trở về, đến lúc đó Thiên nhi vĩnh viễn chung sống cùng hoàng thượng.” Mạc Nhiễm Thiên đương nhiên âm

thầm gom hắn vào đám hậu cung của mình. Hơn nữa sau khi thống nhất tam quốc, theo như vị trí địa lý, kinh đô Tề quốc là thích hợp nhất để làm thủ đô.

"Thiên nhi, sao ngươi muốn hy sinh bản thân để giúp trẫm, ngay cả Mạc quốc các ngươi cũng không muốn giúp trẫm, vì sao ngươi là thái tử lại giúp trẫm!" Tề Quân Hành rất cảm động.

"Bởi vì ta không phải là Tiêu Hương Hương!"Mạc Nhiễm Thiên oán hận nói.

"Thiên nhi, chớ cùng nữ nhân chấp nhặt, nàng không làm nên chuyện gì đâu." Tề Quân Hành ít nhiều gì cũng biết hận ý của Mạc Nhiễm Thiên đối với Tiêu Hương Hương, cảm thấy có chút buồn cười. Nghe Thiên nhi nói Tiêu Hương Hương muốn mượn nhi tử thống nhất cả ba nước, trong lòng hắn chỉ khinh bỉ.

"Hoàng thượng, đừng xem thường nữ nhân, hơn nữa Thiên nhi cảm thấy địa vị của nữ nhân cũng nên tăng lên."Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nhìn hắn.

"Thiên nhi, nàng thật sự lợi hại như vậy?"Tề Quân Hành không tin.

"Nàng có thể làm cho Thiên nhi một đêm tóc trắng, ngươi nói lợi hại hay không?" Mạc Nhiễm Thiên nói trúng tim đen.

"Cái gì!"Tề Quân Hành nhất thời thất kinh.

"Ha ha ha, Hoàng thượng, đừng nghĩ nhiều như vậy, sau này ngươi sẽ biết, ngủ đi, sớm mai lên triều đại thần muốn coi Thiên nhi là yêu nghiệt đem đi giết, ngươi chỉ cần nói đem Thiên nhi cho Thân quốc, để yêu nghiệt ta lấy công chuộc tội. Hoàng thượng, cầu hòa tất phải chịu ô nhục, ngươi nhất định phải chịu đựng, có chuyện gì thì thương lượng cùng đại nhân, hắn sẽ nói cho ngươi biết hết thảy." Mạc Nhiễm Thiên để cho Thượng Quan Nghi từ từ khai đạo cho Tề Quân Hành, dĩ nhiên tối nay hắn không muốn làm hoàng thượng tức giận. Chuyện này đã ổn thỏa, kế tiếp hai người hắn là có thời gian tập trung phát triển Tề quốc, chờ đợi mình tới tiếp quản.

"Thượng Quan cho ngươi đi?" Tề Quân Hành dĩ nhiên biết tình cảm của Thượng Quan Nghi với Mạc Nhiễm Thiên không hề ít hơn hắn, cho nên không khỏi cảm thấy kỳ quái.

"Thiên nhi đã khuyên đại nhân, hắn đồng ý ở lại vì Tiểu Thiên, hoàng thượng cũng nên vì đoạt lại Thiên nhi mà cố gắng."Mạc Nhiễm Thiên đổi cách nói để Tề Quân Hành tiếp nhận dễ dàng hơn.

"Thiên nhi, trẫm thật không bỏ được, nếu bệnh của trẫm tái phát phải làm sao bây giờ?" Tề Quân Hành đau lòng hỏi.

"Không, thi thể dưới đất đã đốt cháy dọn dẹp sạch sẽ, Hoàng thượng cũng hai năm không phát bệnh nữa hẳn là đã khỏi rồi sao còn tái phát được, phải tin tưởng mình." Mạc Nhiễm Thiên ngang nhiên xông qua hôn lên môi hắn.

"Nha, Thiên nhi, ngươi bảo trẫm không có ngươi, sau này làm sao chịu được?"Tề Quân Hành càng nghĩ càng không nỡ, vừa đáp lại vừa nói.

Mạc Nhiễm Thiên kéo khóe miệng: "Hoàng thượng và đại nhân có thể đi Long Hương các, Yến nhi sẽ tìm người hầu hạ các ngươi chu đáo." Mạc Nhiễm Thiên cũng đau lòng bọn họ, bởi vì... hai năm này cùng ba nam nhân gần như mỗi ngày đều giao hoan, chính hắn cũng dục vọng khôn cùng, một ngày không có cũng cả người trống rỗng.

(Wow, trâu bò thế?! Mà em có Dạ đại ca đi theo rồi, vẫn ko đủ sao? @@) (Cô, em nó là TỔNG THỤ, TỔNG THỤ đó, thiếu sao chịu nổi:v)

"Thiên nhi, Long Hương các nào?" Tề Quân Hành từ khi có Mạc Nhiễm Thiên thì không ra khỏi cung, đã sớm quên câu lan viện gì đó rồi. Còn Yến nhi hai năm qua đã trở thành chủ Long Hương các, phong quang vô hạn, nói ngày trở lại Mạc quốc, nhất định cũng phải mở một gian, hắn rất cảm kích Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha ha ha, chính là câu lan viện, nam nhân sao? Sao có thể nhịn được, Thiên nhi hiểu."Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Thiên nhi ngươi, trẫm sẽ không, trẫm mặc dù háo sắc nhưng cũng chỉ háo sắc với Thiên nhi mà thôi, trẫm có thể nhịn được."Tề Quân Hành chăm chú nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đừng nhịn, Thiên nhi thật sự không thèm để ý, không phải là không yêu các ngươi, mà là đau lòng các ngươi, chỉ cần trong lòng các ngươi nhớ Thiên nhi là được, thật đấy." Mạc Nhiễm Thiên ôm chặt lấy hắn, trong lòng cực độ không nỡ.

Chiều nay, hai người lần đầu tiên làm liên tục ba lần, cho đến khi Tề Quân Hành lâm triều mới đau lòng nhìn nhìn Mạc Nhiễm Thiên đã say ngủ. Hắn mặc long bào vào, bi thống vạn phần, hắn phải đích thân đưa người hắn yêu nhất ra ngoài.

Hướng Thiên điện, quả nhiên như Mạc Nhiễm Thiên đoán, hầu như toàn bộ triều thần đều xin giết tên yêu nghiệt Mạc Nhiễm Thiên.

"Các ngươi toàn bộ câm mồm cho trẫm!Mình thất trách, lại đổ toàn bộ trách nhiệm lên đầu ái phi của trẫm, các ngươi không cảm thấy xấu hổ à?" Tề Quân Hành giận đến mức tức giận đứng lên từ long ỷ, mắng.

Phía dưới lập tức sợ đến hoàn toàn yên tĩnh.

"Khụ khụ khụ, thật ra thì trong lòng mọi người cũng hiểu, giết Mạc thái tử cũng không có thể ngăn cản ba tháng sau Thân quốc đại quân, cho nên muốn giữ được Tề quốc, con đường duy nhất chính là cầu hòa, nhưng chúng ta lấy cái gì để cầu hòa, tiền? Không tệ, tiền này không thể không cho, nhưng Thân quốc chưa chắc đã cần? Đất cũng phải cắt, nhưng dã tâm của Thân quốc cũng không chỉ có vài miếng đất, như vậy chúng ta còn có cái gì có thể hấp dẫn Thân quốc đây?" Thượng Quan Nghi từ từ nhìn hai hàng triều thần đứng thẳng cúi đầu, nói lớn.

"Nghe nói Thân Vương cũng không muốn chiến tranh, hắn chủ trương hòa bình. Dù sao đánh giặc cũng chết rất nhiều người, cho dù thắng nhưng nguyên khí cũng tổn thương nặng nề. Nhưng mọi người biết ở Thân quốc người có thể nói chuyện chưa chắc là Thân Vương, mà là Thừa tướng Thân Vô Ky, nghe nói người này cực kỳ háo sắc mà tàn nhẫn khát máu, nhưng dù hắn sao cũng không phải là Thân Vương, cho nên nếu đem Mạc thái tử cho hắn, cho hắn mặt mũi, vừa hợp ý, Tề quốc cũng có thể thoát một tai nạn. Việc này so với giết Mạc thái tử hơn nhiều lắm, chư vị cảm thấy đề nghị của bổn quan thế nào?" Thượng Quan Nghi trên điện vốn là người rất có cốt cách của một kẻ làm quan, một phen nói đạo lý rõ ràng, khiến chúng thần phía dưới cũng á khẩu không nói được gì, nhưng trong lòng lại thầm khen kế này rất hay.

"Tướng quốc đại nhân thật là túc trí đa mưu, hạ quan bội phục, lúc trước hạ quan hiểu lầm đại nhân, xin nhận của Cảnh Nguyên một lạy!" Trung đại phu Cảnh Nguyên nghe ý kiến này thì trong lòng kích động, hắn vốn tưởng rằng tướng quốc đại nhân hẳn sẽ giúp đỡ Mạc thái tử, không ngờ vì cứu Tề quốc lại rất hiểu đại nghĩa, khiến lão phải bội phục.

"Cảnh đại nhân nặng lời, bổn tướng cũng là Tề quốc con dân, sao có thể nhìn dân chúng chịu khổ đây. Hoàng thượng, ngươi nói đúng không?"

"Xem ra cũng không còn cách nào, trẫm quyết định đem Mạc thái tử đưa cho Thân quốc, mười ngày sau lên đường, tướng quốc đại nhân vì trẫm chuẩn bị hết thảy, aiz, thành thật mà nói, trẫm không nỡ, nhưng trẫm càng không nỡ dân chúng Tề quốc! Bãi triều! "Tề Quân Hành trầm trọng thở dài một tiếng rồi rời đi.

"Ngô vương anh minh, vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"Lần này thanh âm đều lớn hơn bất kì lần nào, vang dội cả hoàng cung. Thượng Quan Nghi, Tề Quân Hành trong lòng khổ sở vạn phần.

Trước khi li biệt luôn không nỡ, cho đến trước ngày đi, Mạc Nhiễm Thiên ngồi lên xe ngựa tới Thân quốc, cả người đã bị Thượng Quan Nghi cùng Tề Quân Hành ép khô rồi, một ban ngày, một buổi tối, hai người càng không ngừng đòi hỏi, Dạ Tích Tuyết thì thức thời tránh không nhìn. Hiện giờ Mạc Nhiễm Thiên toàn thân bất lực nằm trên người Dạ Tích Tuyết, còn Dạ Tích Tuyết ôn nhu xoa bóp.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt cười khổ nhìn Dạ Tích Tuyết: "Dạ đại ca, chúng ta phải lên đường thôi." Cảnh tượng giống nhau, mục đích giống nhau, người làm bạn giống nhau, cỡ nào châm chọc.

"Dạ đại ca vẫn bảo vệ ngươi."Dạ Tích Tuyết thâm tình nói.

Bụi đất cuồn cuộn, đội ngũ chầm chậm lên đường, hành trình lại một lần nữa bắt đầu, Mạc Nhiễm Thiên sắp sửa đối mặt với chuyện gì đây?

(Đối mặt với hai thằng có khi biến thái chẳng kém Tề Vương 0.o)

98. Chương 98: Thủ Nhẫn Cầm Thú

(Tự tay đâm cầm thú)

Ngay từ trước khi xuất phát, Tề Quân Hành đã gửi công văn cho Thân quốc, bởi vậy trên đoạn đường này cũng không gặp trở ngại nào, mấy ngày sau Mạc Nhiễm Thiên khôi phục thể lực, ngồi trên xe ngựa ngắm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ.

"Tiểu Thiên, trời bắt đầu lạnh rồi, khoác áo vào đi." Dạ Tích Tuyết choàng một chiếc áo choàng đỏ lên người Mạc Nhiễm Thiên, tất cả đều do Tề Quân Hành chuẩn bị – là những y phục hoa lệ xinh đẹp nhất, giờ phút này hắn tóc trắng áo đỏ, tuyệt thế dung nhan, tựa như một yêu cơ, nghiêng nước nghiêng thành, khiến Dạ Tích Tuyết cũng ngây người.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên đẹp không?" Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nhìn gương mặt bắt đầu bừng đỏ của Dạ Tích Tuyết.

"A, đẹp, Tiểu Thiên vĩnh viễn là người đẹp nhất." Dạ Tích Tuyết nhẹ nhàng ôm hắn từ phía sau.

"Ha ha ha, hy vọng có thể làm cho Thân Vô Kỵ vừa thấy đã yêu, chịu ít nỗi khổ da thịt một chút." Mạc Nhiễm Thiên lập tức trưng ra vẻ mặt khổ qua.

"Sẽ, nhất định sẽ như vậy, Dạ đại ca không tin còn có người nhìn thấy dung nhan như vậy mà không động tâm, nếu vậy hắn nhất định là thái giám." Dạ Tích Tuyết hài hước nói.

"Ha ha ha, là thái giám thì tốt." Mạc Nhiễm Thiên cũng rất hài hước.

"Tiểu Thiên, hiện giờ công phu điểm huyệt của ngươi cũng khá rồi, đừng để mình chịu quá nhiều tủi nhục biết không? Dù là vật tiến cống, nhưng ngươi vẫn là Thái tử Mạc quốc, không thể bị bọn họ khi dễ." Dạ Tích Tuyết lo lắng nói, đứa nhỏ này, ai nhìn cũng muốn giày xéo a.

"Ha ha, yên tâm đi, Tiểu Thiên biết rồi, ngươi nhìn này!" Mạc Nhiễm Thiên lấy tiểu liêm đao giấu trong giày ra khoe.

"Ồ, thật tinh xảo." Dạ Tích Tuyết lấy tới thử một chút nhìn, khi thấy hai chữ Thanh Phong phía trên bèn cười hỏi: "Tiểu Thiên, Thanh Phong là ai?"

"Ha ha ha, Tiểu Thiên cũng không biết. Trong lúc vô tình có được, nhưng cũng là một thanh đao tốt." Mạc Nhiễm Thiên yêu thích không nỡ buông tay.

"Ừ, đúng lúc dùng để phòng thân, trong hai năm qua Tiểu Thiên cũng rắn chắc hơn không ít, sức mạnh cũng không kém Dạ đại ca đâu." Dạ Tích Tuyết sủng ái vuốt ve mái tóc trắng của hắn.

"Dạ đại ca, ta là nam nhân!" Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái, ngoại trừ chỗ kia có mất mặt chút xíu, nhỏ chút xíu, mình còn chỗ nào không giống nam nhân đâu.

(Edit: Ồ ồ, chỗ nào cũng không giống)

"Ha ha ha, dĩ nhiên, chẳng qua là gương mặt này còn đẹp hơn nữ nhân." Dạ Tích Tuyết lăng lăng nhìn gương mặt tinh xảo của hắn.

Mạc Nhiễm Thiên không có biện pháp, kéo khóe miệng: "Khuôn mặt nam nhân có thể đến mức này, ta cũng rất bất lực với ông trời." Được rồi, hắn thừa nhận khuôn mặt mình đẹp đến quá phận, có đôi khi nhìn gương cũng không thoát khỏi tự luyến bản thân. Đặc biệt hiện giờ một đầu tóc trắng, càng gia tăng mùi vị yêu mị, nói trắng ra thì hắn bây giờ quả thực không giống người!

"Ha ha, nhưng Tiểu Thiên cũng là người mà mỗi người đàn ông đều muốn lấy được." Dạ Tích Tuyết khẽ cười nói.

"Aiz, Dạ đại ca, ngươi cũng biết người đàn ông đầu tiên của Tiểu Thiên là ai?" Mạc Nhiễm Thiên vẫn không biết ai là người đầu tiên chiếm được thân thể này.

Dạ Tích Tuyết sửng sốt nói: "Tiểu Thiên một chút ấn tượng cũng không nhớ?"

"Ha ha, làm sao có thể nhớ được, khi đó là người nhược trí a, Dạ đại ca có biết không?" Mạc Nhiễm Thiên chẳng biết tại sao có chút khẩn trương.

"Nghe cung nữ nói hình như là Đại hoàng tử, bởi vì khi ấy Đại hoàng tử rất bênh vực Tiểu Thiên, nên đã xin hoàng thượng để hắn bảo vệ ngươi, khi đó ngươi vẫn còn ngây ngốc." Dạ Tích Tuyết nghĩ một chút rồi nói.

Tâm Mạc Nhiễm Thiên lập tức co rút đau đớn. Ngẩng đầu nhìn trời, hắn biết Mạc Kính ở trên trời nhìn mình.

"Tiểu Thiên, đừng đau lòng, Đại hoàng tử trên trời có linh thiêng sẽ không an lòng." Dạ Tích Tuyết phát hiện mình đã làm một chuyện ngu xuẩn.

"Uhm, lần này đi Thân quốc, ta muốn giúp đại ca báo thù, Thượng tướng quân đó tên Khương Chính đúng không? Ta muốn hắn lên trời theo đại ca!" Mạc Nhiễm Thiên phát ra ánh mắt lạnh lùng, trong lòng tràn đầy hận ý.

"Tiểu Thiên, nhưng Khương Chính kia có võ công!" Dạ Tích Tuyết lập tức lo lắng.

"Vậy thì thế nào, hắn hắn cũng thích sắc đẹp chứ." Mạc Nhiễm Thiên biết mình vũ khí tốt nhất chính là sắc đẹp của mình, hắn muốn vẻ đẹp của mình được phát huy đầy đủ, làm loạn cả Thân quốc, làm Yêu Cơ họa nước chân chính, hắn muốn nhanh hơn nữa, để tiêu Hương Hương nhận được báo ứng sớm hơn! Mạc Nhiễm Thiên hai tay nắm chặt, khí thế kinh người.

"Tiểu Thiên, đừng như vậy, thù hận cũng không phải tất cả, ngươi thả lỏng một chút, không cần gấp gáp, có câu "Dục tốc bất đạt", đừng khéo quá hóa vụng." Dạ Tích Tuyết lộ ra thần sắc lo lắng, y không hi vọng Mạc Nhiễm Thiên bị vây quanh cừu hận.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó nhoẻn miệng cười nói với y: "Dạ đại ca, không cần phải lo lắng cho Tiểu Thiên nữa, năng lực thừa nhận của Tiểu Thiên rất mạnh, yên tâm, ta sẽ thật vui vẻ sống sót."

"Ừ. Như vậy cũng tốt!" Hai người tay nắm chặt tay.

Xế chiều hôm đó, đoàn xe đã tới đối diện Âm giang, Thân quốc phái người đến đây tiếp ứng, bởi trước đó có một trận chiến nên bên bờ sông Âm giang còn mười vạn binh sĩ đồn trú, phân bố trong vòng trăm dặm. Giờ phút này cũng không thiếu binh sĩ nghe tin thiên hạ đệ nhất mỹ nam Mạc quốc thái tử tới, vội vàng đứng ở hai bên quan sát.

Chỉ thấy một người trung niên mặc trang phục sứ giả đi tới cạnh xe ngựa Mạc Nhiễm Thiên, Dạ Tích Tuyết vung rèm vải lên, Mạc Nhiễm Thiên tóc trắng áo đỏ khom người đi ra.

"Tham kiến Mạc thái tử điện hạ! Tại hạ Thân quốc Ngự sử Tiền Ngũ, xin thái tử điện hạ tiến vào quân doanh nghỉ ngơi, Quách Đại tướng quân đã chờ từ lâu." Tiền Ngũ khom người hành lễ.

"Đa tạ Tiền đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên vươn tay về phía Tiền Ngũ ở dưới, để lão đỡ mình, khi Tiền Ngũ ngẩng đầu thấy khuôn mặt tuyệt thế dung nhan này thì cả người đã ngây ngẩn, hai bên binh sĩ cũng nhìn không chớp mắt, im lặng không tiếng nói.

"Tiền đại nhân?" Dạ Tích Tuyết ở phía sau Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày nói.

"A, ồ, ồ, hạ quan thất lễ, thái tử điện hạ xin mời!" Tiền Ngũ kích động đưa tay kéo bàn tay bóng loáng mềm mại của Mạc Nhiễm Thiên, nhất thời tim cũng như ngừng đập, đáng tiếc một chút thì phải buông ra.

Mạc Nhiễm Thiên xuống xe, thấy binh lính hai bên đều một bộ dạng kinh ngạc, trong lòng không khỏi buồn cười, nhưng vẫn thiện ý nhe răng cười một tiếng với họ.

"Wow, thật đẹp, tiên nhân hạ phàm." Lập tức binh sĩ hai bên bạo động, tiếng nghị luận liên tiếp.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe lời bình này thì cười ngoác miệng, đôi môi màu kim phấn dưới ánh nắng càng trong suốt tinh khôi, nhất thời đem tất cả làm cho u mê.

Thật là nhất tiếu khuynh thành.

Quân trướng là một cái lều tròn rất lớn, tựa như nhà bạt hiện đại, Thân quốc dựng nước ở phương Bắc, quân trướng loại này nơi nơi đều có thể thấy được.

Mạc Nhiễm Thiên còn chưa vào trướng, đã thấy một người từ bên trong đi ra ngoài. Người này thân hình cao lớn, đầu đội khôi giáp, gương mặt có chút thô cuồng, hai mắt lấp lánh hữu thần, thấy Mạc Nhiễm Thiên tóc trắng áo đỏ bỗng sửng sốt.

"Mạc thái tử điện hạ, vị này chính là Quách Đại tướng quân của chúng ta!" Tiền Ngũ lập tức giới thiệu.

"Tiểu Thiên tham kiến Đại tướng quân!" Mạc Nhiễm Thiên khẽ mỉm cười với vị tướng quân nam tính mười phần này, hạ thấp nửa người dưới (a.k.a kiểu chào của các tiểu thư, cách cách trong phim TQ), vốn hắn muốn ôm quyền, nhưng hiện tại khắp thiên hạ đều biết hắn là nam thị, như vậy thì coi như mình là nữ nhân đi, dù sao nam nhân nơi này đều thích thế.

"Thái tử điện hạ miễn lễ, mau mau mời vào, bắt đầu mùa đông gió lạnh lắm." Đại tướng quân có chút anh dũng, khiến trong lòng Mạc Nhiễm Thiên dâng lên hảo cảm, theo vào.

"Đa tạ Đại tướng quân, đúng vậy a, qua Âm giang, bên này thật là có chút lạnh." Mạc Nhiễm Thiên nói mấy câu bâng quơ với hắn, Dạ Tích Tuyết theo sát phía sau.

"Thái tử điện hạ quả nhiên là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, ngươi thấy đó tất cả binh lính của bổn tướng đều rụng hồn, ha ha, Tề vương thật sự bỏ được a." Đại tướng quân cười to, thật ra thì hắn cũng bị vẻ đẹp của Mạc Nhiễm Thiên khiến cho kinh hãi.

"Ha ha, Tiểu Thiên vốn cũng không phải là người Tề quốc, chẳng qua là đồ chơi của Tề vương, hiện tại nếu có thể lấy Tiểu Thiên đổi lại an bình cho Tề quốc, hắn tự nhiên chắp tay nhường thôi, Tiểu Thiên đã quen." Mạc Nhiễm Thiên sâu xa nói, sắc mặt lộ ra nhàn nhạt ưu sầu.

Quách Đại tướng quân hiển nhiên không ngờ Mạc Nhiễm Thiên sẽ đáp như thế, nghe lời của hắn không khỏi chua xót, trong lòng hắn mềm nhũn: "Mạc thái tử cũng đừng quá thương tâm, tiên nhân giống như ngươi bực này (câu này nên sửa chăng?), ngô hoàng nhất định sủng ái có thừa."

"A?" Mạc Nhiễm Thiên gương mặt tuấn tú thất sắc, chẳng lẽ lần này không phải đưa mình cho Thân Vô Kỵ, mà là lão già kia? Nghe nói Thân vương sắp chết già rồi, làm sao còn có tâm tư, trời ạ, nghĩ đến việc bị một lão già thượng, Mạc Nhiễm Thiên cảm giác muốn ói ra.

"Ngô hoàng luôn luôn sủng ái tần phi, thái tử điện hạ cứ yên tâm đi." Quách Đại tướng quân còn an ủi Mạc Nhiễm Thiên.

"Đại tướng quân, không gạt ngươi, Tề vương nói với Tiểu Thiên là để cho Tiểu Thiên đi hầu hạ Thừa tướng đại nhân, sao lại là Thân vương?" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng.

"Mạc thái tử, lời ấy sai rồi, Thừa tướng đại nhân mặc dù quyền nghiêng triều chính, nhưng dù sao cũng không phải là vua a, nếu như hoàng thượng thích đưa cho hắn thì cũng được thôi, nhưng quân thần luôn khác nhau." Quách Đại tướng quân mở to hai mắt giải thích.

"A, hắn rồi, không biết lần này tác chiến, Quách Đại tướng quân là phụng mệnh Thừa tướng, hay là Thân Vương?" Mạc Nhiễm Thiên cũng là muốn biết hắn là người của ai.

"Ha ha ha, chuyện này có quan hệ gì, cuộc chiến này cũng đánh xong rồi, không còn ý nghĩa, hi vọng ba tháng sau không cần khai chiến, sắp đến mùa đông rồi, lính tráng sẽ rất cực khổ." Đại tướng quân thở dài.

"Đúng vậy a, hi vọng không nên đánh nhau nữa, khổ là dân chúng, binh lính kia, Đại tướng quân, Tiểu Thiên nên đi khuyên ai?" Mạc Nhiễm Thiên đổi lại phương thức hỏi.

"Thái tử điện hạ từ bi, bổn tướng bội phục, Thân Vương đã già, không chủ chiến, thái tử điện hạ muốn có cơ hội, thì đi khuyên nhủ Thừa tướng đại nhân đi." Quách Đại tướng quân rốt cuộc vẫn nói ra, dù sao hắn cũng không muốnđại mùa đông còn đánh giặc.

"Tiểu Thiên biết rồi." Mạc Nhiễm Thiên biết điều nói.

"Thái tử điện hạ ngày hôm nay sẽ ngụ ở lều bổn tướng chuẩn bị cho các ngươi, sáng mai lên đường, được chứ?" Đại tướng quân thiện ý nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đa tạ Đại tướng quân, vậy Tiểu Thiên đi ra ngoài trước." Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy đi ra ngoài.

Đang lúc ấy thì, màn vải bị kéo lên, một cơn gió lạnh ập vào, làm cho Mạc Nhiễm Thiên lập tức kéo chặc áo choàng màu đỏ trước ngực.

"Tướng quân, hắn chính là Mạc thái tử điện hạ, trời ạ, thật là đẹp." Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi, một thân hoa lệ cẩm y, nhìn Mạc Nhiễm Thiên há to miệng, sau đó mở miệng nói với Quách tướng quân.

"Ngươi là?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn một cái đã không thích nam tử này, lông mày xếch, mắt ướt át, bộ dạng lưu manh, nhìn mình như chảy nước miếng.

"Khương Dịch, không được vô lễ, vị này chính là Mạc thái tử điện hạ, thái tử điện hạ, hắn là phó sứ của bổn tướng, Tứ đệ của Thượng tướng quân Khương Chính." Quách Đại tướng quân giới thiệu cho Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đột nhiên buồn bực, biết Khương Chính là đầu sỏ giết chết đại ca Mạc Kính, mà nam tử này lại là đệ đệ của hắn.

"Khương phó sứ hữu lễ!" Mạc Nhiễm Thiên gật đầu một cái, tiếp tục đi ra ngoài.

"Hữu lễ, hữu lễ." Khương Dịch si ngốc gật đầu, sau đó thấy Mạc Nhiễm Thiên rời đi, lập tức nhìn về phía Quách tướng quân nói: "Đại tướng quân, người đẹp như vậy, trước hết để cho Dịch nhi vui đùa một chút đi, dù sao là cống phẩm, không thành vấn đề đâu." Câu này của hắn Mạc Nhiễm Thiên cùng Dạ Tích Tuyết phía ngoài nghe được nhất thanh nhị sở, Mạc Nhiễm Thiên nắm chặt góc áo.

"Khương Dịch, ngươi không được làm bừa, hắn là Mạc thái tử điện hạ, ngươi không muốn sống nữa à, Thừa tướng đại nhân đã truyền lời muốn một đường bảo vệ, không được sai sót!" Lời Quách tướng quân giống như trước để Mạc Nhiễm Thiên nghe được, đồng thời cũng rất rõ ràng Quách Đại tướng quân là người của Thân Vô Kỵ.

"Có quan hệ gì, Thừa tướng đại nhân không biết, hơn nữa vị thái tử này sớm bị Tề vương chơi tàn rồi, để cho Dịch nhi chơi một chút thì sao, Đại tướng quân muốn cùng làm không?" Khương Dịch ỷ mình là đệ đệ của Thượng tướng quân, ở trong quân đội làm xằng làm bậy, Quách tướng quân đã sớm không vừa mắt với hắn, nhưng không có biện pháp. Khương Chính trong mắt Thân vương cũng như hắn trong mắt Thừa tướng vậy. Nên cũng chỉ có thể để đệ đệ của hắn làm xằng làm bậy.

"Càn rỡ, không được! Bổn tướng chuyện gì cũng không quản ngươi, duy chỉ có chuyện này ngươi vạn không được làm! Nếu không quân lệnh xử trí!" Quách Đại tướng quân nghe lệnh của Thân Vô Kỵ, không để cho ai đụng vào Mạc Nhiễm Thiên.

"Được được được, Đại tướng quân ngươi đừng nóng giận, Dịch nhi nói giỡn, không đụng thì không đụng, Dịch nhi đi ra ngoài đây." Khương Dịch cũng không dám thật sự chọc giận Quách Đại tướng quân, vội vàng lấy lòng.

Mạc Nhiễm Thiên và Dạ Tích Tuyết bị dẫn tới một căn lều, lều này nhỏ hơn lều của Đại tướng quân chút ít, bên trong cái gì cũng có, giường là do nhiều tấm chăn phủ chồng lên nhau, khiến Mạc Nhiễm Thiên biết Thân Vô Kỵ ít nhất đối xử với hắn không tệ.

"Dạ đại ca, Khương Dịch kia là đệ đệ Khương Chính." Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết múc nước hầu hạ hắn rửa mặt, nói.

"Ừ, Tiểu Thiên muốn thế nào?" Dạ Tích Tuyết dĩ nhiên biết ý tứ Mạc Nhiễm Thiên.

"Tối ngươi đi hỏi thăm hắn đang ở nơi nào, ta muốn dạy cho hắn một bài học." Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói.

"Tốt, vậy Tiểu Thiên đi ngủ trước đi, trời lạnh, đừng đi lại ở bên ngoài." Dạ Tích Tuyết dịu dàng nói.

"Dạ, Tiểu Thiên cũng không muốn đi." Dạ Tích Tuyết cởi áo choàng của hắn xuống, rửa mặt một chút rồi để hắn nằm xuống giường.

Tỉnh lại lần nữa đã là đêm, Mạc Nhiễm Thiên mắc tiểu, lập tức đứng lên đi ra phía sau lều xuy xuy. Mới vừa đi tiểu xong đã nghe đến thấy tiếng động từ căn lều bên cạnh, hắn tò mò từ từ đi tới nhìn.

"A, đau, phó sứ đại nhân tha cho ta, ta không phải là nam thị a." Một binh sĩ nhìn qua có chút nhỏ gầy, bị một người đàn ông đặt trên cỏ.

"Câm miệng! Hôm nay lão tử khó chịu, ngươi tốt nhất biết điều một chút, nếu không lão tử thao chết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên nghe thanh âm, một lần nữa định thần nhìn lại, nam tử này không phải là Khương Dịch thì là ai!

"Ô ô, đau, đau quá!" Binh sĩ trên cỏ đã bị Khương Dịch cứng rắn tiến vào.

"Câm miệng, ngươi muốn tất cả mọi người đến xem sao? Lão tử cũng không quan tâm!" Khương Dịch thô bạo luật động, hắn chỉ cởi một nửa quần, người ở bên ngoài xem cũng nhìn không ra cái gì, nhưng động tác kia, là người thì ai cũng biết hắn đang làm gì.

"Tha mạng, phó sứ tha mạng a." Tiếng van xin nhỏ mà thống khổ.

"Thao, cho ngươi kêu!" Khương Dịch càng thêm thô bạo, động tác thô lỗ không chịu nổi, khiến Mạc Nhiễm Thiên cũng không đành lòng nhìn nữa, trong lòng lại càng giận đến nghiến răng nghiến lợi, tên súc sinh kia.

Chỉ chốc lát, binh sĩ trên cỏ bất động, Khương Dịch còn đang trên người hắn mãnh liệt sỉ nhục, không lâu rốt cục gầm nhẹ một tiếng ngừng lại, trong miệng còn mắng một câu: "Không để cho lão tử thượng thái tử, lão tử sẽ làm cùng người khác, hừ! Xem ngươi lão già này dám làm gì bổn công tử." Khương Dịch chậm chạp đứng dậy kéo quần.

"A, ngươi, thái tử điện hạ, ngươi tại sao lại ở chỗ này?" Khương Dịch xoay người, thấy Mạc Nhiễm Thiên phía sau liền bị hù dọa kêu to một tiếng, đặc biệt Mạc Nhiễm Thiên một thân từ đầu đến chân đều trắng. Nhưng ngay sau đó trên mặt đã lộ ra nụ cười tục tĩu.

"Khương phó sứ thật có nhã hứng, nhưng ngươi đem vị tiểu ca này bỏ mặc như vậy, có chút tàn nhẫn, hắn sẽ chết rét." Mạc Nhiễm Thiên đi lên trước, ngồi xuống, sau đó thấy được bộ dạng binh lính kia, phía sau máu tươi chảy ròng, huyết nhục mơ hồ. Người đã ngất đi, Mạc Nhiễm Thiên không đành lòng, đem quần của hắn kéo lên.

"A, hắc hắc, thái tử điện hạ chớ trách, Bổn công tử thật sự không nhịn được, ngươi biết nam nhân mà, hắc hắc." Khương Dịch có chút lúng túng, cư nhiên bị tiên nhân mà thấy thấy dáng vẻ cầm thú của mình.

"Ha ha, không sao, Tiểu Thiên biết rồi." Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi đứng dậy, xoay người mỉm cười nhìn Khương Dịch.

Dưới ánh trăng tiên nhân có tư thế hoàn toàn khiến cho thú tính của Khương Dịch lần nữa nổi lên, nước miếng cũng chảy xuống, hắn si ngốc nói: "Mỹ nhân cũng muốn chơi sao? Bổn công tử bảo đảm sẽ dịu dàng, sẽ làm mỹ nhân thoải mái."

Mạc Nhiễm Thiên cười một tiếng nói với hắn: "Thì ra Khương phó sứ lợi hại như thế a."

"Hắc hắc, mỹ nhân ngươi nhìn!" Khương Dịch lập tức đem quần kéo xuống, lộ ra thứ dơ bẩn còn nhuộm vết máu, đã cứng lên lần nữa.

Mạc Nhiễm Thiên dạ dày một trận quay cuồng, nhưng vẫn cười nói: "Khương phó sứ thật là thần nhân. Song Tiểu Thiên không có hứng thú, Tiểu Thiên chỉ là mắc tiểu nên đi ra ngoài mà thôi." Mạc Nhiễm Thiên làm bộ xoay người muốn đi.

"Mỹ nhân chớ a!" Khương Dịch sao có thể để Mạc Nhiễm Thiên đi a, lập tức đem Mạc Nhiễm Thiên kéo về, dùng sức quá nặng, Mạc Nhiễm Thiên thừa cơ quay đầu, Oản kiếm xuất ra, Khương Dịch còn chưa thấy rõ, đã cảm thấy trên cổ chợt lạnh, muốn há mồm la, nhưng la không ra, sau đó hoảng sợ nhìn Mạc Nhiễm Thiên rồi té xuống, quần còn chưa kéo lên, thứ dơ bẩn kia còn ở rung động trong gió, người đã đi đời nhà ma.

Mạc Nhiễm Thiên vốn muốn dạy dỗ hắn một chút coi như xong, nhưng mới vừa rồi bị sự tàn nhẫn của hắn kích thích, người như thế lưu trên đời này lại càng hại thêm nhiều người, cho nên mới vừa ra tay đã kết liễu hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lộ ra nụ cười lạnh với Khương Dịch trên mặt đất, sau đó lập tức bước nhanh về lều, mà Khương Dịch trên mặt đất, nơi cổ đã đứt lìa máu tươi ồ ạt chảy ra.

Đây là lần đầu tiên Mạc Nhiễm Thiên giết người, gọn gàng, hơn nữa trong lòng không có có một tia đau lòng cùng sợ hãi nào.

99. Chương 99: Thủ Nhẫn Cầm Thú

(Tự tay đâm cầm thú)

Mạc Nhiễm Thiên trở lại trong lều, vừa lúc thấy Dạ Tích Tuyết lo lắng đi ra ngoài.

"Tiểu Thiên, ngươi đi đâu vậy?" Tâm Dạ Tích Tuyết bình tĩnh hơn được một chút.

"Dạ đại ca, mau, mau cởi quần áo lên giường đi."Mạc Nhiễm Thiên vừa đi vừa cởi quần áo.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Dạ Tích Tuyết mặc dù hỏi nhưng thấy hắn vẻ mặt khẩn trương, lập tức vừa đi vừa cởi quần áo.

"Ta giết đệ đệ của Khương Chính rồi, ở ngay phía sau lều, sẽ rất nhanh bị người phát hiện, mau!" Mạc Nhiễm Thiên đem bản thân cởi sạch sẽ. Cũng may oản kiếm quá mỏng quá sắc bén, máu Khương Dịch cũng không kịp phun ra, không có vết máu bắn lên y phục của hắn.

"Cái gì? Dạ đại ca mới vừa hỏi thăm được hắn ở lều nào." Dạ Tích Tuyết kinh hãi nhưng cũng cởi sạch quần áo, hai người lập tức lăn vào trong chăn, ôm nhau sưởi ấm.

"Tên khốn kia cường bạo một binh lính, ta nhìn không được nên giết hắn, người như thế giữ lại cũng là tai họa." Mạc Nhiễm Thiên lạnh muốn chết, ôm Dạ Tích Tuyết không chừa một khe hở.

"Tiểu Thiên, ngươi……" Dạ Tích Tuyết bị hắn ôm cả người nóng lên, gương mặt tuấn tú hồng hồng đầu óc cũng bắt đầu đình công, nơi nào đó phía dưới lại càng nhộn nhạo.

"Lập tức sẽ có người tới, Dạ đại ca, phải bình tĩnh, hôn ta."Mạc Nhiễm Thiên nhắm mắt lại đem miệng hướng về phía y.

"Tiểu Thiên, bị người nhìn thấy như vậy có được không?" Dạ Tích Tuyết có chút băn khoăn.

"Không sao, Tiểu Thiên sẽ có cách." Mạc Nhiễm Thiên chủ động hôn môi y, Dạ Tích Tuyết nghe hắn nói vậy lập tức thả lỏng tâm tư, tập trung. Hai người hôn đến quên mình, tựa như tuyệt không để ý mới vừa rồi có người chết.

Sau khi động tình, Tiểu Thiên cả người nóng ran, hất chăn, hắn cả người cần phát tiết, chủ động ngồi trên người Dạ Tích Tuyết.

"Nha, Tiểu Thiên!" Dạ Tích Tuyết cảm thấy tối nay hắn không đúng, chưa từng thấy hắn nhiệt tình như vậy, nhìn hắn trên người y từ từ luật động, trong lòng y lo lắng. Đây là lần đầu tiên Tiểu Thiên giết người, sau khi giết người trấn định giống như hắn vậy thật hiếm thấy. Có lẽ hắn đang phát tiết sự sợ hãi trong lòng, nhưng mà cái tư thế này khiến y thật thoải mái.

Đang lúc ấy thì rèm vải trong lều bị vén lên, có ba người xông tới.

"A." Mạc Nhiễm Thiên cố ý sợ hãi kêu, hai tay giống như nữ nhân ôm lấy thân thể của mình, sau đó đi xuống từ thân thể Dạ Tích Tuyết, nhưng động tác của hắn khiến cho ba người cũng thấy hai người đang sinh hoạt vợ chồng. Dạ Tích Tuyết lập tức đem chăn kéo tới phủ lấy hai người.

"Đại tướng quân, ngươi, ngươi tại sao không gõ cửa?" gương mặt tuấn tú của Mạc Nhiễm Thiên ửng đỏ, thật là động lòng người. Mái tóc hắn trắng dài sáng bóng bao trùm thân thể trơn bóng trắng nõn khiến ba người mặt đỏ tim đập, không dám nhìn gần.

"Ngại, ngại quá, Thái tử điện hạ, bởi vì xảy ra chút chuyện, cho nên….. nhưng, nhưng Thái tử điện hạ sao có thể cùng thị vệ của mình như thế?" Khuôn mặt của Quách Đại tướng quân đỏ như gấc. Trí óc còn đang nhớ lại cảnh Mạc Nhiễm Thiên từ trên người Dạ Tích Tuyết xuống, hậu huyệt phía sau đỏ tươi mỹ lệ, khiến ông ta thấy phía dưới mình cũng trướng đau.

"A, xảy ra chuyện gì vậy?"Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc nói.

"Khương, Khương Dịch bị người giết!"Quách tướng quân lập tức nói.

"Cái gì? Sao có thể, không phải lúc trước hắn vẫn khỏe sao?" Mạc Nhiễm Thiên thoạt tiên là sợ hãi, sau đó mặt trầm xuống nói: "Chẳng lẽ Quách Đại tướng quân hoài nghi Tiểu Thiên?" Mạc Nhiễm Thiên cười thầm trong lòng.

"Không, không phải, Khương Dịch vừa mới chết không lâu, thân thể vẫn còn nóng, Thái tử điện hạ đang…, khụ khụ khụ, dĩ nhiên không phải." Quách đại tướng quân lúng túng vô cùng.

"A, may quá, bằng không Quách tướng quân đã hoài nghi Tiểu Thiên rồi, nhưng mà Đại tướng quân à, ngươi xông tới lúc này đúng là không có ý tứ." Mạc Nhiễm Thiên chu cái miệng nhỏ nhắn.

"Vâng, vâng, ngại quá, nhưng Thái tử điện hạ, ngươi sao có thể…?" Quách tướng quân nhìn Dạ Tích Tuyết vẻ mặt thống khổ trên giường. Hắn rất đồng tình với y, nam nhân vào lúc này bị cắt đứt, e rằng sẽ bị nội thương mất.

"Không dối gạt đại nhân, Tiểu Thiên bị Tề vương hạ mị dược, trời vừa tối sẽ phải như thế, nếu không sẽ bị hành hạ tới chết." Mạc Nhiễm Thiên đáng thương nói.

"A, Tề vương này thật không phải là người." Quách Đại tướng quân lập tức đồng tình, nhưng cũng rất hâm mộ Dạ Tích Tuyết, thầm nghĩ khó trách thị vệ bên cạnh hắn đẹp trai rắn chắc như thế, nếu đổi lại là ông ta, ông ta cũng đồng ý.

(=]]]]] khổ thân anh Tề, khổ thân anh Dạ) (Tự nhiên bị hất bát mực vào mặt mặc dù chẳng làm gì:v)

"A, tướng quân, các ngươi có thể đi ra ngoài trước không, chờ Tiểu Thiên giải được dược này rồi nói chuyện sau, nha." Mạc Nhiễm Thiên cố ý phát ra thanh âm yêu kiều, đôi tay nhỏ bé vuốt ve ngực mình, động tác phóng đãng quyến rũ.

"A, được, được!" Ba người Quách Đại tướng quân lập tức ra ngoài, còn chưa đi xa, đã nghe bên trong truyền ra tiếng rên dâm đãng: "A, ư, a, thật thoải mái, nha." Ba người nhìn nhau, vội vàng đi tìm nam thị của mình.

"Đại tướng quân, một lúc nữa mạt tướng trở lại." Hai vị phó tướng rối rít cáo từ, Quách đại tướng quân khóe miệng mãnh liệt co giật, hắng giọng, thở gấp, bình ổn sự nhộn nhạo trong lòng. Chuyện Khương Dịch còn phải xử lý, hắn chết rồi, làm sao ăn nói với phía Khương Chính bên kia đây. Nhưng tiểu tử này cũng thật xấu xa, thấy bộ dạng tàn tạ của binh lính trong bụi cỏ kia, mà vật ghê tởm trong quần hắn trước khi chết kia, cũng biết hắn không làm được chuyện gì tốt đẹp rồi. Nhưng rốt cuộc là người nào giết hắn, một đao kiến huyết phong hầu kia, không phải người nào tùy tiện cũng có thể làm được.

Hai người trong lều nhìn nhau cười một tiếng, một lần nữa bắt đầu tiết tấu yêu đương, lúc này sẽ không bị ai quấy rầy nữa.

Một lúc lâu sau, Mạc Nhiễm Thiên cùng Dạ Tích Tuyết mặc quần áo tử tế, Mạc Nhiễm Thiên phủ thêm một chiếc áo khoác ngoài màu đen, hai người tới trong căn lều đèn đuốc sáng rực của Quách Đại tướng quân.

Vào bên trong, thấy mấy người lính quỳ trên mặt đất, thi thể Khương Dịch đặt ở chính giữa. Vì mùa đông nên ở cổ vết máu đông lại, nhưng hai mắt lại hoảng sợ trừng lớn.Ở bên cạnh là hai hàng phó tướng.

"Thái tử điện hạ mời ngồi.Nha, đúng rồi, hẳn nên gọi là Tam vương gia rồi.Ha ha, chẳng qua là vẻ đẹp của Mạc Thái tử nổi danh khắp thiên hạ, bổn tướng nhất thời không kịp thay đổi, thật ngại quá!"Quách tướng quân nhìn Mạc Nhiễm Thiên đi vào, đỏ mặt nói.

"Đa tạ Đại tướng quân, không, Tiểu Thiên vẫn là Thái tử, hoàng đế Mạc quốc bổn thái tử không thừa nhận!" Mạc Nhiễm Thiên ngay từ hai năm trước vẫn kiên trì mình là Thái tử, đối với chuyện Mạc Hiên lên ngôi,

hắn dù chết cũng không thừa nhận!

“A, vậy à?”Đại tướng quân kinh ngạc nói.

“Tướng quân, đây là chuyện của nước ta, không cần so đo nhiều. Đúng rồi, tìm được hung thủ chưa?” Mạc Nhiễm Thiên đi tới phía trước thi thể bỗng nhiên “A” một tiếng, xoay người nhào vào trong ngực Dạ Tích Tuyết.

“Người, đem thi thể khiêng xuống đi, đừng làm cho Thái tử điện hạ sợ hãi!” Mọi người thấy vẻ kinh hoảng của hắn, trái tim cũng thắt lại. (Em đẹp em có quyền * ngoáy mũi *)

“Thật là đáng sợ, là ai tàn nhẫn như vậy?”Mạc Nhiễm Thiên từ từ nhô đầu ra từ dưới lưng Dạ Tích Tuyết.

“Nhìn dáng dấp, hẳn là có người có võ công.”Quách đại tướng quân nhíu mày nói.

“A, nhưng ánh mắt hắn trợn lớn như vậy, nhất định là bị hoảng sợ, người giết hắn hẳn là người quen?” Mưu kế trong lòng Mạc Nhiễm Thiên từ từ được tạo thành.

“Thái tử điện hạ nói rất có lý, mạt tướng cũng cho rằng như thế.” Một phó tướng phụ họa.

“Nhưng cho tới nay không xảy ra loại chuyện này, vì sao Mạc Thái tử vừa đến đã xảy ra chuyện? Mọi người không cảm thấy thật kỳ lạ sao?” Một phó tướng khác đứng dậy. Người này là phó tướng Trương Đường của Quách Đại tướng quân, mới vừa rồi cũng không đến lều của Mạc Nhiễm Thiên.

“Trương phó tướng, mới vừa rồi bổn tướng đã giải thích qua, đừng quan tâm chuyện của Mạc Thái tử. Khụ khụ khụ.”Quách Đại tướng quân mở miệng nói.

“Đại tướng quân, ngươi có biết không, bọn họ cũng có thể giết người xong lập tức hành phòng. Có lẽ chính là bởi vì biết giết người sẽ có người hoài nghi bọn họ, cho nên cố ý cho các ngươi thấy bọn họ hành phòng chăng?” Trương Đường phân tích đạo lý rõ ràng.

Mọi người hai mặt nhìn nhau, hiển nhiên cảm thấy lời của hắn đáng cân nhắc.

“Ha ha ha, Trương phó tướng phải không? Ngươi nói xem vì sao bổn thái tử phải giết người bổn thái tử vốn không quen biết đây?”Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt nói, nhưng trong lòng thì cả kinh _ người này xem ra rất có đầu óc.

“Cái này, ai biết, có lẽ ngươi hận Thân quốc, có lẽ ngươi thấy Khương Dịch đang làm chuyện cầm thú, nhìn không vừa mắt?” Trương Đường một đôi mắt ưng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, hiển nhiên kẻ này cũng không háo sắc.

“Ha ha ha, thật là buồn cười, nếu bổn thái tử giết người vì nguyên nhân này, không phải là cần giết rất nhiều người à, hơn nữa bổn thái tử không biết võ công, làm sao giết được hắn đây?” Mạc Nhiễm Thiên buồn cười nói, đồng thời mắt cũng lộ ra vẻ không khách khí.

“Nghe nói thị vệ của ngươi võ công cao cường, có người thấy hắn hỏi thăm lều Khương Dịch, chuyện này phải giải thích như thế nào.”Trương Đường xem ra không muốn buông tha Mạc Nhiễm Thiên.

“Dạ đại ca luôn luôn chỉ nghe lời bổn thái tử, bổn thái tử nếu thật lòng muốn giết Khương Dịch, vì sao không để cho Dạ đại ca bí mật giết hắn, hỏi thăm lều của hắn làm gì?” Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn cười lạnh.

“Vậy vì sao Thái tử điện hạ lại hỏi thăm lều của hắn?”Người này thật đúng là gây sự, những người khác thấy hắn nói có lý cũng không nói gì, nghe hai người một hỏi một đáp.

“Ha ha ha, bổn thái tử thật không biết Trương phó tướng vì sao cứ khăng khăng cho rằng là bổn thái tử giết người. Một, bổn thái tử vừa tới, chẳng lẽ biết rõ mình sẽ bị hoài nghi, còn đi giết người, hai, mọi người mời xem, đây chính là nguyên nhân bổn thái tử bảo Dạ thị vệ đi tìm Khương Dịch.” Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh không dứt.

“Đây là cái gì?”Có người tò mò hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên trên tay cầm một bình ngọc nhỏ, rất tinh xảo, hắn vừa đưa cho mọi người xem vừa nói: “Đây là dầu hoa hồng, nói vậy các đại nhân không lạ gì phải không? Tiểu Thiên vì bị Tề vương hạ mị dược,

mỗi đêm cần cùng người giao hợp mới không mất mạng, mọi người cũng biết có đôi khi vốn không có tình thú gì. Tiểu Thiên cũng không muốn mình quá cực khổ mới muốn sai thị vệ hỏi xin Khương Dịch chút ít, bởi vì… bình này Tiểu Thiên đã dùng xong, nhưng thành thật mà nói, Tiểu Thiên nhìn thấy Khương Dịch lần đầu tiên, liền nhìn ra hắn nhất định am hiểu vấn đề này, hỏi xin hắn mấy bình dầu hoa hồng cũng không có gì đáng trách, Trương phó tướng, ngươi hiện tại hài lòng chưa?" Mạc Nhiễm Thiên nói xong lời cuối cùng ủy khuất đến nước mắt chảy ròng.

"Đủ rồi, Trương phó tướng, bổn tướng tin Mạc Thái tử không giết Khương Dịch, thật sự không có động cơ gì. Nếu hắn thật sự hận Thân quốc, muốn giết người, cũng phải giết bổn tướng mới đúng!" Quách Đại tướng quân nhìn không đành lòng.

"Vâng, đúng, có lý." Có mấy người rất đồng tình Mạc Nhiễm Thiên.

"Hu hu, Tiểu Thiên không muốn để người khác biết những chuyện xấu này, nhờ các vị đại nhân giúp Tiểu Thiên giữ bí mật, ta vô cùng cảm kích.Hu hu."Mạc Nhiễm Thiên đáng thương lau nước mắt, lại dùng ánh mắt đẫm lệ khẩn cầu nhìn họ.

"Mạc Thái tử điện hạ yên tâm, Tề vương kia thật là tàn bạo bất nhân, aiz." Có người an ủi.

Trương Đường đối diện bị lời nói của Mạc Nhiễm Thiên làm cả kinh ngồi sững sờ. Hắn thế nào cũng không ngờ được Mạc Thái tử muốn gặp Khương Dịch hỏi xin vật này, vừa nghe hắn nói như thế, nhất thời cảm giác mình giống như chọc vào nỗi đau của người ta, có chút tàn nhẫn.

"Trương phó tướng, bây giờ ngươi còn cảm thấy Tiểu Thiên lừa ngươi sao? Hu hu."Mạc Nhiễm Thiên thương tâm dựa vào trong ngực Dạ Tích Tuyết, đau đớn cực kỳ.

"Trương mỗ không ngờ là thế này, thật ra nghĩ cũng đúng, Thái tử điện hạ vừa đến đã giết người hẳn là quá ngu xuẩn, là Trương mỗ hiểu lầm."Trương Đường vẻ mặt lúng túng.

"Không sao, Tiểu Thiên đã quen." Lời này của Mạc Nhiễm Thiên quả thực đang đào trái tim của mọi người, khiến họ không biết làm sao.

"Thật ra thì Tiểu Thiên cảm thấy hẳn là hắn bị bạn bè hoặc người thân quen của hắn giết. Dù sao vẻ khiếp sợ như vậy không phải không có lý do, nhất định là người thân hoặc người quen, tướng quân chỉ cần tra xem trong số bạn bè của hắn, ai có thân thủ bậc này không phải là được rồi sao?" Mạc Nhiễm Thiên khóc thút thít phân tích.

"Thái tử điện hạ nói thế rất đúng, phải rồi, trong các ngươi ai biết có người nào thường xuyên qua lại với Khương Dịch không?"Quách Đại tướng quân lập tức hỏi.

Lời này vừa nói ra, có mấy người đều nhìn về Trương Đường.

Trương Đường lập tức khẩn trương lên nói: "Các ngươi? Mạt tướng vẫn luôn ở trong lều, không thể nào giết Khương Dịch, mặc dù hắn cùng mạt tướng qua lại thường xuyên, nhưng cũng không thâm giao, mạt tướng cũng không có động cơ giết hắn, phải không?"

Biến đổi này khiến Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy ngoài ý muốn, thì ra là Khương Dịch và Trương Đường lại là bạn bè.

"Trương phó tướng ở trong lều, có ai chứng minh không? Tiểu Thiên cũng không tin Trương phó tướng giết Khương Dịch."Mạc Nhiễm Thiên mở miệng nói.

"Đa tạ Mạc Thái tử." Trương Đường có chút cảm động _ mình nghi oan hắn, hắn lại còn giúp mình nói tốt.

"Trương phó tướng có người làm chứng không?"Quách tướng quân hỏi lần nữa.

"Có, nam thị của mạt tướng là Binh nhi có thể làm chứng, lúc ấy hắn ở trong lều cùng ta." Trương Đường thở phào một cái.

"Người đâu, đi mang Binh nhi đến!" Quách tướng quân hạ lệnh: "Mọi người còn cảm thấy những người khác có gì đáng nghi không?"

"Khương Dịch người này khi còn sống cũng không tốt đẹp gì, bạn bè của hắn e rằng cũng không có mấy người. Mạt tướng biết còn có lão Tần quản hỏa thực, nhưng lão Tần đã già, sợ là không có năng lực giết hắn." Có một phó tướng trầm tư nói.

"Không sai, thành thật mà nói bổn tướng cũng không thích Khương Dịch, nhưng hắn dù sao cũng là Tứ đệ của Thượng tướng quân, không tìm được hung thủ, bổn tướng không có cách nào giải thích với hắn. Đúng rồi, vì sao Trương phó tướng và Khương Dịch lại quen thân?" Quách Đại tướng quân nhìn về phía Trương Đường.

"A, chuyện này."Trương Đường mặt lộ vẻ khó nói.

"Nói vậy Trương phó tướng và Tiểu Thiên đều có chuyện khó nói giống nhau sao?"Mạc Nhiễm Thiên nói đỡ.

Đang lúc này, nam thị Binh nhi của hắn bị giải vào, thấy nhiều người như vậy, y hoảng sợ đến mặt mũi trắng bệch, lại nhìn nhìn Trương Đường, càng thêm kinh hoảng.

"Binh nhi phải không? Không cần sợ hãi, hiện giờ Bổn tướng quân muốn hỏi ngươi một chuyện, ngươi phải trả lời thành thật, nếu không quân pháp xử trí, biết chưa?" Quách tướng quân nhìn hai chân hắn không ngừng run rẩy, có chút ngạc nhiên.

"Binh nhi đừng sợ, hiện giờ có người chết, mọi người đang tìm hung thủ, muốn hỏi ngươi một chút. Một canh giờ trước Trương phó tướng có phải ở trong lều cùng ngươi hay không, không cần sợ, nói thật là được." Mạc Nhiễm Thiên phát hiện ánh mắt cậu bé này nhìn Trương Đường có chút kỳ quái, không khỏi giọng nói dịu dàng, từ từ hỏi, đặc biệt là ba chữ không phải sợ.

Binh nhi vừa nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên thì nhất thời ngây ngẩn cả người _ hắn là thần tiên sao? Thật là đẹp.

"Binh nhi, ngươi còn không mau nói?"Trương Đường hung ác lớn tiếng nói.

"A." Binh nhi nhìn Trương Đường một cái, cả người cũng phát run, đũng quần càng ẩm ướt khiến Mạc Nhiễm Thiên càng thêm hiếu kỳ.

"Trương phó tướng, ngươi đừng hù dọa hắn, để hắn từ từ nói. Binh nhi, một canh giờ trước, Trương phó tướng thật cùng ngươi ở một chỗ sao? Các ngươi đang làm gì?"Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói.

"Đồ vô dụng, nói mau, nếu không lão tử cho ngươi biết tay!"Trương Đường lộ ra vẻ mặt hung ác.

"A, Binh nhi, Binh nhi không có, không có ở cùng Trương phó tướng."Binh nhi nói xong hai chân mềm nhũn, té ngồi trên mặt đất không dám nhìn Trương Đường đang nhìn y với vẻ mặt không thể tin được.

"Ồ!" Mọi người thổn thức, lộ ra vẻ khinh bỉ với Trương Đường.

"Đồ đê tiện thối tha, ngươi dám nói lung tung, lão tử giết ngươi!" Trương Đường giận đến xông lên phía trước.

"Càn rỡ!" Quách Đại tướng quân hét lớn một tiếng, đem Trương Đường bức lui xuống.

"Đại tướng quân, hắn nói nhảm, mạt tướng mới vừa rồi rõ ràng cùng hắn ở chung một chỗ, hắn nói láo!" Trương Đường sợ, lập tức quỳ rạp xuống đất.

"Hừ, hắn là nam thị của ngươi chẳng lẽ sẽ vu oan cho ngươi sao?" Quách Đại tướng quân sắc mặt lạnh như băng nghiêm trọng nói.

"Tiện nhân, ngươi nói, ngươi nói mau, ngươi tại sao muốn hãm hại ta?"Trương Đường xoay người hung hăng nhìn Binh nhi.

"Binh nhi, đừng sợ, ngươi từ từ nói, nói thật, mọi người tự nhiên sẽ tin tưởng." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng càng thêm chắc chắn cái gã Trương Đường này đối xử với Binh nhi vô cùng tồi tệ, nhìn thái độ sợ sệt của y thì biết.

"Binh nhi không có nói láo, xế chiều đại nhân đem Binh nhi hành hạ, sau đó Binh nhi thân thể đau, một mực ngủ ở hậu doanh, cho đến khi vừa rồi có người tới gọi Binh nhi." Binh nhi nhìn vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng ổn định hơn chút ít. Y muốn nhân cơ hội để kẻ lòng lang dạ thú này đi tìm đường chết.

"Tiện nhân, ngươi, ngươi……?" Trương Đường sắc mặt trắng bệch, làm sao cũng không nghĩ ra nam thị của mình lại hãm hại mình.

"Người đâu đem Trương phó tướng giam lại, ngày mai mang đến Đô thành để cho Thượng tướng quân xử trí, đem thi thể Khương Dịch chở về cùng!"Quách tướng quân lập tức hạ quân lệnh.

"Tướng quân, mạt tướng oan uổng!" Trương Đường khóc hô bị kéo xuống.

"Binh nhi đứng lên đi, nói một chút Trương phó tướng hành hạ ngươi ra làm sao, lại phải nghỉ ngơi cả buổi trưa?"Mạc Nhiễm Thiên đi ra, không chê bẩn đem hắn đỡ dậy.

"Đa tạ Thái tử điện hạ, hắn, hắn là súc sinh, hu hu."Binh nhi lập tức khóc lớn lên, khiến cho mọi người đều thất kinh, bởi vì nhìn Trương Đường lúc bình thường cũng không tệ lắm, làm sao cũng không ngờ hắn sẽ bị mắng thành súc sinh.

"Đừng khóc, nói ra, để cho mọi người xem rốt cuộc hắn ta cầm thú như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên thanh âm ôn hòa, một tay từ từ vuốt ve phía sau lưng y, để cho Binh nhi từ từ an định lại.

"Đại nhân hắn, hắn " không thể ", hắn dùng những thứ đạo cụ Khương phó sứ cho hắn hành hạ Binh nhi mỗi ngày, hu hu. Binh nhi đau quá đau quá, nhưng đại nhân như là kẻ điên hành hạ Binh nhi, hu hu hu. Binh nhi mỗi lần cũng cần nghỉ ngơi mấy ngày mới có thể hồi phục, nhưng gần đây đại nhân ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng không cho Binh nhi, hu hu.Hôm qua khi đại nhân hành hạ Binh nhi, Khương phó sứ tới, hắn muốn thượng Binh nhi, nhưng đại nhân không chịu. Khương phó sứ liền cười nhạo hắn " không thể " còn ghen, lúc ấy đại nhân và Khương phó sứ trở mặt." Binh nhi vừa nói lời này liền đem tất cả mọi người dọa sợ, không ngờ Trương Đường lại " không thể ".

"Súc sinh! Xem ra là Trương Đường sợ Khương Dịch công bố bí mật của hắn cho mọi người biết nên mới giết Khương Dịch." Có một phó tướng lập tức phân tích.

"Thật nhìn không ra! Súc sinh! Loại súc sinh này phải để cho hắn chịu tội thật nặng! Người đâu, nghiêm hình tra khảo cho bổn tướng! Thật là buồn cười!" Quách Đại tướng quân cả giận nói.

"Ha ha ha, giờ Tiểu Thiên đã hiểu, vì sao Trương phó tướng nghi ngờ Tiểu Thiên vừa tới đã giết người, mới vừa rồi còn gây sự như vậy, thì ra là muốn giá họa cho Tiểu Thiên, aiz." Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu thở dài.

Tất cả mọi người cau mày nhìn mỹ nhân thương cảm.

"Thực xin lỗi, để cho Thái tử điện hạ chê cười, ngày mai Thái tử điện hạ lên đường, bổn tướng sẽ phái người áp tải súc sinh kia. Thời gian không còn sớm, tất cả mọi người đi ngủ đi, aiz." Quách tướng quân cũng là cảm giác đau lòng sâu sắc, mình tổn thất một vị phó tướng nhưng loại mặt người dạ thú này cũng không đáng tiếc!

Sau khi Dạ Tích Tuyết cười nhạt cùng Mạc Nhiễm Thiên cáo từ. Đi khỏi lều, Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn bầu trời trên đầu có vầng trăng sáng, nhìn Dạ Tích Tuyết bên cạnh một chút, hai người liếc mắt nhìn nhau, khóe miệng cũng gợi lên nụ cười.

100. Chương 100: Sơ Ngộ Tuấn Nam

(Lần đầu gặp tuấn nam)

Ngày hôm sau, đoàn người Mạc Nhiễm Thiên lên đường từ sớm. Có thị vệ của Quách đại tướng quân mở đường, đường xá lại càng thông suốt không trở ngại, Mạc Nhiễm Thiên nhìn con đường rộng rãi ngoài cửa sổ, thở dài.

"Tiểu Thiên, làm sao vậy? Vì sao than thở?" Dạ Tích Tuyết không hiểu hỏi. Tên tiểu tử này vừa trừ khử đệ đệ Khương Chính, lại vừa hãm hại Trương Đường, trong lòng đắc ý thật lâu đây.

“Đây chính là sự khác nhau, một quốc gia muốn giàu mạnh, đường xá là mấu chốt. Ngươi xem này, đường xá Thân quốc so với nước ta không biết to hơn bao nhiêu lần, aiz.” Mạc Nhiễm Thiên cảm khái nói.

“Đúng vậy, đoạn đường này hơn con đường từ Mạc quốc tới Tề quốc nhiều lắm, không biết trong hai năm qua, Mạc quốc có thể khai thông đường bộ không đây?” Dạ Tích Tuyết cũng cảm thán.

“Tiêu Hương Hương là người thông minh, nàng nhất định sẽ coi trọng những điều này. Không phải nói ngay cả đường từ kinh thành đi Bình Châu cũng mở lớn sao? Trước kia phải tốn thời gian một tháng, hiện giờ chỉ không đến hai mươi ngày là có thể tới Bình Châu rồi.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết một cái.

“Ha ha, nghe được quốc gia của mình cường đại, trong lòng vui lắm sao?” Dạ Tích Tuyết cười nói.

“Đúng vậy, coi như là công lao của Tiêu Hương Hương.”Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên không biết có tư vị gì.

“Tiểu Thiên, trên thư kia rốt cuộc viết cái gì?” Cho tới hôm nay, Dạ Tích Tuyết còn chưa biết bức thư mà lúc ấy Dung Nhị đưa _ khiến Mạc Nhiễm Thiên một đêm bạc đầu _ rốt cuộc viết cái gì?

“A, Tiểu Thiên vẫn cho là Tiêu Hương Hương có cảm tình đối với phụ hoàng. Hmm, thật là buồn cười, thật ra thì giống như quốc gia này, phụ nữ có địa vị thấp như vậy, nàng lại có thể bò lên hậu vị, là ta không để mắt đến lòng dạ và sự độc ác của nàng. Dạ đại ca biết phụ hoàng là chết như thế nào không?”Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết, hai mắt từ từ đỏ lên.

“Tiểu Thiên, đừng nói, Dạ đại ca không muốn biết.” Dạ Tích Tuyết nhẹ ôm lấy hắn, sợ khơi lại chuyện thương tâm của hắn.

“Dạ đại ca, con người sao có thể ác như vậy? Chẳng lẽ để thành đại sự ngay cả thân nhân của mình cũng có thể hạ thủ sao? Phụ hoàng cùng nàng ân ái nhiều năm, vì sao nàng có thể bóp chết hắn, còn để con trai mình hỗ trợ, hu hu hu.” Mạc Nhiễm Thiên khóc lớn lên. Tiêu Hương Hương này đầu tiên là lấy kiếm bức bách Mạc Vương lập chiếu thư, sau đó sợ lưu lại vết thương, liền bóp cổ Hoàng thượng tới chết. Mạc Hiên và mấy thân vệ giữ Hoàng thượng, nàng tự động thủ bóp chết phu quân nhiều năm cùng chung chăn gối. Đây là thân tín Mạc Nghị Thần tận mắt nhìn thấy, cho nên Mạc Nhiễm Thiên mới biết rõ ràng như vậy. Sau đó những người kia lại bị Tiêu Hương Hương rót thuốc hạ độc, bịt miệng, nàng nghĩ chuyện này chỉ có mẹ con hai nàng biết, lại không ngờ Mạc Nghị Thần đã sớm nắm thóp bọn họ.

“Trời ạ, nữ nhân này thật ác độc!” Dạ Tích Tuyết cả kinh nói. Để cho người khác động thủ có lẽ dễ dàng tiếp nhận hơn, nhưng chính nàng bóp chết trượng phu của mình, tàn nhẫn cùng vô tình đến thế nào.

“Ta muốn báo thù cho phụ hoàng!” Hai mắt Mạc Nhiễm Thiên phát ra hận ý nồng đậm. Mặc dù hắn và vị phụ hoàng trên danh nghĩa này không tiếp xúc nhiều, thế nhưng Hoàng thượng đối với hắn sủng ái cùng quan tâm khiến hắn cảm nhận được sự ấm áp của người nhà. Vốn tưởng rằng Tiêu Hương Hương cũng là người thân của mình, không ngờ nàng cũng là người thương tổn tới mình sâu nhất. Chẳng lẽ quyền lực, dục vọng thật sự có thể lấy mất đi lương tâm con người? Đáp án rõ ràng là _ đúng.

Dạ Tích Tuyết ôm chặt lấy hắn, không lên tiếng. Y biết cho dù đổi thành y, y cũng cũng sẽ báo thù, cho nên y không khuyên giải, chỉ cho hắn sự ấm áp.

Hai người ôm nhau không tiếng động, bánh xe cứ lăn, thời gian dần trôi.

Hôm đó, đoàn xe đi tới một đại trấn ở Thân quốc, Ngự sử Tiền Ngũ đi theo lần này đã chuẩn bị hết thảy. Ông ta để cho đoàn xe đóng ở ngoài thành nghỉ ngơi, sau đó cười híp mắt đi tới trước xe ngựa Mạc Nhiễm Thiên.

“Thái tử điện hạ, phía trước là Phúc Lai trấn, là đại trấn thứ hai của Thân quốc. Đoạn đường này Thái tử điện hạ đi xe ngựa cực khổ, có muốn vào du ngoạn một chút?” Tiền Ngũ nhìn Mạc Nhiễm Thiên có tư thế như tiên nhân, trong lòng ái mộ không dứt.

“Cảm ơn Tiền đại nhân, vậy hôm nay không cần lên đường phải không?”Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói.

“Thái tử điện hạ nếu như thích, có thể ở chỗ này ngủ lại một đêm. Hôm nay Phúc Lai trấn có một buổi tụ hội lớn, Thái tử điện hạ có thể ngắm nhìn phong thổ Thân quốc chúng ta.” Tiền Ngũ cười nói.

“Thật sao? Tốt quá, tụ hội gì vậy?” Mạc Nhiễm Thiên có chút ngạc nhiên. Đoạn đường này quả thật nhàm chán quá, trừ việc cùng Dạ Tích Tuyết ở trên xe ngựa thỉnh thoảng ân ái, cũng không còn việc gì có thể làm.

“Là đại hội tài năng dành cho người trẻ tuổi, mỗi năm một lần, lần nào cũng hấp dẫn rất nhiều thiếu niên tài tuấn tới từ đô thành.Ha ha.” Tiền Ngũ lấy lòng cười nói.

“A, không phải đại hội hẹn hò sao?”Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co quắp.

“He he, không đúng không đúng, nhưng trong hội này, những người trở thành vợ chồng cũng không ít.”Tiền Ngũ cười mỉa nói.

“Vậy cũng tốt, dù sao cũng đang nhàm chán.” Mạc Nhiễm Thiên gật đầu.

“Thái tử điện hạ, ngươi quá tuấn mỹ, có thể thay đổi chút ít không.” Tiền Ngũ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ của Mạc Nhiễm Thiên.

“Không thành vấn đề, trời lạnh, ta đội khăn lên đầu là được.” Mạc Nhiễm Thiên lấy chiếc khăn đội đầu màu xám tro Tề Quân Hành đưa cho hắn, để Dạ Tích Tuyết giúp hắn quấn quanh mái tóc sáng bóng động lòng người của mình.

“Hắc hắc, vẫn còn quá đẹp, hạ quan sợ làm cho xôn xao.” Tiền Ngũ thấy Mạc Nhiễm Thiên đem tóc trắng che kín, nhưng gương mặt tuấn tú vẫn lộ ra, thế thì chẳng khác gì….

“Chuyện này, Dạ đại ca?”Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nhìn Dạ Tích Tuyết.

Dạ Tích Tuyết cười dịu dàng với hắn, lấy một chiếc bút chì than từ trong ngực, vẽ một nốt ruồi to trên mặt hắn rồi lấy gương đồng ra cho hắn nhìn.

“Ha ha ha, giống Marilyn Monroe quá, ha ha ha.”Mạc Nhiễm Thiên chết cười, da hắn trắng, thật sự có chút giống.

“Ai cơ?”Tiền Ngũ không hiểu hỏi.

“Ơ, một người bạn của Tiểu Thiên thôi à, như vậy được chưa Tiền đại nhân?” Mạc Nhiễm Thiên cười cười với hắn, nốt ruồi kia kéo theo khóe miệng.

“A, chuyện này, được chứ, mặc dù vẫn còn rất đẹp nhưng cũng không quá rõ ràng, Phúc Lai trấn này mỹ nam tử cũng có rất nhiều, ha ha.” Tiền Ngũ bị hắn cười đến trái tim nhảy loạn.

“Dạ đại ca, ngươi cũng phải điểm một nốt nếu không để lọt vào mắt xanh của người khác, Tiểu Thiên sẽ ghen đó.” Mạc Nhiễm Thiên cầm bút than của y, vẽ một nốt ruồi ở khóe mắt hắn, sau đó cười nói: “Đây cũng là chính tông mắt đào hoa, mê chết người rồi. Ha ha ha.”

Tiền Ngũ vẻ mặt hâm mộ, chỉ tự trách mình không anh tuấn, còn Dạ Tích Tuyết cười đến hạnh phúc, nhưng nghe đến câu phía dưới liền mặt khổ qua.

“Tiền đại nhân, chúng ta có thể lên đường chưa?”Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy, Dạ Tích Tuyết tìm áo choàng đen khoác lên người hắn.

“Được rồi, Thái tử điện hạ xin mời!” Tiền Ngũ thật giống như tay sai, nhưng ông ta đang vui nên cũng không tính toán, vì dù sao Quách đại tướng quân cũng muốn hắn quan tâm đến Thái tử điện hạ, hơn nữa Thừa tướng đại nhân cũng đã nói muốn đối xử như thượng khách.

Tiền Ngũ giao lệnh bài cho binh sĩ trông cửa thành, lập tức được đi qua. Tiền Ngũ còn mang theo hai thị vệ thân thủ không tệ, cũng đều vào Phúc Lai trấn.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn mỉm cười ngắm nhìn đường phố hai bên, kiến trúc của đại trấn này không khác lắm so với kinh đô của Tề quốc, nhưng con người rõ ràng không giống nhau. Nữ nhân ở nơi này có địa vị cao hơn một chút, có thể xuất đầu lộ diện, cùng tướng công ra ngoài. Mặc dù một trước một sau, nhưng nhìn vẻ mặt cười tươi như hoa, chắc hẳn tướng công cũng thương yêu các nàng.

Mạc Nhiễm Thiên còn thấy ba người, nam nhân mua đồ, nam thị ở bên cạnh, thê tử cũng ở bên cạnh, hai người còn vừa nói vừa cười. Mạc Nhiễm Thiên còn cảm thấy khó tin, há hốc mồm nhìn Tiền Ngũ.

“Ha ha ha, Thái tử điện hạ không cần thấy kỳ quái, chuyện sinh nở dù sao cũng chỉ có nữ nhân làm được. Hiện tại ở Thân quốc địa vị của nữ nhân cao hơn rất nhiều, dĩ nhiên địa vị của nam thị cao hơn chút ít, nhưng đã là tiến bộ rất nhiều rồi. Nữ nhân xinh đẹp hiền thục càng có địa vị cao hơn, tất cả mọi người đều tranh đoạt, ha ha.” Tiền Ngũ thật cao hứng giải thích cho Mạc Nhiễm Thiên.

“Thật hâm mộ, không trách được Thân quốc phát triển nhanh, tiến bộ cũng nhanh.” Mạc Nhiễm Thiên thở dài nói.

“Ha ha ha, đề cao địa vị phụ nữ là ý của Thái tử Thân quốc, nhưng Thừa tướng đại nhân cũng rất tán thành. Dù sao mọi người đều do mẹ sinh ra, có ai muốn mẹ mình chịu khổ đâu.” Tiền Ngũ nói với Mạc Nhiễm Thiên những lời xuất phát từ nội tâm.

“Xem ra Thái tử Thân quốc rất biết nhìn xa trông rộng, lần sau nhất định phải gặp hắn.” Mạc Nhiễm Thiên có ấn tượng rất tốt với Thân Liệt. Phải biết rằng ở nơi lạc hậu như vậy, hắn làm nam nhân mà có thể ý thức được điểm này là rất không dễ dàng, dù sao nam nhân nơi này khi dễ, lăng nhục nữ nhân đã thành thói quen.

“Thân thái tử tuấn nhã vô song, lại chính trực, trái tim nhân hậu. Thái tử điện hạ gặp nhất định sẽ thích.” Tiền Ngũ cười nói.

“A!” Mạc Nhiễm Thiên hiểu sai, mặt đỏ hồng.

“Thái tử điện hạ, phía trước chính là nơi tụ hội, hạ quan đi lấy vé, Thái tử điện hạ xin hãy chờ ở nơi này.” Tiền Ngũ nói xong lập tức vội vã rời đi.

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn, phía trước là một cánh cửa lớn sơn son, phía trên bảng hiệu viết ba chữ to “Hội Hoa Viên”. Có hơn năm người trẻ tuổi đứng tần ngần ngoài cửa, trước cửa hai bên binh lính xếp thẳng hai hàng, một người trung niên mỉm cười kiểm tra vé vào cửa.

“Dạ đại ca, nơi này nhìn thật cao cấp.” Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

“Ha ha ha, xem nơi này canh giữ rất nghiêm ngặt, có thể tổ chức buổi tụ hội lớn như vậy.” Dạ Tích Tuyết gật đầu nói.

“Ồ, phụ nữ cũng có thể đi vào, xem ra địa vị của phụ nữ ở Thân quốc càng ngày càng cao.” Mạc Nhiễm Thiên thấy có ba bốn cô nương rất trẻ tuổi cầm vé tiến vào.

Tiền Ngũ trở lại rất nhanh chóng, cười hì hì nói: “Đi thôi, có vé rồi.”

“Cảm ơn ngươi, Tiền đại nhân.”Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy nam nhân này rất được việc.

“Đâu có đâu có, Thái tử điện hạ khách khí, ngài là khách quý của Thừa tướng, hạ quan sao dám chậm trễ.”Tiền Ngũ lấy lòng bởi vì hắn biết, lấy sự xinh đẹp của Mạc Nhiễm Thiên, Thừa tướng đại nhân sẽ sủng ái cực kỳ, đến lúc đó mình cũng có thể hưởng chút vinh quang.

“Ha ha ha, Tiền đại nhân gọi ta là Tiểu Thiên đi, bị người khác nghe được sợ rằng không ổn.”Mạc Nhiễm Thiên suy tính rồi nói.

“A, không, không, hạ quan sẽ gọi Thái tử điện hạ là Mạc công tử.” Tiền Ngũ thụ sủng nhược kinh, vội vàng khoát tay lắc đầu nói.

“Ha ha ha, cũng tốt, đi thôi.”Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

Nam tử trung niên trước cửa nhìn nhóm năm người Mạc Nhiễm Thiên, rõ ràng sửng sốt, đặc biệt là Mạc Nhiễm Thiên mở miệng cười một tiếng, nốt ruồi thấy rõ vô cùng.

Năm người đi vào, trước mặt Mạc Nhiễm Thiên trở nên sáng sủa rõ ràng, chỉ thấy cây xanh núi giả suối nhỏ, phong cảnh vô cùng u nhã. Đi đến bên trong, lại thấy trong đại viện có hai tầng lầu các, ở giữa là một sân khấu lớn hình chữ nhật trải thảm đỏ thẫm, dưới đài kín người, hàng đứng hàng ngồi nhưng vô cùng có thứ tự.

Mạc Nhiễm Thiên được dẫn lên tầng hai đình các phía trước sân khấu, trên lan can đình các đã đầy người, phía sau bọn họ chính là một gian phòng nhỏ.Có lẽ là sắp bắt đầu, cho nên mọi người đều tập trung lại, Mạc

Nhiễm Thiên nhìn ra được, người trẻ tuổi ở đây giàu có hơn ở dưới, hơn nữa còn phong lưu phóng khoáng, dung mạo không tệ.

"Mạc công tử, chúng ta ở đây."Tiền Ngũ mang mọi người đi vào một gian phòng hơi lệch chính diện sân khấu, bên cạnh đó có hai chính gian song song. Mạc Nhiễm Thiên phỏng đoán đó nhất định là gian phòng của Trấn thủ đại nhân, hoặc là Hoàng thân quốc thích.

"Mạc công tử, trận đấu sắp bắt đầu rồi, uống một ngụm trà trước đi."Tiền Ngũ bưng trà còn bưng điểm tâm.

"Tạ ơn đại nhân, làm sao có vị trí quan sát tốt thế này vậy?" Mạc Nhiễm Thiên dò hỏi.

"Ha ha, hạ quan chỉ nói với Trấn thủ đại nhân ngươi là bạn của Thừa tướng, hắn liền an bài chỗ này, ha ha, bên cạnh là Trấn thủ, hắn sẽ đến đây nhanh thôi." Tiền Ngũ cười nói.

"Tiền đại nhân cực khổ, Tiểu Thiên chưa từng thấy khung cảnh lớn như vậy. Đúng rồi, hôm nay có ai quan trọng tới từ kinh thành không?"Mạc Nhiễm Thiên rất hứng thú với chuyện này.

"Nghe nói môn khách của Thái tử _ Liêu đại nhân cũng tới, nhưng hắn vốn là người Phúc Lai trấn, cũng không lạ, ha ha."

"Ồ, vị Liêu đại nhân này là môn khách của Thân thái tử? Có được trọng dụng không?"Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

"Nghe nói là Thân thái tử rất coi trọng hắn, là một thanh niên tài tuấn, võ công cao cường, cũng là tùy thân thị vệ của Thân thái tử. Phải rồi, hạ quan ra mắt mấy lần, cảm thấy dường như có chút cuồng vọng, thật ra thì hắn làm môn khách, lại làm người ta có cảm giác hắn không đặt ai vào mắt." Tiền Ngũ nhíu mày nói.

"Ồ, thì ra là như vậy." Sự hiếu kỳ của Mạc Nhiễm Thiên bị kích thích.

"Thái tử điện hạ, chúng ta tốt nhất không cho hắn biết thân phận của mình, nếu không có hạ quan khó báo cáo với Thừa tướng." Tiền Ngũ giật mình nói.

"Tất nhiên rồi, đại nhân yên tâm, Tiểu Thiên sẽ không để đại nhân khó xử, Tiểu Thiên chỉ muốn xem hắn trông thế nào thôi." Mạc Nhiễm Thiên vỗ vỗ bờ vai của ông ta.

"Hê hê, vậy thì tốt, hắn là hắn sẽ ở cùng Trấn thủ."Tiền Ngũ khom lưng cười nói.

Đang lúc ấy thì phía ngoài truyền đến tiếng chiêng trống, năm người Mạc Nhiễm Thiên cũng ra khỏi gian phòng, ngồi ở hàng ghế trên hành lang. lúc này ghế bên cạnh còn chưa có người ngồi, vậy mà mới tách ra chút ít đã thấy đầy người ngồi.

Nhìn xuống, đầu người phía dưới bắt đầu chuyển động, nói chuyện ồn ào, sau mấy tiếng la vang, tất cả mọi người đều an tĩnh lại, rối rít ngồi xuống. Trên đài xuất hiện một nam tử mặc đồ hóa trang màu đỏ thẫm.

"Các vị hương thân phụ lão, các huynh đệ tỷ muội, xin chào!" Chiêng trống gõ theo.

"Hôm nay là đại hội tài nghệ Phúc Lai trấn mỗi năm một lần, là Trấn thủ đại nhân cho người trẻ tuổi một cơ hội, người biểu hiện xuất sắc sẽ được trấn trọng dụng. Dĩ nhiên người nào nghĩ đến chuyện cả đời, cũng có thể nhân cơ hội biểu lộ ngay lúc này, ha ha ha, nào, hiện giờ hãy để Trấn thủ đại nhân _ Chu đại nhân của chúng ta phát biểu vài lời với mọi người. Mọi người hoan nghênh!" Tiếp theo là một tràng vỗ tay nhiệt liệt.

Chỉ thấy một vị trung niên nam tử cao lớn thô kệch, lưng hùm vai gấu đi lên sân khấu. Người này mặc quan phục, trấn định mà đứng, làm cho người ta có cảm giác vững như Thái Sơn, đó chính là Trấn thủ đại nhân.

"Các vị hương thân có khỏe không, ha ha, Chu mỗ không muốn nói gì cả, đây là dịp cho người tuổi trẻ các ngươi tụ hội, người tự nhận có tài không cần khiêm nhường, người ưu tú bổn đại nhân sẽ báo lên cho triều đình, có cơ hội thăng quan tiến tước, cũng có thể ở lại phủ của Chu mỗ làm một chức quan. Còn nếu không muốn làm quan, Chu mỗ cũng thưởng năm trăm lạng bạc trắng để động viên khích lệ. Người trẻ tuổi cũng phải có hoài bão, dốc sức vì Thân quốc. Ha ha, được rồi, Chu mỗ cũng không dài dòng nhiều nữa, bắt đầu đi!" Chu đại nhân nói xong ôm quyền với mọi người rồi xuống đài.

Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn và một vị nam tử mặc áo gấm xanh đi về phía này, đằng sau còn có hai vị nam tử và nữ tử trẻ tuổi đi theo.

Mạc Nhiễm Thiên đoán được người bên cạnh hắn nhất định là môn khách Liêu đại nhân của Thân Thái tử kia, không khỏi trợn mắt nhìn bọn họ chậm rãi đi tới. Chu đại nhân vẫn đang nói gì đó với hắn, cho nên nam tử nửa cúi thấp đầu, Mạc Nhiễm Thiên cũng thấy không rõ lắm khuôn mặt của hắn, chỉ thấy người này vóc người rất thon dài, không mập cũng không gầy, vừa vặn.

Đã có gần trăm vị trẻ tuổi đi lên sân khấu, vừa mới bắt đầu đương nhiên là đấu vòng loại, rất ồn ã. Mạc Nhiễm Thiên cũng không biết rốt cuộc đang làm gì, hắn khá có hứng thú với môn khách này.

"Mạc công tử, người bên cạnh Chu đại nhân chính là Liêu đại nhân." Tiền Ngũ sợ Mạc Nhiễm Thiên không biết, ghé vào lỗ tai hắn, thấp giọng nói.

"Ừm, đại nhân có muốn ra chào hỏi hắn không?"Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Không cần, hạ quan đã nói chuyện cùng Chu đại nhân rồi, nói công tử không thích gặp người lạ, cho nên cứ coi như không quen biết." Tiền Ngũ cười mỉa, hắn chỉ là không muốn gây chuyện mà thôi.

"Tốt lắm." Mạc Nhiễm Thiên khép miệng, quay đầu xuống dưới khán đài, đợi Tiền đại nhân và Dạ Tích Tuyết bên cạnh ngồi xuống, hắn quay đầu nhìn về phía hai người đã tới trước gian phòng phía trước kia.

Mạc Nhiễm Thiên chỉ cảm thấy hai mắt tỏa sáng. (Giống y như mình khi nhìn thấy trai đẹp, ôi đời:v)

Chỉ thấy Liêu đại nhân này tuổi chừng không tới hai mươi, mặt như mỹ ngọc, môi hồng răng trắng, hai hàng lông mày như kiếm, hai mắt sáng ngời hữu thần nhưng lộ ra hơi thở tuấn dật trong trẻo mà lạnh lùng. Khi hắn ngước mắt, đôi mắt phượng hẹp dài híp thành một đường, sắc bén vô cùng, môi mỏng nhếch lên trông rất đẹp, khóe miệng khẽ nhướn lên, làm cho người ta cảm thấy cảm giác cuồng vọng tự phụ.

Mạc Nhiễm Thiên không khỏi thầm thở dài nói: "Thật là một mỹ nam tử!"

101. Chương 101: Vô Ý Trung Câu Dẫn

(Vô tình quyến rũ)

Chu đại nhân ngẩng đầu vừa hay nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía bên này, lập tức mỉm cười gật đầu với hắn, coi như là chào hỏi. Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt lên cũng mỉm cười gật đầu một cái, thầm nghĩ mình chỉ lo ngắm nhìn mỹ nam, quên mất vị trấn thủ đại nhân ở bên cạnh.

Liêu đại nhân ở bên cạnh đang nhìn Chu đại nhân có lẽ là thấy hắn giống như chào hỏi người nào đó, cũng xoay đầu lại nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, mà lúc này Mạc Nhiễm Thiên đã quay đầu nhìn lầu dưới tranh tài, Liêu đại nhân chỉ thấy sườn mặt Mạc Nhiễm Thiên kia thanh tú vô cùng, mái tóc bị che kín toàn bộ, cũng không để ý lắm, trời lạnh, người trùm khăn lên đầu cũng không ít, dĩ nhiên chỉ có phụ nữ cùng nam thị mới phải làm như vậy.

Từ khóe mắt Mạc Nhiễm Thiên có thể quan sát thấy hai người đi tới, may mắn là sao, Liêu đại nhân lại ngồi ở vị trí cách hắn một chỗ trống, Chu đại nhân ngồi ở bên tay phải Liêu đại nhân, cứ như vậy, Mạc Nhiễm Thiên phải xoay đầu lại lễ phép cười cười với Liêu đại nhân.

Liêu Thanh Phong thấy đôi mắt to trong ngần của Mạc Nhiễm Thiên thì sửng sốt, sau đó ý thức được sự thất thố của mình, cũng khẽ cười một chút, rồi bèn quay đầu trở lại, nhưng trong đầu còn nhớ đến dung mạo của giai nhân bên cạnh, mắt to lúng liếng, cái miệng nhỏ nhắn và đôi môi đỏ mọng như lửa, nốt ruồi đen trên khuôn mặt có hơi "tàn phá sắc đẹp", nhưng khi cười lên khẽ mang theo (nốt ruồi), cảm thấy có chút xinh đẹp khả ái, công tử nhà ai vậy?

Liêu Thanh Phong hiển nhiên cũng cảm thấy rất hứng thú với một người đẹp như Mạc Nhiễm Thiên, ghé đầu hỏi thăm Chu đại nhân cách vách, Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng mỉm cười càng ngày càng đậm.

Sau một lúc náo nhiệt dưới đài, mười mấy người xuống đài, bắt đầu cuộc tranh tài vòng thứ hai, trận đấu có làm thơ, hiến nghệ, vẽ tranh, đánh đàn, mỗi người một góc, đề thi giống nhau.

Mạc Nhiễm Thiên thấy quá hỗn loạn, buồn ngủ tựa vào trên người Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết sủng ái choàng tay qua, để hắn ngủ thoải mái hơn một chút. Khi Dạ Tích Tuyết quay mặt lại bị Liêu Thanh Phong thấy được.

Liêu Thanh Phong chỉ nghe Chu đại nhân nói những người này là bạn của Thừa tướng, bạn rất thân, nhưng hắn thấy Dạ Tích Tuyết cũng khí vũ hiên ngang, khí chất trầm ổn, trong lòng cả kinh, mà việc nốt ruồi đen trên mặt Dạ Tích Tuyết không khác nốt ruồi trên khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên lắm càng làm cho hắn giật mình, thông minh như hắn, lập tức biết hai người này cố ý tô nốt ruồi đen để che giấu dung mạo xuất sắc của cả hai, như thế xem ra, mỹ nhân ngủ kia xinh đẹp biết nhường nào, Liêu Thanh Phong không khỏi đem tầm mắt lần nữa chuyển tới trên khuôn mặt nhỏ nhắn đang nhắm mắt của Mạc Nhiễm Thiên, lông mi dày mà đậm giống như quạt lông che kín đôi mắt to của hắn, mũi tinh tế mà thẳng tắp mê người, làm cho người ta muốn nhéo, nhìn lại đôi môi kia, cái miệng nhỏ này màu sắc thật hiếm thấy, màu kim phấn, lúc này còn đang khẽ nhếch lên, đây quả thật là một bức tranh "thụy mỹ nhân đồ" cực phẩm.

Dạ Tích Tuyết phát hiện Liêu Thanh Phong mắt phượng nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên, không khỏi tức giận, hung hăng lườm hắn một cái, sau đó dùng bàn tay to trìu mến che khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên, không để Liêu Thanh Phong nhìn.

Liêu Thanh Phong sau khi ý thức được hành động của mình, không khỏi thấy buồn cười, lúng túng quay đầu lại, thầm nghĩ mình thật là thất lễ, nhìn mỹ nam lại nhìn đến ngơ ngẩn, cũng không nghĩ đến Thân thái tử chính là tuyệt thế mỹ nam, mỗi người nam thị của mình cũng là cực phẩm, mà vì sao thấy người này lại kinh ngạc đến ngây người, buồn cười.

Liêu Thanh Phong không nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên bên này nữa, mà bắt đầu nghiêm túc xem cuộc tỷ thí dưới khán đài, lần này hắn tới là muốn lựa chọn thanh niên tài tuấn cho Thái tử, phủ Thừa Tướng có rất nhiều người tài, còn phủ thái tử quả thật hơi vắng vẻ, nhưng người có tài dù sao cũng không nhiều lắm, muốn tìm mấy môn khách có thể nghĩ kế cũng không dễ dàng, aiz.

Một canh giờ trôi qua, Mạc Nhiễm Thiên từ từ tỉnh lại, duỗi lưng một cái, dịu dàng cười nói với Dạ Tích Tuyết: "Tay Dạ đại ca nhất định rất đau nhức rồi, Tiểu Thiên xoa bóp giúp ngươi." Giọng nói biếng nhác nhưng mê người vô cùng, trùng hợp Liêu Thanh Phong cách vách võ công cao cường, muốn không nghe thấy cũng khó khăn.

"Tiểu Thiên ngủ thật là say, nhìn, ngay cả nước miếng cũng nhiễu xuống." Dạ Tích Tuyết buồn cười nhìn khả nhân nhi đáng yêu này, ngón tay lướt qua khóe miệng hắn, nâng lên một đường chỉ bạc, sau đó đưa vào trong miệng mình.

"A, Dạ đại ca, ngươi thật đáng ghét." Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt, hờn dỗi mãi không thôi.

"Bảo bối, ngươi đừng đốt lửa a, Dạ đại ca chịu không được." Dạ Tích Tuyết tròng mắt đen khẽ nhuốm màu ham muốn, sáng long lanh nhìn vẻ mặt ửng hồng kiều diễm của Mạc Nhiễm Thiên.

"A, Dạ đại ca, ngươi, đừng nói nữa, khi dễ Tiểu Thiên, hừ!" Cái miệng nhỏ nhắn cong lên, Mạc Nhiễm Thiên quay đầu không để ý tới y, nhưng trong lòng cũng rất hả hê, ở trên giường Dạ Tích Tuyết siêu cấp bổng đó. (bổng: nghĩa 1 là gậy, nghĩa 2 là khỏe, trâu bò.)

Hắn quay đầu, vừa lúc đối mặt với Liêu Thanh Phong cũng xoay đầu lại nhìn, bốn mắt nhìn nhau, Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt càng đỏ, cái miệng hạ xuống, vội vàng trốn trong ngực Dạ Tích Tuyết. Mà Liêu Thanh Phong phát hiện mình cả người mềm yếu, cũng không biết là lời của Mạc Nhiễm Thiên kia mê người vô cùng, hay là khuôn mặt nhuốm màu tình dục của hắn, trời ạ, khiến hắn cảm thấy toàn thân tê dại, vưu vật như thế, thật đúng là hiếm thấy.

"Tiểu Thiên, đừng để ý tới người ta, tên kia rất là vô lễ!" Dạ Tích Tuyết giận lườm Liêu Thanh Phong một cái, trầm giọng nói.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lại quay đầu nhìn Liêu Thanh Phong một cái.

“Ngại quá hai vị, tại hạ Liêu Thanh Phong, thật sự hai vị quá xứng đôi, làm Liêu mỗ hâm mộ không ngừng.” Liêu Thanh Phong tự biết thất lễ, vội vàng ôm quyền cúi đầu tự nhận sai.

“Ơ.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết mặt đã biến sắc, nói: “Dạ đại ca, thôi bỏ đi.”

“Hừ, thật chưa từng thấy người vô lễ như vậy, Tiểu Thiên, hắn nhìn chằm chằm vào ngươi, như cả đời chưa thấy mỹ nam bao giờ vậy.” Dạ Tích Tuyết rất tức giận kể lại.

“A, ngươi, sao ngươi lại muốn nhìn Tiểu Thiên, Tiểu Thiên không đúng chỗ nào sao?” Mạc Nhiễm Thiên giả bộ thắc mắc nhìn người đã ngắm mình một lát.

“Tại hạ đã nói xin lỗi, chẳng qua là cảm thấy hai vị rất xứng đôi, cũng không có ý đồ gì, vị huynh đài kia cần gì phải tức giận như vậy.” Liêu Thanh Phong rất bất mãn với thái độ của Dạ Tích Tuyết, mình cũng đã nói ngượng ngùng, còn gây sự như thế, chẳng lẽ mình sợ hắn.

“Ngươi! Ngươi quả thật giống như đăng đồ tử (háo sắc, lưu manh), có người nhìn người khác như ngươi sao? Nhìn chằm chằm người ta, còn không biết xấu hổ!” Dạ Tích Tuyết mắng.

“Ngươi, càn rỡ!” Liêu Thanh Phong đột nhiên đứng lên, nhủ thầm bọn họ là bạn bè của Thừa tướng thì sao, làm bạn với Thân Vô Kỵ, có kẻ nào tốt!

“Liêu đại nhân, bớt giận, bớt giận!” Chu đại nhân đã thấy chuyện bên này, lúc trước hắn vẫn một mực nói chuyện với gia quyến của mình, không ngờ bên này đã ầm ĩ lớn như vậy.

Tiền Ngũ lập tức nhăn nhó chạy đến bên này, hắn biết là thái tử điện hạ giả trang như vậy chắc là không lấn át được hơi thở tuyệt mỹ kia, nên mới chọc giận Liêu đại nhân.

“Chu đại nhân, xin lỗi, vị đại nhân này cũng xin lỗi, mọi người đến xem tranh tài, đừng nên so đo nhiều như vậy, xem tranh tài đi, chung kết sắp tới rồi, các ngươi nhìn xem, còn có hai nữ tử có thể vào chung kết, thật không dễ dàng.” Tiền Ngũ hi vọng mọi người mau mau bình tĩnh lại.

“Dạ đại ca, đừng nóng giận, Tiểu Thiên không sao, chúng ta xem tranh tài thôi, ồ, vị nữ tử kia thật là đẹp.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn xuống, quả nhiên thấy một vị giai nhân thanh tú.

“Tiểu Thiên nói gì chính là cái đó, Dạ đại ca nghe lời ngươi, chúng ta đừng chấp nhặt với người dưng, xem tranh tài đi.” Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên không để ý tới Liêu Thanh Phong nữa.

Liêu Thanh Phong mặt hết xanh lại trắng, cuối cùng được Chu đại nhân kéo ra cũng ngồi xuống, lúc này đánh chết hắn cũng không nhìn hai người bên cạnh kia, nếu không phải cho Chu đại nhân mặt mũi, hắn thật đúng là muốn dạy dỗ họ Dạ kia.

Tiếng chiêng trống vừa bỗng nhiên vang lên, trung niên nam tử trên đài tươi cười nói: “Ha ha ha, đấu loại đã kết thúc, có tám vị tuyển thủ thắng vòng loại, khiến mọi người kinh ngạc là có hai vị là cô nương, ha ha, thật đáng mừng, tiếp theo tiến vào trận chung kết, chung kết chia làm hai đội tranh tài, bởi vì một tổ là vẽ tranh, một tổ là ngâm thơ, cho nên đồng thời tiến hành, vẽ tranh chủ đề là mai vàng ngày đông, ai tài năng tất nhiên đứng thứ nhất, tôi muốn nói ngâm thơ, có thể được sự trợ giúp của người thân, cũng là lấy mai vàng mùa đông làm chủ đề, mỗi người làm hai câu thơ, người xuất sắc do Chu đại nhân tự mình chọn lựa. Thời gian đều là một nén nhang! Bây giờ thì bắt đầu!” Chiêng vang lên.

Trên đài có bốn người bắt đầu ngồi xuống vẽ tranh, một nữ tử cũng ở trong đó, bốn người làm thơ rối rít xuống đài, tới chỗ bạn bè người thân mình, nhờ tham khảo và trợ giúp.

Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy quy định của cuộc thi này rất mới mẻ, không khỏi nhìn Chu đại nhân một chút, người đàn ông cao lớn thô kệch này cũng nghĩ thật chu đáo, như vậy cũng có thể xem bọn hắn có tinh thần đồng đội hay không.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi chạy lên trên, đúng là phòng cách vách Mạc Nhiễm Thiên, khi lên hắn cũng rất khách khí nói với mấy người bạn bao gồm cả Mạc Nhiễm Thiên bên này: “Tại hạ Tô Tú, xin mọi người giúp đỡ chút, xem bài thơ này của tại hạ có được không?”

“Tô Tú, ngươi thật là lợi hại, nhanh như vậy đã được một câu, nói ra nghe xem nào.” Có người tán dương hắn.

“Chê cười chê cười, bài thơ tên là ”Vịnh mai“: ”Nhất chu tọa đoạn bảo hoa thai, thủy tuyết quang trung nhãn quyện khai. Vô sự ám hương phù tị quan, tư lượng dã tự thức hoa lai. Mọi người cảm thấy như thế nào?” Tô Tú hồi hộp nhìn mọi người.

“Tốt, không tệ! Tô Tú, ngươi thật có tài!” Có người vỗ tay.

“Bình thường. Mặc dù không tệ, nhưng không phải là rất nổi bật, nếu muốn thắng giải nhất e rằng có chút khó khăn?” Liêu Thanh Phong có chút cuồng vọng đi tới.

“A, vậy, vậy phải làm sao bây giờ?” Tô Tú nóng vội.

“Tô Tú, ngươi đừng nghe hắn, đôi câu thơ này không sai, người kia nếu có bản lĩnh thì làm một câu đi!” Có người bất bình vì Tô Tú tổn thương.

Mạc Nhiễm Thiên hăng hái, hắn cũng không ngờ Liêu Thanh Phong này còn biết làm thơ.

“Hừ, làm một câu thì có sao? Nghe kỹ: Mạc học ngọa tấn hoa, kiều hoàng mị phấn ngạch. Tiên quan đạo gia trang, tĩnh xử lập tiêu cách.” Liêu Thanh Phong nói xong khinh bỉ nhìn người vừa nói chuyện kia.

Tô Tú lập tức hai mắt tỏa sáng: “Thơ hay!”

“Ha ha ha, cũng không tốt lắm nha.” Mạc Nhiễm Thiên che miệng cười duyên, khóe mắt phong tình liếc Liêu Thanh Phong.

“Chẳng lẽ ngươi cũng có thể làm thơ?” Liêu Thanh Phong ghét Dạ Tích Tuyết, nhưng cũng không ghét Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên vừa nói, liền khiến hắn hai mắt sáng ngời, vội vàng hiếu kỳ hỏi.

“Vị công tử này xin chỉ giáo nhiều hơn.” Tô Tú mừng như mở cờ trong bụng.

“Chỉ giáo không dám, ”Vịnh mai” của Tô công tử đã rất không tệ rồi, tại hạ có một câu, cũng xin bêu xấu.” Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười đứng lên, vóc người thon dài gầy yếu người gặp người thích.

“Xin mời!” Tô Tú được hắn khen ngợi, trên mặt lập tức hiện lên nụ cười, thật ra thì câu thơ này của hắn đúng là tốt, chẳng qua là đụng với Liêu Thanh Phong đang muốn khoe khoang, cho nên bị đả kích một chút.

“Ha ha, nghe kỹ: góc tường đếm cành tường giác sổ chi mai, lăng hàn độc tự khai. Diêu tri bất thị tuyết, vi hữu ám hương lai. Sao hả?” Mạc Nhiễm Thiên mắt to sáng long lanh nhìn Liêu Thanh Phong. Đây cũng là bài thơ “Hoa mai” nổi tiếng của Vương An Thạch. Không tốt mới là lạ.

“Quá tuyệt vời, Tô Tú khâm phục!” Tô Tú hướng về phía Mạc Nhiễm Thiên vái thật sâu, còn Liêu Thanh Phong bên cạnh gương mặt hiển lộ hưng phấn, không ngờ khả nhân nhi này còn là tài tử.

“Liêu mỗ cam bái hạ phong (bái phục, chịu thua)!” Liêu Thanh Phong cũng ôm quyền thi lễ.

“Ha ha, khách khí, Tô công tử hiện tại biết phải làm sao rồi chứ?” Mạc Nhiễm Thiên thiện ý nhìn Tô Tú, hắn cảm thấy người trẻ tuổi kia có tiền đồ.

“Đa tạ công tử, câu thơ tinh diệu như vậy, Tô Tú sợ là làm không được, có thể chỉ giáo một câu nữa không?” Tô Tú đam mê học tập, bây giờ người ta là cấp đại sư, hắn chỉ muốn học tập nhiều một chút.

“Đúng, làm một câu nữa đi.” Có người ồn ào, lúc này Chu đại nhân vì là ban giám khảo cho nên không thể lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn bọn hắn ồn ào.

“Được rồi, chỉ một câu thôi nha, nghe kỹ: văn đạo mai hoa sách hiểu phong, tuyết đôi biến mãn tứ sơn trung. Hà phương khả hóa thân thiên ức, nhất thụ mai tiền nhất phóng ông.” Mạc Nhiễm Thiên cố ý suy ngẫm trước một chút mới chậm rãi nói, thật ra thì câu thơ này là trong hoa mai tuyệt cú của Lục Du học hồi tiểu học, quá kinh điển, cho nên hiện giờ hắn nhớ rất rõ ràng.

Liêu Thanh Phong há hốc miệng nhìn miệng Mạc Nhiễm Thiên, thật không tin từ miệng này có thể nói ra câu thơ tuyệt diệu như vậy, ngay cả hắn tự nhận tài trí hơn người cũng phải thấy xấu hổ.

“Công tử thật là thần nhân, Tô Tú lãnh giáo.” Tô Tú nói xong liền ôm quyền vội vã đi xuống lầu, trong đầu hắn đã nghĩ kỹ theo như cảnh đẹp của hai câu thơ này, triển khai thành bốn câu. Người này cũng có đầu óc vô cùng linh động, là một nhân tài.

Mạc Nhiễm Thiên thấy mọi người giật mình thì cười khúc khích nói với Tiền Ngũ: "Tiền đại nhân, chúng ta đi thôi."

"Được được được, công tử xin mời!" Tiền Ngũ lập tức gật đầu, Mạc Thái tử này quá đẹp, cả lầu hai nhìn hắn cũng ngây dại cả rồi, ngay cả Liêu đại nhân và Chu đại nhân đều còn đang chiêm nghiệm hai câu thơ vừa rồi.

"Ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên đi ra ngoài cửa lớn liền nở nụ cười, xem ra Liêu Thanh Phong này đã khắc sâu ấn tượng với mình.

"Công tử thật là tài hoa kinh người." Tiền Ngũ càng thêm ái mộ.

"Ha ha ha, chê cười." Mạc Nhiễm Thiên thật sự không nhịn được buồn cười.

"Công tử xin dừng bước!" Phía sau truyền đến tiếng la.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng mỉm cười, hắn đã nghe ra là giọng của ai, từ từ quay người lại, chỉ thấy Liêu Thanh Phong vẻ mặt khẩn trương đuổi tới.

"Liêu đại nhân có việc gì?" Tiền Ngũ che ở phía trước Mạc Nhiễm Thiên.

"Ha ha, tại hạ muốn hỏi một chút vị công tử này sẽ tới Đô thành?" Liêu Thanh Phong lấy lòng hỏi.

"Không sai!" Dạ Tích Tuyết hừ lạnh một tiếng.

"Đừng hiểu lầm, tại hạ cũng phải về Đô thành, xin hỏi có thể đồng hành hay không?" Liêu Thanh Phong muốn mượn hơi Mạc Nhiễm Thiên.

"A, Liêu đại nhân, chúng ta muốn ngày mai mới đi, ngại ghê!" Tiền Ngũ lập tức cự tuyệt, hắn không thích thanh niên cuồng vọng này, mới rồi Mạc Thái tử thắng hắn, nhìn hắn như ăn phải ruồi thật là đã nghiền.

"Ồ, vậy thì không thể tốt hơn rồi, tại hạ cũng còn có chút chuyện muốn làm, ngày mai mới đi, ngày mai giờ Mẹo, tại hạ ở cửa thành chờ, cứ như vậy nhé, ngày mai gặp lại, Tiểu Thiên!" Liêu Thanh Phong lại tự chủ trương, còn nói nhũ danh Mạc Nhiễm Thiên, rồi không đợi người đáp ứng, bèn chạy vào trong.

"Các ngươi xem, người này chính là như vậy, tự tung tự tác! Ta còn chưa đáp ứng mà, buồn cười!" Tiền Ngũ tức đến giậm chân.

"Thật khiến người chán ghét!" Dạ Tích Tuyết cũng mắng: "Sao hắn lại gọi ngươi là Tiểu Thiên?" Trong lòng khó chịu.

Mạc Nhiễm Thiên liếc hắn cười một tiếng, kéo bàn tay hắn, nhưng cười không nói.

Dạ Tích Tuyết thầm giật mình, có chút bừng tỉnh đại ngộ, lập tức trở về cầm tay hắn, sau đó nhướn mày với hắn, Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhoẻn miệng cười với y, Dạ Tích Tuyết cong môi, bàn tay càng nắm chặt.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đau đến cái cong miệng.

"Tiểu Thiên, thật xin lỗi!" Dạ Tích Tuyết lập tức kéo tới giúp hắn vuốt ve, đau lòng vô cùng.

"Ha ha, không có chuyện gì." Mạc Nhiễm Thiên thâm tình nhìn gương mặt y lo lắng cho mình.

Dạ Tích Tuyết lập tức cười sủng ái với hắn.

Đêm đó, năm người bọn họ tìm một nhà trọ rất gần cửa thành, Mạc Nhiễm Thiên rốt cục cũng có thể thoải mái ngồi trên giường lớn, không cần ngủ ở trên xe ngựa nữa.

Trong phòng, hai người ôm nhau ngồi ở đầu giường, Dạ Tích Tuyết hỏi: "Tiểu Thiên, muốn đối phó thế nào với Liêu Thanh Phong kia?"

"Ha ha, hắn là người Thân thái tử trọng dụng. Tiểu Thiên lần này đi không biết sẽ được đưa cho Thân Vương hay Thân Vô Kỵ, nhưng, Tiểu Thiên cảm thấy Thân Vô Kỵ nhất định sẽ đòi người từ chỗ Thân Vương, mà thái tử và Thân Vô Kỵ cũng luôn luôn bất hòa, Tiểu Thiên mượn hơi Liêu Thanh Phong, ít nhất có thể biết tình huống hai bên, Dạ đại ca cảm thấy không tốt sao?" Mạc Nhiễm Thiên biết Dạ Tích Tuyết ghen tị.

“Aiz, Dạ đại ca hiểu, chính là trong lòng vẫn không ngăn được sợ hãi, Liêu Thanh Phong kia là mỹ nam tử, hơn nữa cũng rất có tài, Tiểu Thiên sẽ không thích hắn chứ?” Dạ Tích Tuyết bắt đầu lo được lo mất.

“Dạ đại ca, tự tin của ngươi đi đâu mất rồi, thật là, chẳng lẽ tâm Tiểu Thiên ngươi còn không biết?” Mạc Nhiễm Thiên làm bộ tức giận hỏi.

“Ha ha ha, biết mà, nhưng Tiểu Thiên cũng đừng để Dạ đại ca ghen a, Dạ đại ca sẽ đau lòng.” Dạ Tích Tuyết hài hước nói.

“Đáng ghét, sắp tới còn phải đối mặt nhiều chuyện, ngươi cứ chuẩn bị thương tâm chết đi.” Mạc Nhiễm Thiên cười ngã trong ngực y.

“Tiểu Thiên, không cho ngươi sa đọa!” Dạ Tích Tuyết rất nghiêm túc nói, y biết Tiểu Thiên muốn dùng sắc trị người, nhưng không thể quá tùy tiện.

“Aiz, thân thể rách nát này cũng có chút tác dụng.” Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên cũng ưu sầu.

“Không cho ngươi nói nhảm, Dạ đại ca vẫn thích, nơi nào rách nát, nơi nào?” Dạ Tích Tuyết kích động, hắn không muốn Tiểu Thiên có ý nghĩ như vậy nữa.

“Dạ đại ca, ôm ta, chỉ có lúc này, Tiểu Thiên mới cảm thấy thân thể của mình có chút giá trị.” Mạc Nhiễm Thiên đem y phục của mình cởi bỏ.

“Tiểu Thiên, ngươi đừng như vậy, Dạ đại ca biết trong lòng ngươi khổ, nhưng ngươi vĩnh viễn là bảo bối trong lòng Dạ đại ca, bất kể thế nào, Dạ đại ca quyết không chê ngươi, cũng quyết không rời bỏ ngươi.” Dạ Tích Tuyết hung hăng ôm lấy hắn, đau lòng vô cùng.

“Ha ha ha, Dạ đại ca, Tiểu Thiên nói giỡn thôi, ngươi đừng đau lòng, Tiểu Thiên cũng vĩnh viễn không rời khỏi Dạ đại ca.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức đem môi đỏ mọng phủ lên môi Dạ Tích Tuyết.

Điên cuồng hôn, dịu dàng vuốt ve, nhưng không thể xóa hàng nghìn hàng vạn phiền muộn trong lòng.

Tiền trình vãng sự

Ngã cai như hà thủ xá

Nghịch lai thuận thụ

Diệc hoặc tiên phát chế nhân

Khả thị

Sự thực đích chủng chủng

Nhượng ngã vô pháp đạm nhiên xử chi

Ngã chích thị mạn mạn trường lộ thượng đích nhất mạt thiên sắc

Ngã chích thị tưởng tại thử thế trung an nhiên nhi quá

Khả thị

Tại thế vi nhân

Hữu trứ chư đa đích vô nại

Hà huống

Tái thế bản phi ngã ý

Cai hà khứ hà tòng

(Bài thơ “Chuyện cũ” – một bài thơ trên mạng, ta không tra được tác giả)

102. Chương 102: Cảm Động Nhân Tâm

Ngày hôm sau, khi đội xe bọn họ lên đường, Liêu Thanh Phong tới, nhưng khuôn mặt cũng không tươi cười như hôm qua lúc rời đi, mà đầy vẻ lo lắng.

Chỉ thấy hắn đi tới trước mặt Tiền Ngũ, lạnh lùng nói: "Tiền đại nhân, bản lĩnh của ngươi thật là lớn, lại dám giấu diếm bổn quan!" Liêu Thanh Phong tối hôm qua cũng đã tìm hiểu tin tức, biết đội xe này là cống phẩm của Tề quốc, và vị mỹ nhân kia là mỹ nam đệ nhất thiên hạ Mạc quốc thái tử, điều này làm cho hắn cả đêm không ngon giấc.

Tiền Ngũ ôm quyền nói với hắn: "Liêu đại nhân, thật xin lỗi, đây là ý của Thừa tướng đại nhân, hạ quan cũng rất khó xử."

"Chẳng lẽ trong mắt Tiền đại nhân cũng chỉ có Thừa tướng đại nhân, không có hoàng thượng sao?" Liêu Thanh Phong giận dữ.

"Việc này, Thừa tướng đại nhân chẳng qua là để cho hạ quan đưa tới Trương Dương, cũng không có ý gì, Liêu đại nhân sao có thể hiểu lầm như vậy?" Tiền Ngũ cũng là người khôn khéo.

"Tiền đại nhân, sao còn chưa lên đường?" Mạc Nhiễm Thiên sớm ở trên xe ngựa thấy được Liêu Thanh Phong giận dữ tiến lại, phỏng đoán hắn nhất định đã biết được rồi, đang trách cứ Tiền Ngũ, bèn nói giúp.

Mái tóc trắng sáng bóng động lòng người rủ xuống, nốt ruồi đen nơi khóe miệng đã biến mất, đôi mắt to mỉm cười, môi đỏ mọng khẽ nhếch, quay đầu nhìn lại, Liêu Thanh Phong ngây ngẩn cả người, trời ạ, thiên hạ thật sự có mỹ nhân đẹp như thế.

"Thái tử điện hạ, lập tức sẽ lên đường, Liêu đại nhân, ngươi có đồng hành không, hay là?" Tiền Ngũ dường như không hề sợ Liêu Thanh Phong, bởi vì Liêu Thanh Phong mặc dù được Thân thái tử trọng dụng, nhưng chức quan cũng chỉ là một thị vệ đại nhân, cho nên hắn căn bản không sợ.

"Hừ! Dĩ nhiên là đi cùng rồi, Liêu mỗ còn muốn ngồi cùng xe với Mạc Thái tử điện hạ!" Liêu Thanh Phong lạnh lùng nói, rồi lập tức đi tới bên xe ngựa của Mạc Nhiễm Thiên.

"Liêu đại nhân, ngươi không thể không tuân thủ nguyên tắc như vậy!" Tiền Ngũ buồn bực, mặc dù không sợ hắn, nhưng cũng không dám đắc tội hắn.

"Hừ, làm sao? Tiền đại nhân nhất định phải đối nghịch với Liêu mỗ?" Liêu Thanh Phong quay đầu lại hung hăng lườm Tiền Ngũ, Tiền Ngũ lập tức bị dọa đến lùi một bước.

"Mạc Thái tử điện hạ, Liêu mỗ thật là có mắt không biết Thái Sơn!" Liêu Thanh Phong đi tới trước xe ngựa Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói, ai nấy đều nhớ vẻ đẹp của Mạc thái tử, mà có quên mất sự thật hắn đã là Mạc Tam vương gia.

"Ha ha, Liêu đại nhân khách khí rồi, Tiểu Thiên chỉ là một cống phẩm, sao có thể là Thái Sơn đây." Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Liêu mỗ có thể ngồi cùng xe với thái tử điện hạ?" Liêu Thanh Phong bỗng nhiên nói.

"Không thể!" Dạ Tích Tuyết tức giận thò đầu ra ngoài dò xét, y cực độ ghét nam tử này.

"Láo xược! Liêu mỗ không cần biết ngươi là ai, lập tức xuống cho ta, chỉ là cống phẩm Tề quốc, ngươi có tư cách lên tiếng sao? Tề vương muốn cầu hòa theo cách này sao?" Liêu Thanh Phong giận dữ nói.

"Ngươi!" Dạ Tích Tuyết giận đến mặt biến sắc, nhưng trong lòng biết hắn nói không sai.

"Dạ đại ca, ngươi đừng nóng giận, để Liêu đại nhân lên đây đi, dù sao xe ngựa này quá lớn." Mạc Nhiễm Thiên đau lòng cầm tay Dạ Tích Tuyết.

"Hừ!" Dạ Tích Tuyết giận đến xoay người đi vào, không thèm để ý nữa, y không muốn Tiểu Thiên phải khó xử.

"Liêu đại nhân, xin lên đây đi." Mạc Nhiễm Thiên vươn cánh tay trắng nõn kéo hắn.

Liêu Thanh Phong sửng sốt, kéo bàn tay nhỏ bé của hắn, trong nháy mắt hắn cảm thấy xúc cảm vô cùng tuyệt diệu, khiến tâm trí nhộn nhạo.

Vào xe ngựa, bởi vì trời lạnh, Mạc Nhiễm Thiên kéo cửa gỗ xuống, buông rèm, nói với Liêu Thanh Phong ngồi ở phía đối diện: "Liêu đại nhân, đoạn đường này nhàm chán, xin hãy lượng thứ." Nói xong ôn nhu liếc nhìn Dạ Tích Tuyết, tựa vào người y.

"Mạc Thái tử điện hạ, vị này là thị vệ của ngươi?" Liêu Thanh Phong trầm giọng nói.

"Không sai, Dạ đại ca là thị vệ của Tiểu Thiên." Mạc Nhiễm Thiên nhìn Liêu Thanh Phong, cười nói.

"Vậy các ngươi như vậy có quá đáng không?" Liêu Thanh Phong chỉ cảm thấy chói mắt vô cùng.

"Ngươi!" Dạ Tích Tuyết vừa muốn phát tác, lại bị Mạc Nhiễm Thiên lấy tay chặn lại, cười nói: "Liêu đại nhân, không cần thấy kì lạ, chuyện này Tiền đại nhân và Quách Đại tướng quân cũng biết, vì Tiểu Thiên bị Tề vương hạ mị dược, mỗi đêm nhất định phải cùng người giao hoan, cho nên Dạ đại ca không thể rời khỏi Tiểu Thiên, bằng không Tiểu Thiên sẽ dục hỏa đốt người mà chết, hi vọng Liêu đại nhân thông cảm." Mạc Nhiễm Thiên càng nói, vẻ mặt càng u buồn.

"Cái gì! Tên khốn kiếp này!" Liêu Thanh Phong khiếp sợ, mắng chửi Tề Quân Hành, đáng thương cho Tề Quân Hành cõng nỗi oan uổng trên lưng.

"Aiz, Tiểu Thiên mạng khổ, Liêu đại nhân không nên tức giận." Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt nói, nhưng nụ cười vô cùng thê thảm, làm cho Liêu Thanh Phong rất thương tiếc.

"Tiểu Thiên, đừng nhớ đến chuyện đó nữa, nghỉ ngơi đi, đường còn dài mà." Dạ Tích Tuyết ôm hắn vào lòng, thở dài, sau đó oán hận nhìn Liêu Thanh Phong.

"Xin lỗi, Liêu mỗ không nên nhắc tới chuyện cũ của thái tử điện hạ." Liêu Thanh Phong có chút đau lòng cho khả nhân nhi này.

"Ha ha, không sao, đây cũng không phải bí mật gì, chỉ hi vọng Liêu đại nhân đừng hiểu lầm Dạ đại ca, Tiểu Thiên không có hắn không được." Mạc Nhiễm Thiên chậm rãi nói.

"Uhm, không phải hắn không được sao?" Liêu Thanh Phong sửng sốt, không sao hiểu được.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, liếc y một cái nhẹ giọng nói: "Không phải, chẳng qua là những người khác Tiểu Thiên không quen."

Liêu Thanh Phong nhất thời nhìn khuôn mặt ngượng ngùng đỏ bừng của Mạc Nhiễm Thiên, không khỏi liếc nhìn Dạ Tích Tuyết đang giận dữ, sau đó gương mặt cũng đỏ lên.

"Nếu đổi thành một ông gia, không bằng Tiểu Thiên chết đi, hu hu, Liêu đại nhân, nghe nói Tiểu Thiên lần này sẽ bị đưa cho Thân Vương, không biết là thật hay giả?" Mạc Nhiễm Thiên nước mắt lưng tròng.

"A, việc này à?" Liêu Thanh Phong khó nghĩ.

"Liêu đại nhân, ngươi là người của Thân thái tử điện hạ, có thể nói Thái tử điện hạ xin Tiểu Thiên được không, nghe nói Thân Vương tuổi tác đã cao, Tiểu Thiên ta, ta, hu hu." Mạc Nhiễm Thiên khóc đến mềm nhũn trong lòng Dạ Tích Tuyết, mà Dạ Tích Tuyết lộ ra vẻ mặt vừa bất đắc dĩ vừa đau lòng.

"Chuyện này, Liêu mỗ nhất định hết sức để Thân thái tử đem Tiểu Thiên qua đó." Liêu Thanh Phong đã quyết định, phải cứu khả nhân nhi này.

"Nhưng, Tiểu Thiên nghe nói Thừa tướng đại nhân cũng muốn Tiểu Thiên, mặc dù nghe nói Thừa tướng đại nhân cũng là người tuấn mỹ, nhưng hình như hắn có thói quen xấu, Tiểu Thiên rất sợ." Mạc Nhiễm Thiên thân thể mơ hồ phát run.

"Aiz, Thừa tướng nếu thật sự có ý nghĩ này, lần này thật đúng là không dễ xử lý, hắn đã chú ý đến ai thì người đó sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay hắn, Thừa tướng yêu thích sắc đẹp, đặc biệt là mỹ nhân đặc biệt nhu nhược, hắn càng thích hành hạ, trong phủ Thừa tướng của hắn mỹ thị vô số, cũng không ít hơn so với hậu cung của hoàng thượng đâu." Liêu Thanh Phong lo lắng.

"A, vậy, vậy nên làm thế nào cho phải?" Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ nói.

"Tiểu Thiên chớ vội, tại hạ trở về thương lượng cùng thái tử một chút, xem có thể đoạt ngươi từ tay Thừa tướng ra hay không." Liêu Thanh Phong trầm tư nói.

"Cảm ơn Liêu đại nhân, Tiểu Thiên toàn bộ đều nhờ ngươi." Mạc Nhiễm Thiên trợn to hai mắt, trông mong nhìn Liêu Thanh Phong, càng thêm khiến Liêu Thanh Phong chau mày, hắn đang nghĩ cách.

"Tiểu Thiên khách khí rồi, ngươi cũng biết Thừa tướng đại nhân quyền nghiêng triều chính, hạ quan cũng không nhất định có thể cứu được ngươi." Liêu Thanh Phong trong lòng vô cùng rối rắm.

"Tại sao Thừa tướng đại nhân có quyền nghiêng triều chính?" Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy Thân Vô Kỵ này thật là lợi hại.

"Aiz, người này lòng dạ độc ác, miệng nam mô bụng bồ dao găm, nhiều năm trước mới là một chức quan nhỏ, trước mặt Thân Vương dụ dỗ lấy lòng, cũng lạ Thân Vương hồ đồ, dẫn sói vào nhà. Nhiều năm qua, hắn âm thầm chiêu binh mãi mã, cấu kết triều quan, các quan trong triều cũng bị hắn nắm giữ, Thân quốc có hơn một nửa binh quyền nằm trong tầm khống chế của hắn, thân Vương ảo não vô cùng, nhưng chẳng còn cách nào khác, chỉ có thể chuyện gì cũng nghe theo hắn. Aishh." Liêu Thanh Phong lắc đầu nói.

"Hiện tại thế lực của Thân thái tử thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên vội vàng hỏi tiếp.

Liêu Thanh Phong sửng sốt, liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Thái tử điện hạ vì sao phải biết rõ ràng như thế?"

"Liêu đại nhân hiểu lầm, Tiểu Thiên chỉ muốn biết hiện thực, có thể chịu ít khổ sở hơn." Mạc Nhiễm Thiên xụ miệng, ủy khuất vô cùng.

"A, tại hạ cũng không có ý gì khác, chẳng qua là, aiz, nói cho Tiểu Thiên nghe cũng không sao, Thân Vương đã già rồi, nói lời không dễ nghe là, bất cứ lúc nào cũng có thể băng hà, thế lực của thái tử điện hạ mặc dù đánh không lại Thân Vô Kỵ, nhưng tiếp nhận ngôi vị hoàng đế rồi, vẫn sẽ có rất nhiều triều thần bằng lòng phụ tá người, dù sao thái tử điện hạ có trái tim nhân hậu, không giống Thân Vô Kỵ tàn nhẫn khát máu. Chẳng qua là hiện giờ không biết Thân Vô Kỵ sẽ phản ứng như thế nào." Liêu Thanh Phong nghĩ tới những thứ này cũng rất nhức đầu.

"Hắn có thể tranh đoạt ngôi vị hoàng đế hay không a." Mạc Nhiễm Thiên la hoảng lên.

Liêu Thanh Phong vẻ mặt nghiêm túc, nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà không nói gì, khiến Mạc Nhiễm Thiên biết Thân Vô Kỵ có lẽ thật sự có mưu đồ soán vị.

Đoàn xe một đường đi về trước, ba người khá im lặng, chỉ chốc lát sau Mạc Nhiễm Thiên đã thiu thiu ngủ.

Ban đêm, gió Bắc nổi lên, đoàn xe tiến vào vùng hoang vu, trước không có thôn, sau không có phòng trọ, cũng may còn có ngôi miếu đổ nát.

Trong xe ngựa bởi vì có hơi thở của ba người nên có vẻ rất ấm áp, còn thị vệ phía ngoài cửa đã mặc thêm áo bông dày từ trước, buổi tối toàn bộ núp trong ngôi miếu đổ nát nghỉ ngơi.

Ba người dùng lương khô Tiền Ngũ đưa tới, ăn no bụng, chuẩn bị nghỉ ngơi. Trong xe ngựa Dạ Tích Tuyết trải một tấm chăn thật dày, sau đó lạnh lùng nói với Liêu Thanh Phong: " Chẳng lẽ Liêu đại nhân cũng muốn nghỉ trên xe ngựa?"

"Trời lạnh thế này, chẳng lẽ ngươi còn muốn ta ngủ phía ngoài?" Liêu Thanh Phong tức giận nói.

"Việc này, Liêu đại nhân, nhưng Tiểu Thiên sẽ phát bệnh, sợ dọa Liêu đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên đỏ bừng mặt nói, hiện giờ hắn đã biết thiếu sót của căn bệnh này, đặc biệt ở trước mặt con người cuồng vọng tự phụ này, ngộ nhỡ hắn không muốn đi ra ngoài, chẳng lẽ mình thật sự giả bộ phát bệnh sao? Nghĩ tới đây, mặt càng đỏ hơn.

"Các ngươi không cần để ý, tại hạ ngồi đây là ngủ được!" Liêu Thanh Phong không xa lạ gì với chuyện phòng the, hơn nữa có thể nói là vô cùng tinh thông, nam thị trong phủ thái tư ai nấy đều mong buổi tối có thể thị tẩm với hắn. Dĩ nhiên một đêm mấy người cũng không phải chuyện lạ. Càng không cần phải nói hai người bọn họ ở trước mặt hắn sinh hoạt vợ chồng, đó là chuyện rất bình thường.

"A." Mạc Nhiễm Thiên khó xử nhìn Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết nhướn mày, không cần thiết, hắn thích thì cho hắn xem, tốt nhất để cho hắn hâm mộ chết.

"Tiểu Thiên, đừng để ý đến hắn, chúng ta ngủ đi!" Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên, hai người cởi quần áo ra chui vào chăn, thật ra thì xe ngựa cũng chỉ có thể đủ cho hai người bọn họ nằm, Liêu Thanh Phong nếu không đi ra ngoài, cũng chỉ có thể ngồi.

Liêu Thanh Phong hừ lạnh một tiếng nhắm mắt lại, tựa vào đuôi xe bắt đầu ngủ.

Mạc Nhiễm Thiên đã ngủ gần một ngày, không ngủ được, hai người giờ ở dưới chăn tâm sự. Ngoài cửa sổ ánh trăng chiếu xuống, sau khi thích ứng cũng không cảm thấy tối lắm.

"Dạ đại ca, ngươi nhớ nhà không?" Mạc Nhiễm Thiên thanh âm dịu dàng như nước.

"Tiểu Thiên, nhớ nhà không?" Dạ Tích Tuyết càng ôm chặt hắn thêm.

"Ừ. Thấy ánh trăng kia không? Người ta nói buổi tối có trăng sáng sẽ đặc biệt nhớ nhà." Mạc Nhiễm Thiên mở to hai mắt nhìn cảnh ngoài khung cửa sổ nhỏ.

Dạ Tích Tuyết không nói chuyện, cùng hắn nhìn ra ngoài cửa sổ, hắn nghĩ tới sư phụ của mình.

"Sàng tiền minh nguyệt quang, nghi thị địa thượng sương, cử đầu vọng minh nguyệt, đê đầu tư cố hương!" Mạc Nhiễm Thiên khe khẽ đọc câu thơ kinh điển này.

"Tiểu Thiên, ngươi thật tài hoa!" Dạ Tích Tuyết tán thưởng, còn bên cạnh Liêu Thanh Phong ở trong góc, lập tức mở mắt ra, trong đầu ngâm nga bài thơ này của Mạc Nhiễm Thiên, nhất thời trong lòng cũng nhớ nhà vô hạn.

"Có tài hoa thì có tác dụng gì đâu? Còn không phải là bị đưa tới đưa đi, rời xa cố hương." Mạc Nhiễm Thiên dưới chăn tay véo nhẹ Dạ Tích Tuyết, hai người này đã sớm tâm ý tương thông, Dạ Tích Tuyết lập tức cũng biết hắn muốn khiến Liêu Thanh Phong đồng tình.

"Tiểu Thiên, đừng như vậy, đường còn rất dài, ngươi nhất định phải kiên cường." Dạ Tích Tuyết nói theo.

"Nhưng Tiểu Thiên rất sợ, Tề vương tàn bạo như vậy, Tiểu Thiên sợ chịu không nổi, cứ nghĩ có thể chạy trốn, ai ngờ nghe nói Thân Vô Kỵ kia càng thêm tàn bạo, thế này bảo Tiểu Thiên sống thế nào a, hu hu, Dạ đại ca, Tiểu Thiên không muốn sống, hu hu." Mạc Nhiễm Thiên giả khóc lên.

"Tiểu Thiên, đừng khóc a, không bằng chúng ta trốn đi?" Dạ Tích Tuyết nghĩ kế.

"A, sao có thể, Thân quốc sẽ phát phát động chiến tranh đánh Tề quốc, sẽ chết bao nhiêu người đây, không được, Tiểu Thiên không thể ích kỷ như vậy." Mạc Nhiễm Thiên biểu hiện trái tim thiện lương.

"Aishh, vậy phải làm sao mới được?" Dạ Tích Tuyết than thở.

"Tiểu Thiên cũng không biết, hu hu, Tiểu Thiên rất sợ, nếu lần này có thể đem Tiểu Thiên cho Thân thái tử thì tốt, ít ra hắn sẽ không ngược đãi Tiểu Thiên."

"Nhưng Thân Vô Kỵ lấy thúng úp voi, khả năng cũng không lớn, Tiểu Thiên, ngươi nhất định phải chịu đựng a." Giọng nói Dạ Tích Tuyết đầy đau lòng.

"Hi vọng hắn hành hạ Tiểu Thiên mấy lần sẽ mất đi hứng thú, nếu không năm nào tháng nào là một đầu." Mạc Nhiễm Thiên khóc thút thít.

"Aiz, tại sao Tiểu Thiên lại khổ như thế!" Dạ Tích Tuyết ôm chặt hắn, không chỉ là vì diễn trò, cũng bởi thật sự thương hắn.

Liêu Thanh Phong trong góc gương mặt tuấn tú lạnh tanh, nhưng nội tâm nhưng vô cùng rối rắm, hắn không biết Mạc Nhiễm Thiên hai người là nói cho hắn nghe hay là nói thật, nhưng không thể phủ nhận, hắn rất đau lòng vì khả nhân nhi này, bởi vì bất kể như thế nào, rơi vào tay Thân Vô Kỵ, bị hành hạ là nhất định rồi, gầy yếu như hắn sao có thể thừa nhận được.

"Ha ha ha, Dạ đại ca cũng mạng khổ a, phụng bồi Tiểu Thiên chịu khổ chịu sở." Mạc Nhiễm Thiên biết hắn là cô nhi.

“Dạ đại ca bằng lòng, không cảm thấy mạng khổ.” Dạ Tích Tuyết ôm chặt hắn.

“Có Dạ đại ca ở bên, Tiểu Thiên cũng không thấy khổ, hì hì.” Mạc Nhiễm Thiên khẽ cười nói.

Dạ Tích Tuyết hôn lên trán hắn một cái: “Ngủ đi nào. Ngoan!”

“Ừ.” Mạc Nhiễm Thiên nhắm mắt lại, thầm nghĩ Liêu Thanh Phong này nhất định không ngủ, không biết trong lòng hắn hiện tại có ý nghĩ gì.

Ba người không nói nữa, nhưng hơi thở cũng rất rõ ràng, bỗng nhiên Mạc Nhiễm Thiên cười nói: “Dạ đại ca, Tiểu Thiên hát cho ngươi nghe, ngươi chưa từng nghe Tiểu Thiên nhỉ.”

“A, được, thật sự chưa từng nghe.” Dạ Tích Tuyết tinh thần rung lên, nói.

“Ừm, hát không hay Dạ đại ca cũng đừng cười nha.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến một bài hát động lòng người.

“Ha ha ha, Tiểu Thiên cho dù không hoàn toàn hát được ngũ âm, Dạ đại ca cũng thích nghe.” Dạ Tích Tuyết khoa trương nói.

“Đáng ghét, nghe này.” Mạc Nhiễm Thiên hờn dỗi một chút.

Em biết không

Yêu em thật không dễ dàng

Và còn cần rất nhiều dũng khí

Là ý trời

Cho anh yêu em

Và lại để em rời xa anh

Em tin không

Kiếp này gặp được em

Chính là kiếp trước anh nợ em

Là ý trời

Bao nhiêu lời không nói ra

Chính là sợ em không thể gánh vác

Có lẽ trong luân hồi từ lâu đã là ý trời

Kiếp này là anh nên trả lại em

Một quả tim trong mưa gió

Bay đi bay lại

Đều là vì em

Trên đường đi có em

Dù đau khổ anh cũng bằng lòng

Cho dù chia ly hay tương ngộ cùng anh

Trên đường đi có em

Dù đau khổ anh cũng bằng lòng

Cho dù kiếp này đã định phải xa em

Dù chỉ có thể ôm em ở trong mộng

(Trương Học Hữu " Trên đường đi có em")

Mạc Nhiễm Thiên thanh âm trầm thấp và rõ ràng, âm điệu rất ôn nhu, lời ca lại cảm động như vậy, khiến Dạ Tích Tuyết và Liêu Thanh Phong nghe được cảm động không dứt.

"Dạ đại ca, có hay không?" Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Ừ, hay lắm, âm điệu này rất lạ, nhưng thật êm tai, Tiểu Thiên nghĩ ra sao?" Dạ Tích Tuyết hỏi.

"Ừ, rất thích hợp cho hoàn cảnh hiện tại phải không? "Dọc theo đường đi có ngươi" làm bạn Tiểu Thiên, khổ một chút cũng cam lòng." Mạc Nhiễm Thiên ôm chặt thắt lưng hắn.

"Ồ, bảo bối, ngươi muốn Dạ đại ca cảm động chết à?" Dạ Tích Tuyết trong lòng rất kích động, bài hát này là hát cho hắn nghe.

"Hì hì, người ta nói thật mà." Mạc Nhiễm Thiên làm nũng.

"Tiểu Thiên dạy Dạ đại ca đi, Dạ đại ca cũng muốn hát." Dạ Tích Tuyết mắt lóe sáng nói, lúc này hai người vốn không quan tâm còn có người thứ ba tồn tại.

"Được. Trên đường đi có em, dù đau khổ anh cũng bằng lòng." Mạc Nhiễm Thiên hát lên, hắn dạy câu kinh điển nhất trước, Dạ Tích Tuyết lập tức hát theo.

Chốc lát, trong xe ngựa truyền ra tiếng ca dễ nghe, nhưng nghe một lát, biến thành tiếng ca của ba người, Liêu Thanh Phong cũng học hát.

"Liêu đại nhân, ngươi cũng học à, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên giễu cợt.

"A." Liêu Thanh Phong đắm chìm trong tiếng ca, không biết mình cũng hát lên tiếng âm, nhất thời mặt đỏ tới mang tai, hoàn hảo trong xe ngựa độ sáng không đủ, nhìn không ra.

"Muốn hát thì cứ hát đi, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Bài hát này của Tiểu Thiên thật là hay, rất cảm động, Liêu mỗ thật sự không nhịn được bị hấp dẫn, quấy rầy hai vị thật ngại." Liêu Thanh Phong chân chính bị câu "dọc theo đường đi có ngươi" này tác động, trong lòng nghĩ hiện giờ mình cũng ở bên cạnh hắn, không khỏi ghi nhớ thật sâu.

"Không sao, chúng ta cũng không ngủ, Dạ đại ca? Ha ha." Mạc Nhiễm Thiên nghe Dạ Tích Tuyết còn đang hát, không khỏi cười lên.

" Trên đường đi có em, dù đau khổ anh cũng bằng lòng, cho dù chia ly hay tương ngộ cùng anh." Dạ Tích Tuyết nhìn Mạc Nhiễm Thiên thâm tình hát lên, nhất thời tiếng hát của Liêu Thanh Phong cũng hòa vào, Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng hơi mỉm cười, cũng cùng hát lên.

" Trên đường đi có em, dù đau khổ anh cũng bằng lòng, cho dù chia ly hay tương ngộ cùng anh." Tiếng ca càng ngày càng vang, cũng càng ngày càng xa, ngoài xe ngựa một vài thị vệ còn chưa ngủ không khỏi bị tiếng hát này làm mê muội thật sâu. Chỉ chốc lát sau, tất cả mọi người đều ngâm nga câu ca này, mọi người hát cũng rất có giai điệu.

Trên đường đi có em

Dù đau khổ anh cũng bằng lòng

Cho dù chia ly hay tương ngộ cùng anh

103. Chương 103: Nhẫn Bất Trụ

(Không nhịn được)

Đêm càng ngày càng sâu, tiếng gió phía ngoài cũng càng ngày càng rõ, lính tráng dồn lại một góc lộn xộn ngủ, ba người trên xe ngựa, trừ Mạc Nhiễm Thiên buồn ngủ, Liêu Thanh Phong và Dạ Tích Tuyết còn đang hồi tưởng lại ca khúc dễ nghe này.

Mạc Nhiễm Thiên ý thức được mình sắp ngủ, không khỏi nghĩ đến chuyện mị dược mình đã nói, vậy phải làm sao bây giờ? Có làm hay không? Ở trước mặt hắn làm sao đây? Nghĩ tới đây hắn mặt đỏ tới mang tai, cả người nóng hầm hập.

Dạ Tích Tuyết hiểu sai, cho rằng Mạc Nhiễm Thiên nhắc nhở y đã đến giờ biểu diễn, vội vàng kinh ngạc hỏi: "Tiểu Thiên, làm sao vậy, có phải mị dược phát tác không?" Nói xong vuốt ve da thịt bóng loáng trong tiết y của hắn.

"A…ư…." Mạc Nhiễm Thiên nóng vội, khẽ rên thành tiếng, bởi vì bàn tay Dạ Tích Tuyết đang nắm tiểu chu quả trong ngực hắn.

Liêu Thanh Phong trong lòng cả kinh, biết mị dược của Tiểu Thiên sắp phát tác, có chút lúng túng. Nhưng hắn vẫn nghiêng thân nhắm hai mắt lại, bịt chặt hai lỗ tai không nghe, hai mắt không nhìn.

"Tiểu Thiên, đừng sợ." Dạ Tích Tuyết nói xong hôn hắn. Tối nay y đã đủ kích động rồi, thật rất muốn yêu thương khả nhân nhi này, chỉ đợi đến lúc Mạc Nhiễm Thiên nói mị dược phát tác.

"Ư." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ bụng, mình đang sợ cái gì? Chẳng lẽ đến bây giờ còn chưa thể thích ứng phong tục nơi này sao? Chờ đến Thân quốc, còn chưa biết phải đối mặt với nhục nhã gì, thế này có là gì.

"A." Môi lưỡi dây dưa, tiếng nước miếng mập mờ, thanh âm dâm uế không ngừng.

Bàn tay Dạ Tích Tuyết bắt đầu đi xuống, ở dưới chăn dỗ dành Mạc Nhiễm Thiên. Miệng còn không buông tha cái miệng ngọt ngào của hắn.

"A, Dạ đại ca, Tiểu Thiên khó chịu, a." Mạc Nhiễm Thiên nhắm chặt hai mắt, cả người nóng ran, thật giống như thật sự trúng mị dược.

"Bảo bối, đừng nóng vội, Dạ đại ca tới đây." Dạ Tích Tuyết bỗng nhiên đem chăn bông trên người hai người kéo ra, đem Tiểu Thiên ôm tới quỳ ở trước mặt mình, sau đó giúp hắn cởi y phục cùng quần trên người, bản thân mình cũng nhanh chóng cởi xuống. Bên trong xe ngựa giờ phút này ấm áp vô cùng, hai người lại dục hỏa đốt người, vẫn cảm thấy lạnh. Liêu Thanh Phong nhắm chặt hai mắt giả bộ nhập định.

"A, Dạ đại ca, nha. A." Dạ Tích Tuyết đem Tiểu Thiên đã bị lột sạch sẽ lật lại, còn mình thì cúi người, dùng khoang miệng ấm áp phục vụ Tiểu Thiên, khiến Mạc Nhiễm Thiên thoải mái rên thành tiếng.

Lúc này, đầu Tiểu Thiên đối diện với Liêu Thanh Phong. Hắn nhìn Liêu Thanh Phong đang nhắm mắt mà thẹn thùng, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ hồng, thấy hắn nhắm hai mắt mới thở phào. Nghĩ bụng hắn đúng là định lực tốt, nếu là mình khẳng định không nhịn được, chuyện này giống như tường thuật trực tiếp vậy. Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình sa đọa rồi, lại thích loại cảm giác kích thích này.

"A ư, thoải mái quá, nha." Dạ Tích Tuyết kiên nhẫn phun ra nuốt vào cậu bé của hắn, khiến hắn không kìm được hai tay nắm chặt chăn bông. Đúng lúc ấy, Liêu Thanh Phong mở mắt ra, bốn mắt nhìn nhau, hai người cũng giật mình, giống như trước sắc mặt đỏ bừng lên. Liêu Thanh Phong ngay lập tức lại nhắm hai mắt lại nhưng khuôn mặt nhuốm đầy tình dục của Tiểu Thiên đã khắc ghi trong đầu hắn.

"A, Dạ đại ca, Tiểu Thiên không ổn rồi, ô, a." Mạc Nhiễm Thiên không để ý được nhiều chuyện như vậy, khoái cảm mãnh liệt truyền tới thần kinh khiến hắn nhăn mặt, run rẩy mãnh liệt, bắn ra trong miệng Dạ Tích Tuyết.

"A." Mạc Nhiễm Thiên thở dài một hơi, hơi thở trở nên bình ổn.

"Bảo bối, bên trong còn ngứa không?"Dạ Tích Tuyết ôm hắn, thuận tiện ngó Liêu Thanh Phong một cái.

"A, Dạ đại ca, bên trong thật ngứa thật ngứa!" Mạc Nhiễm Thiên lúc này không làm bộ. Trong hai năm qua gần như mỗi ngày đều ân ái khiến thân thể hắn nhạy cảm dị thường, trong cơ thể càng thêm trống rỗng.

"Đừng gấp, Dạ đại ca tới đây."Dạ Tích Tuyết để hắn nằm úp sấp trên chăn.

Đầu Dạ Tích Tuyết đã đầy mồ hôi, đang muốn điều chỉnh tư thế, Mạc Nhiễm Thiên lại bò dậy trước, xoay người, đẩy Dạ Tích Tuyết tới, sau đó nắm thứ cứng rắn của y từ từ ngồi xuống.

"A." Mạc Nhiễm Thiên cau chặt mày liễu, còn Dạ Tích Tuyết hai tay nắm chặt chăn bông, tiểu tử này muốn hầu hạ hắn sao?

Thật ra thì Mạc Nhiễm Thiên cố ý muốn câu dẫn Liêu Thanh Phong, cho nên hết sức phóng đãng, từ từ luật động trên người Dạ Tích Tuyết.

Liêu Thanh Phong cả người cứng ngắc nóng ran, hắn đã đánh giá quá cao sự tự chủ của mình. Mở mắt ra, nhìn một màn dưới ánh trăng này mà càng thêm rung động.

Chỉ thấy Mạc Nhiễm Thiên tóc trắng phát sáng dưới ánh trăng, chuyển động lên xuống, cái đầu hơi ngửa lên, ánh trăng rọi trên dung nhan tuyệt thế của hắn, thánh khiết vô cùng.

Thân thể bóng loáng như ngọc, dưới ánh sáng trăng hắn giống như một tinh linh làm cho người ta mê muội thật sâu. Liêu Thanh Phong chỉ cảm giác trái tim mình đã trầm luân.

"A, nha." Mạc Nhiễm Thiên động tác bắt đầu mau hơn, gương mặt Dạ Tích Tuyết càng thêm căng thẳng. Y bỗng nhiên đứng dậy, đem Mạc Nhiễm Thiên ôm xuống, để cho hắn quỳ sấp sau đó nói: "Bảo bối, ngươi thật đẹp, Dạ đại ca nhịn không được." Dạ Tích Tuyết vịn eo hắn, chợt đẩy vào.

"A." Mạc Nhiễm Thiên lập tức thoải mái ngửa đầu, lúc này vị trí của hắn lại đối diện với Liêu Thanh Phong. Liêu Thanh Phong không nhắm mắt lại, nhìn khuôn mặt hắn, nhìn miệng hắn, trời ạ, hắn phát hiện tiểu hỏa long của mình sắp mất khống chế, hắn thèm muốn đem hỏa long của mình nhét vào cái miệng nhỏ nhắn mê người kia.

Dạ Tích Tuyết dùng sức rất mạnh, Mạc Nhiễm Thiên thoải mái ngâm nga liên tục. Vì không để cho người phía ngoài nghe được, Dạ Tích Tuyết khom người đem một góc chăn bông nhét vào trong miệng Mạc Nhiễm Thiên, sau đó lại ra sức thẳng tiến.

"Ư…ưm…" Khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên đỏ ửng, dáng vẻ giống như đợi ngược đãi nhưng làm người ta càng thêm hưng phấn.

Liêu Thanh Phong rốt cục không nhịn được, kéo miếng vải trong miệng Mạc Nhiễm Thiên, hung hăng hôn lên môi hắn.

"A." Tiếng kêu sợ hãi của Mạc Nhiễm Thiên bị nuốt mất trong miệng hắn.

Dạ Tích Tuyết cũng cả kinh, lập tức dừng tiết tấu hung hăng nói: "Ngươi làm gì?"

"A, hu hu."Xui xẻo nhất chính là Mạc Nhiễm Thiên, cảm giác thoải mái đột ngột bị cắt đứt, khó chịu đến nhúc nhích cái mông, muốn Dạ Tích Tuyết tiếp tục. (nghĩ đến ngày trước e nó chửi đàn ông với nhau là biến thái mà giờ……:v)

"Không thể trách ta, là người đều nhịn không được, Tiểu Thiên thật đẹp." Liêu Thanh Phong hôn đã đời một trận, mới buông tha cho cái miệng Tiểu Thiên, ngạc nhiên nhìn môi hắn, vì cảm giác tê dại kia mà khiếp sợ trong lòng.

"Không thể nào!"Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên khó chịu, tiếp tục động.

"A, hừ hừ, Dạ đại ca, ngươi đừng để ý đến hắn, nhanh lên một chút, Tiểu Thiên thật khó chịu."Mạc Nhiễm Thiên khóc kêu.

Dạ Tích Tuyết đau lòng, lập tức lại hung mãnh chạy nước rút, mà miệng nhỏ của hắn tiếp tục bị Liêu Thanh Phong xâm chiếm. Dạ Tích Tuyết càng tức giận lại càng dùng sức, muốn xóa đi sự cưỡng bách của Liêu Thanh Phong.

"Ư…ư…" Mạc Nhiễm Thiên muốn la nhưng la không được, hai tay nắm lấy chăn, đầu ngón tay cũng trắng bệch.

Liêu Thanh Phong buông bỏ miệng Mạc Nhiễm Thiên, trên mặt là vẻ thống khổ ham muốn, thấy Mạc Nhiễm Thiên lộ ra vẻ cầu xin, Liêu Thanh Phong kinh hoảng.

“A…ưm….” Miệng hắn còn đang rên rỉ, mắt to nhìn Liêu Thanh Phong đầy kinh sợ.

Dạ Tích Tuyết nhìn một màn này càng thêm tức giận, đột nhiên dùng lực mạnh, đem tinh hoa bắn vào trong cơ thể Mạc Nhiễm Thiên.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức vùi đầu giấu trong chăn, cả thân thể bởi vì cao trào mà kịch liệt co giật mấy cái.

“Ngươi muốn làm gì?”Dạ Tích Tuyết vội vàng kéo chăn phủ lên hai người rồi giận dữ nói với Liêu Thanh Phong, dù hắn có muốn thì Tiểu Thiên cũng không thể cùng với hắn.

Liêu Thanh Phong quần cao cao nhô lên, liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang gục xuống thở hổn hển mà nói: “Tiểu Thiên đã giải được mị dược chưa?” Hắn nghĩ nếu còn chưa giải được, có phải hắn cũng có thể hỗ trợ hay không.

“A, giải, giải rồi.”Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu lên, cơn sóng tình đã lui, ánh mắt thấy đũng quần hắn nhô cao thì có chút đồng tình.

“Tiểu Thiên tới đây, mệt rồi, ngủ đi.” Dạ Tích Tuyết rất bảo vệ đem Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy, dọn dẹp, sau đó hai người mặc tiết y ôm nhau ngủ.

Trong bóng tối, Mạc Nhiễm Thiên còn có thể cảm giác được ánh mắt lửa nóng của Liêu Thanh Phong, còn Dạ Tích Tuyết nhẹ nhàng ôm ngang hông hắn.

Liêu Thanh Phong bỗng nhiên đứng lên mở cửa xe ngựa nhảy ra ngoài, dĩ nhiên rất có ý tứ mà đem cửa đóng vào cho bọn họ.

“Dạ đại ca, như vậy có quá tàn nhẫn không?”Mạc Nhiễm Thiên nhẹ hỏi Dạ Tích Tuyết.

“Tiểu Thiên đồng tình hắn? Ai bảo hắn muốn chen chúc cùng chúng ta trên một xe ngựa.” Dạ Tích Tuyết ôm chặt hắn buồn bực nói.

“Ha ha, thế ngươi đã vui chưa?”Mạc Nhiễm Thiên cười y.

“Không vui, ngươi bị hắn hôn.”Dạ Tích Tuyết ghen.

“Sớm muộn gì cũng bị người khác hôn, bị người khác thượng, Dạ đại ca ngươi không thể như vậy. Bằng không Tiểu Thiên ở Thân quốc sẽ không yên lòng.” Mạc Nhiễm Thiên phát hiện đoạn đường này, Dạ Tích Tuyết càng thêm yêu hắn say đắm.

Dạ Tích Tuyết trầm mặc, một lát sau mới mở miệng than: “Dạ đại ca biết. Aishh.”

“Dạ đại ca, ý của Tiểu Thiên ngươi hiểu không?”Mạc Nhiễm Thiên khẽ hỏi.

“Ừ, chẳng qua là đau lòng, Dạ đại ca cũng sẽ kiên cường, đợi đến giây phút Tiểu Thiên thống nhất tam quốc.” Dạ Tích Tuyết hung hăng thầm nghĩ.

“Đúng, chuyện gì cũng đừng xúc động quá, nói khó nghe chút, mới vừa rồi hắn muốn cường bạo, chúng ta biết phải làm gì. Chúng ta chẳng qua là tù nhân mà thôi, đến Thân quốc rồi còn không biết chịu sự khi nhục của bao người, hắn vẫn sẽ có sự trợ giúp nhất định đối với chúng ta, đừng quá đối địch.” Mạc Nhiễm Thiên mắt lóe sáng.

“Là Dạ đại ca suy nghĩ không chu đáo, thật xin lỗi Tiểu Thiên.”Dạ Tích Tuyết trong lòng trách mình không thể cứu hắn, hắn làm hết thảy cũng chỉ vì tự cứu mà thôi, vì sau này mà chuẩn bị.

“Dạ đại ca, ngươi nói gì đó, ngươi không có gì có lỗi với Tiểu Thiên, là Tiểu Thiên thấy thẹn với ngươi. Thân thể rách nát này, ngươi đừng để ý nhiều như vậy.” Mạc Nhiễm Thiên thở dài nói.

“Tiểu Thiên, ngươi đừng như vậy, Dạ đại ca sai rồi. Nếu như tiểu tử kia có thể làm cho Tiểu Thiên ở Thân quốc dễ dàng hơn một chút, Dạ đại ca bằng lòng.” Dạ Tích Tuyết lùi một bước nói.

“Dạ đại ca!”Mạc Nhiễm Thiên ôm thật chặt hắn, nước mắt chảy ròng.

Đang lúc ấy thì Liêu Thanh Phong trở lại, mở cửa xe, ánh trăng chiếu vào khuôn mặt khẽ ngước của Mạc Nhiễm Thiên, dấu lệ còn sáng lấp lánh đâm vào mắt, vào tim Liêu Thanh Phong.

"Liêu đại nhân, ngươi không sao chứ?"Mạc Nhiễm Thiên khẽ hỏi.

"Không có gì!"Liêu Thanh Phong trả lời một tiếng, tiếp tục lui vào một góc hai mắt nhắm nghiền, phía ngoài gió lạnh khiến hắn càng rụt lại.

"Liêu đại nhân, ngươi trông nhỏ hơn Thiên nhi, ngươi bao nhiêu tuổi?"Mạc Nhiễm Thiên biết trong lòng hắn nhất định cũng rất buồn bực, bởi vì mình cự tuyệt hắn.

"Mười tám."Liêu Thanh Phong lãnh đạm nói.

"A, nhỏ như vậy, so với Tiểu Thiên còn nhỏ hơn hai tuổi.Ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười nói, sau đó dùng tay lau khô dấu lệ trên mặt. Dạ Tích Tuyết vẫn không nói gì nữa, bởi vì hắn biết hắn đã sai rồi, dục vọng của con người không thể quá lớn, hắn chiếm hữu Tiểu Thiên, chỉ có thể mang đến tai họa cho Tiểu Thiên.

"Ngủ đi, thái tử điện hạ cũng mệt rồi." Liêu Thanh Phong không muốn nói chuyện. Mới vừa rồi ra bên ngoài gió lạnh, đánh tan khô nóng trong cơ thể hắn mới dám trở lại, đầu óc không còn dám nghĩ đến thân thể mỹ lệ thánh khiết và tuyệt thế kiều nhan của Mạc Nhiễm Thiên.

"A, ồ, Liêu đại nhân nếu không chê, gối lên chân Tiểu Thiên đi, đêm càng khuya càng lạnh."Mạc Nhiễm Thiên còn đồng tình hắn, đặc biệt là tiểu tử này còn nhỏ hơn hắn hai tuổi.

"A." Liêu Thanh Phong ngẩng đầu nhìn khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên, giờ phút này chỉ có thấy được mỉm cười ấm áp, nhất thời trong lòng nóng lên nói: "Tiểu Thiên nói thật sao?" Hắn có phần không thể tin được, còn nhìn qua Dạ Tích Tuyết.

"Đúng vậy, đến đây đi, lạnh quá!" Mạc Nhiễm Thiên chen vào chỗ Dạ Tích Tuyết, cả người rúc trong ngực hắn, không muốn ra ngoài.

"Được, cám ơn, bên ngoài lạnh lắm."Liêu Thanh Phong cũng không giả bộ, trong lòng kích động cởi áo choàng dày ra, che ở trên người Dạ Tích Tuyết và Mạc Nhiễm Thiên, còn mình rúc vào trên chân Tiểu Thiên.

Ba người mặc dù chen chúc nhưng ấm áp hơn nhiều, tay Liêu Thanh Phong có thể cảm nhận được chân Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng càng thêm kích động.

"Tiểu Thiên, sau này gọi ta Thanh Phong là được rồi, ta cũng không phải đại nhân gì, chẳng qua là môn khách của Thân thái tử mà thôi." Liêu Thanh Phong than thở.

"Thanh Phong? Cái tên này nghe quen tai thật, được rồi, gọi ngươi là Thanh Phong, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên cười nói, trong lòng nghĩ đến tiểu liêm đao có khắc hai chữ "Thanh Phong", không biết hai người có quan hệ gì không.

"Tiểu Thiên, bất kể như thế nào, ta sẽ hết sức giúp ngươi. Chỉ sợ Thanh Phong năng lực không đủ, không giúp được ngươi."

"Cảm ơn ngươi, có những lời này của ngươi, Tiểu Thiên đã rất vui vẻ rồi, đừng suy nghĩ nhiều như vậy, mau ngủ đi."Mạc Nhiễm Thiên mệt mỏi.

"Ừ." Liêu Thanh Phong hai mắt nhắm nghiền, không nhúc nhích nằm nghiêng, trong lòng cũng là hàng vạn hàng nghìn suy nghĩ.

Tiếng hít thở đều đều truyền đến, Tiểu Thiên chìm vào giấc ngủ, chỉ có Liêu Thanh Phong và Dạ Tích Tuyết hai người hơi thở vẫn còn chưa ổn định.

"Ngươi còn chưa đủ à? Sao còn chưa ngủ?"Liêu Thanh Phong đã nhận thấy được Dạ Tích Tuyết cũng là người biết võ giống hắn, nghe hơi thở hắn không yên thì cười khẩy nói.

"Thật xin lỗi, lúc trước vô lễ đối với ngươi." Dạ Tích Tuyết chậm rãi nói.

"A, ngươi bị bệnh à, sao lại nói lời dễ nghe như vậy?" Liêu Thanh Phong sợ hết hồn.

"Không có bệnh, chẳng qua là lòng đau, hi vọng ở Thân quốc ngươi có thể giúp Tiểu Thiên một chút." Dạ Tích Tuyết khẩn cầu.

“Ồ, đây là kết quả thương lượng của hai ngươi, cho nên lấy lòng ta sao?”Liêu Thanh Phong khóe miệng lộ ra cười lạnh.

“Tiểu Thiên không phải là người như thế, hắn rất thiện lương. Là ta, ta chỉ là phát hiện mình xúc động sẽ hại hắn chịu khổ, cho nên mới nói với ngươi.”Dạ Tích Tuyết đáp.

“Ngươi muốn lấy lòng ta, chẳng lẽ đối đãi với ta giống như vừa rồi?”Liêu Thanh Phong tiếp tục khinh bỉ.

“Nếu như ngươi bằng lòng giúp Tiểu Thiên, tối mai mị dược của Tiểu Thiên để ngươi giải.”Dạ Tích Tuyết lòng đau đớn vạn phần.

“Cái gì!” Liêu Thanh Phong sợ ngã ngửa ra.

“Ta nói thật!” Dạ Tích Tuyết nói thêm một câu.

“Ngươi, ngươi quá u mê!”Liêu Thanh Phong bỗng nhiên hiểu nổi khổ tâm của Dạ Tích Tuyết, cảm thấy người nam nhân này nhất định là yêu thảm Mạc Thái tử.

“Chỉ cần hắn tốt, ta làm gì cũng cam lòng.”Dạ Tích Tuyết hướng về ánh trăng phía ngoài cửa sổ, chảy xuống một hàng lệ.

“Aishh, ngủ đi, ngươi nghĩ nhiều quá, ta không nhất định có thể giúp được hắn.”Liêu Thanh Phong bỗng nhiên rất kính nể Dạ Tích Tuyết.

“Ngươi còn có Thân thái tử, nhất định có thể trợ giúp Tiểu Thiên, ít nhất đừng làm cho hắn chịu nỗi khổ da thịt được không?” Dạ Tích Tuyết khẩn cầu.

“Cái này, ta sẽ hết sức, ta cũng không hi vọng hắn bị Thân Vô Kỵ chà đạp.”Liêu Thanh Phong cau mày nói.

“Bất kể như thế nào, đa tạ ngươi.” Dạ Tích Tuyết ngoài nói tạ ơn không nói thêm gì nữa.

Liêu Thanh Phong trong lòng càng cảm động, cũng hâm mộ. Hai người này yêu nhau sâu đậm như vậy, sâu đến mức khiến người khác đau lòng vì họ.

Hai người không nói thêm gì nữa, phía ngoài gió Bắc lồng lộng, lộ ra vẻ hết sức thê lương, đêm càng khuya.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng đã bắt đầu ầm ĩ, binh lính đều đã tỉnh dậy. Mạc Nhiễm Thiên được Dạ Tích Tuyết đánh thức mới tỉnh lại, không có cách, trời lạnh ngủ rất ngon.

Mở mắt ra, thấy hai gương mặt tuấn tú mỉm cười nhìn hắn, hại hắn ngại ngùng đỏ mặt nói: “Tiểu Thiên ngủ muộn.” Sau đó lỗ mũi ngửi thấy một mùi hương dễ chịu, lập tức cảm thấy bụng đói kêu vang.

“Tiểu Thiên, Dạ đại ca sợ ngươi đói bụng, gọi ngươi dậy ăn gì đó, ăn rồi ngủ tiếp.” Dạ Tích Tuyết cười nói, sau đó nhìn Liêu Thanh Phong vẫn cười như lúc trước mà nói: “Thanh Phong, mau lấy ra đi, Tiểu Thiên đói rồi, ha ha.”

Liêu Thanh Phong lập tức thần bí lấy hai củ khoai lang rất to từ sau lưng ra, hẳng còn nóng hôi hổi, mới vừa nướng chẳng trách thơm như vậy.

“Tiểu Thiên, đây cũng là Thanh Phong nướng riêng cho ngươi.” Dạ Tích Tuyết cười nói.

“A, các ngươi, các ngươi? ” Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc, hai người bọn họ tốt như vậy từ lúc nào, chẳng lẽ lúc mình ngủ đã bỏ lỡ chuyện gì.

“Tiểu Thiên, ta và Dạ đại ca chẳng qua là hiểu lầm, đường đi Đô thành còn dài mà, chẳng lẽ chúng ta mỗi ngày hậm hực với nhau, nhanh ăn đi, lạnh sẽ không dễ ăn nữa.” đôi mắt thâm thúy của Liêu Thanh Phong nhìn khuôn mặt tinh xảo của Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng lại càng thích thêm.

Mạc Nhiễm Thiên biết nhất định là Dạ Tích Tuyết nghe lời hắn cho nên đã giảng hòa với Liêu Thanh Phong, không khỏi nhìn y một chút, mũi đau xót, mắt hồng hồng.

“Đồ ngốc, đừng suy nghĩ quá nhiều, ngươi không ăn Dạ đại ca ăn đấy.” Dạ Tích Tuyết đưa tay kéo tay hắn.

“Đừng, Tiểu Thiên muốn ăn, thật lâu rồi chưa ăn khoai lang nướng.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức đoạt tới, ôm vào trong ngực.

"Ha ha ha." Trong xe ngựa lập tức tràn đầy tiếng cười, Tiền Ngũ phía ngoài buồn bực đến rũ mắt. Liêu Thanh Phong này quả nhiên bản lĩnh lớn, nhanh như vậy đã dỗ được mĩ nhân vui vẻ.

104. Chương 104: Tửu Hậu

(Say rượu)

Ngày hôm đó, mặc dù trời lạnh nhưng có nắng, đoàn xe ra khỏi vùng hoang vu, lại đi trên con đường rộng rãi, thỉnh thoảng còn có thể gặp người qua đường, phần lớn là cưỡi ngựa chạy qua.

Ba người Mạc Nhiễm Thiên ở trên xe ngựa vừa nói vừa cười, đặc biệt là Mạc Nhiễm Thiên, vì Dạ Tích Tuyết và Liêu Thanh Phong nói về một vài tin đồn thú vị bọn họ từng nghe, làm không khí càng thêm hòa hợp.

Ban đêm, đoàn xe tới một trấn nhỏ, Tiền Ngũ nhiệt tình để mấy người Mạc Nhiễm Thiên lên trấn trên dùng bữa bối. Bởi vì vẫn luôn ăn lương khô nên họ trở nên kén ăn hơn.

Mạc Nhiễm Thiên rất vui, luôn miệng cảm ơn, cuối cùng bốn người tới một quán ăn tên gọi là "Bách tính nhân gia".

Bởi vì là trấn nhỏ nên lượng người trong tiệm ăn cũng không nhiều, ông chủ vô cùng nhiệt tình, nhìn ba vị mỹ nam cười ha ha không ngừng. Tiền Ngũ trừng mắt lườm hắn một cái mới đuổi được hắn đi.

Mạc Nhiễm Thiên vẫn đội khăn che mái tóc trắng, mắt quan sát hết thảy.

"Tiểu Thiên, uống chút Thiêu đao tử của Phương Bắc xem sao, ấm người lắm." Liêu Thanh Phong cười hỏi Mạc Nhiễm Thiên.

"A, Tiểu Thiên không biết uống rượu, hắc hắc." Mạc Nhiễm Thiên không dám dùng mấy thứ rượu trắng này, để hắn uống chút bia thì không sao nhưng còn rượu trắng, uống vào cổ họng cũng bị thiêu đốt.

"Tiền đại nhân, còn ngươi?"Liêu Thanh Phong hỏi Tiền Ngũ.

"Ha ha ha, khó thấy Liêu đại nhân có nhã hứng, hạ quan cũng uống chút." Tiền Ngũ mặt mày hớn hở, hắn vốn là hảo tửu chi nhân (người uống rượu giỏi), Liêu Thanh Phong nói ra lời kia thật đúng ý hắn.

"Tiểu Thiên, uống chút đi, Dạ đại ca cũng muốn thử xem rượu Phương bắc có khác gì Phương nam không? " Dạ Tích Tuyết quay đầu hỏi Tiểu Thiên, trong lòng tính toán tối nay nên vượt qua như thế nào.

"Nếu say rượu thì sao?" Mạc Nhiễm Thiên lườm y một cái.

"Ha ha ha, dù sao cũng đã muộn rồi, uống rượu say rồi ngủ, sáng mai không đánh thức ngươi là được." Dạ Tích Tuyết cười nói.

Liêu Thanh Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, liếc thấy Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, vội vàng nâng chung trà lên uống một hớp, thầm nghĩ tối nay mình có thể ôm mỹ nhân ngủ không?

"Vậy cũng được, nhưng Tiểu Thiên không thể uống nhiều, nếu không dạ dày khó chịu." Mạc Nhiễm Thiên không muốn dập tắt hưng phấn của mọi người, hơn nữa mình không phải nữ nhân, tính toán làm gì.

"Được, chủ quán, còn không cho hai vò Thiêu đao tử!" Tiền Ngũ cao hứng hô lớn.

Chỉ chốc lát, món ăn nóng hổi và rượu được bưng lên, mọi người nâng cốc uống rượu, mồm nhai nhồm nhoàm. Cuối cùng Tiền Ngũ và Liêu Thanh Phong chơi đoán số, Dạ Tích Tuyết cảm thấy chơi rất vui, nói để Mạc Nhiễm Thiên cũng thử một chút. Cuối cùng hai người cũng đánh cuộc, kết quả chờ cơm nước no nê, trên bàn đã có bảy tám vỏ chai rượu. Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt đã ửng đỏ, mắt say lờ đờ mông lung. Dạ Tích Tuyết cũng uống không ít, gương mặt đỏ bừng, hai mắt đờ đẫn mà Liêu Thanh Phong tửu lượng là tốt nhất, hắn xung phong nhận việc ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên, nói với Tiền Ngũ: "Tiền đại nhân, chúng ta tối nay sẽ ở khách điếm, xe ngựa kia quá chật chội, sáng mai trời sáng hẵng lên đường. Tiền đại nhân không có ý kiến chứ?"

“Được, được, vậy thì ở!” Tiền Ngũ cũng thua nhiều uống nhiều, bước đi cũng loạng choạng.

Bốn người mướn ba gian phòng hảo hạng, Dạ Tích Tuyết nhìn Liêu Thanh Phong ôm Mạc Nhiễm Thiên vào phòng, trong lòng lờ mờ, cúi đầu đi tới một gian phòng khác. Tim y rỉ máu nhưng y uống không ít rượu, hi vọng mau chóng đi vào giấc ngủ, vậy thì cái gì cũng không cần suy nghĩ.

” Dạ đại ca!”Mạc Nhiễm Thiên bị đặt ở trên giường, khiến hắn thanh tỉnh chút ít, không khỏi mở miệng kêu lên.

“Tiểu Thiên, ta là Thanh Phong, Dạ đại ca uống rượu say đã nằm ngủ.” Liêu Thanh Phong trong lòng kích động, nhìn mỹ nhân trước mắt, tâm thần nhộn nhạo.

Mạc Nhiễm Thiên mặc dù váng đầu không còn chút sức lực nào, nhưng đầu óc cũng không phải một chút ý thức cũng không có. Nghe hắn nói thế, lập tức từ trên giường ngọ nguậy đứng lên hai mắt mông lung nhìn Liêu Thanh Phong nói: “Thanh Phong là ngươi à, Tiểu Thiên muốn Dạ đại ca.”

Liêu Thanh Phong trong lòng khổ sở, mặc dù Tiểu Thiên đã say nhưng ý thức vẫn thanh tỉnh, dường như cũng không đồng ý cùng với mình, lập tức cười khổ nói: “Tiểu Thiên ngủ trước đi, ta đi tìm Dạ đại ca.”

“Thanh Phong, Tiểu Thiên không muốn thương tổn Dạ đại ca, ta biết hắn tại sao không tới. Hắn đã giao hẹn với ngươi rồi, muốn đem Tiểu Thiên tặng cho ngươi sao?” Mạc Nhiễm Thiên hai mắt lờ đờ nhìn Liêu Thanh Phong.

“Tiểu Thiên, ngươi đừng hiểu lầm, Thanh Phong mặc dù thích Tiểu Thiên, nhưng không phải ý tứ kia, ta lập tức gọi hắn tới đây.” Liêu Thanh Phong không muốn làm cho Mạc Nhiễm Thiên nghĩ hắn là đồ háo sắc, mặc dù hắn thật rất muốn nhào tới.

“Thanh Phong! Cám ơn ngươi.”Mạc Nhiễm Thiên nói xong đầu ong ong, lại nằm xuống, mà Liêu Thanh Phong sau khi sửng sốt, đi tới gian phòng của Dạ Tích Tuyết.

“Ngươi, sao ngươi lại tới đây?” Dạ Tích Tuyết trong mắt vằn tia máu, thấy Liêu Thanh Phong đi vào kinh ngạc nói.

“Hắn cần ngươi.”Liêu Thanh Phong trong lòng cực kỳ khó chịu.

Dạ Tích Tuyết sửng sốt nói: “Hắn không phải uống rượu say sao?”

“Mặc dù say, nhưng hắn biết rõ hắn muốn ngươi, mà không phải ta.” Liêu Thanh Phong nhìn Dạ Tích Tuyết buồn bực nói.

“Ngươi đi đi, hắn chỉ thanh tỉnh một lúc thôi.” Dạ Tích Tuyết mặc dù rất muốn lập tức xông vào, nhưng hắn biết hắn không thể làm như vậy. Đó là một cơ hội tốt để Tiểu Thiên và Liêu Thanh Phong tiến thêm một bước, mặc dù Mạc Nhiễm Thiên sớm có dự liệu, nhưng dưới trạng thái thật sự thanh tỉnh cũng rất không được tự nhiên, dù sao hắn không thật sự trúng mị dược.

Liêu Thanh Phong nhìn Dạ Tích Tuyết một chút, sau đó đột nhiên xoay người lại đi tới phòng Mạc Nhiễm Thiên. Hắn biết tối nay đối với mình mà nói cũng là cơ hội, hơn nữa mình uống rượu, đầu óc lại nghĩ tới Tiểu Thiên tối hôm qua yêu mị như tinh linh, thật sự có chút nhịn không nổi.

Nhẹ nhàng đi tới bên giường, trong không khí có mùi rượu nhàn nhạt, hơi thở Mạc Nhiễm Thiên đã rất vững vàng, gương mặt ửng hồng khiến Liêu Thanh Phong muốn cắn một miếng. Hắn từ từ đem đầu ghé sát vào đôi môi khẽ nhếch, Liêu Thanh Phong cảm thấy rượu không say người, người tự say.

“Tiểu Thiên.” Liêu Thanh Phong nhẹ nhàng gọi một tiếng, Mạc Nhiễm Thiên không có phản ứng.

Liêu Thanh Phong lập tức đem y phục cởi xuống, chui vào trong chăn bông ấm áp đem Mạc Nhiễm Thiên ôm vào ngực. Cảm giác kia rất thỏa mãn, hắn không biết mị dược lúc nào phát tác, nhưng hắn cảm thấy có thể cứ ôm người kia ngủ như vậy cũng đã rất thỏa mãn rồi.

“Dạ đại ca.” Mạc Nhiễm Thiên nghiêng người, chui vào trong ngực của hắn.

“Tiểu Thiên.” Liêu Thanh Phong sau khi sửng sốt, vén tóc hắn ra sau tai. Bất kể hắn đem mình thành người nào, tối nay nói gì hắn cũng sẽ không đi, cho dù ngày mai Tiểu Thiên hận hắn, hắn cũng không hối hận.

Mạc Nhiễm Thiên cau mày sau đó mở mắt ra, nhìn Liêu Thanh Phong một chút rồi nhắm mắt lại, sau đó lại lần nữa mở ra, kinh ngạc trợn to mắt.

“Thanh Phong, sao lại là ngươi, Dạ đại ca đâu?” Mạc Nhiễm Thiên nói y hệt lúc trước.

“Tiểu Thiên, Dạ đại ca say, để cho Thanh Phong đến với ngươi, ngoan, ngủ đi.” Liêu Thanh Phong trong lòng sợ Mạc Nhiễm Thiên cự tuyệt, nói xong cực kỳ mềm nhẹ dỗ dành hắn.

Mạc Nhiễm Thiên vươn tay day day đầu mình: ” Đầu Tiểu Thiên thật choáng váng, sao phòng này cứ chuyển động vậy.”

“Tiểu Thiên uống nhiều quá, mau mau nghỉ ngơi đi, tỉnh là ổn thôi.” Liêu Thanh Phong sủng ái đưa tay giúp hắn xoa bóp.

“Dạ đại ca, ngươi cũng mệt rồi, mau ngủ đi.”Mạc Nhiễm Thiên có chút thần trí không rõ.

Động tác trên tay Liêu Thanh Phong cứng đơ lại, sau đó cười khổ một tiếng rồi tiếp tục xoa bóp.

“Dạ đại ca, Tiểu Thiên nóng quá.”Mạc Nhiễm Thiên uống rượu cả người nóng hầm hập, bắt đầu đá chăn.

“A, Tiểu Thiên, như ngươi vậy sẽ bị bệnh, mau đắp kín. Trong phòng không thể so với trên xe ngựa, không ấm áp như vậy.” Liêu Thanh Phong vội vàng đem chăn kéo về đắp lên giúp hắn.

“Không, nóng quá.” Mạc Nhiễm Thiên phát tính trẻ con.

“Tiểu Thiên, là mị dược phát tác sao?” Liêu Thanh Phong bỗng nhiên như ý thức được cái gì, gương mặt tuấn tú lập tức đỏ lên, lại nghĩ tới cảnh tối hôm qua, bộ vị kia dưới thân thể tự nhiên có phản ứng.

“Dạ đại ca,Tiểu Thiên váng đầu.” Mạc Nhiễm Thiên nhắm mắt, hai tay day trán.

“Tiểu Thiên, để Thanh Phong giúp ngươi giải dược nhé?” Liêu Thanh Phong áp sát lại, dán lên người Mạc Nhiễm Thiên, môi hôn Mạc Nhiễm Thiên.

“A.” Liêu Thanh Phong bị cảm giác tê dại đánh tới, lập tức kích động đem đầu lưỡi đưa vào trong miệng. Hắn bắt đầu dùng sức thỏa thích mút mùi rượu và vị ngọt bên trong, khiến thân thể vì rượu mà nóng ran của Mạc Nhiễm Thiên rên khe khẽ.

“Tiểu Thiên, ngươi đẹp quá, Thanh Phong cũng muốn say vì ngươi.” Liêu Thanh Phong thật sự say, vẻ mặt quyến rũ động lòng người kia khiến hắn dục hỏa khó nhịn. Hắn nhấc chân, kéo quần mình xuống, lửa nóng dâng trào thẳng đến giữa hai chân Mạc Nhiễm Thiên.

“Dạ đại ca, ngươi thật đáng ghét, Tiểu Thiên vừa rồi không trúng mị dược, ngươi gấp cái gì, ha ha.”Mạc Nhiễm Thiên cười lên, thân thể vặn vẹo uốn éo, mưu toan túm lấy vật nóng hổi giữa hai chân.

Liêu Thanh Phong nghe được, ngẩng đầu lên sợ ngây người. Hắn biết lúc này Mạc Nhiễm Thiên đầu óc nhất định không rõ ràng lắm, coi mình là Dạ Tích Tuyết. Thì ra là chuyện hắn trúng mị dược là giả, vậy vì sao hai người giao hoan trước mặt mình? Là kích thích mình? Hay là cám dỗ mình? Hay là vì mục đích khác? Mình thật khờ, lại không nhìn ra.

Liêu Thanh Phong bỗng nhiên trong lòng dâng lên một cơn tức giận, cảm giác mình bị lừa gạt, nhìn Mạc Nhiễm Thiên dáng vẻ ma mị, bỗng nhiên hai tay vung lên xé bỏ tiết y của hắn. Lượng cồn trong cơ thể khiến hắn kích động vô cùng, không nghĩ đến gì khác, chỉ biết mình bị lừa gạt.

“A, Dạ đại ca, ngươi thật thô lỗ, ha ha.”Mạc Nhiễm Thiên ánh mắt cũng không mở ra được, cho là Dạ Tích Tuyết.

“Tiểu Thiên nguyên lai là tiểu lẳng lơ!” Liêu Thanh Phong thanh âm lạnh như băng.

“Chán ghét, tiểu thiên tài không phải tiểu lẳng lơ, Dạ đại ca thật xấu.Ha ha ha.” Mạc Nhiễm Thiên mị vô cùng, thân thể uốn éo, hai chu quả trước ngực vì bại lộ ở không khí lạnh mà đứng thẳng, kích thích đôi mắt

căm hận của Liêu Thanh Phong. Thì ra là bọn họ liên hợp diễn trò cho hắn xem, may mà mình tửu lượng tốt, Mạc Thái tử này thì ra vốn lẳng lơ, dường như được điều giáo không tệ, vậy hãy để mình làm thỏa thích!

Liêu Thanh Phong nghĩ tới đây trong lòng hung ác, lại dùng lực đem quần lót của hắn kéo xuống nốt, nhìn vật nhỏ mĩ lệ khả ái chợt kinh ngạc, sau đó lập tức nâng đùi hắn lên.

Ngón tay vừa sờ tiểu huyệt phía dưới, quả nhiên dâm thủy đã chảy ra. Chuyện này càng khiến Liêu Thanh Phong cảm giác mình bị lừa gạt, không quản xem bọn hắn có mục đích khỉ gió gì, mình sẽ không bị bọn họ lợi dụng, hừ!

"A, Dạ đại ca, tới đây, Tiểu Thiên thật là ngứa, hừ hừ, cho ta." Mạc Nhiễm Thiên ngọt ngào gọi, dáng vẻ dâm đãng đến mức hạ thân Liêu Thanh Phong trướng lên không chịu nổi, không hề có bất kỳ thương tiếc nào nữa, trực tiếp thẳng tiến trong hậu huyệt ấm áp này.

"A, Dạ đại ca, ngươi, ngươi thật khỏe, thật to, Tiểu Thiên đau quá."Mạc Nhiễm Thiên nhắm hai mắt nhăn chặt mày.

"Ta không phải Dạ đại ca của ngươi, tiểu lẳng lơ, ta là Liêu Thanh Phong, tối nay lão tử sẽ sỉ nhục ngươi, sỉ nhục đến ngươi cầu xin tha thứ mới thôi!"Liêu Thanh Phong tích đầy lửa giận cần phát tiết, không đợi Mạc Nhiễm Thiên thích ứng lại bắt đầu mãnh liệt luật động.

"A, đau, đau, Tiểu Thiên đau quá, Dạ đại ca, đừng, Tiểu Thiên không muốn."Mạc Nhiễm Thiên nước mắt chảy xuống.

Liêu Thanh Phong nhếch môi, nhìn hắn vẻ mặt thống khổ, phía dưới cảm nhận được trong cơ thể Mạc Nhiễm Thiên nóng vô cùng, sao có thể ngừng, mà càng thêm dùng sức, trong mắt không có thương yêu như lúc trước, có chăng chỉ là oán hận. Không ai có thể lừa gạt Liêu Thanh Phong hắn.

Mạc Nhiễm Thiên cuối cùng cũng không biết là say chết hay là bị Liêu Thanh Phong thô bạo, mất đi tri giác.

Liêu Thanh Phong liên tiếp làm ba lần, cả người đầy mồ hôi, nằm vật xuống ở bên cạnh Mạc Nhiễm Thiên, lấy tay thăm dò hơi thở Mạc Nhiễm Thiên, cười lạnh. Thầm nghĩ tiểu lẳng lơ này quả nhiên là cực phẩm, làm hắn muốn ngừng mà không được, ngay cả khi đã làm ba lần, cũng không muốn rút ra.

Ngày hôm sau, khi Liêu Thanh Phong tỉnh lại, chỉ thấy trên giường dấu vết tình dục loang lổ, còn kèm theo tia máu nhàn nhạt. Mạc Nhiễm Thiên còn chưa tỉnh, chăn chỉ đắp một chân, những nơi khác đều trần trụi. Liêu Thanh Phong cả kinh, lập tức nhìn khuôn mặt hắn mang một màu đỏ không bình thường, lấy tay sờ trán hắn, nóng vô cùng.

Giờ phút này Liêu Thanh Phong cũng tỉnh rượu, hồi tưởng hết thảy tối hôm qua, quá sợ hãi, vội vàng dùng chăn bọc lấy Mạc Nhiễm Thiên, nhẹ giọng gọi: "Tiểu Thiên? Tiểu Thiên? Ngươi tỉnh dậy đi!"

Mạc Nhiễm Thiên không nhúc nhích, đang lúc ấy thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ, giọng Dạ Tích Tuyết truyền vào: "Tiểu Thiên, Thanh Phong, lên đường thôi."

"Dạ đại ca, ngươi vào đi, Tiểu Thiên bị bệnh rồi." Liêu Thanh Phong mặc quần áo vào vội vàng gọi, nhìn khuôn mặt vô tội của Tiểu Thiên, thầm nghĩ mình sao lại xúc động như vậy. Dọc theo đường này, tính tình Tiểu Thiên mình cũng đã thăm dò được chút ít, xem như hắn lừa gạt mình cũng nhất định là vì không muốn rời khỏi Dạ Tích Tuyết. Mình vì sao đối xử với hắn tàn nhẫn như thế, rượu này thật là hại người.

"Chuyện gì xảy ra?"Dạ Tích Tuyết lập tức bối rối mở cửa đi vào.

"Tiểu Thiên, hắn, hắn buổi tối đá chăn, ta, ta ngủ quá say, nên có thể hắn nhiễm lạnh." Liêu Thanh Phong nói quanh co không dám nhìn vào mắt Dạ Tích Tuyết.

"Thanh Phong! Các ngươi tối hôm qua có hay không…?" Dạ Tích Tuyết cảm thấy hắn có vẻ rất kỳ quái.

"A, Tiểu Thiên, hắn, hắn ngủ mất, ta, ta, ta cũng uống không ít, cho nên ta có hơi thô bạo, ta không phải cố ý."Liêu Thanh Phong đỏ mặt.

"Cái gì?" Dạ Tích Tuyết lập tức chạy về phía Tiểu Thiên, kéo chăn ra nhìn, phía dưới vết máu mờ mờ kích thích ánh mắt y, y tát Liêu Thanh Phong một cái rồi hỏi: "Ngươi rốt cuộc đối xử với Tiểu Thiên thế nào?"

"Dạ đại ca, thật, thật xin lỗi, đúng, là Tiểu Thiên nói hắn, hắn không trúng mị dược, Thanh Phong trong cơn tức giận không hiểu rõ, cho nên, cho nên đã..., thật xin lỗi!" Mặt Liêu Thanh Phong bị Dạ Tích Tuyết đánh ra dấu năm ngón tay, nhưng hắn biết mình quá đáng.

"Ngươi, ngươi chẳng lẽ cũng là cầm thú! Ta thật không nên đem Tiểu Thiên giao cho ngươi!" Dạ Tích Tuyết đau lòng vạn phần, lập tức lấy Địa Lộ Hoàn Tiểu Thiên đặt trên người cho hắn ăn, sau rống lên với Liêu Thanh Phong: "Cút!" Lại đem Tiểu Thiên lật lại, thấy nơi kia sưng đỏ không chịu nổi, thịt non bên trong cũng lộ ra ngoài tiểu huyệt, hai mắt ướt đẫm, mình rốt cuộc đã làm gì đây.

Bóp nát Địa Lộ Hoàn từ từ bôi vào tiểu huyệt Mạc Nhiễm Thiên, khiến Mạc Nhiễm Thiên từ trong đau đớn tỉnh lại.

"A." Cảm giác vừa đau vừa tê dại làm cho Mạc Nhiễm Thiên khẽ rên thành tiếng.

"Tiểu Thiên, ngươi cảm thấy thế nào?" Dạ Tích Tuyết vội vàng hỏi.

"Đau quá, đầu cũng đau lắm! Toàn thân đau."Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy dường như cả cơ thể có gì đó không đúng lắm.

"Tiểu Thiên, ngươi sốt rồi, ăn Thanh Não Tỉnh Thần Hoàn này vào, đầu sẽ không đau nữa." Dạ Tích Tuyết âm thầm cảm thấy may mắn vì Tiểu Thiên đã mang thuốc theo. Nếu không những lúc thế này, dựa vào một viên Thiên Lộ Hoàn cuối cùng sao được, sau này đường còn dài mà.

"Ô, Dạ đại ca, ngươi tối hôm qua sao quá đáng như vậy, Tiểu Thiên đã nói không muốn, hu hu."Mạc Nhiễm Thiên ủy khuất nói.

Dạ Tích Tuyết cả khuôn mặt đều đen, mà dấu ấn năm ngón tay trên mặt Liêu Thanh Phong càng thêm đỏ.

"Dạ đại ca!"Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn không nói lời nào, lớn tiếng nói.

"Thật xin lỗi, Tiểu Thiên, là Dạ đại ca thô lỗ một chút, uống rượu không kiềm chế được, thật xin lỗi, đau lắm hả?" Dạ Tích Tuyết sợ Mạc Nhiễm Thiên không tiếp nhận được, bèn tự mình gánh vác.

"Cũng tại ngươi, uống rượu cái gì, hu hu.Đau quá." Mạc Nhiễm Thiên nước mắt đầm đìa, nhưng vì Mạc Nhiễm Thiên tối hôm qua cũng say rượu, mặc dù Liêu Thanh Phong rất thô bạo, làm tiểu huyệt bị thương nhưng không nghiêm trọng lắm.

"Sau này không bao giờ... uống rượu nữa, đi thôi, lên đường thôi."Dạ Tích Tuyết trong lòng rất đau, càng trợn mắt nói với Liêu Thanh Phong.

"Tiểu Thiên sau này cũng không uống rượu nữa, cũng biết uống rượu không phải chuyện tốt, hu hu." Mạc Nhiễm Thiên buồn bực chết mất, vén chăn lên, phát hiện có vết máu, hơn nữa tiết y và quần lót cũng rách, không khỏi bấm cánh tay Dạ Tích Tuyết cả giận nói: "Ngươi nhìn ngươi, sao thô lỗ đối với ta như vậy, sau này Tiểu Thiên không cần ngươi nữa!"

"Tiểu Thiên, Dạ đại ca sai rồi, thật sai rồi, đừng không cần Dạ đại ca." Dạ Tích Tuyết bỗng nhiên ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên, chảy nước mắt.

Mạc Nhiễm Thiên giật mình, chẳng qua là nói giỡn mà thôi, y kích động như thế làm gì. Ngẩng đầu nhìn thấy Liêu Thanh Phong đứng cạnh giường không nhúc nhích, trên mặt có dấu năm ngón tay, hắn thắc mắc: "Thanh Phong, mặt của ngươi bị ai đánh nữa à?" Mới vừa hỏi xong, bỗng nhiên như ý thức được điều gì, gương mặt tuấn tú tái nhợt, mắt to hoảng sợ nhìn Liêu Thanh Phong, sau đó miệng khép mở mấy lần, cũng không nói ra được câu gì.

Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt âm trầm mặc Dạ Tích Tuyết ôm trở lại xe ngựa, Tiền Ngũ cho là hắn say rượu cũng không để ý. Ba người sau khi lên xe ngựa thì một đường không tiếng động, Liêu Thanh Phong và Dạ Tích Tuyết đều nhìn khuôn mặt căng thẳng của Mạc Nhiễm Thiên không dám lên tiếng.

Đợi có người đưa cơm, Dạ Tích Tuyết mới khàn khàn nói: "Tiểu Thiên, ăn một chút gì đi, thân thể khá hơn chưa?" Trong mắt đầy lo lắng cùng đau lòng.

"Tiểu Thiên, ngươi uống nước nhiều chút, nghe nói bị sốt phải uống nhiều nước." Liêu Thanh Phong đem túi nước đưa tới.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng rất mâu thuẫn, hắn biết tối hôm qua mình có say, hoàn toàn là bởi vì Dạ Tích Tuyết không ngừng rót cho mình. Bởi vì y đã chuẩn bị đem mình tặng cho Liêu Thanh Phong, mặc dù mình sớm muộn gì cũng có thể sẽ vì mục đích mà hy sinh bản thân, nhưng nghĩ đến dụng tâm của Dạ Tích Tuyết, trong lòng cảm thấy chua xót vô cùng. Mình tự làm, tự câu dẫn là một chuyện, để y tự tay đưa mình ra ngoài là một chuyện khác.

Mạc Nhiễm Thiên hai mắt lạnh như băng liếc nhìn Dạ Tích Tuyết, cũng liếc nhìn Liêu Thanh Phong thấy hai mắt hắn hơi mang theo sự sợ hãi, dấu năm ngón tay kia còn rất rõ ràng, Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên sửng sốt hỏi: "Nếu ngươi đem Tiểu Thiên nhường cho hắn, sao còn đánh hắn?"

"Tiểu Thiên, ngươi đừng như vậy, việc này không liên quan đến Dạ đại ca, là Thanh Phong nghe được Tiểu Thiên nói vốn dĩ không trúng mị dược, trong lòng tức giận mới đối xử thô bạo với Tiểu Thiên. Dạ đại ca đánh không sai, Thanh Phong đáng đánh, thật xin lỗi, Thanh Phong hồ đồ." Liêu Thanh Phong rất đồng tình Dạ Tích Tuyết, hiện tại trong lòng khổ sở nhất là y.

"Các ngươi, hai người các ngươi! Tức chết ta!"Mạc Nhiễm Thiên nói xong giận đến trùm chăn lên đầu, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Mạc Nhiễm Thiên đang núp ở trong chăn khổ sở, bỗng nhiên cửa xe ngựa mở ra, giọng Liêu Thanh Phong truyền đến: "Dạ đại ca, ngươi đi đâu vậy?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức vén chăn lên nhìn, chiếc xe đang chạy băng băng, Dạ Tích Tuyết vừa đề khí đã bay ra ngoài.

"Dạ đại ca!!"Mạc Nhiễm Thiên muốn hét lên với y, nhưng đã không kịp nữa rồi.

"Mau, Thanh Phong, mau đuổi theo gọi hắn trở lại!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức chảy nước mắt. Hắn sao không rõ trong lòng Dạ Tích Tuyết nghĩ gì, chẳng qua là hiện tại trong lòng hắn khó chịu, không muốn để ý đến y thôi, ai ngờ như vậy càng tổn thương y nhiều hơn.

Liêu Thanh Phong sau cơn sửng sốt lập tức phi thân ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên hối hận không kịp, ở cửa sổ lo lắng nhìn quanh, trên người đau nhức đã không đủ để chống đỡ đau đớn trong lòng hắn.

Xe ngựa cũng không dừng lại, Mạc Nhiễm Thiên trông mòn con mắt, lo lắng không dứt. Rốt cục sau thời gian uống cạn một chung trà, nhìn thấy hai người nhanh chóng bay tới.

Mạc Nhiễm Thiên mừng rỡ không thôi, lập tức kéo cửa xe ngựa, hai người một trước một sau đi vào.

"Dạ đại ca, thật xin lỗi, Tiểu Thiên sai rồi.Hu hu."Mạc Nhiễm Thiên lập tức ôm Dạ Tích Tuyết khóc nấc lên.

Dạ Tích Tuyết ôm chặt lấy hắn, không lên tiếng.

"Dạ đại ca, ngươi băng bó một chút đi."Thanh âm Liêu Thanh Phong thức tỉnh Mạc Nhiễm Thiên, hắn lập tức đẩy Dạ Tích Tuyết ra kiểm tra người y, khẩn trương nói: "Làm sao vậy, Dạ đại ca, ngươi bị thương?" Sau đó thấy tay Dạ Tích Tuyết chảy máu tươi, lập tức cầm lấy, nhìn trên nắm tay huyết nhục mơ hồ, ánh mắt càng đỏ hơn.

"Dạ đại ca, sao ngươi ngốc như vậy, Tiểu Thiên sai lầm rồi, không bao giờ sa đọa nữa, ngươi đừng như vậy, hu hu." Mạc Nhiễm Thiên vừa nhận lấy vải Liêu Thanh Phong đưa tới giúp Dạ Tích Tuyết băng bó, nước mắt tí tách rơi. Hắn phát hiện tình cảm của mình càng ngày càng phong phú, càng ngày càng nữ tính hóa, nhưng hắn không cần quan tâm, hắn chỉ cảm thấy tim đau đớn quá.

"Aishhh." Dạ Tích Tuyết dùng tay không bị thương, vuốt mái tóc dài trắng của hắn, thở dài.

"Cũng là ta không tốt, Tiểu Thiên ngươi trách ta đi, là ta đầu óc hồ đồ, cho nên mới… thật xin lỗi, Dạ đại ca là quá quan tâm ngươi."Liêu Thanh Phong mắt cũng đỏ, nhìn xem hắn đã làm nên chuyện cầm thú gì.

"Dạ đại ca, ngươi nói một câu đi, sao lại bị thương, hu hu."Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn Dạ Tích Tuyết đang cau mày, mắt to ầng ậng nước, dù kẻ nào nhìn thấy cũng đau lòng.

"Dạ đại ca không sao, chẳng qua là hận mình không thể bảo vệ Tiểu Thiên, để Tiểu Thiên chịu khổ nhiều như vậy, aishhh."Dạ Tích Tuyết ôm hắn ngồi xuống, lời này làm cho Liêu Thanh Phong càng thêm tự trách.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên cái gì cũng biết, đó là mệnh của Tiểu Thiên, không liên quan tới Dạ đại ca. Sau này Tiểu Thiên nhất định phải tự mình cố gắng, tự tin, tự yêu bản thân, không để cho người khác tổn thương." Mạc Nhiễm Thiên tựa vào ngực y nói.

Dạ Tích Tuyết ôm hắn thật chặt, không nói gì nữa.

Liêu Thanh Phong trong lòng không dễ chịu, vội hỏi Tiểu Thiên: "Tiểu Thiên, tha thứ Thanh Phong được không? Ta sẽ không bao giờ làm vậy nữa, ngươi đánh ta mắng ta đi, là ta không tốt."

Dạ Tích Tuyết và Mạc Nhiễm Thiên cũng ngẩng đầu nhìn hắn thành khẩn nói lời xin lỗi, sau đó nhìn nhau, Dạ Tích Tuyết chậm rãi nói: "Chuyện này ta cũng có trách nhiệm, Tiểu Thiên, ngươi muốn làm sao bây giờ?"

"Tiểu Thiên tự nói chuyện không trúng mị dược?" Mạc Nhiễm Thiên uống rượu say không biết bản thân đã làm gì.

"Ừ, bởi vì ngươi toàn thân nóng lên, cho nên Thanh Phong nghĩ ngươi phát tác mị dược, muốn giúp ngươi giải dược, nhưng ngươi đem ta trở thành Dạ đại ca, nói với Dạ đại ca chuyện trúng mị dược cũng không phải là thật, Thanh Phong vừa nghe xong bèn, bèn..." Liêu Thanh Phong vừa nói đến đó liền cúi đầu xuống.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, nhưng bởi vì lời của hắn mà thư thái không ít, thì ra là Tiểu Thiên vẫn đem hắn coi là mình.

"Thế hiện tại sao ngươi lại muốn nói xin lỗi, không phải biết chúng ta lừa ngươi sao?" Mạc Nhiễm Thiên tức giận hỏi.

"A, bởi vì, bởi vì Thanh Phong thích Tiểu Thiên, mặc dù làm chuyện không bằng cầm thú, nhưng Thanh Phong càng rõ ràng Thanh Phong thích Tiểu Thiên. Hơn nữa lúc trước là uống rượu quá nhiều, đầu óc hồ đồ, hiện biết Tiểu Thiên gạt ta là bởi vì không muốn lìa xa Dạ đại ca, cho nên Thanh Phong biết sai rồi. Thật xin lỗi, Tiểu Thiên, Dạ đại ca, sau này sẽ không để xảy ra chuyện này nữa." Liêu Thanh Phong cúi đầu nói một tràng.

Mạc Nhiễm Thiên kéo khóe miệng, nhìn Dạ Tích Tuyết, hai người ôm chặt hơn nữa.

Trong xe rất trầm tĩnh, mọi người cũng trở nên khách khí, thân thể Mạc Nhiễm Thiên vẫn không thoải mái, mơ mơ màng màng, ngủ ngủ tỉnh tỉnh, ai cũng không nhắc tới chuyện này nữa.

Buổi tối, Dạ Tích Tuyết ôm Mạc Nhiễm Thiên đang gà gật, Liêu Thanh Phong bởi vì không nghe thấy câu tha thứ của Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng khó chịu, mở cửa xe đi ra ngoài.

"Tiểu Thiên, ngươi không có ý định tha thứ cho hắn sao?" Dạ Tích Tuyết sâu kín hỏi.

"Dạ đại ca cảm thấy thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên hai tay vuốt eo y.

"Tối hôm qua tất cả mọi người đều uống quá nhiều rượu. Hắn vừa nghĩ rằng chúng ta lừa gạt hắn, còn làm chuyện kia trước mặt hắn, nên hắn nhất định rất giận dữ, aish, Dạ đại ca cũng cảm thấy chúng ta quá mức. Thanh Phong thật ra cũng không tệ lắm, ít nhất sau khi tỉnh rượu biết mình làm sai, nhưng đến tột cùng hắn không sai, thật ra là lỗi của Dạ đại ca." Dạ Tích Tuyết chậm rãi nói.

"Không, là lỗi của Tiểu Thiên, Tiểu Thiên nói làm tổn thương Dạ đại ca, cho nên Dạ đại ca mới có thể ra quyết định này, là Tiểu Thiên sa ngã. Dạ đại ca nghĩ Tiểu Thiên sau này cực khổ, Tiểu Thiên toàn bộ hiểu được mà."Mạc Nhiễm Thiên lỗ mũi ê ẩm nói.

"Tiểu Thiên, ngươi muốn làm sao thì làm vậy, Dạ đại ca sẽ không ảnh hưởng ngươi nữa. Tiểu Thiên làm vậy nhất định có quyết định của mình, Dạ đại ca sẽ yên lặng ủng hộ." Dạ Tích Tuyết khi chạy ra ngoài đã nghĩ thông suốt, mình càng quan tâm, sẽ chỉ làm Tiểu Thiên càng đau khổ.

"Dạ đại ca, mặc dù trong lòng Tiểu Thiên có tính toán lấy sắc tranh giành thiên hạ, nhưng Tiểu Thiên hiện tại nghĩ thông rồi. Tiểu Thiên muốn tự yêu thương bản thân, sẽ không dễ dàng làm khó mình nữa. Dạ đại ca, ngươi đừng khổ sở, Tiểu Thiên biết sai rồi." Mạc Nhiễm Thiên tỉnh ngộ.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết không biết nói như thế nào, nghĩ đến chuyện hắn muốn đi lấy sắc hầu hạ người, y liền cho đau lòng. Bởi vì y biết trong lòng Tiểu Thiên có ý nghĩ vò đã mẻ không sợ sứt, y không bỏ được lại không cách nào giúp hắn.

"Dạ đại ca, ngươi đi gọi hắn về đây đi, chuyện này thật ra người sai nhất là ta, ngươi cũng đánh hắn rồi, bỏ đi, chúng ta không so đo nữa. Ngươi nói không sai, Thanh Phong người này tâm địa không xấu, tuổi còn nhỏ chút, còn hơi nông nổi, nhưng chúng ta cũng đạt được mục đích rồi. Aishhh."Mạc Nhiễm Thiên thở dài.

"Ừ, ta đi gọi hắn đến, trời lạnh như thế này, hắn cũng không biết vào đây." Dạ Tích Tuyết đứng dậy ra khỏi xe ngựa.

Gió lạnh từ ngoài cửa ập vào khiến Mạc Nhiễm Thiên túm chặt chăn, trong lòng không khỏi lo lắng. Mình có phải quá đáng quá rồi không, dù sao lúc trước mình lừa gạt hắn, còn tường thuật trực tiếp trước mặt hắn, giờ bị lộ ra, cho dù là ai thì cũng tức giận.

Một lát sau, Dạ Tích Tuyết kéo Liêu Thanh Phong trở lại, Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn lên. Liêu Thanh Phong lỗ mũi cũng đông lạnh đỏ lên, có chút tủi thân nhìn mắt Mạc Nhiễm Thiên, lặng yên lên xe, không lên tiếng.

Cửa đóng lại, Dạ Tích Tuyết nói: "Được rồi, tất cả mọi người cần nói chuyện với nhau."

"Thanh Phong, bên ngoài lạnh lẽo, chẳng lẽ ngươi không định về ngủ?" Mạc Nhiễm Thiên nhẹ giọng nói.

"Ta sợ ngươi thấy ta trong lòng không thoải mái."Liêu Thanh Phong cũng trả lời ngay.

"Việc này không thể trách ngươi, là lỗi của Tiểu Thiên. Thôi bỏ đi,mọi người đừng so đo nữa." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười một chút, nói.

"Ngươi, ngươi còn đau không?" Liêu Thanh Phong đỏ mặt hỏi.

Vừa hỏi câu này, Mạc Nhiễm Thiên cũng đỏ mặt. Mặc dù tối hôm qua say đến gì cũng không biết, nhưng dù sao cũng chân chính đã làm rồi.

"Không sao rồi, mấy ngày nữa là ổn, chỉ đau đầu thôi, rượu này thật không phải thứ tốt!" Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ rồi nói.

"Tiểu Thiên, ngươi uống thuốc đi rồi ngủ một giấc thật say, ngày mai sẽ ổn thôi." Dạ Tích Tuyết vội vàng cầm thuốc đi ra ngoài.

"Ừm, Dạ đại ca, Thanh Phong, nằm ngủ đi, ba người nằm sát cho ấm áp." Mạc Nhiễm Thiên lần nữa mỉm cười.

Liêu Thanh Phong lần này yên tâm, lập tức cười lên dùng sức gật đầu, trong lòng vui vẻ trở lại. Tiểu Thiên tha thứ cho hắn, có phải biểu thị sau này mình còn có thể ở chung một chỗ với hắn hay không. Nằm ở bên chân Tiểu Thiên, nhẹ nhàng kéo chân Mạc Nhiễm Thiên, hắn cười toét miệng.

105. Chương 105: Khiêu Hấn Thân Vô Kỵ

(Khiêu khích Thân Vô Kỵ)

Hiểu lầm được tháo gỡ, ba người lại cười vui, dọc đường đi nói nói hát hát. Cho đến bảy ngày sau, sắp tới Đô thành Thân quốc, mọi người cũng không có tâm trạng, trở nên nặng nề.

Liêu Thanh Phong đã hoàn toàn yêu say đắm Mạc Nhiễm Thiên. Mặc dù mấy ngày cuối cùng này không có cơ hội lại cùng Mạc Nhiễm Thiên thân mật, nhưng mỗi đêm cũng có thể ôm chân người đó ngủ, cũng đã khiến hắn hạnh phúc mỹ mãn rồi.

"Tiểu Thiên, sắp đến rồi, phía trước chờ đợi chúng ta không biết là cái gì?"Dạ Tích Tuyết lo lắng nói.

“Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, Dạ đại ca đừng lo lắng.”Mạc Nhiễm Thiên thân thể đã hoàn toàn khôi phục, nhìn thành lâu phía xa, lập tức hào khí tỏa ra.

“Tiểu Thiên, Dạ đại ca, sau khi vào thành Thanh Phong sẽ chia tay hai người, Thanh Phong đi trước tới chỗ thái tử báo chuyện, xem có biện pháp gì ngăn cản Thừa tướng đòi ngươi từ chỗ hoàng thượng không.” Liêu Thanh Phong mặt nhăn mày nhíu, dọc đường đi đã nghĩ ra vô số cách, nhưng cũng không biết có hữu hiệu hay không. Hắn phải cứu Tiểu Thiên, ít nhất không thể để cho hắn bị Thân Vô Kỵ ngược đãi.

“Ừ, được, Thanh Phong, đừng quá gò ép, Tiểu Thiên chỉ cần không chết là được rồi.” Mạc Nhiễm Thiên chỉ muốn giữ mạng, không sợ không có củi đốt. Hắn có thể từ từ chơi cùng Thân Vô Kỵ, xem hắn ta âm tàn hơn hay trí tuệ của mình hơn.

Trong mắt Liêu Thanh Phong tràn đầy không nỡ, hắn âm thầm muốn chỉ mình có thể bảo vệ người mình yêu.

Cách cửa thành còn mấy bước, xe ngựa ngừng lại, Liêu Thanh Phong bất ngờ hôn lên mặt Mạc Nhiễm Thiên một cái sau đó xoay người rời đi, không quay đầu lại.

Mạc Nhiễm Thiên một tay sờ lên mặt mình, nhìn thân ảnh hắn nhanh chóng biến mất không thấy gì nữa, trong lòng không khỏi dâng lên vị chua xót.

“Tiểu Thiên, Thanh Phong tiểu tử này đối với ngươi thật sự không tệ, những ngày qua hắn vẫn lấy lòng ngươi, thật đáng thương.” Dạ Tích Tuyết nổi lên tâm đồng tình.

“Ta biết, bây giờ nghĩ lại, mình lợi dụng hắn, thật sự lương tâm có chút bất an.”Mạc Nhiễm Thiên than.

“Ha ha, ta thấy Tiểu Thiên cũng thích hắn. Nam tử tuấn mỹ như vậy cũng không thấy nhiều, huống chi hắn tự biết sai lầm, đối với ngươi lại càng dè dặt thấp thỏm, không dám tiến tới, đối với tuổi trẻ khí thịnh như hắn, làm khó hắn rồi.” Dạ Tích Tuyết lắc đầu nói.

“Ề, Dạ đại ca, ngươi nói gì vậy, hắn có tuấn mỹ như ngươi sao? Trong mắt Tiểu Thiên, Dạ đại ca là tuấn mỹ nhất.” Mạc Nhiễm Thiên có tật giật mình, ngoài miệng lập tức vỗ mông ngựa.

“Ha ha, ngươi cho rằng Dạ đại ca không hiểu ngươi à?” Dạ Tích Tuyết có thể nói là tâm ý tương thông với Tiểu Thiên, hiểu đến chân tơ kẽ tóc. Chút suy nghĩ kia sao có thể đã dối gạt y.

“He he, đúng vậy đúng vậy, Dạ đại ca, ngươi không trách Tiểu Thiên sao?”Mạc Nhiễm Thiên cười nịnh.

“Không, Thanh Phong là một hảo hài tử, có hắn ở bên cạnh ngươi, Dạ đại ca cũng yên tâm. Phàm là có lợi đối với Tiểu Thiên, Dạ đại ca cũng có thể tiếp nhận.” Dạ Tích Tuyết biết một mình mình không có cách nào bảo vệ Mạc Nhiễm Thiên, như vậy thì để cho càng nhiều là người tới bảo vệ hắn đi, chỉ cần trong lòng Tiểu Thiên có y.

“Dạ đại ca.” Mạc Nhiễm Thiên cảm động cầm thật chặt tay y.

Lúc này Tiền Ngũ tươi cười đi tới nói: “Mạc Thái tử điện hạ, đến Đô thành rồi, nghe nói Thừa tướng đại nhân tự mình đến đón ngài.”

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, mặt liền biến sắc cả kinh nói: “Nói thật không?” Mạc Nhiễm Thiên làm sao cũng không nghĩ ra Thân Vô Kỵ coi trọng mình như vậy, mình chẳng qua là cống phẩm của Tề quốc mà thôi.

“Dĩ nhiên, ngươi nhìn xem, xe ngựa của Thừa tướng đến kìa.” Tiền Ngũ cười chỉ vào chiếc xe ngựa màu đỏ xa hoa lộng lẫy đang chạy tới từ đô thành, phía trên đó khắc tranh thanh long, khí thế mười phần.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức nói với Dạ Tích Tuyết: “Dạ đại ca, ngươi đi theo ta đi, nếu không ta sợ Thừa tướng có tách chúng ta ra. Tiền đại nhân, Tiểu Thiên không phải nên đi gặp Thân vương sao?” Mạc Nhiễm Thiên cau mày nói với Tiền Ngũ.

“Ha ha, hiện giờ đã quá giờ ngọ rồi, thái tử điện hạ được ở dịch quán trước, sáng mai mới có thể diện kiến Hoàng thượng. Nhưng xem ra Thừa tướng đại nhân không kịp chờ để gặp mỹ nam đệ nhất thiên hạ, Thái tử điện hạ cần phải quan tâm tới hạ quan nhiều hơn một chút trước mặt Thừa tướng nhé.” Tiền Ngũ lấy lòng.

"Ừ, nhất định rồi, đoạn đường này đa tạ Tiền đại nhân quan tâm chăm sóc, Tiểu Thiên vô cùng cảm kích."Mạc Nhiễm Thiên âm thầm kinh hãi, nhưng phải lên giọng nói.

Hai người xuống khỏi xe ngựa, đứng ở trên đường chờ xe ngựa của Thân Vô Kỵ tới. Những cống phẩm khác đã bắt đầu chậm rãi vào thành, Trương Đường gương mặt đen xám ngồi trong xe tù, đầu tóc rối bời tơi tả, có thể chết cũng không nghĩ ra là Mạc Nhiễm Thiên hãm hại hắn.

Xe ngựa xa hoa chậm rãi dừng lại, cửa xe mở ra, rèm vải vén lên rồi hạ xuống, một vị trung niên nam tử hơn 40 tuổi đi xuống xe trước, Mạc Nhiễm Thiên nhìn thấy cũng biết hắn không phải là Thân Vô Kỵ, hẳn là quản gia của Thân Vô Kỵ.

Quả nhiên trung niên nam tử xuống xe, sau đó xoay người nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên và Dạ Tích Tuyết nói: "Mạc Tam vương gia, Thừa tướng đại nhân tự mình đến nghênh đón ngài, xin lên xe ngựa." Nói xong vươn ra một cánh tay mời Mạc Nhiễm Thiên.

"Xin hỏi ngài là?"Mạc Nhiễm Thiên mở đôi mắt to hữu nghị nhìn nam nhân râu dê này.

"Nô tài là quản gia tướng phủ _ Cừu Phát, Tam vương gia gọi nô tài Cừu quản gia là được."Cừu Phát cũng là mỉm cười đáp lễ.

"Ồ, Cừu quản gia, cần phải để Dạ thị vệ của Tiểu Thiên đi cùng, Tiểu Thiên thân có bệnh không tiện nói ra, thuốc do Dạ thị vệ chế." Mạc Nhiễm Thiên cố ý dặn dò, sau đó liếc nhìn Dạ Tích Tuyết, lên xe ngựa.

Rèm vải vén lên, hắn khom người đi vào, ngẩng đầu nhìn lên nhất thời trong lòng chấn động. Chỉ thấy Thân Vô Kỵ ngồi ở chủ vị trong xe ngựa, một bộ áo đen gắn đầy kim tuyến, hoa lệ vô cùng, đỉnh đầu mũ miện đen, một viên bảo thạch đỏ sáng rực rỡ, khí thế bất phàm.

(Nghe nói những người thik màu đen rất là S đó *cười đểu*) (Sao mĩ nam vây quanh e nó hết vậy * cào tường * bạn muốn xem bạn Kỵ với bạn Quân Hành, ai nằm trên ai nằm dưới cơ)(Thế giới này cũng quá nhiều mỹ nam rồi đi >___<>

Một gương mặt tuấn tú không cách nào hình dung, trắng nõn như ngọc, ngũ quan rõ ràng đến có phần quá mức, lỗ mũi cao thẳng, hai mắt rất lớn nhưng tinh quang che giấu vào bên trong, môi mỏng như khắc khẽ nhếch lên, vừa nhìn đã biết là người kiêu ngạo.

Mạc Nhiễm Thiên đánh giá hắn, đồng thời Thân Vô Kỵ cũng đang đánh giá Mạc Nhiễm Thiên. Đầu tiên không nghi ngờ chút nào là bị mái tóc trắng của Mạc Nhiễm Thiên hấp dẫn, sau đó là gương mặt trắng nõn mịn màng, trên mặt nổi bật nhất là đôi môi như lửa, màu hồng kim phấn lại trong suốt sáng bóng, làm cho người ta muốn hung hăng cắn một cái.

Sau đó thấy Mạc Nhiễm Thiên mắt to, thanh thuần lại pha lẫn một chút hoảng sợ, khiến Thân Vô Kỵ cười càng ngày càng sâu.

"Ngồi đi, Tam vương gia."Giọng Thân Vô Kỵ cũng rất đặc biệt, trầm thấp khàn khàn, nghe qua có phần gợi cảm. Mạc Nhiễm Thiên hơi sững sờ, không ngờ Thân Vô Kỵ là nhân vật tuấn mỹ như vậy, sự sợ hãi trong lòng không khỏi thấp xuống một chút.

"Tạ ơn Thừa tướng, gọi ta là Tiểu Thiên đi. Tù nhân còn có thể xưng Vương gia cái gì, hơn nữa Tiểu Thiên vốn không thừa nhận Mạc quốc đã đổi chủ."Mạc Nhiễm Thiên tự nhiên hào phóng ngồi bên cạnh Thân Vô Kỵ.

Thân Vô Kỵ hơi cúi đầu tiếp tục quan sát Mạc Nhiễm Thiên, nhưng sau khi nghe lời của hắn thì sững sờ, sau đó như có chút hiểu rõ cười nói: " Mỹ danh Mạc Thái tử như sấm bên tai, bản tướng hôm nay gặp được, quả nhiên là mỹ nam đệ nhất thiên hạ."

"Thừa tướng quá khen, Thừa tướng cũng tuấn mỹ hơn người, khiến Tiểu Thiên kinh ngạc." Nói lời hay ai chẳng biết.

Xe ngựa khởi động, chậm rãi chạy. Thân Vô Kỵ đôi mắt âm chí (hung ác nham hiểm) như ưng nhìn chằm chằm vào mặt Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt bình tĩnh, mặc hắn nhìn.

"Tiểu Thiên? Bản tướng có thể gọi như thế không?" Thân Vô Kỵ đột nhiên hỏi.

"Tiểu Thiên là tù nhân, Thừa tướng khách khí rồi." Mạc Nhiễm Thiên ôm quyền lại hỏi: "Thừa tướng đang mang Tiểu Thiên đi nơi nào?"

"Ha ha, đương nhiên là phủ Thừa tướng."Thân Vô Kỵ cười khẽ.

"Thừa tướng có lẽ đã nghĩ sai rồi, Tề quốc đem Tiểu Thiên tặng cho Thân quốc, đúng ra nên tiến cung hoặc ở dịch quán." Mạc Nhiễm Thiên bị sự trực tiếp của hắn làm giật mình, xem ra Thân Vô Kỵ này là kẻ tự tung tự tác.

"Ha ha ha, chẳng lẽ Tiểu Thiên không hiểu thế sự, ha ha ha."Thân Vô Kỵ cười lớn.

"Thế sự chính là Thừa tướng đại nhân công cao át chủ, quyền nghiêng triều chính?"Mạc Nhiễm Thiên mở to mắt liếc nhìn, nói lời vô cùng châm chọc.

"A." Cằm Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên đau nhói, kinh sợ kêu thành tiếng, bị Thân Vô Kỵ hung tợn nắm trong tay, mắt ưng lạnh lùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang căng thẳng mở to hai mắt, thấp giọng nói: "Mạc Thái tử đừng cho mình là đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử, bản tướng sẽ thương yêu ngươi, người thông minh tốt nhất nên thức thời." Nói xong thả cằm Mạc Nhiễm Thiên, về vị trí cũ, hai tay vỗ áo đen kim tuyến của mình, ngẩng đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên oán hận liếc hắn một cái, tay vuốt cằm, nghĩ thầm xem ra Thân Vô Kỵ này cũng không phải dựa vào sắc đẹp là có thể chinh phục, trong lòng không khỏi có chút như đưa đám, cúi đầu không nói thêm gì nữa.

Trong xe ngựa lẳng lặng không tiếng động, mãi cho đến cửa phủ Thừa Tướng, Thân Vô Kỵ cũng không nói lời gì nữa.

"Đại nhân, đến rồi." Cừu quản gia ở ngoài xe ngựa hô.

Thân Vô Kỵ lúc này mới đứng dậy, đem một tay vươn ra với Tiểu Thiên. Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, không thể làm gì khác hơn là biết điều một chút đem bàn tay nhỏ bé bỏ vào trong lòng bàn tay to lớn nọ.

Thân Vô Kỵ phía trước, Mạc Nhiễm Thiên ở phía sau xuống xe. Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn Dạ Tích Tuyết ở bên cạnh, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mà Dạ Tích Tuyết nhìn hai người nắm tay nhau, gương mặt biến đổi, không biết trong xe ngựa xảy ra chuyện gì.

Phủ Thừa Tướng khí phách vô cùng, cửa lớn lát đá cẩm thạch trang nghiêm lộng lẫy, ba chữ "Phủ Thừa Tướng" mạnh mẽ có lực treo trên cao, thiết họa ngân câu (bức họa bằng sắt có móc treo bạc), khí thế như cầu vồng.

Bốn thị vệ ngoài cửa lập tức quỳ xuống hành lễ với Thân Vô Kỵ, đoàn người đi vào trong phủ.

Vừa vào đại môn thấy một ngọn núi giả lớn, nước trong giả sơn chảy thẳng xuống dưới. Phía dưới tạo thành một ao nước, bên trong có cá chép trắng hồng bơi lội tung tăng. Cửa hiên ở hai bên, Thân Vô Kỵ kéo Mạc Nhiễm Thiên đi về phía bên phải.

Giữa đường không thể thiếu lầu các chòi nghỉ, bồn hoa cây cảnh.

Hai bên hành lang đối xứng một lần nữa giao nhau tại một tòa lầu hai tầng, tám cánh cửa son đều mở rộng, bên trong là đại sảnh, ngay giữa là một bức phù điêu Bạch Hổ xuống núi khiến Mạc Nhiễm Thiên tấm tắc khen.

Đi vào cửa son, hạ nhân chia làm hai bên, một nhóm người đang ngồi bên trong tất cả đều đứng lên, quỳ xuống cúi đầu trước Thân Vô Kỵ, trăm miệng một lời nói: "Tham kiến đại nhân!"

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nhìn lại, toàn bộ đều là tiểu mỹ nam, cũng đều chưa đầy mười tám tuổi, ước chừng có hai mươi mấy người, hắn không khỏi âm thầm kinh hãi.

Thân Vô Kỵ không lập tức cho bọn họ đứng lên, mà kéo Mạc Nhiễm Thiên đi tới chỗ trống thứ nhất bên tay phải rồi nói: "Sau này ngươi sẽ ngồi ở đây." Nói xong buông tay hắn ra, tự mình đi tới trước ghế thái sư đưa tay lên nói: "Hãy bình thân."

Dứt lời, Mạc Nhiễm Thiên mới nhìn thấy hai mươi mấy mỹ nam này cùng ngẩng đầu lên, lúc trước thì ai cũng không dám ngẩng đầu.

Tất cả mọi người đồng loạt nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên, sau đó mọi người không dám thở gấp, nhưng Mạc Nhiễm Thiên thấy được trong con mắt của họ là kinh ngạc, hoảng sợ, hâm mộ và kinh diễm.

"Vị này sau này là nam thị thứ hai mươi tám của bản tướng, mọi người có thể gọi hắn là Mạc phi! Hiểu chưa?"Thân Vô Kỵ mắt ưng sắc bén quét qua bọn hắn một lần, thanh âm lạnh như băng nhưng tràn đầy tính cưỡng chế.

"Hiểu!" Lại một lần trăm miệng một lời.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng co quắp mấy cái mới dừng lại, mình không có bất kỳ ưu thế nào, là nam thị thứ hai mươi tám, Mạc phi??? NND, Thân Vô Kỵ này thật sự coi bản thân là hoàng đế à. (Muốn làm vua đến điên rồi:v)

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng vô cùng rối rắm, nhưng hắn cũng không dám nói ra. Nhìn dáng vẻ và sự khoa trương của Thân Vô Kỵ cũng biết hắn là người không cho phép người khác phản bác. Để khỏi chịu nỗi khổ da thịt, ít nói thì tốt hơn, xem ngày mai hắn ta nói thế nào trước mặt hoàng đế.

Mạc Nhiễm Thiên không để ý tới hắn ta nữa, mà tìm kiếm thân ảnh Dạ Tích Tuyết, thấy y đứng ngoài một góc cửa lớn cùng những khác thị vệ đứng chung một chỗ, xem ra Cừu quản gia kia đã phân phó y.

Đang lúc ấy thì Cừu quản gia đi vào khom người nói: "Đại nhân, đã cho gọi Như phi."

Thân Vô Kỵ đôi mắt ưng nhíu lại trầm giọng nói: "Dẫn hắn tới!" Mạc Nhiễm Thiên không khỏi tò mò, chẳng lẽ Thân Vô Kỵ này muốn ra oai phủ đầu với hắn? Trong lòng không khỏi cười lạnh một tiếng.

Chỉ thấy một bé trai mặc chiếc áo trắng dính đầy máu bị hai thị vệ cao lớn kéo vào, đầu rũ xuống, tóc tai tán loạn, hai thị vệ đem hắn ném xuống đất, rồi lui ra ngoài cửa.

"Biết sai rồi?"Giọng Thân Vô Kỵ không có chút nhiệt độ nào.

"Biết rồi."Cậu bé không dám ngẩng đầu, quỳ trên mặt đất gật đầu nói.

"Thứ trên mặt Tình phi là ngươi làm?"Thân Vô Kỵ cau mày hỏi.

"Vâng, Tiểu Như biết sai rồi."Cậu bé thấp giọng nói.

"Có biện pháp phục hồi như cũ không?"Thân Vô Kỵ hỏi.

"Chắc là không có."Giọng cậu ta thấp hơn.

"Vậy ngươi cũng bôi lên mặt mình đi."Thân Vô Kỵ ra lệnh.

"Đại nhân, Tiểu Như biết sai rồi, cầu xin đại nhân tha cho Tiểu Như, Tiểu Như không dám nữa.Hu hu." Tiểu Như ngẩng đầu lên, quỳ xuống dập đầu. Mạc Nhiễm Thiên thấy một khuôn mặt vô cùng tinh tế đáng yêu, thầm thất kinh, không ngờ trong phủ Thừa tướng này cũng có mỹ nam như thế? Gương mặt này nếu phá hủy thì thật đáng tiếc. Xem ra bên trong phủ Thừa tướng này, nam thị cạnh tranh rất gay gắt.

"Cho ngươi ba ngày, cầu được Tình phi tha thứ, nếu không mặt ngươi giữ không được, đi xuống đi."Thân Vô Kỵ nói lạnh tanh.

"Đại nhân, đó là độc "Vô nhan thảo", không có giải dược, đại nhân tha mạng."Tiểu Như lập tức khóc lớn, xem ra ba ngày cũng không thể cầu được sự tha thứ của Tình phi.

"Đại nhân sủng ái ngươi, không phải để ngươi làm xằng làm bậy, lui ra!"Thân Vô Kỵ bỗng nhiên lãnh khốc nói, trong đôi mắt ưng đầy vô tình.

"Hu hu, Tiểu Như biết rồi, đại nhân tha cho Tiểu Như đi, Tiểu Như cũng không dám nữa."Cậu bé bị thị vệ một lần nữa kéo ra ngoài.

"Mọi người thấy chưa? Cho dù là nam phi bổn tướng sủng ái nhất, cũng không cho phép lục hặc với nhau! Hiểu chưa?" Thân Vô Kỵ quét mắt vòng quanh mọi người, cuối cùng dừng ở trên mặt Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh nghĩ bụng còn chưa phải là hoàng đế đã đem toàn bộ nam thị của mình xưng là phi tần, lá gan hắn cũng quá lớn đi. Hơn nữa mình cũng sẽ không trở thành tân sủng của hắn, sao lại học hặc với nhau?

Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang mang vẻ mặt khinh bỉ, khóe miệng kéo tới một tia tàn nhẫn không dễ dàng phát giác.

"Đại nhân, bữa tối đã chuẩn bị xong."Cừu quản gia một lần nữa đi vào nói.

"Ừm."Thân Vô Kỵ ừ xong bèn đứng lên đi ra ngoài, không để ý Mạc Nhiễm Thiên khiến cho Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt. Sau đó chỉ thấy hai mươi mấy nam phi toàn bộ đều rất chỉnh tề hai người thành một đôi đi theo sau Thân Vô Kỵ ba bước, đến cuối cùng chỉ còn một mình hắn.

"Mạc phi, mau đuổi theo, sau này ngươi sẽ là người cuối cùng. Nhớ lấy, đây là quy củ tướng phủ." Cừu tổng quản thấy hắn bất động, lập tức đã chạy tới nói với hắn.

Mạc Nhiễm Thiên giận đến thiếu chút nữa đỉnh đầu bốc khói, không nhịn được khóe miệng co giật. Cuối cùng sau khi giận dỗi cũng không thể làm gì khác hơn là chạy theo, Thân Vô Kỵ này cứ thế gom mình vào hậu cung của hắn!

Thân Thiện các là chỗ dùng bữa trong phủ Thừa Tướng, nơi đó không nhỏ như đại sảnh vừa rồi, ở giữa là một dãy bàn thật dài, như thể từ cửa kéo dài đến tận cùng bên trong. Bên cạnh ghế xếp chỉnh tề, sau đó từng vị nam thị bắt đầu ngồi chỉnh tề ở hai bên, Thân Vô Kỵ một mình ngồi ở chính giữa chủ vị, uy nghiêm vô cùng.

Mạc Nhiễm Thiên đợi mọi người ngồi xuống sau đó nhìn, vị trí của mình là cuối cùng bên tay phải, nơi này có hai mươi lăm người. Xem ra trừ Như phi và Tình phi kia, mọi người đều ở đây, mình là người thứ hai mươi tám.

Mạc Nhiễm Thiên có phần khâm phục Thân Vô Kỵ, nam thị có quy có củ, hạ nhân thống nhất phục vụ, động tác cũng ngăn nắp đều đặn. Trước mặt hắn rất nhanh có hai món ăn một súp một cơm, chỗ này quả thực tựa như phòng ăn hiện đại, nhưng không khác nhà tù là mấy.

"Mau ăn đi!" Thân Vô Kỵ mở miệng nói, sau đó cầm lấy muỗng của mình húp chén súp, chờ hắn uống xong mọi người mới bắt đầu ăn.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn một bát củ cải xào thịt, một bát khoai tây xào thịt, không có khẩu vị, liếc qua mọi người, tất cả đều giống nhau.

"Tại sao không ăn?"Thân Vô Kỵ chú ý tới hắn.

"Tiểu Thiên ăn không quen những thứ này." Mạc Nhiễm Thiên thành thật trả lời.

"Không quen thì phải học cho quen."Thân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

Mạc Nhiễm Thiên trong lòng tức giận quay cuồng, bất mãn nhìn hắn một cái nói: "Ta muốn gặp Hoàng thượng!"

Thân Vô Kỵ gương mặt biến đổi, ném muỗng lên bàn lạnh lùng nói: "Đến nơi này, không cho phép ngươi càn quấy! Lặp lại lần nữa, biết điều một chút ăn cơm đi!"

Mạc Nhiễm Thiên bị hắn làm giật nảy mình, sau đó nghe lời của hắn liền uất ức. Tuy mình là cống phẩm, nhưng cũng không thể bị khinh bỉ như vậy, vốn giận sôi ruột, bèn đem bát cơm ném mạnh xuống mặt đất, giận dữ hét lớn: "Ngươi cho rằng Thân Vô Kỵ ngươi đã là Hoàng thượng à? Có bản lĩnh ngươi ngồi long ỷ đi, hà tất phải ở chỗ này diễu võ dương oai, cái này gọi là lừa mình dối người! Mất thể diện!" Tiểu Thiên nói xong vung tay áo đi ra ngoài. NND, lại mở miệng chửi người rồi!

106. Chương 106: Nhất Thời Sính Năng

(Nhất thời biểu hiện)

Cả đại sảnh yên lặng như tờ, nhóm nam thị không dám thở mạnh. Chỉ cảm thấy một luồng khí lạnh từ trên người Thân Vô Kỵ phát ra, từ từ khuếch tán.

Mạc Nhiễm Thiên sải bước ra cửa, hai thanh trường kiếm gác trên cổ hắn, hắn không thể không cười khổ một tiếng rồi lui về. Hắn biết hắn quá vội vàng, nhưng thật sự là không nhịn được.

Tiêu sái quay người lại, gương mặt tuấn tú mỉm cười nói với Thân Vô Kỵ: "Ta ăn còn không được sao?" Nói rồi, ngoan ngoãn ngồi vào bàn, nhưng bát cơm của hắn đã bị ném xuống đất, giờ bảo hắn ăn cơm sao đây?

Mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía Thân Vô Kỵ, Thân Vô Kỵ âm lãnh nhìn Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên cười ngượng ngùng: "He he, có thể cho Tiểu Thiên thêm một bát cơm không?" Hay rồi, giờ thành mình xin cơm.

Tiếp tục không tiếng động, Mạc Nhiễm Thiên chỉ đành mếu máo: " Không có cơm, vậy Tiểu Thiên chỉ có thể ăn thức ăn." Nói xong bắt đầu cầm miếng thịt to nhất trong bát mà ăn. Đũa cũng đã sớm bị hắn ném đi rồi.

"He he, mùi vị cũng không tệ lắm, mọi người đừng lo lắng, ăn đi." Mạc Nhiễm Thiên cười quyến rũ với Thân Vô Kỵ đang làm mặt lạnh. Sau đó liếm bàn tay dính đầy nước thịt.

Vẫn yên lặng đến đáng sợ, chỉ nghe thấy thanh âm ăn gì đó của mình Mạc Nhiễm Thiên, đặc biệt thời điểm hắn mút ngón tay còn phát ra tiếng "chi chi", khiến cho toàn bộ nam thị cảm thấy vô cùng chán ghét. Người duy nhất có thể cảm thấy hứng thú là Thân Vô Kỵ, ánh mắt âm chí (hung ác nham hiểm) của hắn hiện lên thứ ánh sáng không dễ dàng phát hiện, sau đó hắn trầm giọng nói: "Mọi người ăn đi." Nói xong cúi đầu ăn tiếp.

Mạc Nhiễm Thiên thầm thở phào vì tránh được một kiếp, không ngờ Thân Vô Kỵ nói một câu: "Cừu Phát, đem Mạc phi đi tắm rửa sạch sẽ, đưa về phòng bổn tướng."

"Vâng, đại nhân!" Cừu Phát lập tức vẻ mặt mập mờ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, còn những người khác liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái rồi lập tức cúi đầu, vẻ mặt khác nhau.

"Này, như vậy sao được? Thừa tướng đại nhân, Tiểu Thiên muốn vào cung trước, việc này không hợp quy củ." Mạc Nhiễm Thiên nóng nảy, không phải tối nay đã bị hắn ngược đãi chứ.

"Hửm?" Thân Vô Kỵ khẽ nâng mắt ưng, quét qua Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể biết điều một chút câm miệng.

Một bữa cơm ăn xong, Mạc Nhiễm Thiên hai tay đầy dầu mỡ, miệng lại càng rối tinh rối mù. Nhóm nam thị sau khi nghe câu "trở về" của Thân Vô Kỵ, toàn bộ có trật tự rời khỏi. Mạc Nhiễm Thiên lập tức giả ngu bỏ chạy theo người cuối cùng, ai ngờ bị một tên binh lính túm cổ, buông xuống trước mặt Thân Vô Kỵ.

"Đại nhân, chớ nói đùa, ngươi sẽ không tới thật chứ, nhất định phải để Tiểu Thiên ngày mai gặp Hoàng thượng trước rồi hãy nói a?" Mạc Nhiễm Thiên ngước khuôn mặt ỉu xìu về phía hắn.

Thân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn hắn, bỗng nhiên vươn một ngón tay ra vuốt khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên, trên ngón tay dính nước thịt, sau đó đôi mắt đột nhiên nheo lại, đem ngón tay tiến vào trong miệng của mình nếm thử mùi vị.

"Ẹ, ngươi thật buồn nôn." Mạc Nhiễm Thiên nổi lên một thân da gà, vẻ mặt chán ghét nhìn Thân Vô Kỵ, nghĩ bụng quả nhiên là đại biến thái.

Thân Vô Kỵ quay đầu liếc nhìn Cừu Phát, Cừu Phát lập tức nháy mắt với thị vệ, Mạc Nhiễm Thiên lần nữa bị xách đi. Ra ngoài cửa, Dạ Tích Tuyết nhìn thấy lập tức tiến lên phía trước gọi: "Thái tử điện hạ!" Hắn phải giữ một khoảng cách.

"Dạ đại ca, ta, ta không sao, he he, đi tắm, không có việc gì." Mạc Nhiễm Thiên không muốn liên lụy Dạ Tích Tuyết. Phủ Thừa Tướng này tựa như lồng giam, cho dù Dạ Tích Tuyết có thể cứu hắn, thì cũng chạy đằng trời.

Dạ Tích Tuyết sửng sốt, lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên bị xách đi. Thân Vô Kỵ đi ra, đứng trước mặt Dạ Tích Tuyết, cẩn thận nhìn nhìn, sau đó nói: "Ngươi đi xuống nghỉ ngơi đi, tối nay Mạc phi thị tẩm, ngươi không cần chờ, người đâu, đem hắn đến phòng thị vệ."

Dạ Tích Tuyết kinh hãi, lập tức ôm quyền nói: "Thừa tướng đại nhân, Mạc Thái tử có bệnh trong người, xin Thừa tướng đại nhân khai ân."

Thân Vô Kỵ vừa định đi, vừa nghe thấy lời này bèn quay lại hỏi Dạ Tích Tuyết: "Bệnh gì? Có thuốc không?" Xem ra Thân Vô Kỵ cũng rất kiêng kỵ việc này.

"Thái tử điện hạ từ nhỏ yếu ớt, không thể quá mức mệt nhọc, còn thỉnh thoảng hôn mê." Trước kia Dạ Tích Tuyết đã bàn bạc với Mạc Nhiễm Thiên.

"Ồ? Vậy không phải ở chỗ Tề vương hắn cũng thường xuyên hôn mê?" Thân Vô Kỵ cười lạnh.

"Không sai!" Dạ Tích Tuyết chân thành nói, thái độ này khiến Thân Vô Kỵ sửng sốt.

"Bổn tướng biết rồi, thuốc đâu?" Thân Vô Kỵ vươn tay ra.

Dạ Tích Tuyết lấy Địa Lộ Hoàn từ ngực ra đưa cho Thân Vô Kỵ, dĩ nhiên bên trong chỉ còn hai viên, còn lại Dạ Tích Tuyết đã đem giấu cả.

"Chỉ có hai viên thôi?" Thân Vô Kỵ kinh ngạc hỏi.

"Vì dọc đường Thái tử điện hạ quá mức mệt nhọc, té xỉu vài lần cho nên thuốc không còn nhiều lắm. Thuốc này là Tề vương để ngự y chế biến dùng trong vòng một năm." Lúc trả lời Dạ Tích Tuyết nhíu chặt lông mày, có vẻ rất lo lắng.

"Ừm." Thân Vô Kỵ đem chai thuốc để trong ngực, đi ra ngoài. Dạ Tích Tuyết trong lòng khẩn trương, nhưng vẫn tỏ vẻ trấn định, như vậy ít nhất Thân Vô Kỵ có chút trân trọng.

Tẩm cung Thân Vô Kỵ có một phong cách riêng, tiểu viện bao quanh, màu sắc chủ đạo là màu trắng đen, thị vệ tầng tầng lớp lớp. Vào bên trong có ba tầng, chờ Mạc Nhiễm Thiên bị tẩy rửa sạch sẽ bao trong chăn bông mang lên giường Thân Vô Kỵ, trong lòng buồn bực bao nhiêu. Những người giúp hắn tắm rửa lột trần hắn ra không còn một mảnh vải, không chút thương tiếc, khiến hắn rất khó hiểu. Dù gì mình cũng là đệ nhất mỹ nam, bọn họ đều là người trẻ tuổi, không động tâm coi như cho qua, nhưng còn rất thô lỗ giúp hắn tắm rửa, hắn da mịn thịt mềm cũng bị lau đến đỏ lên. (Em quá công túa rồi! *lắc đầu*)

Quần áo giày đều bị cởi sạch, nói là ngày mai thị tẩm xong, sẽ trực tiếp đem hắn mang trở về sương phòng số hai mươi tám của hắn, đồ sẽ đặt ở bên kia. Hiện giờ hắn chỉ còn dư lại một chiếc vòng trên tay.

Phòng Thân Vô Kỵ rất rộng nhưng ấm áp vô cùng, bốn phía đều là lò than, thỉnh thoảng có người đi vào xử lý rồi lại đi ra, bốn ngọn đèn trên cột gỗ sáng trưng như ban ngày, một giường lớn màu đen khiến miệng Mạc Nhiễm Thiên quất thẳng (poker face:|). Giường này còn lớn gấp đôi long sàng của Tề Quân Hành, mười người cùng ngủ cũng không thành vấn đề, sa trướng màu trắng treo cao cao, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy nơi này khá giống võ đường Taekwondo thời hiện đại.

Sau khi Mạc Nhiễm Thiên bị đặt trên giường, thị vệ rút lui, Cừu quản gia cười nói: "Chúc mừng Mạc phi." Sau đó liền xoay người đi ra, đóng cửa lại.

Mạc Nhiễm Thiên nằm trên giường hất chăn lật mình, sau đó khỏa thân đứng lên. Không quen chồi non của mình lộ ra ngoài hắn lập tức dùng hai tay bảo vệ, bỗng nhiên hai mắt tỏa sáng, thấy trên vế tường có treo một bộ trường bào màu trắng, lập tức nhảy xuống chạy tới mặc vào. Mặc dù hơi lớn nhưng vẫn mặc được, tiếp theo Mạc Nhiễm Thiên lập tức chạy đến cạnh cửa mở ra, phát hiện cửa bị khóa trái, nhất thời buồn bực _ cửa này khóa rồi, không phải Thân Vô Kỵ không vào được sao, làm gì vậy?

Mạc Nhiễm Thiên đông xem một chút, tây xem một chút, ba mặt tường đều có giá gỗ nhỏ, bày biện nhiều loại đồ trân quý, có trân châu mã não, phỉ thúy lưu ly, một loạt dạ minh châu sắp xếp từ nhỏ đến lớn có vẻ

rất quý báu, Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ người này vơ vét của cải rất lợi hại a.

Đang từ từ nghiên cứu một khối bạch ngọc làm thành "như ý", bức tường không có giá gỗ bỗng nhiên chuyển động, sau đó Mạc Nhiễm Thiên thấy Thân Vô Kỵ mặc một bộ trường bào bằng tơ tằm đen đi đến. Mũ trên đầu đã bỏ đi, mái tóc đen bóng xõa xuống động lòng người, phối hợp với khuôn mặt lạnh lùng của hắn, lại thêm mấy phần quyến rũ làm Mạc Nhiễm Thiên thầm chấn động.

"Dậy làm gì vậy?" Thân Vô Kỵ từ từ đến gần Mạc Nhiễm Thiên, nhìn hắn mặc trường bào màu trắng, lông mày nhíu lại.

"Thừa tướng, ngươi đừng ngoạn ta, Tiểu Thiên không đùa đâu, ngày mai không phải còn phải tiến cung sao? Ngươi kiềm chế chút đi." Mạc Nhiễm Thiên mặc dù cười quyến rũ, nhưng trong lòng đã trấn định. Nơi này chỉ có hai người bọn họ, nếu đánh nhau, Thân Vô Kỵ nhất định không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà hắn ta thực sự không có võ công nhỉ.

" Ngày mai ngươi không cần tiến cung, sau này ngoan ngoãn ở đây đi." Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên bằng đôi mắt đầy dục vọng, khiến Mạc Nhiễm Thiên cả kinh.

"A, ngươi thật là to gan lớn mật, ta cũng không muốn làm nam thị thứ hai mươi tám của ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn ánh mắt đầy dục vọng của hắn, sợ đến nhảy lùi một bước. Người này khẳng định là uống thuốc, bằng không sao dục vọng lại nổi lên nhanh như vậy, ánh mắt vội vàng nhìn xuống đáy quần hắn, lập tức thở hốc vì kinh ngạc. Nha, dưới hắc bào này quả thực là một thanh súng tự động, đây, chẳng phải muốn lấy mạng nhỏ của hắn sao?

Thân Vô Kỵ tiến thêm một bước, ánh mắt từ từ đỏ lên, nhưng đáy mắt vẫn lạnh như băng, làm Mạc Nhiễm Thiên không thể xem nhẹ.

"Mỹ nhân, ngươi thật là chúng nhân chi bảo (vật báu trong nhân gian), nhưng giờ ngươi đã là người của bổn tướng, cần phải hầu hạ bổn tướng chu đáo, nếu không bổn tướng cũng không nể tình đâu." Thừa tướng Thân Vô Kỵ tàn bạo thị huyết của Thân quốc chuẩn bị giúp Mạc Nhiễm Thiên cởi áo nới dây lưng. (Vẫn muốn biết bạn này với bạn Hành nhỡ yêu nhau thì ai trên ai dưới * lăn lộn *)

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng, xem ra sắc quỷ này lộ nguyên hình rồi. Thân Vô Kỵ cúi đầu giúp Mạc Nhiễm Thiên cởi trường bào màu trắng, mắt thấy cảnh đẹp lộ ra, hắn sợ ngây người.

Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên cười lạnh, trong miệng kêu nhỏ: "Đại nhân, ngươi nhẹ chút nha."

Thân Vô Kỵ bị biến chuyển của Mạc Nhiễm Thiên làm cho giật mình, ngẩng đầu lên, đúng lúc ấy thì "A." Thân Vô Kỵ hét thảm một tiếng, người anh em phía dưới bị Mạc Nhiễm Thiên hung tợn nắm được. Đau đến mức hai mắt hắn lập tức khôi phục màu sắc nguyên gốc, lộ ra vẻ mặt muôn dạng hoảng sợ.

"Ngươi, ngươi mau buông tay!" Giọng Thân Vô Kỵ vì đau đớn mà trầm thấp kinh khủng.

Mạc Nhiễm Thiên nắm cây súng nóng hổi kia trong tay, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng hồng lên, song giờ là thời khắc quan trọng, hắn bèn mạnh tay hơn: "Ngươi tốt nhất không nên lộn xộn, nếu không ta sẽ bẻ gãy nó!"

"Ngươi, ngươi thật to gan!" Thân Vô Kỵ bắt đầu túa mồ hôi đầy trán.

"A!" Câu này của Thân Vô Kỵ kích thích tay Mạc Nhiễm Thiên, lực tay càng mạnh đổi lấy Thân Vô Kỵ một lần nữa kêu thảm thiết.

"Ngươi bây giờ còn dám hống hách? Không muốn nữa phải không?" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh nói.

"Ngươi mau buông tay, nếu không bổn tướng thề không tha cho ngươi!" Thân Vô Kỵ cũng cứng xương, đau đến ngã xuống đất, vẫn cứng rắn cãi lại.

Mạc Nhiễm Thiên lại dùng sức ôm hắn, thả lên giường, Thân Vô Kỵ nhân cơ hội muốn chạy trốn, Mạc Nhiễm Thiên tung người cản hắn, rồi cười khẩy: "Ngươi còn dám yêu sách! Ta sẽ bóp nát nó!" Vừa nói tay vừa lần xuống, bắt được hai viên hình cầu phía dưới.

"A, đừng, đừng, ngươi muốn thế nào?" Thân Vô Kỵ nghĩ đến Mạc Nhiễm Thiên nhỏ gầy như vậy, sức lực lại lớn kinh người. Y lại đau khắp mình mẩy, hiện tại giờ hoàn toàn bị hắn khống chế, thật là lật thuyền trong mương.

"Đm, ngươi còn uống thuốc có phải không?" Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn như vậy mà súng còn không đổ, càng thêm khẳng định.

"Đây chỉ là một loại thuốc bổ của bổn tướng, dược hiệu rất ngắn, không có việc gì." Thân Vô Kỵ cho là Mạc Nhiễm Thiên muốn hủy nó, vội vàng giải thích.

"Ngươi thật không biết xấu hổ, tuổi còn trẻ đã ăn cái này, có khi đến già, vật này của ngươi sẽ hỏng luôn." Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ nói.

"Mạc phi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào? Bổn tướng không thích dài dòng, ngươi cũng không thể giết ta!" Thân Vô Kỵ lại cứng miệng.

"Ha ha ha, không giết được? Ta giết ngươi làm gì, ta chỉ muốn sau này ngươi không thể hại người khác là được!" Mạc Nhiễm Thiên lại mạnh tay thêm, hắn cũng không phải là tên Thừa tướng chỉ được cái vênh váo mà đang cầu xin tha thứ này.

"A, đừng, đừng, Mạc Thái tử, có lời gì từ từ nói, bổn tướng đáp ứng ngươi là được!" Thân Vô Kỵ biết mình còn nói nữa thì hắn sẽ thực sự phế đi của mình!

"Ta làm sao biết ngươi sẽ không lá mặt lá trái!" Mạc Nhiễm Thiên không tin tên giảo hoạt này.

"Vậy ngươi muốn thế nào?" Thân Vô Kỵ hơi bực.

"Thế nào hả?" Mạc Nhiễm Thiên lúng túng nhức đầu, hắn cũng không biết.

"Buông ra! Bổn tướng đáp ứng không khi dễ ngươi là được!" Thân Vô Kỵ nhìn hắn do dự, lập tức nói.

"Ngươi là người đứng đầu một nước, không thể lá mặt lá trái. Vả lại ta không muốn làm nam phi, ta muốn tiến cung." Mạc Nhiễm Thiên yêu cầu, trong lòng nghĩ đây là địa bàn của hắn ta, không thể quá đáng quá.

Thân Vô Kỵ nhìn hắn một chút rồi nói: "Được, ngươi buông ra trước!"

Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm hiện giờ chỉ có hai người, hắn cũng đánh không lại mình, buông ra thì có sao đâu.

"Tốt!" Mạc Nhiễm Thiên sảng khoái nói, sau đó buông hắn ra, lui qua một bên.

Thân Vô Kỵ lập tức hai tay ôm phía dưới, đứng lom khom, gương mặt tuấn tú vặn vẹo, xem ra đau không nhẹ.

"Không có, không có hỏng chứ?" Mạc Nhiễm Thiên khẩn trương nói, nếu hỏng, mình đúng là sẽ đi vào đường chết.

Thân Vô Kỵ tàn bạo trừng mắt với hắn, tiếp tục động tác vừa rồi, sau đó thở phào nhẹ nhỏm, không động đậy.

"Này, đại nhân? Ngươi đừng làm ta sợ." Mạc Nhiễm Thiên bị hắn làm giật mình.

"Gọi Cừu Phát tới!" Thân Vô Kỵ đột nhiên mở mắt nói.

"A, ờ, vừa rồi ngươi đã đồng ý, cũng không thể đổi ý nha." Mạc Nhiễm Thiên nhấn mạnh lại một lần.

Thân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn hắn, Mạc Nhiễm Thiên đành ra cửa gọi người, Cừu Phát lập tức đi vào, hai thị vệ cao lớn cũng đi vào. Không đợi Thân Vô Kỵ nói, Mạc Nhiễm Thiên đã bị hai thị vệ nhấc lên, đi tới cạnh tường, vách tường tách ra, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn thấy thì choáng váng.

"Ngươi, ngươi không có thể nói không giữ lời!" Mạc Nhiễm Thiên bối rối hét lớn.

Thân Vô Kỵ không trả lời, nhưng Mạc Nhiễm Thiên đã bị mang vào. Gian phòng này rõ ràng là một hình phòng biến thái, bên cạnh là một bồn nước nóng lớn, bởi vì là còn đang chảy, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy rất có thể là suối nước nóng.

Ở giữa gian phòng là bốn giá gỗ chữ thập treo lơ lửng, Mạc Nhiễm Thiên bị thị vệ cởi quần áo cột vào giá gỗ, hai chân cũng bị kéo ra trói lại.

Hai thị vệ cao lớn trói hắn xong, mặt không biến sắc đi ra ngoài, sau đó cửa bị đóng lại. Mạc Nhiễm Thiên cũng không cảm thấy lạnh, nhưng thấy quanh thân đầy những thứ dụng cụ biến thái kia, còn có các loại bình thuốc, trong lòng không khỏi sợ hãi. Người này quả nhiên siêu cấp biến thái a, cứu mạng, mình chọc phải lông sư tử rồi, có lẽ vừa rồi không phải hắn muốn ngược đãi mình, mà mình lại chọc cho hắn tức giận. Cổ tay bị trói cứng, hắn không có cách nào cúi xuống lấy oản kiếm, nỗi sợ hãi lập tức lan ra toàn thân, xem ra mình không chết cũng bị lột một lớp da.

Sợ hãi cao độ và thời gian dài chờ đợi, Mạc Nhiễm Thiên có chút chết lặng. Việc gì nên tới sẽ tới, chỉ cần không chết, lão tử sớm muộn gì cũng trở mình. Nhìn nước trong suối còn đang chảy, Mạc Nhiễm Thiên rất muốn xuống tắm.

Phía ngoài hạ thân Thân Vô Kỵ vẫn đau đớn, nằm trên giường lớn thở dốc bình phục.

"Đại nhân, hắn thật là một đứa trẻ không nghe lời." Cừu Phát đi tới nói.

"Ừm, phải dạy dỗ tử tế, tối nay trói hắn ở đó, đi gọi Vụ phi lại, dược tính của bổn tướng còn chưa giải." Thân Vô Kỵ chuẩn bị bỏ Mạc Nhiễm Thiên một ngày.

"Vâng, đại nhân!" Cừu Phát vội vã đi, chỉ chốc lát sau, một cậu bé đầy mặt phong tình đi tới.

"Vụ phi, dùng miệng ngươi, làm cho bổn tướng thoải mái!" Thân Vô Kỵ nhìn hắn một cái nói.

"Vâng, đại nhân!" Vụ phi lập tức quỳ giữa hai chân Thân Vô Kỵ, cúi người giúp Thân Vô Kỵ vén hắc bào lên, cây súng kia còn đỏ rực, nóng hôi hổi.

"Ừm, nhẹ chút!" Thân Vô Kỵ gầm nhẹ một tiếng, bởi vì Vụ phi đã dùng miệng bao quanh nó.

"Vâng, đại nhân." Miệng cậu mơ hồ không rõ, tiếp tục từ từ phun ra nuốt vào.

"A. Nha." Thân Vô Kỵ lại kêu lên. Thanh âm này Mạc Nhiễm Thiên ở đằng sau cũng có thể nghe thấy, khóe miệng không khỏi mãnh liệt co rút, tên này lại chiêu nam thị tới.

"Mau một chút! A." Thân Vô Kỵ thỉnh thoảng ra lệnh.

"Hừ hừ….." Cái miệng nhỏ nhắn bị trướng đến tràn đầy, nhưng thời gian dường như quá dài nên chết lặng.

"Mau!" Thân Vô Kỵ bất mãn vô cùng, ngẩng đầu lên nhìn. Thấy Vụ phi có vẻ lực bất tòng tâm, lửa giận không thể phát ra, lập tức quát: "Cừu Phát! Gọi một người nữa, phế vật vô dụng!" Thân Vô Kỵ cũng không biết là do mình dùng thuốc, thời gian dài ra không được, cũng quá làm khó người ta rồi.

"Ư ư…, đại nhân tha mạng!" Vụ phi khóc thành tiếng, miệng vẫn còn ngậm, chuyển động.

Chỉ chốc lát, một bé trai xinh đẹp lại đi vào, Thân Vô Kỵ lập tức lạnh lùng nói: "Đổi lại! Ngươi tự biết mình phải làm cái gì?"

"Vâng, đại nhân, hu hu." Vụ phi vừa rời miệng, người sau lập tức tới. Vụ phi đi vào gian phòng có Mạc Nhiễm Thiên, thấy Mạc Nhiễm Thiên bị trói liền sửng sốt, sau đó đi tới trước mặt một công cụ, cầm lấy cây gỗ ngậm lấy, bắt đầu tiếp tục động tác mới vừa rồi, khiến Mạc Nhiễm Thiên tò mò không dứt hỏi: "Ngươi làm cái gì vậy?"

Vụ phi nước mắt lưng tròng, vừa nhìn Mạc Nhiễm Thiên, vừa làm vận động miệng, không nói gì, lúc Cừu Phát đi tới đóng cửa nói: "Khẩu kỹ của hắn cần luyện thêm nữa." Nói xong đóng cửa lại, phía ngoài tiếp tục truyền đến thanh âm vừa thống khổ vừa thoải mái kêu gào của Thân Vô Kỵ, khiến Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy không biết nói gì.

Vài lời beta: Chú Kỵ còn biến thái hơn anh Hành * chảy nước miếng *

107. Chương 107: Phương Pháp

(Phương pháp)

Tinh mơ hôm sau khi Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại, vẫn như cũ bị trói _ tứ chi dang thành hình chữ đại, cả người không còn một chút sức nào, khuôn mặt cũng tái nhợt. Trong miệng bé trai bên cạnh vẫn như cũ ngậm một cây gỗ, nhưng người đã ngả sang một bên ngủ thiếp đi, khiến Mạc Nhiễm Thiên rất đồng tình _ Thân Vô Kỵ này thật là biến thái cực kỳ.

Phía ngoài bỗng nhiên truyền đến giọng Cừu Phát, bé trai lập tức bị thức tỉnh, tiếp tục phun ra nuốt vào cây gỗ, miệng đã sưng đỏ không chịu nổi, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên không đành lòng bèn nói: "Không ai nhìn thấy, ngươi không cần làm tiếp."

Bé trai kia ngẩng đầu liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên, kinh hoàng lắc đầu, tiếp tục phun ra nuốt vào.

Mạc Nhiễm Thiên chỉ có thể thầm thở dài, xem ra những đứa bé này bị Thân Vô Kỵ ám ảnh.

"Đại nhân, nên lâm triều rồi." Giọng Cừu Phát.

"Ừ, hôm nay cống phẩm Tề quốc vào điện, bổn tướng đi xem xem Tề vương đưa tới bảo bối gì." Thanh âm trầm thấp của Thân Vô Kỵ khàn khàn khiến Mạc Nhiễm Thiên muốn phỉ nhổ.

"Ha ha, bảo bối Tề vương thích nhất không phải là đã ở đây ư?" Cừu Phát phát ra tiếng cười mỉa chói tai.

"Hắn ấy à? Bổn tướng không nhìn ra, trừ khuôn mặt nhìn không tệ thì tính tình cũng không dám khen tặng, cần dạy bảo lại, bổn tướng không thích người không nghe lời."

"Vậy có muốn gọi tám đại thị vệ tới giúp hắn không?" Giọng nói ghê tởm của Cừu Phát làm khuôn mặt Mạc Nhiễm Thiên tái nhợt, tám đại thị vệ là cái gì? Giúp mình làm gì? Không phải là đổi luôn phiên cường bạo chứ?

"Xem ra còn chuyện này, tối nay bổn tướng trở lại rồi hãy nói, treo hắn một đêm, chắc cũng biết điều rồi." Thân Vô Kỵ lãnh đạm nói.

"Vâng, cung tiễn đại nhân." Tiếng bước chân hai người dần đi xa.

"Này, cái gì là tám đại thị vệ?" Mạc Nhiễm Thiên liền vội hỏi bé trai kia.

"Ư ư." Cậu ta kinh sợ lắc đầu.

"Ngươi còn làm cái P gì, người đều đi hết rồi, thật là khờ. Nói mau, tám đại thị vệ kia làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên tức giận hỏi.

Cậu bé kia quay đầu lo lắng nhìn chung quanh một chút, sau khi xác định không có ai khiếp đảm nói: "Tám, tám đại thị vệ là tám người cao lớn cường tráng, đại nhân đặc biệt dùng để dạy bảo nam thị." Thanh âm cậu ta khàn khàn, đoán chừng cổ họng cũng sưng lên.

"Dạy bảo ra sao?" Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt, hắn dĩ nhiên biết là dạy bảo nam thị.

"A, họ, bọn họ thay phiên làm phía sau của ngươi, khuếch trương rồi lại khuếch trương, sau đó là đổ nước vào rồi lại đổ nước vào (… đổ vào đó đó), để ngươi học các loại tư thế, các loại tiếng kêu, Vụ nhi khi đó hôn mê nhiều lần, thiếu chút nữa không qua cửa." Cậu bé kinh sợ nói.

"Fuck, không phải giống cường bạo sao, còn súc ruột, NND, Thân Vô Kỵ này quá biến thái, thế này chẳng phải hời cho tám đại thị vệ quá?" Mạc Nhiễm Thiên tâm tình kích động, nếu mình bị tám người luân phiên x, thật đúng không bằng chết đi cho xong.

"Đại nhân sao để ý chuyện này chứ, chỉ cần nam thị biết điều nghe lời một chút. Thật ra thì đại nhân rất ít làm cái kia, cũng chỉ cho chúng ta dùng miệng, hoặc để tự chúng ta ngồi trên người hắn, hắn chỉ nằm bất động." Cậu bé bẹt miệng.

"A, hắn bị bệnh gì vậy?" Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc hỏi.

"Đại nhân thường bị nhức đầu, cho nên không thích di chuyển. Chúng ta mỗi ba ngày sẽ bị tám Đại thị vệ làm một lần, đại nhân nói vẫn muốn để chúng ta học tập."

"Fuck! Tám đại thị vệ kia không phải sướng muốn chết sao." Mạc Nhiễm Thiên đầu tiên là nghĩ đến việc này.

"Không, bọn họ cũng rất khổ." Cậu ta đỏ mặt nói.

"A? Tại sao?" Mạc Nhiễm Thiên thấy kì lạ.

"Bởi vì bọn họ đeo một bao da đen sẫm, nghe nói làm thế nào cũng không ra được. Bởi vì không có cảm giác, nhưng lại có thể liên tục làm hai ba canh giờ." Cậu bé giải thích.

"Ôi fuck, Thân Vô Kỵ quá thất đức, điều này mà cũng nghĩ ra." Mạc Nhiễm Thiên coi như phục tên biến thái này rồi.

"Chúng ta cũng đã quen rồi, nếu không nghe lời sẽ càng thảm hơn." Cậu bé dường như muốn nói ra toàn bộ nỗi sợ hãi trong lòng.

"Làm sao thảm?" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục hiếu kỳ hỏi.

"Khi đó cũng không phải là tám Đại thị vệ, mà là đem ngươi cởi hết, bôi thuốc bôi trơn, sau đó nhốt vào ổ chó săn đã được đút thuốc, đến lúc đó mới biết cái gì gọi là kinh khủng." Cậu bé mặt trắng bệch.

"A, trời ạ, điên rồi, ngươi bị giam rồi?" Mạc Nhiễm Thiên sợ hãi hỏi.

"Không có, không có, nhưng chúng ta cũng bị buộc đi xem rồi. Khi đó một nam thị mới vừa tiến vào tát đại nhân một cái, bị giam vào ổ chó, sau đó chúng ta nhìn hắn bị con chó săn to lớn kia giày xéo. Nhưng thảm, vật đó của con chó kia rất dài rất dài, còn loan (cong, uốn khúc), đi vào là ra không được, cuối cùng đến ruột cũng bị lôi ra ngoài." Cậu bé sợ đến rúc vào góc tường.

"Đã chết rồi sao?" Mạc Nhiễm Thiên giận đến cả người tức giận tản ra.

"Không chết, sau đó chữa hết nhưng điên rồi, hiện tại đặc biệt cho bọn thị vệ tướng phủ ngoạn." Cậu bé tiếp tục nói: "Đại nhân nói rồi, người nào không nghe lời sẽ cùng nó."

"Cầm thú!" Mạc Nhiễm Thiên đã không biết mắng ra sao nữa, cảm thấy hai chữ "cầm thú" cũng không đủ để hình dung sự biến thái của Thân Vô Kỵ.

"Thật ra thì nói cho ngươi biết nha, ngươi nên nghe lời, lấy lòng đại nhân đi, bởi vì… trong tướng phủ này đều là cầm thú." Cậu bé nhẹ nhàng nói.

"Là sao?" Mạc Nhiễm Thiên thấp giọng hơn.

"Nếu là đại nhân một tháng không tìm ngươi thị tẩm, chẳng khác nào ngươi bị loại bỏ rồi, vậy thì thị vệ trong phủ sẽ trước tiên luân phiên xx ngươi, sau đó là bị làm mấy ngày mấy đêm. Đến khi bọn họ chán ghét rồi mới thả ngươi xuất phủ."

"A, thế không phải là bị làm đến chết?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ thầm mấy ngày mấy đêm vậy còn không chết?

"Không, bọn họ sẽ không giết chết ngươi, càng không ngừng bôi thuốc, bôi trơn cho ngươi, cũng sẽ cho ngươi nghỉ ngơi một hai canh giờ."

"Súc sinh, thật là súc sinh!" Mạc Nhiễm Thiên đã giận đến không còn lời nào.

"Xùy, nhỏ giọng một chút, Vụ nhi không muốn thấy ngươi chết. Ngươi a, tính khí hơi nóng nảy, học cách lấy lòng đại nhân đi, hiện trong phủ còn dư lại hai mươi tám người, vậy cũng đủ một tháng luân phiên thay đổi. Vụ nhi không muốn nhìn thấy thảm kịch xảy ra nữa." Cậu bé hiển nhiên đã bị dọa sợ không nhẹ.

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời nghẹn một cục tức ở ngực, không thể xoa dịu, cũng không thể nổi giận, khó chịu cực kì.

Trời càng ngày càng sáng, nhưng trong phòng vẫn đốt đèn, trong bồn tắm nước vẫn như cũ sôi trào, nóng hổi. Mạc Nhiễm Thiên rũ đầu không nói lời nào, tư thế này duy trì một đêm, hắn đã có chút không chịu được.

Cửa bị mở ra, Cừu Phát đi đến, Mạc Nhiễm Thiên lập tức giận dữ nhìn chằm chằm hắn, bởi vì hắn ta từng nói muốn tìm tám Đại thị vệ đến dạy dỗ hắn.

"Mạc phi, mệt chưa, giờ đã biết sai chưa?" Cừu Phát gỡ xuống một khúc gỗ từ chiếc kệ cạnh tường, không khác mấy so với thứ Vụ phi đang cầm trong tay.

"Ngươi muốn làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói, tóc trắng che khuất nửa khuôn mặt.

"Thừa tướng đại nhân sai nô tài giúp người tắm rửa, ngài hi vọng khi trở về có thể thấy Mạc phi nghe lời, sạch sẽ." Cừu Phát bật cười nói.

"Không cần, ngươi thả ta xuống, ta tự tắm." Mạc Nhiễm Thiên thật sự muốn ngâm ôn tuyền.

"Vậy cũng không được, người đâu!" Cừu Phát ra gọi một tiếng, hai thị vệ lập tức đi vào. Mạc Nhiễm Thiên lập tức hoảng sợ nói: "Ngươi, các ngươi muốn làm gì?"

"Giúp người tắm rửa nha." Cừu Phát gật đầu với hai thị vệ, một thị vệ cầm gáo gỗ múc nước trong hồ, sau đó liền dội cả xuống đầu Mạc Nhiễm Thiên.

"A." Nhiệt độ cao làm cho Mạc Nhiễm Thiên bỏng đến kêu to lên, tóc ướt nhẹp. Không đợi hắn phản ứng, gáo thứ hai đã đổ xuống, sau đó một người khác bắt đầu dùng khăn vải cọ rửa trên người hắn, bao gồm cả địa phương khiến hắn mất thể diện kia, nhưng bọn họ có vẻ không hề cảm thấy kì lạ.

"Có người tắm như các ngươi ư? Khốn kiếp!" Mạc Nhiễm Thiên lắc lắc đầu, hoàn toàn tỉnh táo lại mắng to.

"Ha ha ha, còn chưa tắm xong đâu." Cừu Phát âm hiểm cười nói.

Sau đó lấy một người đi tới sau lưng hắn, hai tay mở hai khe mông Mạc Nhiễm Thiên ra, lộ ra tiểu huyệt hồng hồng. Cừu Phát hừ một tiếng, đẩy cây gậy gỗ vào.

"A, mẹ nó, súc sinh, đi chết đi!" Mạc Nhiễm Thiên vẫn biết sẽ có lúc này, nhưng bị cây gỗ làm đau, Cừu Phát cười lạnh rút nó ra, sau đó rửa sạch cây gỗ, tiếp tục đâm vào. Biết Mạc Nhiễm Thiên phát hiện chỗ kia của mình lại có cảm giác, Cừu Phát mới nói: "Được lắm, cho ngươi biết phải hầu hạ đại nhân chu đáo, nếu không ngươi tuyệt đối ngươi sẽ phải hối hận, đừng nói nô tài không cảnh tỉnh ngươi." Cừu Phát đem cây gỗ rửa sạch treo lại trên tường, để họ lau khô cho Mạc Nhiễm Thiên, cuối cùng để hắn xuống. Mạc Nhiễm Thiên thiếu chút nữa trực tiếp ngã nhào xuống đất, hai thị vệ kéo hắn lên giường Thân Vô Kỵ.

Một đêm hành hạ khiến Mạc Nhiễm Thiên ngủ say như chết, cho đến khi hắn cảm thấy đói bụng mới tỉnh lại. Mở mắt ra, đèn trên bốn cây cột lại đốt lên rồi, xem ra mình đã ngủ cả ngày, Dạ đại ca nhất định rất lo lắng.

Nghĩ đến đây, Mạc Nhiễm Thiên lập tức từ trên giường nhảy dựng lên choàng trường bào màu trắng trên tường, rồi chạy ra ngoài. Đáng tiếc cửa vẫn khóa, điều này khiến hắn cảm thấy kì lạ, lập tức xoay người mở ra cánh cửa căn phòng biến thái kia.

"Tỉnh rồi à? Đói bụng chưa? Trên bàn có bữa tối, tự ăn đi." Thân Vô Kỵ đang tắm trong ôn tuyền.

Mạc Nhiễm Thiên tức giận không có chỗ phát, thấy cái người ra vẻ đạo mạo này chỉ muốn ói, song hắn không ngốc, biết đấu cùng tên hèn hạ vô sỉ, âm tàn xảo trá này, mình không có kết quả tốt đẹp gì.

"Đại nhân, Tiểu Thiên một ngày không ra ngoài, Dạ thị vệ của Tiểu Thiên lo lắng, có thể để Tiểu Thiên gặp hắn không?" Mạc Nhiễm Thiên ngẫm nghĩ, lập tức giả bộ tươi cười.

Thân Vô Kỵ âm trầm nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khóe miệng từ từ câu lên vẻ cười tà.

"Không cần lo lắng, lúc ngươi ngủ, hắn đã tới xem ngươi, thấy ngươi ngủ rất ngon cho nên không đánh thức ngươi. Lúc này sợ là hắn đã nghỉ ngơi, nếu như ngươi ngoan ngoãn, sáng mai đại nhân sẽ để ngươi gặp, sao hả?" Thân Vô Kỵ nghĩ thầm, tiểu tử này rất quan tâm thị vệ anh tuấn kia sao.

"A? Đại nhân muốn Tiểu Thiên ngoan thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên xụ mặt.

"Ăn gì trước đi! Nếu không lại không có tinh thần." Thân Vô Kỵ giọng nói mềm nhẹ giống như rất sủng ái Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên ngẫm thấy cũng đúng, liền xoay người đi ra ngoài, thấy trên bàn có một cái nắp lớn, mở ra nhìn. Bên trong là bào ngư, vây cá các món ăn hảo hạng nhất, không khỏi sửng sốt, nam nhân này chẳng lẽ thông suốt rồi? Nhưng mặc kệ, ăn rồi hãy nói, có sức mới có thể đối phó hắn.

Thức ăn hẳng còn nóng, làm cũng rất ngon, khiến Mạc Nhiễm Thiên đã đói bụng vô cùng ăn ngon lành. Thân Vô Kỵ một thân ti bào màu đen ở phía sau nhìn hắn, hắn cũng không biết.

"Hợp khẩu vị không?" Thanh âm Thân Vô Kỵ khàn khàn dễ nghe.

"Ừm, không tệ!" Mạc Nhiễm Thiên xoay người nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục ăn, hắn muốn ăn hết những món ngon này, vì làm không tốt có khi không có bữa sau. (Anh Kỵ có nhẽ nào là diện than + muộn tao công)

"Đừng ăn quá nhiều, ăn no quá sẽ khó chịu." Giọng Thân Vô Kỵ rất quan tâm, Mạc Nhiễm Thiên nghe xong sửng sốt, để đũa xuống chùi mép qua loa rồi không ăn nữa.

"Ngươi, ngươi vừa uống thuốc hả?" Mạc Nhiễm Thiên mắt to nhìn xuống đáy quần hắn.

Thân Vô Kỵ nghe được, gương mặt tuấn tú lại đỏ thêm một chút, nói: "Không." Đột nhiên sau đó xoay người đi tới giường lớn.

"Ồ, đầu tiên phải nói trước, ta sẽ nghe lời, nhưng ngươi không thể bắt ta dùng miệng." Mạc Nhiễm Thiên ghét nhất cái này, nhưng hắn không ngần ngại có người dùng miệng giúp hắn an ủi người anh em nha.

Thân Vô Kỵ quay đầu lại cười với hắn: "Vậy ngươi cho rằng bổn tướng sai người giúp ngươi tắm rửa là vì sao?" Mắt ưng mỉm cười liếc Mạc Nhiễm Thiên.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đỏ hồng cả mặt, NND, tên biến thái này thật đúng là con mẹ nó đẹp trai!

"Tới đây đi, đại nhân hơi nhức đầu, Mạc phi giúp đại nhân xoa bóp trước." Thân Vô Kỵ bỗng nhiên nhăn mày, xoay người lên giường, từ từ nằm xuống.

"Ơ, đại nhân thường xuyên nhức đầu?" Mạc Nhiễm Thiên cũng lập tức đi tới, bò lên ngồi ở đầu giường bắt đầu xoa bóp huyệt Thái Dương cho hắn. Đây cũng là cơ hội tốt để hai người trao đổi.

"Ừ, bệnh cũ." Thân Vô Kỵ đáp nhẹ một tiếng.

"Đại phu, ngự y không nhìn ra bệnh gì sao??" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

"Không nhìn ra, cũng không thể mở đầu bổn tướng ra xem mà." Thân Vô Kỵ nhắm hai mắt chậm rãi nói.

"Hứ, Tiểu Thiên đoán trong đầu ngươi có khối u!" Mạc Nhiễm Thiên thấy tốt nhất là hắn ta bị ung thư não, nếu không chảy máu não chết càng nhanh.

"Hử? Là sao?" Thân Vô Kỵ cảm thấy hứng thú.

"Trước kia Tiểu Thiên nghe người già nói, khi đó có một người thường xuyên nhức đầu, càng về sau càng đau đớn hơn, sau đó có một ngày sẽ chết. Khi đó đại phu mổ đầu hắn ta ra, bên trong lại có một khối u, nói là vật này gây bệnh, khiến mỗi ngày đầu hắn đau muốn nứt ra." Mạc Nhiễm Thiên thêm mắm dặm muối.

"Mạc phi nói thật không?" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên lạnh lùng nói, bởi vì bị hắn nói trúng rồi, cũng là mỗi ngày đều đau, hơn nữa còn càng ngày càng đau.

"Tiểu Thiên làm sao dám lừa gạt đại nhân, không muốn sống sao?" Mạc Nhiễm Thiên bẹt miệng, tiếp tục xoa bóp.

"Hừ, bổn tướng thấy chưa chắc, lúc trước Mạc phi rõ ràng là thiểu năng, làm sao biết những thứ này, còn không phải là lừa gạt bổn tướng?" Thân Vô Kỵ nhắm hai mắt lại, nhưng thanh âm càng thêm lạnh lùng.

"A, chính là lúc đó nghe thấy được, khi đó đại phu kia nói Tiểu Thiên thiểu năng là bởi vì trong đầu có máu đông, chờ máu tan hết là khỏi. Ngươi xem này, bây giờ Tiểu Thiên không phải là khỏi rồi sao?" Mạc Nhiễm

Thiên bắt đầu bịa đặt. Dĩ nhiên hắn nhược trí là do bị hạ độc, song cho tới tận bây giờ hắn vẫn không biết là ai làm, nhưng hắn không vội, một ngày nào đó sẽ biết.

"Đại phu kia giờ đang ở đâu?" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên mở mắt ra.

"A, dĩ nhiên ở Mạc quốc rồi. Tiểu Thiên hiện giờ cũng không biết hắn ở nơi nào, tuổi cũng rất già rồi, không biết đã chết chưa?" Mạc Nhiễm Thiên làm bộ suy tư nói.

Thân Vô Kỵ vừa nghe, vừa nhắm hai mắt lại không nói gì nữa.

"Đại nhân đau lắm hả? Nếu Tiểu Thiên có thể làm cho ngươi hết đau, đại nhân thưởng cho Tiểu Thiên thế nào đây?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới lão thái y Tề quốc cho "Thanh não tỉnh thần hoàn", hắn nhớ lão thái y nói có thể trị nhức đầu, nhưng có thể duy trì trong thời gian bao lâu, hắn cũng không biết. Nhưng không biết kia Thiên Lộ Hoàn kia có thể có tác dụng nhiều hơn không?

"Ha?" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên ngồi dậy, đối mặt với Mạc Nhiễm Thiên.

"A, Tiểu Thiên nói là nếu như." Mạc Nhiễm Thiên giả bộ vô tội nói.

"Vậy Mạc phi muốn thưởng thế nào đây?" Thân Vô Kỵ nhướn mày, đôi mắt giảo hoạt nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên, không tự chủ mà tán thưởng đôi môi đỏ mọng kia.

"A, hắc hắc, có thể không bắt Tiểu Thiên làm Mạc phi của đại nhân không?" Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn nói thử. Hắn biết người này nói chuyện tuyệt đối không giữ lời, mình đã được trải nghiệm một lần.

"Thật không muốn như vậy? Như vậy Tiểu Thiên muốn đi nơi nào, phải biết rằng hôm nay lâm triều, bổn tướng phải đắc tội Thái tử điện hạ mới đoạt được ngươi." Thân Vô Kỵ cười lạnh nói.

"A, Thân thái tử điện hạ cũng nói muốn ta sao?" Mạc Nhiễm Thiên âm thầm vui vẻ, điều này nói rõ Liêu Thanh Phong đang cố gắng.

"Tiểu Thiên vui lắm à? Muốn làm nam thị của Thân Thái tử?" Thân Vô Kỵ nhíu mắt, hiện lên một tia sắc bén.

"He he, thật ra thì làm nam thị của ai cũng giống nhau, chỉ cần không bị ngược đãi là được. Tiểu Thiên sợ đau, lại sợ bị quá nhiều chế ước, tính tình nóng nảy, sợ đắc tội đại nhân, không cẩn thận liền mất mạng nhỏ, vậy thì thật có lỗi với phụ hoàng Tiểu Thiên." Mạc Nhiễm Thiên mặt méo xẹo đòi quyền lợi của mình.

Thân Vô Kỵ bỗng nhiên đưa tay nâng cằm Mạc Nhiễm Thiên, nhìn mặt hắn mà nói: "Đem ngươi tặng cho Thân thái tử là không thể nào, nhưng nếu như Tiểu Thiên có thể làm cho đầu đại nhân không đau nữa, đại nhân có thể đặc xá cho ngươi, sao hả?"

"Đặc xá gì? Tiểu Thiên có thể nói lung tung không? Có thể được ăn ngon mỗi bữa không? Có thể tự do ra vào không? Có thể không thị tẩm không?" Mạc Nhiễm Thiên một mạch nói ra hết.

Thân Vô Kỵ mặt âm trầm nhìn Mạc Nhiễm Thiên, lạnh lùng nói: "Yêu cầu của ngươi thật đúng là không nhỏ, nếu trị không hết thì sao? Có thể đem ngươi thưởng cho đại chó săn của bổn tướng không? Nó càng thích mỹ nam hơn bổn tướng."

"A." Mạc Nhiễm Thiên mặt trắng bệch.

108. Chương 108: Thân Vô Kỵ

(Thân Vô Kỵ)

Thân Vô Kỵ vẻ mặt tối tăm nhìn khuôn mặt tái nhợt của Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lập tức tươi cười nói: "He he, đại nhân, Tiểu Thiên nói đùa thôi mà, ngươi đừng chấp Tiểu Thiên, hì hì."

"Vậy thì có cách gì?" Thân Vô Kỵ cũng không quên mất chuyện chính.

“A, he he, lúc đầu đại nhân quá đau hãy ngâm trong nước lạnh, sẽ lập tức hết đau.” Mạc Nhiễm Thiên cũng không muốn lãng phí thuốc tốt. Cách này cũng có ích, không phải Tào Tháo khi đó đã dùng nước lạnh trị nhức đầu sao, dĩ nhiên cuối cùng cũng chết nhưng Thân Vô Kỵ còn trẻ như vậy, hẳn là không chết nhanh thế.

Thân Vô Kỵ sửng sốt hỏi: “Phương pháp kia thật sự có tác dụng?”

“Dĩ nhiên, bằng không hiện giờ đại nhân có thể thử một chút.”Mạc Nhiễm Thiên nhướn lông mày, rất tự tin nói.

“Bây giờ không phải lúc bổn tướng nhức đầu nhất, mà là lúc ăn trưa. Sau bữa tối cũng hơi đau, nhưng cũng không quá khó chịu.” Thân Vô Kỵ thở dài nói, bệnh này đã bắt đầu từ khi hắn lên làm Thừa tướng.

“Vậy trưa mai đại nhân hãy thử lại, nhớ nhất định phải là nước lạnh, càng lạnh càng tốt!” Mạc Nhiễm Thiên cười thầm, trời lạnh thế này, rét chết ngươi là tốt nhất, ha ha ha.

“Ngươi không lừa gạt bổn tướng chứ?”Thân Vô Kỵ cảm thấy giống như trò đùa.

“A, Tiểu Thiên không muốn sống nữa sao, đâu dám lừa gạt đại nhân.”Mạc Nhiễm Thiên lập tức bảo đảm.

“Ừ. Tốt lắm, đừng day nữa, giúp bổn tướng cởi áo ra.” Đầu Thân Vô Kỵ đã hết đau.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, nghĩ bụng chỉ một cái áo đơn cũng muốn cởi giúp hả?

“Sao? Hầu hạ Tề vương hai năm rồi, ngay cả chuyện này cũng không biết?” Thân Vô Kỵ cau mày.

“Ề, không phải, chỉ là bình thường đều là Tề vương giúp Tiểu Thiên cởi, hê hê.” Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến sắc quỷ Tề Quân Hành nào đó, rất nhớ hắn. Không biết hắn và Thượng Quan Nghi hiện tại đang làm gì?

“Nghĩ đi đâu rồi?”Thân Vô Kỵ trầm giọng nói, hắn dĩ nhiên đã nhìn ra Mạc Nhiễm Thiên đang nghĩ đến Tề vương.

“Không có, không có gì.” Mạc Nhiễm Thiên vội vươn tay giúp hắn cởi ti bào màu đen xuống, lộ ra làn da trắng nõn trơn mềm, vừa nhìn cũng biết là người sống an nhàn sung sướng.

“Sao ngươi không cởi y phục ra? Ngươi là người đầu tiên dám mặc y phục của bổn tướng lên người!” Thân Vô Kỵ nhìn bạch y hắn mặc trên người mà nhíu mày.

“Ế, không thể nào? He he, đại nhân đừng nóng giận như thế! Cởi trần đi tới đi lui dễ lạnh lắm, Tiểu Thiên thật sự không quen, he he, lại nói, chất liệu y phục này tốt thật, đại nhân thật là biết hưởng thụ.”Mạc Nhiễm Thiên vuốt mông ngựa.

“Ba hoa.” Thân Vô Kỵ nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tức cười kia, bất giác cười một tiếng. Hắn thật không ngờ Mạc quốc thái tử lại có tính cách này.

“Hì hì, dạ, dạ, đại nhân muốn Tiểu Thiên hầu hạ sao đây? Tiểu Thiên ngu dốt, cái gì cũng không biết a?” Hai người trần như nhộng, Mạc Nhiễm Thiên còn chưa biết hắn ta muốn làm gì.

“Không biết hả? Vậy gọi người tới dạy.”Thân Vô Kỵ nhướn mày lần nữa.

“A, không, không cần, biết, biết, không phải là như vậy sao?” Mạc Nhiễm Thiên hất tóc, chu môi hướng về phía miệng hắn. NND, hắn không muốn tám đại thị vệ kia tới dạy bảo đâu.

Thân Vô Kỵ đẩy hắn ra nói: “Làm gì? Không cho hôn môi!”

Mạc Nhiễm Thiên lập tức trợn mắt to “A” một tiếng, xem ra Thân Vô Kỵ này rất kỳ lạ. Người khác thấy miệng mình liền thích hôn, hôn rồi liền thích mê, hắn ta lại ngược lại không thích hôn môi, xem ra kẻ này đã có vướng mắc gì đó trong chuyện tình cảm.

“Vì, vì sao? Không phải là trước khi làm cái kia, thì phải hôn môi sao?” Mạc Nhiễm Thiên tò mò hỏi.

“Bẩn!” Thân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của hắn, nói.

"A! Bẩn cái đầu ngươi ấy, ngươi mới bẩn, a, đại nhân, thật, thật xin lỗi, Tiểu Thiên quá xúc động rồi, Tiểu Thiên miệng bẩn, không hôn không hôn."Mạc Nhiễm Thiên nóng nảy xong lại lập tức cầu xin tha thứ, bởi vì Thân Vô Kỵ toàn thân tức giận tản phát ra.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức đặt đôi tay lên trước ngực hắn, sờ nha sờ, giống như chơi mạt chược, nghĩ thầm da người này thật tốt, có lẽ là hiệu quả do mỗi ngày ngâm ôn tuyền.

Thân Vô Kỵ híp mắt, từ từ nằm xuống giường, Mạc Nhiễm Thiên cười he he ngồi bên cạnh hắn, hai tay cứ sờ loạn xạ nhưng không dám sờ xuống.

Mạc Nhiễm Thiên không sờ xuống dưới, cái kia của Thân Vô Kỵ cũng sẽ không đứng lên, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên rất buồn bực, không cần dùng miệng đấy chứ.

"Đại nhân, vì sao tối nay ngươi không uống thuốc?" Mạc Nhiễm Thiên không có chuyện gì liền nghịch dại, nói rồi mới tự chửi mình ngớ ngẩn.

"Không phải là ngươi nói hiện giờ trẻ tuổi, dùng thì sau này không được? Hay là ngươi muốn thử?" Thân Vô Kỵ thản nhiên nói.

"Ế, không, không cần, he he, nhưng đại nhân có lẽ đã dùng thuốc quá độ." Mạc Nhiễm Thiên nhíu mày nhìn phản ứng phía dưới, hai tay mình đang kích thích chu quả trước ngực hắn, nhưng khẩu súng phía dưới của hắn vẫn như cũ không có phản ứng.

Thân Vô Kỵ nói: "Là sao? Vậy để đại nhân thử xem có thể làm Tiểu Thiên hài lòng không, sao hả?"

Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, lúng túng vô cùng, không biết tiếp tục thế nào.

"Ngươi chuẩn bị hầu hạ bổn tướng thế đó hả?" Thân Vô Kỵ nhìn bộ dáng kia của hắn không khỏi lạnh lùng nói.

"À, đại nhân, Tiểu Thiên ăn nhiều lắm, bụng no quá, sợ nôn ra." Mạc Nhiễm Thiên không quen chủ động, thật không biết làm thế nào, ngay cả hôn môi cũng không làm. Hắn có cảm giác như nam kỹ vậy, còn thất bại nữa, hại hắn đến một chút ý tưởng cũng không có.

"Là sao? Vậy ngươi để thị vệ anh tuấn kia đến đây đi, ta tin kỹ thuật của hắn không tồi đâu, nghe nói trên đường đi là hắn chăm sóc ngươi." Thân Vô Kỵ sao lại không biết ý nghĩ của Mạc Nhiễm Thiên.

"A, đừng, đừng, Tiểu Thiên sai rồi, nhưng mà đại nhân à, ngươi một chút tư tưởng như vậy cũng không có, làm sao làm chuyện kia a." Mạc Nhiễm Thiên sợ hãi la lên một tiếng, đoạn lập tức nói sang chuyện khác.

"Vậy ngươi nghĩ làm sao để chữa trị?"Thân Vô Kỵ tức cười nhìn hắn.

"Tiểu Thiên nghe nói đại nhân không ở phía trên, không bằng lần này đổi lại đi."Mạc Nhiễm Thiên cũng hi vọng hắn giải quyết vấn đề này nhanh nhanh một chút, thế này quả thực là hành hạ mà.

"Ha ha ha ha, tốt, đại nhân quả thật đã lâu chưa từng ngoạn như vậy, song Tiểu Thiên đây cũng là tự ngươi nói, đừng hối hận." Thân Vô Kỵ mắt sắc như dao.

"A, đại nhân muốn ngoạn thế nào?"Mạc Nhiễm Thiên bị lời của hắn làm cho giật mình.

"Đứng lên đi, nếu Tiểu Thiên muốn ngoạn thì đại nhân sẽ từ từ ngoạn với ngươi." Thân Vô Kỵ đứng dậy, đi tới giá gỗ trước ba mặt tường, cầm lấy một chuỗi hạt châu màu trắng lớn nhỏ không đồng nhất, rồi từ từ trở về.

"Cái này dùng làm gì?"Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ nói.

"Tiểu Thiên muốn ngoạn, để đại nhân xem thử bản lĩnh của tiểu huyệt ngươi, đem cái này nuốt vào đi." Thân Vô Kỵ đưa khoảng hơn mười hạt châu cho Mạc Nhiễm Thiên, sau đó mang số còn lại về.

"A, nuốt làm sao, để Tiểu Thiên ăn vào bụng hả?"Mạc Nhiễm Thiên lờ mờ không hiểu.

"Ha ha ha, đúng, nhưng không là miệng của ngươi, mà là cái miệng nhỏ này, cái miệng nhỏ nhắn xinh đẹp này cơ." Thân Vô Kỵ để hắn quỳ sấp, nhìn tiểu huyệt xinh đẹp đang khép mở kia, khen ngợi một câu. (toy rồi kìa * mắt lấp lánh *)

"A, vậy, như vậy sao được, không được. Đại nhân, chi bằng ngươi trực tiếp đến đây đi, đừng ngoạn những thứ này."Mạc Nhiễm Thiên cũng muốn khóc thành tiếng đây, nha, thật biến thái.

...

Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên kêu gào liên tục dị thường hưng phấn, cái vật ở chỗ kín kia cũng hoàn toàn thức tỉnh. Mạc Nhiễm Thiên đã nói không ra là cảm giác gì, có đau đớn cũng có thoải mái, nhưng cuối cùng khi Thân Vô Kỵ đem chuỗi hạt châu kia kéo ra, hắn chỉ cảm thấy trong cơ thể trống rỗng vô cùng, dâm thủy chảy ra, hắn không khỏi thở gấp liên tục, muốn cây súng kia của Thân Vô Kỵ.

Đang lúc Thân Vô Kỵ hưng phấn chuẩn bị đao thương ra trận, có tiếng gõ cửa. Thân Vô Kỵ lập tức mắt ưng chợt lóe, gương mặt tuấn tú trầm xuống, nghẹn tức quát: "Chuyện gì?"

"Đại nhân, Thân thái tử điện hạ đến tìm!" Giọng nói lo lắng của Cừu Phát.

"Cái gì? Lá gan hắn càng lúc càng to ra rồi, hừ! Để hắn chờ đi!" Thân Vô Kỵ cả giận nói.

"Nô tài đã cản một lần, không ngăn được, hắn muốn xông tới đòi người!" Giọng nói Cừu Phát càng lo lắng hơn.

Thân Vô Kỵ đen mặt, cũng không còn tâm trạng ngoạn nữa.

"***!" Thân Vô Kỵ chửi tục rồi xuống giường, nhìn tiểu pp của Mạc Nhiễm Thiên nhô lên cao cao, dâm thủy sáng bóng, nuốt một ngụm nước miếng lớn trong lòng buồn bực không sao tả xiết. Còn Mạc Nhiễm Thiên mặc dù biết Liêu Thanh Phong tới cứu mình, nhưng thời khắc mấu chốt này, cũng không khỏi khiến hắn hận đến nghiến răng.

"Mặc quần áo! Chờ đại nhân về lại tiếp tục!" Thân Vô Kỵ lập tức mặc trường bào màu đen rồi bước ra khỏi nội thất, ở giữa là nơi hắn để y phục. Chờ Mạc Nhiễm Thiên kéo hai chân nhũn như bùn đi ra, Thân Vô Kỵ đã mặc áo đen kim tuyến, mũ mào trên đỉnh đầu, oai phong lẫm liệt, khí thế bất phàm.

"Đem hắn ta xử lý trước, sau đó tới tiền thính!" Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên gò má ửng hồng, trong lòng thật buồn bực, vung tay áo đi trước.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức bị hai thị vệ giải đi, rốt cục đi tới căn phòng số hai mươi tám của hắn. Đây là một gian phòng nhỏ giản đơn, đi vào cửa liền thấy giường, tủ treo quần áo và một cái bàn tròn nhỏ, đều do gỗ lim quý giá tạo thành, trong góc cũng có lò than, xem ra đãi ngộ dành cho nam thị cũng không tệ lắm.

Hai thị vệ mặt không đổi sắc đem áo ngoài của Mạc Nhiễm Thiên cởi bỏ, mở tủ treo quần áo. Bên trong là hoa y Mạc Nhiễm Thiên mang từ Tề quốc đến, chọn một bộ màu vàng mặc vào cho hắn, lại giúp hắn buộc tóc lên, nom cũng rất anh tuấn.

"Mạc phi, đi tiền thính đi, ăn nói cẩn thận một chút. Ngươi nên biết thế lực trong triều của Thừa tướng đại nhân, chớ tự tìm khổ, đi thôi!" Cừu Phát run giọng dặn dò Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên nhìn hai cọng râu dê kia, cố nén xúc động muốn đem nó vặt xuống.

"Tiểu Thiên!" Giọng nói vui mừng của Dạ Tích Tuyết truyền vào.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức sáng mắt lên, nhìn Dạ Tích Tuyết tiến vào vui vẻ nói: "Dạ đại ca, ngươi không sao chứ?" Thật ra Mạc Nhiễm Thiên rất lo cho y.

"Ta không sao, Tiểu Thiên cũng không có chuyện gì chứ? Đại nhân hắn...?" Dạ Tích Tuyết thấy Cừu Phát nhìn hai người bọn họ cũng không nói gì nữa.

"Dạ đại ca yên tâm, Tiểu Thiên không sao, hôm nay còn ăn bào ngư, vây cá, đại nhân đối với Tiểu Thiên cũng không tệ lắm." Mạc Nhiễm Thiên không muốn y lo lắng, cố nói qua quýt.

"Vậy thì tốt, à phải rồi, Thân thái tử tới, nghe nói mang theo một nhóm lớn Ngự lâm quân." Dạ Tích Tuyết nháy mắt với Mạc Nhiễm Thiên.

"Ừ, đi xem một chút, xem xảy ra chuyện gì, Cừu quản gia, còn không dẫn đường!"Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ nói.

Cừu Phát cười lạnh một tiếng cũng không nói gì, trực tiếp đi ra khỏi cửa. Mạc Nhiễm Thiên theo sau, Dạ Tích Tuyết đi theo bên cạnh hắn.

"Dạ đại ca, ngươi ở được không, ăn ngon không?" Mạc Nhiễm Thiên quan tâm hỏi han.

"Dạ đại ca ở trong phòng thị vệ, coi như sạch sẽ, có lò than ấm áp, ăn cũng không tệ lắm, Tiểu Thiên không cần lo cho Dạ đại ca." Dạ Tích Tuyết an ủi cười cười với hắn.

"Thật à? Không lừa Tiểu Thiên chứ?"Mạc Nhiễm Thiên có vẻ không tin.

"Hừ! Đại nhân không bạc đãi thị vệ, Mạc phi ngươi cứ yên tâm đi!"Cừu Phát nghe không vô bèn giúp Thân Vô Kỵ nói tốt.

"Hừ, ai hỏi ngươi!"Mạc Nhiễm Thiên càng ngày càng ghét Cừu quản gia.

"Ngươi! Đừng tưởng rằng ngươi từng là Thái tử Mạc quốc mà không biết lớn nhỏ nhá, đừng có mà dẻo mỏ, nếu không ngươi sẽ phải hối hận." Cừu Phát nổi cáu nói.

"Hừ, đại nhân tốt với ta vô cùng, để ta nói với đại nhân ngươi bắt nạt ta, hê hê, thử xem đại nhân giúp ai?"Mạc Nhiễm Thiên hù dọa.

"Ha ha ha, vậy ngươi cứ thử xem!"Cừu Phát cười châm chọc.

"Ngươi! Hừ! Chờ coi!"Mạc Nhiễm Thiên bị hắn chọc giận, trong lòng đã ghi sổ khoản nợ này, người này và Thân Vô Kỵ giống nhau, ra vẻ đạo mạo.

"Tiểu Thiên." Dạ Tích Tuyết kéo ống tay áo Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu với hắn. Hắn biết trong phủ Thừa tướng này quy định nhiều vô vàn cũng tàn nhẫn vô cùng, không muốn thấy Tiểu Thiên chịu tủi nhục.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười rực rỡ, nói với y: "Không sao đâu, Dạ đại ca yên tâm đi."

Dạ Tích Tuyết ngắm nhìn nụ cười xán lạn của hắn, trong lòng càng chua xót, lông mày cau lại, trong lòng chỉ đành thở dài. Hi vọng lần này Thân thái tử có thể mang hai người bọn họ đi.

Đoàn người đi tới đại sảnh tiền đường, bên trong đèn dầu sáng rõ. Mạc Nhiễm Thiên từ bên ngoài có thể thấy Thân Vô Kỵ ngồi ở chủ vị, vẻ mặt âm trầm, cùng với hai bóng lưng cao cao khác. Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhận ra người thanh tú một chút là Liêu Thanh Phong, còn người mặc tuyến y (áo sợi) màu vàng kim hẳn là Thân thái tử Thân Liệt rồi.

"Thanh Phong!" Tiểu Thiên vui vẻ chạy vào, khuôn mặt nhỏ nhắn cười đến rực rỡ, hoa y tung bay, tóc trắng dài bay bay khiến hai vị nam tử nọ khi xoay người đều thầm tấm tắc.

"Tiểu Thiên! Ngươi không sao chứ?" Liêu Thanh Phong lập tức kích động nắm tay Mạc Nhiễm Thiên, trong hai mắt tràn đầy lo lắng.

"Không có chuyện gì, ha ha, ngươi có ổn không?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn gương mặt đầy quan tâm của hắn cũng biết hôm nay Thân thái tử tới trở mặt với Thân Vô Kỵ nhất định là do hắn lo lắng quá mức về mình, trong lòng không khỏi cảm động.

"Không có chuyện gì là tốt rồi. Vị này là Thái tử điện hạ, Thái tử điện hạ, vị này chính là mỹ nam tử đệ nhất thiên hạ _ Tam vương gia Mạc Nhiễm Thiên của Mạc quốc mà Thanh Phong đã nói với ngươi!" Liêu Thanh Phong đắc ý giới thiệu với Thân Liệt.

"Thanh Phong, ngươi nói gì vậy?" Mạc Nhiễm Thiên bị hắn hình dung như thế đương nhiên là khuôn mặt đỏ bừng, nhìn về phía Thân Liệt _ người đang nhìn hắn, cũng bị vẻ đẹp của hắn thuyết phục.

Trên người Thân Liệt có một mùi vị khiến người ta cảm thấy rất trong lành, ngũ quan vô cùng tinh xảo giống Tiểu Thiên, chẳng qua là có vẻ nam tính hơn Tiểu Thiên. Tóc đen buộc cao thành một búi, gương mặt tuấn tú trắng noãn mịn màng, mày kiếm ngang ngang, ánh mắt như ngọc, môi vô cùng dễ nhìn, cong cong như trăng rằm. Y phục Thái tử hoa lệ khiến cả người hắn phiêu nhiên như tiên, nhẹ nhàng khoan khoái vô cùng.

"Tiểu Thiên tham kiến Thái tử điện hạ!"Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng cúi chào, không có cách, ở Tề quốc đã thành thói quen rồi.

"Xin đứng lên đi, Mạc Thái tử quả thật danh bất hư truyền! Ha ha."Thân Liệt nhìn khuôn mặt có một không hai này, nở nụ cười thoải mái khiến Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy thân thiết.

"Đâu có, Thái tử điện hạ cũng thật tuấn tú sáng sủa." Mạc Nhiễm Thiên đứng thẳng mỉm cười nói với hắn. Thân Liệt này rất cao, cao hơn Mạc Nhiễm Thiên nửa cái đầu, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên thật buồn bực. Những người khác ít nhất cũng hơn hắn nửa cái đầu, này nha,dinh dưỡng quá tốt, người cao, cộng thêm dáng người vừa phải, quả thực chính là một thế giới đầy mẫu (model) nam.

"Mạc phi, tới đây!" Thân Vô Kỵ xem cuộc vui cũng thấy vậy, mở miệng trầm giọng nói. Hắn mới vừa rồi cũng tán thưởng khi Mạc Nhiễm Thiên chạy vào, thật giống cảnh tượng tiên nhân hạ phàm.

Thân Vô Kỵ xưng hô thế này rõ ràng khiến Liêu Thanh Phong và Thân Liệt xụ mặt xuống, còn Mạc Nhiễm Thiên lúng túng, không biết nên hay không nên đi qua.

"Tới đây!" Thân Vô Kỵ thanh âm lạnh như băng, mắt ưng sắc bén nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Tới thì tới, hung dữ như vậy làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên chu miệng, vung hai tay áo, buồn bực đi tới bên cạnh Thân Vô Kỵ.

"Đừng quên thân phận của ngươi!" Thân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn một cái, để hắn đứng ở bên tay phải của mình.

"Thừa tướng đại nhân, ngươi sao có thể một mình chặn cống phẩm Tề quốc, không chỉ như thế, còn trực tiếp cướp đi Mạc Tam vương gia. Trong mắt ngươi còn có Hoàng thượng không?" Thân Liệt lập tức lạnh lùng nói.

"Ha ha ha, Thái tử điện hạ có lẽ đã quên, hôm nay lâm triều, vi thần đã được Hoàng thượng tha thứ, Mạc Tam vương gia này tự nhiên là thuộc về bổn tướng rồi. Thái tử điện hạ đến muộn như thế, chẳng lẽ muốn đoạt người của ta!" Thân Vô Kỵ âm hiểm cười nói.

"Hừ, Thừa tướng quá cuồng vọng rồi, Mạc Tam vương gia này, Hoàng thượng, triều thần đều chưa từng thấy, ngươi tự mình ngăn lại, phụ hoàng chẳng qua là tha thứ ngươi chuyện giữ lại Mạc Tam vương gia, nhưng cũng không nói là tặng ngươi! Nếu là cống phẩm của Tề vương, vì sao bổn thái tử không thể sang đây xem?" Thân Liệt hăm dọa, nhưng cho dù ai cũng nghe ra được, Hoàng thượng đã đem Mạc Nhiễm Thiên cho Thân Vô Kỵ rồi, Thân Liệt cũng chỉ là nghiền ngẫm từng chữ một. Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, cũng biết là do tiểu tử Liêu Thanh Phong nghĩ ra.

"Vậy Thái tử điện hạ muốn như thế nào?" Giọng nói của Thân Vô Kỵ như đến từ lòng đất.

"Ngày mai lâm triều để phụ hoàng định đoạt lần nữa!" Thân Liệt lập tức nói.

"Được, vậy xin mời Thái tử điện hạ trở về, ngày mai vi thần mang Mạc Tam vương gia vào triều là được!"Thân Vô Kỵ cười lạnh.

"Không được, tối hôm qua Mạc Tam vương gia đã ở lại quý phủ một đêm, tối nay dù nói thế nào cũng nên đến phiên bổn Thái tử đi!" Kết quả thương lượng của Thân Liệt và Liêu Thanh Phong chính là tối nay thế nào cũng phải mang Mạc Nhiễm Thiên đi.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên quất thẳng, nhìn Thân Liệt một cái, sau đó lại nhìn Liêu Thanh Phong một cái. Tiểu tử này nghĩ ra cái cách thối nát gì vậy, nhất định vì cho rằng tối hôm qua mình đã bị Thân Vô Kỵ đè.

"Hừ! Mơ tưởng!" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên gầm lên giận dữ, vỗ bàn.

Thân Vô Kỵ giận tím mặt khiến tất cả giật nảy mình, Mạc Nhiễm Thiên bên cạnh lại càng đứng mũi chịu sào, kêu to lên.

"Ngươi muốn chết à, làm gì lớn tiếng như vậy, dọa chết người!" Tiểu Thiên suy nghĩ không kĩ đã nói, đổi lấy ánh mắt vô cùng lạnh lùng của Thân Vô Kỵ. (cái mồm em luôn đi nhanh hơn não của em Tiểu Thiên à =.=)

"Hì hì, đại nhân đừng nóng giận, có lời gì từ từ nói, từ từ nói!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức cười nịnh quyến rũ.

“Thừa tướng đại nhân, ngươi quá không đem bổn Thái tử để vào trong mắt rồi!” Thân Liệt cũng giật mình, hắn là không ngờ Thân Vô Kỵ lại thật sự trở mặt.

“Hừ, muốn nói đòi người, không thể nào, chính các ngươi có thể hỏi hắn, có đồng ý đi cùng các ngươi hay không!” Thân Vô Kỵ có thể phát hiện mình quả thật đã quá tức giận. Mặc dù hắn không cần sợ tên Thái tử điện hạ này, nhưng dù sao mình hiện giờ còn chưa xưng vương, nói trắng ra là danh bất chính, ngôn bất thuận! Đó chính là gian thần, kẻ phản bội, bây giờ hắn còn không muốn nghe những lời này, đặc biệt là thời điểm Thân vương sắp không qua khỏi, mình càng phải nhẫn nại hơn. Phải nhân từ để lấy được sự ủng hộ của triều thần, đem mình đẩy lên ngôi vị hoàng đế thì Thân thái tử này chỉ còn là một danh hiệu hèn yếu mà thôi.

“A?” Mạc Nhiễm Thiên lập tức há hốc mồm nhìn Thân Vô Kỵ, còn Thân Vô Kỵ chớp với hắn, rõ ràng chính là uy hiếp.

“Có phải nếu Mạc Tam vương gia đồng ý đi theo chúng ta, Thừa tướng đại nhân sẽ để lại người hay không?” Thân Liệt cũng không phải ngu xuẩn, hơn nữa hắn thấy Mạc Nhiễm Thiên quả thật tuấn mỹ quá mức, không muốn hắn bị Thân Vô Kỵ dày vò.

“Không sai, Mạc phi, ngươi tự chọn đi!”Thân Vô Kỵ cười lạnh nhìn Mạc Nhiễm Thiên, thanh âm vô cùng âm trầm.

“Tiểu Thiên, đi theo chúng ta đi! Đến phủ thái tử rồi hãy nói!”Liêu Thanh Phong dĩ nhiên cũng biết Thân Vô Kỵ uy hiếp Mạc Nhiễm Thiên, lập tức tiến lên nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói.

“A, chuyện này?” Mạc Nhiễm Thiên do dự, nhìn gương mặt âm trầm của Thân Vô Kỵ, biết lần này mình đi thì sau này rơi vào trong tay của hắn, phỏng chừng phải đi theo con chó săn của hắn ta rồi. Nhưng không đi, thì thật có lỗi với ý tốt của Liêu Thanh Phong và Thân thái tử, điều này khiến hắn rất khó nghĩ.

“Mạc phi, ngươi còn suy nghĩ gì? Đừng quên, chuyện vừa rồi vẫn chưa xong đâu?” Thân Vô Kỵ nhắc nhở Mạc Nhiễm Thiên dục vọng của hắn còn chưa được phát tiết.

“A!” Mạc Nhiễm Thiên sợ hãi kêu một tiếng, gương mặt lập tức đỏ bừng, cả người nóng ran.

“Mạc Tam vương gia, còn chưa đi sao?” thân ảnh Thân Liệt cao lớn đứng trước khuôn mặt xấu hổ của Mạc Nhiễm Thiên.

“A, chuyện này, chuyện này, Tiểu Thiên sợ!”Mạc Nhiễm Thiên đàng hoàng nói, hắn sợ Thân Vô Kỵ trả thù, cũng sợ người khác bị dính líu.

“Đừng sợ, ngày mai Thái tử nhất định khuyên phụ hoàng đem ngươi tặng cho bổn thái tử.” Thân Liệt có ấn tượng không tệ về Mạc Nhiễm Thiên. Chỉ cần nhìn vẻ ngoài tuyệt mỹ của Mạc Nhiễm Thiên đã làm cho mình rất có cảm tình, hơn nữa Liêu Thanh Phong nói nhất định mình phải cứu hắn ra, như vậy trước tiên đem hắn ra rồi hãy nói.

“Có chắc chắn được không?” Mạc Nhiễm Thiên sợ hãi hỏi: “Nếu không chắc chắn, Tiểu Thiên sẽ không đi, Tiểu Thiên sợ hại mọi người.” Mạc Nhiễm Thiên nói thật lòng.

“Tiểu Thiên, ngươi?” Liêu Thanh Phong thương tâm nói.

“Thanh Phong, Tiểu Thiên biết ngươi vì tốt cho Tiểu Thiên, nhưng có chắc chắn không? Nếu như không được, ngày mai không phải ngày Tiểu Thiên chịu khổ sao? Thanh Phong, Tiểu Thiên sợ đau.” Mạc Nhiễm Thiên oan ức nhìn Liêu Thanh Phong, khiến Liêu Thanh Phong đỏ mắt. Tiểu Thiên sợ đau, hắn dĩ nhiên biết.

“Ha ha ha, xem ra Mạc phi vẫn tương đối thức thời, hai vị xin mời, đội Ngự Lâm quân phía ngoài này cũng không sợ dọa dân chúng à, còn tưởng rằng bổn tướng muốn làm phản ấy, ha ha ha.” Thân Vô Kỵ đã biết bọn họ không đem được người đi, cho dù có thì thế nào, những thứ mình muốn cho tới bây giờ cũng sẽ không buông tay.

“Ngươi! Thanh Phong, chúng ta đi, khác một ngày cũng không sao!”Thân Liệt giận đến mức chỉ tiếc không có râu mép để thổi, liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên nhát gan, nhất thời cảm thấy cực kỳ thất vọng.

"Thái tử điện hạ, cám ơn ngươi tới cứu Tiểu Thiên."Mạc Nhiễm Thiên dĩ nhiên cũng nhìn ra Thân Liệt rất thất vọng về mình. Thật ra thì hắn cũng rất thất vọng đối với bản thân mình,từ khi nào mình trở nên nhát gan như thế.

"Hừ! Thanh Phong, còn không mau đi!" Thân Liệt sải bước đi ra ngoài, không quên kéo Liêu Thanh Phong đang thương tâm.

"Tiểu Thiên, ngươi yên tâm, Thanh Phong nhất định sẽ cứu ngươi ra ngoài." Liêu Thanh Phong thâm tình nói xong cũng xoay người bước nhanh đuổi theo Thân Liệt.

Mạc Nhiễm Thiên đứng trong hành lang nhìn bóng lưng hai người rời đi, trong lòng vô hạn phiền muộn.

Bỗng nhiên đầu vai bị Thân Vô Kỵ khoác, Thân Vô Kỵ thấy Mạc Nhiễm Thiên ưu thương lạnh lùng nói: "Làm sao? Không bỏ được? Sao không đi theo?"

"Tiểu Thiên sợ chó săn nhà đại nhân."Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu, oan ức chớp chớp mắt nhìn Thân Vô Kỵ.

"Xem ra ngươi còn chưa ngốc, đi thôi, đêm đã khuya." Thân Vô Kỵ ngàn năm khó có được ôm bả vai Mạc Nhiễm Thiên ra cửa, thấy vậy thị vệ bốn phía con ngươi đều rớt hết cả, đại nhân nhất định rất sủng ái Mạc phi. Mắt Dạ Tích Tuyết tinh mâu xẹt qua một tia đau đớn, lập tức lại khôi phục trấn định, hắn biết Tiểu Thiên sẽ không tự buông bỏ bản thân. Không đi, nhất định có đạo lý của hắn.

Ngoài cửa lớn phủ Thừa Tướng, Ngự Lâm quân lập tức rút lui. Thân Liệt vẻ mặt tức giận nói với Liêu Thanh Phong khuôn mặt đau đớn: "Thanh Phong, đây chính là Mạc Thái tử rất có cốt khí, rất có tài văn chương mà ngươi nói?"

"Thái tử điện hạ, Tiểu Thiên cũng là bị bắt buộc, ngươi đừng trách hắn."Liêu Thanh Phong sâu xa nói.

"Trừ gương mặt, bổn thái tử thật không nhìn ra hắn có cái gì tốt, tặng cho Thân Vô Kỵ đi." Thân Liệt buông tha.

"Không, không được, Thái tử điện hạ, ngươi không biết Tiểu Thiên, hắn làm như vậy cũng vì không muốn hại chúng ta."Liêu Thanh Phong nóng nảy, lập tức giải thích.

"Theo bổn Thái tử thấy là hắn sợ chết, hắn sợ ngày mai nếu phụ hoàng vẫn đem hắn tặng cho Thân Vô Kỵ, nhất định sẽ gặp phải đòn hiểm của Thân Vô Kỵ. Sợ chết!" Thân Liệt luôn luôn suy nghĩ theo hướng trực tiếp.

Liêu Thanh Phong kéo khóe miệng nói: "Thái tử điện hạ hiểu lầm rồi, Thanh Phong dám cam đoan Tiểu Thiên không phải người như vậy."

"Bổn thái tử thấy ngươi đã bị mỹ mạo của hắn mê hoặc. Đi thôi, trễ như thế còn đi một chuyến uổng công! Ngày mai cũng không biết làm sao đây, hừ."Thân Liệt giận đến vung tay áo bỏ đi.

"Thái tử điện hạ, thuộc hạ không đi."Liêu Thanh Phong bỗng nhiên chân thành nói.

"Ngươi muốn làm gì?"Thân Liệt lạnh lùng nói.

"Thuộc hạ muốn cứu Tiểu Thiên ra ngoài!"Liêu Thanh Phong đối với võ công của mình rất tự tin.

"Càn rỡ, ngươi như vậy chỉ làm hại hắn, trở về đi, chúng ta nên thử nghĩ xem ngày mai nên khuyên phụ hoàng như thế nào." Thân Liệt nghiêm nghị nói. Liêu Thanh Phong cũng bạn tốt của hắn, cho nên dù hắn chỉ là một môn khách của phủ Thái tử, Thân Liệt cũng không quá mạnh mẽ áp chế hắn.

"Không, ta sợ Tiểu Thiên tối nay sẽ bị hành hạ."Liêu Thanh Phong đau lòng nói.

"Thanh Phong, ngươi lo lắng quá rồi, hôm nay đã là ngày thứ hai, muốn hành hạ đã hành hạ tối hôm qua rồi, ngươi không thấy hắn vẫn tốt đấy sao? Xem ra Thân Vô Kỵ cũng bị sắc đẹp của hắn mê hoặc rồi, cũng không ngược đãi hắn. Đi thôi, đừng suy nghĩ quá nhiều, bổn Thái tử sẽ giúp ngươi hết sức, aishhh."Thân Liệt kéo hắn về.

"Nhưng?" Liêu Thanh Phong vẫn bất an trong lòng.

"Đừng nhưng nữa, Thân Vô Kỵ không dám làm gì đâu, ngày mai lâm triều còn phải dẫn hắn vào triều, không đến mức ngược đãi đâu. Ngươi cứ yên tâm, ta thấy ngươi thật sự bị hắn mê hoặc rồi." Thân Liệt giễu cợt.

Liêu Thanh Phong đỏ mặt nói: "Ngươi còn không biết hắn thật là tốt, Thanh Phong cảm thấy không có ai sau khi tiếp xúc hắn mà lại không thích hắn."

"Ha ha ha, ngươi a, yêu hắn rồi, đi thôi, vậy thì nghĩ cách đi. Bổn thái tử lần đầu tiên thấy ngươi tương tư thế này!" Thân Liệt cười lớn ôm vai hắn mà đi, Liêu Thanh Phong càng đỏ mặt hơn. Không sai, lần đầu tiên trong đời hắn tương tư, hơn nữa còn rất nặng nữa.

109. Chương 109: Dục Hỏa Phi Phượng

(Dục hỏa phi phượng: Phượng hoàng tắm trong biển lửa giương cánh bay lên)

Trong căn phòng xa hoa của mình, Thân Vô Kỵ vừa ôm Mạc Nhiễm Thiên vào cửa liền nói: "Đi rửa tay đi, rửa càng sạch càng tốt." Trong giọng nói có sự uy nghiêm không thể chống cự.

"A, tại sao, tay Tiểu Thiên rất sạch mà." Mạc Nhiễm Thiên không chạm vào thứ gì, không thấy bẩn nha.

"Đi đi! Ngươi để tiểu tử kia nắm tay mình rồi, Liêu Thanh Phong này dường như rất tốt với ngươi, các ngươi có quan hệ gì?" Thân Vô Kỵ nhìn chằm chằm Mạc Nhiễm Thiên.

"Hả?" Mạc Nhiễm Thiên im lặng, chỉ cầm tay chút thôi mà, có cần thiết phải sạch như vậy không, người nào đó rất khiết phích (sợ bẩn) nha.

"He he, không có quan hệ gì, chẳng qua là đi chung một đoạn đường mà thôi, coi như là bạn bè, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên nửa thật nửa giả mới khiến cho Thân Vô Kỵ không quá hoài nghi.

" Liêu Thanh Phong này lai lịch thần bí, tuổi còn trẻ, võ công lại cao cường, không biết từ đâu mà đến!" Thân Vô Kỵ nhếch môi nói.

"Ha, hắn không phải người Phúc Lai trấn đó sao?" Mạc Nhiễm Thiên ngạc nhiên.

"Hừ, đó là hắn che giấu tai mắt người đời mà thôi, sao thoát khỏi ánh mắt của bổn tướng. Tiểu tử này là một nhân tài, chỉ tiếc rằng đi theo thái tử, nếu không bổn tướng cũng có thể trọng dụng hắn." Thân Vô Kỵ tự nói một mình.

"Hơ, hắn rất thông minh hả? Sao Tiểu Thiên không nhìn ra nhỉ?" Mạc Nhiễm Thiên còn cảm thấy tiểu tử ngốc kia có phần khờ khạo, lẽ nào ta nhìn lầm người?

"Hừ, đó là trước mặt ngươi thôi!" Thân Vô Kỵ lại hừ lạnh một tiếng.

"Tiểu Thiên thấy hắn cũng hơi có tự luyến." Mạc Nhiễm Thiên gãi đầu nói tiếp.

" Người tự luyến ắt có chỗ tự tin!" Thân Vô Kỵ nói một câu khiến Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp câm nín.

"Thế đại nhân cảm thấy hắn ta có chỗ nào đáng tự tin?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi lại.

" Tiểu tử này không chỉ có võ công cao cường, còn tinh thông bát quái. Nếu không phải vì hắn, đại nhân ta cũng không cần nhức đầu như vậy, hừ." Thân Vô Kỵ nghĩ đến những chuyện lúc trước, rất phiền lòng. Phủ thái tử và tẩm cung của Hoàng thượng đều bị bố trí trận pháp quái dị, nếu không có ai dẫn dắt thì tuyệt nhiên không vào được. Hắn đã phải hi sinh tám cao thủ rồi.

"Ồ, thật lợi hại như thế." Mạc Nhiễm Thiên lập tức hớn hở.

"Ngươi vui lắm à?" Thân Vô Kỵ âm trầm nhìn hắn.

“A, hì hì, sao có thể, Tiểu Thiên đi rửa tay đây.” Mạc Nhiễm Thiên nhanh chân chạy vào căn phòng biến thái kia, dùng nước suối rửa tay, cảm giác thật là thoải mái.

Đến khi Mạc Nhiễm Thiên tung tăng chạy ra, Thân Vô Kỵ đã cởi hết nằm xoài trên giường, hai mắt nhìn trần nhà, không biết đang nghĩ gì.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn vật phía dưới của hắn còn đang ngủ say thì mặt đỏ lên, đi tới bên giường ngoan ngoãn cởi quần áo bò vào trong.

Thân Vô Kỵ không nói lời nào, mình cũng nào dám nói gì, ngoan ngoãn nằm bên cạnh hắn, nghĩ hắn mà không uống thuốc thì ” lên” không nổi, khóe miệng không khỏi quất thẳng. Tối nay không biết mình có thể tránh được không.

“Mệt rồi à?” Thân Vô Kỵ bỗng nhiên mở miệng nói.

“A, vâng, có hơi mệt một chút.” Mạc Nhiễm Thiên nói quanh co, thật ra thì hắn đã ngủ cả ngày rồi, tinh thần tốt rất.

“Khi nào ngươi mới nói thật với bổn tướng?” Thân Vô Kỵ vạch trần hắn.

“A, Tiểu Thiên nói thật mà, Tiểu Thiên thật mệt rồi, mặc dù ngủ cả ngày, nhưng có câu ”một đêm không ngủ, mười ngày bất tỉnh” mà.” Mạc Nhiễm Thiên nghe được giọng nói lạnh lùng của hắn, vội vàng cười nịnh giải thích.

Thân Vô Kỵ bỗng rời giường hướng ra cửa lạnh lùng gọi: “Người đâu!” Một tiếng này của hắn khiến Mạc Nhiễm Thiên cuống lên.

“Đại nhân! Có gì phân phó ạ?” Cừu Phát lập tức mang theo hai đại thị vệ tiến vào.

“Để Mạc phi nghỉ ngơi thật tốt, hắn nói hắn mệt.” Thân Vô Kỵ cười đểu.

“À, đại nhân, Tiểu Thiên không mệt đâu.” Mạc Nhiễm Thiên có linh cảm không tốt, lớn tiếng xin tha.

Ngay lập tức, Cừu Phát sai hai thị vệ kéo Mạc Nhiễm Thiên từ trên giường xuống, tiến vào căn phòng biến thái kia, nhanh thoăn thoát trói hắn vào giá gỗ.

“Đại nhân, Tiểu Thiên nhận sai còn không được sao?” Mạc Nhiễm Thiên buồn bực nói.

“Các ngươi ra ngoài đi!” Thân Vô Kỵ quát lui ba người Cừu Phát, không một mảnh vải che thân đứng trước Mạc Nhiễm Thiên cũng đang khỏa thân nhích tới nhích lui, khiến Mạc Nhiễm Thiên sợ nổi da gà.

“Đại nhân, ngươi thả Tiểu Thiên ra, Tiểu Thiên hầu hạ ngươi còn không được sao?” Mạc Nhiễm Thiên thấy gương mặt hắn ngày càng hưng phấn, không hiểu sao trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Thân Vô Kỵ đi tới đi lui vài vòng, sau đó bỗng nhiên gọi người phía ngoài: “Cừu Phát!”

Mạc Nhiễm Thiên càng thêm hoảng sợ.

“Đại nhân.” Cừu Phát thưa, như thể lão vẫn luôn túc trực ngoài cửa.

“Mang bảo bối của đại nhân ra!” Ánh mắt Thân Vô Kỵ bao quát bốn phía, làm cho Mạc Nhiễm Thiên âm thầm sợ hãi _ bảo bối của hắn là cái gì? Không phải là con chó săn chứ?

“Vâng, đại nhân!” Cừu Phát nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái rồi xoay người ra ngoài, nhưng hai thị vệ lại đi tới trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, đặt hắn xuống.

“Ha ha, đại nhân, bảo bối của ngươi là cái gì?” Nói còn chưa dứt lời, hai thị vệ kia đã lật hắn lại, một lần nữa cột vào cọc gỗ, lúc này Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa _ mông trần của mình lộ ra ngoài, hắn vạn phần sợ hãi.

“Buông ra, đại nhân, ngươi muốn làm gì thế?” Mạc Nhiễm Thiên giãy được hai tay ra, chạy ngay tắp lự, đứng xa xa nhìn Thân Vô Kỵ _ khuôn mặt hắn đã trầm xuống.

“Nếu không nghe lời một chút, bổn tướng sẽ để tám đại thị vệ đến dạy bảo ngươi!” Thân Vô lạnh lùng vô tình nói.

"Hu hu, đại nhân, ngươi đừng dọa Tiểu Thiên nữa, có thể nói cho Tiểu Thiên biết là muốn làm gì không." Mạc Nhiễm Thiên khóc nức nở.

"Yên tâm, chẳng qua là một thú vui nho nhỏ của bổn tướng, không chết người được, hơn nữa sẽ làm Tiểu Thiên đẹp hơn." Thân Vô Kỵ cười đểu, sau đó nháy mắt ra hiệu cho hai thị vệ kéo Mạc Nhiễm Thiên về.

"Đại nhân không gọi chó săn chứ?" Mạc Nhiễm Thiên vẫn sợ hãi dò hỏi.

"Ha ha ha, sao có thể? Ngươi lo lắng quá rồi." Thân Vô Kỵ cuồng vọng cười lớn.

"Vậy không phải để người ta luân phiên cường bạo Tiểu Thiên chứ?" Mạc Nhiễm Thiên giãy dụa tiến từng bước.

"Ha ha ha, bổn tướng còn chưa được hưởng, sao có thể để kẻ khác được hời, ha ha ha." Thân Vô Kỵ an ủi nhưng Mạc Nhiễm Thiên biết những lời này của hắn ta là dối trá. Kẻ này từng để tám đại thị vệ dạy bảo nam thị của mình, làm sao còn để tâm chuyện "được hời" hay không, không biết hắn ta rốt cuộc muốn làm gì? Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên cảm thấy nhét trân châu còn tốt hơn.

"Đại nhân, chi bằng chúng ta ngoạn trân châu đi?" Mạc Nhiễm Thiên nịnh nọt.

"Hiện giờ đại nhân có chuyện muốn làm hơn, cái kia ngày mai ngoạn tiếp, còn không ngoan ngoãn một chút?" Thân Vô Kỵ càng nói giọng càng trầm xuống.

"Đại nhân, ngươi cần phải hạ thủ lưu tình nha, ngày mai Tiểu Thiên phải lâm triều cùng đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên nhắc nhở hắn đừng ngoạn chết mình.

"Ha ha ha, yên tâm đi, bổn tướng tự có có chừng mực." Thân Vô Kỵ nói xong, Tiểu Thiên đã quay lưng lại, hai chân giang rộng ra, còn tay bị trói trên giá gỗ.

Đúng lúc ấy, Cừu Phát cầm một chiếc hộp hình chữ nhật dẹt tiến vào, Mạc Nhiễm Thiên quay đầu lại thì thấy hộp kia rất tinh xảo, phía trên khắc những họa tiết vô cùng tinh tế. Hắn tự nhủ trong chiếc hộp xinh đẹp như vậy không phải là những thứ đồ kinh khủng đâu.

"Các ngươi đi xuống đi!" Thân Vô Kỵ đuổi ba người ra ngoài, sau đó mở nắp hộp gỗ được đặt trên chiếc ghế cạnh Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn thấy vật ở bên trong thì sợ ngây người, bên trong đầy nhóc kim, dài có, ngắn có, nhọn, dẹt, tỏa ánh bạc, cực sắc bén, trời ạ, hắn muốn làm gì đây.

"Đại, đại, đại nhân, này, cái này dùng làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ hỏi.

"Rồi ngươi sẽ biết." Thân Vô Kỵ không để ý tới hắn nữa mà mở một ngăn kín trong hộp ra. Bên trong là dung dịch thuốc màu sền sệt rất đặc biệt, ước chừng có mười mấy loại, chỉ riêng màu đỏ đã hơn tám lọ.

Mạc Nhiễm Thiên có lẽ đã ý thức được hắn muốn làm gì rồi, lắc đầu cầu xin: "Đại nhân, đừng chơi cái này được không, Tiểu Thiên giúp ngươi dùng miệng, để ngươi hài lòng còn không được sao? Cái này sẽ rất đau."

Thân Vô Kỵ cầm một cây kim, lại trộn lẫn các màu sắc, tạo ra một thứ màu vàng kim lại nổi lên màu đỏ, sau đó để kim xuống đứng dậy, đi tới phía sau Mạc Nhiễm Thiên. Hai tay nhẹ nhàng đẩy tóc hắn tới phía trước, vỗ vỗ tấm lưng trắng như gương của Mạc Nhiễm Thiên, thở dài nói: "Thật là may mắn."

"Đại nhân, ngươi thả Tiểu Thiên ra đi, Tiểu Thiên sợ đau." Mạc Nhiễm Thiên đã nhìn ra Thân Vô Kỵ muốn xăm hình trên lưng hắn rồi. Không ngờ cái con người lạnh lùng hiểm độc này, còn có sở thích ấy. Nhét một chiếc khăn trên vách tường vào miệng Mạc Nhiễm Thiên, nói: "Cắn, không đau lắm đâu." Sau đó đột nhiên xoay người lại lấy một lọ thuốc nước trên vách tường, đổ vào tay, xoa lên khắp lưng Mạc Nhiễm Thiên.

"Ưm…ưm…" Mạc Nhiễm Thiên khóc không ra nước mắt, chỉ có thể phát ra tiếng ư ư kháng nghị.

"Cái này là thuốc tê, yên tâm đi, tay nghề của bổn tướng rất tốt, xong mau thôi." Thân Vô Kỵ xoa lưng Mạc Nhiễm Thiên đến khi đỏ bừng, sau đó cầm chiếc kim xăm bạc tinh xảo kia lên.

"Ưm…ưm…." Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy trên lưng chợt lạnh, biết Thân Vô Kỵ đã bắt đầu xăm. Lúc mới đầu còn không cảm thấy đau, thế rồi đau đớn từ từ ập tới, hắn phải cắn chặt khăn cố nén.

Thân Vô Kỵ cực kỳ nghiêm túc, không ngừng đổi kim xăm trong hộp, từ lớn đến nhỏ, suốt hai canh giờ rốt cuộc mới thả lỏng, thở dài một hơi thoải mái nói: "Xong rồi! Thật là đẹp!" Sau đó đứng lên, đi ra xa

thưởng thức kiệt tác của mình. Cùng lúc ấy Mạc Nhiễm Thiên mồ hôi mồ kê đầm đìa từng giọt từng giọt rơi xuống đất, cả người hôn mê mấy lần cũng bị đau đến tỉnh lại, sau đó lại đau đến ngất đi.

Thân Vô Kỵ vốn không quan tâm Mạc Nhiễm Thiên có tỉnh hay không, chỉ biết rằng càng nhìn kiệt tác của mình càng cảm thấy đẹp, người cũng càng ngày càng hưng phấn. Cuối cùng cự long giữa háng lại nhô cao, hắn nhảy lên, không nói hai lời đi tới bên tường cầm bình dầu hoa hồng, vội vàng đổ một chút lên đầu ngón tay rồi bôi vào tiểu huyệt Mạc Nhiễm Thiên. Sau đó hắn ném bình đi, hai tay tách hai cánh mông Mạc Nhiễm Thiên, nhanh chóng nhét hỏa long của mình vào.

"A. Ô." Bên trong ấm áp chặt khít khiến Thân Vô Kỵ dị thường hưng phấn, bắt đầu từ từ vận động pittông, miệng cũng kêu rên, mắt nhìn chằm chằm hình xăm trên lưng, phát ra tia hồng quang phấn khởi.

"Ư…ư…" Chuyển động có tiết tấu đánh thức Mạc Nhiễm Thiên từ cơn hôN mê, sau đó biết Thân Vô Kỵ tên súc sinh đểu cáng này nhân lúc mình hôn mê mà thượng, khắp lưng đau đớn, nhưng lập tức bị khoái cảm toàn thân truyền đến thay thế. Không thể phủ nhận, cây súng kia của Thân Vô Kỵ vừa to vừa lợi hại.

Thân Vô Kỵ cũng biết Mạc Nhiễm Thiên đã tỉnh, bèn dựa về trước một chút, tháo chiếc khăn đang bịt miệng Mạc Nhiễm Thiên ra, nói: "Tiểu Thiên, đại nhân đã hoàn thành kiệt tác vừa ý nhất trong đời!"

"Ngươi, ngươi, đau quá! A. Sao ngươi có thể như vậy! A. Đừng!" Mạc Nhiễm Thiên cũng không biết hắn ta nói đứt quãng những gì. Thân Vô Kỵ vốn không phải nói với hắn, giống như tự lẩm bẩm, nói xong lại ra sức đâm vào. Vốn dĩ hai chân Mạc Nhiễm Thiên đã bị buộc giang rộng ra, thứ này đi vào lại vừa sâu vừa mãnh liệt, đánh vào nơi mẫn cảm nhất tận sâu trong cơ thể, khiến hắn mắc cỡ rên lên.

"Ư, thoải mái, sướng quá!" Thân Vô Kỵ một hồi bên trái một hồi bên phải, dùng cự long của mình trêu chọc tiểu huyệt Tiểu Thiên, gương mặt tuấn tú bừng đỏ, thoạt nhìn giống như uống thuốc mà hưng phấn.

"A, đại nhân, ư ư…." Mạc Nhiễm Thiên đau đớn lẫn vui sướng đan xen, chỉ muốn lớn tiếng kêu lên.

"Bốp" Tiểu pp bị hắn ta vỗ mạnh một cái.

"A." Mạc Nhiễm Thiên đau đến hét lên lần nữa.

"Bốp!" Lại vỗ một cái nữa, mỗi một lần đánh Thân Vô Kỵ đều dùng hết sức khiến Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy cả người có một niềm khoái cảm sảng khoái, vừa đau vừa tê dại, bụng nhủ chẳng lẽ mình cũng biến thái.

Động tác của Thân Vô Kỵ càng ngày càng mạnh, càng lúc càng nhanh, cuối cùng kêu "A" một tiếng, mạnh mẽ rút ra, tinh hoa toàn bộ bắn lên lưng Mạc Nhiễm Thiên.

Cậu nhỏ phía trước Mạc Nhiễm Thiên cũng đồng thời bắn ra, hai người đều vô cùng sảng khoái. Nhưng đau đớn ngay sau đó đánh thẳng vào đại não Mạc Nhiễm Thiên, đau rát trên lưng bắt đầu vô biên vô hạn tràn ra.

"A, đau quá, đại nhân, cứu mạng!" Mạc Nhiễm Thiên khóc lóc kêu lên.

"Cừu Phát!" Thân Vô Kỵ ngã ngồi bên hồ tắm gọi người, nhưng rõ ràng trong thanh âm có phần mỏi mệt.

"Đại nhân!" Cừu Phát lại dẫn theo hai thị vệ kia tiến vào, Mạc Nhiễm Thiên thật hoài nghi bọn họ rốt cuộc có buồn ngủ không.

"Giúp hắn tắm rửa, phải cẩn thận một chút, bôi một ít dầu thuốc lên lưng, ổn định màu sắc. Tối nay cứ treo hắn lên nếu không sợ hắn ngủ không cẩn thận, ngày mai hẳn là không đáng ngại nữa." Thân Vô Kỵ mệt mỏi ra lệnh cho Cừu Phát.

"Dạ! Ồ! Đại nhân, tài nghệ của người ngày càng cao! Thật đẹp!" Cừu Phát nhìn con phượng hoàng màu vàng kim giương cánh bay cao trên lưng Mạc Nhiễm Thiên mà tán thán.

"Dục hỏa phi phượng! Ha ha ha, bổn tướng cũng rất hài lòng!" Thân Vô Kỵ đắc ý cười to, cũng để Mạc Nhiễm Thiên biết phía sau hắn là một con Phượng Hoàng, đáng tiếc mình không nhìn thấy.

"Đại nhân, để Tiểu Thiên nằm sấp ngủ đi, Tiểu Thiên thật sự không chịu nổi đâu." Mạc Nhiễm Thiên đáng thương mong chờ nói.

“Không được, kiên trì một ngày đi, hôm nay biểu hiện không tệ, ngày mai thưởng ngươi ăn bào ngư!” Thân Vô Kỵ nói xong ngáp một cái rồi đi ra ngoài.

“Đại nhân!” Mạc Nhiễm Thiên vô cùng oán hận nhìn hắn rời đi, sau đó chịu đựng sáu bàn tay trên người hắn tắm rửa kì cọ, thoa thuốc, cuối cùng một lần nữa hắn không chịu nổi đau đớn, sau khi uống thuốc ngủ thì ngủ đến bất tỉnh. Trong giấc ngủ ngủ mê man nghĩ muốn hành hung Thân Vô Kỵ gấp một ngàn lần! Không! Là một vạn lần!

Sáng sớm hôm sau, Mạc Nhiễm Thiên bị tiếng động làm tỉnh lại, mệt đến mắt cũng không mở ra nổi, hai chân càng mềm nhũn không cách nào đứng yên. Mở hai mắt lờ mờ thấy Thân Vô Kỵ mặc triều phục màu đen kim tuyến, đứng đối diện nhìn mình, gương mặt tuấn tú lạnh lùng ẩn chứa ý cười.

“Thật đẹp, màu sắc này sáng nay mới biểu hiện ra.” Thân Vô Kỵ tự vỗ tay mà khen.

“Đúng vậy, đại nhân, Phượng Hoàng này như thể vật sống vậy, cảm giác như muốn bay đi.” Cừu Phát cũng vuốt râu dê khen nức nở. Mạc Nhiễm Thiên oán hận nhìn hai người một cái, sau lại lập tức nhắm mắt nghỉ ngơi tiếp. Hai thị vệ kéo hắn ném ra, cuối cùng mặc quần áo, rửa ráy, đem lên xe ngựa xa hoa của Thân Vô Kỵ.

“Mạc phi, tỉnh lại đi.” Thân Vô Kỵ ngồi trong xe ngựa lạnh lùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang lờ đà lờ đờ.

“Tỉnh không nổi, sắp chết rồi.” Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói.

“Ha ha, ăn cái này đi, đây là ngươi thuốc Dạ thị vệ đem cho ngươi.” Thân Vô Kỵ lấy hai viên thuốc kia ra, nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khẽ cười nói.

“A, ngươi không nói sớm, NND, đau chết ta mất.” Mạc Nhiễm Thiên cướp lấy Địa Lộ Hoàn nọ, ăn hết hai viên, hắn không thèm để lại cho cái tên biến thái này.

“Chú ý cách nói chuyện của ngươi!” Thân Vô Kỵ biến sắc mặt cũng là số một, lập tức đã âm trầm.

Mạc Nhiễm Thiên mếu máo nói: “Ta quen rồi, sửa không được, ngươi đối xử với ta như vậy, còn muốn ta tốt với ngươi sao được! Ngươi cảm thấy có thể không?”

“Ngươi phải quen!” Thân Vô Kỵ cười lạnh nói.

“Ngươi đừng dọa dẫm ta nữa, ta bị đủ rồi, còn ngược đãi ta ta chết luôn đó, không sống được nữa đâu! Ngươi còn tàn bạo hơn Tề vương!” Mạc Nhiễm Thiên không nói thì khó chịu.

Mắt Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên híp thành một đường.

” Sao? Chẳng lẽ ta nói sai? Hay là không ai nói cho ngươi, kia Tiểu Thiên sẽ nói cho ngươi biết. Ngươi là người nam nhân biến thái nhất, tàn nhẫn nhất, buồn nôn nhất mà Tiểu Thiên biết!” Mạc Nhiễm Thiên thấy mặt Thân Vô Kỵ càng ngày càng vặn vẹo thì trong lòng thích thú lắm, giờ đang trên đường vào triều, hắn có thể làm gì mình nào.

Thân Vô Kỵ thấy Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đắc ý, giơ tay lên định tát Mạc Nhiễm Thiên, nhưng lúc này Mạc Nhiễm Thiên sao có thể để hắn như ý. Tay nhỏ bé vỗ một cái, sau đó nhanh chóng điểm trước ngực hắn một cái. Thân Vô Kỵ không nhúc nhích được, liền kinh hãi, thế nào cũng không ngờ được Tiểu Thiên lại biết võ công!

“Ngươi biết võ công?” Giọng nói Thân Vô Kỵ rét đến tận xương.

“Hì hì, không biết, chỉ biết điểm huyệt mà thôi.” Mạc Nhiễm Thiên ngồi cạnh hắn, tay vuốt ve gương mặt hắn.

“Ngươi muốn thế nào, đừng quên, bổn tướng chỉ cần nói một câu, ngươi nhất định phải chết.” Thân Vô Kỵ không thích loại cảm giác mặc người chém giết này.

“Hì hì, chuyện mất mặt thế này ngươi cũng dám la lên hả? Đừng sợ nha, Tiểu Thiên không dám giết ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên cười lấy tay sờ mặt hắn, dùng sức nhéo.

“Ngươi! Ngươi muốn thế nào?” Mặt Thân Vô Kỵ bị đau, giọng tức giận.

"He he, Tiểu Thiên chỉ muốn chơi một trò chơi nhỏ với đại nhân thôi." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra nụ cười tà ác.

110. Chương 110: Đương Nhiên Hữu Chủng

(Đương nhiên là có gan)

Thân Vô Kỵ còn đang nghĩ lúc này có nên gọi Cừu Phát không, Mạc Nhiễm Thiên đã điểm huyệt câm của hắn. Trong lòng Mạc Nhiễm Thiên thầm mắng mình một trận, sao lại không ngờ tới hắn còn có thể la chứ, may mà mình thông minh.

Thân Vô Kỵ há mồm không phát ra được thanh âm nào, lập tức đen mặt. Mắt ưng lạnh như băng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, hận không thể giết hắn.

"Ha ha ha, ở chỗ của ngươi, ngươi lớn, nhưng ở trong xe ngựa này ta lớn hơn, tiến cung còn một khoảng thời gian nữa, để Tiểu Thiên vui đùa cũng cùng đại nhân một chút." Mạc Nhiễm Thiên lật úp hắn xuống, sau đó cưỡi lên người hắn, tay kéo cổ áo hắn, làm lộ ra một khoảng lưng trần.

Thân Vô Kỵ sợ hãi nhưng thân không thể động, miệng không thể nói, giận đến hắn thiếu chút nữa cắn đứt đầu lưỡi mình.

Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh một tiếng, len lén lấy oản kiếm trên cổ tay xuống, bắt đầu vẽ hình trên lưng Thân Vô Kỵ. Dĩ nhiên hắn không phải cao thủ như Thân Vô Kỵ, cho nên tiện tay vẽ một con rùa đen thật lớn, máu tươi chảy xuống thấm vào áo lót của Thân Vô Kỵ, cho đến khi bức tranh con rùa vô cùng xấu xí hoàn thành, mới kéo y phục của hắn ta lên, dìu hắn ta ngồi dậy. Giờ phút này Thân Vô Kỵ xanh cả mặt, mồ hôi lạnh trên trán chảy ròng, đau không ít. Cũng may con rùa của Mạc Nhiễm Thiên chỉ là mấy đường cong, cho nên rất nhanh cũng rất đơn giản, nhưng đã đủ khiến Thân Vô Kỵ đau đớn.

"Đừng nhìn ta như vậy, ngươi vẽ phượng hoàng trên lưng ta, ta cũng không tài năng như ngươi, chỉ tùy tiện vẽ một con rùa, đừng cười." Mạc Nhiễm Thiên thấy mắt Thân Vô Kỵ như thể sắp rớt ra ngoài, trong lòng khoái chết được.

"Đại nhân, tiến vào cửa cung rồi!" Cừu Phát ở bên ngoài bẩm báo.

"Ừ." Mạc Nhiễm Thiên mở miệng ậm ừ một tiếng sau đó cười nói với Thân Vô Kỵ: "Thật ra thì việc ta làm với ngươi, nhẹ hơn nhiều so với việc ngươi làm với ta, cho nên ngươi đại nhân đại lượng, đừng tính toán với Tiểu Thiên. Sắp vào triều rồi, đại nhân đừng nói gì bậy bạ nha, giờ Tiểu Thiên giải huyệt cho ngươi, nếu ngươi dám la, ta sẽ nói với mọi người đường đường Thừa tướng đại nhân sau lưng lại có một con rùa đen, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên thật sự không nhịn cười được.

Thân Vô Kỵ giận đến nổi gân xanh, đau đến mức mồ hôi lạnh chảy ròng, trên lưng bỏng rát. Hiện giờ hắn biết cảm giác trong hai canh giờ Mạc Nhiễm Thiên để mình xăm hình kia, hắn cảm thấy mình ngay cả một khắc (một khắc = 15") cũng chịu không nổi.

Mạc Nhiễm Thiên tức thì điểm hai điểm lên người hắn, Thân Vô Kỵ thở ra một hơi, sau đó tức giận nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà nói: "Ngươi dám!"

"He he, tất nhiên, Tiểu Thiên là nam nhân! Đương nhiên là dám rồi! Đại nhân, xuống xe đi, đến, cẩn thận con rùa trên lưng ngươi nha." Mạc Nhiễm Thiên cười nhìn hắn một cái, nhanh nhẹn xuống xe ngựa.

Thân Vô Kỵ dù sao cũng là người, hơn nữa còn là người vô cùng sĩ diện. Mạc Nhiễm Thiên vừa xuống xe, các loại biểu cảm đau đớn trên gương mặt hắn liền biến hóa nhanh như điện xẹt, cho đến khi hắn cảm thấy mình có thể chịu đựng tiếp. Song nghĩ đến việc Mạc Nhiễm Thiên dám khắc hình con rùa lên lưng hắn, vẻ mặt hắn trở nên lạnh lùng chưa từng thấy.

"Đại nhân!" Cừu Phát không hiểu liếc nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang mỉm cười, thấy kì lạ là vì sao Thân Vô Kỵ còn chưa xuống.

Bên trong Thân Vô Kỵ đang mày nhăn mặt nhíu, ổn định tâm trạng một chút, dĩ nhiên còn nhịn đau một chút. Rốt cục cũng xuống xe, thấy Mạc Nhiễm Thiên đang cười tươi rói, bỗng tha thiết muốn tiêu diệt hắn, nhưng mình phải nhịn. Nhịn đến chừng nào lâm triều trở về, sẽ cho hắn biết cái gì gọi là "sống không bằng chết".

"Tiểu Thiên!" Xa xa, nghe được tiếng gọi của Liêu Thanh Phong, Mạc Nhiễm Thiên lập tức xoay người. Hắn thấy Liêu Thanh Phong lo lắng chạy tới, lạnh lùng nhìn Thân Vô Kỵ đang tái nhợt cả mặt, sau đó lập tức quan tâm nói với Mạc Nhiễm Thiên: "Tối hôm qua không sao chứ?"

"A, hì hì, không sao đâu, chỉ vẽ tranh cùng đại nhân mà thôi, mỗi người một bức, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên uống thuốc xong đã không còn đau đớn nữa, thấy Thân Vô Kỵ đang cố nén đau thì không nhịn được cười.

"Vẽ tranh? Vẽ tranh gì, Tiểu Thiên cũng biết vẽ tranh ư?" Liêu Thanh Phong nghe không hiểu.

"Ha ha ha, đúng vậy, Tiểu Thiên vẽ..." Mạc Nhiễm Thiên mới vừa muốn mở miệng, Thân Vô Kỵ đã kéo hắn ra nói: "Làm người đừng quá tuyệt tình." Thân Vô Kỵ cũng sợ có người biết trên lưng hắn có một con rùa.

"He he, Tiểu Thiên nào dám, đại nhân yên tâm." Mạc Nhiễm Thiên trấn an hắn, trong lòng cũng càng thêm đắc ý. Dĩ nhiên hắn cũng biết trở về nhất định bị hắn chỉnh chết, nhưng mặc kệ nó, xả giận rồi hãy nói.

"Bổn tướng rất phục ngươi!" Lời này của Thân Vô Kỵ mặc dù lạnh, nhưng là thật. Không ai có gan làm mếch lòng hắn, Tiểu Thiên coi như là người đầu tiên, hơn nữa còn làm nhục hắn như thế, chẳng lẽ thật sự không muốn sống nữa?

"Tiểu Thiên cũng rất phục ngươi." Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày nói.

"Ngươi bội phục bổn tướng cái gì?" Thân Vô Kỵ hiếu kỳ hỏi.

"Bội phục ngươi biến thái như thế, có một không hai." Mạc Nhiễm Thiên rất chân thành nói, sau đó thấy được khóe miệng Thân Vô Kỵ co quắp. (Gà chưa, hỏi làm gì để thằng bé nó đá xoáy cho =.=)

"Thừa tướng đại nhân, Mạc Tam vương gia, buổi sáng tốt lành." Thân Liệt mặc một bộ y phục thái tử tuấn lãng cũng đã tới, chào hỏi mọi người. Mạc Nhiễm Thiên xoay người thấy mắt y phát ra ánh sáng như ngọc, nhưng nhìn về phía hắn với vẻ khinh bỉ, hắn âm thầm cười lạnh.

"Thân thái tử buổi sáng tốt lành, Thanh Phong, tới đây, Tiểu Thiên có lời muốn nói với ngươi." Mạc Nhiễm Thiên chào hỏi Liêu Thanh Phong.

Liêu Thanh Phong bước lên phía trước, Mạc Nhiễm Thiên kéo hắn đến bên cạnh nói thầm một câu, khiến sắc mặt Thân Vô Kỵ càng tệ hơn, còn Thân Liệt nhíu mày. Liêu Thanh Phong nghe xong kinh ngạc nhìn Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt một cái với hắn, rồi trở về bên người Thân Vô Kỵ, bị Thân Vô Kỵ kéo lại nói thầm bên tai: "Ngươi không phải nói cho hắn biết ngươi vẽ kiệt tác kia phía sau lưng bổn tướng đấy chứ?"

"A, ha ha ha, nào dám, đại nhân đối xử với Tiểu Thiên tốt lắm, Tiểu Thiên sẽ không nói nữa." Mạc Nhiễm Thiên sảng khoái vỗ vỗ lưng Thân Vô Kỵ, Thân Vô Kỵ đau đến vung tay áo, đẩy hắn ra, trợn mắt nhìn hắn. Thấy vậy Liêu Thanh Phong, Thân Liệt và Dạ Tích Tuyết đi theo trong đám thị vệ ngạc nhiên không dứt.

Lúc này các vị triều thần Thân quốc cũng đi lên triều, rối rít chào hỏi Thân Vô Kỵ và Thân Liệt. Thấy Mạc Nhiễm Thiên mái tóc trắng và khuôn mặt mỉm cười, mọi người cũng vô cùng ngạc nhiên.

Bỗng nhiên có một vị mặc trang phục tướng quân đi đến đây, ôm quyền nói với Thân Vô Kỵ: "Mạt tướng tham kiến đại nhân! Sắc mặt đại nhân không được tốt lắm, có chỗ nào không thoải mái ư?"

"Thượng tướng quân khách khí rồi, bổn tướng chẳng qua là ngủ ít, hơi mệt chút mà thôi, không có gì đáng ngại." Thân Vô Kỵ tươi cười với người này.

"Vị này chính là Mạc Thái tử ư? Không, là Mạc Tam vương gia?" Người nọ kinh ngạc nhìn dung nhan tuyệt trần của Mạc Nhiễm Thiên.

"Không sai, Tiểu Thiên, vị này là Thượng tướng quân Khương Chính!" Thân Vô Kỵ giới thiệu.

Mạc Nhiễm Thiên vốn đang cười, vừa nghe tên người này, gương mặt khẽ biến sắc, trong lòng lửa hận ngùn ngụt. Không sai, người này chính là đầu sỏ giết chết đại ca Mạc Kính của hắn.

"Được lắm, Tam vương gia càng tuấn mỹ hơn Tứ vương gia của Mạc quốc nhiều, ha ha." Khương Chính thoải mái cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên thầm tức giận, hỏi: "Thượng tướng quân, lúc Tiểu Thiên đến, ở trong quân doanh của Quách tướng quân gặp tứ đệ Khương Dịch. Sau đó hắn ta không may bị giết, Thượng tướng quân có biết không?"

Mạc Nhiễm Thiên vừa nói ra lời này, Khương Chính lập tức biến sắc mặt, hung ác nói: "Mạc Tam vương gia biết rõ còn cố hỏi sao?"

"Không dám, chẳng qua là thấy kì lạ là Thượng tướng quân còn cười được, khi tin đại ca của Tiểu Thiên chết truyền vào trong tai Tiểu Thiên, Tiểu Thiên gặp ác mộng một tháng liền." Mạc Nhiễm Thiên đối địch rõ ràng với hắn.

"Ngươi, to gan! Chỉ là một cống phẩm, lại dám kiêu căng như thế!" Khương Chính giận dữ quát lớn.

"Hừ, đừng quên, hung thủ kia là Tiểu Thiên ta tìm giúp ngươi, không cám ơn Tiểu Thiên thì thôi, còn vô lễ như thế, Thân quốc không phải nước có lễ nghĩa à? Tiểu Thiên thấy còn kém xa Mạc quốc chúng ta." Giờ Mạc Nhiễm Thiên cơ bản là không sợ, bởi vì có Thân Vô Kỵ ở bên cạnh, mà hiện giờ hắn ta là người của mình.

"Ngươi, ông giết mày!" Khương Chính lập tức vung tay đánh Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên núp sau lưng Thân Vô Kỵ, ấm ức nói: "Đại nhân, Thượng tướng quân bắt nạt Mạc phi của ngươi nha, thế này không phải là không nể mặt ngươi sao?" Mạc Nhiễm Thiên chính là muốn phá hoại quan hệ, càng loạn càng tốt.

"Ngươi mở mồm đã thích gây chuyện rồi, trở về phủ phải dạy bảo ngươi." Thân Vô Kỵ giơ một bàn tay ra với Khương Chính, Khương Chính không thể không trở về.

"Gì vậy, Tiểu Thiên thật sự muốn xem mà." Mạc Nhiễm Thiên chu mỏ nói, bộ dạng hờn dỗi khiến những triều thần khác đều sáng hai mắt lên.

"Thượng tướng quân, đừng tức giận, buổi tối tới quý phủ của bổn tướng cùng dùng bữa được không?" Thân Vô Kỵ muốn mời Khương Chính.

"Tạ ơn Thừa tướng đại nhân, mạt tướng nhất định đến tìm." Khương Chính vui vẻ, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đang cười đến là đắc ý, Thân Vô Kỵ nhất định bảo mình đến xem hắn ta làm sao dạy bảo tiểu tử này.

Liêu Thanh Phong và Thân Liệt đứng một bên đều được chứng kiến cảnh này, Liêu Thanh Phong càng nhíu mày chặt hơn, thỉnh thoảng nhìn Dạ Tích Tuyết một cái, khiến Dạ Tích Tuyết cảm thấy rất lạ.

Lúc này, một tiếng "Vào triều" truyền ra, tất cả mọi người sửa sang lại triều phục vào triều, còn Liêu Thanh Phong vì không đủ tư cách nên đứng ở ngoài cửa, nháy mắt với Dạ Tích Tuyết, hai người lén rời đi.

Hướng Thiên Điện.

Mạc Nhiễm Thiên vô cùng buồn bực nhìn lão Thân Vương trên long ỷ. Lão ta xanh xao vàng vọt, mắt sưng vù, rõ ràng là bộ dạng túng dục quá độ, đôi mắt háo sắc sau khi nhìn thấy Mạc Nhiễm Thiên thì không dời đi.

"Phụ hoàng, nhi thần thích vị Mạc Tam vương gia này, xin phụ hoàng ban cho nhi thần." Thân Liệt nói chuyện ngay thẳng.

"Hừ, hắn đã là người của bổn tướng, Thái tử điện hạ hà cớ gì muốn tranh đoạt cùng bổn tướng?" Thân Vô Kỵ rất căm tức.

"Hai vị đừng cãi nhau nữa, Mạc Tam vương gia danh bất hư truyền, ta cũng là lần đầu tiên được nhìn thấy mỹ nam như vậy. Để hắn ở trong cung mấy ngày trước đi rồi sẽ quyết định sau." Lão hoàng đế nổi sắc tâm, muốn để mình chơi trước mấy ngày.

Lời này vừa nói ra, Thân Liệt và Thân Vô Kỵ đều cứng người lại, hai người đầu tiên là kinh ngạc nhìn nhau, sau đó đều giận tái mặt.

"Hoàng thượng, Mạc Tam vương gia này đã là người của bổn tướng, vì sao hoàng thượng còn muốn chia cách hai ta?" Thân Vô Kỵ giận dữ chất vấn.

"Ha ha ha, Thừa tướng đại nhân nói gì vậy, chẳng qua là giữ hắn lại trò chuyện mà thôi, mấy ngày nữa trả hắn lại cho ngươi, sao hả?" Thân Vương rõ ràng là kiêng dè Thân Vô Kỵ.

"Phụ hoàng, sao có thể, cho dù lưu lại, thì sau đó cũng chỉ có thể quay về chỗ nhi thần." Thân Liệt vội la lên.

"Hoàng thượng, vi thần còn có việc cùng thương lượng với Tam vương gia, nên cho phép vi thần mấy ngày nữa mới cho hắn vào cung nói chuyện phiếm với Hoàng thượng được không?" Mắt Thân Vô Kỵ nở nụ cười tối tăm nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Hoàng thượng, Tiểu Thiên chỉ là một cống phẩm, Tề vương đem Tiểu Thiên đưa tới chỉ là vì cứu dân chúng Tề quốc, xin hỏi Hoàng thượng đã lui quân chưa? Đây mới là điều hiện giờ Tiểu Thiên quan tâm, về những chuyện khác, Tiểu Thiên đã là tàn hoa bại liễu, các ngươi ai thích chỉ cần cầm đi là được." Mạc Nhiễm Thiên buồn bã nói.

"À, chuyện này, ta đã thương thảo qua với Thừa tướng, nếu như Tề vương đã có thành ý như vậy, thì chúng ta cứ nắm tay giảng hòa Mạc Tam vương gia có thể yên tâm, về phần cái gì mà tàn hoa bại liễu? Mạc Tam vương gia khiêm nhường rồi, ở trong mắt ta ngươi tựa như tiên trên trời, a, ha ha ha." Thân Vương quả thực chính là làm trò cười cho thiên hạ.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng, nghĩ bụng ngươi muốn thượng ta, ta còn ghét bỏ ngươi, NND, lão chỉ còn vài khúc xương già, còn muốn thượng ta, xuống mồ sớm chút đi.

"Phụ hoàng?" Thân Liệt hét to một tiếng, hiển nhiên cũng cảm thấy hết sức thất vọng với sự vô ý của cha mình.

"Liệt nhi, Thừa tướng, ta già rồi, sau này Thân quốc phải dựa vào các ngươi, nhưng có thể đáp ứng yêu cầu cuối cùng này của ta không?" lão Thân Vương lộ ra ánh mắt bi thảm, sau đó lại tiếp tục nhìn Mạc Nhiễm Thiên như nhìn tiên nhân, mắt chớp cũng không chớp một cái.

Thân Vô Kỵ một lần nữa cùng Thân Liệt nhìn nhau, cuối cùng Thân Vô Kỵ nói: "Đã như vậy, vi thần sẽ nhường cho hoàng thượng ba ngày được không?" Thân Vô Kỵ lộ ra nụ cười tà ác với Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt lộ ra vẻ mặt hoảng sợ, sau đó lập tức trợn mắt, nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ với Thân Vô Kỵ: "Ngươi dám! Đừng quên lưng của ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên vừa nhớ lại vừa nghĩ cách. Bị lão hoàng đế này thượng còn không bằng cho Thân Vô Kỵ thượng, nhất định Thân Vô Kỵ cũng là cực phẩm mỹ nam.

"Ngươi!" Thân Vô Kỵ hiển nhiên không ngờ Mạc Nhiễm Thiên còn có thể trừng mắt uy hiếp hắn, lại không có biện pháp kiềm chế hắn.

"Ha ha ha, vậy thì cám ơn Thừa tướng, bãi triều đi." Lão hoàng đế này không nói chuyện khác, chỉ muốn hiện giờ sẽ cùng Mạc Nhiễm Thiên làm một lần thật lớn.

"Hoàng thượng!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức la.

"Hả? Tam vương gia có chuyện gì?" Thân Vương lại ngồi xuống.

"Không phải là Tiểu Thiên có việc, là Thừa tướng đại nhân vừa rồi đã nói nhầm đó." Mạc Nhiễm Thiên trừng Thân Vô Kỵ một cái, ý là ngươi không đem ta trở về, giờ ta sẽ ở Hướng Thiên Điện nói trên lưng ngươi có một con rùa rất to, để cho người Thân quốc đều giễu cợt người.

"Thừa tướng còn có việc gì sao?" Thân Vương nhăn hàng lông mày xám trắng lại, nhìn Mạc Nhiễm Thiên rất bỉ ổi.

"Chuyện này, Hoàng thượng, vi thần đã nghĩ rồi, Tam vương gia vẫn phải trở về cùng vi thần." Thân Vô Kỵ tự thấy mất mặt. Mặc dù giận đến hận không thể lột da Mạc Nhiễm Thiên, nhưng cứu được hắn trước rồi hẵng nói.

"Hả? Tại sao?" Thân Vương mất hứng, khuôn mặt già nua trầm xuống.

"Vi thần nhớ còn chút chuyện chưa bàn xong với Mạc Tam vương gia, chi bằng mấy ngày nữa cho tiến cung sau!" Thân Vô Kỵ nói xong câu đó liền đứng thẳng lưng, đôi mắt ưng sắc bén nhìn về phía Thân Vương.

"Hoàng thượng, Thừa tướng quả thật còn có việc cần trò chuyện với Tam vương gia, mạt tướng có thể làm chứng!" Thượng tướng quân Khương Chính bước ra khỏi hàng. Hắn vốn là do Thân Vô Kỵ cất nhắc, hơn nữa hắn còn chưa tính sổ với Mạc Nhiễm Thiên.

Ai cũng biết Khương Chính trên tay cầm trăm vạn binh lính, cộng thêm binh quyền của Quách tướng quân, Thân Vô Kỵ vốn có thể không kiêng dè gì. Hắn làm như vậy, đơn giản là cho Thân Vương mặt mũi.

Hướng Thiên Điện không có thanh âm, tất cả mọi người nhìn nét mặt già nua run run của Thân Vương, xem ra giận không nhẹ, nhưng đến cuối cùng hắn bỗng nhiên cười xòa.

"Đã như vậy, thì ba ngày sau Thừa tướng nhất định phải đem hắn đưa vào cung, được chứ?"

"Đương nhiên rồi, đa tạ Hoàng thượng." Thân Vô Kỵ khom người làm lễ, nhưng tất cả mọi người đều biết là trên danh nghĩa mà thôi.

"Hừ! Thừa tướng thật to gan nhỉ!" Thân Liệt ngứa mắt tức thì phản đối. Thế lực của Thân Liệt cũng không nhỏ, nhưng không sánh bằng Thân Vô Kỵ. Hiện tại chỉ còn chờ số đại thần trung lập trong triều, hi vọng đến lúc đó họ ủng hộ hắn, như vậy hắn mới có tư cách chống lại Thân Vô Kỵ. Thật ra hắn biết Thân Vô Kỵ từng âm thầm mấy lần phái người giết hắn, đều bị Liêu Thanh Phong đuổi về, hiện tại người này cũng không có động tĩnh gì nữa, chỉ sợ trong lòng lại đang tính toán chuyện gì.

"Thái tử điện hạ, Hoàng thượng cũng đã đồng ý rồi, chẳng lẽ ngươi còn có ý kiến?" Thân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

"Phụ hoàng! Nhi thần cũng thích Mạc Tam thái tử này, tại sao ngươi không ban hắn cho ta?" Thân Liệt quá thẳng thắn, thiếu tính căn cơ khiến Mạc Nhiễm Thiên nghe được thì mặt nhăn mày nhíu _ có phải vị thái tử này quá đơn thuần không.

"Liệt nhi, không được quấy rối, cứ quyết định như vậy đi, bãi triều, ngươi, trở về cùng ta!" Thân Vương thét ra lệnh hạ triều, để Thân Liệt đi cùng hắn. Xem ra Thân Vương mặc dù háo sắc, nhưng trong đầu còn lo lắng cho con trai hắn một chút.

"Đi thôi, sao thế? Hoàng thượng còn không nỡ đâu, bổn tướng không ngại ngươi hầu hạ hắn trước." Thân Vô Kỵ lại dùng đôi mắt chứa ý cười nhìn Mạc Nhiễm Thiên nhăn mặt nhíu mày.

"Đi chết đi!" Mạc Nhiễm Thiên nhổ một miếng nước bọt vào hắn, rồi phất tay áo bỏ đi, khiến những triều thần khác thấy vậy lại thêm một lần sửng sốt. Thầm nghĩ không phải là Thân Vô Kỵ sủng ái hắn quá thì là hắn không muốn sống nữa. Phủ Thân Vô Kỵ dạy bảo nam thị thế nào, mọi người đều biết tiếng.

Thân Vô Kỵ mang gương mặt bình tĩnh đi ra theo, Mạc Nhiễm Thiên vừa ra khỏi cửa lại bắt đầu tìm Liêu Thanh Phong, sau đó thấy y gật đầu với mình, lòng mới an tâm chút ít, NND, giờ đã đến tình trạng không thể cứu vãn nổi rồi, đã biết lần này không chết cũng bị lột da, thật không chịu nổi mà, mình trêu phải cọp!

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Dạ Tích Tuyết, thấy y lo lắng nhìn mình hắn liền cười với y. Hắn biết Liêu Thanh Phong đã bàn bạc kỹ với y, chỉ chờ lệnh của Tiểu Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lên xe ngựa xa hoa của Thân Vô Kỵ, còn Liêu Thanh Phong nhanh chóng đi tìm Thân Liệt.

Trong xe ngựa, Thân Vô Kỵ lạnh lùng vô tình nhìn khuôn mặt buồn bực của Mạc Nhiễm Thiên, cười gằn một tiếng hỏi: "Làm sao? Hiện tại biết sợ rồi?"

"Có gì phải sợ, nhiều nhất là ngủ cùng con chó săn kia của ngươi, nhưng đừng trách Tiểu Thiên không nhắc ngươi trước, nếu ngươi thật sự ném ta vào đó, ta sẽ giết con chó kia!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận nói.

"Ha ha ha ha, chỉ bằng ngươi? Có thể giết được con chó săn đó, Tiểu Thiên, không phải bổn tướng xem thường ngươi, chẳng qua đây là chuyện đáng cười nhất bổn tướng từng được nghe. Ha ha ha." Thân Vô Kỵ cười to khiến Cừu Phát bên ngoài và Dạ Tích Tuyết phía sau đều nghe được.

"Ta chẳng muốn nói cho ngươi, nếu ta thật giết được thì thế nào? Ngươi thả ta không?" Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ nói. Cái tên tiểu nhân lá mặt lá trái này.

Thân Vô Kỵ sửng sốt, sau đó bỗng nhiên nghiêm túc nói: "Nếu ngươi thật sự giết được nó, bổn tướng sẽ tha cho ngươi được không, nhưng nếu không giết được, sau này ngươi phải ngoan ngoãn một chút hầu hạ bổn tướng, không thể hai lòng, sao hả?"

"Ta tin ngươi mới là lạ, nếu ta giết chó rồi ngươi không thừa nhận, không phải ta xui xẻo à. Ngươi là kẻ tiểu nhân, đừng có giả bộ." Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ mình dại một lần, chẳng lẽ còn dại lần thứ hai?

"Ngươi, ngươi, được, dừng xe!" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên bảo xe ngựa dừng lại.

"Đại nhân, chuyện gì vậy?" Giọng Cừu Phát.

"Đi vào triều mời năm đại thần trung lập đến quý phủ! Ngay!" Thân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

"Đúng rồi, tốt nhất là gọi cả Thái tử điện hạ tới." Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn một cái sau đó bồi thêm một câu.

"Không sai, như vậy ngươi có thể tin bổn tướng rồi, nhưng mà, thấy bộ dạng đó của ngươi bổn tướng sợ tất cả mọi người chịu không được. Song ngươi có thể yên tâm, bổn tướng cũng không nỡ để ngươi chết, chỉ sợ sau này ngươi điên thôi. Ha ha ha!" Thân Vô Kỵ cuồng vọng cười lớn.

"Được! Một lời đã định, ngươi chờ xem!" Mạc Nhiễm Thiên cũng thầm cười lạnh. Hắn tin tưởng mười phần, giết chó mà thôi, ngay cả Lang Vương mình cũng giết, còn giết không nổi một con chó ư. Hơn nữa trong hai năm qua thân thể không cao lớn thêm chút nào nhưng sức mạnh lại hơn nhiều, lần này chỉ e Thân Vô Kỵ phải lật thuyền trong mương rồi.

111. Chương 111: Biến Thái Đổ Bạc (canh Bạc Biến Thái)

Sau khi Mạc Nhiễm Thiên cùng Thân Vô Kỵ trở lại phủ Thừa Tướng, Mạc Nhiễm Thiên yêu cầu ngủ trước, Thân Vô Kỵ cười lạnh một tiếng rồi cũng đáp ứng, dù sao người mình mời còn chưa tới, chờ hắn tỉnh ngủ rồi xem màn biểu diễn đặc sắc này cũng chưa muộn.

Đến bữa trưa, mọi người đều đã tới đông đủ, Liêu Thanh Phong và Thân Liệt dĩ nhiên cũng tới, nhưng nghe đến đại chiến giữa người và chó, cũng kinh sợ đến rớt tròng mắt.

"Thanh Phong, mỹ nhân của ngươi điên rồi phải không?" Thân Liệt kinh hãi hỏi Liêu Thanh Phong.

Liêu Thanh Phong rất không khách khí liếc hắn một cái nói: "Hắn đã ra quyết định này, chắc chắn sẽ không thua!" Liêu Thanh Phong ngoài miệng mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng vẫn lo lắng nhiều lắm, nhìn Dạ Tích Tuyết, thấy vẻ mặt y vẫn trấn định.

"Nhưng hắn da mịn thịt mềm, sẽ không bị con chó săn kia ăn thịt chứ?" Thân Liệt rất căng thẳng.

Liêu Thanh Phong chỉ có thể lắc đầu than thở vì con người tuấn mỹ phi phàm này thôi, với trí tuệ như hắn – Tiểu Thiên, chẳng lẽ còn ngốc đến mức để bản thân đi chịu chết ư? Thế thì lúc trước hắn cần gì dặn dò mình những chuyện kia.

"Được rồi được rồi, bổn thái tử không nói nữa là được chứ gì." Thân Liệt thấy Liêu Thanh Phong tức giận, lập tức lấy lòng. Cũng không phải hắn sợ Liêu Thanh Phong, chẳng qua là đối với hắn mà nói, tình bằng hữu với Liêu Thanh Phong là không thể thay đổi, đến hiện giờ hắn vẫn không rõ Liêu Thanh Phong tại sao lại giúp hắn, cứu hắn. Nếu hắn giúp Thân Vô Kỵ, có lẽ mình đã chết không biết bao nhiêu lần.

Liêu Thanh Phong nhíu mày, đứng ở trước đại điện phủ Thừa Tướng, năm vị triều thần trúng lập đều đến cả, Khương Chính lại càng không mời mà tới, loại cảnh tượng có thể nhục nhã Mạc Nhiễm Thiên này hắn sao có thể bỏ qua.

Cừu Phát đi vào dâng trà chiêu đãi các vị đại nhân, thái độ cực kỳ chân chó (nịnh bợ), bởi vì các vị cựu thần này đều là nguyên lão ba triều, cho nên Thân Vô Kỵ cũng không dám đắc tội, không lung lạc được cũng không thể giết, nếu không tất thành tội nhân thiên cổ.

Mạc Nhiễm Thiên tỉnh ngủ, sai người gọi Dạ Tích Tuyết tới, Liêu Thanh Phong thấy Dạ Tích Tuyết bị gọi đi, vội vàng đi theo, hắn biết nhất định là Tiểu Thiên tỉnh rồi, thái tử Thân Liệt chỉ có thể mếu máo cùng triều thần nhàn thoại việc nhà.

Lại nói tới Thân Vô Kỵ, bị con rùa của Mạc Nhiễm Thiên hành hạ, bởi vì không được thoa thuốc, vết thương ma sát với tiết y của hắn, cởi không được lại đau muốn chết, thiếp thân thị vệ mất một buổi sáng mới cởi được áo cho hắn, cho dù vậy, cũng đau đến nổ đom đóm mắt, trong lòng hắn hận Mạc Nhiễm Thiên quá chừng.

Mạc Nhiễm Thiên mơ mơ màng màng tỉnh lại, mỉm cười nhìn hai gương mặt tuấn tú trước mặt nói: "Có thể không bị thương đến chết, đi khỏi phủ thừa tướng này, hắn là kết quả tốt nhất."

"Nhưng chuyện này quá nguy hiểm, con chó săn kia rất hung dữ." Liêu Thanh Phong lo lắng nói.

"Thanh Phong, không cần lo lắng, Tiểu Thiên nhất định có thể giết chết nó, con súc sinh này tạo nghiệp chướng quá sâu, cũng nên siêu độ cho nó rồi." Trong mắt Mạc Nhiễm Thiên hiện lên một tia sát ý. Kể từ khi Vụ phi kia kể với hắn chuyện của cậu bé bị điên kia, hắn sớm muốn đem con súc sinh kia giết chết, song, hắn càng muốn giết Thân Vô Kỵ hơn, hơn nữa hắn cũng có ý định này.

"Nhưng Tiểu Thiên ngươi, làm sao ngươi có thể?" Liêu Thanh Phong nhìn khuôn mặt trắng nõn nà của hắn, cảm thấy không thể nào.

"Ta tin tưởng Tiểu Thiên!" Dạ Tích Tuyết xoa nhẹ tóc Mạc Nhiễm Thiên, mỉm cười nói.

"Hì hì, Tiểu Thiên cũng biết Dạ đại ca nhất định sẽ không kinh ngạc." Mạc Nhiễm Thiên lập tức làm nũng ôm cổ hắn, đã chừng mấy ngày không thân mật rồi, hiện tại thừa cơ hội ôm qua một cái cũng tốt.

Dạ Tích Tuyết đỏ mặt lên, lúng túng liếc nhìn Liêu Thanh Phong, trong lòng tràn đầy ngọt ngào, nhưng vẫn khẽ đẩy hắn ra nói: "Người của Thừa tướng còn ở bên ngoài."

"Hì hì, để cho bọn họ chờ đi, dù sao Thân Vô Kỵ súc sinh kia cho là ta chắc chắn phải thua không còn nghi ngờ gì nữa, trước đó ta có yêu cầu gì hắn cũng sẽ thỏa mãn, bằng không hắn làm sao để cho ta ngủ đủ no, lại phân phó Cừu Phát bảo nhà bếp làm món ăn ngon cho Tiểu Thiên ăn, hi hi, là thương hại ta chứ sao." Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục ôm Dạ Tích Tuyết, cọ cọ mặt y, y thật thích cảm giác như vậy, thân mật khăng khít, ấm áp vô cùng, còn Liêu Thanh Phong bên cạnh ánh mắt tràn đầy hâm mộ.

"Ngươi nha, cũng đừng quá lo lắng, trên tay Dạ đại ca có cầm cục đá, nếu thật sự không được, Dạ đại ca sẽ xuất thủ giết chết con chó kia, cho nên Thanh Phong ngươi cũng không cần quá lo lắng." Dạ Tích Tuyết nhìn Liêu Thanh Phong nói.

"Thanh Phong cũng nghĩ như vậy." Liêu Thanh Phong cũng chuẩn bị ở thời khắc nguy nan cứu Tiểu Thiên.

"Hai ngươi ngàn vạn cần nhớ kỹ, chờ Tiểu Thiên phát khẩu lệnh mới có thể ra tay, Tiểu Thiên lần này nhất định phải khiến Thân Vô Kỵ cam tâm tình nguyện thả ta ra ngoài. Thanh Phong, nơi ta bảo ngươi đã chuẩn bị xong chưa? Lần này nếu ta có thể ra ngoài là tốt nhất, nếu không ra được, nhất định bị Thân Vô Kỵ hành hạ, cho nên bất kể như thế nào, lần này Tiểu Thiên nhất định phải ra khỏi phủ thừa tướng." Mạc Nhiễm Thiên kiên định nói.

"Tiểu Thiên, yên tâm, Thanh Phong đã chuẩn bị thỏa đáng, chỉ cần Tiểu Thiên vào trong, Thanh Phong bảo đảm Thân Vô Kỵ giết không được ngươi." Liêu Thanh Phong rất có lòng tin nói.

"Ừ, hắn không giết được ta, thì chính là ta giết hắn, Thân quốc gần như đã nằm trong lòng bàn tay hắn, nếu tiếp tục không ngăn chặn, hoàng thượng vừa chết, thái tử điện hạ chỉ sợ cũng không thượng vị nổi, ta nhất định không thể để cho hắn được như ý." Mạc Nhiễm Thiên đã thầm quyết định để Thân Liệt thượng

vị, lấy sự ngay thẳng của Thân Liệt, bị mình khống chế không dám nói, nhưng nếu Thân Vô Kỵ làm hoàng đế, như vậy mình hiển nhiên không có bất cứ cơ hội nào.

Liêu Thanh Phong và Dạ Tích Tuyết cũng lộ ra vẻ mặt sợ hãi, làm sao cũng không ngờ Mạc Nhiễm Thiên có động tác nhanh như vậy.

"Các ngươi chớ căng thẳng, chuyện này Tiểu Thiên vẫn chưa lên kế hoạch toàn vẹn, đúng rồi Thanh Phong, chỗ này của ta có danh sách mười người, phân bố ở các nơi trong triều, ngươi nghĩ biện pháp giúp ta liên hệ với họ, còn nữa, tìm ra mấy người Thân Vô Kỵ tín nhiệm nhất, theo dõi sát sao." Mạc Nhiễm Thiên rất nghiêm túc nói.

"Được, Thanh Phong lập tức đi làm." Liêu Thanh Phong đối với lời nói của Mạc Nhiễm Thiên là nói gì nghe nấy.

"Không cần gấp như vậy, về việc Tiểu Thiên lần này có thể ra ngoài như ý hay không, cần bàn bạc kỹ hơn nữa." Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười nói với hắn.

Ba người nhìn nhau xem một chút, vẻ mặt đều rất thận trọng.

Đúng lúc ấy, ngoài cửa có thị vệ tới thúc giục Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên lập tức sửa sang lại trang phục đi ra ngoài cùng hai người, Dạ Tích Tuyết đi trước trước, hắn ở giữa, Liêu Thanh Phong ở phía sau, thừa dịp không ai chú ý, Mạc Nhiễm Thiên quay đầu lại hôn một cái lên mặt Liêu Thanh Phong, tiếp đó làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, đi ra cửa, Liêu Thanh Phong sửng sốt, vui mừng quá đỗi, gương mặt lập tức đỏ ửng một mảnh, lòng ngọt như mật, nghĩ thầm chẳng lẽ sư phụ nói người mà số phận đã định cho hắn là Tiểu Thiên sao? Thế vì sao còn muốn mình tới giúp Thân Liệt?

Tới đại điện, Thân Vô Kỵ đã âm trầm ngồi ở chủ vị, nhìn Tiểu Thiên cười mím chi bước vào, gương mặt lại càng âm trầm, cơn đau trên lưng làm mình quả thực muốn lấy mạng hắn.

"Đại nhân, sao sắc mặt kém vậy?" Mạc Nhiễm Thiên cười nịnh đi tới bên cạnh hắn hỏi.

"Ngươi tạm thời cứ ba hoa đi, có lòng tin đến vậy sao?" Hiện giờ Thân Vô Kỵ cũng không biết mình có cảm giác gì với Mạc Nhiễm Thiên nữa, vừa giận hắn gần chết vừa hận không thể làm hắn biết điều nghe lời một chút, nghiêm túc kiểm tra đạo đức của hắn.

"Hì hì, không phải, nhưng không phải cũng muốn thử, nếu không chỉ sợ đại nhân sẽ chuẩn bị những thứ thảm hại hơn chờ Tiểu Thiên đúng không?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhăn nhó.

"Hừ, biết là tốt rồi, tất cả mọi người chờ xem ngươi biểu diễn đấy." Thân Vô Kỵ lộ ra nụ cười tà ác.

Mạc Nhiễm Thiên buông lỏng bả vai nói: "Đại nhân đừng nuốt lời đấy, Tiểu Thiên chết không sao cả, chỉ sợ nếu đại nhân lật lọng, vậy sẽ bị chê cười, so với con rùa trên lưng ngươi còn đáng cười hơn."

"Ngươi, ngươi, không biết sống chết. Người đâu!" Thân Vô Kỵ giận dữ nói: "Đem chó săn của bổn tướng và lồng sắt tới đây! Hôm nay, để cho các vị đại thần xem màn biểu diễn đặc sắc, thiên hạ đệ nhất mỹ nam tử này của chúng ta muốn giao hoan cùng chó săn của bổn tướng, để tất cả mọi người được mở rộng tầm nhìn, vô cùng kích thích." Thân Vô Kỵ cố ý đem chuyện xuyên tạc, khiến Mạc Nhiễm Thiên giận đến lập tức trừng mắt nhìn hắn.

"Dĩ nhiên Mạc Tam vương gia nói, hắn không muốn giao hoan cùng chó, cho nên bổn tướng cho hắn một cơ hội, chỉ cần hắn có thể giết chết con chó săn này, bổn tướng sẽ để hắn xuất phủ, sau này hắn và bổn tướng không còn quan hệ gì nữa, các ngươi ai thích có thể mang đi, nhưng tiểu mỹ nhân này đúng thực là đệ nhất thiên hạ! Ha ha ha ha!" Thân Vô Kỵ nói năng cực kỳ thô tục, nhưng hắn mặc kệ, hắn muốn bôi xấu Mạc Nhiễm Thiên, tốt nhất để Mạc Nhiễm Thiên giận điên lên.

Mọi người đang ngồi mặt lộ vẻ hoảng sợ, thì ra là có chuyện như vậy, mặc dù cũng biết Thân Vô Kỵ biến thái, nhưng không ngờ muốn bọn họ đến xem Mạc Tam vương gia giao hoan cùng chó săn, chuyện này có phải quá đáng quá hay không, thật là văn sở vị văn (mới được nghe lần đầu).

"Các vị đại nhân, tại hạ Mạc Nhiễm Thiên, hôm nay đánh cược cùng Thừa tướng đại nhân, hi vọng mọi người chứng kiến, nếu như Tiểu Thiên có thể giết chó, như vậy Thừa tướng đại nhân sẽ lập tức thả Tiểu

Thiên, hi vọng mọi người làm chứng." Mạc Nhiễm Thiên đi đến trước mặt mọi người lớn tiếng diễn lại một lần.

"Mạc Tam vương gia, ngươi đừng nên đánh cuộc, aishh." Có cựu thần lo lắng cho Mạc Nhiễm Thiên.

"Mạc Tam vương gia, ngươi cần phải cố gắng lên. Hmm, bổn tướng vẫn chưa từng được xem người và chó giao hoan, thật đúng là muốn xem thử một chút, ha ha ha." Khương Chính cười điên cuồng.

"Hừ, chỉ sợ Thượng tướng quân sẽ phải thất vọng!" Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh.

"Mạc Tam vương gia, ngươi, ngươi thật sự muốn?" Thân Liệt nhăn mày nói, nhìn dáng vẻ tuyệt đẹp của hắn thật đúng là không đành lòng. Hắn không hiểu tại sao Thanh Phong lại tín nhiệm người này như vậy.

"Thái tử điện hạ, Tiểu Thiên không phải là kẻ ngốc!" Mạc Nhiễm Thiên khinh bỉ, người nầy quả thực chỉ có bề ngoài, trong đầu tất cả đều là rơm rạ, chỉ đành câm nín vì hắn ta. Chẳng biết tại sao Thanh Phong còn hình dung hắn tốt như vậy, chẳng lẽ muốn cải thiện ấn tượng của mình với hắn ta, nhân từ thiện lương? Không phải là ngu xuẩn sao?

Thân Liệt sửng sốt, sau đó nói: "Bổn thái tử chẳng qua là quan tâm ngươi thôi, không có ý gì khác!" Thân Liệt ngây ngốc nói.

Mạc Nhiễm Thiên lảo đảo một cái, thiếu chút nữa ngã xuống, hiện tại hắn đã hiểu, vị thái tử điện hạ này chính là một đứa trẻ không chịu lớn lên, xem ra thế lực của hắn cũng là Thân Vương giúp hắn thành lập, bên cạnh lại có Liêu Thanh Phong mưu thần giúp đỡ, mới có thể sống tới ngày nay. Mạc Nhiễm Thiên quay đầu lại nhìn hắn một cái, NND, bề ngoài gương mặt tuấn tú như tiên nhân, bên trong có thể hỏng bét không? Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu.

Đúng lúc ấy, mười mấy thị vệ cao lớn vô cùng, mang một cái lồng sắt lớn chừng sáu mét lại đây, bên trong có một con chó săn to đen nhánh đang thè lưỡi thở hồng hộc, nhưng con chó này nhỏ hơn nhiều so với Lang Vương lần trước Mạc Nhiễm Thiên từng giết, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên ít nhiều gì cũng yên tâm hơn chút ít. Mà những người khác hiển nhiên là sợ hãi, cũng lo lắng nhìn Mạc Nhiễm Thiên, mặt mày cau lại, cảm thấy Thân Vô Kỵ đúng là hơi tàn nhẫn.

"Thế nào? Sợ chưa?" Thân Vô Kỵ tiến lên vỗ vai hắn, âm hiểm cười nói.

"Cũng được, so với tưởng tượng của Tiểu thì nhỏ hơn một chút, đại nhân, mượn thanh kiếm được chứ?" Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày hỏi.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, ngươi đang đùa với đại nhân đấy à, kiếm? Đại nhân cũng không nói sẽ cho ngươi mượn kiếm nhỉ? Ha ha ha, người đâu, mớm thuốc!" Thân Vô Kỵ cười xong, khóe miệng nhếch lên, âm hiểm vô cùng.

"A?" Mạc Nhiễm Thiên bị dọa kêu to lên một tiếng, mớm thuốc gì?

Chỉ thấy có thị vệ ném bánh bao vào lồng chó, con chó kia lập tức nuốt vào bụng, Thân Vô Kỵ hưng phấn mà nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói: "Cởi toàn bộ y phục, nếu không nó không có hứng thú với ngươi, oa ha ha ha." Thân Vô Kỵ thật sự là siêu cấp biến thái, như thể càng như vậy lại càng hưng phấn.

"Cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên nhảy dựng lên.

"Còn chưa rõ hả? Cởi quần áo đi vào, tay không đánh chết nó, mới coi như ngươi thắng, ha ha ha, nhìn xem, nó đang hưng phấn kìa, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhìn vào con chó kia, chỉ thấy nó bắt đầu bực dọc bứt rứt, đi quanh lồng sắt, mắt long sòng sọc, vật dưới thân đã lớn lên thấy rõ.

"Mẹ nó, như ngươi quá không công bằng, rõ ràng muốn Tiểu Thiên chết!" Mạc Nhiễm Thiên tức chết, nhất định mình không thể cởi quần, đông người như vậy.

"Tùy ngươi, cơ hội chỉ có một lần, bổn tướng chỉ có thể làm được như vậy!" Thân Vô Kỵ thật ra vốn không muốn tuyệt tình như vậy, nhưng thấy Mạc Nhiễm Thiên có vẻ rất có lòng tin, không khỏi lo lắng, cho nên cũng càng thêm biến thái.

"Cởi áo thì có thể, quần không thể cởi!" Mạc Nhiễm Thiên kiên trì nói.

"Ha ha ha, quần không cởi cũng được, con chó săn này đã rất hiểu hậu huyệt mĩ lệ của ngươi ở đâu rồi, ha ha ha." Thân Vô Kỵ lần nữa cười to, khiến mọi người đang ngồi cũng sợ nổi da gà, chỉ có Khương Chính là vẻ mặt hưng phấn, còn Liêu Thanh Phong, Dạ Tích Tuyết và Thân Liệt đều lo lắng.

"Vậy có thể cho con dao được không?" Mạc Nhiễm Thiên lấy lòng hỏi.

"Hừ, không bằng đại nhân trực tiếp giết nó, thả ngươi ra ngoài đi!" Thân Vô Kỵ châm chọc nói.

"Vậy có phải hay không chỉ cần Tiểu Thiên chỉ mặc một cái khố đi vào, cho dù dùng bất cứ phương pháp nào giết nó cũng coi là ta thắng?" Mạc Nhiễm Thiên thầm nghĩ mình chỉ có thể dựa vào oản kiếm.

Thân Vô Kỵ sửng sốt sau đó nói: "Chẳng lẽ trên người ngươi còn cất giấu ám khí? Vậy để cho Cừu Phát lục soát, rồi ngươi vào, bổn tướng thấy ngươi cũng chẳng làm nên trò trống gì đâu."

"Tốt lắm! Một lời đã định, các vị đại nhân đều nghe rõ ràng chứ." Mạc Nhiễm Thiên nói với mọi người, những đại thần kia tất cả đều nhất trí gật đầu.

Cừu Phát đi lên giúp Mạc Nhiễm Thiên cởi quần áo, trời lạnh như vậy, trên đại điện tuy có lò than ấm áp, nhưng cửa không đóng, làm cho Mạc Nhiễm Thiên lạnh phát run, chạy đến cạnh lò than ấm áp trước rồi mới để cho Cừu Phát soát người, đột nhiên mọi cử động của hắn hiện tại đều bị mọi người chú ý, chờ hắn cởi hết áo, quay lưng lại thì mọi người đều kinh hãi, một bức tranh "dục hỏa phượng hoàng" đỏ rực phiếm kim quang khiến ánh mắt mọi người hoa lên, sau khi mái tóc trawngs của Mạc Nhiễm Thiên bị vén lên thì càng rõ ràng hơn, đầu phượng hướng về phía bả vai, hai cánh bay lượn, đuôi xòe ra kéo dài xuống dưới mãi, chôn vùi trong quần, vô cùng thần bí lại toát lên một vẻ đẹp rung động lòng người.

"Thật đẹp!" Thân Liệt là người đầu tiên mở miệng tán thưởng, khiến Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt lên xoay người lại, cho là hắn thấy mình ở trần mới ca ngợi, hắn đã quên trên lưng mình còn có dấu ấn của Thân Vô Kỵ.

"Đây là kiệt tác khiến bổn tướng vừa lòng nhất, ha ha ha, không tệ chứ!" Thân Vô Kỵ tự hào cười lớn.

Trong lòng Dạ Tích Tuyết rỉ máu, Liêu Thanh Phong nghiến răng nghiến lợi, bọn họ đều biết để có được hình xăm này, Mạc Nhiễm Thiên nhất định chịu nhiều nỗi khổ, nỗi hận với Thân Vô Kỵ càng sâu thêm một tầng.

"Thừa tướng đại nhân thật là một cao thủ, tác phẩm này thật đẹp." Khương Chính lập tức vuốt mông ngựa.

"Đó cũng là bởi vì Mạc Tam vương gia phong tư trác tuyệt (phong thái nổi bật), nếu ở trên lưng Thượng tướng quân, thì đã là một quang cảnh khác rồi." Có vị đại thần nói giỡn.

"Ha ha ha." Cả sảnh đường cười vui, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhếch miệng đã thấy Dạ Tích Tuyết ánh mắt đau khổ nắm chặt hai tay, hắn lập tức nói: "Bản lĩnh của đại nhân thật không tồi, Tiểu Thiên đúng là được trở nên xinh đẹp rồi, đáng tiếc nhìn không thấy, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên biết Dạ Tích Tuyết nhất định đang trách bản thân, đành cố giả bộ thoải mái.

"Ha ha, có cơ hội, nhưng nếu để chó săn kia bắt được, vậy thì thật đáng tiếc." Thân Vô Kỵ mỉm cười nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên sau khi sửng sốt thì nhếch miệng nói sang chuyện khác: "Đại nhân, Tiểu Thiên còn có yêu cầu."Mạc Nhiễm Thiên không cần quan tâm trên lưng có đẹp hay không.

"Nói đi!"Thân Vô Kỵ phóng khoáng nói.

"Nếu Tiểu Thiên may mắn không chết, đại nhân có thể để Tiểu Thiên phát tiết giận dữ không?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn về phía Cừu Phát, trước hết hắn phải chửi cái gã ra vẻ đạo mạo này.

"Phát tiết giận dữ gì cơ?" Thân Vô Kỵ cau mày không hiểu hỏi lại.

"Hì hì, Tiểu Thiên và Cừu quản gia có chút đụng chạm, muốn đánh hắn một trận, không quá phận đâu, bảo đảm đánh không chết!" Mạc Nhiễm Thiên cũng trực tiếp.

"Ngươi, ngươi có ý gì?" Cừu Phát giận dữ nhảy lên.

"He he, có ý gì, ngươi lăng nhục bổn thái tử ngươi quên rồi sao? Một quản gia nho nhỏ như ngươi cũng có thể làm nhục ta sao? Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên vẫn tự xưng mình là Mạc Thái tử.

"Được, bổn tướng cho phép!" Thân Vô Kỵ lạnh lùng nhìn Cừu Phát một cái, Mạc Nhiễm Thiên là người của hắn, Cừu Phát lại dưới tình huống hắn không biết mà lăng nhục người này, xem ra mình quá dung túng hắn rồi.

"Đại nhân, tha mạng!" Cừu Phát quýnh lên, lập tức quỳ rạp xuống trước mặt Thân Vô Kỵ.

"Ngươi làm sao biết hắn có thắng hay không, lo lắng cái gì?" Thân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

Cừu Phát sau khi sửng sốt thì cảm thấy cũng có lý, chó săn kia hiển nhiên đã không nhịn được tác dụng của thuốc, bắt đầu húc lồng sắt, cũng không kêu, bởi vì Thân Vô Kỵ sợ ầm ĩ, đã sớm độc câm nó.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn thấy mắt chó đã đỏ lên, lại còn nhìn thân thể ở trần của mình chằm chằm, NND, xem ra súc sinh này cũng đã quen loại chuyện tàn nhẫn này rồi, không nhìn người khác, chỉ theo dõi hắn, không khỏi khiến hắn muốn giết nó.

"Đi đi, nó đã đợi không kịp." Thân Vô Kỵ thản nhiên nói.

"Súc sinh!" Mạc Nhiễm Thiên mắng to một tiếng đi về phía lồng chó, cũng không biết là mắng Thân Vô Kỵ hay là mắng chó, cả sảnh lập tức căng thẳng lên.

112. Chương 112: Khai Thủy Xá Bất Đắc (bắt Đầu Không Nỡ)

Mạc Nhiễm Thiên đi tới trước lồng sắt, cả sảnh yên lặng, nhìn bóng dáng tuyệt mỹ ấy, lời nhắc nhở đều đã nấn ná trong họng.

Chó săn bên trong không đợi Mạc Nhiễm Thiên tới gần cũng đã xông tới trên lồng sắt, mắt lăm lăm nhìn Mạc Nhiễm Thiên quang ở trần, nước miếng nhễu trên mặt đất, nom cực kì đáng sợ.

"Tam vương gia! Đừng nên đánh cuộc!" Lúc này Thân Liệt vẻ mặt căng thẳng mở miệng. Mạc Nhiễm Thiên kinh ngạc quay sang nhìn hắn, chỉ thấy Thân Liệt vẻ mặt lo lắng.

"Đừng đánh cuộc, việc này quá tàn nhẫn, Thừa tướng đại nhân, bổn thái tử không tranh giành nữa là được." Thân Liệt không muốn Mạc Nhiễm Thiên xảy ra bi kịch này.

"Đa tạ thái tử điện hạ quan tâm, hãy tin tưởng ta, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên có một tia cảm động, xem ra thái tử điện hạ này thật là có lòng nhân từ.

"Nhưng, nhưng ngộ nhỡ?" Thân Liệt lo lắng nói.

"Không có ngộ nhỡ! Mở lồng!" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc hét lớn một tiếng, khí thế bất phàm, khiến mọi người ở đây đều có phần không thể tin được vị này chính là Mạc Thái tử ngoại hình nhu nhược.

"Thái tử điện hạ xin đừng có gấp!" Thanh Phong kéo Thân Liệt ngồi xuống.

"Ai, tại sao phải trở nên tàn nhẫn như vậy, còn là người không?" Những lời này của Thân Liệt hiển nhiên là đang chửi Thân Vô Kỵ, chỉ thấy gương mặt Thân Vô Kỵ đen lại.

Chó săn bị hai thị vệ dùng gậy gỗ ép tới cuối lồng, con chó kia thật có trí khôn, dường như biết là muốn thả người vào, cũng không nhảy lên nữa, chỉ dùng ánh mắt đỏ lòm nhìn chằm chằm phần dưới bụng Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh một tiếng đi vào, cửa sắt nhanh chóng đóng lại, cả sảnh đều sợ hãi đứng lên, trong tay Dạ Tích Tuyết và Liêu Thanh Phong cũng đã nắm chặt hòn đá nhỏ, chuẩn bị cứu Mạc Nhiễm Thiên bất cứ lúc nào.

Cây gỗ vừa rút ra, chó săn gần như ngay lập tức lao về phía Mạc Nhiễm Thiên, chỉ thấy Mạc Nhiễm Thiên nhanh chóng hướng lách sang bên cạnh, rút oản kiếm ra, chó săn không vồ trúng mục tiêu, đụng vào lồng sắt, một lần nữa nhảy lên lao tới, oản kiếm vừa nhanh vừa tàn nhẫn vẽ một đường trên cổ nó, tất cả mọi người còn chưa thấy rõ chuyện gì xảy ra, Mạc Nhiễm Thiên đã thu hồi oản kiếm, một giây, hai giây, ba giây sau, máu trên cổ chó bắn ra, nhiễm đỏ cả người Mạc Nhiễm Thiên.

Trận đại chiến giữa người và chó không tới một phút đồng hồ đã kết thúc. Tất cả mọi người hoảng sợ trợn to mắt, đánh chết bọn họ cũng không tin Mạc Nhiễm Thiên có thể giết chết con chó trong vòng một chiêu.

"Tiểu Thiên! Quá tuyệt vời!" Liêu Thanh Phong được mở rộng tầm mắt, không chỉ là hắn, tất cả mọi người đều như vậy, trên mặt Thân Vô Kỵ không có tức giận, ngược lại có một tia tán dương.

"Tam vương gia, ngươi, ngươi thật lợi hại, bổn thái tử thật khâm phục." Thân Liệt cao hứng cười to, trong đôi mắt tràn đầy ái mộ.

"Bộp bộp bộp!" Tiếng vỗ tay như sấm dậy, mọi người đều khen hay, trừ một người, sắc mặt hắn ngày càng đen, ánh mắt cũng ngày càng ác độc, hắn chính là Thượng tướng quân Khương Chính, mặc dù Mạc Nhiễm Thiên giết con chó săn, nhưng khiến Khương Chính biết hắn chính là hung thủ giết chết đệ đệ Khương Dịch của mình.

Mạc Nhiễm Thiên được thả ra ngoài, nhưng cả người hắn dính đầy máu chó trông khá là kinh khủng, Dạ Tích Tuyết không nói hai lời kéo tay hắn.

Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nói với mọi người: "Xin mọi người chờ Tiểu Thiên chốc lát." Nói xong thì đi tẩy rửa.

Bên này, Thân Liệt cười lớn nói: "Thừa tướng đại nhân, lúc này lại có chuyện ngoài ý muốn, ha ha ha."

"Thái tử điện hạ vui quá nhỉ, nhưng đừng có vui mừng quá sớm, ba ngày sau Tam vương gia còn không phải tiến vào cung của phụ hoang ngươi sao?" Thân Vô Kỵ vẻ mặt âm hiểm cười, còn Thân Liệt vừa nghe lời này liền không cười được.

"Ồ, thật không ngờ Mạc Tam vương gia này cừ như thế." Có vị lão thần đến giờ mới hồi phục tinh thần.

"Đúng vậy, nhìn không ra, hạ quan đã cho rằng hắn chết chắc cơ đấy." Lại có vị lão thần phụ họa.

"Thừa tướng đại nhân sẽ thật sự thả hắn chứ?" Có người hỏi trước.

"Dĩ nhiên, bổn tướng luôn luôn nói lời giữ lời, nếu hắn có bản lĩnh lớn đến vậy, thì cứ cho hắn đi thôi, chuyện sau đó thì phiền thái tử điện hạ quan tâm." Thân Vô Kỵ ngoài mặt hào phóng, thật ra thì trong lòng bắt đầu không nỡ, Mạc Nhiễm Thiên rất rõ ràng là một nhân tài, hơn nữa có khi ngẫm lại thấy ở cùng với hắn cũng rất thú vị, mỹ nhân khả ái văn võ toàn tài như vậy mới là lựa chọn tốt nhất cho ngôi vị hoàng hậu tương lai của Thân Vô Kỵ hắn.

Thân Liệt cười lạnh một tiếng: "Vậy thì phiền đại nhân quan tâm rồi."

Khóe miệng Thân Vô Kỵ lộ ra vẻ cười tà, Cừu Phát sắc mặt già nua tái nhợt, hắn nhìn về phía lão mà nói: "Lo lắng cái gì, không chết được!"

Lúc này, Mạc Nhiễm Thiên đã vội vã trở về, mắt sáng long lanh nhìn Thân Vô Kỵ nói: "Đại nhân sẽ không nuốt lời chứ?"

"Ha ha, dĩ nhiên, ngươi có thể đi." Thân Vô Kỵ mỉm cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn tươi cười thì cảm thấy có phần không đúng lắm, lúc này người này lại còn có thể cười được, có phải có chút gì kì lạ không nhỉ.

"He he, đại nhân, đừng quên hắn!" Mạc Nhiễm Thiên cười nhìn về phía Cừu Phát.

"Ngươi, ngươi muốn làm gì?" Cừu Phát kinh hoảng hỏi.

"Đại nhân, có phải để Tiểu Thiên tùy tiện bắt nạt hắn không?" Mạc Nhiễm Thiên lần nữa cười hỏi Thân Vô Kỵ.

"Ừm, Cừu Phát, ngươi đừng làm mất mặt bổn tướng!" Thân Vô Kỵ nghiêm nghị nhìn thoáng qua Cừu Phát.

"Ha ha ha, vậy Tiểu Thiên không khách khí nữa. Dạ đại ca!" Mạc Nhiễm Thiên vươn tay ra, Dạ Tích Tuyết lập tức nhận lấy tiểu liêm đao nọ, nói với Cừu Phát: "Hê hê, yên tâm đi, sẽ không giết ngươi." Nói xong đi tới trước mặt hắn, không nói hai lời lập tức cắt hai chỏm râu dê, y thấy nó thật không vừa mắt.

Cừu Phát tức mà hai mắt không dám trợn, cả người phát run, bộ râu này là thứ khiến lão đắc ý nhất, thế mà bị Mạc Nhiễm Thiên cắt đi. Tâm trạng còn chưa bình phục, đã cảm nhận được cơn đau trên trán, có máu tươi chảy xuống.

"A!" Cừu Phát muốn chạy trốn, nhưng Dạ Tích Tuyết lập tức khống chế lão, khiến lão không thể động đậy, Mạc Nhiễm Thiên vạch mấy đường trên trán hắn rồi cười to nói: "Tốt lắm, không tệ chứ! Ha ha ha." Thì ra là trên trán Cừu Phát cũng được Mạc Nhiễm Thiên khắc một con rùa nhỏ, nhìn kỹ nom rất giống con rùa trên lưng Thân Vô Kỵ.

"Ngươi!" Thân Vô Kỵ nhất thời giận dữ, Mạc Nhiễm Thiên này rõ ràng đang châm chọc hắn.

"Đại nhân, tự ngươi nói mà, đừng có lật lọng nha, nhiều vị đại nhân nhìn vào như vậy!" Mạc Nhiễm Thiên lè lưỡi với Thân Vô Kỵ, khiến Thân Vô Kỵ giận đến mức chỉ còn thiếu nước đầu bốc khói.

"Ha ha ha, con rùa này không tệ!" Thân Liệt cười to nói.

"Đúng vậy, kỹ thuật của Tiểu Thiên kém hơn Thừa tướng đại nhân, nhưng bức tranh con rùa này tuyệt đối là độc nhất, ha ha ha, đa tạ các vị đại nhân làm chứng cho Tiểu Thiên, vậy Tiểu Thiên cáo từ, đại nhân, đừng nhớ Tiểu Thiên quá nha, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười đến sảng khoái, cười đến điên cuồng, khiến tất cả mọi người sửng sốt.

Tất cả mọi người cũng lập tức đứng lên cáo từ Thân Vô Kỵ, Cừu Phát không dám la đau trước mặt Thân Vô Kỵ, đã chạy xuống bôi thuốc rồi, còn Thân Vô Kỵ vô cùng tối tăm nhìn bóng lưng Mạc Nhiễm Thiên rời đi. Trong lòng không biết là cảm xúc gì.

"Đứng lại! Muốn đi, không dễ dàng như vậy!" Bỗng nhiên Khương Chính xông tới, hai tay đánh về phía Mạc Nhiễm Thiên.

Dạ Tích Tuyết cả kinh, lập tức xoay người tiếp chiêu, Liêu Thanh Phong lập tức kéoMạc Nhiễm Thiên ra phía sau, còn những người khác chạy trốn tán loạn.

"Thượng tướng quân muốn làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh hỏi.

"Là ngươi giết Tứ đệ của bổn tướng có phải không?" Khương Chính giận dữ nói, hắn đang chờ, chờ Thân Vô Kỵ trừng phạt Mạc Nhiễm Thiên, không ngờ Thân Vô Kỵ thật sự thả hắn ra, hắn làm sao có thể nuốt trôi cục tức này.

"Thượng tướng quân, tốt nhất ngươi không nên ngậm máu phun người, Tiểu Thiên cũng có thể nói là ngươi giết chết đại ca Mạc Kính của ta!" Câu này của Mạc Nhiễm Thiên rất thâm, ý ngầm nói nếu như Khương Chính thừa nhận giết Mạc Kính, như vậy thì mình cũng giết đệ đệ của hắn.

"Hừ, đại ca của ngươi chết trong tay thị vệ Lý Lập của bổn tướng, liên quan gì đến bổn tướng, vả lại Lý Lập cũng đã phải đền mạng, ngươi, ngươi vì sao còn muốn giết Tứ đệ ta?" Khương Chính nghiến răng nghiến lợi.

"Ha ha, buồn cười, Lý Lập là thị vệ của ngươi, hắn biết võ công, ngươi lại phái hắn và đại ca ta tranh tài, chẳng lẽ ngươi không có thủ đoạn gì?" Mạc Nhiễm Thiên gương mặt tuấn tú lạnh như băng.

"Coi như là bổn tướng có ý đồ, vậy thì sao, trên chiến trường vốn binh bất yếm trá mà!" Khương Chính nói như thể rất có lý.

"Là sao? Vậy Tứ đệ ngươi gian dâm với binh lính, mưu toan vô lễ với bổn thái tử, vậy có phải tội đáng chết vạn lần hay không?" Mạc Nhiễm Thiên mắt to nghiêm nghị nhìn chằm chằm hắn, khí thế kia khiến mọi người ở đây rất khiếp sợ, đặc biệt là Thân Vô Kỵ đang im lặng không lên tiếng, hắn không ngờ Mạc Nhiễm Thiên là người mạnh mẽ như thế, trong tay hắn hai ngày lại co được giãn được, lần nữa làm hắn nhìn với cặp mắt khác xưa, ánh mắt lộ vẻ thưởng thức.

"Ngươi, ngươi thúi lắm, hôm nay bổn tướng sẽ giết ngươi báo thù cho đệ ta." Khương Chính lập tức đánh nhau với Dạ Tích Tuyết.

"Dạ đại ca, không cần phải khách khí, đáng đời hắn!" Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, đi về phía Thân Vô Kỵ.

Dạ Tích Tuyết được ra lệnh, lập tức ra tay hết sức, võ công Khương Chính không kém, hai người nhất thời chiến đấu đến khó phân thắng bại, chỉ có Liêu Thanh Phong nhăn mày nhìn hai người đánh nhau, từ từ nhìn về phía Dạ Tích Tuyết lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bên này Mạc Nhiễm Thiên đến gần Thân Vô Kỵ nhướn mày nói: "Đại nhân, ngươi không cứu hắn hả?" Sau đó không khách khí ngồi trên đùi hắn, tay ôm cổ Thân Vô Kỵ cười khẽ.

"Vật nhỏ, ngươi muốn làm gì?" Thân Vô Kỵ thấy buồn cười, mặc dù hắn là người rất cổ hủ, thậm chí là cái gì cũng muốn theo quy tắc, nhưng Mạc Nhiễm Thiên này tự nhiên hào phóng ngồi trên đùi hắn, lại khiến trong lòng hắn dâng lên cảm giác kỳ quái. Cả thiên hạ người không sợ hắn chỉ có duy nhất Mạc Nhiễm Thiên mà thôi.

"Không có gì, xem khi nào đại nhân hô ngừng." Mạc Nhiễm Thiên cười hì hì nói.

"Người là ngươi giết? Chó này? Ngươi dùng vũ khí gì vậy, đại nhân ta chỉ thấy được ánh bạc lóe lên." Thân Vô Kỵ nhìn hai người đang đánh nhau, tò mò hỏi Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên lấy tay vỗ mặt hắn, sau đó cầm tay hắn vừa thổi vừa đắc ý nói: "Cái đó gọi là con dao! Lợi hại không?" Thuận tiện hất cằm với Thân Vô Kỵ, nháy nháy mắt.

Thân Vô Kỵ rất bất đắc dĩ nuốt nước miếng nói: "Ngươi cho rằng bổn tướng ngốc lắm hả?" Vừa nói vừa ôm chặt hắn hơn một chút, sợ hắn rơi xuống.

"Ha ha, đây là bí mật, không thể nói. Đại nhân, bảo họ ngừng đi. Tiểu Thiên phải đi rồi." Mạc Nhiễm Thiên cợt nhả nói.

"Lúc nào muốn trở lại?" Thân Vô Kỵ nói chuyện giống như với bạn cũ.

"Hi hi hi, đương nhiên là khi Tiểu Thiên cảm thấy đại nhân sẽ không bạc đãi Tiểu Thiên nữa." Mạc Nhiễm Thiên cũng là người phi thường, lại có thể cười đùa cùng hắn.

"Nếu hiện giờ đại nhân không bạc đãi ngươi nữa?" Thân Vô Kỵ vuốt tay Mạc Nhiễm Thiên nói.

"Ơ? Ngươi, sao tự dưng ngươi lại như thế?" Mạc Nhiễm Thiên đã bị giật mình, lập tức nhảy xuống từ trên người hắn.

Khóe miệng Thân Vô Kỵ mãnh liệt co giật: "Lời bổn tướng nói rất thật!"

"Xí, ta nghĩ tóc ngươi sẽ rụng hết mất thôi, chào nhé, ta đi, đại nhân ngươi đừng quá nhớ ta nha." Mạc Nhiễm Thiên liếc hắn một cái rồi nói.

"Dừng tay!" Mạc Nhiễm Thiên xoay người hét lớn với hai người đang đánh nhau: "Thượng tướng quân, Thừa tướng đại nhân sẽ giải thích với ngươi, Tiểu Thiên không có thời gian tranh cãi với ngươi! Dạ đại ca, Thanh Phong, đi thôi!" Mạc Nhiễm Thiên lạnh giọng nói xong, nghênh ngang đi về phía cửa phủ Thừa Tướng, những người ai cũng không dám cản trở.

Ngay lúc ấy, "Thừa tướng đại nhân!" Bỗng nhiên có thị vệ kêu to một tiếng, Mạc Nhiễm Thiên lập tức quay đầu, thấy Thân Vô Kỵ bỗng nhiên ôm đầu ngã xuống đất, dáng vẻ đau đớn kia khiến Mạc Nhiễm Thiên lập tức hiểu bệnh đau đầu của hắn phát tác.

"Mau, nước lạnh!" Phản ứng trực tiếp của Mạc Nhiễm Thiên chính là lập tức xoay người chạy về, hét lên với thị vệ, lúc này hắn cảm thấy Thân Vô Kỵ rất đáng thương, có lẽ thật sự bị ung thư não.

"Nghe hắn!" Thân Vô Kỵ mặt tái như tro tàn, đau đến tự đập vào đầu mình.

"Đừng đánh, vô dụng!" Mạc Nhiễm Thiên kéo tay của hắn, điều này làm cho mọi người thấy rất kỳ lạ, Thân Vô Kỵ đối xử với hắn như thế, mà Mạc Nhiễm Thiên còn quan tâm đến hắn ta như vậy, tấm lòng phải như thế nào mới có thể.

"Đau, không được, thật đau!" Thân Vô Kỵ mắt cũng đỏ lên, lúc này một bồn lớn nước lạnh được mang vào, Mạc Nhiễm Thiên lập tức kéo hắn tới nói: "Mau!" Rồi đem đầu của hắn nhúng vào trong nước.

Thân Vô Kỵ lập tức bị đông cứng đến toàn thân phát run, nước lạnh đánh thẳng vào đầu, khiến hắn bỗng không cảm giác được rốt cuộc là lạnh mà đau hay là đau đầu, chờ hắn ngoi lên để thở, mặt và đầu đã đầy nước, tóc rũ rượi, chật vật không chịu nổi, nhưng đầu thật sự không còn đau.

Mạc Nhiễm Thiên nhận lấy khăn vải trên tay thị vệ, lập tức giúp hắn lau khô đầu, Thân Vô Kỵ lúc này mới phục hồi tinh thần lại. Mọi người thấy Thân Vô Kỵ có vẻ chật vật đáng thương cũng lộ ra vẻ đồng tình, quyền nghiêng triều chính thì sao, không phải cũng chịu nỗi đau đớn khổng lồ hay sao.

"Đại nhân, Tiểu Thiên không lừa ngươi chứ, phương pháp này quả thật có hiệu quả, ngươi tự bảo trọng nhé, Tiểu Thiên đi đây." Mạc Nhiễm Thiên thả Thân Vô Kỵ ra không nhìn nữa, lập tức rời đi.

Khương Chính giận dữ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, sau đó lại nhìn về phía Thân Vô Kỵ, Thân Vô Kỵ gật đầu với hắn, hắn không thể làm gì khác hơn là nhường đường, đi về phía Thân Vô Kỵ, đến đây chấm dứt, Tiểu Thiên chính thức rời khỏi phủ Thừa Tướng.

Ngoài Phủ Thừa Tướng, Liêu Thanh Phong là người đầu tiên khó chịu nói: "Tiểu Thiên, sao ngươi lại cứu hắn, cứ để hắn đau chết là tốt nhất."

Mạc Nhiễm Thiên cười khoác tay lên vai hắn nói: "Bởi vì ta không phải là hắn. Hì hì." Thật ra Mạc Nhiễm Thiên cũng rất hận bản thân, rõ ràng hận hắn đến muốn chết, nhưng thấy hắn khổ thì mình không nhịn được, chẳng lẽ là bởi vì hai người đã có quan hệ da thịt, hoặc là quá quen thuộc?

"Tiểu Thiên là mềm lòng, không phải trước kia nói muốn đem hắn…?" Dạ Tích Tuyết làm động tác giết.

"Cái này cần bàn bạc kỹ hơn, Tiểu Thiên nắm chắc, các ngươi đừng cho là ta thích hắn, sớm muộn gì ta cũng phải thu thập hắn." Mạc Nhiễm Thiên bàn bạc.

"Hừ, ta thấy rất khó đấy." Dạ Tích Tuyết chẳng mấy khi khinh bỉ hắn.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức khoác tay lên người hắn: "Không tin hả? Các ngươi có biết ta làm gì với hắn không, hắn mới quát lên như sấm thế?" Mạc Nhiễm Thiên đắc ý nói.

"Chuyện gì?" Thân Liệt chui đầu vào, bọn họ bây giờ là bốn mỹ nam tử xếp thành một đội đứng ở trước cửa phủ Thừa tướng, thị vệ của Thân Liệt đang kéo xe ngựa tới đây.

"Không nói cho ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên liếc hắn một cái, Thân Liệt sửng sốt, xụ miệng lên xe ngựa trước, rồi mọi người mới cùng tiến lên.

"Hồi phủ!" Thân Liệt hô to một câu, còn bất mãn nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái.

"Tiểu Thiên, ngươi làm gì với Thân Vô Kỵ?" Liêu Thanh Phong hiếu kỳ hỏi.

"Hì hì, thấy con rùa trên trán Cừu Phát không?" Mạc Nhiễm Thiên cười gian nói.

Dạ Tích Tuyết nhìn Liêu Thanh Phong và Thân Liệt một cái, tất cả mọi người gật đầu.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên vẽ một con lớn trên lưng Thân Vô Kỵ. Ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên vỗ đùi cười lớn.

"A, không thể nào!" Thân Liệt không tin.

"Ha ha ha, thật đấy, không trách được lúc hắn thấy bộ dạng kia của Cừu Phát liền giận dữ, Tiểu Thiên, làm sao ngươi làm được?" Liêu Thanh Phong ánh mắt lóe lên cười to nói, Dạ Tích Tuyết cũng cười theo.

"He he, may nhờ Dạ đại ca đã dạy ta điểm huyệt, tối hôm qua hắn xăm hình cho ta, buổi sáng ta ở trên xe ngựa cũng xăm hình cho hắn, hi hi." Mạc Nhiễm Thiên đắc ý vạn phần.

"Tiểu Thiên, lưng của ngươi đau không?" Dạ Tích Tuyết ôm hắn đau lòng nói.

"Không đau, hắn bôi thuốc tê cho ta, hơn nữa ta ăn Địa Lộ Hoàn ngươi đưa cho hắn, nhưng hắn thì không tốt số như vậy, đau đến đen cả mặt, sau đó lại phải lâm triều, căn bản không có cách nào bắt nạt ta, nói muốn đem Tiểu Thiên cho chó ăn, Tiểu Thiên liền thuận tiện đánh cuộc cùng hắn, chỉ sợ hắn chết cũng

không ngờ là có kết quả này, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên nói thì hời hợt, nhưng chua xót trong đó cũng chỉ có tự mình hắn biết.

"Tiểu Thiên, ngươi thật lợi hại." Liêu Thanh Phong không ngừng thán phục.

"Đúng vậy a, ngươi thật là lợi hại, lúc trước bổn thái tử thật coi thường ngươi." Thân Liệt lập tức nói, trong mắt cũng đầy tán thưởng.

"Là sao? Tiểu Thiên rất nhát gan, sợ đau lại sợ liên lụy mình, để cho thái tử điện hạ chê cười." Mạc Nhiễm Thiên tựa vào trên người Dạ Tích Tuyết mà nhìn Thân Liệt.

Thân Liệt xấu hổ cười nói: "Thực xin lỗi, bổn thái tử cũng không biết, hiện tại biết cũng chưa muộn, ngươi là người Thanh Phong yêu thích, hẳn là có chỗ hơn người, chỉ đổ thừa bổn thái tử mắt kém."

Mọi người nghe, Mạc Nhiễm Thiên trước hết là đỏ mặt, liếc nhìn Liêu Thanh Phong, Liêu Thanh Phong gương mặt càng đỏ hơn, Dạ Tích Tuyết khóe miệng quất thẳng, cười thầm trong lòng, cái vị thái tử điện hạ này thật đúng là đơn thuần.

"Khụ khụ khụ, Dạ đại ca, Thanh Phong đang muốn hỏi ngươi một việc?" Liêu Thanh Phong thấy ánh mắt lửa nóng của Mạc Nhiễm Thiên đang mỉm cười nhìn hắn, lập tức làm bộ ho khan nói sang chuyện khác.

"Hỏi đi, chuyện gì?" Dạ Tích Tuyết lập tức dò hỏi.

"Sư phụ của ngươi là ai?"

"A, tại sao lại hỏi chuyện này?" Dạ Tích Tuyết không giải thích được.

"Bởi vì Thanh Phong phát hiện võ công của ngươi và Thanh Phong vô cùng giống nhau, Thanh Phong đã năm năm không gặp sư phụ rồi, không biết hắn có phải thu nhiều đồ đệ hay không."

"Ta từ nhỏ đã bái làm môn hạ của sư phụ rồi." Dạ Tích Tuyết khóe miệng quất thẳng nói.

"À, thì ra là như vậy, ai, sư phụ không biết ra sao rồi?" Liêu Thanh Phong nghĩ tới người dạy võ công cho hắn mấy tháng kia, sau đó cho hắn mấy quyển sách võ học và kỳ môn độn giáp, để hắn tự học, bảo hắn sau khi học thành tài phải tới trợ giúp Thân thái tử, hắn dùng năm năm mới có thành tựu hiện tại, nhưng cho đến giờ hắn cũng không rõ là tại sao, aishh.

113. Chương 113: Tâm Trung Sở Vọng (nguyện Vọng Trong Lòng)

Xe ngựa đi tới phủ thái tử, nhưng chưa tới nơi Liêu Thanh Phong đã bảo ngừng xe, sau đó ra hiệu một ánh mắt cho Thân Liệt, để Mạc Nhiễm Thiên và Dạ Tích Tuyết xuống xe, sau đó xe ngựa chở Thân Liệt tiếp tục tiến vào phủ thái tử.

"Nơi này sao?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn thì thấy nơi này là một hẻm nhỏ trong một ngõ nhỏ.

"Ừ." Liêu Thanh Phong bước vào bên trong, hai người phía sau đi theo, tới một tiểu viện tử trong nhà một người dân thường.

"Đây là nơi Thanh Phong dừng chân ở Đô thành, nhưng bình thường sẽ không tới ở, chỉ ở tại phủ thái tử, nơi này Thanh Phong có bày mê hồn trận, nếu có người tới thì nhất định sẽ làm cho hắn không ra được." Liêu Thanh Phong rất tự tin nhìn tiểu viện tử đặt đầy chậu hoa đủ màu sắc và đá lớn, đứng ở cửa một lúc cũng không hiểu được, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy chỉ có tác dụng trang trí thôi, đối diện tiểu viện là một dãy nhà mái bằng, bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Tốt rồi, Tiểu Thiên trước hết cứ ở đây, không cần sợ Khương Chính tìm đến, giờ các ngươi đi gọi mười người kia tới, Tiểu Thiên có việc muốn thương lượng cùng bọn họ." Mạc Nhiễm Thiên đi vào con đường nhỏ ở giữa.

“Tiểu Thiên, không đi được đâu!” Liêu Thanh Phong lập tức kéo hắn về, khóe miệng quất thẳng nói: “Là đường nhưng không phải là đường, không thể đi loạn.”

“A, hì hì, Tiểu Thiên thiếu chút nữa đã đi vào, vậy đi đường nào bây giờ?” Mạc Nhiễm Thiên thắc mắc.

“Đi theo ta, nhất định phải nhớ lấy, vào ba bước, sang phải một bước, vẫn đi con đường trước mặt là có thể tới dãy nhà nhỏ kia, bằng không vào mê hồn trận thì sẽ phiền toái.” Liêu Thanh Phong dặn dò.

“Ồ, mê hồn trận là gì?” Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Là thứ ngươi muốn có được nhất, ngươi khát vọng cái gì nhất, nó sẽ hiện ra cái đó, cuối cùng trầm mê trong đó, không muốn đi ra ngoài mà chết ở bên trong, nhưng cũng rất khó nói.” Liêu Thanh Phong giải thích đơn giản.

“A, thần kỳ như thế cơ à? Thanh Phong, ngươi đi qua thử chưa?” Mạc Nhiễm Thiên nghiêng đầu hỏi hắn.

“Vì ngươi muốn tranh giành cùng người khác, nên ta, ta buổi sáng thử vào một lần, không phải là Tiểu Thiên bảo ta bố trí sao? Ta sợ mất linh, cho nên đi một vòng, may là không bị hỏng chỗ nào.” Liêu Thanh Phong vừa nói vừa nhìn Mạc Nhiễm Thiên, đỏ mặt.

“A, vậy ngươi nhìn thấy gì?” Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục hỏi.

“Không có, không có gì.” Liêu Thanh Phong làm sao dám nói ra, bởi vì hắn đi vào chỉ thấy sau này mình và Mạc Nhiễm Thiên ở cùng một chỗ, mặc dù người tranh giành rất nhiều, nhưng mình biết mình đoạt được là được rồi.

“Ta cũng muốn thử một chút, xem chuyện mình hi vọng nhất là gì?” Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên kích động.

“A?” Liêu Thanh Phong giật mình.

“Thanh Phong, có thể đi vào không? Ngươi có thể kéo ta ra ngoài không?” Mạc Nhiễm Thiên trông mong nhìn hắn.

“Chuyện này, có thể dduocj, nhưng ta cũng không biết ngươi chừng nào mới gặp được chuyện ngươi hi vọng nhất. Cũng sẽ không biết là đã xảy ra chuyện gì.” Liêu Thanh Phong nhíu mày nói.

“Không sao, ta chỉ thử một chút thôi mà, nửa khắc sau ngươi kéo ta ra được không?” Mạc Nhiễm Thiên hưng phấn nói.

“Ta cũng muốn!” Dạ Tích Tuyết phía sau cũng lập tức nói, hắn cũng muốn xem thử mình khát vọng nhất điều gì? Có phải là Tiểu Thiên không? Dĩ nhiên hắn chủ yếu là đi theo bảo vệ Mạc Nhiễm Thiên.

“A, các ngươi?” Liêu Thanh Phong buồn bực muốn chết.

“Được rồi, dù sao cũng không lâu, chỉ nửa khắc thôi, nhất định phải đem chúng ta kéo ra nha.” Mạc Nhiễm Thiên dặn dò.

“Vậy, vậy các ngươi cẩn thận nha.” Liêu Thanh Phong lo lắng nói, ai biết bên trong có cái gì, có thứ ngươi muốn đoạt được, đương nhiên cũng có người tranh đoạt với ngươi.

“Ừ, ta có cái này.” Mạc Nhiễm Thiên lấy ra tiểu liêm đao kia đưa cho hắn nhìn một chút.

Liêu Thanh Phong nhất thời tái mặt, đoạt lấy vật này, vội la lên: “Tiểu Thiên, cái này, ngươi lấy ở đâu?”

“A, làm sao vậy, là của ngươi sao? Ta có thấy phía trên hình như có tên của ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên thật ra đã sớm muốn hỏi hắn.

“Ừ, đúng vậy. Từ đâu ngươi có được?” Liêu Thanh Phong kích động nói.

“Ta lấy được trong một tiệm đồ cổ ở Mạc quốc, ông chủ kia nói bán không được, tặng cho ta. Tiểu Thiên cảm thấy rất sắc bén, cho nên vẫn mang theo.” Mạc Nhiễm Thiên mỉm cười với hắn, không ngờ thật sự là của hắn.

“Tiểu Thiên!” Liêu Thanh Phong đột nhiên ôm hắn vào lòng, kích động vạn phần.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng nói: “Làm gì mà kích động thế, cùng lắm thì trả cho ngươi.”

"Không, không cần, Tiểu Thiên vẫn phải mang theo." Liêu Thanh Phong buông hắn ra, trong mắt hắn tràn đầy yêu thương, khiến Mạc Nhiễm Thiên hồ đồ.

"Ngươi đừng nói với ta, đây là tín vật đính ước nha?" Mạc Nhiễm Thiên mắc ói chết luôn đó.

"Ha ha, sư phụ nói, người nhận được đao này chính là chủ nhân của Liêu Thanh Phong, ta thấy lạ tại sao sư phụ lại bảo ta trợ giúp Thân thái tử, hiện tại ta đã biết rồi, sư phụ để ta ở bên cạnh hắn để chờ ngươi, ha ha ha." Liêu Thanh Phong đã tháo gỡ được tất cả mối băn khoăn của mình, sư phụ thật sự là thế ngoại cao nhân.

"Ơ, thế vì sao cây đao này lại rơi vào Mạc quốc?" Mạc Nhiễm Thiên không hiểu hỏi lại.

"A, bởi vì Thanh Phong tuổi trẻ nông nổi, nghe nói Mạc quốc có một vị tuyệt thế cao nhân, cho nên muốn đi bái sư, kết quả tuyệt thế cao nhân không gặp được, nhưng gặp được một lão tiên sinh cho ta cây đao này, nói là sau này ai được đao này chính là chủ nhân của Liêu Thanh Phong, phải trung với chủ nhân, nhưng Thanh Phong lại làm mất, mà vị lão tiên sinh này Thanh Phong lại gặp lại ở Thân quốc, kết quả chính là hắn thu Thanh Phong làm đồ đệ, lại chỉ ở lại có mấy tháng rồi đi. Đến hiện tại Thanh Phong cũng chưa tạm biệt sư phụ nữa." Liêu Thanh Phong lộ ra biểu cảm nhớ mong.

"Ha ha, xem ra vị lão nhân này chính là tuyệt thế cao nhân, tốt lắm, tốt lắm, sau này nhất định sẽ gặp lại." Mạc Nhiễm Thiên vỗ vỗ bờ vai của hắn an ủi.

Liêu Thanh Phong ánh mắt lóe lên nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà nói: "Tiểu Thiên, đời này Thanh Phong đi cùng ngươi."

"A." Câu này của hắn khiến Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt, liếc nhìn Dạ Tích Tuyết đang mếu máo bên cạnh.

"Chuyện này, chuyện này không nhất định chính xác nha, Tiểu Thiên cũng là trong lúc vô tình lấy được nó, Thanh Phong không cần nghiêm túc như vậy." Mạc Nhiễm Thiên pha trò.

"Không được, lời của sư phụ nhất định có lý, Thanh Phong chết cũng muốn ở bên cạnh Tiểu Thiên!" Liêu Thanh Phong đột nhiên nghiêm túc nói.

"Nói nhảm, cái gì có chết hay không, sẽ không chết, yên tâm đi, tốt lắm, đến lúc đó rồi hãy nói." Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu nhức đầu.

Liêu Thanh Phong nhất thời bị thương, đáng thương vô cùng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca!" Mạc Nhiễm Thiên núp cả người phía sau Dạ Tích Tuyết.

"Thanh Phong, sư phụ của ngươi tên là gì?" Dạ Tích Tuyết đột nhiên nhíu mày hỏi.

"Sư phụ chưa từng nói với Thanh Phong, nhưng người nói người khác gọi người là Thiên Cơ Lão nhân!" Liêu Thanh Phong suy nghĩ một chút rồi nói.

"Cái gì!" Dạ Tích Tuyết nhảy dựng lên, "Làm sao có thể? Hắn, hắn là sư phụ của ta."

"Có thật không? Thanh Phong đã cảm thấy võ công của Dạ đại ca và Thanh Phong có đôi phần giống nhau. Sư huynh! Nhận của sư đệ một lạy." Liêu Thanh Phong tuyệt không chần chừ, lập tức vung trường bào quỳ xuống.

"Đừng, Thanh Phong mau đúng lên, không, phải gọi là sư đệ. Sư phụ hắn chưa từng nhắc tới việc thu nhận một đồ đệ ở Thân quốc, thật kì lạ." Dạ Tích Tuyết cũng tò mò.

"Ai, các ngươi thực ngốc, sư phụ của các ngươi gọi là Thiên Cơ lão nhân, có ý gì biết không? Chính là thiên cơ không thể tiết lộ, đần ghê!" Mạc Nhiễm Thiên cho bọn họ một ánh mắt khinh miệt, người cổ đại đều thích giả bộ nha, thần thần bí bí.

Liêu Thanh Phong và Dạ Tích Tuyết liếc nhau một cái, sau đó Liêu Thanh Phong nhếch miệng nói: "Tiểu Thiên, không phải ngươi muốn vào "mê hồn trận" sao? Mau đi đi!" Liêu Thanh Phong lập tức đẩy Mạc Nhiễm Thiên ra, Mạc Nhiễm Thiên xê dịch bước chân, chỉ thấy cảnh tượng trước mắt biến đổi, hắn theo bản năng đưa tay về phía trước, hy vọng có thể bắt được y phục của Liêu Thanh Phong, kết quả là không nắm được, trông ra, lại thấy trước mặt là một bãi cỏ lớn, điều này khiến hắn kinh ngạc vạn phần, trận pháp

này cũng quá thần kỳ, ở trong lòng hắn thành thật mà nói tuyệt đối không tin chuyện này, nhưng hiện tại đã không thể không tin.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức đi vong quanh, phát hiện mình một mình dduwngss giữa thảo nguyên, trời xanh mây trắng, bốn phía mênh mông vô tận, xa xa trời đất hợp thành một đường, bát ngát bao la, phong cảnh đẹp đến kinh ngạc.

Hắn lập tức định tâm, đi tới trước mấy bước, giày vải giẫm trong bụi cỏ phát âm thanh sột soạt, hết thảy chân thật khiến lòng hắn kinh sợ, mới vừa rồi rõ ràng là một gian phòng nhỏ, sao lại thần kỳ như thế.

Mạc Nhiễm Thiên suy nghĩ sau đó lập tức chạy nhanh, "A ", trong miệng phát ra một tiếng hét lớn, kết quả vẫn không có bất kỳ thay đổi gì, Mạc Nhiễm Thiên buồn bực, chẳng lẽ khát vọng của mình là một sân cỏ? trận gì mà trận!

Mạc Nhiễm Thiên không còn cách nào khác đành đi thẳng về phía trước, đi tới đâu mới là điểm cuối đây, xem ra mình không có gì để khát vọng rồi, thầm hi vọng Liêu Thanh Phong mau một chút kéo hắn khỏi cái nơi không thể hiểu nổi này.

Đúng lúc đó, một hồi trống đột nhiên vang lên, bốn phương tám hướng, đinh tai nhức óc.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức quay đầu nhìn bốn phía, thấy từ đường chân trời có vô số chiến mã và binh lính la hét tiến đến chỗ hắn.

Mạc Nhiễm Thiên kinh hãi, nhưng không chỗ ẩn núp, chỉ có thể nhìn chăm chú chiến mã bốn bề chạy tới.

Càng ngày càng gần, Mạc Nhiễm Thiên có thể thấy đội quân đối mặt với mình do Thân Vô Kỵ cầm đầu, hắn một thân giáp bạc, uy phong lẫm liệt.

Bên tay trái là Mạc Tử Viêm tuấn mỹ tà mị, một thân áo giáp đồng xanh, xông thẳng về phía hắn.

Bên tay phải là vẻ mặt Tề Quân Hành tối tăm, mặc long bào màu vàng, tay cầm kiếm xông về phía hắn. Đột nhiên quay đầu lại, quả nhiên, phía sau là quân đội do Mạc Hiên cầm đầu, Mạc Nhiễm Thiên thấy phía sau hắn Tiêu Hương Hương mặc phượng bào màu đỏ đang cười lạnh nhìn hắn.

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời ngớ ngẩn, chuyện gì thế này? Chẳng lẽ những người này đều tới giết hắn? Nhưng cho tới giờ hắn vẫn chưa từng khát vọng chuyện này.

Thị vệ từ bốn phương tám hướng la hét dậy trời, Mạc Nhiễm Thiên bất động không tránh, bởi vì cũng không có nơi nào có thể trốn.

Chiến mã tới gần nữa là có thể giết chết Mạc Nhiễm Thiên, mà người đầu tiên đến là Mạc Hiên đối diện hắn. Mạc Hiên trên chiến mã đỏ đã trút vỏ lớp vỏ ngây thơ trước lúc Mạc Nhiễm Thiên rời đi, thay vào đó là môột nam tử hán đường đường chính chính, Mạc Nhiễm Thiên thấy đôi mắt Mạc Hiên nhìn hắn chứa nhiều cảm xúc phức tạp, trong lòng sửng sốt, sau đó chiến mã tuyệt đối không dừng lại, mà tiếp tục mãnh liệt xông lại, Mạc Nhiễm Thiên ánh mắt khép lại, đợi chờ tử vong phủ xuống.

"Tiểu Thiên!" Mấy người cùng nhau kêu to, Mạc Nhiễm Thiên đã nghe không được là giọng của ai.

Đúng lúc ấy, thân thể Mạc Nhiễm Thiên lảo đảo một cái, hai mắt chợt sáng, đã bị Liêu Thanh Phong kéo khỏi mê hồn trận.

"Tiểu Thiên, làm sao vậy? Thấy cái gì?" Dạ Tích Tuyết thấy sắc mặt hắn ám màu tử vong, không khỏi lo lắng hỏi.

"Tiểu Thiên!" Liêu Thanh Phong chợt đẩy hắn, Mạc Nhiễm Thiên mới mờ mịt phục hồi tinh thần lại, thấy Liêu Thanh Phong lo lắng, lập tức giơ tay lên lại bắt đầu dồn sức đánh Liêu Thanh Phong.

"Ngươi NND, phá trận cái gì, đánh chết ngươi tên lừa gạt này!" Mạc Nhiễm Thiên vẫn còn sợ hãi màn vừa rồi.

"A, Tiểu Thiên, a, đừng đánh, đau!" Liêu Thanh Phong vô tội ôm đầu trốn.

"Tiểu Thiên, ngươi rốt cuộc làm sao vậy?" Dạ Tích Tuyết từ phía sau ôm chặt lấy hắn, thật giống như bị Mạc Nhiễm Thiên dọa sợ.

"Dạ đại ca, hu hu, ngươi có đi vào hay chưa?" Mạc Nhiễm Thiên chết cũng không tin mình bị chiến mã của Mạc Hiên giết chết.

"Không. Dạ đại ca đã rất rõ ràng mình phải như thế nào." Dạ Tích Tuyết ôm chặt hắn nói.

"Ta thấy chiến mã của Mạc Hiên thiếu chút nữa muốn giết chết ta." Mạc Nhiễm Thiên mếu máo.

"A, sao có thể như vậy? Chẳng lẽ Tiểu Thiên không có ở đó hai năm, Lục hoàng tử, không, là Mạc Vương thay lòng?" Dạ Tích Tuyết kinh hãi nói.

"Ai, ai biết, nhưng nói vậy cũng không sai, hai năm? Chuyện gì cũng có thể thay đổi, quỷ biết a." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng vô cùng buồn bực, ngực dường như có chút không thở nổi.

"Tiểu Thiên, đừng nghĩ nữa, đi thôi, đi vào nhà nghỉ ngơi." Liêu Thanh Phong đi trước dẫn đường.

Ba người đi vào trong phòng, bên trong là ba gian phòng sạch sẽ, bố trí đơn giản, góc phòng đặt lò than ấm áp, hẳn là Liêu Thanh Phong đã dọn dẹp sơ qua.

"Tiểu Thiên, thức ăn, y phục đều ở gian phòng kia, ngươi và Dạ đại ca ở trước, Thanh Phong đi làm việc đây." Liêu Thanh Phong bị hắn đánh, trên người còn đau, nhưng hắn bằng lòng, coi Mạc Nhiễm Thiên đánh hắn như là làm nũng hắn.

"Ừ, được, nhớ kỹ đề phòng Khương Chính." Mạc Nhiễm Thiên dặn dò.

"Yên tâm, bọn họ cũng nghĩ ngươi owrr phủ thái tử." Liêu Thanh Phong dịu dàng cười với hắn một tiếng, sau đó gật đầu một cái với Dạ Tích Tuyết rồi xoay người đi ra ngoài.

"Dạ đại ca, ngươi và Thanh Phong nói gì vậy?" Mạc Nhiễm Thiên ngồi vào bên cạnh bàn mình rót nước uống.

"Không ngờ Thanh Phong và Dạ đại ca thật sự là sư huynh đệ, nhưng hắn đáng thương hơn Dạ đại ca nhiều, hắn cũng là cô nhi, từ nhỏ đánh nhau với đám trẻ khác mà lớn lên, aishh, may là sư phụ thức tỉnh hắn, nếu không sợ rằng hiện tại đã lạc lối rồi." Dạ Tích Tuyết nói.

"Thì ra là như vậy." Mạc Nhiễm Thiên đau lòng.

"Dạ đại ca rời sư phụ cũng đã 4~5 năm, trước đây sư phụ cũng ở bên cạnh dạy Dạ đại ca, mỗi lần rời đi cũng là mấy tháng, bây giờ nghĩ lại có thể lúc sư phụ du tẩu tam quốc thu đồ đệ." Dạ Tích Tuyết than thở.

"Dạ đại ca, sư phụ của ngươi rốt cuộc là ai?" Mạc Nhiễm Thiên khá hứng thú với người này.

"Việc này Dạ đại ca cũng không rõ lắm, sư phụ bản lĩnh rất lớn, có thể xem thiên tượng, Ngũ Hành Bát Quái không gì không thông, Dạ đại ca xuống núi cũng là lệnh của sư phụ muốn Dạ đại ca bảo vệ một người, nhưng không nói cho Dạ đại ca biết là ai, chỉ nói dựa theo tâm nguyện của mình mà làm, hiện giờ Dạ đại ca đã biết người này hẳn là Tiểu Thiên ngươi."

"A, sư phụ của ngươi bây giờ đang ở nơi nào?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng nhất thời dâng lên hi vọng, có lẽ sư phụ của hắn biết mình là linh hồn dị giới, như vậy có phải mình có thể trở về không?

"Dạ đại ca cũng không quá rõ lắm, hẳn là ở Mạc quốc." Dạ Tích Tuyết suy nghĩ rồi nói.

"Dạ đại ca, chờ chúng ta trở về, ngươi mang Tiểu Thiên đi tìm sư phụ của ngươi được không?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng tràn đầy hi vọng.

"Tiểu Thiên tìm sư phụ của ta làm gì? Muốn học võ? Thật ra thì hiện tại võ công của Tiểu Thiên đã rất lợi hại rồi, đặc biệt là tốc độ oản kiếm của ngươi, ta tin không có mấy người có thể trốn được." Dạ Tích Tuyết tán dương.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng nhếch lên: "Không phải học võ, chỉ muốn hỏi hắn vài vấn đề, tỷ như Tiểu Thiên có thể thống nhất tam quốc làm hoàng đế hay không. Nếu như theo mê hồn trận vừa rồi của Thanh Phong, Tiểu Thiên sợ mình cách cái chết không xa."

"A, sẽ không đâu, Thanh Phong nói cái kia có khi không nhất định chính xác nha, đừng nghĩ lung tung." Dạ Tích Tuyết đi tới khoác vai hắn, hắn cũng không biết nếu như Tiểu Thiên chết rồi, hắn có thể đi đâu.

"Dạ đại ca, ngươi nói lúc nào chúng ta có thể trở về?" Mạc Nhiễm Thiên hi vọng lập tức có thể tìm được sư phụ Dạ Tích Tuyết.

"Vậy thì phải xem Tiểu Thiên rồi, Dạ đại ca thấy Thân vương sắp không ổn rồi, nghe Thanh Phong nói hắn thân mang bệnh nặng, nhưng còn dâm loạn hậu cung, có lẽ sẽ chết rất nhanh." Dạ Tích Tuyết trầm tư nói.

" lão sắc quỷ kia, chết sớm siêu sinh sớm! Chúng ta cũng phải đẩy nhanh tốc độ, Dạ đại ca, Tiểu Thiên muốn đưa Thân Liệt lên ngôi hoàng đế, ngươi nói có được không?" Mạc Nhiễm Thiên dò hỏi.

"Tiểu Thiên ngươi quyết định, Dạ đại ca đần, tất cả đều nghe theo ngươi." Dạ Tích Tuyết rất khâm phục tài trí của Mạc Nhiễm Thiên.

"A, ai nói, Dạ đại ca không ngốc đâu." Mạc Nhiễm Thiên ôm hông hắn.

"Ha ha, Dạ đại ca chẳng lẽ còn không biết mình sao? Sư phụ nói ta không phải người có thể tự quyết định, cho nên tốt nhất nhận một minh chủ, mà Tiểu Thiên chính là minh chủ của Dạ đại ca." Dạ Tích Tuyết vuốt mái tóc trắng dài của hắn, khẽ cười nói.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức lườm hắn: "Tiểu Thiên không thấy mình có bản lĩnh gì, aishh, bị người khi dễ khắp nơi, NND. Sớm muộn gì ta cũng đòi lại toàn bộ!"

"Hừ, Thân Vô Kỵ tên khốn kia, sớm muộn gì Dạ đại ca cũng giết hắn!" Dạ Tích Tuyết oán hận nói.

Mạc Nhiễm Thiên sau khi sửng sốt, bỗng hỏi: "Dạ đại ca, Thiên Lộ Hoàn của ngươi còn ở đây không?"

"Ở, làm sao vậy, trên lưng Tiểu Thiên còn đau hả?" Dạ Tích Tuyết lập tức lo lắng hỏi.

"Không, không phải, Dạ đại ca ngươi cất kỹ nhé." Mạc Nhiễm Thiên cười cười với hắn rồi không nói thêm gì nữa.

Dạ Tích Tuyết dường như nhớ đến gương mặt tái nhợt của người nào đó, miệng động, nhưng cuối cùng không nói gì.

114. Chương 114: Nhĩ Yếu Giá Cấp Ngã (ngươi Hãy Gả Cho Ta)

Đến bữa tối, Liêu Thanh Phong trở về thấy hai người nằm trong chăn bông, trong lòng không khỏi chua xót, nhưng vẫn cười híp mắt đi tới nói: "Tiểu Thiên, Thanh Phong bảo mười người kia buổi tối tới đây."

Mạc Nhiễm Thiên cảm giác mình còn chưa ngủ tỉnh, mới vừa rồi cùng Dạ Tích Tuyết tránh không được một hồi ân ái mây mưa, bây giờ xương cốt vẫn còn mỏi nhừ.

"Ồ, tốt lắm, Dạ đại ca, Tiểu Thiên đói bụng." Mạc Nhiễm Thiên vô tội quay đầu nhìn Dạ Tích Tuyết.

"A, chẳng lẽ mới vừa rồi Tiểu Thiên chưa ăn no?" Dạ Tích Tuyết cười nhạo.

"Đi chết đi!" Tiểu Thiên sửng sốt, gương mặt chợt đỏ bừng, một cước đạp Dạ Tích Tuyết xuống giường.

"Ha ha ha, được rồi, được rồi, Dạ đại ca đi làm cơm." Dạ Tích Tuyết lập tức ôm pp, trong mắt tràn đầy hạnh phúc, cười phủ thêm áo khoác ngoài, ra cách vách nấu cơm.

"NND, còn trêu chọc ta." Mạc Nhiễm Thiên yêu kiều mắng một tiếng, tự cười một mình: "Thanh Phong, ngồi xuống."

Liêu Thanh Phong đỏ mặt ngồi bên mép giường, ánh mắt tỏa sáng, không ngừng hâm mộ nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Thiên, ngươi thật đẹp." Liêu Thanh Phong thấy Mạc Nhiễm Thiên khuôn mặt kiều diễm vô cùng, tâm thần dao động, trong mắt tràn ngập thâm tình.

"Ơ, ngươi bị làm sao thế? Đúng rồi, bên Khương Chính thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên liếc hắn một cái.

“Thanh Phong đã hỏi thủ hạ, Khương Chính đến bây giờ còn đang ở phủ Thừa Tướng, không biết bàn chuyện gì với Thân Vô Kỵ.” Liêu Thanh Phong nhíu mày nói.

“Hừ, có thể nói chuyện gì, đơn giản là muốn giết ta, báo thù vì đệ đệ của hắn, nhưng Thân Vô Kỵ có lẽ sẽ không để ta bị giết.” Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày phải, sau đó bò người lên, không khí lạnh lẻo ngoài chăn nhất thời khiến hắn phát run, Liêu Thanh Phong vội vàng cầm y phục mặc vào cho hắn.

“Vì sao Tiểu Thiên khẳng định như thế?” Liêu Thanh Phong gập cổ áo cho hắn, kề sát mặt lại vén mái tóc dài cho hắn.

Tức thì mặt Tiểu Thiên đỏ lên, Liêu Thanh Phong vô tình thổi khí bên tai hắn, làm hắn ngứa nugwas, không nhịn được quay đầu nhìn lại.

“Làm sao vậy?” Liêu Thanh Phong vén mái tóc dài của hắn ra, thấy vẻ mặt hắn kỳ lạ bèn hỏi, nghĩ nghĩ, sau đó lại tiếp tục sửa sang lại cổ áo bên kia, động tác rất dịu dàng, sợ làm đau tóc Tiểu Thiên.

“Thanh Phong, ngươi giống như vợ ta vậy!” Mạc Nhiễm Thiên cho ra kết luận.

“A.” Liêu Thanh Phong nhếch miệng, không thể tin nhìn Tiểu Thiên nói: “Ngươi, ngươi còn có vợ?”

“Tại sao không có? Tiểu Thiên có một trắc phi, ai, cũng không biết nàng thế nào rồi.” Mạc Nhiễm Thiên đột nhiên nghĩ đến Lam Nhi đáng thương.

Liêu Thanh Phong lăng lăng nhìn hắn, sau đó gương mặt càng ngày càng đỏ.

“Làm gì đỏ mặt như vậy, không được sao? Đừng cho là ta chỉ bị các ngươi thượng thôi, hừ!” Mạc Nhiễm Thiên tự nghĩ sai lệch.

“Tiểu Thiên, Thanh Phong không phải có ý này.” Liêu Thanh Phong lập tức lúng túng nói, hắn chỉ là không tưởng tượng được Mạc Nhiễm Thiên xinh đẹp như vậy cùng nữ nhân ở trên giường là dáng vẻ gì, nghĩ đến đây, hắn không thể không nghĩ đến sự xinh đẹp của Mạc Nhiễm Thiên đêm đó, so với nữ nhân càng đẹp hơn, cho nên mới đỏ mặt.

“Hừ, vậy ngươi có ý gì?” Mạc Nhiễm Thiên cúi thấp đầu, đưa tay sửa sang vạt áo trước ngực.

Liêu Thanh Phong nhìn hắn không nhúc nhích, thỉnh thoảng nhìn đôi môi đỏ của hắn, ánh mắt mê li.

Mạc Nhiễm Thiên không nghe thấy hắn trả lời, ngẩng đầu lên.

“Ư…ư….” Miệng bị Liêu Thanh Phong hôn thật sâu, hắn trợn tròn mắt, nhưng không có phản kháng, sau đó lông mày nhếch lên, cuối cùng nhắm hai mắt lại.

Liêu Thanh Phong thật sự không nhịn được, người yêu đang ở trước mắt, lại không thể ôm không thể hôn, còn phải nhìn hắn và người khác ân ái, trong lòng buồn bực vô cùng, không muốn cưỡng bách Tiểu Thiên nữa, nhưng nghĩ mình chỉ cần không bị hắn ghét.

cảm giác tê dại khiến hai người đều có chút động tình, đầu lưỡi vội vàng tiến vào miệng Mạc Nhiễm Thiên trong khuấy đảo, cuối cùng quấn quanh cái lưỡi thơm tho, tiếng nước miếng “chi chi” vang lên.

“Khụ khụ khụ!” Dạ Tích Tuyết vừa tiến đến đã thấy một màn bốc lửa này, không nhịn được miệng giật giật, ho một tiếng.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên lập tức đẩy Liêu Thanh Phong ra, vừa sợ lại vừa lo lắng nhìn Dạ Tích Tuyết gương mặt tuấn tú không lộ vẻ gì.

“Sư huynh, là Thanh Phong, không, không nhịn được.” Liêu Thanh Phong đỏ mặt, lập tức giải thích.

“Dạ đại ca, Tiểu Thiên, Tiểu Thiên…” Mạc Nhiễm Thiên cũng đỏ mặt vô cùng, hắn biết mình như vậy nhất định sẽ xúc phạm tới Dạ Tích Tuyết, chẳng qua là Thanh Phong vẫn ngọt như mật, khiến hắn nhất thời trầm mê trong đó.

“Được rồi, mau dậy đi, Dạ đại ca lại không trách các ngươi, lần sau nhớ gọi ta.” Dạ Tích Tuyết càng ngày càng hài hước, dĩ nhiên đó là học được từ Tiểu Thiên, nói xong còn đi tới hôn Mạc Nhiễm Thiên một cái.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhếch miệng gắt: "Dạ đại ca, ngươi thật đáng ghét!" Còn Liêu Thanh Phong cũng vui vẻ cười không ngừng, thật ra thì lúc trước hắn và Dạ Tích Tuyết cũng đã nói rõ đời này muốn đi cùng Tiểu Thiên.

"Đáng ghét? Vậy ngươi còn để Dạ đại ca vất vả, có xấu hổ không?" Dạ Tích Tuyết cười lớn, hắn phát hiện trêu Mạc Nhiễm Thiên là chuyện vui vẻ nhất trên thế giới.

"A, ngươi, ngươi, ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên miệng mở lớn, khuôn mặt ửng hồng, không thể tin được nhìn Dạ Tích Tuyết.

"Đừng ngươi nữa, Thanh Phong biết rồi." Liêu Thanh Phong cũng hài hước một câu.

"Ha ha ha ha." Hai người Dạ Tích Tuyết và Liêu Thanh Phong nhìn nhau cười to.

"Các ngươi, các ngươi, sau này cách ta xa một chút!" Mạc Nhiễm Thiên bị đánh bại rồi.

Đang lúc ba người chơi đùa hết sức, Liêu Thanh Phong đột nhiên biến sắc mặt nói: "Không hay rồi, có người đến." Nói xong bóng người đã chạy biến ra ngoài, Dạ Tích Tuyết lập tức rùng mình nói: "Tiểu Thiên, mau dậy đi!" Nói xong cũng lập tức đi ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên không dám chậm trễ, lập tức nhanh chóng rời giường.

Đi ra ngoài cửa, thấy một cảnhn buồn cười, trong sân nhỏ lại là Thân Liệt tuấn mỹ như tiên, hơn nữa hắn không hiểu trận pháp lại tiến thẳng vào trận, Mạc Nhiễm Thiên thấy những phiến đá cùng bồn hoa bên cạnh hắn đang không ngừng biến hóa, một mình hắn ta xoay quanh bên trong, rất thần kỳ.

"Hắn làm sao lại tới đây?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi hai người đang mỉm cười.

"Thái tử điện hạ biết Thanh Phong ở nơi này, chẳng qua là cho tới bây giờ chưa từng tới, ta không biết tối nay hắn sẽ đến, thuận tiện để hắn xem hắn khát vọng nhất là điều gì." Liêu Thanh Phong nháy mắt mấy cái với Mạc Nhiễm Thiên.

"Bốp." Mạc Nhiễm Thiên đập một cái vào đầu hắn, tức giận nói: "Nói về cái trận pháp này của ngươi ta liền tức giận, để ông đây bị chiến mã giết chết! Hừ! Chẳng lẽ đó là khát vọng của ta?"

"A, hê hê, sự cố ngoài ý muốn, không phải ai cũng chính xác." Liêu Thanh Phong lập tức nhức đầu.

"Hừ!" Mạc Nhiễm Thiên lườm hắn một cái, tay phải kéo tay Dạ Tích Tuyết.

"Đói bụng rồi?" Dạ Tích Tuyết sủng ái nói.

"Ừ." Mạc Nhiễm Thiên cười nhìn y.

"Thanh Phong, để thái tử điện hạ ra đi, chúng ta ăn cơm, không phải buổi tối còn có người tới sao?" Dạ Tích Tuyết lập tức nói với Thanh Phong.

"ừ!" Liêu Thanh Phong lập tức bay lên trời, chân điểm lên hòn đá, chẳng mấy chốc đã bắt được y phục của Thân Liệt kéo hắn ta ra ngoài, đá và hoa kia lập tức khôi phục nguyên trạng, thấy vậy Mạc Nhiễm Thiên âm thầm ngạc nhiên.

"Thái tử điện hạ, sao ngươi lại tới đây?" Liêu Thanh Phong buông hắn ra liền hỏi ngay.

"Thanh Phong, chuyện gì xảy ra vậy, là bổn thái tử vào trong trận pháp sao?" Thân Liệt mặt trắng bệch.

"Đúng thế, ngươi chưa từng tới đây, sao lại thiếu cẩn thận đến vậy." Thanh Phong trả lời ngay.

"Trời ạ, những việc ta thấy được là gì vậy?" Thân Liệt nhìn thiên không đang tối dần, có phần không tin tưởng mà hỏi.

"Thái tử điện hạ thấy cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

"A, bổn thái tử thấy tam quốc thống nhất." Thân Liệt phát ra ánh mắt kinh ngạc, sau đó rất giật mình nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"A, ai, ai thống nhất, ai là hoàng đế?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức kéo hắn hỏi.

Thân Liệt đỏ mặt lên, nhìn khuôn mặt lo lắng của Mạc Nhiễm Thiên, nhìn nhìn lại bàn tay thon dài nhỏ bé trên ống tay áo hắn, cảm thấy thật lạ lùng.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức thu tay lại nói: "He he, chẳng qua là Tiểu Thiên tò mò thôi."

"Thái tử điện hạ dùng bữa chưa?" Thanh Phong lập tức hỏi.

"Chưa, ta đang rất lo lắng, đi vào rồi hẵng nói, lạnh chết đi được." Thân Liệt lập tức đi vào trong trước.

Dạ Tích Tuyết nhanh chóng mang những món ăn đơn giản lên, bốn người vừa vặn ngồi bốn góc bàn, chỉ có điều Thân Liệt đã nhíu chặt mày, Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được mà cười nhạo.

"Thái tử điện hạ ăn không quen những món này ư? Nói cho ngươi biết, Dạ đại ca có thể làm cơm cho ngươi ăn, ngươi nên cười trộm mới phải, hai năm qua Tiểu Thiên cũng không mấy khi được ăn đồ Dạ đại ca làm."

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, ngươi là ở mỉa mai Dạ đại ca đó ư?" Dạ Tích Tuyết buồn cười nói.

"He he, đâu có, đó là phúc khí của Tiểu Thiên mà." Mạc Nhiễm Thiên lập tức lấy lòng.

Lòng Dạ Tích Tuyết như được tưới mật đường, nhìn Mạc Nhiễm Thiên đầy nhu tình.

Thân Liệt lúng túng, liếc nhìn Liêu Thanh Phong nói: "Thanh Phong, sao ngươi không trở về phủ thái tử mà ơ, nơi này quá đơn sơ."

"Ha ha, không có gì, Tiểu Thiên ở nơi này, Thanh Phong dĩ nhiên cũng muốn ở nơi này." Liêu Thanh Phong cũng mang vẻ mặt thâm tình nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Thân Liệt miệng giật giật, không có cách, không thể làm gì khác đành lảng sang chuyện khác: "Được rồi, tùy các ngươi, bổn thái tử tới là muốn nói không biết ai đã nói ra chuyện Tiểu Thiên rời khỏi phủ Thừa tướng, bị bổn thái tử mang về phủ thái tử, phụ vương muốn ta lập tức giao ngươi ra. Ai." Thân Liệt cực kì thất vọng với vị phụ thân này.

"Cái gì! Cái lão sắc quỷ này!" Mạc Nhiễm Thiên nhất thời giận đến nhảy lên.

Dạ Tích Tuyết và Liêu Thanh Phong lập tức nhìn về phía Thân Liệt, chỉ thấy vẻ mặt Thân Liệt nhìn Mạc Nhiễm Thiên rất kì cục.

"Đừng nhìn ta, chẳng lẽ ta nói sai sao? Già như vậy rồi, hắn muốn ta tiến cung làm gì? Chẳng lẽ ngươi còn muốn ta bị hắn thượng? Trừ phi ta chết!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ, bị tuấn nam cường bạo, mình còn có thể chịu được, tuyệt đối không cho phép lão già ghê tởm như vậy thượng hắn.

"Tiểu Thiên, ngươi, ngươi đừng kích động." Dạ Tích Tuyết lập tức kéo hắn ngồi xuống.

"A, ta, ta cũng không phải có ý này, bây giờ không phải là tới tìm các ngươi thương lượng sao." Thân Liệt vô tội nói.

Liêu Thanh Phong mặt lạnh lùng vô cùng, nhìn Thân Liệt hỏi: "Vậy thái tử điện hạ muốn trả lời hoàng thượng thế nào?"

"Ta cũng không biết, cũng không biết có phải Thân Vô Kỵ đem chuyện Tiểu Thiên rời phủ Thừa Tướng nói cho phụ hoàng hay không. Thanh Phong, ngươi đừng hiểu lầm, ta cũng không muốn đưa Tiểu Thiên tiến cung, phụ hoàng ta hắn..., ai." Thân Liệt cũng buồn bực vô cùng.

"Ừm, muốn ta tiến cung cũng được thôi, ta giết hắn!" Mạc Nhiễm Thiên mắt to hiện lên sát ý.

"A!" Thân Liệt hoảng sợ.

"Hừ, tuổi ngươi cũng không nhỏ, ngươi nên lên ngôi rồi, tại sao hắn còn không truyền ngôi cho ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc nói.

"Cái này, ta cũng không biết." Thân Liệt suy nghĩ mãi cũng không hiểu.

"Còn không phải vì hắn ham vinh hoa phú quý sao, hiện giờ quốc gia đã sắp bị Thân Vô Kỵ cướp đi, còn không thoái vị, chỉ muốn hưởng sung sướng tiêu dao, hừ, chẳng lẽ hắn chết mới nghĩ đến chuyện truyền ngôi

cho ngươi? Thế này không phải đem Thân quốc dâng cho Thân Vô Kỵ hay sao?" Mạc Nhiễm Thiên nói năng sắc bén, khiến Thân Liệt cũng không biết đáp ra sao.

"Thật ra thì, Tiểu Thiên. Ta, ta cũng không phải là người thích hợp cho ngôi vị hoàng đế, ta rất đần." Thân Liệt cuối cùng thở dài nói: "Phụ hoàng có lẽ cảm thấy Liệt nhi sẽ làm Thân quốc suy vong, mới chậm chạp không chịu truyền ngôi cho Liệt nhi."

Mạc Nhiễm Thiên nhất thời sửng sốt, không ngờ hắn còn tự hiểu rõ, trong lòng không khỏi vì sự châm chọc của mình mà có chút ngượng ngùng, sắc mặt nhìn hắn cũng dịu hơn một chút.

"Vậy những hoàng tử khác đâu?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Còn quá nhỏ, lớn đều chết hết rồi, có thể kế vị cũng chỉ còn mình ta." Thân Liệt lộ ra vẻ mặt bi thảm.

"A." Mạc Nhiễm Thiên giật mình, sau đó nhìn về phía Liêu Thanh Phong, Liêu Thanh Phong dưới bàn đa hắn một cái, Mạc Nhiễm Thiên nhất thời ngầm hiểu, đến hiện tại Thân Liệt này không chết, chỉ sợ cũng bởi vì Thân Vô Kỵ biết hắn không thể làm thành đại sự, còn có thể ép thành chư hầu, hơn nữa còn có Liêu Thanh Phong bảo vệ chặt chẽ chu đáo.

Mạc Nhiễm Thiên kì thực đã đoán sai một chút, Thân Vô Kỵ đầu tiên đúng là vì Thân Liệt quá mức đơn thuần cho nên không giết hắn, sau đó Liêu Thanh Phong đến, hắn cảm thấy có nguy cơ, muốn giết Thân Liệt, nhưng đã không có cơ hội hạ thủ.

Thân Liệt vô tội nhìn nhìn Mạc Nhiễm Thiên, không biết nói gì.

"Nếu như vậy, yên tâm, ta sẽ để ngươi ngồi lên ngôi vị hoàng đế này, nhưng ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta." Mạc Nhiễm Thiên chân thành nói với hắn.

"Tiểu Thiên có ý là ngươi có thể đánh bại Thân Vô Kỵ, để cho ta làm hoàng đế sao?" Thân Liệt đã sớm không tự xưng thái tử, bởi vì hắn cảm thấy những người này đều là bạn bè.

"Không sai, bây giờ người có thể giúp cho ngươi cũng chỉ có ta, ngươi muốn để Thân Vô Kỵ làm hoàng đế, hay là mình làm?" Mạc Nhiễm Thiên biết rõ còn cố hỏi.

"Thật ra thì, ta cũng không muốn làm hoàng đế, nhưng càng không thể để Thân Vô Kỵ làm, Tiểu Thiên có điều kiện gì, ta cũng đáp ứng." Thân Liệt lập tức tỏ thái độ.

Mạc Nhiễm Thiên nhìn Liêu Thanh Phong một chút, lại nhìn Dạ Tích Tuyết một chút, hai người này cũng dùng ánh mắt rất ủng hộ nhìn hắn, cuối cùng hắn đưa ánh mắt dừng lại trên gương mặt Thân Liệt: "Ngươi hãy gả cho ta!"

Nhất thời Thân Liệt sợ hãi, còn Dạ Tích Tuyết và Liêu Thanh Phong nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Mạc Nhiễm Thiên, khóe miệng mãnh liệt co rút.

"Đây, đây là điều kiện gì vậy? Thế nào cũng phải là Tiểu Thiên gả cho ta chứ, hơn nữa ngươi là… của Thanh Phong, khụ khụ, ta không thể đoạt của hắn." Thân Liệt đỏ bừng cả mặt.

Mạc Nhiễm Thiên mắt trợn trắng nói: "Ngươi là nam nhân, ta cũng là nam nhân, ngươi là thái tử, ta cũng là thái tử, tại sao phải là ta gả cho ngươi, mà không thể là ngươi gả cho ta, còn vấn đề kia, ngươi hỏi Thanh Phong, hắn đáp ứng ngươi sẽ không để tâm nữa chứ."

Thân Liệt lập tức nhìn về phía Liêu Thanh Phong, Liêu Thanh Phong lập tức cười khổ nói: "Thanh Phong đều nghe theo Tiểu Thiên." Sau đó gật đầu với Thân Liệt.

"A, Thanh Phong ngươi, ai, nhưng, nhưng là ta gả?" Thân Liệt nhíu chặt mày.

"Tại sao không thể gả? Ngươi có thể để phụ nữ có địa vị trong xã hội, đầu óc ngươi rộng mở như vậy, chẳng lẽ không thể chấp nhận vấn đề này? Dạ đại ca, Thanh Phong sau này cũng đều gả cho ta." Mạc Nhiễm Thiên nói ra một câu kinh người.

"A." Thân Liệt sợ rồi, nhìn hai người một cái, Thanh Phong vẻ mặt lúng túng, nhưng trong lòng rất vui vẻ, Tiểu Thiên rốt cục tiếp nhận hắn rồi. Còn Dạ Tích Tuyết vô cùng thản nhiên tiếp nhận, hai năm trước hắn đã biết rồi.

"Xem đi, không ai phản đối, gả cho ta rất mất mặt sao? Nếu không phải giúp ngươi đoạt ngôi vị hoàng đế, ta cũng không muốn cưới ngươi, chậm hiểu, hừ!" Mạc Nhiễm Thiên rất đắc ý. Nhưng câu nói này khiến ánh mắt Thân Liệt ảm đạm, trong lòng khó chịu vô cùng, hắn biết mình có hơi đần, nhưng bị Mạc Nhiễm Thiên nói trắng ra như thế, thật tổn thương lòng tự ái của hắn.

"Nhưng, ngươi cũng có chỗ làm ta rất tán thưởng, ví dụ tâm địa ngươi rất thiện lương, hơn nữa trong đầu có ý tưởng mới, nếu Thân quốc do ngươi làm hoàng đế, nhất định sẽ xảy ra thay đổi lớn." Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn ưu thương, thoáng cái biết mình quá đáng quá, đành lập tức nói bù.

"Ngươi muốn ta gả cho ngươi, là bởi vì ngươi muốn thống nhất tam quốc, làm hoàng đế ư?" Thân Liệt đột nhiên ngẩng đầu lên, nghiêm túc nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"A?" Mạc Nhiễm Thiên bị hắn dọa rồi, nói hắn đần nha, hắn cũng tuyệt không đần đâu.

"Ai, Thanh Phong, ngươi nói ta làm sao bây giờ, ta cũng chỉ có một người bạn là ngươi, quan hệ giữa ngươi và hắn cũng rất tốt, không phải ngươi đang giúp hắn sao?" Thân Liệt ấm ức nhìn Liêu Thanh Phong.

"Thái tử điện hạ, Thanh Phong cũng đang giúp người, nghe Tiểu Thiên, ít nhất ngươi còn có thể ngồi lên ngôi vị hoàng đế, bằng không Thân Vô Kỵ ngồi lên đó rồi, ngươi phải làm thế nào? mặc dù Thanh Phong có chút bản lĩnh nho nhỏ, nhưng không có trí tuệ lớn, đấu với Thân Vô Kỵ chỉ tổ thất bại thảm hại, nhưng Tiểu Thiên thì khác, hắn đại trí giả ngu (người có tài thường trầm tĩnh, khiêm tốn nên trông bề ngoài có vẻ đần độn), Thanh Phong thật sự khâm phục." Liêu Thanh Phong cầm tya Thân Liệt chân thành nói.

"Có thật không?" Thân Liệt nhìn Mạc Nhiễm Thiên, lại nhìn Liêu Thanh Phong, kín đáo hỏi một câu.

" dân chúng Thiên hạ là quan trọng nhất, người làm hoàng đế phải nhân từ thiện tâm, nhưng đối với kẻ địch nhất định phải tàn nhẫn, Thân thái tử có thể làm được điều phía trước, nhưng ta tin ngươi không làm được vế sau, vậy vế sau cứ để Tiểu Thiên giúp ngươi hoàn thành, còn cuối cùng có phải là ta thống nhất tam quốc hay không, thì còn rất xa xôi, ai cũng không có cách dự liệu, hơn nữa hiện tại Thân Vô Kỵ đã rục rịch hành động rồi, có thể bỏ qua nữa sao? Gả cho ta cũng chỉ là một phương thức, hi vọng ngươi có thể trung thành đứng bên phía Tiểu Thiên, cũng không chiếu cáo thiên hạ." Mạc Nhiễm Thiên tổng kết một chút.

"Nhưng, ta mới vừa rồi ở trong trận, thấy ngươi thống nhất tam quốc." Thân Liệt bỗng nhiên nói một câu kinh người.

115. Chương 115: Bị Truyền Nhập Cung (bị Truyền Vào Cung)

Thân Liệt vừa nói ra lời này, ba người kia đều sợ hãi than một tiếng.

"Thật không?" Mạc Nhiễm Thiên vẻ mặt đại biến.

Thân Liệt dùng đôi mắt xinh đẹp liếc hắn một cái mà nói: "Ta lừa ngươi làm cái gì?"

"Vậy tại sao ta thấy mình bị chiến mã giết chết, NN." Mạc Nhiễm Thiên xoa cằm bắt đầu suy tư, còn Liêu Thanh Phong lập tức nói với Thân Liệt: "Thái tử điện hạ, thật ra thì Tiểu Thiên là vì phòng ngừa vạn nhất thôi, ngươi gả cho hắn, vậy chúng ta đều là người một nhà, ngươi làm hoàng đế hay Tiểu Thiên làm hoàng đế cũng dễ nói."

"A, vậy đó chỉ là một cuộc giao dịch ư? Có phải ta chỉ là phu quân trên danh nghĩa của hắn?" Thân Liệt liếc nhìn gương mặt thanh tú lạnh lùng của Mạc Nhiễm Thiên mà nói.

"A, không phải là phu quân, là phi tử." Dạ Tích Tuyết đính chính.

"A, phi, phi tử? Vậy hắn có hành phòng cùng ta không?" Thân Liệt cho rằng mình là người ở dưới.

Mạc Nhiễm Thiên miệng giật giật: "Vậy ngươi muốn thế nào, có hành phòng hay không cũng không sao cả, ta không thèm để ý."

"Vậy, vậy, ta đây sau này phải làm sao bây giờ?" Thân Liệt vì chuyện hành phòng mà lo lắng, hắn đường đường là nam nhi bảy thước nha (1 thước = 1/3m).

"Ngươi, ngươi là đồ con heo!" Mạc Nhiễm Thiên mắng to.

"Ta biết ta rất đần, hiện tại cũng chỉ có thể dựa vào các ngươi, bây giờ không phải là ngươi giúp ta lên ngôi hoàng đế, mà là ngầm nắm tất cả trong tay phải không?" Thân Liệt nghiêm túc nói.

"Không sai, ngươi không muốn sao? Hãy để cho Thân Vô Kỵ khống chế ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói.

Thân Liệt không nói.

"Thái tử điện hạ, Tiểu Thiên sẽ không bạc đãi ngươi." Liêu Thanh Phong an ủi hắn.

Thân Liệt ấm ức ngẩng đầu nhìn Liêu Thanh Phong, sau đó lại nhìn Mạc Nhiễm Thiên một chút, cuối cùng lại nhìn Dạ Tích Tuyết một chút, nói: "Nhưng hắn có rất nhiều phi tử, sau này ta sẽ rất thê thảm."

"Ngươi cảm thấy ta sẽ ngược đãi ngươi sao?" Mạc Nhiễm Thiên buồn bực chết mất.

"Không phải, là ngươi không thích ta, ta một người không phải là rất tịch mịch sao." Thân Liệt đáng thương mếu máo, bộ dạng kia khiến Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới Thượng Quan Nghi.

Liêu Thanh Phong và Dạ Tích Tuyết nhìn nhau, rốt cuộc cũng biết hắn đang lo lắng cái gì rồi, hai người đồng thời nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Yên tâm, chỉ cần ngươi trung thành với ta, ta sẽ thương yêu ngươi, tối nay sẽ để ngươi thị tẩm!" Mạc Nhiễm Thiên rất uy phong nói.

"Tiểu Thiên!" Liêu Thanh Phong là người đầu tiên đứng lên, sau đó Thân Liệt cũng đỏ mặt đứng lên.

"Sao phải kích động như thế, ta, ta muốn cho hắn chút lòng tin!" Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, sờ sờ cái chân bị Dạ Tích Tuyết đạp đau.

"Ngươi, ngươi, nói tối nay đến lượt ta mà." Liêu Thanh Phong vẻ mặt đưa đám, kể từ khi say rượu lần đó mình vẫn chưa có cơ hội chạm vào hắn.

"Ta, ta, ta." Thân Liệt xấu hổ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, sau ba chữ "ta" thì không còn biết nói gì nữa.

"Tiểu Thiên, có phải ngươi quá nhanh không? Cũng phải cho thái tử điện hạ suy nghĩ một chút." Dạ Tích Tuyết lườm hắn một cái, tên tiểu tử này càng ngày càng trăng hoa rồi.

"A, he he, không phải ta sợ hắn tủi thân sao? Ý của ta thật ra là nói ta bảo đảm sẽ không bạc đãi ngươi, ngươi tuấn mỹ như vậy, ta cũng không mất mát gì." Mạc Nhiễm Thiên nhìn Thân Liệt, nhếch mày.

"A." Thân Liệt sắc mặt đỏ bừng, nhìn Mạc Nhiễm Thiên mà há hốc mồm.

"Ha ha, được rồi, cho ngươi ba ngày suy nghĩ, nếu không Thân Vô Kỵ làm hoàng đế, đừng trách ta không giúp ngươi, ăn cơm ăn cơm nào." Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu và cơm ăn.

"Nhưng, tối nay ngươi không vào cung, phụ hoàng sẽ tức giận." Thân Liệt cảm thấy hắn gần như đã quên mất chuyện này.

"Ai nói không đi, đi! Ta muốn nhìn xem lão sắc quỷ kia muốn gì?" Mạc Nhiễm Thiên mắt hiện tia sắc lạnh.

"Tiểu Thiên, ngươi đừng giết hắn nha! Hắn dù sao cũng là phụ hoàng của ta." Thân Liệt lo lắng nói.

"Nếu ngươi gả cho ta, ta sẽ không giết hắn!" Mạc Nhiễm Thiên bức hôn.

"A, cchuyện này, chuyện này, nhưng trong phủ thái tử của ta có rất nhiều phi tử, làm sao bây giờ?" Thân Liệt vẫn rất lương thiện.

"Xem ra ngươi cũng rất trăng hoa." Mạc Nhiễm Thiên lập tức lạnh mặt.

"Không, không phải, đều là phụ hoàng ban cho, Thanh Phong cũng có rất nhiều." Thân Liệt nhìn Liêu Thanh Phong nói.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức chuyển sang nhìn Liêu Thanh Phong, gương mặt ửng lên tức giận, nhìn Liêu Thanh Phong chăm chăm.

"A, Tiểu Thiên, đó cũng là hoàng thượng ban cho, Thanh Phong không thích các nàng." Liêu Thanh Phong trợn mắt nhìn Thân Liệt một cái, lập tức khoát tay giải thích.

"Không thích cũng thượng rồi?" Mạc Nhiễm Thiên trong lòng chua xót nói.

Thân Liệt nhìn Liêu Thanh Phong, hai người cũng đỏ mặt cúi đầu.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên tức chết." Mạc Nhiễm Thiên buồn bực chết rồi, nhào vào trong ngực Dạ Tích Tuyết, thật ra thì hắn biết những chuyện này cũng rất bình thường thôi, dù sao lúc trước đó bọn họ cũng không quen biết.

"Tiểu Thiên, sau này sẽ không thế nữa, Thanh Phong bảo đảm." Liêu Thanh Phong lập tức thề.

"Thanh Phong, vậy những người đó phải xử lý thế nào bây giờ? Các nàng rất đáng thương." Thân Liệt hỏi Liêu Thanh Phong.

"Ngươi câm miệng cho ta, ta không lương thiện như ngươi, cho chút ít tiền để bọn họ tự mưu sinh, dù sao Liêu Thanh Phong ta kể từ hôm nay chỉ theo Tiểu Thiên, chỉ thương duy nhất hắn, tuyệt đối trung thành đối với hắn! Ngươi đừng hại ta." Liêu Thanh Phong hận không thể bóp chết hắn.

"Đây cũng là một biện pháp tốt, vậy ta cũng giải tán các nàng, Tiểu Thiên, ta đồng ý gả cho ngươi rồi, ngươi đừng giết phụ vương ta." Thân Liệt đột nhiên nhìn Tiểu Thiên ghen tuông, trong lòng rất thỏa mãn, mặc dù biết không phải hắn ăn dấm của mình.

"Ơ, thật à? Không hối hận chứ? Sau này mặc ta đánh chửi sao?" Mạc Nhiễm Thiên lập tức hứng thú.

"A, sao lại đánh ta? Ta sẽ thật ngoan." Thân Liệt thật giống một người vợ ngoan.

"Nếu mười ngày ta không vào phòng ngươi, ngươi sẽ như thế nào? Còn ngươi nữa, ngươi sẽ như thế nào?" Mạc Nhiễm Thiên chỉ chỉ hắn và Liêu Thanh Phong mà nói, thật làm khó người khác.

"Việc này, việc này, ta đến phòng ngươi là được." Đáp án của Thân Liệt.

"Ta, ta tự mình giải quyết." Đáp án của Liêu Thanh Phong.

Mạc Nhiễm Thiên há to mồm, quay đầu nhìn Dạ Tích Tuyết, Dạ Tích Tuyết cố nén cười, Mạc Nhiễm Thiên mắt nhắm lại, rất muốn bất tỉnh luôn tại đây.

"Không thể đến phòng ngươi sao? Vậy làm sao bây giờ, ta không biết." Thân Liệt buồn rầu nhìn Liêu Thanh Phong.

Liêu Thanh Phong giật giật miệng, nhìn về phía Mạc Nhiễm Thiên – miệng hắn đang mở càng lớn hơn, cuối cùng Liêu Thanh Phong nở nụ cười nói: "Tiểu Thiên, ngươi đừng đùa chúng ta."

"Ta, ta phục các ngươi rồi." Mạc Nhiễm Thiên lại một lần nữa bị đánh bại.

Sau khi ăn xong, bốn người bàn chuyện, mắt Thân Liệt vẫn nhìn mặt Mạc Nhiễm Thiên, còn càng xem càng thích, thật là xinh đẹp không tỳ vết. Mạc Nhiễm Thiên bị hắn nhìn cả người không được tự nhiên, mà Dạ Tích Tuyết cùng Liêu Thanh Phong đều cười to không dứt, Thân Liệt này thật đúng là ngốc nghếch đến đáng yêu.

"Này, ngươi, đúng, chính là ngươi, đừng nhìn ta nữa được không? Trên mặt ta không có hoa đâu." Mạc Nhiễm Thiên không nhịn được.

"Sau này ngươi sẽ là phu quân của ta, Liệt nhi không nhìn ngươi thì nhìn ai? Không phải bọn họ cũng nhìn ngươi sao?" Thân Liệt vô tội nói.

"Ngươi trực tiếp biến thành nữ nhân là được rồi, giúp ta sinh nhi tử thì tốt quá!" Mạc Nhiễm Thiên giễu cợt, thật không ngờ hắn thật sự đồng ý làm vợ của mình, Mạc Nhiễm Thiên vô thức thầm thấy tự hào, mặc dù người này hơi chậm hiểu, nhưng thật ra thì cũng đáng yêu.

Mạc Nhiễm Thiên không biết câu này của hắn, lại khiến cho ba người nam nhân trầm mặc, bọn họ đều không thể sinh con.

Đang lúc ấy thì phía ngoài có động tĩnh, Liêu Thanh Phong nói một câu "Tới rồi" xong liền chạy ra ngoài.

"Ngươi, vào trong phòng, không được ra ngoài biết chưa?" Mạc Nhiễm Thiên nói với Thân Liệt.

"Tiểu Thiên, ngươi đừng gọi ta là "ngươi" được không, gọi ta là "Liệt nhi" đi, Liệt nhi đã hai mươi tuổi rồi." Thân Liệt đỏ mặt nói.

"A, ừ, thôi vào đi, chồng ngươi có chuyện quan trọng cần bàn bạc, ngươi vào phòng nghỉ ngơi, sau đó ta và ngươi tiến cung, đừng nóng vội biết chưa?" Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, mềm nhẹ nói.

"Chồng? Là cái gì?" Thân Liệt hiếu kỳ hỏi.

Mạc Nhiễm Thiên không còn cách nào khác, đành trợn mắt, đứng dậy kéo hắn vào phòng.

"Chồng chính là phu quân, ngoan nhé!" Mạc Nhiễm Thiên hôn lên mặt hắn một cái rồi đóng cửa phòng đi ra ngoài, lưu lại còn Thân Liệt vuốt mặt mình, nhìn bàn tay của mình, tim đập rộn lên.

mười người ngoài cửa lần lượt đi tới, vừa thấy Mạc Nhiễm Thiên liền quỳ xuống tham bái.

giờ phút này sắc mặt Mạc Nhiễm Thiên nghiêm túc, bảo bọn họ vào nhà, sau đó vô cùng cẩn thận thông báo mọi chuyện, mười người này chia ra làm việc ở các phủ trong triều đình, Mạc Nhiễm Thiên biết mười vị quan này cũng thuộc phe phái của Thân Vô Kỵ, việc này càng khiến hắn hưng phấn không thôi, chẳng qua là phủ Khương Chính cũng không có ai, Mạc Nhiễm Thiên đảo con ngươi vài lần, chợt nảy ra một ý, hắn phải hành động nhanh một chút, tối nay Khương Chính kia và Thân Vô Kỵ hắn đang thương lượng chuyện đại sự.

Sau nửa canh giờ, mười người rời đi, sau này Dạ Tích Tuyết chịu trách nhiệm liên lạc.

Mạc Nhiễm Thiên đi vào trong phòng, thấy Thân Liệt ngồi ở mép giường nhíu mày, không khỏi thấy kì lạ bèn hỏi: "Liệt, ngươi nghĩ gì thế?" Mạc Nhiễm Thiên không quen gọi "Liệt nhi", bởi vì hắn biết dù thế nào, mình cũng ở phía dưới.

"Tiểu Thiên." Thân Liệt lập tức mỉm cười đứng lên đi về phía Mạc Nhiễm Thiên.

"Bọn họ đi rồi à? Liệt nhi đang lo lắng khi tiến cung, phụ hoàng có làm khó dễ ngươi không." Nói xong lại cau chặt mày.

Mạc Nhiễm Thiên đưa tay lên vuốt cho lông mày hắn giãn ra: "Đừng lo lắng chuyện này, yên tâm đi, Tiểu Thiên có cách mà, đi thôi, thời gian không còn sớm nữa, lão già kia hẳn là không nhịn được."

"Ừ, Tiểu Thiên có thật nhiều cách, thật thông minh." Thân Liệt không keo kiệt tán dương.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe, khóe miệng co giật mãnh liệt, thật ra thì hắn cũng không biết có cách gì cả, đi rồi hãy nói, mình có oản kiếm, còn sợ lão già kia sao.

Bốn người rất cẩn thận quay về phủ thái tử trước, bởi vì trời tối, Mạc Nhiễm Thiên cũng không nhìn kỹ, chỉ cảm thấy phủ thái tử nhỏ hơn phủ Thừa tướng của Thân Vô Kỵ một chút, nhưng vẫn chứa rất nhiều phòng, hơn nữa người cũng nhiều vô cùng.

"Tham kiến thái tử điện hạ." Một cặp sinh đôi thanh tú tiến đến đại sảnh hành lễ, khi thấy Mạc Nhiễm Thiên mái tóc trắng, dung nhan tuấn mỹ, cũng không thể tin được há hốc miệng.

"Đứng lên đi, tối nay bổn thái tử bận nhiều việc, các ngươi đi nghỉ trước đi." Thân Liệt sợ hãi nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, dịu dàng nói với hai cậu bé, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn cũng biết hai người này là nam thị của hắn.

"Thái tử điện hạ, Tiểu Diệp và Tiểu Tinh chờ thái tử điện hạ đã lâu rồi." Hai người không để ý người khác, đi tới, mỗi người kéo một cánh tay Thân Liệt làm nũng, thấy vậy Mạc Nhiễm Thiên mặt đen xì. Người này sao làm được thái tử thế, một chút uy tín cũng không có.

"Càn quấy! Còn không đi xuống!" Liêu Thanh Phong lập tức tiến lên phẫn nộ quát.

hai người Tiểu Diệp và Tiểu Tinh nhìn Liêu Thanh Phong một cái, sau đó nhìn khuôn mặt buồn rầu của Thân Liệt, biết tối nay hắn thật sự có chuyện, không thể làm gì khác đành hậm hực rời đi.

"Tiểu Thiên, ta, ta." Thân Liệt muốn giải thích, nhưng không biết phải giải thích thế nào, hắn đối với mỗi nam thị đều vô cùng dịu dàng, không nỡ thấy bọn họ buồn.

"Thanh Phong, ngươi đừng đi, xử lý hết những người này đi, nhìn thấy mà phiền!" Mạc Nhiễm Thiên thừa nhận trong lòng mình có chút ghen tị.

"Được, vậy tối nay Tiểu Thiên có trở về nơi này không?" Liêu Thanh Phong còn nhớ chuyện buổi tối thị tẩm.

"Không, có thể không về được, đành ở trong cung, ngày mai nhất định sẽ trở về tiểu ốc, ngươi có rãnh rỗi thì đi thăm dò chỗ Khương Chính một chút, xem hắn và Thân Vô Kỵ có âm mưu gì, đúng rồi, ngàn vạn lần phải cẩn thận." Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói.

"Ừ, được, nếu các ngươi không trở lại, ta sẽ vào cung tìm các ngươi." Liêu Thanh Phong không muốn rời khỏi hắn.

"Cũng được, vậy thì chia nhau làm việc, đi thôi, trăng hoa!" Mạc Nhiễm Thiên tức giận đẩy Thân Liệt đang cười khổ.

Mạc Nhiễm Thiên, Dạ Tích Tuyết, Thân Liệt ba người ngồi trên một chiếc xe ngựa đi vào cung, trên xe ngựa, Mạc Nhiễm Thiên giận dữ nhìn chằm chằm Thân Liệt.

"Tiểu Thiên, ngươi?" Thân Liệt có chút sợ hãi ánh mắt như muốn giết người này của Mạc Nhiễm Thiên.

"Sau này, nếu ngươi dám đối tốt với những người khác, ta sẽ bỏ ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên hung ác nói.

"A, không, sẽ không đâu, Liệt nhi nghe Tiểu Thiên mà, chỉ cần Tiểu Thiên đừng bỏ rơi ta." Thân Liệt oan ức chớp mắt nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Ngươi ấy, đừng nhân từ quá, ngươi là nam nhân có biết không!" Mạc Nhiễm Thiên chỉ bảo cho hắn.

"Dĩ nhiên ta biết!" Thân Liệt lập tức ưỡn ngực, sau đó ỉu xìu nói: "Nhưng mà ta không nhẫn tâm nổi, ai. Phụ hoàng vẫn nói ta không quả quyết, không phải là người thích hợp làm hoàng đế."

"Vậy ngươi phải học, sau này cứng rắn một chút, ngươi a, bề ngoài rất tuấn mỹ mạnh mẽ, nhưng tâm địa giống như nữ nhân, không, cũng không giống nữ nhân, nữ nhân độc ác càng lợi hại hơn nam nhân, ngươi khá giống Bồ Tát." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới đồng bào của mình – Tiêu Hương Hương, nữ nhân này so với bất kì nam nhân nào đều độc ác hơn.

"Tiểu Thiên phải dạy ta đó." Thân Liệt bắt đầu lệ thuộc vào Mạc Nhiễm Thiên.

"Sao mà dạy đây? Sau này ngươi sẽ là hoàng đế, sẽ nhân từ với dân chúng, tàn nhẫn với người xấu, xem nhiều sách về thủ đoạn của bậc đế vương, sau này thống trị Thân quốc thật tốt, Tiểu Thiên phải rời khỏi Thân quốc trở về quốc gia của mình." Mạc Nhiễm Thiên lo lắng nói.

"A, Tiểu Thiên phải, phải về, vậy, vậy Liệt phải làm sao bây giờ?" Thân Liệt không có chút chính kiến nào.

"Yên tâm, Thanh Phong sẽ vẫn ở bên cạnh giúp ngươi, Tiểu Thiên cũng chỉ đi tạm thời thôi, cuối cùng Tiểu Thiên nhất định sẽ trở lại đón ngươi." Mạc Nhiễm Thiên nhìn người kia hoàn toàn tín nhiệm mình, trong lòng dâng lên ý nghĩ thương yêu.

" lúc còn rất nhỏ Liệt nhi thường gặp cùng một giấc mộng, mơ thấy Bồ Tát dạy Liệt nhi nhất định phải hiền hòa, đối với ai cũng phải bao dung tha thứ, hiện giờ Liệt nhi không biết làm sao đây." Thân Liệt đáng thương nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên thầm kinh hãi, không phải tên này thực sự là Bồ Tát chuyển thế chứ, NN, rất có thể.

"Vậy, vậy ngươi cứ dựa theo ý nguyện của mình mà làm, dù sao ngươi cũng có thể thương lượng cùng Thanh Phong." Mạc Nhiễm Thiên cũng không dám bảo Bồ Tát đi sát sinh.

"Ừ, vậy Tiểu Thiên đã nghĩ ra cách nào đối phó vớiThừa tướng đại nhân chưa?"

"Việc này ngươi đừng lo lắng, Tiểu Thiên sẽ sớm đưa ngươi ngồi lên ngôi vị hoàng đế, Thân Vô Kỵ kia chỉ sợ cũng đã đợi không kịp rồi." Mạc Nhiễm Thiên mắt chợt lóe sáng.

"Tiểu Thiên, ngươi thật là lợi hại a, không biết tại sao, Liệt nhi cảm thấy ngươi thật giống như không gì không làm được." Thân Liệt lộ ra ánh mắt ái mộ.

"Ồ, he he, Tiểu Thiên nói trước như vậy, cũng không thể bảo đảm trăm phần trăm nha, làm không tốt thì tối nay sẽ chết trong hoàng cung, vậy ngươi và ta cũng sẽ không có duyên rồi." Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình thật đúng là tự tin quá mức.

"Nói hươu nói vượn!" Dạ Tích Tuyết đột nhiên cốc đầu hắn một cái, còn liếc hắn.

"Dạ đại ca, hu hu, đau lắm đó." Mạc Nhiễm Thiên tiến vào trong lòng y làm nũng.

"Không cho phép ngươi nói chuyện chết chóc, ngươi chết rồi, Dạ đại ca phải làm sao bây giờ? Vô lương tâm." Thật ra trong lòng Dạ Tích Tuyết rất thương hắn.

"He he, không chết, không chết, chúng ta có thể sống thật lâu thật lâu, hì hì." Mạc Nhiễm Thiên lập tức lấy lòng, hắn biết nam nhân này không có hắn thì không được.

"Đúng thế, Liệt nhi cũng phải vĩnh viễn ở cùng một chỗ với Tiểu Thiên." Thân Liệt vui vẻ nói.

Mạc Nhiễm Thiên ngẩng đầu nhìn nhìn, đột nhiên trong lòng rất cảm động, không kìm được vươn tay ra cầm tya Thân Liệt, Thân Liệt càng cười tươi hơn.

Xe ngựa nhanh chóng tiến vào hoàng cung Thân quốc, vì là xe ngựa của Thái tử, cho nên không cần xuống xe.

Trong tẩm cung Thân vương đèn đuốc sáng ngời, trước cửa là một đống loạn thạch và bồn hoa, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn đã biết là Liêu Thanh Phong bày trận.

"Khốn nạn, thằng con bất hiếu, còn không đưa người tới!" Thân vương ở bên trong phát ra tiếng rống giận dử.

Mạc Nhiễm Thiên rất đồng tình nhìn qua Thân Liệt, còn Thân Liệt vẻ mặt lúng túng cũng nhìn lại hắn, ba người xuống xe, Thân Liệt dẫn đầu đi vào.

"Nhi thần tham kiến phụ hoàng!" Thân Liệt nhìn thấy Thân vương lập tức hành lễ.

"Liệt nhi, ngươi đã đến rồi, sao lâu như thế, Mạc Tam vương gia đâu?" Thân vương lập tức đổi giọng, đôi mắt háo sắc nhìn về phía phía sau hắn.

Mạc Nhiễm Thiên từ phía sau tối tăm tiến lên, nhìn Thân vương chỉ mặc một chiếc tiết y màu vàng, hành lễ: "Tiểu Thiên tham kiến Thân vương, đã trễ thế này, ngài gọi Tiểu Thiên tiến cung là vì chuyện gì?" Mạc Nhiễm Thiên tuyệt không khách khí, bởi vì trong này chỉ còn lại bốn người bọn họ cùng với hai thiếp thân nô tài của hoàng đế.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên mời đứng lên, các ngươi đi xuống cho trẫm, trẫm muốn hàn huyên cùng Tiểu Thiên một chút." Thân vương thân mật gọi Mạc Nhiễm Thiên là "Tiểu Thiên", còn đưa tay tới kéo tay Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên khéo léo tránh né, lách mình tránh ra, đưa ánh mắt ra hiệu với mấy người khác, để bọn họ ra ngoài, hắn muốn tự mình dạy dỗ lão dê già này.

116. Chương 116: Tứ Nhân Nhất Khởi (bốn Người Cùng Nhau)

Bên trong tẩm cung của Thân vương chỉ còn lại Thân vương – vẻ mặt háo sắc và Mạc Nhiễm Thiên – vẻ mặt khinh bỉ.

"Tiểu Thiên, hi hi, trẫm cho ngươi xem thứ này." Thân vương vẻ mặt lấy lòng khiến Mạc Nhiễm Thiên trong lòng thấy mắc ói.

Thân vương xoay người đi vào, Mạc Nhiễm Thiên đành phải theo sau, chỉ thấy Thân vương mân mê cái gì đó trong tủ quần áo xa hoa, cuối cùng xoay người lại, trên tay là những viên ngọc bích rất chói mắt, lớn có nhỏ có, khiến Mạc Nhiễm Thiên khiếp sợ không thôi, người này có thật nhiều bảo bối.

Thân vương thấy Mạc Nhiễm Thiên mở lớn miệng, vẻ mặt giật mình, trên mặt càng đắc ý hơn, bèn nói tiếp: "Chỉ cần Tiểu Thiên hầu hạ trẫm thư thái, số ngọc bích khổng lồ này chính là của Tiểu Thiên, đây là vật báu rất hiếm có, trẫm còn không nỡ cho Liệt nhi."

Tức thì khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên quất thẳng (:|), hắn nói: "Hoàng thượng, ngươi lớn tuổi như vậy rồi, nên giữ gìn thân thể của chính mình, không nên tìm phi tần thị tẩm nữa." Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp đả kích hắn.

"Nói nhảm! Ai nói trẫm già rồi. Bảo đao của trẫm chưa già, Tiểu Thiên có thể hỏi hỏi phi tần của trẫm. Bọn họ đêm nào cũng muốn trẫm đó." Thân vương trên mặt lộ ra vẻ dâm uế.

"Vậy hoàng thượng đi tìm bọn họ sao, Tiểu Thiên không muốn hầu hạ, còn nữa, Tiểu Thiên là của nhi tử ngươi rồi, sao có thể đồng thời hầu hạ nhi tử và phụ thân được, không được!" Mạc Nhiễm Thiên trực tiếp cự tuyệt.

"Khốn nạn! Thằng con bất hiếu kia lại dám cướp người của trẫm!" Thân vương giận dữ nói.

"Không phải là cướp, là Tiểu Thiên bằng lòng, hoàng thượng, ngươi khai ân, để Tiểu Thiên trở về đi thôi, mấy ngày qua bị Thừa tướng đại nhân hành hạ, toàn thân Tiểu Thiên cũng rất đau." Mạc Nhiễm Thiên lộ ra bộ dáng đáng thương.

"Cái gì? Hắn thật sự ngược đãi ngươi?" Thân vương thất kinh.

"Ai, hoàng thượng, đó là sở thích của Thừa tướng đại nhân, hoàng thượng khai ân, để Tiểu Thiên trở về đi thôi, Tiểu Thiên mệt chết rồi." Mạc Nhiễm Thiên tiên lễ hậu binh (trước tiên dùng đạo lý thuyết phục rồi sau đó mới gây áp lực).

"Việc này, có, Tiểu Thiên, ở đây trẫm có đại bổ hoàn, cường thân kiện thể, ăn vào lập tức có tinh thần gấp trăm lần." Thân vương lại tới tủ quần áo lục lọi.

Mạc Nhiễm Thiên liếc mắt nhìn theo, xem ra lão này không muốn để mình đi.

Chỉ thấy Thân vương lấy ra một hộp bạch ngọc, như hiến bảo mà mở ra trước mặt Mạc Nhiễm Thiên, bên trong để thật chỉnh tề hai viên thuốc màu trắng, thheo ánh mắt khôn khéo của Mạc Nhiễm Thiên, thuốc này nhất định là thuốc quý.

"Tiểu Thiên ngươi nhìn này, thuốc này trẫm cũng không nỡ ăn, trẫm tặng ngươi một viên, để thân thể ngươi cường tráng một chút, sức khỏe cũng tăng thêm một chút, xem dáng vẻ yếu ớt của ngươi, trẫm thật đau lòng." Đôi mắt già của Thân vương ái mộ ngắm nhìn gương mặt Mạc Nhiễm Thiên.

"Thật sự là thuốc cường thân kiện thể?" Mạc Nhiễm Thiên tò mò hỏi.

"Dĩ nhiên, trẫm chuẩn bị để lại cho Liệt nhi." Thân vương rất nâng niu cầm một viên đưa cho Mạc Nhiễm Thiên: "Nhưng Tiểu Thiên cũng là người trẫm thích nhất, tặng ngươi một viên ngoại lệ, ăn đi."

Mạc Nhiễm Thiên nhận lấy viên thuốc, thuốc lạnh như băng, hắn thầm nghĩ lão già này hẳn sẽ không hại hắn, nhét vào miệng rồi nói: "Vậy thì đa tạ Thân vương."

Thân vương đem cái hộp cẩn thận cất kỹ, mang viên ngọc bích thật to cho Mạc Nhiễm Thiên, còn nói: "Cái này coi như là lễ ra mắt của trẫm với ái phi, nhận đi."

"Ơ, hoàng thượng, Tiểu Thiên kiên quyết không làm ái phi của ngươi, Tiểu Thiên nói như thế nào cũng chỉ có thể là Thái Tử Phi." Mạc Nhiễm Thiên không cần mấy vật chết kia, mặc dù rất đáng tiền.

“Tiểu Thiên, trẫm già rồi, không thể thỏa mãn trẫm một lần ư? Ngươi là nam nhân xinh đẹp nhất trẫm từng thấy, chỉ một lần thôi, sau này tất cả chỗ này đều thuộc về các ngươi.” Thân vương khẩn cầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên, móng vuốt lại bắt đầu sờ tay Mạc Nhiễm Thiên.

“Ngươi tự biết mình già rồi, cũng đừng có già mà không nên nết, Tiểu Thiên sẽ không hầu hạ ngươi, tối nay tới chẳng qua là muốn ngươi tự giác thoái vị, truyền ngôi cho thái tử điện hạ, Tiểu Thiên sẽ phụ hắn trị Thân quốc, ngươi hãy ở hậu cung an dưỡng tuổi già đi.” Mạc Nhiễm Thiên đi thẳng vào vấn đề.

“Cái gì? Đây, đây là Liệt nhi nói?” Thân vương thất kinh.

“Không, là Tiểu Thiên ta nói, hoàng thượng, ngươi cũng biết nhi tử kia của ngươi quá mức nhân từ, làm sao đấu llaij Thân Vô Kỵ, chẳng lẽ ngươi muốn đem quốc gia tặng cho Thân Vô Kỵ sao?” Mạc Nhiễm Thiên đôi mắt sắc sảo.

“Ai, không phải là trẫm không muốn truyền ngôi cho hắn, chỉ là sợ truyền quá sớm, Thân Vô Kỵ động thủ cũng sớm. Liệt nhi quá thiện lương, căn bản không phải đối thủ của Thân Vô Kỵ.” Thân vương lắc đầu.

“Thì ra là ngươi biết, hiện giờ Tiểu Thiên có thể trợ giúp hắn, hơn nữa còn giúp hắn diệt trừ Thân Vô Kỵ, hoàng thượng nghĩ như thế nào?” Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh nói, có điều hắn phát hiện bên trong tẩm cung này dường như càng ngày càng nóng, hắn mặc áo khoác ngoài mà đổ mồ hôi trán, đành cởi nó ra, bên trong là trường bào màu trắng viền đen, lộ ra vóc người mảnh mai yếu đuối của hắn.

“Mạc Tam vương gia quá mạnh miệng rồi, vì sao ngươi phải đấu cùng Thân Vô Kỵ? Hiện giờ trên tay Thượng tướng quân có trăm vạn binh lính, chỉ cần một câu nói của Thân Vô Kỵ, trẫm cũng phải biết điều một chút mà tránh ra, cũng may còn chưa động thủ nhanh như vậy.” Trong con mắt lão bắt đầu xuất hiện vẻ thanh minh, khiếnMạc Nhiễm Thiên biết hắn cũng không phải là lão hồ đồ.

“Tiểu Thiên tự nhiên có cách của mình, ba ngày sau, ngươi vào triều tuyên bố truyền ngôi, để Thân Vô Kỵ trở tay không kịp, những thứ khác giao cho Tiểu Thiên làm.” Mạc Nhiễm Thiên khí thế tỏa ra.

“Không, không, trẫm không thể mạo hiểm, ngộ nhỡ thất bại thì làm sao bây giờ?” Thân vương lo lắng nói.

“Hoàng thượng, ngươi không phải đã nghĩ đến kết cục sao? Đây chỉ là vấn đề sớm hay muộn không phải sao? Hiện tại có một con đường sống, chẳng lẽ ngươi chỉ vì ham vinh hoa phú quý mà không đồng ý thử? Ngươi còn mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông sao?” Mạc Nhiễm Thiên có chút thất vọng.

Thân vương trầm mặc, trong phòng đi tới đi lui, cuối cùng ngẩng đầu lên nói: “Trẫm tin ngươi như thế nào đây? Nếu Ngươi là người của Thân Vô Kỵ, chẳng phải đây là trẫm chắp tay đem giang sơn cho các ngươi?”

“Hừ, vậy ngươi muốn thế nào?” Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh nói.

” tối nay ngươi thị tẩm, trẫm sẽ tin ngươi thật tâm giúp Liệt nhi!” Thân vương vốn không muốn buông tha cho đệ nhất thiên hạ mỹ nam tử này, muốn một mủi tên hạ hai con chim.

“Ngươi, ngươi thật là một hôn quân!” Mạc Nhiễm Thiên giận đến chửi ầm lên, nhưng hắn phát hiện cả người mình càng ngày càng nóng.

“Tiểu Thiên, ngươi đi theo trẫm đi, sau này cái gì trẫm cũng nghe theo ngươi được không? Ngươi cũng có thể cùng với Liệt nhi mà.” Lão hoàng đế thật đúng là háo sắc.

“Ngươi, ngươi đây là thuốc gì?” Cả người Mạc Nhiễm Thiên nóng ran lên.

“Đại bổ hoàn, tuyệt thế lương dược, sau này ngươi sẽ có công lực, trở nên càng ngày càng mạnh, nhưng trước đó, ngươi phải trải qua ba ngày đau khổ, trong cơ thể lửa cháy bừng bừng, ha ha, trẫm sẽ giúp ngươi.” Thân vương cuối cùng đem toàn bộ chức năng thuốc này nói ra.

“Ngươi, ngươi đáng chết!” Mạc Nhiễm Thiên đấm thẳng một đấm vào mặt Thân vương.

Thân vương giờ mới nhớ rằng Mạc Nhiễm Thiên còn biết võ công, nhất thời máu mũi phun trào, hắn sợ đến kêu loạn lên: “Cứu mạng, cứu mạng!” Mạc Nhiễm Thiên lửa giận ngập tràn, hận không được giết chết lão khốn kiếp này.

Thân Liệt cùng Dạ Tích Tuyết lập tức bối rối chạy vào.

"Phụ hoàng! Làm sao thế?" Thân Liệt thấy Thân vương ngẩng đầu, khăn tay đang che mũi cũng tràn máu, thấy thế liền bị sợ không nhẹ.

"Hắn, hắn đánh trẫm!" Thân vương đau khổ chỉ vào Mạc Nhiễm Thiên.

"Tiểu Thiên, chuyện gì xảy ra?" Dạ Tích Tuyết thấy Mạc Nhiễm Thiên trong hai mắt tràn ngập sát ý, lập tức kéo hắn hỏi.

"Hắn, hắn hạ mị dược Tiểu Thiên trong ba ngày! Khốn kiếp! A, nóng quá! Dạ đại ca!" Mạc Nhiễm Thiên bụng dưới nổi lên hừng hực liệt hỏa.

"Cái gì? Phụ hoàng, ngươi, ngươi sao có thể?" Thân Liệt sợ hãi, phụ vương hắn cũng quá độc ác.

"Trẫm là vì tốt cho hắn thôi, cho hắn tuyệt thế lương dược, chỉ cần chịu đựng qua ba ngày, hắn sẽ có võ công, sau này cũng sẽ không bị người ta bắt nạt! Liệt nhi, trẫm cũng để lại cho ngươi một viên." Thân vương thấy Dạ Tích Tuyết cũng là ánh mắt giết người, lập tức giải thích.

"Nhưng, nhưng, điều này cũng quá tàn nhẫn." Thân Liệt đưa ra kết luận, lo lắng nhìn gương mặt tuấn tú bắt đầu nhanh chóng đỏ lên của Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca, Tiểu Thiên nóng quá, không được." Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu cởi quần áo, thật sự là nóng đến nhịn không nổi.

"Tiểu Thiên, việc này! Có rồi!" Dạ Tích Tuyết lập tức đi tới trước mặt Thân vương, đẩy Thân Liệt ra, sau đó tiến sát về phía Thân vương đang hoảng sợ, lão sắc quỷ "rầm" một cái ngã xuống, Dạ Tích Tuyết đón được, đặt hắn trên long sàng.

"Tiểu Thiên, ngươi, ngươi không sao chứ, có phải rất khó chịu hay không, Liệt nhi đã nghe phụ vương nói tới thuốc kia, lần đó phụ hoàng cho ta ăn, Liệt nhi cảm thấy ba ngày quá khó chịu, không dám ăn, không ngờ hắn để cho ngươi ăn." Thân Liệt lo lắng nói.

"MD, hắn giết ta rồi, a, Dạ đại ca, giúp, giúp Tiểu Thiên!" Mạc Nhiễm Thiên đem y phục trên người cởi hết, ôm lấy Dạ Tích Tuyết, bắt đầu xé y phục trên người hắn.

"Tiểu Thiên, nhịn một chút đã." Dạ Tích Tuyết lúng túng hất tay của hắn, liếc nhìn thân thể đỏ ửng của Mạc Nhiễm Thiên, bắt đầu cởi quần áo của mình.

"Ư...ưm..." Mạc Nhiễm Thiên chủ động quấn hai cánh tay quanh cổ Dạ Tích Tuyết, tìm kiếm môi hắn bắt đầu hôn lên.

Thân Liệt mặt đỏ tim đập, không biết làm sao bây giờ, vừa định đi, Dạ Tích Tuyết đã lập tức la hắn: "Ngươi đừng đi, một mình ta không giải hết mị dược này, ngươi đã đáp ứng gả cho Tiểu Thiên, cũng không cần kiêng dè. Ư." Còn chưa nói hết, đã bị Mạc Nhiễm Thiên vịn đầu, tiếp tục hôn.

"A. Thế này, thế này." Thân Liệt đỏ bừng mặt, không biết làm sao, nhìn đường cong hoàn mỹ khi Mạc Nhiễm Thiên dán trên người Dạ Tích Tuyết, trong lòng hắn vô thức mong chờ.

"A ư, Dạ đại ca." Mạc Nhiễm Thiên ánh mắt cũng dần đỏ, tình dục khống chế cả đại não hắn, khiến hắn càng thêm điên cuồng, Dạ Tích Tuyết còn chưa cởi tiết khố đã bị hắn kéo, bàn tay nhỏ bé khẩn cấp cầm vật kia của Dạ Tích Tuyết.

"Ôi, Tiểu Thiên, chờ một chút!" Dạ Tích Tuyết biết hắn đã hơi mất đi lý trí, bị hắn dùng lực bám chặt, y đau đớn kêu lên.

"Dạ đại ca, cho, cho Tiểu Thiên, hu hu..." Mạc Nhiễm Thiên cảm giác toàn thân như bị lửa thiêu cháy, chỉ có đụng chạm đến cơ thể Dạ Tích Tuyết, mới cảm thấy mát mẻ, nhưng rõ ràng là không đủ.

"Liệt, đem chăn trải xuống đất đi, còn không giúp đỡ!" Dạ Tích Tuyết lập tức hô gọi Thân Liệt đang đứng bất động.

"Ờ!" Thân Liệt phục hồi tinh thần lại, lập tức đem chăn bông trên long sàng trải bằng trên mặt đất, Dạ Tích Tuyết ôm cổ Mạc Nhiễm Thiên, hai người lăn xuống đất.

"Hu hu, nóng quá, nóng quá a." Mạc Nhiễm Thiên liều mạng cọ cọ Dạ Tích Tuyết.

“Liệt, nhanh lên một chút, cởi quần áo, ôm lấy hắn, ngươi nghĩ gì thế, cứu hắn đi.” Dạ Tích Tuyết lạnh lùng nói.

“Tiểu Thiên không khóc, lập tức tốt, lập tức là tốt rồi.” Dạ Tích Tuyết còn phải dụ dỗ Mạc Nhiễm Thiên, hai bàn tay mơn trớn toàn thân hắn.

Thân Liệt không chần chừ nữa, chuyện ba người cùng nhau hắn cũng không phải chưa từng làm, nam thị trong phủ thái tử có khi cũng bốn năm người cùng nhau hầu hạ hắn. Hắn lập tức cởi y phục thái tử, lộ ra vóc người trắng nõn duyên dáng, ngồi xổm xuống, bắt đầu vuốt ve đôi chân thon dài mĩ lệ của Mạc Nhiễm Thiên.

“A, ư, đúng, đúng, thật mát.” Trên người Mạc Nhiễm Thiên bị Dạ Tích Tuyết chiếm cứ, chân có Thân Liệt vuốt ve, nhất thời tốt hơn chút ít, nhưng tiểu nộn nha vẫn cao cao nhô lên, chờ an ủi.

“A, lại nóng rồi, ô ô.” Mạc Nhiễm Thiên khó chịu càng không ngừng vặn vẹo thân thể.

Dạ Tích Tuyết biết hắn không thể nhẫn nhịn quá lâu, lập tức bắt đầu vuốt ve tiểu nộn nha của hắn, còn Thân Liệt càng thêm lão luyện, để Tiểu Thiên nằm nghiêng, cúi đầu liếm cái rãnh xinh đẹp trên PP của Tiểu Thiên, Phượng Hoàng màu vàng trên lưng trông rất sống động, tóc trắng xõa ra tứ tung, khiến Mạc Nhiễm Thiên nom đẹp đẽ mị hoặc, khiến dục vọng Thân Liệt cũng bộc phát ra.

“A, ư…” Mạc Nhiễm Thiên thở hổn hển, cả người vừa nóng vừa ngứa.

Dạ Tích Tuyết cúi đầu dùng miệng vuốt ve, làm cho Mạc Nhiễm Thiên run rẩy từng đợt.

Thân Liệt đỏ bừng mặt dùng ngón tay khuếch trương phía sau hắn, nghĩ tới tối nay mình có thể có được Tiểu Thiên, tâm trạng ngứa ngáy khó nhịn.

“A, ư, mau vào.” Mạc Nhiễm Thiên đã phân không rõ ai là ai, chỉ biết là hắn khó chịu, trống rỗng.

Dạ Tích Tuyết nhìn Thân Liệt một cái, đem Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy để hắn đứng lên, bàn tay to không ngừng an ủi tiểu nộn nha của Mạc Nhiễm Thiên, nói với Thân Liệt ở sau lưng: “Nhanh lên một chút đi, hắn khó chịu.” Dạ Tích Tuyết có ý tứ là để Thân Liệt tới trước.

Thân Liệt gương mặt tuấn tú ngượng ngùng không chịu nổi, tiểu huyệt mĩ lệ kia sớm bị ngón tay của hắn khuếch trương mà trơn mềm, hắn động thân, đem lửa nóng của mình vùi thật sâu vào trong nơi ấm áp.

“A.” Mạc Nhiễm Thiên hét to một tiếng, ngẩng đầu.

Dạ Tích Tuyết dùng hai tay đè lại vai hắn, tiếp tục phục vụ tiểu nộn nha, còn Thân Liệt bắt đầu chinh chiến.

“A, ô, ư.” Nhất thời trong tẩm cung, không ngừng vang lên tiếng rên của Tiểu Thiên.

Dược tính rất mạnh, Thân Liệt vô cùng thoải mái, không nhịn được tiết ra, sau đó là Dạ Tích Tuyết tới, nhưng dường như Tiểu Thiên có lúc tỉnh táo lại, sau đó một chút lại bắt đầu la nóng, Dạ Tích Tuyết phát hiện trong cơ thể hắn xuất hiện nội lực, tuy ít nhưng cũng bắt đầu vận chuyển.

Sau vòng thứ hai, Dạ Tích Tuyết cùng Thân Liệt đều mệt mỏi thở dốc, nhưng Mạc Nhiễm Thiên vẫn như cún con cọ cọ trên người bọn họ.

Đúng lúc ấy, Liêu Thanh Phong tới, thấy một màn dâm uế của ba người trên mặt đất, trong lòng chua như ăn phải một vại dấm, từ dấu vết trên chăn bông kia, cũng biết ba người này điên cuồng thế nào.

“Thanh Phong, mau, mau cứu Tiểu Thiên, chúng ta nghỉ ngơi.” Dạ Tích Tuyết mừng rỡ, lập tức gọi.

“A, chuyện gì xảy ra vậy?” Liêu Thanh Phong đi tới, thấy Mạc Nhiễm Thiên cả thân thể đều hồng hồng, mới biết được nhất định đã xảy ra chuyện.

“Hắn ăn đại bổ hoàn của phụ hoàng, phải ba ngày mới có thể giải được mị tính.” Thân Liệt gương mặt tuấn tú cũng nhễ nhại mồ hôi.

"Cái gì!" Liêu Thanh Phong không nói hai lời, bắt đầu cởi quần áo, Mạc Nhiễm Thiên vừa thấy hắn, lập tức nhếch miệng cười một tiếng, ôm lấy hắn thì thào: "Thanh Phong, ta muốn." Vừa nói tay liền sờ xuống dưới.

Liêu Thanh Phong trong lòng cao hứng, Mạc Nhiễm Thiên cũng không phải là cái gì cũng hồ đồ, ít nhất biết ba người là ai.

"Tiểu Thiên, a, đừng nóng vội, a." Liêu Thanh Phong bị hắn làm cho than nhẹ liên tục, hai người còn lại nằm trên mặt đất cười khổ không dứt.

Chờ Liêu Thanh Phong trấn an xong Tiểu Thiên, Mạc Nhiễm Thiên mới cảm thấy toàn thân thư thái hơn rất nhiều, bốn người nằm trên mặt đất, đắp chăn lên rồi ngủ thật say.

Ngày hôm sau không lâm triều, các quan đều cho là hoàng thượng cùng Mạc Tam vương gia quá mức mệt nhọc, cho nên cũng không nói gì, chỉ riêng Thân Vô Kỵ khóe miệng lộ ra nụ cười lạnh lùng.

Chờ Mạc Nhiễm Thiên tỉnh lại lần nữa, là do dục hỏa trong cơ thể một lần nữa làm nóng tỉnh, thấy ba nam nhân lõa thể nằm chung quanh hắn, nhất thời khóe miệng hắn quất thẳng, mình quá dâm loạn rồi, nghĩ đến viên đại bổ hoàn tối hôm qua, hắn liền nổi trận lôi đình, nhảy dựng lên từ trên mặt đất, chợt phát hiện thân thể mình dường như nhẹ rất nhiều, sức bật cũng tốt hơn nhiều, thì cảm thấy rất kì lạ, chẳng lẽ đại bổ hoàn kia thật sự có tác dụng thần kì.

Quay đầu thấy Thân vương nằm trên long sàng, Mạc Nhiễm Thiên chau mày, cơ thể lại nóng lên, hắn hít vào một hơi, muốn đem dục hỏa ép xuống, nhưng dường như cũng không làm nên chuyện gì.

"Tiểu Thiên, ngươi thế nào?" Dạ Tích Tuyết vẻ mặt mệt nhọc nhìn Mạc Nhiễm Thiên, phát hiện tinh thần hắn có vẻ rất tốt, bèn hỏi, lúc này Thân Liệt và Liêu Thanh Phong cũng tỉnh lại.

"Ta, ta lại nóng rồi." Mạc Nhiễm Thiên buồn rầu nói: "Đây là loại thuốc gì vậy, hại chết người." Mạc Nhiễm Thiên cũng không đành lòng làm bọn họ quá mệt mỏi, mơ hồ nhớ được tối hôm qua mình không ngừng đòi hỏi.

"A, sao lại nhanh như vậy?" Thân Liệt cười khổ.

"Thật sự phải ba ngày sao?" Mạc Nhiễm Thiên buồn bực vạn phần, cái dạng này của mình không phải là thiên hạ đệ nhất dâm nam sao.

"Phụ hoàng nói như vậy." Thân Liệt bất đắc dĩ nói.

"Tiểu Thiên, nếu không thì ăn Thiên Lộ Hoàn đi?" Dạ Tích Tuyết đề nghị.

Mạc Nhiễm Thiên nghĩ nghĩ, bỗng nhiên nghĩ tới bệnh nhức đầu của Thân Vô Kỵ, bèn lắc đầu nói: "Không, không nên lãng phí, để cho ta ăn Thanh Não Tỉnh Thần Hoàn đi, ít nhất dập tắt chút lửa." Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

"Tiểu Thiên, nếu không, Thanh Phong sẽ giúp ngươi." Liêu Thanh Phong tối hôm qua mới làm một lần, cho nên buổi sáng tinh thần rất tốt, còn Dạ Tích Tuyết mệt mỏi nhất, từ xế chiều hôm qua vẫn không ngừng nghỉ.

"Chờ lúc Tiểu Thiên không nhịn được rồi hãy nói, cũng lấy lại tinh thần đi, Liệt, ngươi đi tìm một chút đồ ăn, xem ra phải sống ở chỗ này thêm mấy ngày rồi." Mạc Nhiễm Thiên suy tư nói.

"Vậy hoàng thượng phải làm sao bây giờ?" Dạ Tích Tuyết hỏi.

"Để cho hắn ngủ đi, bà nó chứ, chẳng lẽ hắn còn muốn Tiểu Thiên hầu hạ hắn ba ngày, lão sắc quỷ, cũng không tự biết lượng sức! Phi!" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến chuyện mình bị đau khổ ba ngày, thật muốn trực tiếp giết hắn.

Đúng lúc ấy, phía ngoài vang lên giọng của thái giám.

"Thừa tướng đại nhân cầu kiến hoàng thượng!" Bốn người bỗng thất kinh.

117. Chương 117: Thân Vô Kỵ Đích Cố Sự (chuyện Xưa Của Thân Vô Kỵ)

Mạc Nhiễm Thiên thầm giật mình, dục hỏa trong cơ thể mình đoán chừng cũng cầm cự không được bao lâu, lúc này Thân Vô Kỵ tới thật đúng là hao tổn tâm trí.

"Tiểu Thiên, làm sao bây giờ?" Liêu Thanh Phong nhìn Thân vương trên giường vẫn bị điểm huyệt vội hỏi Mạc Nhiễm Thiên.

"Dạ đại ca, ngươi và Liệt đi ra ngoài trước ngăn hắn lại, nói Tiểu Thiên đang bị hoàng thượng sủng hạnh rồi, không rảnh gặp!" Mạc Nhiễm Thiên bỗng nhiên cười lạnh nói.

"Được." Thân Liệt và Dạ Tích Tuyết liếc mắt nhìn nhau rồi đi ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên đỏ mặt lên, nói với Liêu Thanh Phong: "Thanh Phong, ôm Tiểu Thiên, nóng quá."

"Tiểu Thiên, Thân Vô Kỵ có thể không tin không?" Liêu Thanh Phong rất lo lắng nói.

"Phía ngoài có trận pháp, hắn cũng không vào được, ngươi tới đây." Mạc Nhiễm Thiên bắt đầu đỏ mặt, đôi tay nhỏ bé sờ lên thân thể rắn chắc của Liêu Thanh Phong.

"Tiểu Thiên." Liêu Thanh Phong cũng đỏ mặt, đôi mắt lộ ra thâm tình.

"Ư." Mạc Nhiễm Thiên ôm cổ hắn, bắt đầu nụ hôn nóng bỏng, đến lúc này, hai người càng không thể ngừng lại, trong miệng Mạc Nhiễm Thiên phát ra thanh âm "A…a…ư…ư…" mê người.

Ở ngoài tẩm cung, Thân Liệt vẻ mặt nghiêm túc nói với Thân Vô Kỵ – vẻ mặt lạnh lùng âm trầm: "Thừa tướng đại nhân có chuyện gì cần gặp phụ hoàng, phụ vương đang bề bộn, không rảnh tiếp kiến."

"Hừ, phải không? Vi thần có việc gấp cầu kiến, hi vọng hoàng thượng lập tức tiếp kiến." Thân Vô Kỵ liếc nhìn Dạ Tích Tuyết bên cạnh mặt không chút thay đổi, thanh âm lại càng lạnh.

"Xin lỗi nhé, Thừa tướng đại nhân không cảm thấy sao, ngươi cũng biết Mạc Tam vương gia tối hôm qua mới tiến cung." Thân Liệt hiện tại cũng là rất có khí thế.

"Là sao? Không phải là hoàng thượng có chỗ nào khó chịu sao?" Thân Vô Kỵ cười lạnh.

Đúng lúc đó, trong phòng truyền ra tiếng rên của Mạc Nhiễm Thiên, nó lập tức đánh sâu vào lỗ tai Thân Vô Kỵ, khiến gương mặt hắn vặn vẹo.

"A, hoàng thượng, ngươi, sao ngươi lại uống thuốc nữa, a, nhẹ chút, như vậy không được, a da." Mạc Nhiễm Thiên kêu rên yêu kiều, còn Liêu Thanh Phong đang dùng lực làm động tác nguyên thủy nhất.

Thân Liệt và Dạ Tích Tuyết khuôn mặt lúng túng, Thân Liệt gương mặt tuấn tú đỏ bừng nói: "Thừa tướng đại nhân, phụ hoàng cũng không muốn tiếp kiến bổn thái tử, bổn thái tử cũng chỉ có thể ở bên ngoài a, ngươi nói hắn có thể gặp ngươi hay không, ai."

Thân Vô Kỵ càng nghe càng cảm thấy thanh âm Mạc Nhiễm Thiên chân thật không thể nghi ngờ, không biết sao trong lòng buồn bực không vui, nghe lời Thân Liệt nói lại càng tức hơn, bỗng nhiên vung tay áo, xoay người đi. hai bàn tay trong tay áo nắm thật chặt. Cái lão sắc quỷ này lại còn uống thuốc, từ tối hôm qua hành hạ đến hiện tại, hắn là muốn lộng chết Tiểu Thiên!

Thân Liệt và Dạ Tích Tuyết vừa nhìn thấy Thân Vô Kỵ tức giận bỏ đi, lập tức trở về tẩm cung, giờ phút này Mạc Nhiễm Thiên đã thở gấp không ngừng, quyến rũ động lòng người, nhất thời khiến cho hai người đã ngon giấc một đêm bắt đầu rục rịch.

Cứ như vậy trong tẩm cung, ba tuấn nam càng không ngừng vì Mạc Nhiễm Thiên giải mỵ dược, cho đến buổi sáng ngày thứ ba, Mạc Nhiễm Thiên phát hiện mình thân nhẹ như yến, hơn nữa dục hỏa cũng không lan tràn nữa, Dạ Tích Tuyết lại giúp hắn đả thông kinh mạch, Mạc Nhiễm Thiên nhảy, lại có thể bay lên xà nhà, nhất thời khiến hắn vui vẻ không kiềm chế được.

“Tiểu Thiên, hai ngày hoàng thượng không vào triều sớm, Thân Vô Kỵ đã rất hoài nghi, làm sao bây giờ?” Thân Liệt lo lắng nói.

“Ngày mai lâm triều, sẽ để phụ hoàng ngươi truyền ngôi, hiện giờ Dạ đại ca sẽ giải huyệt đạo cho hắn.” Mạc Nhiễm Thiên biết mình có thể khống chế dục hỏa trong cơ thể, yên tâm không ít.

Thân vương đang mơ hồ tỉnh lại, bởi vì hai ngày không có ăn cái gì, bụng vô tình truyền đến tiếng vang rất lớn, khiến Mạc Nhiễm Thiên chau mày.

Thân vương quay đầu nhìn Mạc Nhiễm Thiên và Thân Liệt đang ở trước giường, đoạn lập tức ngồi dậy.

“A.” Thân vương phát hiện mũi mình đau muốn chết, không khỏi kêu thảm một tiếng, sau đó nghĩ đến Mạc Nhiễm Thiên cho lão một đấm, lão lập tức giận dữ với Mạc Nhiễm Thiên.

“Phụ hoàng, ngươi, ngươi không sao chứ?” Thân Liệt quan tâm hỏi.

“Thế này, thế này, là chuyện gì đã xảy ra?” Thân vương tức giận nói.

“Chuyện gì xảy ra? Hoàng thượng, ngươi đã hai ngày không vào triều sớm, trong triều đại loạn, Thân Vô Kỵ càng đề phòng từng bước, đây đều là công lao do thuốc kia của ngươi ban tặng phải không?” Mạc Nhiễm Thiên càng giận hơn lão.

“Cái gì? Hai ngày không vào triều? Ngươi, các ngươi lại dám?” Thân vương ngón tay phát run chỉ vào Mạc Nhiễm Thiên đang cười lạnh.

“Ngươi nếu còn khăng khăng một mực, Thân quốc sẽ mất, sáng mai ngươi phải truyền ngôi cho thái tử, nếu không ta Mạc Nhiễm Thiên sẽ không giúp các ngươi nữa! Hừ!” Mạc Nhiễm Thiên nói xong xoay người rời đi.

“Tiểu Thiên, ngươi, ngươi chờ một chút!” Thân Liệt vội vàng gọi hắn.

“Phụ hoàng, nếu ngươi không nghe Tiểu Thiên, như vậy Liệt nhi sẽ cùng Tiểu Thiên đi Mạc quốc, nơi này nếu để cho Thân Vô Kỵ làm hoàng đế, Liệt nhi nhất định sống không bằng chết, hơn nữa Liệt nhi cùng Tiểu Thiên đã, đã…” Thân Liệt gương mặt tuấn tú đỏ bừng, ngượng ngùng không dứt.

“Liệt nhi, ngươi, các ngươi?” Thân vương thất kinh, cho dù hai người đã hành phòng, tại sao lại phải đi Mạc quốc cùng Tiểu Thiên.

“Liệt nhi đã gả cho Tiểu Thiên, Tiểu Thiên bằng lòng giúp Liệt nhi trèo lên ngôi vị hoàng đế, diệt trừ Thân Vô Kỵ, nếu như phụ hoàng không muốn, Liệt nhi cũng chỉ có thể đi theo hắn, phụ hoàng, một mình ngươi bảo trọng.” Thân Liệt gương mặt tuấn tú trầm trọng nói.

“Đi thôi, ta nói với mọi người phụ hoàng ngươi vốn không cần quốc gia này, ngươi đi theo Tiểu Thiên trở về Mạc quốc, nhất định sau này sẽ không bị Thân Vô Kỵ bắt nạt.” Mạc Nhiễm Thiên đi tới kéo hắn.

“Chậm đã!” Thân vương lập tức gọi hai người, đôi mắt già nua bỗng nhiên toát ra tinh quang: “Trẫm đồng ý ngày mai truyền ngôi, nhưng ngươi ngàn vạn phải nghĩ cách bảo vệ Liệt nhi, giữ được quốc gia này.”

“Hừ, yên tâm, nếu Tiểu Thiên làm không được cũng sẽ không trở lại gặp ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh nói.

“Thừa tướng đại nhân cầu kiến!” Phía ngoài lại truyền tới thanh âm bẩm báo, Thân Vô Kỵ lần này kéo theo Khương Chính cùng đi, xem ra là muốn xông vào trận.

“Hoàng thượng, nhớ kỹ, hai ngày này là ngươi một mực sủng hạnh Tiểu Thiên, đừng hồ đồ.” Mạc Nhiễm Thiên dặn dò rồi kéo Thân Liệt cùng đi ra ngoài, Dạ Tích Tuyết theo phía sau, còn Liêu Thanh Phong vẫn ở trong bóng tối.

Ngoài cửa, Thân Vô Kỵ đã nổi trận lôi đình, rất có khuynh hướng liều mạng tiến vào, chẳng qua là e ngại trận pháp này, nên vẫn không nhúc nhích, vừa thấy Mạc Nhiễm Thiên đi ra ngoài, không khỏi sửng sốt.

“Đại nhân, chuyện gì mà vội vã gặp hoàng thượng như vậy?” Mạc Nhiễm Thiên cười nhạt hỏi.

“Tiểu Thiên, ngươi, ngươi không sao chứ?” Thân Vô Kỵ cảm thấy, cảm thấy Mạc Nhiễm Thiên có chỗ nào đó thay đổi, nhưng lại không nói ra được.

“Ha ha, không có chuyện gì, Tiểu Thiên có chuyện gì? Cũng đã quen rồi, tạ ơn đại nhân quan tâm, đại nhân chờ chốc lát, hoàng thượng đang rời giường, Tiểu Thiên cáo từ trước.” Mạc Nhiễm Thiên dưới sự dẫn đường của Thân Liệt đi ra khỏi trận pháp, nên bắt gặp Thân Vô Kỵ.

“Tiểu Thiên!” Thân Vô Kỵ kéo lại tay hắn.

“Đại nhân còn có chuyện gì sao?” Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

“Ngươi, ngươi đi đâu vậy?” Thân Vô Kỵ muốn biết.

“Hoàng thượng ban Tiểu Thiên cho thái tử, Tiểu Thiên đương nhiên là trở về phủ thái tử.” Mạc Nhiễm Thiên cười khổ.

“Đừng đi, đại nhân có xin Hoàng thượng đem ngươi trở lại!” Thân Vô Kỵ rối rắm hai ngày, cuối cùng vẫn muốn đem Mạc Nhiễm Thiên đoạt lại.

“Đại nhân, ngươi cho rằng Tiểu Thiên đần sao? Đi theo thái tử điện hạ vốn sống khá giả hơn đi theo đại nhân ngươi a, Tiểu Thiên sẽ không bao giờ muốn đánh nhau với chó nữa.” Mạc Nhiễm Thiên châm chọc hắn.

“Không đâu, đại nhân bảo đảm!” Thân Vô Kỵ nhếch miệng, đôi mắt ưng nghiêm túc nhìn Mạc Nhiễm Thiên nói.

“Không được, đại nhân cứ để Tiểu Thiên an tâm ở phủ thái tử đi.” Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu cự tuyệt.

“Đi thôi, Tiểu Thiên, bổn thái tử đã đợi không kịp rồi!” Thân Liệt cố ý đẩy Mạc Nhiễm Thiên, thật giống như hắn cũng là sắc quỷ.

“Vâng, thái tử điện hạ!” Mạc Nhiễm Thiên dịu dàng nói.

“Chậm đã! Tiểu Thiên, nhị ca ngươi tới!” Thân Vô Kỵ bỗng nhiên nói ra một câu sét đánh.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt sau đó xoay người lại, trợn tròn mắt nói: “Cái gì? Cái gì nhị ca?” Hắn dĩ nhiên nhớ Mạc Nghị Thần, nhưng có lẽ không thể nào.

“Mạc Nhị vương gia! Không phải là nhị ca ngươi sao? Hắn ở quý phủ của bổn tướng!” Thân Vô Kỵ cười tà.

“A, hắn, hắn tới làm gì? Tại sao ở quý phủ của đại nhân?” Mạc Nhiễm Thiên nóng nảy, hắn làm sao cũng đoán không ra Mạc Nghị Thần vì sao lại trở lại Thân quốc.

“Tiểu Thiên tự đi hỏi hắn đi.” Thân Vô Kỵ lộ ra nụ cười lạnh, nhìn gương mặt tuấn tú của Thân Liệt biến sắc, tiếp tục nói: “Bổn tướng sẽ chờ hoàng thượng đi ra, nói vậy ngày mai sẽ lâm triều, ha ha ha.” Nói xong xoay người rời đi, hắn không sợ Mạc Nhiễm Thiên sẽ không đi cùng, còn Khương Chính ác độc nhìn hắn một cái, không nói gì, cũng bỏ đi.

“Liệt, ngươi cùng Thanh Phong đi về trước, ta và Dạ đại ca đi xem một chút, đúng rồi, Thanh Phong!” Mạc Nhiễm Thiên kêu lên.

Liêu Thanh Phong lập tức đi ra ngoài nói: “Tiểu Thiên lại muốn đến phủ Thừa Tướng?” Gương mặt tuấn tú tràn đầy lo lắng.

” Nhị ca ta tới, Tiểu Thiên phải đi, ngươi nhớ làm theo lời nhắn nhủ của Tiểu Thiên. Ta sợ ngày mai lâm triều hoàng thượng vừa thoái vị, Thân Vô Kỵ sẽ lập tức hành động. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, lần này Tiểu Thiên đi, xử lý hắn, Liệt, ngươi biết ngày mai nên làm như thế nào chưa?” Mạc Nhiễm Thiên lo lắng liếc nhìn Thân Liệt.

“Tiểu Thiên yên tâm, Liệt nhi mặc dù đần, nhưng những thứ này cũng biết, tối nay thương lượng cùng mấy lão trung thần, ngày mai Thân Vô Kỵ cũng không dám đột nhiên làm khó dễ, Liệt nhi giành thời cơ lập tức đả kích thế lực của hắn.” Thân Liệt trả lời ngay.

"Ừ, không tệ, trở nên thông minh rồi, tốt lắm, ngày mai nếu Thân Vô Kỵ không xuất hiện, chính là Tiểu Thiên đã xử lý xong, nếu xuất hiện, nhớ kỹ nhất định phải chuẩn bị nhân mã bắt sống tại chỗ, Thanh Phong, việc này giao cho ngươi bố trí, mười người bên kia Tiểu Thiên đã thông báo cả rồi, vì phòng ngừa vạn nhất, ngày mai phải nhổ tận gốc thế lực của hắn, để hắn trở tay không kịp." Mắt Mạc Nhiễm Thiên chợt lóe ánh sáng lạnh, đại cục đã định.

"Ừ!" Mọi người cùng nhau gật đầu, sau đó tách ra hành động.

Mạc Nhiễm Thiên đuổi theo ra ngoài cung mới đuổi kịp xe ngựa của Thân Vô Kỵ, dĩ nhiên Thân Vô Kỵ rất vui lòng khi thấy hắn lên xe, Khương Chính thức thời lập tức xuống xe, cũng không theo về phủ Thừa Tướng.

"Tiểu Thiên, bổn tướng cũng biết ngươi sẽ không thể không đến! Ha ha ha." Thân Vô Kỵ cười to nói.

"Đại nhân, ngươi thật là hư, Tiểu Thiên phải hỏi thái tử điện hạ trước chứ." Mạc Nhiễm Thiên ném cho hắn một ánh mắt mị hoặc.

"Ha ha ha, Thân Liệt hắn thiện tâm, chỉ cần ngươi nhắc tới nhị ca ngươi có thể sẽ bị bổn tướng hành hạ, hắn tự nhiên sẽ để ngươi tới cứu người, ha ha ha." Thân Vô Kỵ cũng hiểu Thân Liệt vô cùng sâu sắc.

"Đại nhân quả nhiên anh minh, hiện tại có thể báo cho Tiểu Thiên chưa, nhị ca ta vì sao lại ở chỗ của ngươi, hắn tới làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên đi vào vấn đề chính.

"Đừng lo lắng, bổn tướng tiếp đãi hắn như khách quý, trở về sẽ biết, hai ngày này Tiểu Thiên cực khổ rồi, nhưng sao ta thấy Tiểu Thiên giống như rất có tinh thần nhỉ?" Thân Vô Kỵ thấy hắn gương mặt tuấn tú hồng hồng, thần thanh khí sảng, không giống như bị hành hạ.

"Ai, còn không phải vì dược của hoàng thượng ư, nhắc đến nó, bây giờ Tiểu Thiên còn cả người không thoải mái đây." Mị dược của Mạc Nhiễm Thiên muốn hoàn toàn giải được còn cần một ngày.

"Dược? Dược gì? Không phải là hoàng thượng uống sao?" Thân Vô Kỵ hiếu kỳ hỏi.

"Đại bổ hoàn gì đó, thật ra thì chính là mỵ dược, cần làm suốt ba ngày mới có thể giải được, ba ngày sau Tiểu Thiên sẽ không có tinh thần rồi, hôm nay là một ngày cuối cùng, nhưng hoàng thượng tự uống quá nhiều thuốc, hiện tại không có sức nữa, cho nên để cho thái tử điện hạ mang Tiểu Thiên trở về phủ thái tử tiếp tục giải dược, ai." Mạc Nhiễm Thiên nói xong rất là đáng thương.

"A, thật là quá ghê tởm, sao hắn có thể hạ mị dược trong ba ngày chứ, hôn quân!" Thân Vô Kỵ giận đến mắng to, nhưng hắn cũng không nhớ rằng mình đối xử với Tiểu Thiên cũng không tốt hơn tí nào.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng nói: "Đại nhân, nhị ca của Tiểu Thiên rốt cuộc là vì chuyện gì mà đến? Hắn nói gì?" Mạc Nhiễm Thiên hạ mi nói.

"Là hoàng đế của các ngươi cử hắn tới bang giao, xem ra vị Mạc vương này rất biết nhìn xa trông rộng." Thân Vô Kỵ tán dương.

Mạc Nhiễm Thiên gương mặt tuấn tú âm trầm, Mạc Hiên phái Mạc Nghị Thần tới bang giao, vậy nhất định là ý của Tiêu Hương Hương, nữ nhân này dã tâm càng lúc càng lớn, nói vậy hai năm qua Mạc quốc nhất định phát triển nhảy vọt.

"Đại nhân cũng là càng ngày càng có tài, nhị ca lần này tới làm sao không vào cung gặp hoàng đế, lại tới thẳng phủ Thừa tướng của đại nhân?" Mạc Nhiễm Thiên liếc hắn.

"Tiểu Thiên, ngươi là người thông minh, cái này còn cần đại nhân nói sao? Ha ha, tới đây!" Thân Vô Kỵ đem Mạc Nhiễm Thiên gọi tới.

"Làm gì?" Mạc Nhiễm Thiên trong miệng mặc dù hỏi, nhưng vẫn tới cạnh hắn, Thân Vô Kỵ kéo một cái, kéo hắn vào ngực, đôi mắt ưng thấy tuyệt thế dung nhan của Mạc Nhiễm Thiên thì xuất hiện quang mang phức tạp.

"A. Đại nhân, đây là xe ngựa." Mạc Nhiễm Thiên hờn dỗi, trong lòng âm thầm buồn cười, xem ra Thân Vô Kỵ thích mình.

"Xe ngựa thì sao, không phải là lá gan Tiểu Thiên rất lớn sao? Lưng đại nhân đến bây giờ còn đau." Mạc Nhiễm Thiên lập tức hai tay ôm cổ hắn, cười lạnh nói.

Thân Vô Kỵ nhìn thẳng vào mặt Mạc Nhiễm Thiên, còn Mạc Nhiễm Thiên cũng đồng thời nhìn gương mặt hắn ngũ quan rõ ràng, tuấn mỹ tà khí, nhất thời không nói nên lời.

Đầu Thân Vô Kỵ từ từ nhích tới gần đôi môi sáng trong mê người màu kim phấn của Tiểu Thiên, Mạc Nhiễm Thiên không nhúc nhích, thấy thật kì lạ, sao lại hôn hắn, chẳng phải nói là bẩn sao?

Thân Vô Kỵ nhích lại gần, rồi lập tức lại lui đầu ra, quay đầu sang bên cạnh, Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng, xem ra vẫn ngại mình bẩn.

"Đại nhân, Tiểu Thiên rất dơ." Mạc Nhiễm Thiên tự giễu nói.

"Khụ khụ khụ, không phải, là đại nhân không quen mà thôi." Thân Vô Kỵ lấy cớ.

"Chẳng lẽ cho tới bây giờ đại nhân chưa từng hôn ai?" Mạc Nhiễm Thiên hết sức hiếu kỳ.

Gương mặt Thân Vô Kỵ thoáng cái âm trầm xuống, mắt ưng nhìn vách buồng xe, lộ ra một tia thống khổ giãy dụa, khiến Mạc Nhiễm Thiên biết nhất định có bí mật gì đó.

"Sao có thể không có, đại nhân đâu phải trẻ con." Thân Vô Kỵ vừa nhìn vào mắt Mạc Nhiễm Thiên vừa đáp.

"Có phải đại nhân bị người mình yêu mến lừa gạt?" Mạc Nhiễm Thiên suy đoán.

Khuôn mặt Thân Vô Kỵ biến sắc lần nữa, lần này là đen kịt, hận ý trong mắt dâng lên, lạnh lùng nói: "Tiểu Thiên muốn cười bổn tướng sao?"

"Ai, chuyện này có gì đáng giễu cợt, Tiểu Thiên trước kia cũng từng bị phản bội, mùi vị này ta hiểu mà." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới nụ cười thân thiết chân thành của Tiêu Hương Hương.

"Ai, hắn là nam thị đầu tiên của bổn tướng, là hoàng thượng ban cho bổn tướng, rất đơn thuần rất khả ái." Thân Vô Kỵ bắt đầu nhớ lại, Mạc Nhiễm Thiên ôm hắn không lên tiếng nữa, hắn muốn nghe xem đại nhân vật không ai bì nổi này bị phản bội thế nào.

"Khi đó bổn tướng còn chưa được phong là Thừa tướng, mang hắn về quý phủ, sủng ái đủ đường, hắn cũng biết điều nghe lời, sau đó nam thị của bổn tướng càng ngày càng nhiều, nhưng bổn tướng vẫn thích hắn nhất, cho nên không bỏ rơi hắn, cho hắn tốt nhất, gần như mỗi đêm đều ngủ cùng hắn." Trên mặt Thân Vô Kỵ lộ ra vẻ mặt dịu dàng.

"Có một ngày, bổn tướng đi vào triều sớm, xe ngựa đến nửa đường, ta lại nhớ đã quên một phần tấu chương, cho nên vội vã chạy về. Về tiểu viện của hắn, vốn định cho hắn ngạc nhiên, nhưng lại nghe được bên trong có tiếng gào rất nhỏ của hắn, thanh âm kia rất thảm rồi lại rất hưng phấn, đại nhân không lập tức đẩy cửa, mà đến cạnh cửa sổ, bởi vì bổn tướng biết hắn thích thanh tĩnh, cho nên tiểu viện của hắn cũng không có ai tới." Thân Vô Kỵ nói tới đây cả khuôn mặt lạnh lùng, khiến Mạc Nhiễm Thiên cũng nhập tâm vào câu chuyện của hắn.

"Kết quả bổn tướng thấy một nam nhân cao lớn đang làm lấy hắn, song châu phía trước bị nam nhân kia hung hăng địa kéo ra, miệng còn nhét một cái gậy gỗ, nhưng hắn vẫn phát ra thanh âm vừa hưng phấn vừa dâm đãng. Chờ nam nhân kia sỉ nhục hắn xong, kéo cây gậy gỗ xuống hung hăng hôn hắn, mà tiện nhân kia lại ôm chặt hắn, bổn tướng vốn cho rằng hắn là bị ép buộc, ai ngờ, ai ngờ hắn nói với người kia rằng "bổn tướng quá dịu dàng, hắn thích kích thích, thích bị đánh, thích ngược đãi, thích người khác hung hăng làm hắn¡'. Nam nhân kia hung hăng véo hắn một cái, hắn không kêu đau đớn, mà cười khanh khách không ngừng, sau đó hai người ở trong phòng lại làm." Thân Vô Kỵ nói tới chỗ này cả người phát run.

"Đại nhân, đừng nghĩ nữa, người này chính là ngược đãi cuồng, thích người ta ngược đãi hắn." Mạc Nhiễm Thiên thấy gương mặt hắn quá kinh khủng, vội vàng an ủi.

"Không sai! Ha ha, ngược đãi cuồng, sau đó bổn tướng hành hạ hắn, để hắn sống không bằng chết, ha ha ha, tiện nhân kia thật là lợi hại, càng ngược càng cao hứng, càng ngược càng hưng phấn, muốn bổn tướng càng không ngừng làm hắn, ha ha ha…" Thân Vô Kỵ cười lớn lên, nụ cười kia đầy chua xót, Mạc Nhiễm

Thiên chỉ trầm mặc.

118. Chương 118: Tái Thứ Trùng Phùng (gặp Lại Lần Nữa)

Lần này Mạc Nhiễm Thiên rốt cục đã hiểu Thân Vô Kỵ tại sao lại biến thái như thế, nói xem, người chịu đả kích như thế, sẽ biến thành như vậy thôi.

"Tiểu Thiên có biết nam nhân cao lớn kia cuối cùng thế nào không?" Thân Vô Kỵ khóe miệng vẽ ra nụ cười tàn nhẫn, khiến Mạc Nhiễm Thiên cảm giác rét run cầm cập.

"Ơ, vẫn là không cần phải nói, đại nhân đừng suy nghĩ nữa, chuyện cũng đã qua, hơn nữa Tiểu Thiên khuyên đại nhân, không nên bị chuyện như vậy làm cho bản thân trở nên thù hận, không đáng giá đâu." Mạc Nhiễm Thiên lại bắt đầu nổi tâm đồng tình.

"Ha ha ha, Tiểu Thiên, bổn tướng cũng biết ngươi thiện lương, bổn tướng biết mình có hơi tàn nhẫn, cho nên bên cạnh nhất định phải có một người thiện lương nhắc nhở bổn tướng, Tiểu Thiên có đồng ý làm người này hay không?" Thân Vô Kỵ kỳ vọng nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Đại nhân sai rồi, chính mình có thể khống chế bản thân mình tốt nhất, đây mới là mấu chốt, ngươi không thể bảo đảm một ngày nào đó Tiểu Thiên có kích thích ngươi hay không, ngươi cũng đem ta giết a." Mạc Nhiễm Thiên lắc đầu nói.

"Bổn tướng cũng không giết tiện nhân kia!" Đôi mắt Thân Vô Kỵ lần nữa lộ ra ánh mắt rét lạnh.

"A, vậy, vậy hắn ở đâu?" Cả người Mạc Nhiễm Thiên nổi gai ốc.

"Ở trong địa lao, mỗi ngày sẽ có người khiến hắn thoải mái, không phải hắn thích như vậy ư, vậy hãy để hắn chơi đến già! Ha ha ha." Thân Vô Kỵ có chút điên cuồng cười lớn lên.

Trong đầu Mạc Nhiễm Thiên lập tức hiện lên dáng vẻ người nọ bị hành hạ đến không thành hình người, đến hiện tại cũng không biết đã bao nhiêu năm rồi, trời ơi, việc này cũng quá tàn nhẫn.

"Tiểu Thiên sợ?" Thân Vô Kỵ ôm chặt hắn một chút.

"Vâng, thành thật mà nói, đại nhân thật sự rất kinh khủng, Tiểu Thiên không muốn ở cùng ngươi dù chỉ một ngày." Mạc Nhiễm Thiên rất biết chọc tức người khác, còn Thân Vô Kỵ gương mặt đen xì.

"Ngươi nhìn ngươi này, anh tuấn như vậy mà làm cho bản thân giống như biến thái, bên ngoài đều nói ngươi tàn bạo âm tàn, thật không sai chút nào, ngươi suy nghĩ một chút đi, như vậy ngươi muốn làm hoàng đế, dân chúng có phục không? Ai, đại nhân, Tiểu Thiên khuyên ngươi cứ làm tốt chức Thừa tướng của ngươi đi, không nên tranh đoạt ngôi vị hoàng đế gì cả, điều đó sẽ chỉ làm ngươi chết nhanh hơn thôi." Mạc Nhiễm Thiên nói với hắn những câu rất thật lòng.

"Không thể nào, đây là tâm nguyện của bổn tướng! Tiểu Thiên không cần nhiều lời, ngươi sẽ là hoàng hậu của trẫm!" Thân Vô Kỵ đã không còn kiêng dè gì nữa.

"Ai!" Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn, thở dài một hơi.

"Kể từ hôm nay, ngươi sẽ ngụ ở phủ của bổn tướng, bổn tướng sẽ không để ai đem ngươi đi nữa, chờ cẩu hoàng đế kia vừa chết, bổn tướng cũng muốn nhìn xem, thái tử có năng lực gì để lên ngôi." Thân Vô Kỵ cười càng ngày càng lạnh.

"Ngươi hết thuốc chữa rồi!" Mạc Nhiễm Thiên ra kết luận, người này đã "dục vọng huân tâm" rồi, vậy thì chờ ngày mai xem kịch vui đi. (Dục vọng huân tâm = ham muốn xông vào tim)

"Miệng ngươi toàn nói hươu nói vượn!" Thân Vô Kỵ không để ý lời của Mạc Nhiễm Thiên.

Xe ngựa rốt cục dừng ở trước cửa phủ Thừa tướng, Thân Vô Kỵ kéo Mạc Nhiễm Thiên xuống xe, biểu lộ rằng hắn đối với Mạc Nhiễm Thiên là sủng ái và khác biệt.

"Ha ha ha, Cừu quản gia, trông ngươi trẻ hơn đấy!" Mạc Nhiễm Thiên vừa xuống xe đã thấy Cừu Phát ra đón tiếp, không có hai chùm râu dê, đúng là trông nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều, vải bao lấy trán, đem con rùa kia che đi, nếu không đến giờ vết thương cũng có thể kết vảy rồi.

"Ngươi, ngươi, tham kiến Mạc phi!" Cừu Phát tức giận hồi lâu, thấy Thân Vô Kỵ hơi giận, lập tức đổi lời hành lễ.

"Ha ha ha, được rồi được rồi, đại nhân, ngươi thật làm cho Tiểu Thiên vui vẻ a, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười cùng Thân Vô Kỵ vào phủ, Dạ Tích Tuyết phía sau nhìn Cừu Phát kia giận đến phát run thì âm thầm buồn cười.

Vừa vào đại điện, Mạc Nhiễm Thiên đã hỏi: "Đại nhân, nhị ca ta đâu? Ta muốn đi gặp hắn." Mạc Nhiễm Thiên nóng lòng nói.

"Hắn đang nghỉ ngơi, Tiểu Thiên cùng đại nhân trở về phòng trước, đại nhân muốn nói suy nghĩ của mình." Thân Vô Kỵ kéo hắn trở về phòng, Dạ Tích Tuyết bị ngăn ở bên ngoài.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng quất thẳng nói: "Đại nhân, còn muốn nói gì nữa?"

"Đại nhân nhớ Tiểu Thiên, để đại nhân xem một chút hoàng thượng ngược đãi ngươi ra sao." Thân Vô Kỵ đi tới cởi y phục Mạc Nhiễm Thiên.

"A." Mạc Nhiễm Thiên nhất thời đỏ mặt, vừa sợ hãi nhảy ra vừa kêu lên.

"Làm sao, không muốn thị hầu đại nhân ư? Thuốc của Tiểu Thiên chưa trừ hết phải không? Đại nhân giúp ngươi." Thân Vô Kỵ khẩn cấp, bởi vì hắn phát hiện phía dưới mình lại có phản ứng rồi, chuyện này không hề xảy ra với bất kì nam thị nào, xem ra mình thật thích tên tiểu tử này.

"Nhưng, nhưng mà đại nhân, Tiểu Thiên muốn gặp nhị ca." Mạc Nhiễm Thiên dở khóc dở cười.

"Làm xong sẽ cho Tiểu Thiên đi gặp được không, ngươi xem, đại nhân tự mình có thể rồi, cũng không cần uống thuốc." Thân Vô Kỵ tự hào vén quan phục, hỏa long trong đũng quần đang hùng dũng oai vệ, khí phách hiên ngang.

"Đại nhân ngươi?" Mạc Nhiễm Thiên cũng rất giật mình, người nầy không uống thuốc cũng rất khó khăn.

"Lần trước đại nhân sai rồi, lần này bảo đảm sẽ thương yêu Tiểu Thiên hết mực." Thân Vô Kỵ vội vàng đem quần áo mình cởi xuống, Mạc Nhiễm Thiên vừa thấy vật tượng trưng khổng lồ kia, chân khí trong cơ thể chậm lại, dục hỏa lập tức thăng lên.

"Chúng ta cùng vào ôn tuyền." Thân Vô Kỵ tự mình cởi sạch sẽ, lại bắt đầu cởi quần áo cho Mạc Nhiễm Thiên. Mạc Nhiễm Thiên bị hắn nói động tâm, cũng không giãy dụa, mở cửa căn phòng biến thái nọ, Thân Vô Kỵ đem Mạc Nhiễm Thiên ôm xuống ôn tuyền.

Thật lâu chưa thư thái như vậy Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy toàn thân thoải mái, lỗ chân lông giãn ra, hắn tựa vào bên cạnh hồ nhắm mắt hưởng thụ.

"Tiểu Thiên, thoải mái không, ngươi là người duy nhất có vinh hạnh nhận được đãi ngộ như vậy." Thân Vô Kỵ bắt đầu kì cọ cho hắn.

"A." Dược tính trong người Mạc Nhiễm Thiên nổi lên, hắn trở nên nhạy cảm vô cùng, gương mặt tuấn tú bắt đầu hồng hồng, rên lên yêu kiều.

Thân Vô Kỵ thật thích cảm giác như vậy, bàn tay to sờ lên pp bóng loáng tròn trịa của Mạc Nhiễm Thiên, ngón tay giảo hoạt chen vào trong hậu huyệt.

"A, đại nhân, ngươi thật đáng ghét!" Mạc Nhiễm Thiên mở mắt ra gắt.

"Không ghét không ghét." Thân Vô Kỵ cúi đầu, ngậm chặt một viên đậu đỏ trước ngực Mạc Nhiễm Thiên, hấp thật sâu.

Mạc Nhiễm Thiên toàn thân tê dại, mềm yếu, một lần nữa nhắm mắt thở gấp, dục vọng lại càng thăng lên, không thể kiềm chế.

Thân Vô Kỵ ngẩng đầu nhìn cái miệng nhỏ nhắn mê người của Mạc Nhiễm Thiên lần nữa, lần này hắn cúi đầu xuống, môi mỏng khêu gợi nhẹ nhàng hôn lên, khiến Mạc Nhiễm Thiên một lần nữa giật mình mở mắt.

Thân Vô Kỵ hai mắt nhắm nghiền, trên môi một trận điện tê dại khiến hắn thăm dò càng sâu hơn, buông bỏ bóng ma trong tâm hồn, thật sâu dây dưa đầu lưỡi Mạc Nhiễm Thiên, trong lòng nhất thời buông lỏng, dục vọng cũng càng thêm bộc phát.

Ngoài miệng dây dưa, tay thì thăm dò, ngón tay tiến vào rồi lại đi ra, khiến Mạc Nhiễm Thiên càng thêm trống rỗng, khiến nước hồ ấm áp chảy vào, càng làm tiểu huyệt ngứa đến không cách nào nhịn được.

"Đại nhân." Mạc Nhiễm Thiên lập tức rời khỏi cái miệng của hắn, khẽ gọi.

"Tiểu tử, đại nhân thích ngươi, nhất định phải làm hoàng hậu của đại nhân." Thân Vô Kỵ lật người hắn lại, để hắn nằm úp sấp bên bờ hồ.

Mạc Nhiễm Thiên vừa nghe câu này bèn không nói nữa, đến khi cự long phía sau xông vào, mới khiến hắn tạm thời bất đắc dĩ kêu ra tiếng.

Thân Vô Kỵ nghe tiếng kêu mê người của Mạc Nhiễm Thiên, luật động càng thêm ra sức, khiến Mạc Nhiễm Thiên tiếng kêu lớn hơn nữa, khiến cả người hắn vô cùng thư sướng, thì ra là không ngược đãi người khác, mình cũng có thể hưng phấn, cũng có thể được đến thỏa mãn.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong hồ sóng cuộn mãnh liệt, xuân sắc khôn cùng.

Một lúc lâu, hai người ân ái xong, nằm ở trên chiếc giường lớn xa hoa lộng lẫy, Thân Vô Kỵ càng không ngừng thở dốc, mà chân khí trong cơ thể Mạc Nhiễm Thiên càng thêm sung túc.

"Tiểu Thiên, thế nào?" Thân Vô Kỵ hỏi hắn chuyện mị dược.

"Ừm, khá hơn rồi. Tạ ơn đại nhân!" Mạc Nhiễm Thiên thật đúng là khách khí, không thể phủ nhận, mới vừa rồi Thân Vô Kỵ mồ hôi nhễ nhại, vẻ tà mị rõ ràng, rất mê người rất gợi cảm.

Thân Vô Kỵ xoay người ôm lấy hắn hỏi: " Sau này đại nhân cũng sẽ không ngược đãi ngươi nữa, ngươi bằng lòng đi theo đại nhân không?"

"A, đại nhân, chỉ cần ngươi không đoạt ngôi vị hoàng đế, Tiểu Thiên cũng có thể sống cùng ngươi." Tâm Mạc Nhiễm Thiên mềm nhũn.

Thân Vô Kỵ lập tức trầm mặt, buông Mạc Nhiễm Thiên ra, quay đi không nói lời nào, hắn làm sao có thể vì Tiểu Thiên mà buông bỏ toàn bộ thiên hạ.

"Đại nhân, Tiểu Thiên đi gặp nhị ca trước được không?" Mạc Nhiễm Thiên dò hỏi, bây giờ hắn còn chưa muốn gây lộn. Chuyện gì cũng để đến sáng mai mới quyết định được, trong lòng hắn cũng vì Thân Vô Kỵ cứ khăng khăng một mực mà bất đắc dĩ, xem ra hai người dù sao vẫn là đối lập.

"Đi đi, đại nhân nghỉ ngơi, thăm nhị ca ngươi xong đến đây nói chuyện với đại nhân." Thân Vô Kỵ nói.

"Được!" Mạc Nhiễm Thiên biết điều gật đầu đáp ứng, sau đó rời giường mặc quần áo đi, Thân Vô Kỵ nhắm mắt lại, đầu rối như tơ vò.

Mạc Nhiễm Thiên ra cửa chỉ thấy Cừu Phát chờ chực bên ngoài, bèn cười cười một tiếng nói: "Cừu quản gia, đưa Tiểu Thiên đi gặp nhị ca ta đi!"

"Dạ!" Cừu Phát cứng nhắc trả lời một tiếng, đầy bụng oán khí.

"Làm người ấy, phải phúc hậu, không nên chó cậy gần nhà, gà cậy gần chuồng, cáo mượn oai hùm, cẩn thận lật thuyền trong mương." Mạc Nhiễm Thiên ở phía sau không ngừng khích bác lão.

"Vâng, Mạc phi, nô tài hiểu." Cừu Phát tức cả người phát run, nhưng hết cách, ai bảo đại nhân sủng ái tiểu tử thối này đến mức không ai bì nổi.

"Ha ha ha, Cừu quản gia, co được dãn được là đại trượng phu, Tiểu Thiên khâm phục a." Mạc Nhiễm Thiên khen loạn, nhưng quả thật Mạc Nhiễm Thiên khâm phục lão, nếu là mình, đánh trước rồi hãy nói.

"Không dám nhận, nô tài cũng chỉ là học tập Mạc phi." Cừu Phát cũng giễu cợt Mạc Nhiễm Thiên.

"Hắc hắc, Cừu Phát, ngươi thật là giỏi, có tiền đồ." Mạc Nhiễm Thiên càng cười thêm.

Cừu Phát mang theo Mạc Nhiễm Thiên đi tới một tiểu viện độc lập, Mạc Nhiễm Thiên vừa nhìn thấy Mạc Nghị Thần một thân áo lam đang ở trong sân nhìn trời xanh giãn gân giãn cốt, trong lòng không khỏi kích động lên.

"Cừu quản gia, ngươi trở về đi, ta cùng nhị ca muốn hàn huyên một chút, không có chuyện gì đừng quấy rầy, đúng rồi, gọi Dạ thị vệ tới nha." Mạc Nhiễm Thiên tĩnh táo dặn dò xong, bèn đi vào cổng vòm.

Sau khi Cừu Phát đi, Mạc Nhiễm Thiên nhẹ nhàng mà đi vào trong viện, Mạc Nghị Thần vẫn như đánh Thái cực quyền, còn chưa quay đầu lại, Mạc Nhiễm Thiên càng chạy càng gần, nhìn bóng lưng cao gầy mảnh mai ấy, mắt ươn ướt, chia li hơn hai năm, nói không nhớ thì là gạt người, nhớ y lần đầu tiên dịu dàng, đối xử với mình vô cùng sủng ái, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy dường như đã trải qua mấy đời.

Mạc Nghị Thần như thể cảm giác được cái gì, đột nhiên quay đầu, đôi mắt trông thấy Mạc Nhiễm Thiên giống như tiên nhân, nhất thời cả kinh đứng nguyên bất động tại chỗ, không phải không biết hắn đã đươc đưa tới Thân quốc, cũng không phải không biết hắn một đêm bạc đầu, chẳng qua là cảm xúc rung động cùng vui mừng trong nháy mắt khiến y phút chốc không cách nào hình dung.

"Nhị ca!" Miệng Mạc Nhiễm Thiên khép mở mấy lần, rốt cục phát ra thanh âm.

"Tiểu, Tiểu Thiên! Thật sự là ngươi sao?" Mạc Nhiễm Thiên vẫn kích động như trước, Mạc Nghị Thần cuối cùng phục hồi tinh thần lại, bước một bước dài ôm cổ hắn, thật chặt, thân thể hai người đồng thời đều động.

"Vâng, là ta, nhị ca!" Mạc Nhiễm Thiên tựa đầu vào vai Mạc Nghị Thần, vừa nhắm mắt, lệ đã chảy xuống.

"Tiểu Thiên, a, Tiểu Thiên!" Mạc Nghị Thần đã kích động không thể mình.

Ôm nhau một lúc lâu, hai người vẫn không muốn tách ra.

"Khụ khụ khụ, hạ quan tham kiến Nhị vương gia!" Dạ Tích Tuyết đi vào liền thấy hai đại nam nhân đứng dưới đại thụ ôm nhau thật chặt, đứng nhìn một lát còn không thấy bọn họ có ý tách ra, nên đành phải lên tiếng cắt đứt.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức buông Mạc Nghị Thần ra, quệt dấu lệ, mắt to nhìn chằm chằm gương mặt hắn: tuấn tú, thành thục, cũng càng có nét đàn ông, ngọc điệp màu xanh biếc bên hông kia khiến Mạc Nhiễm Thiên càng cảm động không dứt.

"Dạ đại phu, mau đứng dậy nhanh!" Mạc Nghị Thần vẻ mặt lúng túng, vội vàng cùng Tiểu Thiên tách ra.

"Nhị ca, Dạ đại ca, chúng ta vào nhà rồi nói đi." Mạc Nhiễm Thiên kéo tay Mạc Nghị Thần, Mạc Nghị Thần đỏ mặt lên, nhìn Dạ Tích Tuyết một cái, nhưng vẫn nắm chặt.

Dạ Tích Tuyết miệng nhếch ra, y biết Mạc Nhiễm Thiên là một người nhớ tình bạn cũ, còn Mạc Nghị Thần đơn giản lại là người trong hậu cung của hắn sau này, nghĩ nghĩ, hiện tại tên tiểu tử này đã trêu chọc không ít người.

Đi vào trong phòng, Mạc Nghị Thần khẩn cấp hỏi: "Tiểu Thiên, những năm này ngươi có khỏe không? Có phải bị rất nhiều ấm ức hay không?" Trong đôi mắt xinh đẹp chứa đầy vẻ quan tâm.

"Nhị ca, Tiểu Thiên không có chuyện gì, ngươi nhìn xem, chẳng phải vẫn tốt đấy sao? Hơn nữa có Dạ đại ca bảo vệ, Tiểu Thiên không phải chịu khổ gì nữa, chỉ có nhị ca, mẹ con bọn họ có xử tệ với ngươi không?" Mạc Nhiễm Thiên hời hợt sau đó lại khẩn trương nói.

"Nhị ca không có chuyện gì, nhị ca đần, mẹ con bọn họ thẳng tay gạt nhị ca ra, chỉ cần nhị ca không nổi nóng sinh sự là tốt rồi." Đôi mắt Mạc Nghị Thần bỗng nhiên hiện lên một tia sắc bén.

"Ha ha, nhị ca không ngu ngốc đâu, hai năm qua huynh làm gì, có thường liên lạc với Tứ đệ?" Mạc Nhiễm Thiên khẩn trương hỏi, bởi vì chuyện này liên quan đến nghiệp lớn của hắn sau này có thành hay không.

"Ha ha, nhị ca giúp Tiểu Thiên mai phục một nhóm nô tài trong cung, hơn nữa trong triều rất nhiều trọng thần cũng đều biết thái thượng hoàng bị tiêu Thái hậu giết hại, hận không thể xả giận, cho nên đều ngầm

ủng hộ Tứ đệ, Tứ đệ âm thầm chiêu binh mãi mã, thế lực ngày càng cường đại, nói là chờ Tiểu Thiên ngươi trở về, nhất định phải giết vào kinh thành, đem Tiêu Hương Hương cùng Lục đệ bầm thây vạn đoạn." Mạc Nghị Thần kích động nói.

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, hắn cũng là không ngờ còn muốn giết cả Mạc Hiên, giờ nghe điều này, lẽ nào Mạc Hiên cũng là đồng lõa sát hại phụ hoàng.

"Đúng rồi, Lam Nhi khỏe không? Độc của nàng là do Mạc Hiên hạ sao?" Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, sau đó bỗng nhiên nghĩ đến điểm này.

"Đúng, nhưng Tiểu Thiên nhất định không ngờ đâu, đây cũng là do Tiêu Hương Hương sai sử, có một lần người của nhị ca nghe được Tiêu Hương Hương cùng Tứ đệ nói chuyện với nhau, nói hạ độc Lam Nhi là vì không để ngươi yêu nữ nhân, ngươi chỉ có thể là hoàng hậu tương lai của Mạc Hiên." Mạc Nghị Thần nói.

Mạc Nhiễm Thiên trầm mặc, trong lòng đã hiểu rõ kế hoạch của Tiêu Hương Hương, nàng muốn mình giúp nàng đoạt thiên hạ, nhưng không phải để mình làm hoàng thượng, mà là làm hoàng hậu của Mạc Hiên, nàng có thể buông rèm chấp chính. Nàng nghĩ rằng tính toán của mình rất tốt, nhất định nàng cho là như vậy sẽ không làm mình thất vọng, mình hẳn là rất thoả mãn với việc làm hoàng hậu của nhi tử nàng, ha ha ha, Mạc Nhiễm Thiên ta cứ muốn làm hoàng đế tam quốc đó, sẽ không để nàng toại nguyện.

"Tiểu Thiên?" Mạc Nghị Thần lắc lắc Mạc Nhiễm Thiên, sau đó nhẹ tay sờ mái tóc trắng của hắn, trong mắt đầy đau lòng, đại ca chết đi khiến hắn thương tâm như thế, một đêm tóc trắng sao?

"Nhị ca, ngươi làm rất tốt, chờ Tiểu Thiên xử lý Thân Vô Kỵ xong trở về, ta muốn Tiêu Hương Hương đền mạng cho phụ hoàng!" Trong mắt Mạc Nhiễm Thiên nhiễm sát ý.

"A, Tiểu Thiên xử lý chuyện Thân Vô Kỵ? Không phải hắn muốn làm hoàng đế sao?" Mạc Nghị Thần còn chưa biết kế hoạch của bọn họ.

"Nhị ca, Tiêu Hương Hương để ngươi tới?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi trước.

"Cũng không phải, là nhị ca xung phong nhận tới, Tiêu Hương Hương muốn phái người tới Thân quốc mua người." Mạc Nghị Thần nói.

"A, mua người gì?" Mạc Nhiễm Thiên giật mình.

"Hiện tại Mạc quốc cường đại, quân đội cũng binh cường mã tráng, nhưng thiếu người am hiểu kỵ chiến, Tiêu Hương Hương sai người đến mua ba mươi vị kỵ sĩ cao tay trở về dạy binh lính cưỡi ngựa, tác chiến trên ngựa, bởi vì nhị ca nghĩ đến Tiểu Thiên ở Thân quốc, nên xung phong tới đây, còn có hai mươi thị vệ, ở trạm dịch." Mạc Nghị Thần nói xong nhìn Mạc Nhiễm Thiên, lộ ra vẻ tương tư thật sâu.

"Thì ra là như vậy, Tiêu Hương Hương thật là lợi hại, so với Tiểu Thiên nghĩ còn lợi hại hơn." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng kinh hãi, xem ra Tiêu Hương Hương cho dù không có hắn, không lâu trong tương lai, nàng cũng sẽ đánh với hai nước kia, lấy thực lực của Tề quốc bây giờ, hẳn là thất bại thảm hại, còn Thân quốc am hiểu tác chiến trên lưng ngựa, nàng lại cũng nghĩ đến huấn luyện kỵ binh trước, nữ nhân này mưu tính sâu xa, hẳn là một Võ Tắc Thiên.

"Tiểu Thiên, Tứ đệ gần đây rất táo bạo." Mạc Nghị Thần bỗng nhiên nhắc tới Mạc Tử Viêm.

"A. Làm sao vậy." Mạc Nhiễm Thiên nhớ đến nam tử anh tuấn tà mị kia.

" Mẫu phi hắn trước đó không lâu đã chết." Mạc Nghị Thần than.

"Ngươi nói là Chu quý phi? Chẳng lẽ lúc trước Tiêu Hương Hương không động tới nàng?" Mạc Nhiễm Thiên cho là nàng đã sớm chết rồi, còn nhớ nàng đã thông dâm cùng Thái khanh Từ Mạc.

"Lục đệ lên ngôi, cơ bản không động tới hậu cung, Chu quý phi cũng trở thành Chu Thái phi, ở tại hậu cung, chẳng qua là rất ít đi ra ngoài, nhưng đoạn thời gian trước, Thái hậu lấy tội danh nàng không trong sạch, bị ngũ mã phân thây, thê thảm không nỡ nhìn." Mạc Nghị Thần nói xong cũng thấy máu tanh.

"Cái gì? Thật sự ngũ mã phanh thây?" Mạc Nhiễm Thiên hoảng sợ.

"Ừ, giữa giáo trường trong cung, tất cả mọi người trong hậu cung bị truyền tới, cùng chứng kiến, ai, quá tàn nhẫn, cho dù không trong sạch, ban thưởng cho nàng lụa trắng là được, vì sao tàn bạo như thế." Mạc Nghị Thần thở dài nói.

"Nữ nhân này quá độc ác, nàng nhất định là nhẫn, chịu đựng đến ngày này mới báo thù, khi còn sống phụ hoàng đối với Chu quý phi cũng là sủng ái có thừa, đây là nàng báo thù a." Mạc Nhiễm Thiên phân tích.

"Nàng làm như vậy cũng là làm cho Tứ đệ nhìn. Thế lực của Tứ đệ lớn mạnh, nàng phát hiện, nên nghĩ biện pháp ức chế, đây là cảnh cáo, năm đoạn thi thể của Chu Thái phi bị mang đến Bình Châu rồi, ai, bảo Tứ đệ làm sao nhẫn nhịn nổi."

"Mẹ nó, Tiêu Hương Hương này quả thực không phải là người!" Mạc Nhiễm Thiên giận dữ nói, đã từng thấy người ác độc, nhưng chưa từng thấy ai ác độc như nàng.

"Thế Tứ đệ có khỏe không?" Mạc Nhiễm Thiên lo lắng không thôi.

"Hắn, hắn chờ ngươi trở về, Tứ đệ quá đáng thương." Mạc Nghị Thần mắt ươn ướt.

Mạc Nhiễm Thiên ôm cổ y nói: "Đừng khổ sở, Tiểu Thiên có lập tức sẽ trở lại, đúng rồi, Thái khanh Từ mạc đâu rồi, người cùng Chu quý phi thông dâm hẳn là hắn? Cũng đã chết sao?"

"Từ Mạc hiện tại đã là nhập mạc chi tân của Thái hậu, hậu cung Thái hậu trai lơ vô số, đều là mỹ nam tử trẻ tuổi dung mạo xinh đẹp, điều này ở trong triều đã không phải là bí mật gì." Mạc Nghị Thần lại nói ra tin tức kinh người. (Nhập mạc chi tân: người mới ở trong màn)

"Cái gì? Nàng, nàng thật là dám a!" Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn hết chỗ nói với Tiêu Hương Hương.

119. Chương 119: Chân Đích Một Tưởng Đáo (thật Không Ngờ)

Mạc Nhiễm Thiên quả thực không thể tin được Tiêu Hương Hương có hành động kinh hãi thế tục như vậy, chẳng lẽ nàng thật muốn làm Võ Tắc Thiên, ở nơi nam nhân có quyền lực cao nhất này.

"Không ai phản đối sao?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi Mạc Nghị Thần.

"Có, nhưng nhiều người phản đối bị chết rất thảm, sau đó ai cũng không dám lên tiếng nữa, hậu cung ngày ngày đêm đêm ca múa mừng cảnh thái bình, ngay cả hoàng thượng cũng không thể tin tưởng nữ nhân này chính là mẫu hậu của hắn, nàng trở nên thật là "lợi hại"."

"Ai, có ai tin tưởng chứ?" Mạc Nhiễm Thiên thở dài, trong lòng cảm khái, nếu ông trời để nàng xuyên tới, sao còn làm mình xuyên qua, chẳng lẽ hai người nhất định là kẻ địch?

"Tiểu Thiên, nghe nói ngươi đi hầu hạ hoàng thượng, sao lại tới phủ Thừa Tướng?" Mạc Nghị Thần đổi đề tài.

"A, lão nhân kia, Tiểu Thiên làm sao có thể hầu hạ hắn, nhị ca và Thân Vô Kỵ đã bàn luận ổn thỏa chưa, hắn có bán người cho ngươi không?" Mạc Nhiễm Thiên đánh trống lảng.

"Không, nhị ca cũng là tối qua mới đến." Mạc Nghị Thần giải thích.

"Nhị ca, ngươi không cần mua, ngày mai Thân quốc chính biến, thái tử Thân Liệt lên ngôi, Tiểu Thiên sẽ không cho Thân Vô Kỵ bất cứ cơ hội nào." Mạc Nhiễm Thiên mắt chợt lóe lên tia sắc bén.

"A, Tiểu Thiên ngươi?" Mạc Nghị Thần bị dọa.

"Nhị ca, đừng lo lắng, thái tử Thân Liệt đã là người của Tiểu Thiên, hắn lên ngôi chẳng khác nào Thân quốc đang ở dưới sự khống chế của Tiểu Thiên, đề phòng âm mưu của Tiêu Hương Hương, ngươi trở về nói Thân Vô Kỵ không muốn bán, một mình ngươi tìm mấy người thuật cưỡi ngựa bình thường về báo cáo với nàng cho có lệ. Tiểu Thiên bình định Thân quốc rồi sẽ trở về tính sổ cùng nàng!" Mạc Nhiễm Thiên nhanh chóng nói.

"Ừ, lúc nào nhị ca lên đường thì thích hợp?" Mạc Nghị Thần không thôi nhìn Mạc Nhiễm Thiên.

"Nhị ca cứ nghỉ ngơi trước đã, buổi tối rồi hẵng đi cũng không muộn." Mạc Nhiễm Thiên cũng không nỡ, mới vừa gặp đã phải chia lìa.

"Tiểu Thiên, Dạ đại ca đi tìm Thanh Phong, xem hắn và mười người kia đã chuẩn bị như thế nào?" Dạ Tích Tuyết tỉnh ngộ cáo từ.

"Dạ đại ca, nhớ kỹ nói cho bọn hắn biết nhất định bắt giặc phải bắt vua trước, phải kiên quyết!" Mạc Nhiễm Thiên lập tức nói.

"Ừ, Dạ đại ca biết! Nhị vương gia, hạ quan xin được cáo lui trước!" Dạ Tích Tuyết liếc nhìn Mạc Nghị Thần rồi xoay người đi, trong lòng có chút chua xót, nhưng rất nhanh đã biến mất, tất cả đều sẽ tốt đẹp thôi phải không?

"Nhị ca." Mạc Nhiễm Thiên ôm lấy Mạc Nghị Thần.

"Tiểu Thiên, nhị ca rất nhớ ngươi!" Mạc Nghị Thần nhìn vào mắt hắn, toát ra một mảnh thâm tình.

"Nhị ca. Tiểu Thiên cũng nhớ ngươi." Mạc Nhiễm Thiên dịu dàng nói.

Môi hai người tự nhiên dán chung một chỗ, cảm xúc tê dại đã lâu không gặp làm cho tâm thần Mạc Nghị Thần chấn động, động tình hết sức, đầu lưỡi quấn lấy nhau, khó bỏ khó phân, đồng thời vẫn đi tới giường lớn, cuối cùng hai người ngã xuống giường, vô cùng ân ái.

Một lúc lâu sau, Mạc Nghị Thần đỏ bừng mặt nói: "Tiểu Thiên, ngươi, ngươi đẹp quá." Thật ra thì Mạc Nghị Thần cảm thấy công phu trên giường của Tiểu Thiên tiến bộ không ít, càng thêm chết người là yêu mị tận xương, khiến y thật sự không muốn rời khỏi hắn. Hỏa phượng giương cánh muốn bay trên lưng kia lại càng đẹp đến kinh tâm động phách.

"Nhị ca, ngươi thật đáng ghét!" Mạc Nhiễm Thiên hờn dỗi một tiếng, rúc vào trong ngực y, ấm áp vô hạn.

Đúng lúc ấy, cửa phòng bị một cước thật mạnh đá văng, Thân Vô Kỵ vẻ mặt âm trầm nhìn hai người trước mặt không mặc quần áo, hai tay nắm chặt, gân xanh trên trán nảy nảy, bộ dạng như thể muốn giết người, phía sau đương nhiên là Cừu Phát vẻ mặt cười gian đi theo.

"Đại nhân, ngươi tỉnh sớm vậy sao?" Mạc Nhiễm Thiên thấy kì lạ bèn hỏi, nhưng tính thời gian cũng không ngắn, hẳn là hắn chỉ ngủ một lát.

"Ngươi, ngươi tiện nhân!" Thân Vô Kỵ đau lòng vô cùng, lúc trước còn tưởng rằng có thể cùng hắn tay nắm tay, nhưng không ngờ lại khiến mình gặp chuyện này.

"Đại nhân, nhị ca vốn chính là phu quân của Tiểu Thiên, ở Mạc quốc đã là như vậy, ngươi kích động cái gì?" Mạc Nhiễm Thiên vô tội mếu máo.

"Ngươi!" Gương mặt Thân Vô Kỵ lạnh tới cực điểm, nói gì nữa đây, hắn chỉ cảm thấy tim mình lại một lần nữa bị phản bội.

"Đại nhân, ngươi đừng nóng giận, Tiểu Thiên vốn là tàn hoa bại liễu, ngươi cũng không phải không biết, đừng quan tâm nhiều như vậy, nhị ca khó có dịp tới đây, Tiểu Thiên tự nhiên là tưởng nhớ." Mạc Nhiễm Thiên giải thích lần nữa.

"Ngươi, ngươi chẳng lẻ không biết đủ! Đại nhân ta không thể thỏa mãn ngươi sao?" Thân Vô Kỵ đã không cần bất cứ chuyện gì, chỉ biết là Mạc Nhiễm Thiên sau lưng hắn lập tức cùng người khác lên giường, lịch sử như được tái diễn lần nữa.

"A, đại nhân, ngươi nói nhăng gì đó!" Mạc Nhiễm Thiên ưu nhã ngồi dậy mặc quần áo, còn Mạc Nghị Thần không lên tiếng, cũng yên lặng mặc quần áo.

Chờ Mạc Nhiễm Thiên xuống giường, đứng trước mặt Thân Vô Kỵ, Thân Vô Kỵ lập tức giương một tay lên.

"Chát!" Sau tiếng này, gương mặt Mạc Nhiễm Thiên lưu lại dấu năm ngón tay, mọi người đều khiếp sợ.

“Tiểu Thiên!” Mạc Nghị Thần đau lòng gọi.

Mạc Nhiễm Thiên ngân ngấn nước mắt nhìn Thân Vô Kỵ, thanh âm cũng trầm thấp xuống.

“Tiểu Thiên nam nhân vô số, đại nhân ngươi đừng hi vọng nữa! Tiểu Thiên không thể nào là của một mình ngươi!” Mạc Nhiễm Thiên nhìn vào mắt hắn, lạnh lùng nói từng câu từng chữ.

“Chát!” Bên kia mặt Mạc Nhiễm Thiên lại ăn một cái tát.

“Tiểu Thiên!” Mạc Nghị Thần tiến lên, lại bị Mạc Nhiễm Thiên ngăn cản.

“Đại nhân, đánh rất đã nghiền? Đánh xong chưa?” Mỗi chữ Mạc Nhiễm Thiên nói ra đều lạnh.

“Ngươi, ngươi, ngươi quá khiến bổn tướng thất vọng.” Thân Vô Kỵ vô cùng đau đớn.

“Đã thất vọng như vậy, thì để Tiểu Thiên trở về phủ thái tử đi, dù sao đánh cũng đã đánh, nhị ca, đi thôi.” Mạc Nhiễm Thiên kéo tay Mạc Nghị Thần muốn đi.

“Ngươi cho rằng phản bội bổn tướng như ngươi thì có thể từ đây đi ra ngoài sao? Cừu Phát! Sai thị vệ trói hai người này lại!” Thân Vô Kỵ mỉm cười tàn nhẫn.

“Vâng, đại nhân!” Cừu Phát lập tức mặt mày hớn hở chạy ra ngoài.

“Đại nhân, có phải ngươi quá yêu Tiểu Thiên mới kích động như thế không, không bằng chúng ta trở về phòng của ngươi nói chuyện một chút?” Mạc Nhiễm Thiên lập tức tiến lên ôm cổ hắn, giả bộ thân mật, thầm nghĩ nếu hắn không đáp ứng, mình chỉ có thể lấy oản kiếm ra.

“Hừ, ngươi còn muốn nói gì?” Thân Vô Kỵ liếc nhìn hắn.

“Đại nhân, chúng ta có rất nhiều chuyện để nói, ví dụ như, Tiểu Thiên có phương pháp xử lý bệnh nhức đầu của ngươi.” Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày.

“Vậy còn hắn?” Thân Vô Kỵ giật mình, nhức đầu là vết thương trí mệnh của hắn, kể từ khi Tiểu Thiên nói cho hắn biết phương pháp dùng nước lạnh, hai ngày này khi phát tác sẽ phải ngâm nước lạnh, nhưng quả thật có hiệu quả, hiện tại vừa nghe Tiểu Thiên nói có cách, dĩ nhiên hắn sẽ không bỏ qua.

“Nhị ca? Hắn nói chưa từng tới Thân quốc, muốn đi ra ngoài một chút, đại nhân đừng lo lắng, Tiểu Thiên ở chỗ này, hắn sẽ không bỏ đi.” Mạc Nhiễm Thiên nháy mắt ra hiệu cho Mạc Nghị Thần.

Thân Vô Kỵ nghĩ thấy cũng đúng, bèn kéo tay Mạc Nhiễm Thiên đi ra ngoài, Mạc Nhiễm Thiên quay đầu nhìn về phía Mạc Nghị Thần, trong mắt Mạc Nghị Thần toát ra đầy vẻ không nỡ, y sao lại không biết ý của Tiểu Thiên.

“Đại nhân?” Cừu Phát lòng tràn đầy vui mừng dẫn thị vệ xông tới, nhưng thấy Thân Vô Kỵ kéo tay Mạc Nhiễm Thiên đi ra, không khỏi sửng sốt, còn Mạc Nhiễm Thiên cười đến rực rỡ với hắn.

“Dẫn người đi, để Mạc Nhị vương gia tự do xuất phủ.” Thân Vô Kỵ dặn dò một tiếng xong mãnh liệt kéo tay Mạc Nhiễm Thiên, nổi giận đùng đùng trở về gian phòng rộng rãi của mình.

Vừa vào cửa, Thân Vô Kỵ vung tay hắn ra: “Đi tắm, lập tức tắm đi!” Thanh âm như rống giận, sau đó đột nhiên xoay người mở cửa ra.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng nói: “Đại nhân, Tiểu Thiên có tắm sao cũng vẫn bẩn.” Mạc Nhiễm Thiên bất cần nhún nhún vai, mới vừa rồi hai người liên tục giải mị dược, khiến cả người hắn càng thêm nhẹ nhàng, mị dược lưu lại chính hắn có thể sử dụng chân khí ép xuống.

“Tắm, tắm mau!” Thân Vô Kỵ dùng ánh mắt rất chán ghét nhìn hắn.

“Tắm thì làm sao, Tiểu Thiên không phải là của ngươi, Tiểu Thiên có rất nhiều nam nhân, đại nhân, đây là sự thật không thể thay đổi, ngươi chịu không được thì buông tay.” Mạc Nhiễm Thiên đến gần hắn.

“Không, không cho phép ngươi sau này có bất kỳ nam nhân nào nữa.” Thân Vô Kỵ quay người lại kéo cánh cửa căn phòng biến thái, lấy từ trong đó ra một sợi dây thô to.

“Haiz, đại nhân, chẳng lẽ là muốn trói Tiểu Thiên lại, sau này không gặp ai nữa?” Mạc Nhiễm Thiên buồn cười nói.

“Không sai! Bổn tướng muốn hành hạ ngươi, để ngươi vĩnh viễn cũng không rời khỏi gian phòng này!” Thân Vô Kỵ tiến lên bắt đầu dùng sợi dây trói Tiểu Thiên, nhưng có lẽ hắn đã quên Tiểu Thiên có thể một chiêu giết chó săn của hắn.

“Ta xem ngươi là ngược đãi người thành quen! Vậy để Tiểu Thiên cũng thử ngược đãi ngươi một chút xem rốt cuộc có bao nhiêu hưng phấn! Hừ!” Mạc Nhiễm Thiên hừ lạnh một tiếng, nhanh chóng hành động, Thân Vô Kỵ dưới tình huống không có cách nào phòng bị cũng bị Mạc Nhiễm Thiên điểm huyệt chế trụ, kéo người vào căn phòng biến thái, trói hắn vào giá gỗ chuyên dùng để dạy dỗ nam thị.

Con ngươi Thân Vô Kỵ giãn ra, nhưng nói không ra lời, đôi mắt ưng lăm lăm nhìn Mạc Nhiễm Thiên như thể muốn phun ra lửa.

“Làm sao, không ngờ? Ngươi cho rằng Tiểu Thiên là người không biết phản kháng sao? Ha ha ha, nói cho ngươi biết, Tiểu Thiên giống ngươi, có thù thì phải trả, lúc trước xem ngươi đáng thương còn chưa tính, nhưng ngươi không biết hối cải, ngươi cho rằng ngược đãi người thì không đau sao?” Mạc Nhiễm Thiên nhìn đạo cụ treo đầy trên vách tường, dĩ nhiên đập vào mắt hắn là roi da, roi da nho nhỏ rất tinh xảo, Mạc Nhiễm Thiên đặt trên tay áng chừng rồi nói: “Ngươi thật đúng là biến thái, ngay cả roi cũng làm đẹp như vậy, chẳng lẽ đánh lên không đau?” Mạc Nhiễm Thiên hiếu kỳ hỏi.

Thân Vô Kỵ nhìn hắn cầm roi đi về phía mình, không khỏi sợ hãi, cũng may hắn không cởi quần áo, nhưng mồ hôi nóng đã rơi xuống từ trán hắn.

Mạc Nhiễm Thiên rất máu tanh sờ sờ hai bên má đã sưng của mình, cho là ai cũng có thể đánh mình sao, hôm nay hắn phải đòi lại tất cả.

Mạc Nhiễm Thiên vung lên roi lên đánh vào trước ngực Thân Vô Kỵ.

“Ư!” Thân Vô Kỵ không thể lên tiếng, bởi vì á huyệt bị điểm, nên cả người rõ ràng chấn động.

“Đau không? Chát!” Mạc Nhiễm Thiên lại đánh một roi nữa, không chút lưu tình, người như thế chỉ có tự mình biết đau, mới có thể cảm thụ được nỗi đau của người khác.

“Chát, chát, chát!” Một roi lại tiếp một roi, hai mắt Thân Vô Kỵ đã nhắm nghiền, mồ hôi nhễ nhại.

“Rất đau phải không, nhưng quần áo ngươi dầy như vậy, có lẽ cũng không cảm giác được, cởi quần áo, chúng ta từ từ chơi, Tiểu Thiên sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là ngược đãi!” Mạc Nhiễm Thiên ném roi xuống, dùng liêm đao giúp hắn cởi y phục, liêm đao sắc bén khiến Thân Vô Kỵ càng thêm sợ hết hồn hết vía.

“He he, như vậy sẽ lạnh lắm!” Mạc Nhiễm Thiên thấy người hắn trắng nõn tuyệt nhiên không thấy vết roi thì miệng giật giật, nnd, mình chưa ăn cơm à?

Mạc Nhiễm Thiên cũng đầu đầy mồ hôi, cởi quần áo của mình xuống, chỉ còn một chiếc tiết khố, đứng trước kệ chọn đạo cụ.

“Cái này cũng phải thử một chút!” Mạc Nhiễm Thiên lấy gậy gỗ tới, nhét vào trong miệng Thân Vô Kỵ.

“Ư…ư….” Nếu ánh mắt Thân Vô Kỵ có thể giết người, có lẽ Mạc Nhiễm Thiên đã chết một ngàn lần rồi.

“He he, không tệ.” Mạc Nhiễm Thiên nhìn dáng vẻ hắn lúc này, buồn cười nói: “Con rùa đen trên lưng không thấy nữa rồi hả? Thuốc mỡ của ngươi công hiệu cũng không tệ lắm.” Mạc Nhiễm Thiên chuyển tới sau lưng của hắn.

“Bốp bốp!” PP tuyết trắng bị Mạc Nhiễm Thiên rất lưu manh vỗ hai cái, rồi lại quay lại phía trước, duỗi hai tay ra, kéo hai chu quả đỏ sậm của Thân Vô Kỵ, ngắt a ngắt, có vẻ rất đã nghiền.

Gương mặt Thân Vô Kỵ thật đẹp mắt, vừa trắng lại vừa hồng.

Bỗng nhiên Mạc Nhiễm Thiên bị kinh sợ, vật trong đũng quần Thân Vô Kỵ bỗng nhiên đứng lên, nhô lên cao cao.

"A, nha, thì ra là ngươi mới là ngược đãi cuồng, ngươi xem này, ngươi, ngươi, biến thái!" Mạc Nhiễm Thiên tuyệt đối câm nín rồi, còn Thân Vô Kỵ nhìn khuôn mặt đỏ bừng của hắn, trong mắt lộ ra tia sáng mê huyễn.

"nnd, cho ngươi biến thái, cho ngươi phát tao!" Mạc Nhiễm Thiên cấu hai cánh tay trắng nõn của hắn, cho đến khi xanh xanh tím tím. (phát tao = lẳng lơ)

"Ư…ư…." Thân Vô Kỵ miệng ngậm cây gỗ đôi mắt mê ly, bộ dáng rất kỳ lạ. Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, lập tức giải á huyệt cho hắn, bỏ cây gỗ trong miệng ra.

" Nếu ngươi dám gọi, ông đây sẽ vĩnh viễn không lấy cây gậy xuống." Mạc Nhiễm Thiên cầm lấy cây gỗ quơ quơ trước mắt hắn.

"A." Thân Vô Kỵ phát ra một tiếng tiếng kêu kỳ quặc, khiến Mạc Nhiễm Thiên nhất thời nổi da gà.

Mặt Thân Vô Kỵ ửng hồng khác thường, nhìn Mạc Nhiễm Thiên thở hổn hển không dứt.

"nnd, đừng phát ra thanh âm phát tao đáng ghê tởm này nữa!" Mạc Nhiễm Thiên lại nhéo một cái trước ngực hắn.

"Nha." Thân Vô Kỵ lập tức phát ra một tiếng rên giống như là thoải mái, lần này Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn sửng sốt, người này rất rõ ràng là người ngược đãi cuồng.

Vì chứng minh phán đoán của mình, Mạc Nhiễm Thiên cầm hỏa long trong quần hắn, vỗ về.

"A, a." Thân Vô Kỵ quả nhiên thoải mái mà kêu lên.

"Chát!" Mạc Nhiễm Thiên chán ghét cho hắn một bạt tai, muốn đánh tỉnh hắn.

Thân Vô Kỵ cũng quả thật ánh mắt thanh minh, giận dữ trừng Mạc Nhiễm Thiên.

Mạc Nhiễm Thiên lập tức mạnh tay sờ chu quả của hắn.

"A." Thân Vô Kỵ cả người lại mềm oặt, chỉ có Hỏa Long dưới quần kia là càng ngày càng cứng rắn.

"Đại nhân, ngươi tự xem mình đi!" Mạc Nhiễm Thiên nhắc nhở hắn.

"Tiểu Thiên, ngươi để đại nhân xuống đi!" Thân Vô Kỵ yêu cầu.

"Làm gì, ta muốn chết sao?" Mạc Nhiễm Thiên không ngu.

"Không, để đánh đại nhân." Thân Vô Kỵ bỗng nhiên phát ra ánh mắt vui mừng.

"A. Ngươi thật thích ngược đãi?" Mạc Nhiễm Thiên hỏi.

"Không biết, đại nhân chỉ cảm thấy hiện tại rất hưng phấn, Tiểu Thiên, ngươi lại đánh đại nhân đi." Thân Vô Kỵ khẩn cầu Mạc Nhiễm Thiên.

"A, được, tự ngươi muốn bị đánh, không trách được ta nha." Mạc Nhiễm Thiên lập tức nhặt roi trên mặt đất, bắt đầu đánh hắn.

"A." Vết đỏ rốt cục xuất hiện, đau đớn khiến Thân Vô Kỵ kêu lên, nhưng trên mặt vẻ mặt đau đớn lại lộ ra trạng thái ửng hồng, khiến Mạc Nhiễm Thiên dở khóc dở cười, nghĩ hẳn Thân Vô Kỵ cũng không biết bản thân bị ngược mới cảm thấy hưng phấn.

"Rất thoải mái ư?" Thật ra Mạc Nhiễm Thiên thật tò mò loại người thích ngược đãi này.

"Không nói ra, cảm giác rất hưng phấn, Tiểu Thiên, để đại nhân xuống đi." Đôi mắt Thân Vô Kỵ lần đầu tiên lộ ra ánh mắt đáng thương khẩn cầu.

Mạc Nhiễm Thiên nhếch miệng, để hắn xuống, Thân Vô Kỵ quỳ rạp xuống đất, Mạc Nhiễm Thiên cho là hắn muốn nhào vào mình, bèn lui về phía sau mấy bước.

Thân Vô Kỵ ngẩng đầu, quả nhiên lao về phía Mạc Nhiễm Thiên, Mạc Nhiễm Thiên phản ứng đầu tiên chính là hết sức quất một roi.

"A." Thân Vô Kỵ ngã trên mặt đất, kêu một tiếng.

"Ngươi nha, thật đúng là tên lường gạt, ta quất chết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên phát hỏa, trước tiên là quất hắn dữ tợn, trên lưng bị in lại dấu đỏ, nhưng ngoài ý muốn là không rách da, lại nghĩ roi da này dùng để dạy bảo nam thị, hẳn đã được chế tạo đặc biệt.

"A, a, Tiểu Thiên, tha mạng, ô, a." Thân Vô Kỵ bị đánh quay cuồng đến trên mặt đất, nhưng dáng vẻ kia cũng không chỉ có đau khổ, trong thanh âm kêu đau thỉnh thoảng có vui thích.

"nnd, bảo ta tiện nhân, ta xem ngươi mới là tiện nhân, chổng mông lên!" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới trước kia ở trên TV có xem qua ngược đãi cuồng thích bị ngược đãi như thế nào.

Thân Vô Kỵ quả nhiên gục trên mặt đất, nâng mông lên, đầu còn quay tới oan ức nhìn Mạc Nhiễm Thiên một cái, đầu đầy tóc đen rũ xuống, khiến Mạc Nhiễm Thiên có một chốc lát thất thần, người nầy thật đúng là mị hoặc.

"Chát!" Roi da rơi vào pp nâng cao của Thân Vô Kỵ, lập tức khiến Thân Vô Kỵ kêu to.

"Sao? Thoải mái không?" Mạc Nhiễm Thiên nhướn mày.

"Nha." Đến lúc này Thân Vô Kỵ mới tỉnh lại từ cơn đau đớn, phát ra thanh âm thỏa mãn.

"Fuck!" Mạc Nhiễm Thiên thóa mạ một tiếng, lại giơ roi da lên.

"A… Nha…"

"Chát!"

"A… Nha…"

Trong phòng hai loại thanh âm thỉnh thoảng giao nhau, một là tiếng quất hưng phấn, một đau khổ mà hưng phấn.

Bỗng nhiên Thân Vô Kỵ không phát ra thanh âm, cũng bất động, Mạc Nhiễm Thiên bị làm cho sợ đến vội vàng ném roi xuống, không phải là mình cũng điên rồi chứ, không ngừng quất hắn, sẽ không đem người quất chết chứ.

"Đại nhân, ngươi, ngươi không sao chứ?" Mạc Nhiễm Thiên cúi xuống vỗ vỗ hắn.

Thân Vô Kỵ sắc mặt ửng hồng vô cùng, mở to đôi mắt mông lung nhìn Mạc Nhiễm Thiên, bỗng nhiên lóe lên tia sáng, kéo ngã Mạc Nhiễm Thiên xuống đất, nghiêng người ngăn hắn lại.

Mạc Nhiễm Thiên thất kinh, vừa định lấy oản kiếm ra, Thân Vô Kỵ mở miệng van xin: "Tiểu Thiên, đại nhân khó chịu, cho ta."

Mạc Nhiễm Thiên sửng sốt, lập tức cảm giác cự long giữa hai chân kia đang đẩy hắn, cứng rắn như sắt, Tiểu Thiên đỏ mặt.

Thân Vô Kỵ cúi thấp đầu, môi mỏng bao trùm trên đôi môi mê người của Tiểu Thiên.

120. Chương 120: Vận Trù Duy Ác (bày Mưu Nghĩ Kế)

Thân Vô Kỵ vô cùng phấn khởi, lúc này hùng phong kéo dài, giằng co với Tiểu Thiên nửa canh giờ mới mềm nhũn ngã xuống giường, thở hồng hộc, nhưng vô cùng thỏa mãn.

Mạc Nhiễm Thiên cảm giác mị dược trong cơ thể càng ngày càng ít, chân khí càng ngày càng nhiều, cả người hoạt bát gấp trăm lần, lại tuyệt không cảm thấy mệt, không khỏi cảm thấy đại bổ hoàn của Thân vương thật thần kỳ, nhưng hắn còn chưa biết mình không phải là có võ công, nhưng ít nhất thì động tác của hắn nhanh nhẹn hơn rất nhiều.

"Tiểu Thiên, đại nhân có thể làm không?" Thân Vô Kỵ lại có nói giỡn.

Mạc Nhiễm Thiên trở mình lườm hắn một cái: "Sao hả, bị ngược đãi hưng phấn sao, lần sau còn muốn hay không?" Mạc Nhiễm Thiên thấy trên da thịt trắng nõn nổi lên những dấu đỏ, trong lòng sợ hãi, roi này đánh vào người chẳng lẽ có thể hưng phấn được sao, nghĩ đến đó hắn cả thân mình hắn run cầm cập.

"Tiểu Thiên cũng không thể nói ra ngoài, lần sau chúng ta chơi nữa." Thân Vô Kỵ gương mặt tuấn tú lộ nụ cười.

Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng mãnh liệt co rút: "Không được, Tiểu Thiên không thể ở phủ Thừa Tướng a."

"Ai nói không thể! Bổn tướng nói có thể là có thể." Thân Vô Kỵ lập tức lạnh mặt.

"Nếu chỉ vì điều này mà ngươi muốn Tiểu Thiên lưu lại, không bằng tìm hai mươi bảy nam thị của ngươi đi, hẳn bọn họ cũng rất muốn quất ngươi đó." Mạc Nhiễm Thiên cười nhạo.

"Nói nhảm, chuyện như vậy bổn tướng tại sao có thể để bọn họ biết!" Thân Vô Kỵ không muốn mất thể diện.

"Hứ, có gì đâu, ngươi còn bất ngờ đem bọn họ ngược đến chết đi sống lại, cho bọn họ cũng được xả giận a, ngươi cũng thoải mái." Mạc Nhiễm Thiên hoàn toàn là đang cười cợt.

Thân Vô Kỵ nhìn hắn với ánh mắt lạnh như băng, rất muốn bóp chết hắn.

"Tốt lắm, không nói giỡn nữa, đại nhân, buông tha cho đoạt ngôi vị hoàng đế đi, nếu ngươi biết điều một chút, sau này hãy đi theo Tiểu Thiên, bằng không kết quả của ngươi nhất định rất thảm." Mạc Nhiễm Thiên sau một hồi bắt nạt, nghĩ nếu hắn có chết thảm, mình cũng không đành lòng.

"Tiểu Thiên có ý gì, cái gì gọi là bổn tướng sau này đi theo ngươi?" Thân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

"Ngươi sẽ biết sớm thôi, đại nhân, ngươi ngủ đi, Tiểu Thiên đi ra ngoài một chút." Mạc Nhiễm Thiên đứng lên mặc quần áo.

"Ngươi còn chưa nói cho bổn tướng, phương thuốc trị nhức đầu." Thân Vô Kỵ cũng sẽ không quên.

"Đại nhân, nói thẳng cho ngươi biết, bệnh nhức đầu này của ngươi gọi là ung thư não, ngươi càng hoạt động trí óc quá sức, nó càng lớn nhanh, biện pháp tốt nhất là tâm bình khí hòa (bình tĩnh hòa nhã), an phận sống, nếu không ngươi sẽ chết sớm vì khối u phát tác, cho dù ngươi làm hoàng đế thì sao? Có lẽ chưa được hưởng thụ đã chết rồi, ai, bây giờ là không phải là càng ngày càng đau đớn a?" Mạc Nhiễm Thiên dụ dỗ Thân Vô Kỵ, khiến hắn sửng sốt.

"Nói cho ngươi biết thật ra thì ung thư não này người xấu mới có thể mắc phải, bởi vì người xấu mỗi ngày đều nghĩ những điều xấu xa, dùng trí óc nhiều, cho nên khối u lớn nhanh, ngươi còn nghĩ những điều xấu xa nữa, hờ hờ, không đến ba tháng đâu." Mạc Nhiễm Thiên càng nói càng hăng say.

"Ngươi, ngươi nói hươu nói vượn! Tề vương cũng rất xấu xa, sao hắn không bị?" Thân Vô Kỵ phản bác.

"Ha ha, vậy ngươi không biết rồi, Tề vương cũng có báo ứng a, hắn bị trúng thi độc, rất đáng sợ, cũng bởi vì giết quá nhiều người, có điều, Tiểu Thiên đã chữa khỏi cho hắn, hiện giờ trắng trẻo mập mạp lắm. Mạc Nhiễm Thiên nhớ đến nam nhân anh tuấn bá đạo kia.

"Hừ, xem ra Tiểu Thiên bản lãnh rất lớn, nếu Tề vương là ngươi cứu, vì sao hắn nỡ đem ngươi đưa tới Thân quốc?" Thân Vô Kỵ khinh bỉ hắn.

"Đại nhân, ngươi không biết rồi, tới Thân quốc là Tiểu Thiên tự nguyện, không phải là Tề vương đưa ta tới, hắn cũng không nỡ bỏ Tiểu Thiên đâu." Mạc Nhiễm Thiên tự hào nói.

Khóe miệng Thân Vô Kỵ quất thẳng, nói: "Xem ra một có điểm không sai, nam nhân của ngươi thật đúng là nhiều."

"Cũng may, tính thêm cả ngươi, Tiểu Thiên mới có chín người mà thôi, cũng chưa tới mười, không thể coi là nhiều." Trong đầu Mạc Nhiễm Thiên hiện ra lần lượt từng gương mặt tuấn mỹ, mình thật là nhiều diễm phúc.

"Ngươi, ngươi hạ tiện, ngươi là nam thị tại sao có thể coi đây là quang vinh!" Thân Vô Kỵ bị kích thích.

"Hừ, sao lại không thể chứ, cổ hủ, đại nhân phải nhớ Tiểu Thiên cũng có thể biến thành nam nhân, Tiểu Thiên hiện tại sẽ thượng ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên mắt to nhíu lại nhìn Thân Vô Kỵ.

"Ngươi?" Thân Vô Kỵ phát hiện lúc này Tiểu Thiên khí thế mười phần, khiến hắn đột nhiên cảm giác có chút sợ, cặp mắt to kia nheo lại phát ra tia sáng sắc bén, khiến hắn tuyệt đối tin tưởng người này nói được là làm được.

"Ngươi cái gì mà ngươi, chuyện như vậy vốn là ngươi tình ta nguyện, ta thích ở bên dưới, không phải là địa vị ta thấp hơn, biết không?" Mạc Nhiễm Thiên giải thích rõ.

Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên, khuôn mặt nhỏ nhắn phát ra ánh sáng thần thánh, khiến hắn không khỏi ngây người.

Mạc Nhiễm Thiên vươn tay ra vỗ nhẹ một cái trên mặt hắn: "Đừng nghĩ nhiều như vậy, ngươi chỉ cần biết điều một chút, Tiểu Thiên ắt sẽ không để ngươi chết."

"Ngươi!" Thân Vô Kỵ hất tay của hắn ra.

"Chát!" Mạc Nhiễm Thiên hung tợn tát hắn một cái, khiến Thân Vô Kỵ đau đến nghiêng đầu, quay đầu lại, trong đôi mắt tràn đầy không tin.

"Ngươi dám đánh bổn tướng?" Thân Vô Kỵ từng chữ từng câu âm lãnh nói.

"Tại sao không dám! Đánh ngươi vì thích ngươi, không đành lòng nhìn ngươi bị thế nhân thóa mạ, không đành lòng nhìn ngươi chết đi!" Mạc Nhiễm Thiên nghiêm nghị nói.

"Bổn tướng muốn giết ngươi!" Thân Vô Kỵ rống to.

"Chát!" Mạc Nhiễm Thiên tiếp tục cho hắn một bạt tai, lúc này khiến hắn ngã xuống giường, Mạc Nhiễm Thiên cảm thấy kì lạ, vì sao đánh vào mặt hắn, hắn không cảm thấy hưng phấn.

"Ngươi!" Thân Vô Kỵ hung hăng xoay đầu lại, ánh mắt ác độc kia như muốn đem Mạc Nhiễm Thiên giết chết, nhưng trong lòng hắn đã hoàn toàn kinh hãi, Mạc Nhiễm Thiên lá gan lớn, là chuyện hắn làm sao cũng không nghĩ ra.

"Đánh ngươi là muốn ngươi nghe lời, nếu còn không nghe lời nữa thì mỗi ngày ta đều quất ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên lại nhặt lên roi da trên mặt đất.

"Ngươi, ta liều mạng với ngươi!" Thân Vô Kỵ đánh tới.

"Dám liều không?" Oản kiếm sắc bén của Mạc Nhiễm Thiên kề sát cổ họng hắn, Thân Vô Kỵ không dám có chút cử động nhỏ nào, hắn ngẩng đầu lên từ từ lui về, trong mắt đã tràn đầy hoảng sợ.

"Đại nhân, Tiểu Thiên muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay, ngay từ đầu ta có thể thẳng tay giết ngươi, nhưng ta không làm, ngoan ngoãn cho ngươi ngược đãi, cho ngươi thượng, tại sao? Bởi vì đại trượng phu co được dãn được. Hiện tại, Tiểu Thiên ta không muốn chơi nữa, muốn kết thúc trò chơi này sớm một chút, mà ngươi chính là kẻ địch lớn nhất của Tiểu Thiên, Thân thái tử làm hoàng đế là lựa chọn tốt nhất, mà ngươi, vốn Tiểu Thiên muốn giết ngươi, song Tiểu Thiên phát hiện thật ra thì ngươi cũng rất đáng thương, cho nên Tiểu Thiên quyết định thu ngươi, dĩ nhiên điều kiện tiên quyết là ngươi phải nghe Tiểu Thiên. Hiện tại, cho ngươi suy nghĩ, nhất định phải đoạt vị?" Lúc này vẻ mặt Mạc Nhiễm Thiên đã vô cùng nghiêm túc, tuyệt đối không có có một chút ý nói giỡn nào, còn Thân Vô Kỵ là người thông minh, hắn dĩ nhiên cũng cảm thấy sát khí trên người Mạc Nhiễm Thiên, hiện tại hắn muốn giết mình, dễ dàng giống như giết một con chó vậy.

"Ngươi cho rằng ngươi giết bổn tướng rồi, thì Thân Liệt là có thể làm hoàng đế? Đừng quên hơn phân nửa quân đội Thân quốc ở trong tay bổn tướng." Thân Vô Kỵ còn muốn phản kháng.

"Thì sao? Ngươi cảm thấy Tiểu Thiên dễ như vậy sao? Ngày mai, ngày mai cái gì cũng sẽ được định đoạt, ha ha ha. Đại nhân, Tiểu Thiên nói lại lần nữa, làm hoàng đế không có gì hay, không bằng đi theo Tiểu Thiên sống cuộc sống vui vẻ, Tiểu Thiên có thể trị lành bệnh đau đầu cho ngươi, cũng sẽ thường chơi trò chơi hưng phấn này, nhưng điều kiện tiên quyết là ngươi buông tay!"

"Ngươi, các ngươi ngày mai muốn làm gì?" Thân Vô Kỵ kinh hãi hỏi.

"Đến nước này thẳng thắn nói cho ngươi biết, Thân Liệt đã là người của Tiểu Thiên, ngày mai hoàng thượng sẽ nhường ngôi cho hắn, ngươi cho rằng Tiểu Thiên sẽ bị lão sắc quỷ kia đụng vào? Ha ha ha, Tiểu Thiên chẳng qua là diễn trò mà thôi, nhưng thật ra là khuyên Thân vương thoái vị." Mạc Nhiễm Thiên từ từ giải thích.

"A, vậy, ngày đó ở trong tẩm cung hoàng thượng là ai?" Thân Vô Kỵ càng ngày càng kinh hãi.

"Đương nhiên là Thanh Phong a, hắn cũng là người của Tiểu Thiên, ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười to, thu hồi oản kiếm, ở chỗ này hắn vốn dĩ không cần sợ Thân Vô Kỵ.

"Các ngươi thật to gan!" Thân Vô Kỵ chưa thể tiếp thu tin tức này.

"Tiểu Thiên luôn luôn to gan, ha ha, sao, suy nghĩ thật kỹ đi. Nhớ kỹ nhé, Tiểu Thiên thỉnh thoảng nói giỡn, con đường sau này ngươi tự lựa chọn." Mạc Nhiễm Thiên nói xong đứng dậy đi ra ngoài cửa, thật giống như không sợ Thân Vô Kỵ gọi.

Ngoài cửa Dạ Tích Tuyết đã sớm trở lại, Mạc Nhiễm Thiên đi tới, hai người bắt đầu châu đầu ghé tai.

"Thái tử điện hạ điều động một vạn đại quân, tối nay trời tối vây hoàng cung lại, mười người kia cũng động thủ vào lúc trời tối, khống chế mười tâm phúc của Thân Vô Kỵ, hiện tại người duy nhất không thể khống chế cũng chỉ có Thượng tướng quân Khương Chính thôi, trên tay hắn có một phần ba binh phù, Thân Vô Kỵ cũng có một phần ba, một phần ba khác ở trong tay hoàng thượng, Tiểu Thiên, ngươi xem làm sao bây giờ?" Dạ Tích Tuyết lập tức đem mọi chuyện tỉ mỉ nói một lần.

"Tối nay dẫn Khương Chính tới trong phủ, Dạ đại ca có mấy phần nắm chắc giết được hắn?" Mạc Nhiễm Thiên khóe miệng lộ vẻ cười tà.

"Võ công Khương Chính không tệ, Dạ đại ca sẽ không thua, nhưng không chắc giết được hắn, nếu để hắn chạy thì phiền toái." Dạ Tích Tuyết lo lắng nói.

"Ha ha, vậy thì dùng thủ đoạn, còn có ta ở đây. Ngươi hiện tại đi..." Mạc Nhiễm Thiên ghé vào bên tai Dạ Tích Tuyết thì thầm.

Dạ Tích Tuyết nhận lệnh rời đi, Mạc Nhiễm Thiên đi tới trong viện, thấy Cừu Phát, lập tức cười nói: "Cừu quản gia, đại nhân bảo ngươi mời Thượng tướng quân Khương Chính tới."

"Đại nhân đâu?" Cừu Phát đặt câu hỏi.

"Đại nhân mệt, đang ngủ rồi, ngươi cũng biết, đại nhân có thể trong thời gian dài không mệt mỏi, chân Tiểu Thiên còn đang nhũn ra đây." Mạc Nhiễm Thiên ném cho Cừu Phát một ánh mắt quyến rũ, cả người Cừu Phát run lên, vội bỏ chạy.

"Ha ha ha." Mạc Nhiễm Thiên cười xoay người lại, Thân Vô Kỵ đã mặc quần áo vào chuẩn bị đi ra ngoài, thấy Mạc Nhiễm Thiên đang ở cửa, sửng sốt.

"Đi vào! Đem y phục cởi hết!" Mạc Nhiễm Thiên lạnh lùng nói, Mạc Nhiễm Thiên sẽ không khiến hắn có cơ hội thoát khỏi tay mình.

"Ngươi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Thân Vô Kỵ cảm thấy người này giờ giống như một con sói, còn mình là một chú dê đang đợi bị làm thịt.

"Muốn làm gì hả, chơi trò chơi a, Tiểu Thiên nghiện rồi." Mạc Nhiễm Thiên lôi tay hắn, kéo hắn trở về phòng, khóa cửa lại.

"A, đừng, đừng!" Thân Vô Kỵ lui về sau một bước.

"Đừng? Ha ha ha, không muốn cũng phải muốn! Cởi!" Mạc Nhiễm Thiên tiến tới gần một bước.

"Không cởi phải không?" Thanh âm Mạc Nhiễm Thiên lạnh như phát ra từ địa ngục, khiến trong lòng Thân Vô Kỵ không khỏi dâng lên sợ hãi.

"Keng" một tiếng, oản kiếm của Mạc Nhiễm Thiên lộ ra, lưỡi dao lấp lánh ánh bạc khiến khuôn mặt Thân Vô Kỵ lại càng trắng bệch.

"Không cởi? Tiểu Thiên giúp ngươi!" Oản kiếm hướng vào vạt áo của hắn, sau đó "Soạt" một nhát, lưỡi dao lập tức xé y phục Thân Vô Kỵ thành hai nửa.

"A, Tiểu Thiên, có lời gì từ từ nói." Thân Vô Kỵ bị làm cho sợ đến hồn phi phách tán, đao này mà nặng một chút, thì mình bị mở bụng phá ngực rồi.

"Lặp lại lần nữa. "Cởi¡'" Mạc Nhiễm Thiên không để ý đến mặt mũi hắn.

"Được, được, ta cởi, Tiểu Thiên thu cái này lại đi, đây là vũ khí bí mật giết chó săn nhỉ." Thân Vô Kỵ lập tức cởi sạch sẽ.

"Không sai, dĩ nhiên cũng là vũ khí giết chết đệ đệ Thượng tướng quân, ha ha ha, một đao cắt đứt yết hầu, chẳng bao giờ thất thủ." Mạc Nhiễm Thiên rất tự hào mình có bảo bối như vậy.

Thân Vô Kỵ vừa nghe được thì mặt càng trắng hơn, xem ra Tiểu Thiên cũng giết người không chớp mắt.

"Suy nghĩ thế nào rồi, còn tạo phản không?" Mạc Nhiễm Thiên đi tới cầm lấy roi da trên giường nhìn Thân Vô Kỵ.

Thân Vô Kỵ nhất thời câm nín, chẳng lẽ mình mất mấy năm, đến cuối cùng đạt được kết quả như thế? Hắn không cam lòng.

"Chát!" Một roi nhanh chóng rơi vào cánh tay Thân Vô Kỵ.

"A." Thân Vô Kỵ kêu thảm một tiếng, lập tức ngã ngồi xuống đất.

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, vì tạo phản chúng bạn xa lánh, ngay cả muội muội Thân Thủy nhi của ngươi đang ở Tề quốc cũng hận ngươi tận xương, ngươi nói ngươi làm người còn có ý nghĩa gì?" Mạc Nhiễm Thiên nhìn bộ dạng uất ức của hắn hiện giờ thì rất bùi ngùi, vì quyền lực nhất định phải trở nên tuyệt tình như thế sao?

"A, Thủy nhi? Nàng, nàng còn sống?" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên ngẩng đầu, trong mắt đầy vui mừng.

"Ngươi đem nàng đưa cho Tề vương, chẳng lẽ muốn nàng chết?" Mạc Nhiễm Thiên không hiểu vẻ mặt Thân Vô Kỵ.

"Dĩ nhiên thỉnh thoảng, nàng là muội muội của ta, ta làm sao nỡ để nàng đi chịu chết, là Thân vương, là hắn ép ta, ta thật có lỗi với Thủy nhi." Thân Vô Kỵ bỗng nhiên bi thương.

Mạc Nhiễm Thiên động lòng, thì ra là như vậy, xem ra hắn cũng cũng không phải là người tuyệt tình, mọi sự đều có nguyên do, việc này Mạc Nhiễm Thiên hiểu rất rõ.

"Nàng hiện tại rất tốt, còn có người yêu thương, so với ngươi thì hạnh phúc hơn nhiều, nhớ Trần Chấn không? Hắn rất yêu Thủy nhi, hai người ngụ ở trong hậu cung, Tề vương cũng đã cho phép. Ngươi nếu tỉnh ngộ, sau này Tiểu Thiên sẽ giải thích hiểu lầm của các ngươi, như vậy ít nhất ngươi còn có một người thân." Mạc Nhiễm Thiên thở dài.

Lúc ngẩng đầu lên trong mắt Thân Vô Kỵ đã rơi lệ, đây là lần đầu tiên Mạc Nhiễm Thiên thấy hắn như vậy, sức mạnh của tình thân quả là lớn nhất.

"Tốt rồi, đừng khóc nữa, ngươi từ bỏ đi, Tiểu Thiên sẽ che chở ngươi, để sau này ngươi cũng hạnh phúc." Mạc Nhiễm Thiên nhìn hắn rơi lệ, tim lập tức mềm nhũn, để roi xuống, ngồi xổm ôm lấy hắn.

"Tiểu Thiên." Thân Vô Kỵ ấm ức gọi rồi ôm lấy Mạc Nhiễm Thiên khóc lớn.

Khóe miệng Mạc Nhiễm Thiên co rút mấy cái cũng chưa dừng lại được, đại nam nhân này bạo phát thật là kinh khủng.

Một lúc lâu, Thân Vô Kỵ mới dừng việc khóc thút thít, Mạc Nhiễm Thiên vỗ nhẹ lưng hắn.

"Tiểu Thiên, thái tử làm hoàng đế không được." Thân Vô Kỵ bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"Ngươi nói hắn đần ư?" Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến tên ngốc xinh đẹp kia.

"Ngươi không cảm thấy hắn đần sao?" Thân Vô Kỵ đẩy hắn ra nhìn vào mắt hắn mà hỏi.

"Ha ha, đó gọi là đại trí giả ngu, Bồ Tát tại thế." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ tới lời của Thân Liệt.

Thân Vô Kỵ không giải thích được.

"Ngươi nhìn hắn tuy có chút đần, nhưng hắn tâm địa thiện lương, chỉ xem việc hắn đề cao địa vị nữ nhân, cũng không phải là việc ngươi có thể nghĩ đến, đó là tiến bộ, một quốc gia tiến bộ, nữ nhân cũng không phải là không bằng nam nhân, phải cho các nàng cơ hội, ngươi không thấy Tiêu Thái hậu sao? Nàng còn mạnh hơn bất kì nam nhân nào. Ai." Mạc Nhiễm Thiên nghĩ đến Tiêu Hương Hương liền buồn bực.

Thân Vô Kỵ nhíu chặt lông mày, suy tư, cuối cùng gật đầu nói: "Không sai, điểm này thái tử điện hạ cũng làm cho bổn tướng rất kinh ngạc."

"Việc này nói rõ hắn cũng không ngốc, hơn nữa bên cạnh hắn có Thanh Phong trợ giúp, nhất định sẽ là một minh quân tốt, ngươi a, yên tĩnh đi, an tâm sống, chờ cho bệnh đau đầu trị lành, được không?" Mạc Nhiễm Thiên dụ dỗ.

Thân Vô Kỵ không nói lời nào, điều này làm cho Mạc Nhiễm Thiên biết hắn không phải là Thượng Quan Nghi, hơn nữa hắn không cam lòng.

"Ngươi nếu khăng khăng một mực, ta hôm nay sẽ quất chết ngươi!" Mạc Nhiễm Thiên đứng dậy lạnh lùng nhìn hắn.

Thân Vô Kỵ cũng đứng dậy, đi tới trong phòng biến thái, nhảy vào trong bồn tắm, tựa vào bên cạnh ao nhắm mắt lại, Mạc Nhiễm Thiên biết lúc này hắn mới bắt đầu suy nghĩ cẩn thận.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, Mạc Nhiễm Thiên không nóng nảy, từ từ nghiên cứu đạo cụ treo đầy trên vách tường, những cái đinh nom rất đẹp kia là dùng làm gì nhỉ, còn có sáo tử lớn nhỏ, các loại ti đái đầy màu sắc, gậy gỗ lớn nhỏ không đều, còn có rất nhiều bình bình lọ lọ, thấy vậy hắn một đầu mồ hôi.

"Tiểu Thiên, ngày mai ngươi có để bổn tướng vào triều sớm không?" Thân Vô Kỵ bỗng nhiên mở mắt hỏi.

"Ha ha, ngươi nên biết." Mạc Nhiễm Thiên buồn cười nhướn mày nhìn hắn.

"Bổn tướng thế lực khá lớn, các ngươi có thể ngăn lại? Nếu để lộ ra, sau đó không thành công sẽ mang đến nội chiến." Thân Vô Kỵ lạnh lùng nói.

"Yên tâm, ngày mai ai cũng chạy không được, ngươi chỉ cần lo lắng cho một mình ngươi, đúng rồi, Khương Chính sẽ đến, đại nhân chuẩn bị nói bí mật này với hắn thế nào đây?" Mạc Nhiễm Thiên cười lạnh.

"Ngươi mời hắn tới?" Thân Vô Kỵ sửng sốt.

"Không, là ngươi mời hắn tới, ha ha." Mạc Nhiễm Thiên hài hước nói.

"Ngươi muốn làm gì hắn?" Thân Vô Kỵ lo lắng.

"Khương Chính võ công cao cường, dĩ nhiên muốn khống chế hắn ở trong phủ Thừa tướng của ngươi, đại nhân có muốn hỗ trợ hay không?" Mạc Nhiễm Thiên cười nói.

"Hừ, ngươi cảm thấy ta sẽ giúp sao? Trên tay hắn có một phần ba binh phù!" Thân Vô Kỵ hừ lạnh.

"Vậy thì thế nào, tiến vào rồi thì ra không được, cho dù hắn có toàn bộ binh phù thì cũng làm gì được? Khương Chính đi rồi, đại nhân cũng đừng hi vọng nữa, ha ha ha, vậy thì chờ xem kịch vui đi." Mạc Nhiễm Thiên trong lòng đã tính toán.

Thân Vô Kỵ nhìn Mạc Nhiễm Thiên lòng tin mười phần, bày mưu nghĩ kế, chợt phát hiện ôn tuyền này cũng lạnh rồi, mình thật sự bại bởi hắn sao?

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/cuc-pham-thai-tu-luu-luyen-hong-tran